

FINAL FANTASY IX
OSA I

*Omistettu rakkaalle pikkuveljelleni, joka (tietämättään) innoitti minut kirjoittamaan
tämän kaiken.*

Esipuhe

Esipuhe? No, sehän sellainen juttu, joka on kirjan alussa. Minulla oli itse asiassa esipuhe jo valmiina, mutta päätin sitten kirjoittaa kokonaan uuden. Miksikö? No, entinen ei ollut aivan ajan tasalla, joten uusi oli paikallaan.

Aivan ensimmäiseksi haluan sanoa, että tämän tarinan oikeudet eivät kuulu minulle. Edelleen hahmot, paikat yms. eivät kuulu minulle. Kaikkien näiden oikeudet kuuluvat Square Enix peliyhtiölle. En ole saanut lupaa tämän tarinan kirjoittamiseen. En aio hyötyä tästä tarinasta rahallisesti millään tavalla. Olen kirjoittanut sen vain omaksi ilokseni, ja ehkäpä muidenkin.

Idea koko tarinan kirjoittamiseen lähti pikkuveljeltäni marraskuussa 2002. Hän pelasi innokkaasti Final Fantasy IX:ää, mutta valitti, ettei oikein ymmärtänyt kaikkea. Hän oli tuolloin vasta neljännellä luokalla, joten ei ollut ihmekään, ettei englanninkielisen pelin juoni valottunut hänelle. Tästä sitten sain ajatuksen, että tekisin pelistä "kirjan". Siis kirjoittaisin pelin tarinan. Tarinan piti alunperin olla joululahja pikkuveljelleni, mutta hyvin pian sain huomata, etten pystynyt kirjoittamaan sitä tarpeeksi nopeasti.

Vaikka Final Fantasy IX on yksi suosikkipeleistäni ja olen pelannut sitä paljon, jouduin tekemään taustatyötä "kirjaani" varten. Taustatyöhön kuului olennaisena osana tietysti pelaaminen sekä kuvien hankkiminen hahmoista ja paikoista. Lisäksi löysin internetistä pelin käsikirjoituksen (kiitokselle Martinille, joka sen on laatinut), joka on ollut loistava apu.

Täytyy kuitenkin huomauttaa, ettei tämä tarina seuraa pelin tarinaa absoluuttisen tarkasti. Olen ottanut hieman taiteellista vapautta ja jättänyt joitakin seikkoja pois ja ehkä hieman lisännyt jotain.

Juoni ei ole kuitenkaan muuttunut oleellisesti.

Itse kirjoittaminenkaan ei ollut niin helppoa kuin olin kuvitellut. Pelin muuttaminen kirjoitetuksi tarinaksi vaati välillä suoranaisia ponnisteluja. Kuvaileminen oli toisinaan yllättävän vaikeaa.

Jotenkin onnistuin kuitenkin saamaan kasaan jonkinlaisen raakaversion ensimmäisen levyn tapahtumista. Sen kirjoittamiseen kului noin kaksi kuukautta. Sen jälkeen alkoi varsinainen urakka: tekstin muokkaaminen. Parantelin tekstiä niin paljon kuin vain pystyin.

Tämän jälkeen astuivat kuvaan ystäväni. Tonberry, Deathroll, Dunwethiel, Jaacco, Electra, Garnet ja Garland sekä

muutamat muut YabbHeaven-foorumilta kommentoivat tarinaa ja auttoivat minua tekemään siitä paremman. Heille suuri kiitos siitä. Lisäksi kiitos betalleni, Maevelle, joka teki paljon työtä tarkistaessaan tekstin "maallikon silmin". Hän ei ole koskaan pelannut kyseistä peliä, joten hän saattoi osoittaa tekstistä hyvin epäselvyydet. Tosin hän löysi myös liudan muita virheitä, jotka toivottavasti olen viimein saanut kaikki korjattua.

Tietysti perinteisesti pitää kiittää myös äitiä ja isää. Äidille kiitos siitä, ettei hän hermostunut naputtelustani, ja isälle kannettavan lainaamisesta. Ilman sitä en olisi voinut kirjoittaa kotona öisin. Niin ja opettajilleni kiitos siitä, etteivät he huomanneet, kun luonnostelin tarinaa oppituntien aikana.

Tuntuu uskomattomalta ajatella, että tarinan ensimmäinen osa alkaa olla valmis. Sen tekemiseen kului yllättävän paljon aikaa. Toinen osa on nyt tekeillä, mutta sen julkaisemista en uskalla luvata vielä mitään. Yritän kuitenkin tehdä siitä mahdollisimman hyvän, ehkä paremman kuin tämä ensimmäinen.

Prologi

Oli kaunis aurinkoinen kesäpäivä. Kuusivuotias tyttö leikki onnellisena hiekkarannalla tehden kakkuja märästä hiekasta. Innoissaan hän taputteli hiekkakakkujensa pinnat pienillä käsillään sileiksi. Aurinko loisti hänen ruskeista silmistään, ja kevyt tuuli leyhytteli hänen tummia hiuksiaan.

Nuori nainen saapui rannalle kahta viittaa kantaen. Hän hymyili tytölle suloisesti ja nosti tämän syliinsä. Naisen ja tytön kasvoissa oli hyvin paljon samaa. Sama nenä, samat huulet ja samat ruskeat silmät tuijottivat toisiaan iloisesti. Naisella oli myös samanlaiset pitkät ja hyvin tummat hiukset kuin tytöllä.

Nainen kantoi tyttärensä pieneen luolaan, josta pääsi merelle. Luolassa oli muutamia veneitä. Nainen puki tyttärensä ylle ruskean viitan ja pukeutui sellaiseen itsekin ja nosti sitten lapsensa yhteen veneistä. Hän irrotti veneen laiturista ja työnteli sen airon avulla ulos luolasta merelle.

Päästyään hieman kauemmaksi rannasta nainen nosti pienen veneen purjeen, joka täyttyi raikkaasta merituulesta välittömästi. Tuuli vei venettä kauemmas ulapalle. Äiti kietoi kätensä onnellisena tyttärensä ympärille. He kävivät joka päivä purjehtimassa, jos sää vain suikin salli sen. Se oli heidän yhteinen hetkensä päivästä, jota kukaan muu ei saanut häiritä. Se oli tytön mielestä päivän paras hetki, hänestä oli aivan ihanaa olla kahdestaan äitinsä kanssa suunnattomalla merellä.

Yhtäkkiä tuuli kävi kovemmaksi ja aallot korkeammiksi. Taivas synkkeni hetkessä. Äiti aikoi kääntää purjetta, jotta hän olisi saanut ohjattua veneen rantaan ennen myrskyn nousemista, mutta hänen liikkeensä jäi kesken, kun hän suuntasi katseensa taivaalle. Heidän kotikylänsä ylle oli ilmestynyt jättimäinen ilmalaiva, jonka pohjaan ilmestyi odottamatta valtavan kokoinen punainen silmä. Silmästä lähti kirkas säde suoraan alaspäin kohti kylää.

Säteen osuessa kylän keskelle kuului valtava rysähdys. Hetkeä myöhemmin merelle kantautui ihmisten valittavaa huutoa ja kaikki näytti olevan raunioina. Äiti painoi tyttärensä itseään vasten pienen veneen ajelehtiessä yhä kauemmas merelle räjähdysten synnyttämän paineaallon voimasta.

Kauniista säästä ei ollut enää tietoaakaan. Ilmalaiva tuntui aiheuttaneen varsinaisen hirmumyrskyn. Tuuli ulvoi ja sai aallot nousemaan lähes kahden metrin korkuisiksi. Pieni vene heittelehti meren kuohuissa holtittomasti. Kauhuissaan äiti

*tarttui toisella kädellä kiinni mastoon ja rutisti toisella tyttärensä rintaansa vasten,
jottei kumpikaan heistä huuhtoutuisi mereen*

LUKU I

POLUT YHTYVÄT

Iltapäivä oli kaunis ja kirkas. Taivas oli kirkas ja kuulas, vain muutama pilven hattara ajelehti siellä täällä. Teatterilaiva Prima Vista lensi Lindblumista Alexandriaan, sillä näyttelijäryhmä Tantalus oli menossa esittämään Alexandrian linnaan kuuluisan näytelmäkirjailijan, Lord Avonin, näytelmää "I want to be your canary". Sen kyljet maalautuivat iltapäivän auringon valossa oranssin ja vaaleanpunaisen sävyisiksi, kuten harvat pilven riekaleetkin, joita sen masto halkoi matkan edetessä. Sen keulaan oli veistetty kuvankaunis merenneito, vihreine pyrstöineen, onnea tuomaan.

Ilmalaivan kannella seisoskeli nuorukainen, jolla oli puolipitkät vaalean ohranväriset hiukset. Hänen asunsa oli varsin erikoinen: turkoosin siniset, hiukan pussimaiset, alaspäin lahkeista kapenevat, housut sekä samansävyiset irralliset hihansuut ja liivi, jonka alla hänellä oli valkoinen hihatton paita, jonka röyhelökaulus lepäsi liivin päällä. Vyötärölleen hän oli kietaissut kaksinkerroin keltaisen, ehkä liian pitkän, vyön ja jaloissaan hänellä olivat käytännölliset harmaat nahkasaappaat, käsissään samanväriset hansikkaat. Kuitenkin oudosta pukeutumisestaan huolimatta omituisinta pojassa oli se, että hänellä oli häntä. Kellään muulla ei kukaan ollut nähnyt häntä, eikä pojalla ollut aavistustakaan, miksi hänellä se oli. Hän ei tuntenut vanhempiaan. Niin kauan kuin hän muisti, hän oli ollut Tantaluksen miehien seurassa, kasvanut heidän kanssaan.

Nuorukaisen siniset silmänsä säihkyivät elämän iloa ja leikkimielisyyttä ja hänen huulillaan karehti innostunut hymy. Tästä illasta ei tulisi aivan tavallinen. Tällä kertaa Tantaluksen joukkio ei ollut menossa ainoastaan esittämään näytelmää vaan sillä oli myös toinen päämäärä. Ryhmä oli saanut käskyn siepata Alexandrian prinsessan ja toimittaa tämän Lindblumiin. Nuori mies odotti jännittyneenä tulevaa iltaa. Hän oli toki ollut ennenkin mukana kaikenlaisessa pienessä juonittelussa ja varkauksissa, mutta sieppaukseen hän ei ollut koskaan osallistunut, eikä tämä ollut mikä tahansa sieppaus. Kyseessä oli selvästikin poliittinen juoni, vaikka kukaan ei niin ollutkaan kertonut nuorukaiselle. Tyhmempikin olisi ymmärtänyt, ettei kukaan sieppaa prinsessaa ilman hyvää syytä. Kukaan ei kuitenkaan ollut vaivautunut kertomaan nuorukaiselle, miksi he oikeastaan aikoivat kaapata prinsessan. Hän oli alkanut epäillä, etteivät muutkaan oikeasti tienneet sitä.

Poika antoi kevyen tuulen hyväillä kasvojaan ja hiuksiaan vielä hetken verran, mutta sitten hän kääntyi ja käveli teatterilaivan maston luokse. Sen kohdalla oli kannessa reikä, jota pitkin pääsi helposti laskeutumaan alas ruumaan, jos vain uskalsi liukua mastoa pitkin, kuten mitä tahansa tankoa. Nuorukainen tarttui tankoon reippaalla otteella ja liukui alas sitä pitkin.

Alhaalla oli pimeää, mutta poika sytytti kynttilän, joka oli pöydällä huoneen keskellä. Samassa hän kuuli huudon:

"Kuka siellä on?" Poika vastasi reippaasti huudahtaen:

"Minä, Zidane!" Huoneeseen ryntäsi kolme Zidaneiksi itseään kutsuneen nuorukaisen ystävää, Blank, Cinna ja Marcus. Toverukset tervehtivät toisiaan reippaasti. Zidanen ollessa kannella katselemassa maisemia muut olivat ottaneet pienet torkut, jotta he olisivat illalla virkeitä ja valmiita toimintaan. Nuoret miehet pohtivat, miten ilta mahtaisi onnistua. Näytelmästä he eivät olleet huolissaan, se tulisi varmasti menemään omalla painollaan niin kuin aina ennenkin, mutta prinsessan sieppaus lisäsi jännittynyttä tunnelmaa. Zidanen ja hänen läheisen ystävänsä Blankin oli määrä suorittaa tuo tehtävä. Yhtäkkiä, kesken kaverusten jutustelun, huoneen ovi lävähti auki ja sisään rynni suurikokoinen hirviö, jolla oli torahampainen sinertävä pää ja ihmisen vartalo.

"Mitä hittoa?!?" Zidane huudahti hämmästyneenä. Hirviö ei viitsinyt vastata selvästi retoriseksi tarkoitettuun kysymykseen vaan hyökkäsi nelikon kimppuun hurjasti karjaisten.

Salamannopeasti toverukset olivat puolustusasemissa. Cinna sai kovan iskun kylkeensä, eikä kyennyt vähään aikaan liikkumaan. Blank onnistui iskemään hirviötä, mutta näytti siltä kuin sitä ei olisi sattunut lainkaan. Myös Zidane ja Marcus kävivät taistoon, kuin tyhjästä ilmestynyttä, rumilusta vastaan.

Viimein Zidane onnistui antamaan kohtalokkaan iskun hirviön päähän. Nuorukaiset hämmästyivät suuresti, kun hirviö ei parahtanutkaan tuskasta vaan puhkesi raikuvaan nauruun. Sen pää putosi lattialle ja esiin ilmestyi Tantaluksen johtaja, Baku, joka tunnettiin aina nauravaisesta luonteestaan. Baku oli Zidanelle kuin isä. Oikeastaan hän oli ainoa isähahmo, jonka tämä oli koskaan tuntenut. Hän oli ottanut tämän huostaansa vajaan kuusitoista vuotta sitten ja kasvattanut joskus melko kovallakin kädellä.

Kauan Baku ei kuitenkaan naureskellut vaan hyvin pian hän keräsi ryhmänsä pienen pöydän ympärille. Pöydälle oli aseteltu Alexsandrian linnaa kuvaava pienoismalli ja Bakulla oli kädessään tyttönukke, jossa luki "Prinsessa

Garnet, 15 vuotta". Hän alkoi käydä läpi illan suunnitelmaa varmistaakseen, ettei mikään menisi pieleen. Heillä oli vain tämä yksi mahdollisuus onnistua, ja linna kuhisisi sotilaita. Varaa virheisiin ei siis olisi. He eivät voisi mitenkään käydä taistelemaan kokonaista armeijaa vastaan, ja siksi sieppaus olisi hoidettava niin, ettei kukaan huomaisi sitä ennen kuin he olisivat jo kaukana matkalla Lindblumiin.

Baku kävi nopeasti läpi näytelmän etenemisen. Ei ollut mitään syytä kerrata sitä täydellisesti, sillä teatteriryhmä oli esittänyt sen monet kerrat ja kaikki tunsivat tarinan varsin hyvin. Se kertoi nuorista rakastavaisista: prinsessa Corneliasta ja Marcuksesta, jota prinsessan isä, Kuningas Leo, ei voinut millään hyväksyä nuorten rakkautta ja teki kaikkensa estääkseen näitä saamasta toisiaan.

Tullessaan kohtaukseen, jossa Zidanen ja Blankin oli tarkoitus esittää miekkataistelu, Baku muistutti näitä siitä, että sen jälkeen olisi näytelmässä väliaika, jonka aikana teatteriryhmän ainoa nainen, Ruby, menisi tarjoilemaan prinsessalle teetä, johon oli sekoitettu unilääkettä. Zidanen ja Blankin oli tarkoitus livahtaa linnaan sisälle ja kuljettaa prinsessa huomaamattomasti Prima Vistaan. Muut teatteriryhmän jäsenet jatkaisivat näytelmää normaalisti eteenpäin, ja kaksikko palaisi näyttämölle jälleen loppukohtauksen ajaksi Rubyn ja Cinnan huolehtiessa prinsessasta.

Selitettyään suunnitelman joukolleen Baku antoi katseensa kiertää vielä kerran kaikkien kasvoilla. Zidane näytti aivan siltä kuin ei olisi kuunnellut lainkaan, mitä hän oli juuri sanonut. Poika oli painanut päästä käsivarsiinsa ja vaikutti torkkuvan.

"Zidane, kuulitko sinä, mitä minä sanoin?" hän karjaisi saadakseen pojan huomion. "Juu, livahdamme linnaan ja sieppaamme prinsessa Garnetin... helppo homma..." tämä vastasi.

Pieni musta maagi kohotti kasvonsa kohti taivasta, kun suuri varjo hämärsi iltauringon valon. Hän tuijotti silmät suurina valtavankokoista teatterilaivaa, joka lipui juuri Alexandrian taivaan halki. Hänellä oli päässään melko suurikokoinen, vaaleanruskea hiippalakki, joka oli kovaa kangasta ja jonka asentoa hän korjaili vähän väliä. Yllään hänellä oli sininen, vyötärön alapuolelle ulottuva, takki, jossa oli punainen nyöritys ja valkoiset hihansuut. Jalassaan hänellä oli pussimaiset valkovi herraitaiset housut ja punaruskeat kalossit. Hänellä oli myös leveä

nahkainen vyö ja viininpunaiset käsineet. Hänen kasvoistaan ei voinut erottaa muuta kuin ystävällisesti hehkuvat keltaiset silmät, muuten ne näyttivät aivan mustilta. Ikää maagilla oli vasta yhdeksän vuotta, mutta silti hän oli yksin liikenteessä.

Laivan lennettyä ohi, maagi lähti juoksemaan samaan suuntaan kuin mihin puoli kaupunkiakin näytti olevan menossa. Lähes jokainen Alexandriassa oli menossa katsomaan Lord Avonin kuuluisaa näytelmää, ja myös pikku maagi oli onnistunut hankkimaan lipun siihen. Nyt hänen täytyisi vain onnistua suunnistamaan linnalle, jossa näytelmä esitettäisiin. Tilaisuus oli innostava jo pelkästään siksi, ettei hän ollut koskaan käynyt Alexandriassa, saati sitten kuninkaallisessa linnassa. Hän odotti malttamattomana linnan sisäpuolen näkemistä.

Yhtäkkiä joku kuitenkin tönäisi häntä kaataen hänet maahan. Hän ehti nähdä vain vilauksen harmaasta hännänpäästä, sitten häirikkö oli jo poissa. Hän ei ehtinyt juurikaan miettiä, kuka hänet oli kaatanut, sillä hän näki suurella vaivalla hankkimansa teatterilipun leijailevan hieman kauemmas maahan. Hän kiirehti nousemaan ylös, ettei kukaan varastaisi tuota arvokasta lippua. Samassa hän kuitenkin näki pienen tytön, jolla oli yllään vaaleanpunainen mekko, nostavan hänen lippunsa maasta. Tämä ei onneksi maagin peloista huolimatta varastanut lippua vaan ojensi sen hänelle takaisin hymyillen samalla suloisesti. Maagi kiitti tyttöä ja jatkoi sitten matkaansa tepastellen eteenpäin.

Viimein maagi saapui kaupungin vilkkaalle keskustaukiolle. Se oli täynnä vilskettä ja vilinää. Aukion keskellä oli lipunmyyntikoju ja sitä reunustivat kauniit, koristeelliset puurakennukset. Toriaukion reunoilla oli muutamia kojuja, joissa kaupungin asukkaat myivät ruokaa ja jotain muitakin tuotteita. Yksi rakennuksista oli hotelli, ja kun maagi meni vilkaisemaan, miltä se näyttäisi sisäpuolelta, hän sai kuulla hotellin olevan aivan täysi. Tieto ei juuri häntä vaivannut, mutta pari kauempaa tullutta muukalaista eivät suhtautuneet kovin iloisesti ikävään yllätykseen.

Maagi tepsutteli ulos hotellista ja pysähtyi katselemaan ympärilleen vielä hetkeksi. Joka puolella oli ihmisiä, sillä monet olivat saapuneet muistakin kylistä ja kaupungeista katsomaan näytelmää. Kaikilla tuntui olevan hirveä kiire. Kolme tyttöä hyppäsi narua hotellin edustalla. Pikkuinen pyysi päästä mukaan leikkimään hetkeksi, sillä olihan hän vasta yhdeksänvuotias. Tytöt huolivat ilomielin maagin mukaansa hyppimään, ja tämä osoittautuikin melkoiseksi naruhyppelyn mestariksi.

Kovin kauaa maagi ei kuitenkaan jaksanut tyttöjen kanssa leikkiä, sillä hän halusi jo tulenpalavasti päästä katsomoon, ettei vain menettäisi hetkeäkään näytelmästä. Niinpä hän suuntasi kulkunsa lipunmyyntikojulle.

Pikkuinen ojensi hieman kärsineen lippunsa myyjälle, joka tarkasteli sitä pitkään tutkivannäköisenä.

"Ikävä sanoa tätä, mutta tämä lippu on kyllä väärennös. Olen nähnyt valitettavan monia tällaisia tänään", myyjä sanoi pahoitellen vain nähdäkseen pikkuisen maagin koko olemuksen lysähtävän kasaan. tämän keltaisten silmien ystävällinen valo himmeni hieman, ja tämä painoi päänsä kumaraan. Nähdessään maagin reaktion lipunmyyjä tunsu sääliä pikkuista kohtaan ja päätti hieman lohduttaa tätä, joten hän lahjoitti tälle muutaman pelikortin.

"Ole hyvä. Näillä pääset korttipelissä alkuun. Jos haluat tietää enemmän säännöistä, etsi Allow Jack. Hän osaa kyllä kertoa niistä", myyjä sanoi surulliselle pojalle.

Maagi otti kortit ja kiitti niistä, mutta lähti silti masentuneen paikalta. Hän harhaili hiljalleen kapealle ja hämärälle kujalle, jossa eräs mies kiinnitti mainoskylttiä ankarasti kiroillen, keikkuen samalla hieman huteralta näyttävien tikkaiden varassa. Pikku maagi jäi seurailemaan miehen työntekeä, vaikka siinä ei juuri nähtävää ollutkaan. Ilmeisesti tämä kiinnitti kylttiä uutta kapakkaa tai vastaavaa varten.

Lopulta mies kuitenkin lähti, ja saman tien paikalle luikahti jostain pieni rottalapsi. Maagi katseli lasta hetken uteliaana miettien samalla, missä oli tämän aiemmin nähnyt. Lapsessa oli jotain hämärästi tuttua, mutta hän ei kuollakseenkaan pystynyt muistamaan, mitä se oli. Hän ei juuri liikkunut kotinsa ulkopuolella, vain muutaman kerran hän oli käynyt unettomassa kaupungissa, Trenossa, mutta Alexandriassa hän oli ensimmäistä kertaa. Hän arveli nähneensä pojan joskus ohimennen Trenon ikuisessa yössä, eikä vaivannut päätään asialla pidempää. Samassa hän kuitenkin muisti, että Treno oli tunnettu korttipeliturnauksistaan.

"Lipunmyyjä käski minun etsiä Allow Jack. Ehkä tuo poika on hän, jos olen kerran nähnyt hänet Trenossa", hän mietti. Ääneen hän kysyi:

"Oletko sinä Allow Jack?"

Rottalapsi naurahti ja pudisti päätään ihmetellen, miksi toinen kysyi sitä. Miksi joku kuvittelisi hänen olevan tuo vanha juoppo, joka tunsu korttipelien salat?

"En", hän vastasi katsoen samalla hieman tarkemmin maagia. Hän huomasi tämän kädessä olevan lappusen: "Hei, sinulla on lippu näytökseen!"

"Niin, mutta se ei ole aito... en pääsekään katsomaan näytelmää..." maagi totesi hyvin masentuneella äänellä.

"Minä voin auttaa sinut sinne, jos rupeat minun orjakseni", rottapoika ehdotti.

Maagi näytti epäröivän hetken verran. Hän pähkäili mielessään, miten ihmeessä tuosta häntä itseäkin pienemmästä pojasta voisi olla hänelle mitään apua ja miksi hänen pitäisi ryhtyä ylipäättänsä kenenkään orjaksi. Hän halusi kuitenkin ehdottomasti päästä katsomaan näytelmää, joten välittämättä omatunnon varoittelusta hän päätti suostua rotan ehdotukseen, sillä se näytti sillä hetkellä olevan ainoa keino päästä linnaan. Vielä hieman epäröintiä äänessään hän suostui. "Hyvä. Vahdi sinä tätä kujaa sillä välin, kun minä varastan nämä tikkaat", rottapoika sanoi.

Pian pojat jo juoksivat, rottalapsi tikkaita kantaen, seuraavalle kadulle, joka oli huomattavasti hämärää kujaa valoisampi, ja sieltä suureen valkoiseen kellotorniin. Rotta komensi orjaansa kiipeämään ylös torniin, mutta kun tämä yritti, tornista putosi hänen niskaansa kaksi pientä valkoista otusta. Niillä kummallakin oli punaiset siivet ja yksi tuntosarvi, jonka päässä oli punainen pallo, ja toisella myös pipo ja kaulaliina. Toinen otuksista kertoi heidän olevan moogleja.

"Minä olen Kupo ja tämä Stilzkin. Haluatko, että kerron sinulle mooglien tehtävistä?" Kupoksi itseään nimittänyt moogle kysyi. Maagi nyökkäsi. Hänestä nuo pienet valkoiset pallerot olivat erittäin suloisia. Kupo kertoi, että mooglien tehtävänä oli auttaa ihmisiä, esimerkiksi jotkut heistä pitivät kauppaa, mogshopia, matkustajille, heillä oli telttä, missä matkalaiset voisivat yöpyä ja lisäksi he välittivät viestejä mognetin avulla.

Maagi kuunteli suurella mielenkiinnolla. Hän olisi mielellään jäänyt pidemmäksikin aikaa jutustelemaan Kupon ja Stilzkinin kanssa, mutta rottapoika oli keskustelun aikana kiivennyt tornin huipulle ja huuteli sieltä jo hänelle, että hänen pitäisi pitää kiirettä. Niinpä pikkuinen maagi hyvästeli mooglet ja kapusi torniin.

Rottalapsi odotteli jo maagia ylhäällä. Kun tämä viimein pääsi perille, hän määräsi tämän seuraamaan itseään. He juoksivat kaupungin kattojen yli päästäkseen linnan muurien läheisyyteen. Maagi oli aivan kauhusta kankeana, sillä hän pelkäsi korkeita paikkoja, ja etenkin huteria lautoja, joita pitkin kaksikko joutui kulkemaan katolta toiselle. Pari kertaa hän oli lähellä syöksyä suoraan alas

katukivetykseen, mutta ehti pelastautua ajoissa. Vaikka häntä pelottikin, se ei estänyt häntä, sillä hän todella halusi nähdä linnassa esitettävän näytelmän.

Viimein pojat saapuivat linnan muurien viereen. Rottapoika asetti tikkaat muuria vasten ja kääntyi sitten maagiin päin.

"Et olekaan vielä kertonut nimeäsi", hän totesi kysyvään sävyyn.

"Vivi", maagi vastasi änkyttäen hämmästyneenä. Harvemmin kukaan oli kysynyt hänen nimeään.

"Mikä se sellainen nimi on?" rottalapsi tivasi, mutta kun Vivi ei vastannut, hän jatkoi:

"Minä olen Puck. Tule mennään, näytelmä on alkamassa".

Vivi ja Puck kiipesivät nopeasti tikkaita ylös ja livahtivat linnan katsomoon juuri sopivasti. Ilotulitus oli jo alkanut, eikä näytelmän alkuunkaan ollut kuin hetki. Katsomo oli aivan täynnä ihmisiä eri puolilta Alexandrian valtakuntaa. Sekä vanhat että nuoret olivat saapuneet suuren hetken kunniaksi pääkaupunkiin. Vain harva jätti tilaisuuden vapaaehtoisesti käyttämättä, olihan Lord Avon sentään kuuluisa ympäri maailmaa.

Alexandrian kuningatar, Brahne, istui aitiossaan, kaikessa mahtavuudessaan, paukuttaen käsiään yhteen niin, että hänen löysät, ihraiset käsivartensa höllyivät. Hänellä oli yllään punainen, raskasta samettia oleva, pukunsa, johon hän oli mieltynyt siinä määrin, että käytti sitä lähes aina. Hänen kasvonsa eivät olleet mitään kaunista katseltavaa, sillä hänen meikkinsä oli hyvin raskas: hän oli puuteroinut, tapansa mukaan kasvonsa vitivalkoisella puuterilla ja hänen tumma silmämeikkinsä antoi vaikutelman, että silmät olivat syvällä kuopissaan, ja rypyt silmien alapuolella vain lisäsivät tuota kuvaa.

Kuningattaren pöhöttynyt vartalo vajosi aitiossa olevaan valtaisaan valtaistuimeen, kun hän viimein lakkasi hakkaamasta käsiään yhteen. Hän todella rakasti näytelmiä ja uskoi ansainneensa tämän nautinnon hetken kaiken kiireen ja suurien suunnitelmiensa keskellä.

Kuningattaren vierellä valvoivat kaksi hänen uskollisinta alamaistaan, Pluton ritareiden kapteeni, Adelbert Steiner, sekä Alexandrian naisarmeijan kenraali Beatrix. Kenraali oli tunnettu uskomattomasta kauneudestaan, monet sanoivat hänen olevan jopa kaunein nainen maailmassa. Hänen vaaleanruskeat hiuksensa

kihartuivat hieman olkapäiltä antaen hämäävän pehmeän vaikutelman. Hänen vartalonsa muodot hipoivat täydellisyyttä: seksikkäästi kaartuvasta lantiosta aina suloisen pyöreisiin rintoihin asti. Tuon upean kropan hän oli verhonnut valkoiseen tiukkaan paitaan, jossa oli melkoisen pitkä takaosa sekä lähes yhtä tiukkoihin punaisiin housuihin, jotka toivat hyvin esiin hänen reisiensä virheettömän muodon. Vyöllään hänellä roikkui miekka ja hänen toista silmäänsä peitti metallinen silmälappu.

Paitsi kauneudestaan kenraali oli tunnettu myös taistelutaidoistaan. Häntä pidettiin koko valtakunnan mahtavimpana soturina. Huhuttiin, ettei hän ollut eläissään hävinnyt yhtään taistelua, johon oli ryhtynyt. Hänen miekkansa oli julma ja armoton, se ei säästänyt yhdenkään vihollisensa henkeä, mutta oli valmis suojelemaan ystäviään viimeiseen hengenvetoon saakka.

Kapteeni Steiner taas oli sanoinkuvaamattoman kauniin Beatrixin vastakohta monin puolin. Hän oli pukeutunut vanhaan, melko ruosteiseen, haarniskaan, joka kolisi ja rämisi hänen liikkuessaan eteenpäin. Myös hänellä oli aseenaan miekka, jota hän käytteli erittäin taitavasti jääden silti kuitenkin Beatrixin varjoon.

Kapteeni oli omistanut koko elämänsä Alexandrian kuninkaallisen suvun palvelemiseen ja otti työnsä erittäin vakavasti. Hänen valvovalta silmältään ei jäänyt yksikään vaaniva vihollinen näkemättä. Tällä hetkellä hänen tärkein tehtävänsä oli kuitenkin suojella prinsessa Garnettia, pitää nuorta naiivia työnhupakkoa silmällä.

Prinsessa Garnet oli kieltäytynyt menemästä istumaan äitinsä kanssa samaan aitioon. Hän halusi olla mieluummin yksin. Niinpä hän oli valinnut istumapaikakseen toisen, hieman pienemmän, aition. Hitain askelin hän käveli omalle paikalleen yllään upea valkoinen puku, joka puki täydellisesti hänen hoikkaa vartaloaan ja toimi oivallisena vastakohtana hänen tummanruskeille, lähes mustille, hiuksilleen. Hänen ruskeat silmät eivät hymyilleet, kuten yleensä teatteri-iltoina. Eivät siitäkään huolimatta, että hän osasi melkein jokaisen Lord Avonin näytelmän ulkoa ja tämäniltainen näytelmä oli hänen suosikkinsa.

Hänen sydäntään painoi huoli, sillä hänen lempeä äitinsä, joka oli ollut hyvä hallitsija, oli alkanut hänen isänsä kuoleman jälkeen käyttäytyä omituisesti, jopa vallanhaluisesti. Tämä ei ollut lainkaan oma rakastettava itsensä. Ennen tämä oli ollut hyvä äiti, oikein rakastava sellainen, mutta nykyisin hän vain tiuski Garnetille ja muillekin linnan asukkaille. Palvelijoita hän oli ennen kohdellut todella

hyvin, mutta ei enää. Nyt nämä olivat vain huonopalkkaista orjatyövoimaa. Näytti siltä kuin kuningatar ei olisi välittänyt enää kenestäkään tai mistään. Hänelle oli tärkeintä vain oma etunsa.

Prinsessa Garnet halusi estää äitiään tekemästä mitään typerää, mutta hän tiesi, ettei pystyisi siihen yksin. Niinpä hän oli päättänyt livahtaa kesken näytelmän teatterilaiva Prima Vistaan ja matkustaa jäniksenä sen mukana Lindblumiin. Sinne päästyään hän menisi suoraa päätä Lindblumin kuninkaalliseen linnaan ja etsisi käsiinsä setänsä Cidin, joka oli kyseisen kaupungin hallitsija ja hänen kuolleen isänsä veli.

Zidane ja Blank odottivat kulisseissa omaa vuoroaan. Viimein he nousivat näyttämölle valmiina esittämään roolinsa. Kun he taistelivat yleisön edessä, Blank huomasi, ettei prinsessa Garnet ollutkaan omassa aitiossaan. Hän huomautti tästä Zidanelle.

"Siinä tapauksessa meidän täytyy etsiä hänet linnasta", tämä huomautti väistäen samalla Blankin miekan iskun.

Yleisö oli hurmioissaan Zidanen ja Blankin esityksestä. Kun he vihdoinkin lopettivat miekkailukohtauksen, se puhkesi raivokkaaseen huutoon ja käsien taputuksiin:

"Uudestaan, uudestaan!" Kaksikko esitti kohtauksen vielä pariin otteeseen, mutta sitten he viimein livahtivat linnaan sisälle.

Kaksikko kolkkasi ensimmäiset kaksi vastaan tullutta Pluton ritaria, jotka olivat ainoita Alexandrian miespuolisia sotilaita, ja pukivat ylleen näiden asusteet. Zidane erehtyi haistamaan toisen sotilaan kypärää.

"Hyih, mikä enää voisi haista pahemmalle!"

Blank katsoi kumppaniaan nuhtelevasti.

"Tiedät, mitä Baku sanoi. Laita se kypärä päähäsi, niin lähdetään", hän totesi tälle.

Kumpikin nuorista miehistä katseli ihmeissään ympärilleen. He olivat usein käyneet linnassa esiintymässä, mutta eivät kuitenkaan koskaan olleet päässeet näyttämöä pidemmälle. He olivat siis ensikertaa linnan sisäosissa, eivätkä voineet olla hämmästelemättä sen komeutta. Kaikkialla lattioilla oli punaiset pehmeät matot, jotka vaimensivat askelten äänet. Seinät olivat kylläkin harmaata kiveä, mutta niitä peittivät suureksi osaksi valtavat taulut ja suuret seinävaatteet.

Hetken vilkuiltuaan ympärilleen nuorukaiset hiipivät käytävään. Siellä ei näkynyt Prinsessa Garnetista jälkeäkään. Blank jäi pitämään vahtia Zidanen hipsiessä portaita pitkin yläkertaa tutkimaan.

Nuorimies ei ehtinyt kuin porrastasanteelle, kun häntä vastaan ryntäsi valkoisen maagin kaapuun pukeutunut melko lyhyt tyttö. Kaapu oli muuten valkoinen, mutta sen hupun reunaa ja helmaa koristivat kirkkaanpunaiset kolmiot. Sitä käyttivät henkilöt, jotka osasivat käyttää valkoista eli parantavaa magiaa. Valkoiset maagit olivat useimmiten naisia, mutta he olivat nykyisin hyvin harvinaisia. Kovin moni ei osannut enää maagisen parantamisen taitoa, useimmat ihmiset tyytyivät käyttämään lääkkeitä ja luottivat niihin enemmän kuin magiaan.

Zidanen juoksu pysähtyi kuin seinään. Hänen sydämensä jätti yhden lyönnin väliin ja syöksyi sitten hurjaan laukkaan. Koko maailma tuntui sumenevan hänen ympäriltään. Hän näki ainoastaan tuon tytön, joka oli kauniimpi kuin kukaan tyttö, jonka hän oli koskaan tavannut, ja hän sentään oli tavannut todella monia tyttöjä. Olihan hänellä monessa kaupungissa ja kylässä melkoinen naistenmiehen maine.

"Suokaa anteeksi, voisitteko päästää minut ohitsenne", tyttö sanoi. Zidane ei välittänyt pyynnöstä. Hän kuuli ainoastaan äänen, joka oli kuin satakielen laulua hänen korvilleen, suloisempaa kuin mikään muu koko maailmassa. Hän astui tytön eteen ja katsoi tätä suoraan silmiin.

"Olemmeko kenties tavanneet jossain?" hän kysyi. Hetken mietittyään hän kuitenkin jatkoi: "Ei, ehkä ei sittenkään... en olisi koskaan voinut päästää ketään noin kaunista menemään". Tyttö katsoi häntä hetken verran, mutta ei vastannut mitään mairittelevaan kohteliaisuuteen. Hänellä oli tarpeeksi huolia muutenkin. Ei hän tarvinnut nyt vaivoikseen vikittelevää poikaa, vaikka tämä oli varsin hyvännäköinen ja vaikutti muutenkin mukavalta. Hänellä ei kuitenkaan ollut aikaa tuhlattavaksi asti. Hänen täytyi päästä lähtemään mahdollisimman nopeasti linnasta. Niinpä hän ryntäsi pojan ohitse huudahtaen peräänsä nopeasti: "Suokaa anteeksi!"

Tytön juostessa portaita alas Zidane havahtui vihdoin takaisin todelliseen maailmaan unelmistaan. Hänen mieleensä juolahti äkkiä jotain. Hän muisti nukan, jota Baku oli pidellyt kädessään kerratessaan illan suunnitelmaa. Sitten hän muisteli juuri kohtaamansa tytön ulkonäköä. Nukessa ja työssä oli selvästikin jotain samaa, vaikka nukke olikin todella ruma verrattuna tyttöön. Viisi

kohtalokasta sekuntia myöhemmin hän tajusi juuri päästäneensä karkuun prinsessa Garnetin.

Salamana hän ryntäsi tytön perään, mutta törmäsi portaissa Blankiin. Hän ei kuitenkaan jäänyt selittelemään tälle mitään vaan jatkoi juoksuaan saadakseen tytön kiinni. Blankin jäädessä typeränä seisomaan portaisiin hän huusi taakseen katsomatta:

"Pian. Tuo tyttö on prinsessa Garnet!" Sitten hän olikin jo kadonnut ystävänsä näköpiiristä.

"Pian, nyt on kiire!"

"Pian, kiire nyt on!"

"Prinsessa kateissa on!"

"Kateissa on prinsessa!" huudot kaikuivat pitkin linnan käytäviä hovinarrien, Zornin ja Thornin, ryntäillessä päättömästi eteenpäin ja törmätessä lopulta toisiinsa. Viimein he saapuivat kuningatar Brahnen aitioon. He eivät kuitenkaan päässeet kuningattaren puheille, sillä Alexandrian armeijan kenraali Beatrix esti heidän matkantekonsa.

"Kiire on. Prinsessa on kateissa!" Zorn huudahti.

"On kiire. On kateissa prinsessa!" vahvisti Thorn. Beatrix ei kuitenkaan päästänyt kaksikkoa eteenpäin. Niinpä nämä hyppelivät pluton ritareiden kapteenin Adelbert Steinerin puheille.

"Pian! Prinsessa on löydettävä!" aloitti Thorn.

"Löydettävä prinsessa on!" jatkoi Zorn. Steiner nyökkäsi ja meni kuningattaren puheille. Tämä myönsi prinsessa Garnetin olleen turhan kauan poissa.

"Mene etsimään hänet ja tuo hänet tänne", tämä sanoi Steinerille yhä näytelmään keskittyneenä.

Steiner ryntäsi kolisevassa haarniskassaan linnan käytäviin. Hän ei kuitenkaan löytänyt prinsessaa linnasta sisältä, vaikka kiersi läpi niin kirjaston kuin keittiönkin. Lopulta hän kolisteli pihan puolelle ja komensi myös sotilaitaan etsimään prinsessaa. Sitten hän itse juoksi naristen toiselle linnan torneista. Valtavaa ryminää pitäen hän raahautui ylös kierreportaita. Päästyään tornin huipulle hän vilkaisi nopeasti vastapäistä tornia ja huomasi, että siellä juoksivat tornin huippua ympäri valkohuppuinen tyttö, jonka hän tunnisti prinsessa

Garnetiksi, sekä vaaleahiuksinen poika, jolla oli häntä ja joka oli pukeutunut sinisiin housuihin ja liiviin.

"Prinsessa!" hän huusi.

Zidane juoksi prinsessa Garnetin perässä yrittäen epätoivoisesti saada tätä kiinni. Viimein tämä pysähtyi ja kiipesi tornin huippua reunustavalle muurin harjalle. Tyttö katsoi hymyillen Zidaneä silmiin ja kaatui sitten taaksepäin pudoten tyhjyyteen. Zidane hyppäsi prinsessan perässä muurin harjalle ja näki tämän liitävän jonkinlaisen köyden varassa kohti linnan ikkunoita. Hän vilkuili ympärilleen ja näki, että tornin ja linnan välille oli ripustettu lippunauhoja. Nopeasti hän riuhtaisi yhden irti ja kokeili sen kestävyyttä. Se tuntui olevan hyvin kiinni toisesta päästä. Ajattelematta lainkaan, mitä teki, hän hyppäsi lippunauhan varassa prinsessan perään.

Myös Steiner oli nähnyt tapahtumat ja säikähtänyt kuollakseen kunnes oli tajunnut, ettei prinsessa ollutkaan hypännyt suoraa päätä linnan pihakivetykseen. Hän seurasi Zidanen ja prinsessan esimerkkiä ja tarttui lippunauhaan hypätäkseen näiden perään. Valitettavasti hän ei kuitenkaan onnistunut suuntamaan hyppyään kovin hyvin, sillä hän kiisi halki ilman ja rysähti suoraa päätä linnan kovaan kiviseinään.

Tällä välin Zidane oli onnistunut pääsemään linnaan sisälle, mutta prinsessaa ei näkynyt missään. Kuitenkin, ennen kuin hän ehti edes ihmetellä asiaa, tämä lensi ikkunasta suoraan hänen niskaansa. Prinsessa nauroi hieman ja ryntäsi sitten jälleen juoksuun. Zidane ehti juuri nousta pystyyn, kun prinsessa jo ryntäsi takaisinpäin ja sitten käytävää päinvastaiseen suuntaan kuin mistä oli hetki sitten tullut. Zidane säntäsi tytön perään yrittäen jälleen epätoivoisesti tavoittaa tätä.

Prinsessa Garnet saapui pieneen huoneeseen, jossa oleili teatteriryhmään kuuluva Ruby-niminen neitokainen. Prinsessa kääntyi nuoren naisen puoleen pyytäen apua. Ruby neuvoi häntä menemään seuraavaan huoneeseen, joka itse asiassa ei ollutkaan huone vaan yksi Prima Vistan hyteistä.

Zidanekin ryntäsi pieneen huoneeseen ja seurasi saman tien prinsessaa seuraavaan hyttiin. Prinsessa katsoi häntä kysyvästi.

"Miksi sinä oikein seuraat minua?" Zidane katsoi tyttöä hymyillen:

"Minut on määrätty sieppaamaan sinut"

"Sepä hyvä. Minä haluankin tulla siepatuksi", prinsessa vastasi.

Nuorukainen katsoi tyttöä yllättyneenä. Pitkään hän ei kuitenkaan ehtinyt pohtia tämän syitä, sillä joku oli oven takana ja hakkasi sitä raivokkaasti. "Ei hätää prinsessa! Minä tulen pelastamaan teidät!", Steiner huusi oven takaa. Prinsessa katsoi Zidaneen rukoilevasti. Tämä ei epäröinyt hetkeäkään vaan avasi pöydäksi naamioidun luukun lattiassa ja auttoi prinsessan siitä alas mennen itse perässä. Alhaalla he törmäsivät Zidanen ystävään Cinnaan, joka johdatti heitä eteenpäin Prima Vistan sisätiloihin.

Steiner sai vihdoin oven auki vierelleen ilmestyneen pluton ritarin avustuksella. Oven takana olevassa huoneessa ei kuitenkaan ollut enää ketään. Sotilaat huomasivat Zidanen auki unohtaman luukun lattiassa ja päättelivät erittäin nokkelasti, että prinsessa oli täytynyt kulkea siitä julman sieppaajansa kanssa.

Pluton ritari sanoi menevänsä aukosta ensin, mutta hän onnistui hyppäämään siihen selälleen niin, että jäi aukkoon kiinni. Steiner karjaisi avuttomalle sotilaalle raivoissaan ja alkoi kiskoa tätä irti sillä välin, kun sieppaaja ja prinsessa saivat etumatkaa. Kovin pitkään sotilaan juuttuminen ei kuitenkaan kaksikkoa pidätellyt.

Zidane, Cinna ja prinsessa Garnet saapuivat teatterilaivan ruumaan. Hetken he ehtivät levähtää siellä, mutta sitten Steiner ryntäsi yhden sotilaansa kanssa paikalle. Välittömästi hän käski kidnappajia antautumaan ja vapauttamaan prinsessan. Silloin hänen mukanaan tullut sotilas yhtäkkiä heittikin sotilaspukunsa menemään ja paljastui Blankiksi. Steiner älähti hämmästyneenä, mutta päätti kuitenkin ruveta taisteluun ylivoimaa vastaan.

"Prinsessa, pysykää te erossa tästä!" hän huusi vielä ja kohotti sitten miekkansa.

Blank liittyi ystäviensä seuraan taistelemaan ja yhdessä he kävivät Steinerin kimppuun prinsessa Garnetin suosiollisella avustuksella. Steiner oli heti selvästi alakynnessä, vaikka onnistuikin antamaan vihollisilleen muutaman todella tehokkaan iskun. Viimein hän jo luuli voittavansa, kun hän onnistui iskemään

Blankia erittäin kohtalokkaan näköisesti. Hänen suureksi hämmästyksekseen isku ei onnistunutkaan täysin, mutta se sai aikaan valtavan oglopien joukkohyökkäyksen. Steiner lopetti taistelemisen kauhistuneena ja alkoi huitoa oglopeja pois kimpustaan. Hän ei voinut sietää noita suuria hyönteisiä, jotka muistuttivat kovakuoriaisia, mutta olivat paljon isompia ja väriltään keltaisenvihreitä.

Zidane käytti tilannetta hyväkseen ja kiskoi prinsessan mukanaan toiseen huoneeseen. Myös Blank seurasi perässä.

"Pian. Ottakaa te kakkonen!" hän huusi Zidanelle. Tämä astui prinsessan kanssa kakkoseksi kutsutun puulevyn päälle ja levy lähti hissin lailla nousemaan ylöspäin. Seuraavassa hetkessä he olivat näyttämöllä.

"Cornelia", Marcus huudahti. Zidane kääntyi huomaamattomasti prinsessan puoleen ja kuiskasi:

"Cornelia on Marcuksen rakastettu. Improvisoi". Prinsessa nyökkäsi kevyesti ja kääntyi sitten Marcuksen puoleen:

"Marcus, rakkaani", hän huokasi ja syöksyi tämän syliin. Silloin Baku asteli paikalle kuningas Leon asussa erottamaan nuoria rakastavaisia. Marcus tarttui aseeseensa aikoen surmata tämän, mutta Corneliaa näyttelevä prinsessa astui hänen eteensä ja saikin näin ollen miekasta. Maahan kaatuen hän kuiskasi rakkaalleen:

"Anna minulle anteeksi! Hän on silti minun isäni". Marcus vaipui polvilleen rakkaansa viereen:

"Voi minun rakkaani, mitä minä olenkaan mennyt tekemään!" hän huusi apua anovalla äänellä halaten kuollutta rakastaan.

Steiner saapui näyttämölle juuri parahiksi nähdäkseen Cornelian kuoleman. Hän kuitenkin luuli, että prinsessa oli oikeasti saanut surmansa ja päästi tuskaisen huudon:

"Ei!!! Prinsessa!" Kauhuissaan hän katseli surullista näytelmää, luullen kaikkea todeksi.

Samassa Vivi ja Puck ryntäsivät myös näyttämölle, sillä yksi Alexandrian sotilaista oli huomannut heidän livahtaneen katsomoon ilman lippuja. Kun sotilas ahdisteli Viviä, tämä epätoivoissaan heitti hänen päälleen tuliloitsun, joka valitettavasti osui prinsessa Garnetin huppuun sytyttäen sen palamaan.

Prinsessa hypähti äkkiä ylös ja kiskoi palavan kaavun yltään. Steiner huudahti riemastuneena:

"Prinsessa, te olette elossa!" sitten hän jatkoi teatteriryhmälle: "Vapauttakaa prinsessa välittömästi!" Sen sijaan, että olisivat totelleet Steinerin käskyä Zidane ja Blank hyökkäsivät Steinerin kimppuun. Myös Vivi ja prinsessa liittyivät mukaan.

Kuningatar Brahne katseli tapahtumia raivon vallassa. Hänen tyttärensä oli kidnappajien käsissä. Välittömästi hän laukaisi Tulipommi-aseen, joka ilmestyi Steinerin taakse.

"Katso, takanasi!" Zidane huusi Steinerille. Tämä kuitenkin naurahti, ettei langennut noin vanhaan temppuun ja suuntasi voimakkaan miekan iskun kohti nuorukaista, joka kuitenkin onnistui väistämään sen juuri ja juuri.

Tulipommi kasvoi hitaasti isommaksi ja isommaksi alkaen hetki hetkeltä näyttää vaarallisemmalta. Samassa Baku sai teatterilaivan liikenteeseen, jolloin kuningatar ampui sitä kohden monia jättikokoisia ketjuun kiinnitettyjä harppuunoita. Osa niistä osui ilmalaivaan hidastaen sen matkan tekoa. Sen onnistui kuitenkin irtautua niistä, ja nopeasti se suuntasi matkansa kohti Lindblumia.

Valitettavasti juuri kun Prima Vista oli päässyt Alexandrian ulkopuolelle, Tulipommi osui siihen aiheuttaen valtavan räjähdysten. Teatterilaiva syöksyi valtavaa vauhtia suoraan alaspäin.

LUKU II

OJASTA ALLIKKoon

Zidane havahtui keskeltä mätästä lennettyään ensin ilman halki teatterilaivan kannelta metsään. Hän nousi hieroen päätään ja katseli ympärilleen. Joka puolella kasvoi jättiläismäisiä kuusia ja metsän yleisilme oli kokonaisuudessaan synkkä. Kaikkialla vainosi painostava hiljaisuus, joka henki jonkin pahan olemassa olosta. Ilma oli niin kosteaa, että se liimasi nuoren miehen hiukset kiinni päähän. Tunnelma metsässä oli suorastaan painostava. Mikään ei liikkunut. Nuori mies pohti, mihin suuntaan hänen olisi pitänyt lähteä kulkemaan, joka puolella oli pelkkää ryteikköä ja upottavaa sammalta. Lopulta hän päätti lähteä siihen suuntaan, joka näytti vähinten luotaantyöntävältä.

Zidane sai kulkea hyvän matkaa. Upottava sammal hidasti etenemistä, ja siinä kulkeminen alkoi hitaasti särkeä pohkeita. Siellä täällä oli maahan kaatunut puita, joiden rungot olivat läpeensä lahoja. Kerran hän erehtyi laskemaan jalkansa sellaisen päälle vain huomatakseen vajoavansa puun sisään polvitaivettaan myöten. Meni oma aikansa ennen kuin hän sai kiskottua jalkansa irti lahosta puunrungosta.

Viimein hän kuitenkin saapui kovemmalle maaperälle. Sammal väheni hieman ja välillä esiin tuli paljasta kalliota. Kuljettuaan vielä vähän matkaa hän huomasi seisovansa jyrkänteen reunalla. Hän vilkaisi jyrkän teeltä alas ja näki vastamuodostuneen metsäaukean. Prima Vista oli pudotessaan kaatanut monia puita ja saanut aikaan suuren ympyränmuotoisen aukean.

Tantaluksen joukkio oli kerääntynyt teatterilaivan ympärille. Näytti siltä, että he olivat juuri saaneet sammutettua tulipalon. Ilmassa tuoksui yhä palaneen käry, ja ilmalaiva savusi ja kyti paikka paikoin. Zidane katseli ystäviään lintuperspektiivistä vielä hetken ajan, mutta käänsi sitten heille selkänsä ja lähti laskeutumaan jyrkännettä alas. Se ei ollut erityisen helppoa. Siellä täällä kasvoi sammalta, ja se tahtoi luisua pois jalkojen alta. Zidane olikin vähällä pudota useampaan otteeseen. Lopulta hän seisoikin kuitenkin taas turvallisesti maankamaralla.

Zidanen ystävät riensivät heti ilahtuneina tervehtimään häntä. He olivat olleet varmoja, että poika oli kuollut. Niin pahalta hänen ilmalentonsa oli näyttänyt. Nyt kun tämä oli palannut heidän luokseen täysin kunnossa paria ruhjetta ja mustelmaa lukuun ottamatta, ei heidän riemullaan ollut rajoja. He takoivat poikaa selkään ja pyysivät tätä kertomaan, miten tämä oli oikein selvinnyt hengissä.

Viimein teatteriryhmä rauhoittui hieman. Heidän ilmeensä kävivät vakavammiksi. He kertoivat Zidanelle, että joukon ainoa nainen, Ruby, oli jäänyt yksin Alexandriaan. Eivät he oikeastaan olleet naisesta huolissaan, tämä pärjäisi kyllä, mutta oli kuitenkin kurjaa, ettei tämä ollut ehtinyt mukaan. Toinen huono uutinen oli, että Zidanen lisäksi myös prinsessa, tämän henkivartija ja sattumalta mukaan joutunut pieni maagi olivat lentäneet ilmalaivan kannelta alas. Heitä ei ollut näkynyt putoamispaikan lähiympäristössä, eivätkä teatteriryhmäläiset olleet voineet lähteä etsimään heitä kauempaa, sillä Prima Vista oli sammutettava, mikäli he mielivät päästä pois metsästä. He olivat melko varmoja, että kolmikko oli saanut surmansa.

Zidane ei voinut hyväksyä ystäviensä asennetta. Hän oli aina ollut sitä mieltä, ettei ketään saa jättää pulaan, eikä hän sitä paitsi uskonut, että prinsessa ja tämän kumppanit olisivat kuolleet, olihan hän itsekin hengissä. Häntä kauhistutti ajatuskin, että prinsessa makaisi jossain pahasti loukkaantuneena, eikä kukaan edes yrittänyt etsiä tätä. Koska kukaan muu ei näyttänyt tekevän mitään, hän päätti itse lähteä tutkimaan metsää siinä toivossa, että löytäisi tämän.

Zidanen toverit varoittelivat häntä. He olivat rysähtäneet keskelle Alexandrian kaupungin alapuolella olevaa metsää, jota kutsuttiin Synkäksi metsäksi. Metsässä liikkui, mitä omituisimpia hirviöitä, ja kansan parissa kiersi tarina, jonka mukaan kukaan metsään mennyt ei ollut ikinä palannut sieltä. Kukaan ei tiennyt, olivatko he kuolleet vai oliko heille tapahtunut jotain muuta.

Ystävien varoitukset eivät voineet kuitenkaan estää Zidanea. Hän oli päättänyt seurata sisäistä ääntään ja ottaa riskin. Hän ei olisi voinut koskaan antaa itselleen anteeksi, jos ei olisi tehnyt niin. Jos hänellä oli pieninkin mahdollisuus pelastaa prinsessa, ruosteinainen ritari ja maagi, hän tekisi kaikkensa, jotta onnistuisi siinä.

Zidane hyvästeli toverinsa, jotka näyttivät varsin huolestuneilta. Hän joutui ryömimään läpi mädäntyneen kaatuneen puunrungon päästäkseen soistuneelle alueelle metsään. Jos ilma olikin ollut kosteaa jyrkänteen yläpuolella, se ei ollut mitään verrattuna siihen, miten kosteaa ilma oli nyt. Zidane joutui kahlaamaan polviaan myöten limaisessa suovedessä, joka tihkui hitaasti, mutta varmasti hänen nahkaisten saappaidensa läpi kastellen lopulta hänen jalkansa kokonaan. Kun hän viimein pääsi takaisin kuivalle maalle, hänen täytyi ottaa saappaat pois jalastaan ja kaataa niistä vesi. Limaisia suokasveja putosi maahan useampi kappale. Hän katsoi niitä inhoten.

Zidane oli juuri saanut saappaansa takaisin jalkoihinsa, kun joku törmäsi häneen. Hän kohotti katseensa ja näki pienen maagin hoipertelevan eteenpäin keltaiset silmät täynnä pelkoa. Nuoren miehen huomattessaan maagin silmiin syttyi toivon valo. Tämä kohotti oikean kätensä ja osoitti suoraan eteenpäin kuiskaten värisevällä äänellä:

"Prinsessa".

Zidane jätti Vivin yksin vaikeroimaan pelosta. Hän säntäsi nopeasti tämän osoittamaan suuntaan. Steiner seisoi vähintään kaksimetrisen kasvin edessä miekka koholla. Kasvi oli kaapannut prinsessa Garnetin lonkeroihinsa ja näytti siltä kuin aikoi syödä tämän. Zidanen sydän jysähti huolesta. Hän ei enää jäänyt miettimään hetkeksikään vaan tarttui vyöllään roikkuviin tikareihinsa ja riensi Steinerin rinnalle pelastamaan prinsessaa.

Vaikka kasvihirviöllä ei ollutkaan silmiä, se tuntui huomaavan Zidanen läsnäolon. Ehkä se aisti sen ilman liikkeestä tai jotenkin muuten. Joka tapauksessa se kohotti yhden lonkeroistaan ja iski sillä nuorukaisen maahan ennen kuin tämä ehti reagoida mitenkään. Iskun seuraus oli täysin odottamaton. Zidanen vartalo alkoi hohtaa kirkasta valoa, se oli suorastaan häikäisevää. Sitä mukaan kun valo kirkastui hänen kehossaan, hän tunsu voimiensa kasvavan ja iskun aiheuttaman kivun hälvenevän, kunnes tuska katosi kokonaan ja hän tunsu ainoastaan sisällään virtaavan valtavan energia määrän.

Steiner kääntyi katsomaan Zidanea kummissaan. Hän ei ollut uskoa silmiään. Olihan hän monesti kuullut puhuttavan tuollaisesta ilmiöstä, mutta ei ollut koskaan tiennyt myyttien olevan totta. Eihän edes kuuluisan kenraali Beatrixin oltu nähty saavuttavan tuota tilaa.

"Tuon täytyy olla trance-tila. Olen kuullut puhuttavan siitä, mutta en tiennyt jonkun todella pystyvän siihen", hän sanoi kunnioitusta äänessään, vaikka ei voinutkaan sietää hännällistä pojannulikkaa silmissään.

Zidane tunsu voimiensa saavuttavan äärimmäisen pisteen. Tietämättä oikeastaan, mitä teki, hän keskitti ajatuksensa kasviin ja sai aikaan valtavan energiapurkauksen, joka syöksyi sitä päin saaden aikaan melkoisen pahaa jälkeä. Hän onnistui siinä vielä kahdesti, mutta sitten hänen voimansa tuntuivat palaavan ennalleen, kuten myös kivut. Kasvi näytti nuutuneelta, mutta ei päästänyt prinsessaa otteestaan.

Nyt oli Steinerin vuoro toimia. Hän kohotti miekkansa uudelleen ja juoksi kolisten päin kasvia iskien yhden sen lonkeroista poikki. Se oli sille liikaa. Se näytti ikään

kuin ponnistavan juurillaan ja pian se olikin kadonnut jonnekin puiden latvojen tasolle.

"Voi ei, prinsessa on mennyttä!" Steiner huusi raivoisalla äänellä, eikä ollut ainoa, joka tunsu epäonnistuneensa täydellisesti. Zidanen mielen valtasi rajaton tuska, kun hän näki kasvin karkaavan prinsessa lonkeroissaan.

Vivi kompasteli tappion kärsineen kaksikon luokse näyttäen surkealta. Hänestä tuntui kuin koko juttu olisi ollut yksin hänen vikansa.

"Olen pahoillani, etten tehnyt mitään... minua pelotti niin paljon, etten kyennyt lainkaan liikkumaan", hän pyyteli anteeksi. Zidane puisteli kuitenkin päätään. Hän ei syyttänyt Viviä mistään. Tämähän oli vasta lapsi, eikä häneltä voinut odottaa samaa kuin aikuisilta. Oikeastaan olisi ollut liikaa odottaa keneltäkään, ettei tämä pelkäisi Evil Forestissa. Se oli yksi karmivimmista paikoista, missä nuori mies oli koskaan ollut.

Zidane ei aikonut luovuttaa. Hän katsoi vuoroin Steineriin, vuoroin Viviin. Hän ei uskonut prinsessan olevan mennyttä, ainakaan vielä.

"Olen melko varma, että tuo kasvi vei hänet jollekin suuremmalle syötäväksi. Meillä on vielä mahdollisuus pelastaa hänet", hän huomautti ääni yhtä täynnä toivoa kuin hänen sydämensä oli pelkoa. Hän ei sillä hetkellä halunnut mitään muuta niin paljon kuin prinsessan pelastumista.

Kolmikko ei kuitenkaan ehtinyt lähteä etsimään prinsessan kaapannutta kasvia, sillä jostain ylhäältä heidän niskaansa putosi toinen samanlainen. Se sieppasi Vivin syleilyynsä ja huitoi vihaisesti Steineria lonkeroillaan. Tällä kertaa pikkuinen maagi ei kuitenkaan kangistunut pelosta. Sen sijaan hän päätti toimia. Hän keskitti ajatuksensa ja iski tuli-taialla kasvia. Se hämääntyi täysin yllättävältä suunnalta tulleesta iskusta ja tarjoutui siten hyväksi maalitauluksi ritarille ja pojalle. Nämä hyökkäsivät välittömästi kasvin kimppuun Vivin yhä tulittaessa sitä magialla. Kolmestaan he voittivat kasvin hyvin nopeasti ja se näytti ikään kuin surkastuvan. Hitaasti se päästi Vivin otteestaan ja pölläytti samalla ilmoille jotain kaasua. Lähimpänä ollut Vivi veti sitä henkeensä ja pyörtyi.

Steiner alkoi myös näyttää huonovointiselta vain muutaman sekunnin kuluttua. Zidane nosti Vivin syliinsä ja kehotti ritaria seuraamaan itseään. Heidän ei ollut mitään järkeä lähteä etsimään prinsessaa, kun yksi heistä oli tajuttomana ja toinenkin näytti siltä, että voisi pyörtyä minä hetkenä hyvänsä. Heidän täytyisi ensin levätä kunnolla ja palata sitten takaisin metsään.

Zidane katsoi tutkivasti pomoaan Bakua. Tämä näytti järkähtämättömältä. Oli täysin varmaa, ettei tämä antaisi tuumaakaan periksi. Silti nuorukainen ei ollut tämän kanssa samaa mieltä. Baku saattoi olla hänelle kuin oma isä, mutta tällä kertaa hän ei voisi yksinkertaisesti luottaa tämän auktoriteettiin. Ei tämäkään ollut erehtymätön. Kyllä hän tiesi tämän ajattelevan hänen parastaan, mutta hän oli jo tehnyt päätöksensä. Hän toteuttaisi aikomuksensa joko Bakun tuella tai ilman.

"Ei, sinä et lähde yksin harhailemaan tuohon metsään, vaikka olisi mikä. Prinsessa on luultavasti jo mennyttä, enkä minä halua tapattaa hänen takiaan yhtäkään teistä", Baku sanoi, eikä hän tällä kertaa nauranut yhtään. Hän oli tosissaan, ja se oli harvinaista. Zidane ei muistanut, milloin oli nähnyt hänet viimeksi niin totisena. Nuorukainen päätti luovuttaa toistaiseksi ja yrittää uudelleen hieman myöhemmin. Hän kohautti olkapäitään, käänsi selkänsä Bakulle ja asteli reippaasti kierreportaita pitkin pois ohjaamosta.

Blank oli juuri antanut Viville omatekoista lääkettään. Tämä lepäili yhä, mutta näytti jo voivan paljon paremmin. Kun Blank lähti pois hänen luotaan, Zidane astelikin jo huoneeseen seuraavana. Hän katseli hetken Viviä sanomatta mitään. Tämän ilme muuttui hitaasti yhä epäilevämmäksi, aivan kuin tämä olisi pelännyt Zidanen haukkuvan hänet pystyyn pyörtymisen takia.

"Sinä olit todella urhea", Zidane kuitenkin sanoi ja hänen silmiensä hymy kertoi hänen puhuvan totta. Hän todella tarkoitti, mitä sanoi.

Vivi pudisteli päätään. Hän ei ollut tehnyt mitään auttaakseen prinsessaa. Hän oli ensin raukkamaisesti paennut paikalta ja sitten rynnännyt takaisin vain saattaakseen itsensä pulaan. Ei hänestä mihinkään ollut, hän vain aiheutti muille ongelmia ja vaikeuksia.

Zidane ei ollut samaa mieltä pikkumaagin kanssa. Hän hymyili tälle rohkaisevasti, eikä luovuttanut vaan yritti piristää tätä parhaansa mukaan. Vivi huomasi pian vastarinnan hyödyttömäksi ja katsoi viisaammaksi myöntää pojan olevan oikeassa.

"Hyvä on, herra Zidane", hän sanoi ja yritti näyttää hieman iloisemmalta, vaikka hänen olonsa ei lainkaan tuntunut siltä.

"Herra Zidane? Kukaan ei olekaan ennen kutsunut minua herraksi... ja sinäkin voit kutsua minua pelkäksi Zidaneksi", poika naureskeli.

"Se- selvä, Zidane", Vivi änkytti epäselvästi.

Zidane jututti Viviä vielä hetken verran. Pikku hiljaa tämän silmät alkoivat taas kiiltää ja tämä muuttui huomattavasti terveemmännäköiseksi. Vivi oli kuitenkin vielä väsynyt metsässä koetun seikkailun takia, joten Zidane päätti antaa tämän nukkua jonkin aikaa.

Kun Zidane poistui Vivin luota, Blank jo odotteli häntä oven takana. Tämä näytti siltä kuin oli joutunut odottamaan puoli vuotta muutaman minuutin sijaan. Blankin jalka takoi lattiaa kärsimättömänä ja hänen kätensä olivat puuhkassa. Zidane oli varma, että jos hän olisi voinut nähdä ystävänsä silmät, ne olisivat olleet ärtymyksen kaventamat, tosin teeskennellyn sellaisen. Hän ei kuitenkaan voinut nähdä tämän silmiä, sillä Blank oli jo ajat sitten peittänyt ne jonkinlaisella vyöllä. Kukaan ei tiennyt, miksi tämä oli niin tehnyt, eikä varsinkaan sitä, että miten hän näki vyön alta yhtään mitään.

"Pomolla on asiaa sinulle. Paras että menet tapaamaan häntä", Blank sanoi lisäten sitten, "Luulen, että hän on huoneessaan".

Zidane vain nyökkäsi, Blankin ääni ei ollut suorastaan houkutellut Bakun tapaamiseen. Hän ei kuitenkaan tuntenut pelkoa, lähinnä ihmetystä. Hän jätti Blankin seisoskelemaan yksinään kierreportaiden luokse ja kiiruhti itse viereiseen huoneeseen.

Huoneessa ei ollut ketään. Hän kulki pienen varaston ohi ja meni portaat alas ruumaan, jossa Tantaluksen väki oli keskustellut aiemmin sinä päivänä prinsessan sieppauksesta. Siellä oleskeli kolme teatteriryhmän miestä, jotka myös huomauttivat hänelle Bakun odottavan häntä. Koputtamatta ensin Zidane marssi suoraan päätä Bakun huoneeseen. Hänelle oli usein huomautettu, ettei hänellä ollut lainkaan tapoja, ja jossain määrin se pitikin paikkansa.

Baku tosiaan jo odottelikin häntä. Tämä ei kuitenkaan näyttänyt niin kärsimättömältä kuin Blank oli näyttänyt. Tämä seisoj selin oveen päin ja vaikutti siltä kuin tämä olisi tutkinut jotain seinässä. Kun Zidane saapui huoneeseen, tämä kääntyi ja katsoi poikaa suoraan silmiin.

"Sinä aiot lähteä kuitenkin, vai mitä?", hän kysyi paljastamatta äänensävyllään lainkaan, mitä ajatteli. Zidane nyökkäsi. Hän oli koko ajan suunnitellut lähtöä, ei hän voisi jättää kaunista prinsessaa yksin vaaralliseen metsään hirviömaisten kasvien armoille.

"Siinä tapauksessa en voi estää sinua. Olisihan sinun luonteesi vastaista jättää kaunis neito pulaan, ja tämä neito on todella kaunis. En kuitenkaan voi vain päästää sinua menemään. Sinun täytyy taistella minua vastaan, jos haluat mennä",

hän selitti aivan rauhallisella äänellä ja naurahti sitten: "Tule ruumaan, siellä on enemmän tilaa".

Nuorukainen seurasi Bakua reippaasti tuntematta lainkaan pelkoa. Hän oli otellut tämän kanssa ennenkin. Ei koskaan mennyt viikkoa, etteivät he olisi olleet eri mieltä jostain asiasta. Usein heidän riitansa päättyivätkin käsirysyksi.

Baku ja Zidane asettuivat keskelle ruuman lattiaa. Zidane huomasi vasta nyt, että pyöreä pöytä ja sen päällä ollut Alexandrian linnan pienoismalli olivat kadonneet. Ne olivat kaikesti hajonneet rysäyksessä. Huoneessa olleet kolme miestä siirtyivät seinustoille katselemaan kiinnostuneina, mitä tuleman piti.

"No, oletko valmis?", Baku kysyi.

"Milloin vain", kuului Zidanen vastaus. Hän ei koskaan antanut "vihollisen" odottaa.

Kummatkin nostivat aseensa, ja samassa Baku jo ryntäsi Zidaneä kohti. Tämä ei onnistunut väistämään vaan lensi iskun voimasta taaksepäin. Nopeasti hän oli kuitenkin jaloillaan ja sivalsi toisella tikarillaan pomoaan käsivarteen.

"Hahhaa, etkö sinä parempaan pysty? Tuohan vain kutittaa", tämä nauraa röhötti.

Toisen nauraessa nuorimies onnistui tekemään huomattavasti paremman iskun, jonka seurauksena Baku hieman horjahti. Välittömästi tämä lopetti nauramisen ja keskittyi täysillä taisteluun. Kuitenkin viiltohaava käsivarressa ja isku olkapäähän rasittivat häntä siinä määrin, ettei hän osunut läheskään aina Zidaneen. Viimein hän luovutti:

"Hyvä on, sinä voitit! En arvannutkaan, että olisit noin hyvä", hän totesi, "Ota ritari ja maagi mukaasi. Ritarin löydät varastohuoneesta".

Zidane virnisti pomolleen, laittoi tikarit takaisin vyölleen ja lähti sitten ruumasta. Hän kapusi portaat ylös seuraavaan huoneeseen, jossa oleskeli yksi Tantaluksen miehistä. Tämä sanoi hänelle avanneensa oven jo valmiiksi. Poika nyökkäsi miehelle ja asteli sisään sotkuiseen huoneeseen. Varasto oli aina ollut sotkuinen, mutta nyt se oli suorastaan kaaoksen vallassa. Steiner istui rikkinäisen pöydän ääressä surullisennäköisenä Garnet-nukke kädessään. "15...Tämä nukke ei edes näytä prinsessalta. Sitä paitsi hän on jo 16-vuotias", ritari mutisi itsekseen. "Hei, etkö sinä ole jo vähän liian vanha leikkimään nukeilla?" Zidane tervehti tätä kiusoitteleva sävy äänessään. Tämä nosti katseensa nukesta ja nähtyään, kuka puhuja oli, hän nousi raivoisasti ylös.

"Si- si- sinä! Kaikki on sinun syytäsi! Ilman sinua ja varastovereitasi prinsessa olisi yhä turvassa!" Steiner raivosi, "Nyt hän voi olla jo kuollut", hän lisäsi masentuneella äänellä.

"Rauhoitu ruosteläjä, olen juuri menossa etsimään häntä. Haluatko tulla mukaan?"

Zidane sanoi virnuillen isolle sotilaalle pelkäämättä tätä lainkaan. Olihan hän jo kahdesti taistellut tämän kanssa, eikä hävinnyt kertaakaan.

"Minä en tee yhteistyötä rikollisten kanssa!"

"Ei sitten... minä menen yksin", Zidane sanoi ja kääntyi poistuaakseen.

"Hei, odota! Tulen mukaasi, mutta kun prinsessa on pelastettu, me palaamme Alexandriaan ja sinä saat ansaitsemasi tuomion... ja, ja jos prinsessalle sattuu jotain, saat vastata siitä hengelläsi minulle", Steiner alkoi perua sanojaan. Hänen ensisijainen tehtävänsä oli prinsessan suojeleminen, eikä hän voisi hylätä velvollisuuksiaan vain jonkin pojannulikan vuoksi. Zidane nyökkäsi suostumisen merkiksi ja naureskeli hiljaa mielessään kömpelölle sotilaalle.

"Mennään hakemaan Vivi".

Steiner kolisteli Zidanen perässä ulos varastosta Vivin luokse. Maagi oli noussut istumaan sängyllä ja näytti nyt jo täysin terveeltä.

"Me lähdemme etsimään prinsessaa", Zidane kertoi Viville. Tämä nyökkäsi reippaasti:

"Onnea teille!"

"Tuota... itse asiassa haluaisimme, että lähtisit mukaamme", nuorukainen jatkoi.

"Mi- minäkö? En minä osaa tehdä mitään", Vivi vastusteli. Tätä ihmetytti kovasti, miksi hänet haluttiin mukaan. Viimeksikin hänestä oli ollut vain haittaa.

Steiner astui esiin Zidanen takaa ja loi Viviin hyvin arvostavan katseen. Hän todella kunnioitti pikkuista.

"Mestari Vivi, näin, kuinka te käytitte tuota teidän mustaa magiaanne metsässä. Teistä voisi olla hyvinkin paljon hyötyä prinsessan pelastamisessa", hän vakuutteli aidon luottavaisena.

"No, hy- hyvä on sitten..." Vivi takelteli. Zidane nyökkäsi tyytyväisenä ja asteli ulos huoneesta.

Vivi nousi vuoteelta seuratakseen nuortamiestä, mutta Steiner astui hänen eteensä tukkien tien. Nyt kun poika oli poissa, hänellä oli sopiva tilaisuus puhua maagin kanssa kahden.

"Mestari Vivi, luuletteko te, että voisitte jotenkin auttaa minua käyttämään magiaa miekkani avulla?" hän kysyi pikkuiselta. Vivin ilme muuttui epävarmaksi. Kukaan ei ollut koskaan luottanut häneen niin paljon kuin ruosteiseen haarniskaan pukeutunut ritari nyt ja se sai hänet tuntemaan itsensä jotenkin typeräksi.

"Öh, voin minä yrittää", hän vastasi, mutta ei ollut lainkaan varma onnistuisiko. Sitten kaksikko lähti Zidanen perään, toinen rämisten kuin ruosteinen peltipurkki, joka vierii alas portaita, ja toinen hellyttävästi taapertaen eteenpäin.

Zidane saapui ruumaan, jossa oli hetki sitten taistellut Bakun kanssa. Nyt siellä ei ollut enää kuin ne samat kolme miestä kuin aiemminkin. Teatteriryhmän johtajaa ei näkynyt. Miehet jutustelivat keskenään.

"Zidanen täytyi lyödä pomoa melko kovaa", sanoi yksi.

"Niin, hän vain nauroi katketakseen, kun Zidane oli poistunut", toinen hämmästeli.

Nuorukainen ei jäänyt pidemmäksi aikaa kuuntelemaan kolmikon keskustelua vaan suuntasi seuraavaan huoneeseen, jossa hän törmäsi ystäväänsä Blankiin. Tämä nojaili seinään, mutta kohottautui suoraksi nähdessään toverinsa saapuvan.

"Minun piti antaa sinulle tämä mukaan", Blank sanoi ojentaen Zidanelle pulloa. Tämä katsoi sitä ja naurahti.

"En minä tarvitse mitään lemmenjuomia."

Blank huokaisi tuskastuneen, vaikka todellisuudessa häntä nauratti: "Etkö sinä osaa olla hetkeäkään ajattelematta tyttöjä? Tässä on sitä minun lääketteni, jota annoin jo sotilaalle ja maagille. Prinsessa luultavasti tarvitsee sitä", hän selitti. Vaaleahiuksinen pörröpää nappasi pullon ja kiitti siitä. Sitten hän kääntyi poistuakseen ilmalaivasta sen hajonneen kyljen kautta. Blank kuitenkin vielä pysäytti hänet.

"Pomo käski antaa tämän sinulle", tämä tyrkytti kirjettä ystävälleen.

Zidane otti kirjeen ja avasi sen:

"Vaikka oletkin jo erinomainen taistelija, älä unohda harjoittaa kykyjäsi matkallasi. Baku", kuului lyhyt, mutta ytimekäs viesti. Nuorimies nyökkäsi kevyesti ystävälleen ja käveli ulos teatterilaivasta. Myös Steiner ja Vivi tavoittivat hänet ja tulivat ulos samaa matkaa. Heidän ehdittyään matkan päähän Baku asteli huoneeseen.

"Blank, ota tämä kartta ja toimita se Zidanelle. Hän saattaa vielä tarvita sitä", hän sanoi ja antoi nuorellemiehelle Usvamantereeseen kartan. Usvamantereella sijaitsi kolme kuningaskuntaa: Alexandria, jota hallitsi kuningatar Brahne, Lindblum, jonka hallitsijana toimi prinsessa Garnetin setä Cid sekä Burmecia, jossa asusti ainoastaan rottaihmissiä.

Zidane, Steiner ja Vivi palasivat jälleen suolle. Vivin oli hyvin vaikea kulkea siellä, sillä hän oli lyhyempi kuin toiset. Hän upposi niljakkaaseen suoveteen melkein vyötäröään myöten.

Steinerillakaan ei ollut helppoa. Raskas haarniska painoi muutenkin paljon, mutta suolla sen paino tuntui kaksinkertaistuvan. Vettä tihkui sen rakosista kastellen hänen jalkansa. Lisäksi suon mutainen pohja kiskoi häntä koko ajan syvemmälle, ja pian myös hän tarpoi vyötäröön myöten vedessä.

Viimein he kuitenkin pääsivät jälleen kuivalle maalle. He olivat tulleet paikkaan, jossa oudot kasvit olivat hyökänneet sekä prinsessan että Vivin kimppuun. Nyt näistä kasveista ei näkynyt jälkeäkään, kun matkakumppanit vilkuilivat ympärilleen.

Kasvien hyökkäyspaikalta alkoi alamäki. Kolmikko suunnisti mäkeä alas, vaikka ympäristö näyttikin synkkenevän koko ajan. Jälleen he joutuivat hieman vetisemmälle alueelle, mutta pian maa taas nousi. Silti he ehtivät kastella kenkänsä.

Pian he saapuivat pienelle aukealle, jonka keskellä oli lähde. Zidane maistoi lähteen vettä ja totesi sen erinomaiseksi. Vedellä tuntui olevan myös parantava vaikutus, sillä nuorukaisen muutamissa taisteluissa saadut pienet kolhut lakkasivat äkkiä vaivaamasta. Kun hän kertoi tuntemuksistaan Viville ja Steinerille, nämäkin päättivät maistaa vettä.

Levättyään hetken sankarit jatkoivat matkaansa eteenpäin. He kulkivat punertava vetisen lammen ohi ja saapuivat sinertävänväriseen luolaan. Kaikkialle henki pahuus. He kulkivat luolassa eteenpäin ja samassa he olivatkin varsinaisen emokasvin, Plant Brainin, edessä. Se oli valtavankokoinen. Sen lonkerot peittivät reilusti yli puolet suuresta luolasta, ja se oli ahdistanut prinsessa Garnetin yhteen nurkkaan.

Hetkeäkään epäröimättä kolmikko hyökkäsi Plant Brainin kimppuun. Vivi heitti sen niskaan erittäin tehokkaan tulitaian useampaan otteeseen ja onnistui kuin onnistuikin myös tehostamaan Steinerin miekkaa niin, että tämäkin saattoi käyttää tulitaikaa. Myös Zidane käytteli miekkaansa tehokkaasti. Silti taistelu vaikutti varsin epätoivoiselta. Kasvi oli jättiläismäinen, eivätkä sen lonkerotkaan olleet mitään pieniä. Sitä paitsi se käytteli niitä erittäin vikkelästi.

Juuri kun tilanne näytti kääntyvän sankareiden tappioksi, Blank ryntäsi paikalle valmiina taisteluun. Yhdet lisäkädet olivatkin suuresti avuksi ja pian suuren Plant Brainin lonkerot eivät enää liikkuneet vaan roikkuivat hyödyttöminä.

Steiner riensi prinsessa Garnetin luokse ja nosti tämän syliinsä. Zidane tuli heidän luokseen ja juotti Steinerin avustuksella Blankin lääkkeen hyvin kalpeaksi käyneelle tytölle.

"Hei, minusta tuntuu, että meidän olisi parasta häipyä täältä", Blank huusi yhtäkkiä. Zidane kääntyi ympäri ja näki, että kaikkialta säntäili kuusijalkaisia kasvin ja eläimen sekamuotoja, joilla oli punainen kukka selässään. Ne eivät näyttäneet mitenkään ystävällisiltä, joten joukkio katsoi parhaimmaksi poistua paikalta niin pian kuin suinkin.

He ryntäsivät ulos luolasta toista kautta kuin olivat tulleet ja huomasivat olevansa hankalakulkuisen jyrkänteen reunalla. Varovaisesti, mutta mahdollisimman nopeasti, he kiipesivät alas outojen ilmestysten juostessa heidän perässään. Alas päästyään he saivat kahlata polviaan myöten vedessä, ja kasvieläimet pääsivät yllättämään heidät edestä päin.

Vivi heitti tulitaian omituisten otusten kerhosta karanneiden kummajaisten niskaan ja Steiner iski niitä kohtalokkaasti miekalla. Myös Zidane ja Blank onnistuivat iskemään olioita, jotka eivät olleet kovin hyviä puolustautumaan. Pian kumppanukset jatkoivatkin juoksuaan eteenpäin.

Koko metsä näytti tulevan joukkion perässä, kun he säntäsivät päättömästi pakokauhun vallassa läpi ryteikköjen. Piikikkaita lonkeroita syöksyi heidän kimppuunsa joka puolelta, samoin kaikenlaisia metsän kummajaisia. Prinsessa Garnettia kantava Steiner ja Vivi rynnivät edellä. Seuraava tuli Zidane ja viimeisenä Blank.

Samassa paksu lonkero kahmaisi Blankin tiukkaan syleilyynsä. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta päästä irti, ja metsä takana oli alkanut kivettyä. Vailla pelastumisen mahdollisuutta kovalla äänellä hän käski pysähtynyttä Zidaneä juoksemaan pakoon vielä, kun voisi. Hän sinkosi Bakun antaman kartan käsistään toivoen, että hänen ystävänsä ehtisi napata sen ajoissa ja päästä turvaan.

Vaikka Zidanesta tuntuikin väärältä jättää rakas toverinsa pulaan, hänellä ei juuri ollut vaihtoehtoja. Vivi, Steiner ja Garnet eivät välttämättä selviytyisi ilman häntä. Nuorukainen käänsi selkensä ystävälleen ja ryntäsi pakoon napaten ilmassa lentävän karttakäärön käteensä. Sitten hän syöksyi ulos metsästä seuraten matkakumppaniensa jalanjälkiä. Juuri ajoissa hän kieri aukealle maalle, kun metsä hänen takanaan muuttui kokonaan kiveksi.

Zidane kääntyi tuijottamaan metsää takanaan. Hän koputti puunrunkoa, jonka ympärille oli kiertynyt piikikäs lonkero. Se oli todellakin kiveä. Miksi metsä oli

yhtäkkiä muuttunut kiveksi? Hän ei tiennyt vastausta, mutta epäili, että emokasvin surmaamisella oli jotain tekemistä asian kanssa.

LUKU III

BLACK WALTZ

Selvittyään ulos Synkästä metsästä Zidane levähti hetken tuntien syyllisyyttä ystävänsä Blankin kohtalosta. Hän tiesi, ettei voinut tehdä tämän hyväksi juuri sillä hetkellä yhtään mitään, joten hän päätti sen sijaan miettiä, miten kuljettaisi prinsessa Garnetin pois Alexandriasta. Kuningatar Brahne oli sulkenut sekä Pohjoisen että Eteläisen portin muutama viikko sitten. Ilmalaivalla olisi päässyt kulkemaan ylempien porttien kautta, mutta he olivat liikkeellä jalan.

Vivi katseli ympärilleen metsän reunalla. Hän huomasi erään yksinäisen puun takana tutunnäköisen valkoisen hahmon. Hän hiipi hiljaa otuksen viereen ja kysyi:

"Kupo? Oletko se sinä?" Moogle kääntyi Viviin päin ja näytti niin hämmästyneeltä kuin mooglen on ylipäättänsä mahdollista näyttää.

"Kupooh! En minä ole Kupo, kupo... minun nimeni on Mogni, kupo", moogle vastasi. Vivi katsoi Mognia ihmeissään ennen kuin ymmärsi, että "kupo" oli paitsi mooglenimi myös mooglekielinen sana, tosin tuskin kukaan muu kuin moogle voi koskaan saada selville, mitä se mahtaa tarkoittaa.

Vivi esitteli itsensä ystävällisesti Mognille ja kertoi sitten tavanneensa Kupon Alexandrian kellotornissa.

"Hän taisi olla jonkun Stilzkin-nimisen mooglen seurassa", Vivi selosti. Mognin ilme muuttui suorastaan hurmioituneen palvovaksi.

"Stilzkin, saisinpa joskus tavata hänet! Sanoiko hän tulevansa tännepäin?" Vivi pohti hetken:

"En muista hänen sanoneen niin, mutta kuulin, että hän sanoi Kupolle juuri, kun olin lähdössä pois, että hän matkaisi seuraavaksi johonkin oikein kylmään paikkaan". Mogni näytti nyt pettyneeltä, mutta ei vaivannut maagia asialla enempää. Sen sijaan hän kysyi, tarvitsiko pikkuinen kenties jotakin.

"Ky- kyllä, itse asiassa, me tarvitsisimme telttaa, jossa voisimme yöpyä", Vivi sanoi arasti. Hän ei olisi halunnut joutua pyytämään mitään, mutta hänestä tuntui, että prinsessa tarvitsisi paikan, jossa levätä. Hän oli itsekin voinut todella huonosti kasvihirviön käytyä hänen kimppuunsa. Mogni nyökkäsi ja kaiveli sitten selässään olevaan reppua. Hetken päästä repusta oli ilmestynyt suuri määrä tavaroita maahan, viimein moogle kaivoi sieltä myös teltan. Vivi tuijotti touhua ihmeissään. Miten niin pieneen reppuun saattoi mahtua noin paljon tavaraa?

Vivi ja Mogni menivät suuren kielekkeen alle. Steiner oli sytyttänyt sinne nuotion, ja tämä ja prinsessa istuivat sen äärellä lämmittelemässä. Vivi esitteli Mognin kaksikolle ja auttoi sitten tätä pystyttämään teltan. Zidane saapui paikalle juuri sopivasti kuullakseen, kuinka Steiner kehuskeli prinsessalle pelastaneensa tämän aivan yksin.

"Älä liioittele ruosteläjä! Kyllä asia on niin, että minun miekkani ja Vivin musta magia pelastivat sinut", Zidane huomautti suunnaten viimeisen kommentin prinsessalle. Steiner näytti siltä kuin olisi juuri tukehtumaisillaan.

"Kiitoksia siis teille kummallekin", Garnet sanoi erittäin kohteliaalla äänensävyllä. Steiner katsoi tyttöä hämillään, mutta avasi kuitenkin sanaisen arkkunsa:

"Mutta prinsessa, ilman tuota, tuota pahaista varasta, te olisitte yhä Alexandriassa. Minä suosittelen, että palaamme sinne välittömästi".

"Steiner, minä en aio palata Alexandriaa. Lähdin Zidanen mukaan omasta vapaasta tahdostani", Garnet sanoi päättäväisesti.

"Mutta, eihän se käy! Meidän täytyy lähteä nyt heti matkaan", ritari intti yhä edelleen. Nyt

Zidanekin puuttui puheeseen:

"Kuules ruosteläjä, emme voi mitenkään lähteä vielä mihinkään. Prinsessa on edelleen niin huonossa kunnossa, että hädin tuskin pystyy kävelemään. Eiköhän jäädä tähän ja nautita tästä telttailuretkestä niin kauan kuin se kestää", hän ehdotti. Ritari ei näyttänyt ollenkaan tyytyväiseltä, mutta totta kai hän ymmärsi, että hänen täytyi aina ajatella ensin prinsessan parasta.

"Hyvä on, siinä tapauksessa vartioin tätä leiriä hengelläni", hän tokaisi ja kääntyi selin muihin.

"Ihan miten vaan. Minä ainakin aion ottaa nokoset. Tule Vivi mennään telttaan lepäämään", Zidane sanoi kuulostaen jokseenkin välinpitämättömältä.

Aamu valkeni sumuisena, kuten saattoikin odottaa Usvamantereen matalissa laaksoissa, jollaisessa matkalaiset tällä hetkellä olivat. Zidane kömpi ulos teltasta ja huomasi nuotion sammuneen ja ruosteiseen haarniskaan pukeutuneen ritarin torkkuvan. Hän ei kuitenkaan vaivautunut sen enempää sytyttämään nuotiota uudestaan kuin herättämään heidän vartijaansakaan. Sen sijaan hän jätti leirin taakseen ja käveli Synkän metsän reunalle.

Kauan nuorukainen ei ehtinyt seisoskella kivettyneen metsän edessä yksin, sillä myös prinsessa Garnet oli herännyt ja seurannut häntä metsän reunaan.

"Sinun ystäväsi taisi jäädä tuonne", prinsessa sanoi tarkoittaen Blankia. Zidane nyökkäsi.

"Meidän täytyy tehdä jotain auttaaksemme häntä", Garnet jatkoi, kun poika ei sanonut mitään,

"Emme voi vain jättää häntä tuonne" .

Zidane katsoi suoraan Garnetin suklaanruskeisiin luottavaisiin silmiin:

"Juuri nyt emme voi tehdä mitään, mutta minä lupaan palata tänne ja auttaa Blankia", hän sanoi tytölle, "Blank antoi meille jotain todella arvokasta. Ennen kivettymistään hän heitti minulle Usvamantereen kartan. Tässä aivan lähellä pitäisi olla kanjoni nimeltä Jääonkalo. Uskon, että pääsemme sitä kautta pois tästä laaksosta", hän jatkoi.

"No, mitä me enää odotamme? Lähdetään matkaan", prinsessa sanoi innostuneena.

Zidane ja Garnet kävelivät yhdessä leiripaikalle ja herättivät Vivin. Myös tämä halusi lähteä mukaan, vaikka olikin kovin peloissaan. Kolmikko hyvästeli ystävällisen Mognin ja jättivät sitten metsän reunan taakseen

Mogni lensi pienillä punaisilla siivillään yhä torkkuvan Steinerin luokse.

"Hei, kaveri! Kupooohhh! Sinun ystäväsi taisivat lähteä jo", hän kuiskasi ritarin korvaan. Tämä havahtui heti ja oli samassa hetkessä jo jaloillaan. Hyvästelemättä mooglea hän ryntäsi kolisten muiden perään.

Zidane, Vivi ja Garnet olivat pysähtyneet lukemaan karttaa. Prinsessa huomautti olevansa huolissaan Steinerista. Zidane tokaisi, ettei tytöllä ollut mitään syytä huoleen, sillä jos hän yhtään tunsu ruosteista ritaria, tämä kyllä ilmestyisi hetkenä minä hyvänsä karjuen kuin jalopeura. Hän oli oikeammassa kuin osasi arvatakaan, sillä juuri samalla sekunnilla Steiner todellakin syöksyi rämisten heidän luokseen kasvot punoittaen sekä vihasta että juoksemisesta.

Ritarin raivotessa turhaan Zidane keskittyi kartan lukemiseen. Vihdoin hän alkoi päästä siitä jyvälle.

"Meidän täytyy lähteä tästä lounaaseen eli tuonnepäin", hän neuvoi näyttäen samalla kädellään suuntaa. Kaikki, paitsi Steiner, lähtivät kulkemaan pojan osoittamaan suuntaan. Pian ritarikin seurasi perässä, sillä hän ei voinut muutenkaan. Hän oli vuosia sitten vannonut suojelevansa prinsessaa ja kuningaskuntaa hengellään, eikä hän voinut tehdä sitä, jos jäisi vain katselemaan, kun tämä käveli tiehensä pahaisen varkaan kanssa.

Joukkio sai kulkea melkoisen matkan usvaisessa laaksossa. Oli vaikea uskoa, että aamu oli jo valjennut jossain heidän yläpuolellaan, sillä joka puolella

leijuva usva imi lähes kaiken valon itseensä. Ei ollut niin pimeää kuin yöllä, mutta ei erityisen valoisaakaan. Laakson ruoho näytti synkänvihreältä, eikä sen halki kiemurteleva joki liplatellut iloisesti. Pikemminkin se tuntui soljuvan eteenpäin masentuneesti. Laakso oli kaiken kaikkiaan synkkä paikka, eihän se ollut nähnyt auringonvaloa pitkään aikaan

Kuljettuaan hyvän matkaa he saapuivat viimein vuorensinämän luokse. Se kohosi ylöspäin synkkänä ja lähes pystysuorana. He päättivät lähteä seuraamaan sitä. Hetken päästä seinämä kaartoi vasemmalle, ja mutkan takaa löytyikin kristallinlailla kimalteleva luolan suuaukko. Sen yläreunasta roikkui lähes miehen pituisia jääpuikkoja.

"Tämä sen täytyy olla. Eiköhän astuta peremmälle", Zidane kehotti itsevarmuutta äänessään.

Nelikko kulki kunnioittavan hiljaisuuden vallassa luolan suuaukosta sisään. Siellä heitä kohtasi aivan uskomaton näky. Vaikka ulkopuolella oli täysi kesä, sisällä kaikki oli jään ja lumen peitossa. Ilmakin oli yhtä kylmää kuin planeetan pohjoisimmilla alueilla. Siellä täällä kasvoi harvinaisia, mutta erittäin kauniita jääkukkasia, joita Garnetkin pysähtyi ihailemaan.

"Tämä on aivan uskomatonta! Olen kyllä lukenut tästä paikasta, mutta on ihan eri asia tulla tänne oikeasti", hän selitti innoissaan.

Zidane seurasi tyytyväisenä prinsessan käytöstä, mutta kehotti sitten kaikkia suuntaamaan eteenpäin, sillä häntä alkoi pikku hiljaa palella yhä enemmän. Niinpä joukkio lähti kulkemaan kohti luolan sisempiä osia jännittyneenä odottaen, mitä näkisivät seuraavaksi. Vaikka he uskoivat olleensa varautuneita mihin tahansa, kapeat ja liukkaat jäiset polut, joiden reunalta saattoi luiskahtaa helposti alas, yllättivät silti heidät. Heidän etenemisensä oli todella hidasta, sillä koko ajan heidän oli varottava jokaista askeltaan, etteivät he olisi pudonneet tyhjyyteen.

Kun Zidane, Vivi, Steiner ja Garnet olivat kulkeneet jo hyvän matkaa, he saapuivat kahden polun risteykseen. Zidane valitsi vasemmanpuoleisen heidän reitikseen. He saapuivat pieneen kammioon, jossa oli lumisen korokkeen päällä jäätynyt moogle.

"Vivi, luuletko, että voisit sulattaa hänet?" Zidane kysyi pikkumaagilta. Maagi epäröi hieman:

"E- en ole varma... voinhan minä tietysti yrittää", tämä viimein sanoi ja viittasi nuorukaista väistymään.

Vivin kohottaessa kätensä sekä puisen sauvansa Zidane perääntyi nopeasti. Maagi heitti kevyen tuli-taian kohti jääpatsasta. Seuraavassa hetkessä sen tilalla olikin enää vettä ja läpimärkä, kiukkuinen moogle.

"Sinä senkin paskiainen! Poltit minut! Auh, kupoo! Hei, olen sula! Kiitos teille! Mitä voin tehdä hyväksenne?" moogle touhotti ja laskeutui lopulta lumikasan päälle.

Zidane vain huitaisi kädellään sen merkiksi, ettei mooglen vapauttamisesta ollut suurtakaan vaivaa.

"Mutta voisit tietenkin kertoa, miten täältä kanjonista pääsee ulos", hän lisäsi.

Moogle nyökytteli päätään:

"Totta kai, kupo. Edes Stilzkin ei auttanut minua, vaikka kulki tästä ohi! Tosin hän ei varmaan huomannut minun olevan jään sisässä... kupo... Niin kääntykää tuosta edellisestä risteyksestä oikealle ja jatkakaa sitten vain suoraan eteenpäin, mutta olkaa varovaisia. Täällä ei ole kovin turvallista liikkua", moogle selitti.

Kumppanukset kiittivät häntä kohteliaasti ja palasivat sitten vähän matkaa takaisinpäin kääntyäkseen oikealle risteyksestä.

Kävellessään toverukset pohtivat, kuka kumma Stilzkin mahtoi olla.

Zidane ei muistanut kuulleensa nimeä koskaan aiemmin, eikä se ollut Garnetillekaan tuttu. Vivi kuitenkin muisti Stilzkinin varsin hyvin. Hän kertoi muille tämän olevan moogle, jonka hän oli tavannut Alexandrian kellotornissa.

Seuraavassa käytävässä kävi kova tuuli, ja Vivi jäi muista jälkeen.

Zidane käänsi selkensä tuulelle ja huuteli häntä pitämään kiirettä, ettei hän eksyisi muista. Vivi kipitti paikalle niin kovaa kuin rajussa vastatuulella vain pääsi. Juuri kun hän saapui paikalle, jossa muut odottivat häntä, Steiner alkoi horjua, kaatui ja putosi hieman alempana olevalle tasanteelle. Zidane hyppäsi myös alas katsomaan, oliko ritari kunnossa. Tämä näytti nukkuvan, mutta Zidane epäili tämän lyöneen päänsä pudotessaan ja olevan nyt tajuton. Hän mietti kuumeisesti, mitä nyt pitäisi tehdä. Kylmyys tunki luihin ja ytimiin asti. Heidän oli ehdottomasti päästävä ulos auringonpaisteeseen, mutta he eivät mitenkään pystyisi kantamaan tajutonta ritaria.

Samassa Zidane kuuli Garnetin huutavan:

"Vivi!". Hän kääntyi ja näki myös Vivin horjuvan samoin kuin Steiner äsken.

Samassa tämäkin putosi tajuttomana tasanteelle. Nuorukainen oli täysin neuvoton, hän ei todellakaan tiennyt, mitä olisi pitänyt tehdä. Hän päätti kiivetä ylös ja viedä ainakin Garnetin turvaan edelliseen käytävään ennen kuin alkaisi selvittää asiaa,

mutta tasan samalla hetkellä, kun hänen onnistui kiivetä ylemmälle tasanteelle, myös Garnet pyörtyi.

Voi ei, ei häntä... Zidane ehti ajatella ennen kuin itsekin makasi tajuttomana hyytävän kylmällä maalla.

"Kilik, kilik", outo ääni tunkeutui Zidanen tajuntaan. Hän avasi silmänsä. Kaikkialla oli valkoista ja hänen täytyi, miettiä jonkin aikaa ennen kuin hän muisti, missä oli. Kaikki hänen jäsenensä tuntuivat kylmänkankeilta. Hitaasti hän nousi. Outo ääni veti häntä puoleensa kuin soihtu yöperhosta. Vaistomaisesti hän jätti ystävänsä käytävään lähtien itse raahautumaan tuulista käytävää eteenpäin.

Käytävä päättyi luolaan, jonka katto näytti olevan jossain kaukana korkeuksissa. Zidane ei kuitenkaan ehtinyt miettiä luolan avaruutta sen kummemmin, sillä hänen edessään leijui etäisesti Viviä muistuttava olento. Sillä oli samanlainen hattu kuin Vivillä ja keltaiset silmät, mutta ne eivät olleet suloiset ovaalinmuotoiset vaan vinot ja julman näköiset. Olento katsoi Zidanea viha ja hämmästys kuvastuen sen katseesta.

"Kuinka sinä olet vielä hengissä? Teidän kaikkien pitäisi olla jo kuolleita!" otus kysyi. Zidane ei vaivautunut vastaamaan vaan heitti sen sijaan vastakysymyksen: "Kuka sinä olet ja mitä teet täällä?". Olento katsoi nyt poikaa halveksivasti, mutta vastasi kuitenkin:

"Olen Black Waltz numero yksi. Tehtäväni on viedä prinsessa kotiinsa ja tappaa hänen seuralaisensa", Black Waltz kohotti toista kättään ja soitti siinä olevaa kelloa "Kilik, kilik".

"Tule Sealion!" hän huusi.

Yhtäkkiä ilmestyi paikalle todella iso hirviö, joka totisesti oli nimensä mukainen. Se muistutti lähinnä suurta merikäärmettä, ja sen kasvoilla oli julmaakin julmempi ilme. Sen suomuinen vartalo kimalteli jäästä heijastuvassa valossa. Jos tilanne ei olisi ollut niinkin tukala, Zidanea olisi varmasti naurattanut, sillä olento näytti olevan täysin väärässä paikassa. Mutta häntä ei naurattanut. Vaikka Black Waltzikin oli suuri, tämä olento oli ainakin kolme kertaa sen kokoinen ja varmasti huomattavasti tappavampi. Zidanen tuijottaessa hirviötä Black Waltz komensi sen hyökkäämään hänen kimppuunsa. Hän puolustautui parhaansa mukaan, mutta olento tuntui mahdottomalta voittaa. Lopulta hän päätti yrittää toista taktiikkaa ja yllätti Vivin rumemman ja suuremman kopion hyökkäämällä sen kimppuun. Se ei

ollutkaan niin vahva kuin vaikutti, ja muutaman iskun jälkeen se makasi kuolleena maassa.

"Sealion, tapa hänet puolestani", olivat Black Waltzin viimeiset sanat.

Zidanen onneksi Vivi-kloonin kuolema heikensi myös Sealionia. Kun Zidane äkkiä vielä tunsu trance-tilan jälleen valtaavan kehonsa, voitto oli jo varma. Kaksi energiaa vapauttavaa iskua riitti, ja Sealion oli mennyttä. Sen kuolema herätti nuorenmiehen muistamaan jälleen yhä edelleen käytävässä makaavat ystävänsä. Hän kääntyi kannoillaan ja juoksi takaisin edelliseen käytävään.

Kaksi hahmoa oli seurannut Zidanen ja Black Waltzin ensimmäisen taistelua luolan yläosissa.

"Ensimmäinen Black Waltz on mennyttä. Hän ei selviytynyt tehtävästään. Tuo poika voi vielä olla kova vastus", sanoi toinen Black Waltz.

"Ei se mitään, ei hän meistä selviä", vastasi kolmas Black Waltz.

Zidanen saapuessa käytävään kova tuuli oli vihdoin tyyntynyt täysin ja ilma oli lämpenemään päin. Hänen ystävänsä heräilivät juuri horroksesta.

"Zidane, mitä tapahtui?" Garnet kyseli huolissaan, mutta poika vain puisteli päätään.

"En tiedä. Heräsin vasta itsekin", hän valehteli, sillä hän ei halunnut huolestuttaa kaunokaista.

Myös Vivi ja Steiner olivat havahtuneet ja kiipesivät nopeasti takaisin ylätasanteelle. Steiner katsoi avoimen epäileväisesti Zidaneä.

"Ethän vain koskenut prinsessaan?" hän kysyi ja antoi äänellään ymmärtää, että piti poikaa potentiaalisena raiskaajana.

"Steiner, hän sanoi, ettei mitään tapahtunut! Minusta meidän tulisi uskoa häntä", Garnet sanoi jokseenkin loukkaantuneena Steinerin typerästä käytöksestä. Steiner kohautti olkapäitään, mutta viestitti koko olemuksellaan, että hänellä oli yhä omat epäilyksensä nuorenmiehen aikeista.

Saadakseen tilanteen laukeamaan Zidane ehdotti, että he jatkaisivat matkaa nyt, kun kaikki olivat hereillä. He kulkivat käytävää eteenpäin siihen luolaan, jossa Zidane oli juuri taistellut, ja alkoivat etsiä sieltä reittiä ulos. Pian he huomasivatkin, että yksi seinämistä oli vähemmän jyrkkä kuin muut, siinä kulki

selvä polku ylöspäin. Polku oli liukas ja hankalakulkuinen, mutta edeten hitaasti kumppanukset viimein pääsivät sinne, missä luolan seinämät kohtasivat sen katon. Hieman edempänä kajasti kirkasta valoa. Toverukset ryntäsivät kilpaa sitä kohti ja saivatkin pian tuntea auringon lämmittävät säteet kasvoillaan.

LUKU IV

VIVI KATOAA

Aurinko paistoi jo korkealla taivaalla. Se hyväili matkalaisten kylmettyneitä lihaksia. Usva oli jäänyt alas laaksoon, eikä siitä ollut tietoaakaan kesäisellä vuorenrinteellä. Ilma oli kirkas, ja päivä lämmin.

"Katsokaa, tuolla on kaunis pikkukylä", Garnet hihkaisi innoissaan. Muut kääntyivät katsomaan hänen osoittamaansa suuntaan. Siellä todellakin oli idyllinen kylä ja komea tuulimylly. Garnet oli jo kovaa vauhtia säntäämässä rinnettä alas niitylle ja sitä kautta kylään, kun Zidanen huuto pysäytti hänet:

"Odota! Et voi noin vain rynnätä ihmisten ilmoille, sinua etsitään kaikkialta. Sinulle pitää luoda uusi identiteetti". Ennen kuin prinsessa Garnet ehti vastata mitään Steiner puuttui puheeseen:

"Roskaa! Ei prinsessan tarvitse piilotella. Me suuntaamme ensitilassa takaisin Alexandrian", hän karjaisi Zidanelle.

"Lopettakaa te kaksi", Garnet huusi, "Steiner, minä ymmärrän täysin, mitä Zidane tarkoittaa".

Garnet ryntäsi nopeasti Zidanen luokse ja nappasi toisen tämän tikareista käteensä.

"Hei, ole varovainen", tämä huudahti.

"Prinsessa, se on ase! Laskekaa se maahan, ettette satuta itseänne", Steiner hätäili. Garnet loi henkivartijaansa niin paljon puhuvan katseen, että tämä älysi kerrankin sulkea suunsa ajoissa.

"Zidane, mikä tämän aseiden nimi on?" hän kysyi kiinnostuneella äänellä.

"Se on tikari. Isompia kutsutaan miekoiksi ja..." Zidane alkoi tehdä tarkkaa selostusta aseista, mutta Garnet kohotti toisen kätensä sen merkiksi, että oli kuullut tarpeeksi.

"Daggerhan tarkoittaa tikaria vai mitä?" tämä varmisti. Nuorukainen nyökkäsi ihmeissään.

"Siispä minun nimeni on tästä lähtien Dagger. Mitä luulet, onko se hyvä nimi?" Zidane nyökkäsi jälleen ja vastasi pitävänsä nimestä oikein paljon.

"Hyvä, nyt kun sinulla on uusi nimi, voimme keskittyä tuohon sinun puheeseesi", poika huomautti.

"Hyvä on"

"Ei, älä sano 'hyvä on'... Vivi, mitä sinä vastaisit?" Zidane kääntyi maagin puoleen.

"Okei, kai", pikkuinen vastasi hämmentyneenä saamastaan yllättävästä huomiosta. "Selvä, nyt on sinun vuorosi..." poika sanoi osoittaen sanansa Daggerille. "O- okei?" Nuorukainen hymyili tyytyväisenä. Hän sanoi, että Dagger oppisi kyllä pian, jos vain jaksaisi yrittää. Oppitunnin päätyttyä koko joukko laskeutui alas rinnettä pelloille, ärtyneen Steinerin pitäessä perää.

Nelikko kahlasivat polviin asti ulottuvassa heinikossa. Vaikka heinikko oli hitusen vaikeakulkuista, se oli kuitenkin mukavaa vaihtelua jäisiin ja liukkaisiin polkuihin, joilta saattoi luiskahtaa tyhjyyteen. Lisäksi, nyt jo länteen päin suuntaava, aurinko lämmitti mukavasti kulkijoiden selkiä. Kävellessä olo muuttui mukavan raukeaksi. Kukaan ei jaksanut puhua. Kaikki vain tyytyivät ihailemaan ympäröiviä maisemia ja kulkemaan kohti pientä maalaiskylää.

Puolen tunnin kuluttua he saapuivat kylään. Joka puolella juoksenteli lapsia. Vivi olisi halunnut mennä juttelemaan heidän kanssaan, sillä yhdeksänvuotias maagi kaipasi ikäistään seuraa. Zidane oli kuitenkin sitä mieltä, että heidän kannattaisi ensin mennä yöksi majataloon, ja aamulla Vivi voisi tutustua muihin lapsiin. Niinpä nelikko paineli suoraan majataloon.

Majatalon isäntä torkkui nojaten pöytänsä ja kuorsaten samalla kuuluvasti. Zidane marssi koputtamaan pöytää. Isäntä kohotti päätään hämmästyneenä. Hän ei ollut tottunut siihen, että hänet herätettiin kesken päivätorkkujen. Majatalossa ei juuri koskaan käynyt asiakkaita, tai ainakaan viime aikoina siellä ei ollut käynyt ketään. Hän katseli kummissaan eteensä ilmestynyttä joukkoa.

"Tiedän, että hän on kaunis, mutta ei sinun silti tarvitse tuijottaa", Zidane tokaisi, kun isännän katse kiinnittyi turhan pitkäksi aikaa Daggeriin. Todellisuudessa tämä ei kuitenkaan tuijottanut neitoa vaan Viviä, joka seisoskeli tytön takana. *Miten tuo on päässyt vapaaksi?* hän mietti, mutta sanoi ääneen, "Huone on tuolla". Isäntä osoitti pientä ovea sivummalla.

Zidane viittasi ystäviään seuraamaan, mutta Dagger pysäytti hänet: "Zidane, missä minun huoneeni on?" tämä kysyi. Poika katsoi tyttöä hetken ihmeissään kuin ei olisi ymmärtänyt kysymystä. Lopulta hän kuitenkin vastasi tälle: "Sinun täytyy nukkua samassa huoneessa meidän kanssamme. Ei tällaisissa pienissä maalaismajataloissa ole erillisiä huoneita. Sinun täytyy vain yrittää sopeutua", hän selitti tietämättömälle tytölle.

Dagger nyökkäsi alistuneena ja seurasi muita huoneeseen, jossa oli neljä pientä, mutta erittäin mukavannäköistä sänkyä. Steiner katseli ympärilleen

tyytymättömän näköisenä, mutta ei kuitenkaan sanonut mitään. Hän pohti hiljaa mielessään, miten saisi palautettua prinsessan kotiinsa. Hän päätti heti ensimmäiseksi aamulla ottaa selvää, oliko kylästä mitään liikennettä muualle maailmaan.

Zidane suositteli kaikille nukkumaanmenoa, sillä huomenna heidän olisi päätettävä, mihin he jatkaisivat matkaansa.

"Teatterilaivahan olisi palannut Lindblumiin, jos se ei olisi pudonnut?" Dagger valmisti pojalta. Tämä nyökkäsi.

"Luuletko, että voisimme päästä sinne jotenkin?" tyttö jatkoi.

"En ole aivan varma. Kun molemmat portit on suljettu, kävellen se voi olla mahdotonta. Mutta minä lupaan viedä sinut sinne tavalla tai toisella. Luota vain minuun", nuorukainen vakuutteli.

Daggerin ja Zidanen keskustelun keskeytti huoneesta kuuluva hiljainen tuhina. Kaikki kääntyivät katsomaan Viviä, joka oli jo täydessä unessa vuoteellaan. Zidane totesi, että heidän olisi parasta seurata maagin esimerkkiä ja miettiä asiaa vasta aamulla.

"...Ääneen menneisyyden me nyt yhdymme/ Se harmoniaan meidät tuudittaa/ Ja niin kulkee vain aina eteenpäin/ Sävel elämän..." outo, mutta kaunis laulu kantautui Zidanen unen läpi.

Kenellä voi olla noin kaunis ääni? Daggerilla? hän ajatteli ennen kuin nukahti uudestaan.

Kun nuorukainen viimein nousi sängystä, kaikki muut olivat jo poistuneet pienestä huoneesta. Hän venytteli raukeasti ja päätti mennä tutkimaan kylää, kuten muutkin olivat luultavasti tehneet. Hän marssi ulos huoneesta ja huomasi isännän jälleen nukkuvan. Välittämättä tästä hän paineli ulos auringonpaisteeseen. Kuten edellisenä iltanakin jälleen joka puolella juoksenteli leikkiviä lapsia.

Dagger käveli pienen kylän läpi ja saapui kasvimaalle. Hän pysähtyi katselemaan ympärilleen. Pian kasvimaalle saapui vanhempi nainen, joka meni kitkemään

rikkaruohoja kasvien välistä. Dagger tuijotti hetken naisen toimia, mutta kysyi sitten, mitä tämä oikein teki. Nainen vilkaisi tyttöä ilmeellä, joka kertoi hänen pitävän tätä jokseenkin tyhmänä.

Nykyajan kakarat! hän ajatteli, mutta kertoi kuitenkin tytölle, mitä teki, vaikkakin teki sen turhautuneella äänellä.

Samassa jokin ötökkä pomppasi esiin kasvien joukosta suoraan Daggerin kädelle. Se muistutti hieman leppäkerttua muodoltaan, mutta oli väriltään kellertävä ja paljon isompi. Sillä ei myöskään ollut pilkkuja selässään, mutta kova kuori kylläkin ja sen alla hyvin ohuet läpikuultavat siivet.

"Onpas söötti oglop", tyttö totesi. Nainen katsoi entistä kummastuneempana häntä ja puisteli päätään.

"Taidatkin olla aika urhea. Yleensä kaikki tytöt pelkäävät ötököitä", tämä sanoi.

Hmmm, Zidane sanoi, että minun pitäisi yrittää olla hieman tavallisempi... ehkä jos... Dagger ajatteli ja kirkaisi sitten kauhusta ja heitti oglopin mahdollisimman kauas itsestään.

Nykyajan kakarat! nainen tuhahti hiljaa mielessään katsoessaan oudon tytön touhua.

Dagger katseli vielä hetken naisen toimia, mutta päätti sitten jättää tämän rauhaan. Hän palasi takaisin kylään, jossa lapset ryntäilivät edestakaisin kiinnittämättä häneen lainkaan huomiota. Seurattuaan menoa kylässä jonkin aikaa, hän päätti käväistä majataloa vastapäätä olevassa asekaupassa.

Asekaupassa istui hieman Daggeria nuorempi tyttö myyjänä. Tämä kysyi, kuinka voisi palvella Daggeria, mutta neito ei ehtinyt vastaamaan, sillä juuri kun hän oli aukaisemassa suunsa, sisään ryntäsi noin kymmenen vuoden ikäinen poika.

"Yksi niistä on päässyt vapaaksi", poika selitti. Myyjätyttö mulkaisi poikaa paheksuvasti.

"Etkö näe, että minulla on asiakas", hän sanoi ärtyneenä.

"Voi, älkää minusta välittäkö! Minä voin kyllä odottaa", Dagger sanoi nopeasti, sillä hän päätteli, että nyt oli hyvä tilaisuus kuunnella, miten tavalliset ihmiset puhuvat.

Steiner oli herännyt varhain aamulla ja lähtenyt tutkimaan kylää. Hän ei kuitenkaan ollut nähnyt yhtään aikuista, majatalonisäntää lukuun ottamatta, koko

kyläpahaisessa. Viimein hän saapui baariin, jossa myytiin ruuan ja juomien lisäksi myös lääkkeitä.

"Emme ole vielä avanneet. Olkaa hyvä ja tulkaa myöhemmin uudestaan", sanoi pieni, korkeintaan kymmenenvuotias tyttö tiskin takaa. Steiner ei kuitenkaan kääntynyt ovelta takaisin. Sen sijaan hän tarjoutui auttamaan tyttöä siinä, mitä ikinä tämä olikaan tekemisissä. Hän ajatteli ehkä siten pääsevänsä tämän vanhempien puheille.

Zidane kuljeskeli kylässä katsellen lapsien leikkimistä. Samassa hän näki Vivin seisovan matalan kivimuurin vieressä tuijottamassa tuulimyllyn siivekkeiden pyörimistä. Hän meni tervehtimään mielteliäännäköistä pikku maagia.

"Hei Vivi! Mitä sinä täällä teet?" Zidane tervehti pikkuista. Vivi käänsi suuret keltaiset silmät poikaan.

"Mi- minä vain mietin..."

"Mitä? Jotain tyttöäkö? Minä voin auttaa sinua, olen hyvä tyttöjen suhteen..." nuorukainen alkoi innoissaan selittää. Vivi kuitenkin puisteli päätään:

"Ei, ei mitään sellaista... Välillä jostain kuuluu tällainen 'Kweehhh'-ääni..."

Ihmettelin, mikä se voisi olla?".

"'Kweehhh'... chocobot pitävät sellaista ääntä, mutta en kyllä näe täällä yhtään sellaista" nuorimies sanoi.

"Chocobot?"

"Niin, ne ovat suuria lintuja, joilla voit vaikka ratsastaa, jos saat sellaisen kiinni"

Vivi näytti jälleen vajoavan ajatuksiinsa, joten Zidane päätti antaa hänelle hieman aikaa selvittää ajatuksensa.

"Tule kohta majataloon. Minä käyn etsimässä Daggerin. Koitetaan sitten päättää, mitä teemme seuraavaksi", näin sanottuaan hän jätti maagin yksin ja lähti itse kävelemään reipasta vauhtia kohti asekauppaa.

Kun hän saapui sinne, hän näki Daggerin seisoskelevan erään hyllyn vieressä katselemassa tavaroita. Hän asettui tytön viereen, mutta sai olla siinä melkoisen pitkään ennen kuin tämä huomasi hänet.

"Zidane! Mistä sinä siihen ilmestyit?" tämä huudahti.

"Hei, sinullahan menee hyvin! Alat kuulostaa jo oikeasti tavalliselta tytöltä... Tosin osait näyttellä hyvin 'I want to be your canary' -näytelmässä", Zidane kehui tyttöä. Tämä hymyili ujosti ja sanoi:

"Osaan ulkoa lähes kaikki Lord Avonin näytelmät". Poika nyökkäsi hänelle ja kertoi, että oli pyytänyt Viviä palaamaan takaisin majataloon, jotta he voisivat tehdä suunnitelmia.

"Menisitkö hänen seurakseen? Minä tulen ihan kohta perästä", hän pyysi.

Dagger nyökkäsi myöntymisen merkiksi ja kääntyi lähteäkseen.

Kuitenkin ennen kuin hän asteli ulos ovesta, hän kääntyi ja kumarsi liikkeen myyjälle.

"Kiitos teille! Minulla oli oikein hauskaa", hän sanoi kohteliaasti. Sitten hän poistui.

Myyjä kääntyi Zidanen puoleen:

"Hän oli hieman outo", hän sanoi tarkoittaen Daggeria. Poika pudisteli päätään huolissaan:

Daggerilla on vielä paljon opittavaa, hän ajatteli. Hän jäi vielä hetkeksi katselemaan kaupan asevalikoimaa. Se ei ollut kovinkaan suuri, mutta aseet vaikuttivat hyvin valmistetuilta.

Steiner oli siivonnut baaria ja järjestellyt varastoa hiki kypärässä. Nyt hän asteli tytön luokse puhdistellen käsiään.

"Tuota, voisinko tehdä vielä jotain?" hän kysyi pikku tytöltä. Kun tämä puisteli päätään, hän pyysi saada tavata tämän isän.

"Isä ja muut aikuiset eivät tule takaisin ennen auringon laskua", tämä vastasi.

"No, onko täällä ketään, jonka kanssa voisin keskustella tuosta pellolle laskeutuneesta ilmalaivasta?" Steiner tivasi, "Minä olen sentään Adelbert Steiner, Pluton ritareiden kapteeni". Tyttö nyökkäili Steinerille.

"Observatoriossa asustelee eräs vanha mies. Hän osaa varmasti auttaa sinua", tämä sanoi. Steiner kiitti tyttöä ja lähti sitten kolistelemaan kohti observatoriota.

Kun ritari saapui observatoriolle, ketään ei näkynyt missään. Hän kopisteli hitaasti observatorion mäen ylös. Sinne päästyään hän puuskutti ankarasti, sillä painavassa haarniskassa ei ollut helppo juosta. Mäen päällä hän näki vanhan miehen, joka nojasi keppiinsä, mutta kun hän yritti mennä puhumaan tälle, mies vain käänsi selkensä ja lähti köpsyttelemään mäkeä alas. Steiner rymisteli

miehen perään, mutta vaikka hän kuinka yritti, mies ei suostunut sanomaan hänelle sanaakaan.

Mies kulki hitaasti mäen alas ja meni sitten mökkiinsä. Steiner epäröi hetken, mutta päätti sitten yrittää vielä ja marssi sisään mökkiin koputtamatta oveen lainkaan.

"Kuningattaren nimessä vastatkaa minulle! Minne tuo ilmalaiva on menossa", hän huudahti erittäin kovalla äänellä miehelle, jota oli alkanut epäillä kuuroksi.

Hitaasti vanhus kääntyi häneen päin luoden häneen samalla katseen, joka kertoi, ettei tämä pitänyt nuoren miehen tavasta tivata asioita. Sitten hän kuitenkin yllättäen hymyili, ja valo tuikahti hänen harmaissa, väsyneissä silmissään.

"Alexandriaan. Haluatteko kahvia nuorimies?" hän vastasi. Steiner mietti hetken, mutta päätti sitten maistaa sitä.

"Hmmm, tämä on erinomaista... Mitenköhän voisin päästä ilmalaivan kyytiin?" hän jatkoi kyselyään. Vanhus kehotti häntä menemään puhumaan ilmalaivan kapteenille. Sen sanottuaan tämä käänsi selkänsä ritarille, eikä sanonut enää mitään.

Kun Zidane saapui majataloon, hän löysi sieltä ainoastaan Daggerin. Viviä ei näkynyt missään.

"Dagger, missä Vivi on?" hän kysyi.

"En tiedä, en ole nähnyt häntä sitten aamun", tyttö vastasi. Zidane näytti mielteliäältä.

"Näin hänet viimeksi tuulimyllyn luona. Hän on varmaan vieläkin siellä. Tule, mennään hakemaan hänet", poika ehdotti. Dagger nyökkäsi hänelle, ja yhdessä he poistuivat majatalosta.

Tuulimyllyn luona ei kuitenkaan ollut ketään. Zidane ihmetteli, minne Vivi oikein olisi voinut mennä. Sitten hän muisti, että Vivi oli puhunut jotain chocobosta.

"Ehkä hän meni etsimään chocoboa... ei hän voi olla kovin kaukana", poika pohti.

Juuri kun nuoret olivat lähdössä pois tuulimyllyltä, jostain kuului nyyhkytystä.

"Tuon täytyy olla Vivi! Mistä tuo ääni kuuluu?" Zidane huudahti. Hetken Dagger ja nuorukainen huutelivat Vivin nimeä.

"Tä- täällä..." kuului itkuinen ääni jostain.

"Hei, ääni kuului tuosta reiästä! Sen täytyy tulla maan alta", nuorukainen huomasi.

"Vivi, hei Vivi! Miten sinä sinne jouduit?" hän huusi pieneen aukkoon.

"Ne nappasivat minut ja toivat minut tänne... Ne, ne käskivät minun olla hiljaa...

Miksi he tekivät minulle näin?" Vivi valitti.

"Odota siellä, me tulemme hakemaan sinut", Zidane huusi vielä Viville. Sitten hän kiskoi Daggerin mukaansa.

"Täällä täytyy jossain olla sisäänkäynti maan alle", hän sanoi tytölle.

He etsivät joka puolelta, mutta eivät löytäneet mitään, mikä olisi edes viitannut sisäänkäyntiin, joten he päättelivät, että sen täytyi olla jossain kylän taloista. Varovasti he avasivat tuulimyllyn oven ja kurkistivat sisään. Ketään ei ollut näkyvissä, joten he hiipivät sisälle. Melkein heti sinne päästyään he huomasivatkin siellä luukun.

Zidane kiersi luukun päällä olevaa pyörää. Se tuntui yllättävän jäykältä, ja hän sai tehdä oikein kunnolla töitä sen kanssa. Lopulta se kuitenkin liikkui ja luukku aukesi arvaamatta. Sekä Zidane että Dagger perääntyivät hieman, mutta kurkistivat sitten alas luukusta. Alhaalla näytti olevan hyvin pimeää.

"Mennään, meidän täytyy auttaa Viviä", Zidane sanoi ja lähti kiipeämään alas tikkaita. Dagger seurasi heti hänen perässään.

Nuoret saapuivat tasanteelle, jolta meni hissi alemmas. He astuivat hissiin ja Zidane veti siinä olevasta vivusta. Hieman keinuen hissi alkoi laskeutua alaspäin. Pian he olivatkin kapeassa käytävässä, jota valaisi vain muutama soihtu. Varovaisin askelin he hiipivät käytävää eteenpäin. Se tuntui jatkuvan ikuisuuksiin ja oli uhkaavalla tavalla hiljainen. Viimein käytävä laajeni huoneeksi, jossa oli yksi valtava tynnyri, jonkinlainen huvimajaa muistuttava rakennelma sekä aitaus, jossa oli täysikasvuinen keltainen chocobo.

Huvimajasta kuului keskustelua. Äänistä päätellen siellä oli kaksi miestä.

"En ymmärrä, miten se on päässyt karkuun", toinen sanoi.

"En minäkään, mutta nyt se on onneksi taas täällä", totesi toinen.

Zidane näytti raivostuneelta ja aikoi jo hyökätä miesten kimppuun, mutta Dagger tarttui häneen kiinni ja kiskoi hänet takaisin käytävään.

"Miksi sinä noin teit?" Zidane kysyi melkein vihaisena tytölle.

"Emme auta Viviä, jos alamme riehua täällä. Sitä paitsi minä haluan tietää, mitä täällä on tekeillä", Dagger vastasi täysin rauhallisella äänellä.

"Mennään nyt etsimään hänet", hän vielä jatkoi.

Kaksikko palasi takaisin huoneeseen. Miehet eivät olleet enää huvimajassa vaan olivat lähteneet jonnekin. Zidane tutki suurta tynnyriä, mutta kun hän koputti sitä, se vaikutti tyhjältä. Nuoret vilkaisivat nopeasti vielä chocobo-aitausta, mutta siellä ei näkynyt mitään epäilyttävää. He jatkoivat matkaansa seuraavaan huoneeseen. Siellä oli omituisennäköisiä laitteita, mutta Viviä ei vielä näkynyt.

Seuraavassa huoneessa heitä kohtasi vielä oudompi näky. Jonkinlainen kone tuotti valtavia munia, joita kuljetettiin liukuhihnalla maanalaisen laitoksen muihin osiin. Zidane käveli katsomatta eteensä ja törmäsi suunnilleen itsensä kokoiseen tynnyriin. Tynnyristä kuului nyyhkytystä.

"Vivi, oletko sinä siellä?" poika huuteli tynnyrille.

"Ky- kyllä, ne sulkivat minut tänne", kuului vastaus tynnyristä. Nuorukainen avasi tynnyrin ja nosti pienen maagin pois sieltä. Tämä kiitteli poikaa onnellisena pelastumisestaan.

"Vivi, tee minulle palvelus. Ensi kerralla, kun joku käy sinuun käsiksi, tee jotain... huuda vaikka kovaan ääneen", poika sanoi maagille.

"Miksi?" tämä kysyi.

Zidane huokasi ja selitti, että silloin vihollinen saattaisi hämmästyä ja Vivi saattaisi päästä karkuun tai joku kuulisi huudon ja voisi tulla apuun. Vivi nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi.

Dagger halusi mennä tutkimaan outoa munia valmistavaa konetta, joten kolmikko suuntasi sitä kohti. Liukuhihnan viereen oli rakennettu laudoista jonkinlainen kulkureitti, jota nuoret päättivät seurata. Pimeään käytävän jälkeen he saapuivat hyvin valaistuun huoneeseen, jossa munat menivät johonkin koneeseen ja ne ilmeisesti pakattiin siellä, sillä koneen toisesta päästä tuli ulos vain ruumisarkunnäköisiä laatikoita.

Samassa Zidane kuuli heidän takaansa ääniä. Äkkiä hän tarrasi sekä Daggerin että Vivin kädestä kiinni ja kiskoi heidät koneen sisään, sillä mitään muutakaan piiloa ei ollut näkyvissä. Kummatkin esittivät äänekkään vastalauseensa, mutta poika vaiensi heidät nopeasti huomauttamalla, että joku oli tulossa.

"Hassua luulin kuulleen täältä ääniä", sanoi naisen ääni.

"Niin, mutta ei täällä näy ketään. Jatketaan vain töitä. Lasti on saatava pian ilmalaivaan", vastasi miehen ääni.

Koneen sisällä oli pilkkopimeää, eivätkä nuoret nähneet siellä yhtään mitään. Hieman peloissaan he pitelivät toisiaan käsistä kiinni. Yhtäkkiä kuului kova kolahdus, ja Zidane katosi Daggerin ja Vivin viereltä. Paniikissa nämä alkoivat haparoida pimeässä huutaen pojan nimeä. Taas kuului kolahdus, eikä Vivi löytänyt viereltään enää Daggeriakaan. Hän oli aivan kauhuissaan. Hänen uusille ystävilleen oli varmasti tapahtunut jotain aivan kauheaa. Sitten jälleen kuului kolahdus, ja Vivi huomasi olevansa jonkinlaisen laatikon sisällä. Laatikko tuntui liikkuvan eteenpäin.

Steiner juoksi kolisten ja rymisten peltojen halki kohti Dalin kylää. Ilmalaivaa oltiin jo lastaamassa. Kun hän saapui paikalle, hän näki yhden valtavan tynnyrin seisovan vielä maassa ilmalaivan vieressä. Hän kierteli sen ympäri pohtien, mitä se mahtoi pitää sisällään, mitä Alexandriaan oltiin viemässä. Hän ei voinut vastustaa kiusausta vaan kohotti miekkansa ja tökkäsi sen puisen tynnyrin läpi.

Tynnyristä kuului vihainen huuto, joka kuulosti Steinerista varsin tutulta. Sitten sieltä hyppäsi esiin kolme tuttua hahmoa: Vivi, Dagger ja takapuoltaan hierova Zidane.

"Mi- mitä te tuolla teitte?" Steiner änkytti osoittaen tynnyriä.

"Pitkä juttu. Nyt meidän pitää selvittää, minne tuo ilmalaiva on menossa", Zidane vastasi aikoen lähteä puhumaan ilmalaivan kapteenille.

"Minä tiedän jo minne se menee. Se menee... tuota... Lindblumiin", Steiner kiirehti sanomaan.

"Hienoa. Enää tarvitsee vain pyytää, että se ottaa meidät kyytiin", nuorukainen hymyili ja teki jo lähtöä.

Nuorukainen ei kuitenkaan ehtinyt tehdä elettäkään, sillä taivaalta laskeutui olento, joka muistutti etäisesti Viviä. Sillä oli samanlainen hiippalakki ja vihaisesti kiiluvat keltaiset silmät.

"Vaikka päihititkin Black Waltz ensimmäisen, minusta te ette selviä!" olento huusi.

"Mistä hän puhuu, Zidane?" Dagger kysyi. Poika ei kuitenkaan ehtinyt vastata hänelle.

"Prinsessa peräänny. Minä tapan nämä avuttomat olennot ja toimitan sinut sitten takaisin äitisi luokse. He eivät pärjää Black Waltz toiselle", olento jyrähti.

"Minä EN palaa Alexandriaan", prinsessa vastasi itsepäisesti ja suuntaisi sauvallaan iskun Black Waltz toista kohti.

Se oli merkki kaikille muille. Steiner ja Zidane kohottivat miekkansa ja hyökkäsivät Black Waltzin kimppuun. Vivi keskitti kaikki voimansa ja sai loihdittua suuren jääpatsaan, joka lävisti olennon ruumiin. Olento oli kuitenkin vahvempi kuin aluksi olisi voinut uskoa. Se heitti tuli-loitsun, joka osui kaikkiin muihin paitsi Daggeriin.

Muiden kaatuessa loitsun voimasta Dagger kohotti sauvansa ja suuntasi parannus-loitsun ystäviinsä, jotka pian olivatkin taas täysissä ruumiin ja sielun voimissa, valmiina jälleen käymään Black Waltz toisen kimppuun.

Vivi heitti otuksen niskaan vielä pari jääpatsasta ja lopulta Zidane lävisti sen miekallaan, jolloin se kaatui kuolleen maahan. Kaikki huokaisivat helpotuksesta, mutta olivat yhä järkyttyneitä. Steiner käytti tilaisuutta hyväkseen ja sanoi menevänsä kysymään kapteenilta, pääsisivätkö he ilmalaivaan. Muut vain nyökkäilivät hänelle.

"Hän käyttäytyy oudosti", Zidane mietti.

Pian ilmalaivan moottorit alkoivat jo pyöriä, eikä Steiner ollut palannut. "Pian, meidän täytyy mennä", Zidane kehotti toisia. Samassa Black Waltz toinen kohotti päätään ja sanoi rahisevalla äänellä:

"Tuo ilmalaiva vie sinut takaisin Alexandriaan, prinsessa".

Zidane oli jo nostanut Vivin ilmalaivaan vieville tikkaille ja tämä kiipesi täyttä vauhtia ylöspäin. Dagger ei kuitenkaan suostunut nousemaan laivaan.

"Tämä menee Alexandriaan. En voi mennä siihen", tyttö sanoi itsepäisesti.

"Minähän lupasin viedä sinut Lindblumiin. Luota vain minuun. Pääset sinne kyllä", Zidane vakuutteli.

"Mutta..."

"Ei mitään muttia, luota minuun", nuorukainen sanoi ja nosti tytön väkisin tikkaille hypäten niille samalla itsekin. Sitten ilmalaiva jo kohosikin maasta. Hetkeä myöhemmin he eivät olisi enää ehtineet sen kyytiin.

LUKU V

DAGGERIN JUONI

Dagger kiipesi tikkaita ylös vihasena Zidanelle siitä, että tämä oli pakottanut hänet Alexandriaan menevään ilmalaivaan. Heidän päästyään ylös hän sätti poikaa, mutta tämä vain pyysi hieman luottamusta. Vivi avasi oven ja meni laivaan sisälle. Dagger seurasi häntä yhä raivosta kiehuen.

Zidane käänsi selkensä ovelle ja naureskeli itsekseen. Hän oli aivan varma, että tyttö palaisi pian takaisin pyytäen anteeksi. Samassa ovi jo kävikin, ja Dagger palasi pojan luokse.

"Nopeammin kuin odotin", nuorukainen ajatteli.

"Zidane, tule pian... Vivi..." Dagger huudahti epäselvästi. Nuorukaisen naureskeleva ilme vaihtui vakavaan ja huolestuneeseen, kun hän seurasi tyttöä sisälle ilmalaivaan.

Sisällä oli kaksi Vivin näköistä henkilöä. Heillä oli samanlaiset hiippalakit, mutta he olivat Viviä pidempiä. Pikkuinen maagi yritti vuoronperään puhua kummallekin, mutta nämä eivät vastanneet hänelle. Lopulta hän luovutti täysin lannistuneennäköisenä.

Zidane käveli ystävänsä luokse ja laski kätensä tämän olalle. Hän yritti lohduttaa Viviä, vaikka ei olisi tiennyt, mitä sanoa. Hänkään ei voinut ymmärtää, mikseivät maagit voineet puhua pikkuiselle veljelleen. Hetken juteltuaan Vivin kanssa hän muisti, että ilmalaiva oli yhä menossa Alexandriaan. Hän pyysi Daggeria pitämään huolta Vivistä, sillä aikaa kun hän itse kääntäisi ilmalaivan kohti Lindblumia. Sitten hän meni ruumassa oleville tikkaille ja kapusi niitä pitkin kannelle.

Steiner seisoి keskellä ilmalaivan kantta murheen murtamana. Hän sätti itseään ja laivan kapteenia mielessään. Hän ei ollut saanut kapteeniin minkäänlaista puhekontaktia, ja sitten tämä oli vain käynnistänyt laivan moottorit ja noussut ilmaan.

"Kuinka he saattoivat lähteä ilman prinsessaa! Mitä minä nyt teen? Kuningatar Brahne raivostuu minulle", hän märehti tilannetta mielessään.

"Hei, ruosteläjä!" huudahti juuri kannelle saapunut Zidane. Steiner kääntyi kannoillaan hämmästyneenä tutusta äänestä.

"Sinä? Mitä sinä teet täällä?" hän huusi tietämättä, mitä ajatella. Toisaalta hän oli iloinen, sillä jos tuo nulikka oli ilmalaivassa, olisi luultavasti myös prinsessa, mutta

toisaalta hän olisi halunnut päästä tuosta varastelevasta kakarasta jo ajat sitten eroon.

Zidane selitti ritarille, että Dagger ja Vivi olivat ruumassa. Sen kuultuaan tämä viimein huokasi helpotuksesta ja asettui vartioimaan ruumaan vievää luukkuu. Hän ei aikonut päästää pojannulikkaa enää lähellekään prinsessaa, jos se vain suinkin olisi mahdollista estää. Nuorukainen ei kuitenkaan edes yrittänyt kannen alle vaan marssi suoraa päätä ohjaamoon kääntääkseen ilmalaivan lentosuunnan. Hän pääsikin helposti käsiksi ruoriin, sillä juuri sillä hetkellä sitä ei vartioinut kukaan. Hän tarttui siihen reippain ottein ja alkoi pyörittää sitä melko nopeasti ympäri. Ilmalaiva kallistui hieman ja alkoi kääntyä ympäri hitaasti.

Steiner havahtui vartijan hommistaan, kun huomasi ilmalaivan kaartavan Lindblumin ja Alexandrian valtakuntien väliselle vuoristolle päin. Alexandrian kaupunki ei sijainnut vuoristossa vaan aivan toisella puolella valtakuntaa, joten pahat aavistukset täyttivät hänen mielensä. Laiva suunnisti melko varmasti Lindblumiin. Hän ryntäsi ohjaussillalle, jossa Zidane käsitteli ruoria tottunein ottein.

"Käännä tämä ilmalaiva välittömästi takaisin Alexandriaan!" hän karjaisi pojalle yrittäen samalla saada tämän kiinni. Nuorukainen kuitenkin onnistui väistämään ritarin tiukan syleilyn ja hyppäsi kattoon roikkumaan häntänsä varassa. Hetken kaksikko ehti jatkaa kissa ja hiiri -leikkiään, mutta sitten Dagger ryntäsi ohjaamoon.

Yhtä aikaa Steiner ja Zidane vilkaisivat ohjaamosta ulos. Kannelle oli jostain ilmestynyt Black Walz, luultavasti kolmas, sillä kaksi ensimmäistä olivat kuolleita. Olento oli juuri hyökkäämässä Vivin kimppuun, kun laivalla olevat mustat maagit asettuivat puolustamaan pikkuveljeään. Valitettavasti Black Waltz oli voimakkaampi ja tappoi ne kaikki yhdellä iskulla.

Steiner riensi Vivin avuksi kannelle. Zidane pyysi Daggeria ohjaamaan lentoalusta.

"Voit päättää itse, mihin menemme. Jos haluat, voit palata Alexandriaan tai sitten voit lentää Eteläisen portin kautta Lindblumiin", hän sanoi tytölle ja juoksi sitten itsekin kannelle.

"Ole varovainen!" Dagger huusi vielä Zidanen perään, mutta keskittyi sitten ilmalaivan ohjaamiseen Eteläistä porttia päin.

Zidane juoksi kannelle Vivin ja Steinerin avuksi. Black Waltz kolmas valmistautui hyökkäämään. Se suuntasi ukkos-taian Viviä kohti. Pikkumaagi lensi

selälleen iskun voimasta. Välittömästi Zidane heitti tälle potion-pullon ja Steiner kävi miekkoineen Waltzia vastaan.

Tunneryöppy ja iskun aiheuttama tuska saivat aikaan sen, että Vivi tunsi trance-tilan ensimmäistä kertaa elämässään kasvavan sisällään. Zidanen ja Steinerin iskiessä vuoronperää Black Waltzia miekoillaan, hän keskitti kaikki voimansa tuohon olentoon iskien sitä lopulta voimakkaammalla jää-taialla kuin koskaan aikaisemmin mitään.

Black Waltz horjahti ja kaatui viimein selälleen kannelle. Se oli pohjattoman pettynyt itseensä. Kykenemättömänä hyökkäämään vihollistensa kimppuun sen mielen täytti yksi ainoa ajatus:

"Minä elän tappaakseni! Minä elän tappaakseni! Minä elän tappaakseni!" se hoki taukoamatta päänsä sisällä. Sitten se nousi lentoon palatakseen lentokiiturilleen, jota Zorn ja Thorn vartioivat.

Hovinarrit olivat hermostuneita. Black Waltz kolmas palasi takaisinpäin ilman prinsessaa, eikä se näyttänyt ollenkaan voitonriemuiselta.

"Se tulee takaisin", totesi Zorn.

"Takaisin se tulee", toisti Thorn, "Pian pois mentävä. Se ei ole iloinen".

"Mentävä pois pian on. Iloinen se ei ole", Zorn toisti vuorostaan. Sitten toistensa kopioita olevat valkonaamaiset hovinarrit nousivat siivilleen ja lähtivät lentämään kohti Alexandrian linnaa.

Zidane ja Steiner palasivat ilmalaivan ohjaamoon, jossa Dagger keskittyi täysin ohjaamiseen.

"Hienoa, sinä päätit siis suunnata Lindblumiin", Zidane huudahti riemuissaan.

"Prinsessa, teidän täytyy heti kääntää alus takaisin Alexandriaan", Steiner puolestaan kehotti. Dagger kuitenkin pudisti päätään. Hän oli päättänyt mennä Lindblumiin ja sen hän myös tekisi, vaikka mikä olisi.

Zidane vilkaisi ilmalaivan perää ja huomasi, että Black Waltz kolmas seurasi heitä ilmakiiturilla.

"Dagger, koita päästä Eteläisestä portista läpi mahdollisimman nopeasti, ettei tuo saa meitä kiinni", hän huudahti. Dagger nyökkäsi:

"Selvä".

Molemmat ilma-alukset lähestyivät Eteläistä porttia mieletöntä vauhtia. Black Waltz onnistui törmäämään Daggerin ohjaamaan alukseen ja sai sen heilahtamaan niin, että kannella oleva Vivi oli vähällä pudota alas. Zidane ryntäsi pelastamaan pientä ystäväänsä. Viime hetkellä hän tarttui tätä kädestä tämän roikkuessa jo ilmalaivan ulkopuolella.

Ilmalaiva lensi nyt Eteläisen portin sisällä ja sitä uhkasivat portin sulkeutuvat ovet. Joko se ehtisi viime hetkellä niistä tai murskautuisi niiden väliin surmaten heidät kaikki. Dagger kiihdytti vauhtia entisestään ja onnistui kuin onnistuikin pääsemään viime tingassa portin toiselle puolelle. Black Waltzin kiituri sen sijaan murskautui porttien väliin rikkoen koko portin samalla.

Dagger hidasti lentonopeutta. Hetken kuluttua nelikko lensikin jo turvallista vauhtia kohti Lindblumin kaupunkia. He näkivät muita ilmalaivoja taivaalla risteilemässä. Alhaalla maassa näkyi peltoja ja niittyjä. Pian he kuitenkin olivat jo Lindblumin kaupungin kohdalla, ja Dagger käänsi heidän lentonsa kohti Lindblumin linnaa, jossa sijaitsi ilmalaivojen lähtö- ja tuloalusta. Hän lensi ilmalaivan sisään linnaan suuren pyöreän oviaukon läpi hitaasti ja varovaisesti. Muut eivät voineet kuin hämmästellä nuoren tytön kykyä ohjata alusta. Harvoin kukaan, joka ei aiemmin ollut harjoitellut, kykyä niin tasaiseen lentoon. Prinsessa ei ollut tehnyt yhtäkään turhaa käännöstä vaan ohjannut ilmalaivan huolellisesti ja turvallisesti perille.

Kun he Dagger, Zidane, Vivi ja Steiner astuivat ulos ilmalaivasta, heitä vastassa oli kaksi Lindblumin pukuun pukeutunutta sotilasta, jotka tiedustelivat heidän aikeitaan.

"Olen prinsessa Garnet Til Alexandros 17:s. Pyydän päästä hallitsija Cidin puheille", Dagger esitti mitä kohteliaimman pyynnön. Sotilaat neuvottelivat hetken keskenään. Sitten toinen heistä kysyi:

"Onko teillä esittää mitään todistetta henkilöllisyydestänne?" Ennen kuin Dagger ehti vastata mitään, Steiner rynni esiin.

"Ei prinsessan tarvitse teille mitään todisteita esittää. Tulemme suoraan Alexandriasta. Minä olen pluton ritareiden kapteeni Adelbert Steiner", tämä touhotti. Prinsessa viittasi kuitenkin henkivartijaansa vaikenemaan ja astui sotilaan eteen näyttäen tälle kaulassaan riippuvaa kuninkaallista riipusta. Sotilas nyökkäsi ja kuiskasi toverilleen jotain. Sitten toinen sotilaista poistui kiireen vilkkaa.

Sotilas palasi pian mukaan harmaapartainen mies. Dagger ryntäsi iloisena miehen luokse:

"Artania-setä! Hauska nähdä sinua pitkästä aikaa!" hän huudahti. Mies katsoi tyttöä tarkemmin:

"Se todella olet sinä prinsessa Garnet! Tulkaa kaikki mukaani", tämä sanoi riemuissaan, "Menemme tapaamaan nyt heti sinun setääsi Cidiä".

Zidane, Vivi ja Steiner seurasivat Daggeria ja Artaniaa pitkin linnan käytävää. He saapuivat pyöreään huoneeseen, jota reunustivat pehmustetut penkit ja jossa oli suihkulähde. Huoneesta lähti kaksi käytävää. He menivät suoraan edellistä käytävää vastapäätä olevaan. Käytävän päässä oli hissi. He astuivat siihen, ja Artania selitti heille, kuinka se toimi:

"Lindblumin linna jakautuu kolmeen kerrokseen: yläkerrokseen, keskikerrokseen ja kellarikerrokseen, josta pääsee toiselta puolelta Lohikäärmeportin kautta alas suolle ja toiselta satamaan. Nämä kaikki kerrokset ovat yhteydessä toisiinsa tämän hissin avulla. Tästä vivusta vetämällä voitte valita kerroksen, johon haluatte päästä", hän selosti ja näytti sitten, miten päästiin yläkerrokseen, jonne he olivat juuri menossa Cidiä tapaamaan.

Pian he saapuivat kuninkaalliseen vastaanottohuoneeseen. Artania meni hakemaan hallitsijaa paikalle. Hetken kuluttua Cidin valtaistuun laskeutui ylemmästä kerroksesta huoneeseen. Valtaistuimella ei kuitenkaan istunut Daggerin noin viisikymmenvuotiaasta harmaapartaista setää vaan jättiläiskokoinen oglop.

Vau, jopa oglopit ovat suuria Lindblumissa, ajatteli Vivi, joka oli erittäin vaikuttunut linnan koosta. Steiner sen sijaan oli kaikkea muuta kuin ihastunut, hän oli raivoissaan.

"Eikö tämä pelleily voisi jo loppua! Tuokaa oikea hallitsija Cid paikalle!" hän huusi välittämättä pätkeäkään omasta arvokkuudestaan.

Oglop nousi ohuille jaloilleen ja alkoi kaikkien hämmästykseksi puhua: "Minä olen hallitsija Cid. Valitettavan välikohtauksen takia vaimoni muutti minut oglopiksi ja karkasi uusimmalla ilmalaivallani, Hilda Garde toisella", oglop sanoi. Kaikki tuijottivat Cidiä.

Lopulta Dagger katkaisi hiljaisuuden sanomalla muuttuneelle sedälleen, että haluaisi keskustella tämän kanssa hänen äidistään. Cid oli samaa mieltä, mutta halusi kuitenkin lykätä keskustelua seuraavaan päivään, sillä hän epäili prinsessan olevan väsynyt pitkästä matkastaan. Niinpä hän suositteli, että tämä menisi lepäämään, jotta olisi seuraavana päivänä virkeä.

Zidane käveli myöhemmin iltapäivällä vilkasta Lindblumin katurakennusta pitkin kohti erään tuttavansa baaria. Hän ei ollut lainkaan tyytyväinen linnassa saamaansa lounaaseen. Olihan se ollut hienon näköinen, mutta syömistä siinä ei ollut nimeksikään, eikä maku ollut kovin ihmeellinen. Hän ei kerta kaikkiaan voinut ymmärtää, miten kukaan pystyi syömään sellaista ruokaa joka päivä.

Tullessaan baarin edustalle nuorukainen vilkaisi kylttiä, johon oli kirjoitettu päivän menu. Listalla oli yhtä hänen suosikeistaan hiljaisuuden soppaa, joka oli paitsi erittäin maukasta myös hyvin täyttävää. Hän marssi sisään baariin ja tilasi soppaa tuttavaltaan Bobolta, joka ryhtyi heti valmistamaan sitä.

Samassa Zidane kuuli pehmeän, mutta ärtyneen äänen selkänsä takaa: "Voisitkohan mitenkään väistää. Seisot kaikkien tiellä", tokaisi Lilian, baarin tarjoilija. Nuorukainen katsoi nuorta seksikästä naista hyvin pitkään ennen kuin väisti tätä. Tämän kulkiessa hänen ohitseensa hän pysäytti naisen ja kysyi: "Miten olisi kiinnostaisiko sinua lähteä ilmalaiva-ajelulle? Vain me kaksi..."

Nyt oli Lilianin vuoro tuijottaa nuorukaista silmät suurina. Hän ei ollut koskaan päässyt ilmalaivan kyytiin.

"Todellako? Tarkoititko tuota ihan oikeasti? Ilmalaivalla?" hän kysyi äänessään hitunen toiveikkuutta siitä, että kyseessä ei olisikaan vain typerän pojankoltiaisen huulenheitto.

"Kuulostaa siltä, ettet ole koskaan ollut ilmalaivassa", Zidane sanoi vastaamatta tytön varsinaisiin kysymyksiin. Enempää hän ei ehtinytkään sanoa, sillä baaritiskin ääressä istuskellut rottanainen alkoi puhua vihaisella äänellä:

"Onko sinun aivan pakko häiritä muita asiakkaita, apinan häntä?" tämä kysyi ivallisesti.

Zidane käännähti suutahtaneena naisen puoleen.

"Mitä hel-! Itselläsi on häntä myös, rotan naama!" hän iski vastaan.

"Rotan naama? Kunhan olen juonut tämän, annan sinulle kunnolla selkään" nainen kivahti. Nyt baarin omistaja Bobo alkoi näyttää huolestuneelta ja pyysi, että Zidane hoitaisi asiansa baarin ulkopuolella.

Nainen nousi tiskin äärestä ja käänsi kasvonsa nuorukaiseen, jonka kasvoille ilmestyi erittäin epäuskoinen ilme.

"Eipä olla nähty pitkään aikaan, Zidane", nainen sanoi nyt jo huomattavasti iloisemmalla äänellä.

"Hei! Mitä kuuluu? ...Odotas..." poika vajosi mietteläännäköiseksi.

"Oletko unohtanut nimeni?" nainen kysyi pettyneellä äänellä. Zidane puisteli päätään:

"En tietenkään. Sinähän olit Helga, eikö niin". Nainen ei kuitenkaan näyttänyt tyytyväiseltä.

"No, ehkä Christine sitten?" Nainen puisteli vuorostaan päätään.

"Nyt muistan. Asuit naapurissani! Olet tietenkin Rachel! Miten menee?" Zidane huudahti näyttäen varsin tyytyväiseltä itseensä, "Oletpa sinä kasvanut isoksi"

"Sinä senkin likainen...!" nainen korotti ääntään, mutta ei kuitenkaan vihaisesti.

"Laskin vain leikkiä. En koskaan unohda sievän tytön nimeä", nuorukainen sanoi naureskellen, "Miten menee, Freya?"

"Samaa vanhaa", tämä vastasi näyttäen masentuneelta.

Freya vaelteli ympäri maailmaa etsien kadonnutta rakastaan sir Fratleyta. Siten hän oli elänyt jo viisi vuotta löytämättä tätä kuitenkaan. Hän oli nähnyt monia paikkoja ja tutustunut moniin ihmisiin, mutta ei koskaan ollut täysin onnellinen ilman rakastaan. Monet sanoivat sir Fratleyn kuolleen, mutta Freya ei uskonut sitä. Syvällä sisimmässään hän tiesi tämän olevan vielä elossa. Hän täytyisi vain jatkaa etsimistä kunnes lopulta heidän tiensä kohtaisivat jälleen.

Tällä kertaa hän ei kuitenkaan ollut Lindblumissa seuraamassa rakkaansa jalanjälkiä. Eräs toinen seikka oli tuonut hänet sinne, metsästysfestivaalit. Ne pidettiin joka vuosi samaan aikaan ja Freya oli viimeisen kolmen vuoden ajan osallistunut niihin joka kerta. Ne olivat hyvää harjoitusta hänelle, sillä kiertäessä maailman kummallisimmissakin paikoissa hänen tarvitsi pitää yllä hyvää taistelutaitoa.

Seuraavana päivänä Dagger ja Cid keskustelivat Cidin valtaistuinsalissa. Hallitsija tiedusteli prinsessalta tämän äidin vointia. Dagger oli pitkään hiljaa. Sitten hän kertoi, että kuningatar vaikutti muuten hyvinvoivalta, mutta oli käyttäytynyt hänen isänsä kuoleman jälkeen hyvin omituisesti. Se tosin ei ollut mikään ihme, sillä kuningaspari oli ollut hyvin rakastunut. Kuningatar Brahnen oli täytynyt järkyttyä syvästi miehensä kuolemasta. Dagger kääntyi nyt katse anovana setäänsä päin.

"Emme ole äidin kanssa puhuneet paljoakaan viime aikoina, ja outo mies on hiippaillut linnassa... Minä, minä en tiedä enää, mitä on oikein tekeillä. Olen yrittänyt saada muutkin huomaamaan tämän, mutta kukaan ei ota minua vakavasti. Kaikki vain kuvittelevat, että olen sekaisin isäni kuolemasta", hän sanoi tuskaisen turhautuneella äänellä.

Cid nyökkäili ja sanoi olevansa iloinen, että Dagger oli tullut puhumaan hänelle. Tyttö hymyili, ensimmäistä kertaa pitkästä aikaa, hieman ja huomautti olevansa varma, että hallitsija Cid oli ainoa ihminen, jota hänen äitinsä voisi edes mahdollisesti kuunnella. Hän myös kertoi, kuinka oli suunnitellut karkaavansa teatterilaivan mukana Lindblumiin.

"Hassua, minulla ei ollut aavistustakaan, että he aikoivat siepata minut" hän sanoi jo vähän naurua äänessään puhuessaan Tantaluksen väestä.

Nyt Cid näytti nauravan, sikäli kun oglopit voivat nauraa. Hän kertoi, että hän oli ollut koko sieppausajatuksen takana, sillä hän oli kauan sitten luvannut Daggerin isälle, että jos jotain tapahtuisi, hän suojelisi prinsessaa parhaalla mahdollisella tavalla. Nyt kun Alexandrian tilanne näytti epävakaaalta, hän oli päättänyt noutaa prinsessan luokseen, mutta ei voinut toimia suoraan, sillä se olisi voinut aiheuttaa sodan.

" - - joten pyysin Bakulta apua. Hänellä oli täydellisen hyvä syy matkustaa Alexandriaan ja takaisin ilman, että kukaan epäilisi Lindblumin olevan kaiken takana", hän selitti Daggerille.

Prinsessa hymyili loistavalle suunnitelmalle, vaikka se ei ollutkaan toiminut juuri niin kuin sen olisi pitänyt, tai ehkä juuri siksi. Sitten hänen ilmeensä muuttui kuitenkin taas huolestuneemmaksi. Hän kertoi sedälleen, mitä oli nähnyt Dalin kylässä: vivinkaltaisia mustia maageja.

"En tiedä, miksi he muistuttivat niin paljon Viviä, mutta jos äiti aikoo käyttää heitä sotaan..." hän sanoi onnettomalla äänellä pystymättä lopettamaan lausetta.

Cid näytti siltä kuin olisi halunnut halata veljentytärtään, mutta valitettavasti se ei ollut mahdollista. Sen sijaan hän sanoi, ettei antaisi Brahnen alkaa sotia ketään vastaan.

"Ei hän voi tehdä mitään niin kauan kuin Lindblumilla on ilmalaivoja joka puolella Usvamannerta", hän yritti rohkaista tyttöä. Tämä näytti edelleen onnettomalta ja pyysi anteeksi aiheuttamaansa vaivaa. Cid kuitenkin huitaisi ilmaa lyhyellä kädentyngällään ja kielsi tyttöä olemasta niin muodollinen.

"Autan sinua siksi, että olen setäsi, en sen takia, että olen Lindblumin hallitsija", hän sanoi.

Zidane heräsi, kun kiusallinen auringonsäde tunkeutui verhojen välistä hänen sänkynsä tyynylle ja samalla suoraan hänen suljettujen silmäluomiensa läpi hänen tajuntaansa. Hän nousi sängystä ja venytteli raukeasti. Hän ei ollut nukkunut pitkään aikaan niin hyvin kuin edellisenä yönä. Sänky oli ollut suorastaan loistava, sopivan pehmeä ja eikä yhtään liian pieni. Hän tunsu itsensä virkistyneeksi ja alkoi pohtia, mitä tekisi seuraavaksi.

Samassa Vivi löntysteli nuorukaisen huoneeseen. Hänkin näytti pirteältä ja valmiilta uuteen päivään toivotellessaan hyviä huomenia ystävälleen. Nuorukainen ihmetteli, miten pikkuinen maagi oli niin varhain hereillä. Vivi kohautti olkapäitään ja alkoi sitten puhua Lindblumista.

"En ole koskaan nähnyt näin paljon ihmisiä kerralla. Lindblumin täytyy olla kiireinen paikka. Minnehän ihmiset menevät, jos he haluavat olla yksin?" hän pohti.

Zidane kertoi ystävälleen Lindblumin olleen aina samanlainen. Sinne tuli ihmisiä ympäri maailmaa, kuka mistäkin syystä. Ilmalaivainsinöörit tulivat sinne, koska missään muualla ei ollut yhtä hyviä työmahdollisuuksia heille.

Kuvanveistäjillä ja kauppiaila riitti myös työtä suurkaupungissa, joten heitäkin oli muuttanut suurin määrin sinne. Poika ei muistanut, miksi itse oli alun perin tullut Lindblumiin, mutta sillä ei ollut oikeastaan merkitystä, sillä siitä oli kuitenkin tullut hänen oikea kotinsa. Hän oli päässyt asumaan Tantaluksen joukkion kanssa, ja nämä olivat muodostaneet hänen perheensä, ehkä hieman omituisen, mutta perheen kuitenkin. Hänellä ei ollut muuta perhettä ja tämä ainakin sai hänet tuntemaan olonsa kotoisaksi.

"Asuvatko he yhä täällä?" Vivi kysyi. Zidane nyökkäsi virnuillen.

"Kyllä, meillä on oma piilopaikkamme teatterialueella. Ajattelin juuri mennä käymään siellä. Haluatko tulla mukaan?" poika kysyi maagilta.

"Itse asiassa ajattelin kierrellä katselemassa kaupunkia", tämä vastasi.

Nuorukainen tarjoutui antamaan pienen opastetun kierroksen maagille, mutta tämä totesi, että viettäisi mielellään hieman aikaa yksinään. Zidane kohautti olkapäitään ja ehdotti, että Vivi menisi etsimään itselleen söpön tytön. Tämä loi nuorukaiseen kummeksuvan katseen ja tepasteli sitten heiluen ulos huoneesta.

Samaan aikaan Steiner harhaili ympäri kaupunkia tuskaillen, että se oli aivan liian suuri. Hän tunsi olevansa täysin eksyksissä. Itse asiassa hänellä ei ollut aavistustakaan, missä oli ja miten hän pääsisi takaisin linnaan. Lopulta hän päätti pysäyttää jonkun ohikulkijan ja kysyä tietä.

Pian hän näkikin punaiseen pukeutuneen naisen lähestyvän. Hän pysäytti tämän.

"Oletpa sinä pukeutunut hassusti", nainen sanoi.

"Olen Adelbert Steiner, kapteeni Alexandriasta. Pyytäisin sinua ystävällisesti neuvomaan minulle tien takaisin linnaan", Steiner sanoi kaikkein kohteliaimmalla äänellään, vaikka häntä ärsyttikin naisen kommentti hänen pukeutumisestaan. Hänen yllätyksekseen nainen ei vastannutkaan hänen kysymykseensä vaan purskahti hersyvään nauruun. Hieman rauhoituttuaan tämä pyyhki vedet silmistään ja kääntyi ritariin päin.

"Tuo oli uusi! Mutta olen pahoillani, minä en tapaile pummeja. Sinun kannattaisi heittää pois tuo ruosteinen haarniska, se on ällöttävä!" Näin sanottuaan nainen asteli pois yhä hihitellen.

Hämmästynyt ritari jäi tuijottamaan naisen perään ymmärtämättä lainkaan, mitä tämä oli tarkoittanut.

"En tapaile pummeja? Tuo oli uusi?" hän pyöritteli mielessään saamatta yhtään tolkkua naisen sanoihin. Lopulta hän päätti luovuttaa ja käveli jotain vihanneksia myyvän vanhan naisen luokse. Tämä ehdotti heti, että ritarin kannattaisi kiillottaa haarniskansa.

Steiner ei kuitenkaan välittänyt vanhuksen sanoista. Sen sijaan hän kääntyi tutkimaan vihanneksia. Hän ei ollut ennen nähnyt sellaisia, ilmeisesti niitä ei kasvanut Alexandriassa.

"Mitä nämä ovat?" hän kysyi vanhukselta. Tämä kertoi, että vihanneksen olivat nimeltään suolakurkkuja ja että ne olivat lähes jokaisen lindblumilaisen suosikkiherkkua. Steiner kysyi heti, saisiko maistaa niitä. Nainen nyökkäsi ja ojensi yhden melko isokokoisen kurkun ritarille. Tämä tunki sen kokonaisena suuhunsa, puri palasiksi ja nielaisi. Hetken kuluttua tämän ilme muuttui tyynenrauhallisesta äärimmäisen järkyttyneeksi, ja tämä karjaisi ilmoille kovaäänisen huudon.

Vanhus katsoi ritaria kunnioittavasti. Kukaan ei koskaan ollut pystynyt syömään yhtä kerralla kokonaisena. Ritari veti henkeä vielä hetken verran, mutta kääntyi lopulta, jo selvästi rauhoittuneena, takaisin vanhuksen puoleen ja huomautti tämän olleen oikeassa.

"Se oli todella hyvää".

Tällä välin Vivi oli onnistunut vaeltamaan kauppa-alueelle. Pian hän näki viehättävänoloisen pienehkön esinekaupan. Hän tepasteli sisälle tavarán täyttämään puotiin. Siellä tuoksui hyvälle. Erilaisia ruokien ja mausteiden tuoksua oli sekoittunut toisiinsa ja parannusjuomien erikoinen aromi vielä sekoittui niihin. Pikkuinen maagi ryntäili edestakaisin puodissa ahmien itseensä erikoista tuoksua ja katsellen erikoisia tavaroita.

Viimein hän näki erään purkin pohjalla pähkinän. Se ei ollut mikään tavallinen pähkinä, hän ei ollut aiemmin nähnyt sellaista. Sen tuoksukin oli erilainen kuin muiden ja kuori hieman tavallista pehmeämpi. Hän poimi sen purkin pohjalta päättäen ostaa pähkinän. Kävellessään kasalle hän huomasi kaupassa mainoksen. Hän pysähtyi lukemaan sitä.

"Metsästysfestivaalien myynti loppuu tänään", luki mainoksessa.

Pikkuinen innostui. Lindblumissa olisi festivaalit! Hän rakasti kaikenlaisia iloisia ja hauskoja tapahtumia, ja festivaalit olivat aina sellaisia. Iloisena hän marssi kassalle maksamaan pähkinää kysyen samalla hieman tarkempaa tietoa festivaaleista.

Kassalla oleva tyttö antoi hänelle pähkinän, jota kutsuttiin kupopähkinäksi, ilmaiseksi, koska se oli viimeinen laatuaan. Sitten hän kertoi Viville, että kaupungissa olisi tänään paljon eläimiä festivaalien kunniaksi.

"Kuulostaa hauskalta! Kiitoksia!" Vivi huudahti ja kipitti ulos puodista. Tyttö jäi tuijottamaan ihmeissään maagin perään. Hän ei voinut ymmärtää, mitä hauskaa oli irti juoksevista pedoista. Sitten hän muisti tarkemmin, mitä oli oikeastaan pikkuiselle sanonut:

Hetkinen! Sanoinko minä taas 'eläimiä', hän pohti.

Zidane nousi ilmataksista ja saapui teatterialueelle. Hän suorastaan juoksi portaat alemmalle tasolle ja sieltä suuren kellon luokse. Kellon lähistöllä oli pieni, jokseenkin vaikeasti havaittavissa oleva, oviaukko. Hän meni siitä sisään ja nousi portaat ylös. Huoneessa pyöri kellon koneisto, mutta lisäksi siellä oli kerrossänky sekä pyöreä pöytä, jonka ympärillä oli muutama tuoli. Ketään ei ollut paikalla. Paikka näytti siltä, ettei siellä ollut ollut ketään vähään aikaan, sillä paksu pöykerros oli laskeutunut lattialle ja pöydän pinnalle. Nuorukainen tunsu olonsa hieman pettyneeksi. Hän oli toivonut näkevänsä ystävänsä jälleen, mutta turhaan. "Mitähän minä nyt tekisin?" hän mietti. Samassa kello päästi komean kumahduksen. Nuorukainen vilkaisi sitä ja huomasi sen näyttävän jo iltapäivää. "Oho, onpas jo myöhä. Mitähän Dagger mahtaa tehdä juuri nyt?"

Mitä minä voin tehdä? Dagger pohti epätoivoisena Lindblumin linnan vierashuoneessa.

Kello soi. Esityksen teatterialueella on täytynyt loppua.

Dagger nousi sängyltä ja aikoi mennä portaita alas, mutta vartija ryntäsi häntä vastaan.

"Tarvitsetteko jotain Teidän Korkeutenne?" tämä kysyi erittäin kohteliaalla äänellä. Dagger huokasi kyllästyneesti.

"Ei kiitos. Ajattelin vain mennä ulos ja katsella hieman ympärilleni", hän vastasi.

"Olen pahoillani, Teidän Korkeutenne, mutta en voi mitenkään sallia sitä. Juuri nyt Lindblumiin on saapunut monia ihmisiä metsästysfestivaalien takia. Sellaisessa hälinässä on vaikea pitää huolta Teidän turvallisuudestanne. Lisäksi on vain muutamia henkilöitä, jotka edes tietävät Teidän olevan täällä. Tämä kaikki on Teidän omaksi parhaaksenne. Olkaa niin ystävällinen ja yrittäkää ymmärtää", vartija selosti puistellessaan päätään kiivaasti.

"Hyvä on, minä ymmärrän", Dagger sanoi alistuneesti masentuneella äänellä. Hän kääntyi ympäri ja asteli takaisin istumaan sängylleen. Hän tunsu olonsa todella turhautuneeksi. Hän ei ollut tullut Lindblumiin suojeltavaksi vaan auttaakseen äitiään. Kukaan ei kuitenkaan tuntunut ymmärtävän sitä.

Zidane tuijotti yhä kelloa miettien Daggeria, kun yhtäkkiä piilopaikkaan ryntäsi kaksi pientä lasta, tyttö ja poika. Zidanen nähdessään nämä pysähtyivät niille sijoilleen ja jäivät tuijottamaan häntä. Sitten he riensivät tervehtimään nuorta miestä.

"Mikset ole kertonut, että olet palannut?" poika, jonka nimi oli Bunce, huudahti.

"Mekin kuulumme Tantalukseen".

Zidane katsoi kummissaan kaksikkoa. Hän ei ollut nähnytkään heitä koskaan aikaisemmin. Tyttö, nimeltään Lucilla, nyökkäili.

"Kyllä. Baku-eno sanoi, että jos löydämme joitain aarteita, niin voimme liittyä Tantalukseen", tämä selitti innoissaan. Samalla hän ojensi käsiään nuorukaista kohti ja näytti, mitä piilotteli niissä.

"Vau, pari sprarrowin siipiä! Tuo onkin jo aikamoinen aarre", nuorukainen huudahti. Nyt kumpikin lapsi nyökkäili hymyillen.

Bunce kääntyi uteliaana Zidaneen päin ja kysyi, oliko suunnitelma toiminut. Zidane vastasi myöntävästi ja kertoi prinsessan olevan linnassa parasta aikaa.

"Todellako? Miltä hän näyttää? Onko hän söpö?" Lucilla kysyi.

"Pyysitkö häntä jo ulos?" Bunce jatkoi. Kaksikon pettymykseksi Zidane puisteli päätään.

"En. Hän on prinsessa ja minä... no, tiedättehän... joten... en tiedä", hän takelteli.

"Olen varma, että hän kaipa sinua", Lucilla sanoi sympaattisella äänellä.

"Niin, sinun pitäisi mennä tapaamaan häntä", Bunce säesti siskoaan. Sitten he hyvästelivät nuorukaisen ja lähtivät etsimään lisää aarteita.

Zidane kääntyi jälleen tuijottamaan kelloa. Häntä mietitytti, oliko Dagger onnistunut puhumaan Cidille. Hän päätti yrittää päästä tytön puheille linnaan. Hän lähti piilopaikasta ja käveli takaisin ilmataksiasemalle. Hän nousi taksiin ja pyysi kuskia viemään hänet linnalle.

Pian nuorukainen olikin jo linnan edustalla. Hän pääsi ovella olevien vartijoiden ohitse helposti aina vierashuoneille asti. Saapuessaan vierashuoneeseen, jossa prinsessan olisi pitänyt olla, hän törmäsikin yllätyksekseen Steineriin, joka oli parahiksi löytänyt tiensä takaisin linnaan. Steiner katsoi häntä murhaavasti.

"Mitä olet oikein tehnyt prinsessalle? Missä hän on?" hän raivosi nuorelle miehelle. Tämä katsoi ruosteritaria kummeksuen.

"Rauhoitu, vastahan minä tulin paikalle", hän sanoi.

Steiner ei kuitenkaan rauhoittunut. Prinsessan olisi pitänyt olla huoneessa, mutta nyt häntä ei näkynyt missään. Zidane kehotti tätä uudestaan rauhoittumaan ja ehdotti, että Dagger olisi saattanut mennä ulos kävelylle. Moinen ajatus sai kuitenkin Steinerin suorastaan kiehumaan.

"Kuinka voit olla noin rauhallinen! Tämä on vakava asia! Oletko jo unohtanut, mitä vaaroja hän joutui kohtaamaan päästäkseen tänne? Entä jos jotain kamalaa tapahtuu hänelle!" ritari huusi Zidanelle päin naamaa. Sitten hän hiljeni hetkeksi ja huusikin jo seuraavaksi itselleen:

"Mitä minä oikein teen täällä? Minun täytyy mennä etsimään häntä." Hän kääntyi jälleen poikaan päin. "Pois tieltä!" Sitten hän jo kolisi portaita alas linnan muihin osiin.

Zidane katseli ympärilleen huoneessa miettien samalla, minne Dagger olisi oikeastaan voinut mennä. Hän päätti mennä takaisin sinne, mistä oli tullut. Kun hän pääsi suihkulähdehuoneeseen, hän kuuli jotain tuttua "...Ääneen menneisyyden me nyt yhdymme/ Se harmoniaan meidät tuudittaa..." kaikui laulu pitkin käytäviä. Nuorukainen tunnisti äänen samaksi, jonka oli kuullut Dalin kylässä. Se ei voinut kuulua kellekään muulle kuin Daggerille.

Ääni kantautui yläkerrasta. Nuorukainen ryntäsi hissille vievään käytävään, mutta vartija esti hänen matkantekonsa. Poika pohti, miten voisi päästä miehen ohi. Hän palasi takaisin vierastiloihin ja näki siellä nukkuvan vartiomiehen. Silloin hän sai loistavan idean. Hän herätti miehen hätäisesti. "Hei, näin juuri epäilyttävän hahmon hiipparoivan täälläpäin", hän huusi vartijalle. Tämä ponnahti ylös ja lähti juoksemaan nuorukaisen ohjeiden mukaan yläkertaan. Tämä näytti kuitenkin juoksevan suoraan suihkulähdehuoneeseen, joten Zidane ryntäsi prinsessan makuuhuoneeseen huutaen samalla, että hahmo oli livahtanut sinne.

Vartija kääntyi kannoillaan ja juoksi pojan perään vain saadakseen kovan iskun päähänsä maljakosta. Isku tainnutti hänet täysin, mikä olikin ollut Zidanen suunnitelma. Hän puki miehen vaatteet omiensa päälle ja raahasi tämän sitten portaiden alle piiloon kaikkien katseilta. Sitten hän palasi suihkulähdehuoneeseen ja pääsi tällä kertaa siellä olevan vartijan ohi hissille.

Zidane nousi hissillä yläkertaan. Sen sijaan, että hän olisi mennyt tuttua reittiä Cidin valtaistuinsaliin, hän kääntyiikin vasemmalle äänen suuntaan. Hän saapui hissien konehuoneeseen ja kapusi edelleen portaita pitkin ylös kunnes tuli

ulos muurille. Sieltä hän kulki torniin ja näki viimein Daggerin nojailemassa muuriin ja laulamassa outoa laulua.

"...Yli taivaan kannen nyt näen linnun kiitävän/ Leikaten varjon pilven lumivalkoisen...", Dagger laulu katkesi hänen huomattessaan pojan.

"Miten ihmeessä sinä pääsit tänne?" hän kysyi hämmästyneenä.

Zidane vain nauroi. Hän huomautti sen olevan aivan helppoa hänelle.

"Minähän teen tätä elääkseni", hän totesi hymyillen. Dagger vastasi hymyyn jokseenkin vaivaantuneena. Olisihan hänen se pitänyt muistaa.

Nuorukainen katseli ympärilleen tornissa ja huomasi hieman ylempänä suuren kaukoputken. Hän kiskoi tytön mukaansa sen luokse ja alkoi tähyillä ympäristöä. Putkella näki todella kauas.

"Suota. Siellä on varmasti paljon outoja olentoja", poika sanoi.

"Aerbin vuoret. Niiden takana on Burmecia. Paras keino päästä sinne on varmastikin luola laakson pohjalla", hän jatkoi.

"Ceebellin joki. Joki virtaa suoraan Eteläiselle portille. Pääset helposti sinne seuraamalla jokea", hän selosti edelleen.

"Eteläinen portti. Ovatkohan he saaneet jo korjaustyöt valmiiksi?" nuorukainen pohti.

"Aerbin vuoret. Alexandria on niiden takana. Etsivätköhän he jo meitä?" hän kysyi ei varsinaisesti keneltäkään.

"Pieni metsikkö. Hei, siellä on chocobo! Ehkä voisin pyydystää sellaisen itselleni", hän huudahti innostuneena.

Dagger vilkaisi poikaa hieman kyllästytneenä kuuntelemaan tämän selityksiä.

"Annan minunkin katsoa", hän sanoi kärsimättömänä. Hänen puhetyylinsä ei selvästikään ollut enää niin hienostelevaa kuin ennen. Itse hän ei kuitenkaan huomannut sitä, sillä monet ajatukset vaivasivat hänen mieltään. Hän oli aina askeleen muita jäljessä. Cid oli suunnitellut koko jutun, mutta hän oli aiheuttanut muille vain vaikeuksia.

Olen niin avuton, hän ajatteli tuskainen ilme kasvoillaan.

Zidane katsoi huolestuneena tyttöä. Äskeinen hymy oli nyt täysin kadonnut tämän kasvoilta.

"Mikä hätänä?" hän kysyi, mutta tyttö hymyili uudestaan puistellen päätään. Hän kääntyi katsomaan poikaa tarkkaan sanomatta hetkeen yhtään mitään. Lopulta hän kysyi:

"Miksi autoit minua pääsemään tänne Lindblumiin? Johtuiko se siitä, että pomosi käski?"

Nuorukainen katsoi tyttöä kumma ilme kasvoillaan. Miten tämä saattoi kuvitella sellaista?

"Minä vain halusin auttaa sinua. Siinä kaikki. Pomo ei ollut samaa mieltä minun kanssani, joten jätin koko joukon", hän selitti. Vastaus oli todella lähellä totuutta. Yksi syy hän haluunsa auttaa prinsessaa jäi kuitenkin mainitsematta. Hän ei ollut ikinä tuntenut samanlaista vetovoimaa ketään kohtaan, mutta jostain syystä hän ei saanut sanottua sitä ääneen.

"Olen pahoillani", Dagger sanoi palaten hieman muodollisempaan puhetyyliin hetkeksi.

Zidane kohautti olkapäitään. Hän sanoi, ettei sillä ollut väliä, koska hän oli lähtenyt joukosta aiemminkin. Hän voisi kyllä palata siihen, sitten kun haluaisi, joten lähdöstä ei oikeastaan ollut koitunut hänelle mitään ongelmia.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Dagger halusi tietää, miten Tantalus oli ajatellut siepata hänet. Zidane kertoi hänelle suunnitelmasta, kuinka he olisivat livauttaneet hänen juomaansa erittäin vahvaa unilääkettä. Dagger kuunteli tarkkaavaisesti ja katseli poikaa mieltien. Sitten hän pyysi saada unilääkettä itselleen. Poika kuitenkin epäröi, sillä väärä annostelu oli vaarallista.

Dagger ei luovuttanut. Hän oli päättänyt saada lääkettä, joten hän väitti nuorukaiselle, että hänellä oli ollut vaikeuksia nukkumisen suhteen viime aikoina. Lääkkeen avulla hän voisi jälleen nukkua yönsä rauhassa kunnes hänen olonsa, ja tilanne ylipäättään, olisi rauhoittunut. Lopulta poika luovutti ja antoi hänelle vähän unilääkettä neuvoen samalla tarkan annostuksen. Hän ei halunnut, että prinsessa jäisi uneen ikuisesti.

Nuorukainen katsoi tyttöä muistaen yhtäkkiä taas kauniin laulun, jota tämä oli laulanut.

"Se laulu, jota äsken lauloit... Olitko se sinä, joka lauloi silloin yöllä Dalin kylässä?" hän kysyi. Dagger nyökkäsi. Hän kertoi laulavansa laulua aina, kun hänestä tuntui vaikealta tai hämmentävältä. Hän ei kuitenkaan osannut sanoa, mistä oli sen oppinut. Aivan kuin hän olisi vain osannut sen aina.

"Se rauhoittaa minua ja saa minut tuntemaan oloni jälleen paremmaksi", hän lisäsi vielä.

Zidane pyysi Daggeria laulamaan kaunista laulua vielä uudestaan katsoen tätä samalla anovasti. Hetken epäröityään tyttö suostui kuin suostuikin:

"Yksinäin hetkisen kuljin läpi pimeyden/ Mukanain vain rakkaus, jonka jätit sisälle/ Keräten muistoja vain meistä kahdesta/ Elämän sävelestä - rakkauslaulusta..." Daggerin pehmeä ääni kantautui jälleen ympäri linnaa.

Kun tyttö lopetti laulamisen, Zidane kääntyi häneen päin.

"Dagger, milloin sinä haluaisit mennä sille ilmalaiva ajelulle?" hän kysyi. Tyttö katsoi kummastuneena häneen.

"Mistä sinä oikein puhut?" tämä ihmetteli. Nuorukaisen sydän jysähti ja jätti sitten yhden lyönnin välistä. Mitä hän oli oikein ajatellut? Hänhän oli puhunut ajelusta baarin tarjoilijan kanssa.

"Vaikuttaa siltä, että kysyit väärältä tytöltä", Dagger sanoi jäätävällä äänellä ja käänsi selkänsä pojalle.

"Odota, minä voin selittää", poika huudahti hätäntyneellä äänellä.

"Miksi vaivautua! Mene ja pidä hauskaa sen -", Dagger kivahti äänellä, joka olisi voinut saada jääpuikkoja kasvamaan puiden oksiin kovimmallakin helteellä.

Zidane näytti tuskaiselta. Hän oli mokannut pahemman kerran. Nyt hän mietti kuumeisesti, miten voisi vielä pelastaa tilanteen. Lopulta hän päätti ehdottaa, että jos seuraavana päivänä voittaisi ensimmäisen sijan metsästysfestivaaleissa, hän lähtisi ulos Daggerin kanssa.

"Mitä tekemistä koko asialla on minun kanssani?" tyttö kysyi vieläkin katkeralla äänellä ymmärtämättä itsekään reaktiotaan. Miksi hän välitti siitä, että Zidane oli pyytänyt jotakuta toista treffeille? Mitä se ylipäättään hänelle kuului? Silti hänestä tuntui, että hän olisi voinut iskeä poikaa avokämменellä kasvoihin juuri sillä hetkellä. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin ollut näin... näin... Oliko se mustasukkaisuutta? Nopeasti hän karkotti ajatuksen mielestään, hänellä ei ollut mitään syytä olla mustasukkainen.

Zidane huokaisi ja katsoi tyttöä anovasti.

"Ole kiltti!" hän sanoi mahdollisimman mairittelevalla äänellä. Dagger kohautti olkapäitään ja sanoi:

"Hyvä on", mutta ei hymyillyt vieläkään. Siitä poika ei kuitenkaan välittänyt, tai ei ainakaan näyttänyt sitä päällepäin.

"Selvä. Ne ovat sitten treffit!" hän huudahti ja juoksi sitten alas tornista sydän onnesta hypähdellen.

Dagger, Vivi, Steiner ja Freya olivat kaikki kuninkaallisessa vierashuoneessa odottamassa Zidaneä, joka oli tapansa mukaan myöhässä. Viimein poika kuitenkin asteli huoneeseen iloisesti hymyillen.

Huoneessa ollut vartija astui nyt esiin ja pyysi Zidaneä, Freyaa ja Viviä astumaan lähemmäs. Hän alkoi vielä kerrata festivaalien sääntöjä:

"Teillä on 12 minuuttia aikaa tappaa niin monta elukkaa kuin suinkin ehditte.

Voittajasta tulee mestari metsästäjä ja hän saa itse valita palkintonsa. Mitkä palkinnot te valitsette?" hän kysyi osoittaen sanansa kolmikolle.

"Rahaa tietenkin", vastasi Zidane mahtipontisesti.

"Minä otan lisävarusteita", Freya sanoi.

Seurasi hiljaisuus. Kaikki katsoivat Viviä, joka ei ymmärtänyt, että hänenkin olisi pitänyt sanoa jotain.

"Entä te, herra Vivi?" vartija kysyi. Vivin silmien ilme muuttui hämmentyneestä kauhistuneeksi.

"MITÄ?! En ole ilmoittautunut missään vaiheessa", hän huudahti järkyttyneenä.

"Minä tein sen. Ajattelin, että se tekisi sinulle hyvää. Mustan magiasi avulla koko juttu on sinulle helppo nakki", Zidane sanoi itsevarmalla äänellä. Vivi ei kuitenkaan näyttänyt yhtä itsevarmalta.

"E-enpä oikein tiedä", hän epäröi. Freya puisteli päätään ystävänsä ajattelemattomuudelle.

"Entäpä jos järjestän niin, että jos voitat, pääset treffeille prinsessan kanssa?" Zidane kuiskasi ovelasti.

"Minä ja prinsessa!" Vivi huudahti.

"Ssshhh, ei niin kovaa! Joku voi kuulla", nuorukainen yritti hiljentää maagia, mutta liian myöhään. Steiner rämisi jo paikalle.

"Kuulin sinun mainitsevan prinsessan! Mitä kauheuksia suunnittelet tällä kertaa?" hän ärjäisi nuorukaiselle. Tämä kuitenkin kiisti koko jutun, eikä Vivikään sanonut mitään.

Vartija laukaisi uhkaavan riitatilanteen toistamalla kysymyksensä. Hän halusi edelleen tietää, minkä palkkion Vivi halusi, jos voittaisi festivaaleissa. Pikku maagi tajusi vastarinnan turhaksi ja ilmoitti haluavansa pelikortin. Hänellä oli jo muutama kortti ennestään, sillä hän oli saanut niitä lohdutukseksi Alexandriassa lipunmyyjältä, kun oli tullut ilmi, että hänen lippunsa illan näytelmään, oli väärennös. Hän oli toisinaan pelannut korteillaan yksinään ja alkanut pitää niistä.

"Hyvä on. Festivaali alkaa pian. Herra Zidane, te aloitatte teatterialueelta, metsästäjä Freya aloittaa teollisuusalueelta ja herra Vivi kauppa-alueelta", vartija sanoi vielä ennen kuin lähetti kilpakumppanukset ilmataksien luokse ja matkalle omiin aloituspaikkoihinsa.

Tuntia myöhemmin kaikki kokoontuivat jälleen Cidin valtaistuinsaliin juhlistamaan voittajaa.

Hallitsija Cid onnitteli kaikkia kolmea osanotosta. Vaikka he eivät olleet ainoita kilpailijoita, he olivat menestyneet parhaiten. Jopa Vivi, jota koko juttu oli pelottanut, oli ylittänyt itsensä.

Zidane astui esiin Cidin kutsusta. Tämä onnitteli nyt erikseen nuorukaista, joka oli paitsi voittanut, myös tehnyt piste-ennätyksen, 147 pistettä. Edellisvuoden voittaja oli saanut vain 123 pistettä.

"Nimitän sinut mestarimetsästäjäksi ja ojennan sinulle palkintosi", Cid sanoi juhlallisesti tarjoten melkoisen kokoista nahkapussia nuorelle miehelle. Pussissa oli peräti 5000 Giliä, joka oli tunnetuin rahayksikkö koko maailmassa. Vain harvoissa paikoissa käytettiin jotain muuta rahaa ja niissäkin Gilit kävivät maksuvälineenä.

Juuri kun Zidane oli ottanut rahansa vastaan, joku rynnisti suoraan huoneeseen täysin varoittamatta.

"Hallitsija", huudahti ovella ollut vartija. Valtaistuinsalin lattialle oli lyyhistynyt suuresti Freyaa muistuttava rottasotilas.

"Antakaa anteeksi minun tunkeutumiseni! Minulla on... kiireisiä... uutisia... jotka... koskevat... meidän... kuningastamme", sotilas sanoi vaivalloisesti.

"Burmecian kuningasta?" Cid kysyi. Ministeri Artania veti oglopin sivummalle ja kuiskasi tälle:

"Hänen ei pitäisi nähdä teitä tuollaisena". Cid ei kuitenkaan ottanut puhetta kuuleviin korviinsa.

"Katsokaa tarkemmin häntä. Vammat ovat sokaisseet hänet", hän tuhahti. Ääneen hän sanoi:

"Jatkakaa".

Sotilas näytti siltä, että pystyi hädin tuskin puhumaan. Hän kuitenkin keräsi kaikki voimansa ja korotti sitten jo kuolonkäheäksi käyneen äänensä.

"Kuningaskuntaamme on hyökännyt jonkin tuntematon voima. Emme voi sille mitään. Teidän täytyy lähettää välittömästi meille lisävoimia", sotilas veti henkeä välillä ja pisara verta putosi matolle.

"Ne näyttävät kovasti maagiarmeijalta... tornihattuineen...", hän kähisi.

"Kuningas ja minä olemme vanhoja ystäviä. Lähetän välittömästi teille lisävoimia", Cid rohkaisi kuoleman kourissa makaavaa miestä.

"Kiitos hallitsija! Kuningas... koko Burmecian kansa... ovat teille todella kiitollisia", mies huokaisi selvästi helpotuksesta.

"Minun täytyy palata nyt", hän vielä sanoi yrittäen nousta, mutta hänen jalkansa eivät enää kestäneet vaan hän kaatui takaisin maahan, eikä enää noussut.

Cid katsoi kauhistuneena matolleen lyyhistynyttä sotilasta.

"Viekkää hänet sairaalaan!" hän huudahti. Mutta se oli jo liian myöhäistä. Mies oli kuollut, tämän suupielestä valui hieman verta lattialle.

"On ihme, että hän selvisi edes tänne asti", Freya sanoi, "En voi uskoa tätä todeksi", hän kuiskasi enemmänkin itselleen. Nyt hän tiesi, että hänen oli jätettävä rakkaansa etsiminen sikseen ja palattava Burmeciaan.

Kaikki hiljentyivät hetkeksi pohtimaan yllättävää tilannetta. Asiat olivat saaneet huolestuttavan käänteeseen. Muutkin kuin Freya olivat todella järkyttyneitä. "Tämä on paha ongelma. Festivaalien takia linnassa ei ole juuri ollenkaan sotilaita, joita voisimme lähettää Burmeciaan", pohti ministeri Artania ääneen.

"Meillä ei ole valinnanvaraa. Kutsu takaisin neljä alusta, jotka partioivat taivaalla", Cid sanoi lähimmälle avustajalleen. Artania puisteli kuitenkin huolestuneena päätään.

"Emme voi laskea Alexandriaa silmistämme", hän sanoi.

Freya epäili hyökkääjien olevan Vivin kaltaisia mustia maageja. Huomautus sai tuskaisen ilmeen sekä Daggerin että Vivin kasvoille. Dagger ajatteli, ettei asialla voinut olla kukaan muu kuin hänen äitinsä. Vivi sen sijaan ihmetytti, keitä nuo maagit olivat. Olivatko ne kenties joitain hänen kaukaisia sukulaisiaan?

Rottaneitonen ei jäänyt kuitenkaan pohtimaan epäolennaista. Hänen kotimaahansa oli hyökätty ja hänelle oli jätetty vain yksi vaihtoehto. Hänen oli mentävä takaisin ja sen hän aikoi myös tehdä viivyttelämättä enää hetkeäkään. Hänellä oli velvollisuutensa omaa kuningastaan kohtaan. Hän ilmoitti muille lähtevänsä Burmeciaan yksin.

Zidane ei kuitenkaan halunnut päästää nuorta naista yksin vaaralliselle matkalle. Hän ilmoitti lähtevänsä tämän mukaan. Freya ei halunnut sotkea

ystäväänsä asioihin, jotka eivät tälle kuuluneet, mutta nuorukainen piti sitkeästi pintansa kunnes rotta suostui ottamaan hänet mukaansa.

Kaikkien yllätykseksi Vivikin ilmoittautui halukkaaksi mukaan. Vaikka häntä pelottikin, hän halusi ehdottomasti saada tietää lisää noista salaperäisistä maageista. Ainoa keino siihen taas näytti olevan se, että hän menisi sinne, missä maagit tällä hetkellä olivat. Siispä hän päätti seurata ystäviään vaaroista välittämättä.

Freya ei viitsinyt enää alkaa väittää vastaan, sillä hän uskoi sen olevan kuitenkin turhaa. Niinpä hän suostui ottamaan maagin mukaan Zidanen lisäksi. "Hyvä on. Lähdetään Burmeciaan!" Dagger huudahti, koska hän piti itsestään selvänä, että myös hän pääsisi mukaan matkalle.

Kaikki kääntyivät katsomaan tyttöä älähtäen yhtä aikaa kieltävästi. Steiner alkoi estellä ensimmäisenä, ja pian Cidkin yhtyi tämän mielipiteeseen. Dagger kääntyi Zidanen puoleen katsoen tätä anovasti syvälle silmiin. "Mutta jos mustat maagit ovat sekaantuneet tähän... Zidane, sinä tiedät, mistä minä puhun", hän sanoi äänellä, joka olisi saanut ikiroudankin sulamaan.

Jokin muljahti nuorukaisen sydämen kohdalla hän tuijottaessaan kaunotarta suoraan tämän pähkinänruskeisiin silmiin. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään, joten Dagger jatkoi anelemistaan. Nuorukainen ei halunnut saattaa tyttöä vaaraan. Vaikka hän olisikin itsekkäistä syistä halunnut tämän mukaansa, hän ehdotti tälle, että tämä jäisi Lindblumiin.

Prinsessan silmät välähtivät vaarallisesti. Hän oli tottunut saamaan tahtonsa läpi. Hän ei voinut käsittää, miksei Zidane ymmärtänyt häntä, vaikka olikin auttanut aikaisemmin. Hän alkoi inttää vastaan, mutta kukaan ei tullut hänen puolelleen. Cid keskeytti riidan ilmoittamalla, ettei siihen ollut aikaa. Prinsessa jäisi kaupunkiin, eikä asiasta neuvoteltaisi enää. Sitten hän ehdotti, että he kaikki söisivät lounasta, sillä aikaa, kun Freyaa, Zidane ja Viviä varten avattaisiin vuosia suljettuna ollut Lohikäärmeportti, jonka kautta ystävykset pääsisivät alas laaksoon ja sieltä Gizamaluken luolaan.

Kaikki laskeutuivat yhden huoneen verran alaspäin neuvotteluhuoneeseen, jonne oli katettu valtaisa pöytä täyteen mitä erilaisimpia herkkuja. Vasta nyt he huomasivat, kuinka nälkäisiä he olivat olleet. Kaikki, paitsi Dagger, kävivät innokkaasti käsiksi ruokaan. Daggerkin alkoi pureskella pientä leivän palaa, kun Steiner huomautti siitä, ettei neito ollut maistanutkaan ruokaansa.

Yhtäkkiä Vivi alkoi tuntea itsensä uniseksi ja pian hän vajosikin lattialle täydessä unessa. Meni vain hetki ja Zidane, Freya ja Cidkin makasivat myös liikkumattomina. Steiner kauhistui ja alkoi sylkeä ruokaa ulos suustaan. "Se on myrkytettyä! Antakaa anteeksi prinsessa, etten tajunnut sitä! Me kuolemme kaikki!" hän alkoi huutaa ja kouristella.

"Rauhoitu, Steiner! Laitoin unilääkettä ainoastaan heidän ruokaansa", Dagger sanoi viitaten heidän nukkuviin tovereihinsa.

Dagger kertoi Steinerille, kuinka oli saanut unilääkettä Zidanelta. Hän oli koko ajan tiennyt, ettei hänen setänsä ikinä päästäisi häntä pois linnasta, joten hän oli kehittänyt suunnitelman. Steiner alkoi inttää lähtöä vastaan, mutta Dagger ei antanut periksi. Hän oli päättänyt lähteä, vaikka sitten yksin, jos muu ei auttaisi. Steiner ei voinut muuta kuin suostua. Hän oli vannonut suojelevansa prinsessaa hengellään.

Dagger nousi pöydästä ja käveli Zidanen luokse. Hän katseli sikeästi nukkuvan pojan kasvoja. Niillä näkyi pettymyksen ilme. Aivan kuin nuorukainen olisi tajunnut, että kuka oli heidän nukuttamisensa takana. Ehkä hän olikin. "Anna anteeksi, Zidane", Dagger kuiskasi pojan kasvoja vasten. Hetken hän saattoi tuntea pojan tuoksun. Tämä tuoksui tuoreelle, juuri kastuneelle heinikolle ja kesälle. Tuoksu pudotti pienen kiven hänen vatsansa pohjalle, mutta nyt hänellä ei ollut aikaa miettiä tunteita, jotka pyrkivät esiin jostain taustalta. Hän nousi nopeasti pojan viereltä viitaten Steineria seuraamaan itseään. Kaksikko lähti linnasta mahdollisimman nopeasti ja huomaamattomasti.

Zidane tunsu pimeyden häipyvän. Hän havahtui neuvotteluhuoneen kovalta lattialta. Ensimmäinen ajatus, joka iski häntä vasten kasvoja, oli Daggerin katoaminen. Hänen olisi pitänyt arvata, että tyttö oli keksinyt jotain tällaista pyytäessään unilääkettä. Nyt tämä oli jo kaukana ties missä vaaroissa.

Myös Freya ja Cid heräsivät horroksestaan. Freya oli varsin vaikuttunut Daggerin ideasta nukuttaa heidät kaikki. Tyttö ei tainnutkaan olla mikään avuton pikku prinsessa. Cid sen sijaan ei ollut yhtään ilahtunut. Varsinkaan sen jälkeen, kun Zidane esitti epäilyksensä siitä, että Dagger saattaisi parasta aikaa suunnata kohti Burmeciaa.

Hallitsija pyysi ystävyksiä kiirehtimään. Hän toivoi, että nämä tavoittaisivat vielä hänen veljentyttärensä ennen kuin tälle ehtisi tapahtua jotain kamalaa. Zidane tökki yhä lattialla hirsyä vetelevän Vivin hereille ja kehotti tätä nousemaan, sillä kolmikko lähtisi välittömästi Burmeciaan.

LUKU VI

SAMMAKOITA JA SUOVETTÄ

Toverukset astuivat ulos Lohikäärmeportista ja yllättyivät täysin. Vaikka kello oli vain hieman yli keskipäivän, alhaalla laaksossa oli hämärää. He olivat ehtineet vuoren huipulla sijaitsevassa Lindblumin kaupungissa unohtaa kokonaan Usvamantereen syvissä laaksoissa ajelehtivan usvan, joka pimensi auringonkin valon.

Kolmikko lähti etenemään ruohon peittämää laaksoa pitkin pohjoiseen. Maa alkoi hyvin pian muuttua koko ajan märemmäksi. Ei mennyt kovin kauan, kun heidän kenkänsä alkoivat muistuttaa itsensä täyteen imeneitä pesusieniä. Onneksi he kuitenkin huomasivat hieman edempänä pitkospuut. He suorastaan juoksivat niille ja jatkoivat sitten matkaansa niitä pitkin.

Pitkospuut johtivat pienelle pitkän heinän peittämälle mutapohjaiselle saarekkeelle. Muta oli onneksi kovettunutta ja kuivunutta, koska pitkään aikaan ei ollut satanut. He huomasivat saarekkeen reunalla kaksi mooglea. Toinen näytti hyvin vanhalta, toinen taas varsin nuorelta. Vaikutti siltä, että vanhempi opetti nuoremmalle jotain. He eivät viitsineet häiritä kaksikkoa, joka oli täysin keskittynyt harjoitukseensa, joten he jatkoivat matkaansa syvemmälle heinikkoon, joka oli niin pitkä, ettei edes Vivin tai Freyan hatun pää kohonnut sen yläpuolelle.

Hetken haparoituaan eteenpäin ylipitkässä pöheikössä he saapuivat aukealle, jossa oli pieniä sadeveden täyttämiä lammikoita. Jättiläismäiset sammakot olivat vallanneet ne. Zidane ei voinut vastustaa lapsellista päähänpistoaan säikytellä hieman noita otuksia, joten hän ryntäsi ajamaan niitä takaa ja onnistui jopa nappaamaan yhden niistä kiinni.

Ei mennyt kovinkaan kauan, kun pusikosta ryntäsi oudoin olento mitä Freya ja Zidane olivat koskaan nähneet. Sillä oli pitkä roikkuva kieli ja vielä pidemmät roikkuvat korvat. Päässään sillä oli kokin hattu ja yllään vaaleanpunainen mekko. Kaikkein kummallisinta olivat kuitenkin sen silmät. Ne muistuttivat neliterälehtisiä kukkia.

Olento asteli Zidanen luokse kädet ojolla. Se näytti kiinnostuneen sammakosta.

"Sinä sait sammakon! Sammakot todella hyviä, mmmm", se puhui hieman huonosti.

"Kuka hemmetti sinä olet?" Zidane kysyi entistäkin hämmästyneempänä, kun olento osasi puhua.

"Minäkö? Quina", olento vastasi osoittaen itseään. Zidane kysyi Quinalta, halusiko tämä sammakon. Tämä nyökkäili innokkaana niin, että pitkä kieli melkein kosketti mutaista maata jokaisella nyökkäyksellä. Nuorukainen antoi sammakon Quinalle, joka nielaisi sen yhtenä palasena nuoleskellen huuliaan.

Samassa aukealle saapui toinen outo, hyvin paljon Quinaa muistuttava olento. Se kääntyi heti puhumaan Quinalle.

"Sinä pateettinen, Quina. Et pysty edes ruokkimaan itseäsi", se sanoi tympääntyneellä äänellä. Sitten se viittasi kaikkia seuraamaan itseään.

Kahdella hengellä kasvanut joukko vaelsi jälleen ylipitkässä heinikossa. Tällä kertaa he saapuivat paalujen varaan rakennetulle mökille. He menivät sinne sisälle. Se oli kalustettu erittäin yksinkertaisesti.

"Jos haluat syömisen taiteen mestariksi, et voi metsästää vain sammakoita", mestari Qualeksi esittäytynyt olio jatkoi saarnaansa. Quina alkoi väittää vastaa. Hänen mielestään sammakot olivat parasta ruokaa, mitä oli olemassa. Mestari huokaisi.

"Quina, sinä pimeydessä. Tarvitset valoa", tämä aloitti ja jatkoi sitten: "Maailma iso paikka. Monia, monia ruokia". Sitten hän ehdotti, että Quinan pitäisi nähdä hieman maailmaa. Pelkkä ajatuskin tuntui kuitenkin tästä pelottavalta.

Lohduttaakseen kasvattiaan mestari kertoi, että jokaisella mantereella oli oma Qu'n rämeensä, jonne Quina voisi tehdä vierailun aina silloin tällöin, jos kotikävä yllättäisi. Sitten hän kääntyi Zidanen puoleen ja pyysi poikaa ottamaan Quinan mukaansa. Nuorukainen näytti miettivän, halusiko hän todella lihavan ja kömpelönoloisen otuksen mukaansa. Quinan anova katse sai kuitenkin hänet tekemään päätöksensä pian. Hän vilkaisi vielä matkakumppaneitansa nähdäkseen, mitä nämä ajattelivat, mutta kun nämä pysyivät ilmeettöminä, hän kääntyi takaisin mestari Qualen puoleen.

"Miksei", hän sanoi lyhyesti.

Quina kasasi nopeasti vähäiset tavaransa ja yhdellä hengellä kasvanut matkalaisten ryhmä poistui mökistä. Mökin kuistilla Vivi kuitenkin pysäytti Zidanen. Hän sanoi, että mestari Quale näytti täsmälleen hänen isoisältään. Hän halusi käydä vielä sisällä jututtamassa outoa otusta. Zidane vilkaisi maagia ihmeissään. Miten qu-heimoon kuuluva yksilö voisi olla tämän isoisä? Eihän Vivi ollut lainkaan

samannäköinen kuin esimerkiksi Quina. Nuorukainen päätti lähteä maagin mukaan, ihan varmuuden vuoksi.

Mestari näytti hyvin kärttyisältä, kun näki nuorten palaavan takaisin. Vivi ei aikaillut vaan meni suoraan asiaan. Valitettavasti mestari ei ainakaan myöntänyt tuntevansa hänen isoisäänsä, vaikka sanoikin heidän kuuluvan samaan heimoon. Mitään muuta Vivi ei saanut irti oudosta hepusta. Pettyneenä hän palasi Zidanen kanssa Freyan ja Quinan luokse. Sitten nelikko päätti jättää rämeet taakseen ja lähteä kohti kuivempia maita etsimään tietä Gizamaluken luolalle.

Maa alkoi pikku hiljaa muuttua jälleen kuivemmaksi. Iltapäivällä toverukset saapuivat joelle, jonka ylitse vei silta. He pysähtyivät hetkeksi juomaan ja virkistäytymään. Vaikka aurinkoa ei näkynytkään, ilma oli kuumaa. He kaikki olivat yltä päältä hiessä käveltyään monta tuntia yhteen menoon.

Zidane juoksi vyötäisiään myöten veteen ja kasteli kasvonsa ja hiuksensa saadakseen olonsa pirteämmäksi. Quina asettui kellumaan rannan tuntumaan, mutta Freya ja Vivi pysyttelivät kuivalla maalla. Vivi ei edes osannut uida, vaikka olikin asunut koko ikänsä meren lähellä. Hänestä oli kuitenkin hauska katsella muiden räpiköintiä vedessä.

Puolen tunnin kuluttua Freya ehdotti, että he jatkaisivat matkaa. Vähän kauempana oli silta. He kulkivat sillan yli ja huomasivat, että maassa oli suuria linnun jalanjälkiä. Zidane pysähtyi tutkimaan niitä. Ne näyttivät johtavan läheiseen metsikköön. Pian nelikko suunnistikin sinne, koska jalanjäljet kuuluivat hyvin suurella todennäköisyydellä chocobolle. Jos he saisivat pyydystettyä chocobon, heidän matkantekonsa helpottuisi ja nopeutuisi todella paljon.

Kun he saapuivat metsikköön, heitä päin tuli chocobo kovaa vauhtia. Sillä oli selässään moogles. Kaksikko pysähtyi suoraan matkalaisten eteen ja perääntyi sitten pari askelta taaksepäin.

"Kupooo!" moogles huusi säikähtäneenä. Sitten se veti syvään henkeä ja näytti rauhoittuvan.

"Minä olen Mene, tämän metsän valtiatar. Tämä chocobo on ystäväni. Sen nimi on Choco", moogles selosti tulokkaille jo huomattavasti rauhallisempana.

"Ja tämä paikka on Chocobojen metsä", hän jatkoi vielä.

Zidane hymyili Menelle ja Chocolle. Sitten hän päätti kysyä, olivatko nämä nähneet Daggeria:

"Onko täällä näkynyt söpöä tyttöä?" Mene näytti miettivän, mutta pudisti valkoista päätänsä niin, että pallo sen tuntosarven varassa heilui puolelta toiselle.

"Ei, mutta tänne poikkesi kyllä yksi rumannäköinen tyttö", hän vastasi.

Zidanen oli varma, ettei Mene voinut tarkoittaa sillä Daggeria. Siitä työstä ei saanut rumaa tekemälläkään. Häntä silti huoletti, että neito oli matkalla Burmeciaan ja hänestä oli viisainta siksi jatkaa matkaa kiireesti.

Kun Mene kuuli, että matkalaisilla oli kiire päästä eteenpäin, hän ehdotti, että nämä ottaisivat Chocon. Sillä ratsastaen matka sujuisi huomattavasti nopeammin. Nuorille ehdotus sopi paremmin kuin hyvin, eikä Chocollakaan näyttänyt olevan mitään sitä vastaan. Se ei vastustellut lainkaan, kun matkalaiset kapusivat sen selkään.

Zidane ohjasi chocobon ulos metsästä. Sitten matkalaiset ratsastivat takaisin sillan toiselle puolelle. Choco näytti tuntevan maaston paremmin kuin sen selässä istuvat nuoret, joten Zidane sanoi sille, että sen pitäisi viedä heidät Gizamaluken luolalle.

"Kweeehhh!" Choco räkäisi ja ryntäsi sitten juoksuun suoraan kohti Aerbin vuoria.

LUKU VII

MESTARI GISAMALUKE

Matkalaiset saapuivat suuren luolan eteen. Freya hyppäsi ensimmäisenä alas Chocon selästä ja ryntäsi luolan suulle. Siellä makasi kuolleena kaksi burmecialaista sotilasta. Heidän karvansa olivat kärventyneet monesta kohdasta. Freya yritti turhaan herätellä sotureita. Nämä eivät liikahtaneetkaan. Nyt rottanainen katui, ettei ollut palannut kotiin aikaisemmin. Häntä olisi selvästikin tarvittu.

"Keitä nämä mustat maagit oikein ovat?" Zidane esitti retorisen kysymyksen yhtä järkyttyneenä kuin ystävänsä.

Vivi näytti surkealta ja syyllisenoloiselta. Hänestä tuntui kuin hän olisi ollut vastuussa tapahtuneesta.

"Hei, et sinä ole tehnyt mitään", nuorukainen lohdutti maagia.

"Eivätkös nämä maagit ole Vivi sinun --", Freya aloitti, "Kuningas saattaa olla vaarassa!" hän huudahti yhtäkkiä ja ryntäsi sitten luolaan.

Zidane, Vivi ja Quina juoksivat rottanaisen perään. Nuorukainen esitti mielessään toiveen, ettei Dagger olisi tullut tätä kautta. Sisällä luolassa oli hämärää. Vain muutama soihtu valaisi eteisentapaista tilaa. Suoraan edessä oli ovi. Nuoret menivät sen luokse ja yrittivät työntää sitä auki. Siitä ei kuitenkaan ollut mitään hyötyä. Ovessa ei ollut edes kahvaa, josta sitä olisi voinut yrittää vetää auki.

Jostain kuului tuskainen ähkäisy. Zidane ryntäsi ovelta oikealle. Siellä makasi pahasti palanut, mutta yhä elossa oleva Burmecian sotilas.

"Hei, oletko kunnossa?" nuorukainen tiedusteli huolestuneena sotilaalta. Tämä vastasi katkonaisesti:

"Mustia maageja... en voinut tehdä mitään..." Sotilas yski ja verta lensi luolan lattialle.

"Me olemme tulleet auttamaan. Olemme matkalla Burmeciaan", Zidane sanoi. Sotilas käänsi palaneet veriset kasvonsa nuorukaiseen. Hän ojensi hopeista kelloa tälle.

"Ota tämä kello ja mene Burmeciaan... Mustat maagit veivät kellomme... kuningas on... palatsissa... suojelkaa..." mies sai vielä sanotuksi ennen kuin vaipui tiedottomuuteen.

Nuorukainen otti kellon sotilaan kädestä ja käveli takaisin ovelle ystäviensä luokse. Hän ojensi kellon Freyalle olettaen, että tämä osaisi käyttää sitä paremmin kuin hän itse. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten kello toimi.

Freya otti kellon ja astui lähemmäs ovea. Sitten hän heilautti kelloa pari kertaa. Sen ääni helisi luolassa kaikuen. Kesti vain hetken, kun ovi aukesi ja kello naisen kädessä mureni palasiksi. Ystävykset astuivat ovesta sisään juuri parahiksi näkemään, kun kaksi mustaa maagia kärvensivät yhden Burmecian sotilaan. Sotilas huusi tuskasta ja vaipui sitten liikkumattomana maahan.

Seuraavaksi ilmestyivät kuningatar Brahnen hovinarrit, Zorn ja Thorn, jutellen keskenään. Kun he huomasivat matkalaiset, he pysähtyivät niille sijoilleen. "Kuka tuo on?" sinivalkoiseen asuun pukeutunut Zorn kysyi osoittaen Zidaneä.

"Tuoko, en tiedä", vastasi punavalkoinen Thorn.

"Tiedän, että olen nähnyt hänet jossain aikaisemmin", Zorn jatkoi.

"Jossain aikaisemmin? Minä ole en nähnyt häntä, minä tiedän", Thorn väitti vastaan.

"Luulenpa, ettei se ole tärkeää. Tapetaan hänet", Zorn totesi lakonisella äänellä.

"Kyllä, tapetaan hänet, eikö vain", Thorn innostui. Sitten hän viittasi kahdelle mustalle maagille, jotka hyökkäsivät välittömästi matkalaisten kimppuun.

Ystävykset ottivat aseensa esille. Zidane pyöräytti valtavaa kaksiteräistä miekkaansa, jonka oli hankkinut Lindblumista, kerran päänsä yläpuolella valmiina halkaisemaan mustat maagit kahtia. Freya asetti keihäänsä tanaan, jotta voisi iskeä helposti, jos maagit tulisivat liian lähelle. Vivi kohotti sauvansa ja keskitti voimansa tuliloitsuun. Myös Quina astui toverusten vierelle pidellen kädessään suunnilleen itsensä pituista valtavaa haarukkaa. Hän oli valmiina vaikka syömään heidän vihollisensa.

Toinen mustista maageista heitti joukkion niskaan tulipatsaan, mutta nämä onnistuivat väistämään sen juuri ja juuri. Vivi heitti samanlaisen tuliloitsun välittömästi toisen maagin päälle. Se oli liian hidas väistämään ja kuoli karjuen liekeissä.

Zidane kävi nyt jäljellejääneen maagin kimppuun miekallaan onnistuen viiltämään sen toisen käsivarren poikki. Freya heitti keihäänsä sen rintaan, ja se kaatui koristen maahan. Silloin Quina iski haarukkinsa siihen, mumisi jotain outoa loitsun kaltaista ja onnistui, jollain salaperäisellä tavalla, nielaisemaan maagin.

"Maistuu pahalle", hän mumisi tyytymättömänä.

Vivi, Zidane ja Freya tuijottivat järkyttyneenä uutta tuttavaansa, mutta järkyttyneitä olivat myös Zorn ja Thorn. He pinkaisivat pakoon kiljuen kauhusta. Heidän kiljuntansa herätti toverukset horroksesta, jonka vallassa nämä olivat tuijottaneet Quinaa. He vilkaisivat nyt toisen mustan maagin kärventyneitä

jäännöksiä. Niissä lojui hopeinen kello. Freya poimi sen käteensä ja kehotti ystäviään jatkamaan matkaa.

Matkalaiset nousivat portaat ylös valtavalle ovelle. Jälleen Freya soitti kelloa, joka särkyi. Ovi aukesi kappelintapaiseen huoneeseen. Huoneen keskelle oli pudonnut jättimäinen kello ja kellon edessä oli pieni moogles, joka itki.

"Rakkaani, kuuletko minua? Armaani, sano jotakin!"

Zidane käveli mooglen luokse ja kosketti sen olkapäätä. Hän kysyi, mikä tällä oli hätänä. Moogles, joka kutsui itseään Mogmiksi, kertoi, että hän ja hänen miehensä olivat olleet viettämässä häitään kappelissa, kun yhtäkkiä oli tullut maanjäristys ja katossa oleva kello oli pudonnut hänen miehensä päälle. Hän pelkäsi, ettei saisi mitenkään pelastettua miestänsä kellon alta, ja että tämä kuolisi sinne nälkään.

Toverukset olivat neuvottomia. Kello oli niin suuri ja painava, etteivät he mitenkään jaksaisi nostaa sitä edes yhdessä. Mogmi näytti niin murheelliselta, että Vivi meni sen luokse yrittäen lohduttaa sitä edes jotenkin. Jo pelkkä Vivin läsnäolo näytti auttavan. Moogles piristyi silmissä. Se alkoi hymyillä ja nuuskia ilmaa Vivin ympärillä.

"Onko sinulle kupopähkinöitä?" se kysyi innoissaan. Vivi kaiveli taskuunsa muistaessaan, että oli tosiaan saanut yhden sellaisen Lindblumin esinekaupasta. Hän ojensi pähkinän Mogmille, joka pyysi saada sen itselleen.

Mogmi otti kupopähkinän käteensä ja tepsutteli kellon luokse. Hän huhui aviomiestänsä ja heilutteli samalla pähkinää kellon edessä. Kello alkoi täristä. Se tärisi koko ajan kovempaa ja kovempaa kunnes lopulta se kaatui kyljelleen. Kellossa ollut moogles ryntäsi nappaamaan kupopähkinän vaimonsa kädestä ja juoksi sitten jonnekin huoneen takaosaan. Mogmi huikkasi kiitoksen Viville ja juoksi sitten miehensä perään. Zidane ystävineen jäi hetkeksi tuijottamaan kummissaan mooglen perään. Hän oli kyllä aina tiennyt, että kupopähkinät olivat näiden pienten otusten suurta herkkua. Oli kuitenkin vaikea uskoa, että joku voisi haluta pähkinän niin kovasti, että jaksaisi siirtää jättimäisen kellon paikoiltaan.

Zidane katseli huoneessa ympärilleen. Kellon alla oli ollut myös laatikko. Hän meni sen luokse ja avasi sen. Laatikossa oli hopeinen kello. Hän poimi sen käteensä ja meni huoneen perälle, jonne moogles olivat juosseet. Siellä oli kaksi ovea, toinen koristeellisempi kuin toinen. Hän kokeili ensin soittaa kelloa koristeellisemman oven kohdalla, mutta mitään ei tapahtunut. Niinpä hän yritti

sitten toista ovea. Jälleen kello särkyi ja ovi avautui. Toverukset kävelivät ovesta sisään.

Heidän edessään oli hämärä ja kapea käytävä. He kulkivat sen loppuun vaitonaisina. He saapuivat pieneen pyöreään huoneeseen. Siellä he näkivät jälleen moogleariskunnan.

Mooglet kiittelivät kovasti nuoria. Miesmoogle esitteli itsensä Mogutaniksi ja antoi Zidanelle uuden kellon osoituksena kiitollisuudestaan. Kello ei ollut samanlainen kuin aikaisemmat. Se oli valkokultaa, eikä hopeaa, ja se oli myös suurempi kuin hopeiset kellot olivat olleet. Mogutan kertoi sen olevan Pyhä Kello. Sillä sai auki kappelissa olevan koristeellisen oven. Nuorukainen kiitti mooglea. Sitten toverukset palasivat kappeliin ja avasivat kellolla toisen oven.

Kumppanukset saapuivat käytävään, jota ympäröi vesi kummaltakin puolelta. Käytävällä istui haavoittuneennäköinen mies. Freya juoksi tämän luokse. "Oletko kunnossa?" hän kysyi huolestuneena. "Freya!" sotilas huudahti käheällä, mutta ilahtuneella äänellä, "Ole varovainen! Mestari Gizamaluke on tullut hulluksi. Jokin outo voima kontrolloi häntä", tämä selosti pelokkaasti.

Samassa seinästä olevasta suuresta reiästä sukelsi veteen jotain jättimäistä. Pian valtava vesikäärme, jota myös mestari Gizamalukeksi kutsuttiin, nosti päänsä vedestä. Se päästi kimeän huudon ja hyökkäsi toveruksien kimppuun. Nämä tarttuivat välittömästi aseisiinsa. Quina loihti esiin valtavan sammakon, joka putosi vesikäärmeen päälle, mutta ei tuottanut juurikaan vahinkoa. Vivi taas iski tulella käärmettä. Vesipetoon se tehosi varsin hyvin. Se lamautui täysin hetkeksi, ja sekä Freya että Zidane pääsivät iskemään sitä kohtalokkaasti. Jälleen olennon kimeä huuto kaikui käytävässä.

Vivi loihti uudestaan tulipatsaan, joka iski käärmeen ruumiin läpi. Quina iski sitä haarukalla ja Zidane onnistui viiltämään sen toisen silmän sokeaksi miekallaan. Käärme huusi raivoissaan ja nostatti valtavan hyökyaallon, joka melkein huuhtoi sankarit altaan toiselle puolelle. Nämä lähestulkoon roikkuivat käytävän reunalla, kun Vivi keräsi viimeiset voimansa ukkosloitsuun ja onnistui tähtäämään valtavan salaman suoraan mestari Gizamaluken päähän. Tämä päästi enää korvia vihlovan huudon ja vajosi sitten veden alle.

Ystävykset kapusivat takaisin käytävälle ja istahtivat niille sijoilleen. He eivät voineet ymmärtää, mikä Gizamalukelle oli tullut. Kukaan ei ollut koskaan kuullut, että se olisi käynyt kenenkään kimppuun. Pian Zidanen ajatukset kuitenkin

harhautuivat muualle. Hän oli nyt varma, ettei Dagger ollut voinut tulla tätä kautta. Tyttö ei olisi päässyt vesikäärmeen ohi sen huomaamatta.

"Missähän hän mahtaa olla?"

LUKU VIII

TAKAISIN ALEXANDRIAAN

Steiner marssi kohti Eteläistä porttia kantaen suurta säkkiä olallaan. Eteläinen portti oli mielenkiintoinen rakennelma, joka yhdisti Alexandrian ja Lindblumin valtakunnat toisiinsa. Aerbin vuorten läpi oli rakennettu eräänlainen käytävä, jonka läpi ilmalaivat saattoivat lentää. Lisäksi vuorten yli saattoi matkustaa kaapeliautolla. Portti oli vaurioitunut pahoin, kun kolmas Black Waltz oli törmännyt siihen, joten sitä korjattiin vieläkin. Tästä syystä vuorten läpi ei voinut sillä hetkellä lentää, ainoa keino päästä Alexandriaan oli käyttää kaapeliautoa. Steiner asteli tyytyväisenä portin edustalle. Paluumatka alkoi olla jo voiton puolella.

Portin luona oli kuitenkin kaksi miestä vartiossa. Toinen heistä käski Steinerin pysähtyä niille sijoilleen. Tämä pysähtyikin ihmetellen, mitä seuraavaksi mahtaisi tapahtua. Vartijat tiedustelivat hänen aikomuksiaan, miksi hän oli tullut portille. Steiner oli osannut odottaa jotain tämän kaltaista, joten hänellä oli vastaus valmiina:

"Olen kuullut, että tänne Eteläiselle portille tarvitaan lisää työntekijöitä. Niinpä ajattelin tulla tänne, töitä tekemään", hän sanoi tekeytyen jopa hieman typerämmäksi kuin mitä todellisuudessa jo oli.

Vartiomiehet näyttivät ilahtuvan. Porttia oli korjattu yötä päivää siitä asti, kun se oli rikkoutunut, mutta se ei vieläkään ollut kunnossa. Uusia työntekijöitä todellakin tarvittiin, ja nämä otettiin riemumielin vastaan.

"Minun tarvitsee kuitenkin tarkistaa sinun säkkisi. Säännöt, tiedäthän", toinen miehistä sanoi Steinerille äänellä, joka kertoi, kuinka naurettavana mies todellisuudessa piti tuota sääntöä.

Sanomatta sanaakaan Steiner laski portaille säkkinsä. Häntä huolestutti hieman, ettei hänen ja prinsessan loistava suunnitelma olisikaan täysin vedenpitävä. Vartijat pahoittelivat kovasti tonkimistaan. Steiner alkoi olla epätoivoinen. Hänen täytyisi pian tehdä jotain ennen kuin koko hieno harhautus leviäisi käsiin. Ritari ei kuitenkaan ehtinyt tehdä mitään, sillä toinen vartijoista kääntyi hänen puoleensa toisen yrittäessä avata solmua, jolla säkki oli suljettu.

"Poliisi etsii tyttöä ja keski-ikäistä miestä. Näitkö sellaista paria tänne tullessasi?" Steinerin puoleen kääntynyt, pidempi vartijoista, kysyi ritarilta.

"Tytön pitäisi näyttää aivan prinsessa Garnetilta, kauneimmalta prinsessalta, joka koskaan on kasvanut Alexandrian linnassa", hän jatkoi, mutta ihmetteli sitten, "Mutta kun ajattelee, miltä kuningatar Brahne näyttää, on vaikea uskoa, että hänellä on niin kaunis tytär".

Samassa lyhyempi vartiomiehistä alkoi yökkäillä ja pidellä nenäänsä. Hän oli viimein saanut säkin auki, ja sieltä nousi hänen mielestään kerrassaan karmea lemu. Uteliaana pidempi vartija kurkisti säkkiin. Se oli täynnä suolakurkkuja. Steinerin onneksi kumpikaan vartijoista ei ollut järin halukas tonkimaan säkkiä sen tarkemmin. Nämä eivät nimittäin halunneet kurkkujen hajun tarttuvan itseensä. Nämä antoivat Steinerille luvan mennä, joten hän nosti säkin selkäänsä ja marssi suurista ovista sisään Eteläisen portin alueelle.

Selvittyään vartijoista Steiner katsoi ensin vasemmalle ja sitten oikealle. Oikealla näkyi porttikäytävä, jota pitkin pääsi asemalle, josta lähtisi kaapeliauto vuorien yli kohti Alexandriaan. Sen edustalla seisoskeli kuitenkin kaksi työläistä, mies ja nainen. Steiner mietti, miten oikein pääsisi noiden kahden ohi huomaamatta. Lopulta hän päätti mennä hieman jututtamaan kumpaakin. Ensin hän marssi kolisten miehen luokse. Tämä mutisi jotain itsekseen, mutta huomasi pian viereensä tulleen ritarin kääntyen tämän puoleen:

"Ai, hei! Oletko sinäkin tullut tänne työskentelemään", hän kysyi. Ritari nyökytti päätään. Mies näytti innostuvan ja alkoi selittää, että pääsisi itse pois sieltä kuukauden päästä. Hänellä oli tällä hetkellä vain yksi alainen, mutta pian hän palaisi Lindblumiin ja pääsisi rakennusmestariksi uuteen ilmalaivaprojektiin. Innoissaan hän alkoi selostaa uuden ilmalaivamallin ominaisuuksia Steinerille, mutta tämä ei jaksanut kuunnella. Sen sijaan hän lähti puhumaan miehen alaiselle toivoen, että tästä olisi hänelle jotain hyötyä.

Alainen seisoskeli rikkinäisen porttikongin lähellä vasara kädessä. Hän tervehti ritaria iloisesti ja kertoi, että olisi pian valmis.

"Tämä vaurioitui pahasti törmäyksessä. Se johtaa alas usvaiseen laaksoon. Kukaan ei edes käytä tätä, joten minun tarvitsee ainoastaan saada se näyttämään ehjältä", työläinen selitti. Steinerin sappi alkoi kiehua. Hän oli prinsessan kanssa yrittänyt päästä Eteläiselle portille ensin laakson kautta, mutta jostain syystä portista ei ollut päässyt kulkemaan. Tuon kelvottoman laiskamadon takia heidän matkansa oli pidentynyt huomattavasti. Steiner päätti kuitenkin hillitä itsensä, sillä työläisen

laiskuudesta olisi myös hyötyä hänelle nyt. Hän kiiruhti kertomaan miehen pomolle, miten huonosti tämän alainen oli työnsä hoitanut. Mies tietenkin raivostui ja painui huutamaan alaiselleen naama punaisena.

Nyt ritarin esteenä oli ainoastaan nainen. Hän meni tämän luokse. Nainen oli vajonnut ajatuksiinsa ja näytti varsin järkyttyneeltä. "En voi uskoa, että hän teki konkurssin. En voinut tietää, koska olin toisella puolella vuoria", tämä puhui itsekseen. Steinerillä ei ollut aavistustakaan kenestä nainen puhui, mutta päätti kuitenkin yrittää neuvoa tätä. "Mitä hyötyä on valittaa, kun se on jo tapahtunut", hän tokaisi, mutta pysähtyi sitten miettimään, mitä oikeastaan oli mennyt sanomaan. "Siis tuota... tarkoitan vain, että kun me kerran olemme täällä, on varmasti jotain, mitä voimme tehdä rakkaidemme hyväksi", hän korjaili sanojaan. Naisen kasvoille syttyi iloinen hymy. "Olet oikeassa. Minun täytyy mennä rohkaisemaan häntä", tämä sanoi ja lähti puhumaan sivummalla seisovalle miehelle.

Steiner oli riemuissaan. Reitti oli nyt selvä. Hän lähti kolistelemaan kohti porttikäytävää, mutta hän ei ehtinyt kuin puoleen väliin matkaa, kun ovella olleista vartijoista toinen huusi hänen peräänsä: "Hei, odotas vähän!" Steiner kääntyi katsomaan vartijaa. "Säännöt, tiedäthän. Tulisitko tänne?" tämä sanoi jo ystävällisemmällä äänellä. Steiner kolisteli miehen lähelle.

Lyhyempi vartijoista nosti kätensä pystyyn ja näytti hieman vihaiselta. "Pysähdy siihen", hän sanoi äänellä, joka ei sietänyt vastaväitteitä. "Älä liiku mihinkään ennen kuin annan luvan", vartija jatkoi, "Käänny ympäri hitaasti, äläkä tee yhtään väärää liikettä". Steiner teki työtä käsketty ihmetellen, mistä nyt oikein oli kyse. "Tarvitset porttipassin päästäksesi porttialueen läpi. Jätän sen tähän. Ota se siitä, kun olen lähtenyt", vartija jatkoi pidellen nenäänsä. Hän ei todellakaan voinut sietää suolakurkkujen hajua.

Vartijat palasivat takaisin suuren oven toiselle puolelle. Steiner kohautti olkapäitään ja nosti porttipassin maasta. Sitten hän pääsi vihdoinkin vapaasti porttikäytävään. Hän laski säkkinsä maahan ja avasi sen. "Kiitos. Minä tulen ulos nyt. Pitäisitkö vahtia sillä aikaa?" kuului Daggerin ääni säkistä.

Ritari marssi portille ja vahti, ettei kukaan päässyt yllättämään prinsessaa. Sillä aikaa tämä kömpi ulos säkistä ja puisteli kurkkuja vaatteistaan. Vaatteisiin oli kuitenkin jäänyt kurkkujen etova haju, joten hän päätti vaihtaa ne nopeasti ennen kuin Steiner kääntyisi takaisin.

Viimein parivaljakko pääsi portin toiselle puolelle. Dagger meni heti lipunmyyntikojun luokse ja osti kummallekin lipun vuorien yli kulkevaan kaapeliautoon. Sitten hän ja Steiner kävelivät lyhyen matkan mäelle, jossa auto jo odottikin. He näyttivät kuljettajalle porttipassin ja matkalippunsa. Tämä vilkaisi niitä vain nopeasti ja kehotti heitä istumaan vapaasti, mihin halusivat, sillä muita matkustajia ei ollut ainakaan vielä tullut.

Dagger valitsi kaksikolle istumapaikat ikkunan vierestä auton keskiosasta. Juuri kun kuljettaja oli valmiina lähtemään, joku juoksi vielä mäkeä ylös. Juoksija oli sama nainen, jota Steiner oli aiemmin puhutellut. Nainen näytti kuljettajalle lippunsa ja astuessaan sisälle autoon hän huomasi ritarin. Hän kääntyi tämän puoleen ja kiitti tätä kauniista sanoista.

"Ei, ei. Minä kiitän sinua", Steiner vastasi kohteliaasti. Nainen katsoi häntä hieman kummastuneena, mutta ei kuitenkaan kysynyt mitään. Sen sijaan hän meni kuljettajan käskystä istumaan.

Steinerkin istahti prinsessaa vastapäätä samalla hetkellä, kun auto lähti liikkeelle. Dagger huokaisi helpotuksesta. He olivat vihdoinkin turvallisilla vesillä. Enää ei ollut kiinnijäämisen vaaraa. Pian he saapuisivat Alexandriaan ja hän pääsisi puhumaan järkeä äidilleen.

Steiner alkoi kehua Daggeria loistavasta suorituksesta, jota he olivat tarvinneet matkallaan. Hän oli ehdottomasti sitä mieltä, että ilman prinsessan valkoista magiaa he eivät olisi selvinneet taisteluista tai ilman tämän urheutta päässeet Chocobojen metsän moogolejen ohitse. Oli myös ollut prinsessan idea käyttää suolakurkkuja.

"Olen todella vaikuttunut teidän älykkyydestänne ja rohkeudestanne, prinsessa", hän sanoi ylpeyttä äänessään.

"Steiner, et voi kutsua minua noin", tyttö vastasi.

"Olen todella pahoillani, en vain ole tottunut..." Steiner selitteli katuvalalla äänellä.

"Ei se mitään. Minullakin oli aluksi vaikeuksia, kun Zidane yritti opettaa minua puhumaan tavallisesti", Dagger huomautti lohduttavasti.

Steinerin kasvot alkoivat punottaa, kun hän ajattelikin Zidaneä. Häntä raivostutti tapa, jolla nulikka oli kohdellut prinsessaa. Hän huomautti tästä myös prinsessalle.

"Tapa, jolla hän puhui teille, oli kerrassaan anteeksiantamaton", hän huudahti suoranaista vihaa äänessään. Dagger ei jaksanut sanoa henkivartijalleen mitään, sillä hän tiesi, ettei millään, mitä hän sanoisi Zidanesta, olisi mitään merkitystä tälle. Tämä oli muodostanut oman mielipiteensä nuorukaisesta, eikä sitä saisi kovin helpolla muutettua. Niinpä hän vain sulki silmänsä ja palautti pojan kasvot mieleensä. Ajatuskin tästä lämmitti hänen oloaan, vaikka toisaalta hän tunsikin myös ärtymystä.

LUKU IX

MYÖHÄSSÄ

Zidane, Vivi, Quina ja Freya istuivat uupuneina lattialla. Taistelu oli ollut rankempi kuin olisi osannut odottaa. Rottanainen kokosi kuitenkin pian voimansa ja nousi. Hän käveli hitaasti burmecialaisen sotilaan luokse.

"Pystytkö seisomaan?" hän kysyi tältä. Sotilas näytti siltä, ettei jaksaisi edes puhua. Tämä sai kuitenkin jotenkin soperrettua:

"Älä... välitä minusta... Ole kiltti... suojele Bur... me...", sitten hän äänensä katosi rajuun köhintään, jonka seurauksena hän lyyhistyi maahan, eikä noussut enää.

Freya kokeili sotilaan pulssia tämän kaulalta. Hän ei tuntenut mitään. Varmuuden vuoksi hän kokeili tunnustella sitä vielä ranteesta, mutta sotilaan sydän ei lyönyt enää. Tämä oli kuollut.

"Minä suojelen Burmeciaa. Saat siitä minun sanani", Freya sanoi juhlallisella äänellä ja sulki sotilaan silmät kädellään.

Muutkin olivat jo nousseet. Freya suunnisti veden päällä olevaa käytävää pitkin eteenpäin ja viittasi kädellään heitä seuraamaan itseään. Joukkio työnsi suuret ovet auki ja astui ulos luolasta Aerbin vuorten toisella puolella. He olivat saapuneet Burmecian kuningaskuntaan.

Sää oli juuri sellainen kuin saattoi odottaa Burmeciaan saavuttaessa. Koska koko kuningaskunta sijaitsi laakson pohjalla, kulkijoita ympäröi ikuinen sumu. Se ei kuitenkaan juurikaan haitannut matkantekoa. Sen sijaan sade, joka kasteli varmasti jokaisen läpimäräksi, oli jo hieman haitallisempaa. Kukaan ei tiennyt, miten se oli mahdollista, mutta Burmeciassa satoi aina. Yhtään aurinkoista päivää valtakunta ei ollut nähnyt miesmuistiin.

Huonokaan sää ei kuitenkaan pysäyttänyt matkalaisia. He lähtivät suunnistamaan kohti edessään usvan läpi erottuvaa kaupunkia. Maa oli pehmeää ikuisen sateen jäljiltä. Zidane tunsu monta kertaa, kuinka hänen saappaansa upposivat liejuun ja täyttyivät vedellä. Eteneminen oli hidasta, ja ehtikin kääntyä jo illaksi, kun sankarit vihdoinkin saapuivat Burmecian kaupungin muureille.

"Tämä on siis Freyan koti", Zidane sanoi enemmän itselleen kuin muille.

"Mitä sinä viivyttelet? Tule tänne", hän huudahti kääntyen viimeisenä matelevan Freyan puoleen.

"Siitä on viisi vuotta", Freya sanoi matalalla, tuskin kuuluvalla äänellä.

"Olen ollut poissa niin pitkään. Ei ole kulunut yhtään yötä, etten olisi haaveillut kodista. En voi uskoa, että todella olen täällä!" hän jatkoi.

"En ole enää se sama itsekeskeinen lapsi, joka olin viisi vuotta sitten. Nyt on aika minun palvella jälleen kuningaskuntaani burmecialaisena lohikäärmeritarina", hän päätti monologinsa juhlallisesti.

"Teen kaikkeni auttaakseni sinua", Zidane tuki ystäväänsä.

"Minä myös", sanoi Vivi, eikä hänen äänessään ollut tällä kertaa merkkiäkään pelosta.

"Minä autan myös", Quina lisäsi vielä heiluttaen haarukkaansa uhkaavasti.

"Mennään", huudahti Zidane vielä ja juoksi puoliavoimesta portista sisään kaupunkiin. Vivi ja Quina seurasivat häntä, mutta Freya jäi vielä hetkeksi portille seisomaan. Hän pohti, mitä todella voisi tehdä kuningaskuntansa hyväksi.

"Nyt ei ole oikea aika", hän ajatteli. Sitten hänkin seurasi ystäviään kotikaupunkinsa muurien sisään.

Sankarit kävelivät hitaasti Burmecian katuja pitkin. Kaikkialla oli pieniä sadevesilammikoita, mutta katsellessaan ympärilleen he eivät edes kiinnittäneet niihin huomiota. Kaupunki oli raunioina. Sieltä täältä nousi savua, kun ikuinen sade oli sammuttanut alkaneet tulipalot. Talojen ikkunat olivat rikki ja ovet murrettuja. Missään ei näkynyt merkkiäkään mistään elävästä.

Lopulta kumppanukset saapuivat kaupungin keskusta. He näkivät edessään talon, jossa oli yläkerrassa kaksi ikkunaa ja kummankin edessä oli parveke. Yhtäkkiä toiselle parvekkeista ilmestyi sinivalkopukuinen hovinarri, Zorn. Pian tämän jälkeen tämän kumppani, Thorn, hyppelehti viereiselle parvekkeelle. "Taas he!" huudahti Zorn ja hyppi vihasena.

"Erittäin peräänantamattomia he ovat", totesi Thorn.

"Mustat maagit", hovinarrit huusivat yhtä aikaa ja hyppivät sitten takaisin sisään taloon. Heidän tilalleen parvekkeille astui kaksi mustaa maagia, jotka hyppäsivät alas kadulle hyökäten kumppanusten kimppuun.

Ennen kuin maagit ehtivät edes tehdä mitään Zidane oli huitaissut toiselta kaulan poikki miekallaan ja Freya iskenyt keihäänsä toisen mahaan. Maagien hyökkäys pysähtyi siihen paikkaan. Zorn ja Thorn ryntäsivät raivoissaan takaisin parvekkeilleen.

"Kenraali rankaisee teitä tästä hyvästä!" Zorn huusi kohonneella äänellä.

"Kyllä. Erittäin pelottavaa se on, kun kenraali suuttuu tosissaan" Thorn jatkoi. Sitten kummatkin palasivat jälleen sisälle.

Zidane ja kumppanit juoksivat sisälle taloon ja suoraan portaita pitkin yläkertaan. Siellä ei kuitenkaan näkynyt Thornia. Sen sijaan he näkivät lattialla istuvan pahoinvoivan sotilaan.

"Ouh, ottakaa kello... sängyltä ja... menkää palatsiin... Olkaa kilttejä... ja suojelkaa kuningasta", sotilas sai suorastaan kammeta jokaisen sanan ulos suustaan.

Zidane nappasi enempää miettimättä kellon sängyltä. Sotilas oli siinä kunnossa, ettei mitään ollut tehtävissä, joten ystävykset jättivät hänet pakon edessä huoneeseen viettämään viimeiset hetkensä yksin. He suuntasivat ulos talosta ja lähtivät Freyan johdattamina kohti palatsin ovea. Oven edessä Zidane soitti kelloa. Ovi avautui hitaasti ja kello hänen kädessään mureni palasiksi. Heidän edessään oli loputtomalta näyttävä portaikko.

Toverusten astuttua portaikkoon ovi heidän takanaan sulkeutui. Zidane aikoi lähteä harppomaan askelmia ylöspäin, mutta Freya pysäytti hänet tarttumalla häntä käsipuolesta.

"Burmecian kuninkaallinen palatsi on näiden portaiden päässä. Se on varmasti raunioina niin kuin kaikki muukin täällä. En kestä nähdä sitä sellaisena", nainen sanoi pohjattoman surullisella äänellä.

"Ymmärrän kyllä, mutta me emme voi perääntyä nyt. Meidän täytyy saada selville, kuka oikein on tämän kaiken takana", Zidane sanoi äänellä, josta tiesi hänen olevan vakavissaan, mikä oli harvinaista tämän nuoren miehen tapauksessa.

"Minä haluan tietää, keitä nuo tyypit ovat... ja miksi minä näytän heiltä", Vivi pisti kortensa kekoon ääni väristen.

"Huomaatko, Viviä pelottaa myös. Mutta meidän on katsottava totuutta silmiin", Zidane jatkoi ystävänsä rohkaisua.

"Freya, ei hätää. Kaikki on hyvin..." Vivi sanoi.

"Vivi... Tiedätkö sinä todella, mitä olet tekemässä? Vastaus, jota etsit voi muuttaa elämäsi huonommaksi ikuisiksi ajoiksi", Freya totesi kääntyen maagiin päin.

"Niin... mutta... mutta minun on pakko... minun on pakko saada selville, kuka oikein olen... Minua pelottaa... Mitä, jos en ole edes ihminen?", Vivi vastasi ääni täynnä pelkoa.

"Mitä sinä puhut? Minä en ihminen, mutta sinä ehdottomasti ihminen", Quina sanoi uhmakkaasti haluten lohduttaa pientä maagia.

"Joku tulee", Zidane keskeytti.

Kaksi aikuista ja kaksi lasta juoksivat portaita alas suoraan Vivin, Quinan, Zidanen ja Freyan kohdalle. He pysähtyivät huomattessaan Vivin.

"Keitä te olette? Oletteko samaa joukkoa kuin mustat maagit?" huudahti sotilas, jonka Freya tunnisti vanhaksi tuttavakseen Daniksi.

"Ei, emme", Zidane vastasi.

"Valehtelet! Takanasi seisoo musta maagi", Dan huusi nuorukaiselle vihaisena ja valmiina hyökkäämään tämän kimppuun.

"Ei, minä en ole tehnyt mitään. En voisi ikinä satuttaa ketään", Vivi suorastaan huusi päin sotilaan naamaa. Sotilaat eivät kuitenkaan uskoneet häntä.

Freya astui esiin ystäviensä takaa ja katsoi sotilaita silmät leiskuen.

"Hän puhuu totta", hän sanoi kuuluvalla äänellä. Sotilaat kääntyivät yllättyneinä tutun äänen suuntaan.

"Freya!" he huudahtivat ilahtuneena. He eivät olleet nähneet tätä viimeiseen viiteen vuoteen. He eivät uskoneet silmiään. Jos tilanne olisi ollut toinen, he olisivat varmasti järjestäneet juhlat yhden Burmecian parhaan lohikäärmeritarin paluun kunniaksi. Dan oli kuitenkin sitä mieltä, ettei hetki ollut paras puhumiseen ja vanhojen muisteluun. Hän vaimonsa ja lapsensa juoksivat pois portaikosta.

"Mitä sinä odotat?" Dan kysyi, kun Freya ei tehnyt elettäkään lähteäkseen.

"Missä kuningas on?" Freya kysyi, eikä vastannut sotilaalle lainkaan.

"En tiedä. En nähnyt häntä palatsissa", Dan sanoi, "Minä menen nyt. Minulla on perheeni suojeltavana. Freya, unohda kuningas ja häivy täältä! Meillä ei ole mitään mahdollisuuksia noita mustia maageja vastaan". Sen sanottuaan Dan juoksi perheensä perään.

"Minä suojelen kotiani ja kuningastani mihin hintaan tahansa", Freya sanoi, eikä hänen äänessään ollut enää samaa pelkoa ja surumielisyyttä kuin aiemmin. Hän oli valmis vaikka kuolemaan, jos kuningaskunnan suojeleminen sitä vaatisi.

Vihdoin sankarit pääsivät jatkamaan matkaa. He kapusivat portaikon yläpäähän asti hiljaisuuden vallitessa ja saapuivat palatsin pihaan. He marssivat ensimmäisestä vastaan tulleesta ovesta sisään. Huone oli raunioina. Suuri patsas keskellä huonetta oli halkeillut monesta kohtaa. Huoneesta kuului kahden henkilön riitelyä.

"Rakas! Meidän täytyy mennä nyt!" kaikui naisen ääni avarassa huoneessa.

"En voi liikkua enää. Mene ilman minua", miehen ääni vastasi.

"Ei, en voi tehdä sitä! Etkö muista lupautta, jonka annoimme toisillemme mestari Gizamaluken edessä?" nainen huusi epätoivo äänessään.

"Kuinka voisin unohtaa? Mutta nyt ainoa toiveeni on, että sinä ja lapsemme selviydytte! Synnytä terve lapsi ja kasvata hänet vahvaksi", mies vastasi naiselle yhtä epätoivoisella äänellä.

Zidane, Vivi, Quina ja Freya ryntäsivät sisään huoneeseen. He ehdottivat, että pariskunta pakenisi mitä pikemmin Lindblumiin. Nainen kuitenkin kieltäytyi lähtemästä mihinkään ilman miestänsä. Hänen aviomiehensä ei pystynyt liikkumaan mihinkään, koska mustat maagit olivat haavoittaneet häntä.

Samassa halkeillut patsas alkoi täristä. Se näytti sortuvan hetkenä minä hyvänsä. Seuraavassa hetkessä Zidane näki palan irtoavan siitä. Hän ei enää ajatellut vaan ryntäsi haavoittuneen miehen luokse ja kiskoi tämän turvaan oman henkensä uhalla. Pian he makasivat kumpikin maassa säikähtäneinä, mutta elävinä.

Huoneeseen ryntäsi Burmecian sotilas. Miesrotta pyysi sotilasta auttamaan hänet pystyyn. Zidane ehdotti nopeasti, että kaikki kolme pakenisivat Lindblumiin nyt kun miehellä oli joku, joka voisi auttaa tätä matkalla. Sotilas tuki miestä, ja kolmikko lähti matkaan poispäin raunioituneesta kaupungista.

Myös kumppanukset jättivät huoneen taakseen, sillä sortunut patsas oli tukkinut toisen oviaukon. He kiipesivät ulkona olevat portaat yläkertaan ja menivät sisälle edellisen huoneen yläosaan. Sieltä he pääsivät oven kautta viimein palatsin edustalle. Nyt heidän ainoa ongelmansa oli, että patsas oli sortuessaan tukkinut oviaukon, eikä siellä, missä he nyt seisoivat, ollut minkäänlaista sisään kulkuaukkoa. Freyalle se ei kuitenkaan ollut mikään ongelma. Hänellä oli vahvat jalat, joten hän yksinkertaisesti hyppi pitkin valtavaa Burmecian kuningasta esittävää patsasta ylös lähimmälle ikkunalle. Zidane seurasi naisen perässä kiipeämällä. Quina ja Vivi olivat liian kömpelöitä, eivätkä he onnistuneet sen enempiä hyppimään kuin kiipeämäänsäkään ylös. Zidane huikkasi heille, että heidän oli parasta etsiä jokin toinen tie sisälle ja tulla perästä. Sitten hän itse hyppäsi ikkunasta sisään ja seurasi Freyaa suureen saliin, jota ympäröivät ikivanhat haarniskat. Niiden suojista he näkivät keskellä salia seisovan kuningatar Brahnen.

Kuningatar ei ollut yksin. Hänen seurassaan oli uskomattoman kaunis kenraali Beatrix, joka ei tuntenut käsitettä "pelko", eikä kavahtanut mitään taistelua. Noiden kahden naisen näkeminen palautti Freyan mieleen muiston viiden vuoden takaa. Hän kävi mielessään uudestaan läpi erään keskustelunsa rakkaansa, sir Fratleyn, kanssa.

"Beatrix?" Freya sanoi kysyvällä äänellä.

"Niin, Beatrix. Olen kuullut monista maailman vahvoista sotateista - jotkut ovat jopa vahvempia kuin minä..." vastasi sir Fratley, "Alexandrian Beatrix, esimerkiksi. Sanotaan, että hänen työskentelynsä miekan kanssa on maailman parhainta tasoa".

"Sir Fratley, aiotko yhä lähteä sille matkallesi?" Freya keskeytti miehen pohdinnan.

"Kyllä, yritä ymmärtää Freya. Juuri nyt Burmecia elää rauhan aikaa, kun muut valtiot keräävät voimiaan. En tiedä, onko keihäästäni tarpeeksi puolustamaan Burmeciaa. Juuri siksi minun täytyy lähteä maailmalle", Fratley sanoi äänessään surua. Ei hänkään olisi halunnut jättää rakasta Freyaansa, mutta hänestä tuntui, että hänen oli pakko lähteä. Sisimmässään hän tiesi, että jos nyt jäisi, hän tulisi katumaan sitä lopun elämäänsä.

"Sir Fratley, en tiedä kykenenkö elämään omillani - ilman sinua", Freyan ääni sortui. Yksinäinen kyynel valui pitkin hänen karvaista poskeaan.

"Kaikki menee hyvin. Ei sinulla ole hätää", Fratley sanoi lohduttavasti, "Luota omaan vahvuuteesi ja usko kohtaloosi. Kun olen suorittanut matkani maailmalla, minä lupaan palata takaisin Burmeciaan".

"Lupaa se minulle vielä kerran", Freya kuiskasi vapisevalla äänellä.

"Minä lupaan", Fratley sanoi kykenemättä enää katsomaan naista. Hän vain käänsi selkänsä ja käveli pois taakseen vilkaisematta. Freya vaipui polvilleen ja itki lohduttomasti.

Freya tunsi jälleen tutun lohduttomuuden menneisyydestä. Sir Fratley ei ollut koskaan tullut takaisin. Tämä ei ollut jättänyt hänelle muuta kuin muistot ja kuolemastaan kertovat huhut, joita hän ei voinut uskoa todeksi. Hän oli päättänyt matkustaa loputtomasti ympäri maailmaa kunnes löytäisi jälleen rakkaansa, vaikka sitten joutuisi todistamaan tämän kuoleman omin silmin.

Zidane katseli huolestuneena ystäväänsä, jonka silmät olivat vettyneet. Tämä ei näyttänyt huomaavan mitään, mitä ympärillään tapahtui.

"Hei, oletko kunnossa?" hän kysyi.

"Kyllä... Muistelin vain menneitä", Freya vastasi katkonaisella äänellä.

"Et vieläkaan ole siis päässyt yli hänestä", Zidane totesi äänellä, joka välitti ympärilleen aitoa osanottoa. Hän ei itse ollut koskaan rakastanut ketään niin paljon kuin Freya Fratleyta, eikä siksi voinut täysin ymmärtää ystäväänsä, mutta hän kuitenkin tajusi, että tämän oli todella vaikeaa elää ilman rakastaan. Sitten hän tuli ajatelleeksi, että hän ei ehkä itsekään näkisi Daggeria enää ikinä. Jäinen puukko

lävisti hänen sydämensä. Nopeasti hän puisteli päätään kuin karkottaakseen moisen ajatuksen.

Samalla hetkellä suureen saliin asteli mies, jolla oli valkeat pitkät hiukset ja hyvin hoikka, suorastaan naismainen vartalo. Freya ja Zidane tuijottivat miestä ihmeissään, heillä ei ollut aavistustakaan, kuka tämä voisi olla. He hiipivät, niin lähelle kuin suinkin uskalsivat, kuuntelemaan, mistä paikalla oleva kolmikko oikein puhui.

Valkohiuksinen mies puhui kuningatar Brahnelle jättäen kenraalin täysin huomiotta.

"Tämä sade miellyttää minua suuresti. Tuntuu siltä kuin sadepisarat siunaisivat voittoamme."

"Tämä on suuri voitto meille, Kuja, sinun mustat maagisi tekivät tästä niin helppoa ja yksinkertaista. Ainoa huolenaiheeni on nyt Burmecian kuninkaan löytäminen. Meidän täytyy hankkiutua hänestä eroon kerralla ja pitää huoli siitä, etteivät rotat enää koskaan nouse. Beatrix, mikä tässä oikein kestää?" kuningatar Brahne tiukkasi.

"En tiedä, Teidän Majesteettinne. Käskin Zornia ja Thornia tutkimaan jokaisen millimetrinkin, mutta heistä ei ole kuulunut mitään sen jälkeen. Etsin heidät käsiini ja alan johtaa tutkimista välittömästi", kenraali totesi rauhallisella äänellä yrittäen vakuuttaa, että kaikki oli hänellä hallinnassaan.

"Tuhlaatte vain aikaanne", Kujaksi kutsuttu mies sanoi kuivalla äänensävyllä. Beatrix kääntyi miehen puoleen silmät leimuten. Hän ei muutenkaan voinut sietää miestä, mutta se, että tämä puuttui hänen työhönsäkin, oli jo kerrassaan anteeksiantamatonta.

"Mitä te oikein sanotte?" hän kivahti, vaikka moinen käytös ei ollut lainkaan hänen tapaistaan. Hän oli tunnettu lujista hermoistaan, mutta Kuja sai hänet hermostumaan pelkällä läsnäolollaan.

Kuja katsoi kenraalia kuin vähäjärkistä. Hän selitti rauhallisella äänellä, että yleensä rotat etsivät uuden piilopaikan edellisen tuhouduttua. Hän epäili burmecialaisten paenneen salaiseen hiekkamyrskyn sisään piilotettuun puuhunsa, jota kutsuttiin Cleyraksi. Monet luulivat sen olevan vain tarua, mutta oikeasti se oli olemassa. Ikuinen hiekkamyrsky vain suojeli sitä utelioiden silmiltä. Niinpä paikka oli vuosisatojen kuluessa muuttunut ihmisten suussa ainoastaan myytiksi. Vain burmecialaiset tiesivät sen todella olevan olemassa.

Beatrix katsoi nyt Kujaa hieman arvostavammin. Tämä ei ollutkaan niin tyhmä kuin hienosteleavasta ulkomuodosta olisi voinut päätellä. Kuitenkaan tiedosta ei ollut heille juurikaan hyötyä, sillä Cleyraan oli mahdotonta päästä, ellei tiennyt tietä hiekkamyrskyn läpi. Jos sinne yritti väärästä kohdasta, tuuli riepotteli yläilmoissa loputtoman pitkän ajan sitä onnetonta, joka sinne oli eksynyt, ja paiskaisi lopulta tämän maahan ja samalla varmaan kuolemaan.

Kuningatar Brahne punehtui raivosta ymmärtäessään, että rotat todellakin olivat livahtaneet hänen käsistään, mutta hetken päästä hänen kasvoillensa kohosi jälleen irstaan kuvottava hymy, jota ei voinut sanoa kauniiksi parhaallakaan tahdolla.

"Sinun voimiesi avulla, Kuja, voimme varmastikin tehdä jotain", hän sanoi ilkeällä painotuksella.

Kuja nyökkäsi. Hänellä ei ollut aikomustakaan luovuttaa. Hän oli varma, ettei koko hiekkamyrskyn pysäyttäminenkään olisi hänelle mahdotonta. Kun hän olisi saanut sen tehtyä, hän voisi lähettää maaginsa viimeistelemään vielä elossa olevat rotat. Tämän kuullessaan Brahne hieroskeli käsiin tyytyväisenä vastakkain ja päästi ilmoille kuvottavan naurun.

Lähistöllä Zidane ja Freya vilkaisivat toisiinsa. Tilanne ei näyttänyt ollenkaan hyvältä. Tosin Freya vakuutti, että hänen kansansa oli ainakin toistaiseksi turvassa Cleyrassa.

"Olen joskus kuullut puhuttavan siitä paikasta. Olen aina ihmetellyt, miksi sitä kutsutaan illuusioiden kaupungiksi", Zidane kuiskasi ystävälleen. Tämä kohautti olkapäitään.

"Minäkään en tiedä. Cleyran asukkaat olivat alunperin burmecialaisia. Satoja vuosia sitten täällä oli eräs suuri konflikti. Sen seurauksena moni muutti Cleyraan asumaan ja siellä he elävät edelleen. He suojasivat kaupungin hiekkamyrskylä, jotta kukaan ei pääsisi rikkomaan heidän rauhaansa", Freya selitti nuorukaiselle.

Toverukset käänsivät katseensa takaisin keskellä salia seisovaan kolmikkoon nähdäkseen parahiksi, kun Burmecian sotilas juoksi näiden luokse. "Katso, joku on tulossa! Mitä hemmettiä hän oikein luulee tekevänsä?" Zidane sihahti.

"Hän tulee tapetuksi", Freya vastasi hätäntyneellä kuiskauksella.

Jäämättä enää miettimään kaksikko veti aseensa esiin ja hyppäsi patsaiden takaa keskelle salia. Neljä muuta tuijottivat heitä hetken hämmästyneinä.

"Burmecia ei koskaan antaudu! Valmistautukaa kuolemaan!" sotilas huusi kohottaessaan keihäänsä.

"Sinä toivot pääseväsi taistelemaan minun kanssani, Alexandrian Beatrixin kanssa?" Beatrix sanoi halveksuvalla äänellä.

"Be- Beatrix?" sotilas näytti hämääntyvän täysin. Kenraali kohotti miekkansa.

"Arvostan rohkeuttasi, mutta siitä ei ole sinulle juurikaan hyötyä", hän totesi lakonisesti.

Silloin Freya ja Zidane kuitenkin asettuivat sotilaan ja kenraalin väliin. Freya huomautti, aivan yhtä kuivalla äänellä kuin Kuja oli puhunut aiemmin, että Beatrixin täytyi selviytyä heistä kahdesta ensin. Sitten hän käski sotilasta lähtemään pois ja suojelemaan kuningasta. Sotilas kiitti Freyaa ja juoksi pois niin nopeasti kuin vain pystyi.

Beatrixin kasvoista kuvastui raivo. Häntä ei oltu koskaan nöyryytetty samalla tavoin. Hän oli surmannut satoja ritareita yhdellä kädenliikkeellä ja niin hän aikoi myös hoidella nyt nuo kaksi naurettavaa ötökkää pois jaloista pyörimästä. Hän ei kuitenkaan ehtinyt tehdä vielä mitään, kun Vivi ja Quina ryntäsivät saliin ystäviensä rinnalle aseet taisteluvalmiina. Enää hän ei odotellut hetkeäkään. Hän kohotti miekkansa pystyyn ja keskitti voimansa Zidaneen iskien tätä voimakkaasti suoraan mahaan loitsulla, jota kukaan sankareista ei tuntenut, eivät edes Vivi ja Quina, vaikka olivat maageja kumpikin.

Zidane lennähti ilmaan ja putosi sitten selälleen lattialle. Iskun voimasta ilma tuntui pakenevan hänen keuhkoistaan. Quina ryntäsi hänen avukseen, ojensi hänelle potionin ja kiskoi hänet ylös. Sillä aikaa Vivi oli lohtinut jääpatsaan kohti kenraalia, mutta tämä oli liian nopea ja oli onnistunut väistämään sen. Sen sijaan Freyan yllättävää hyppyä yläilmoista keihäs tanassa tämä ei ollut osannut odottaa ja niinpä rottanainen onnistuikin haavoittamaan tämän toista kättä. Valitettavasti Freya ei kuitenkaan osunut miekkakäteen.

Beatrix toipui järkytyksestään yllättävän nopeasti. Hän kohotti jälleen kerran miekkansa ja iski loitsulla tällä kertaa kostoksi Freyaa. Nainen lensi voimalla taaksepäin, mutta onnistui kuitenkin keihäänsä avulla pääsemään jotenkuten takaisin jaloilleen.

Quina oli tällä välin lohtinut esiin jättikokoisen kurpitsan ja heitti sen kenraalia kohti, mutta jälleen tämä onnistui väistämään uhkaavan vaaran. Naisen kasvoista näki selvästi, että hän alkoi saada tarpeekseen leikistä. Hän kohotti miekkansa vielä kerran ja mumisi loitsunsa. Tällä kertaa loitsu osui kaikkiin neljään

sankariin. Se heitti heidät ilmaan ja pamautti takaisin lattiaan sellaisella voimalla, joka sai heidät toivomaan, että olisivat kuolleita, jotta heidän ei olisi tarvinnut kestää iskun aiheuttamia tuskia. Taistelu oli ohi. He eivät olleet päihittäneet Alexandrian Beatrixia, mutta saattoivat lohduttaa itseään sillä, että he olivat onnistuneet viivyttämään Brahnen suunnitelmia edes hieman.

"Kuinka sääliä heikkoja... Onkohan maailmassa ketään, joka olisi minun veroiseni taistelija?" Beatrix totesi naureskellen ja potkaisi ohi kävellessään maassa makaavaa Freyaa kylkeen.

Brahne näytti tyytyväiseltä nähdessään sankarien makaavaan puolikuolleina. Hän oli varma, että nämä menehtyisivät pian omiin tuskiinsa.

"Tule Beatrix. Meidän täytyy valmistautua hyökkäämään Cleyraan", hän sanoi.

"Kyllä, Teidän Majesteettinne", kenraali vastasi ja seurasi sitten kuningatartaan ulos salista.

Kuja, joka oli seurannut taistelua varjoista, palasi nyt keskelle salia katselemaan kärsiviä sankareita.

"Nyt, mitä löydänkään täältä...? Yhden likaisen rotan lisää..." hän luetteli, "Hmmm, tästä pojasta voi vielä koitua ongelmia", hän totesi vilkaistessaan Zidanea. Hän ei kuitenkaan jäänyt seuraamaan kuolisivatko hänen uudet vihollisensa. Se ei ollut hänestä tärkeää. Jos nämä eivät menehtyisi, hän voisi hoidella heidät myöhemmin. Hän käänsi selkensä sääliä näylle ja asteli hieman kauempana odottavan valkoisen lohikäärmeen luokse. Hän kiipesi sen selkään siipeä pitkin ja kaartoi sitten yhdessä sen kanssa taivaalle kadoten usvan sekaan.

FINAL FANTASY

IX

Janille ja Sinille, jotka ovat tehneet enemmän kuin koskaan olisin voinut pyytää.

Esipuhe

Uskomatonta, mutta totta... Tämän tarinan toinen osa on vihdoinkin valmis. Sen kirjoittamiseen tuhrautui aikaa vain puolisen vuotta. Toisinaan inspiraatio vaati kirjoittamaan tunteja yhteen menoon, toisinaan en meinannut saada aikaiseksi riviäkään.

Nyt tuntuu hieman tyhjältä. Olen jälleen saanut ison urakan loppuun asti, ja siitä suorituksesta olen kieltämättä ylpeä. Kuitenkaan tämän osan valmistuminen ei ole yksin minun ansiotani. Suurena apuna on ollut jälleen Maeve, joka oikoluki koko kertomuksen. Ilman häntä tässä tarinassa olisi paljon enemmän virheitä. Nytkin niitä voi vielä olla, mutta onneksi määrä on varmasti supistunut hurjasti alkuperäisestä. En voi muuta kuin kiittää ja ylistää Maevea hänen tekemänsä valtavan urakan takia.

Toinen henkilö, jota minun pitää kiittää, on äitini. Jostain tuntemattomasta syystä koko tekstin asettelut olivat menneet päin jotakin, enkä itse saanut enää niitä muokattua ennalleen. Äitini teki useamman tunnin töitä saadakseen tekstin entiselleen. Ilman häntä olisin ollut todella pulassa, luultavasti tämä osa ei olisi ilmestynyt vielä pitkään aikaan.

Kiitokset myös Garnetille, joka luki neljä ensimmäistä lukua läpi ja huomautti muutamasta huomaamastaan virheestä. Hänenkin antamastaan informaatiosta on ollut iso apu. Tonberrya kiitän edelleen avusta maailmankartan valmistuksessa. Paikan nimien Suomen kielisistä versioista taas haluan kiittää kaikkia apuna olleita henkilöitä. Heidän panoksensa on ollut korvaamaton tälle projektille.

Martinille kiitokset pelin käsikirjoituksen laatimisesta. Olen käyttänyt hänen tekemään käsikirjoitusta kuudessa ensimmäisessä luvussa. Sitten tuo se kuitenkin katosi salaperäisesti (?), enkä enää voinut käyttää sitä. Onneksi kuitenkin kaverini Maza löysi netistä tekstitiedoston, joka sisälsi Final Fantasy IX:n lähes täydellisen käsikirjoituksen. Mazalle kiitos tästä löydöstä. Haluaisin myös kiittää tuon tekstitiedoston laatijaa, mutta valitettavasti en tiedä, kuka hän mahtaa olla. Joka tapauksessa hänen työnsä on auttanut paljon omaani.

Projekti lähenee pikku hiljaa loppuaan. Vielä on tarinan kolmas osa kirjoittamatta, mutta sen jälkeen on aika katsoa eteenpäin. Kieltämättä on vaikea kuvitella jatkoa. Onneksi se ei vielä ole ajankohtaista, ja voihan olla, että keksin itselleni yhtä mielenkiintoisen uuden projektin vielä.

Omasta mielestäni tämä toinen osa on edellistä parempi. Toivonkin, että nautitte sen lukemisesta. Itse ainakin nautin suuresti sen kirjoittamisesta. Olen

jälleen jättänyt joitain pelin yksityiskohtia pois ja lisännyt jotain "omasta päästäni". Toivottavasti tämä seikka ei häiritse ketään suunnattomasti. Juoni ei ole muuttunut, vaikka pieniä muutoksia onkin tehty.

No niin, en vaivaa enää ketään näillä turhilla höpinöilläni. Kiitokset kaikille minua auttaneille! Ja lukijoille toivotan lukunautintoa!

LUKU I

TRENO – KAUPUNKI, JOKA EI KOSKAAN NUKU

Kiskoilla kulkeva auto saapuisi pian asemalle. Ritari Steiner kääntyi puhumaan prinsessa Garnetille.

”Olemme pian perillä prin - ” hän aloitti, ”siis neiti Dagger”. Mutta prinsessa ei kuullut. Hän oli vaipunut uneen matkan aikana. Steiner päätti antaa väsyneen tytön nukkua, kunnes he olisivat perillä. Olihan tämä kokenut kovia viime päivien aikana. Tyttö oli saanut kuulla järkyttäviä asioita omasta äidistään, kuningatar Brahnesta.

Prinsessa uskoo kuulemaansa, mutta kuningatar Brahne ei voisi koskaan aloittaa sotaa...

Kaikki on väärinkäsitystä. Prinsessa ymmärtää sen kyllä, kunhan puhuu kuningattaren kanssa, Steiner ajatteli. Mutta minun ei tarvitse huolehtia siitä. Minun ainoa tehtäväni on suojella prinsessaa.

Kaapeliauto hidasti vauhtiaan ja saapui asemalle. Prinsessa Garnet havahtui unestaan auton pysähtyessä. Hymyillen hän nousi penkiltä ja astui ulos autosta kiittäen kuljettajaa. Steiner kolisteli ulos hänen perässään.

Parivaljakko oli saapunut kaapeliautoasemalle, joka sijaitsi Aerbsin vuorten huipulla. Prinsessa Garnet juoksi välittömästi katselemaan Alexandrian puoleista näkymää. Maisema avautui kauniina ja aurinkoisena heidän edessään. Alhaalla laaksossa niityt loistivat vihreinä ja joki kiemurteli kimmeltävänsinisenä. Garnet huokaisi ihastuksissaan. Hän oli lähempänä kotiaan kuin oli ollut moneen päivään.

”Olemme kotona... mutta en silti voi nähdä linnaa”, hän sanoi hieman pettyneellä äänellä.

”Prinsessa, Alexandria saattaa merkitä pelkkää linnaa teille, mutta -” Steiner alkoi selostaa isällisellä äänellä.

”Pidätkö minua naiivina?” Garnet kivahti.

”En tietenkään...” Steiner korjaili hätäisesti.

”Hyvä. Mennään sitten”, prinsessa sanoi hymyillen ja suuntasi askeleensa kohti suurta, kivistä asemarakennusta.

Garnet ja Steiner astuivat sisälle rakennukseen. Siellä oli vain yksi suuri huone. Huoneen keskellä oli pieni ryhmä pöytiä, joiden ääressä istui muutama ihminen. Vasemmassa nurkassa oli pieni kioski, josta saattoi ostaa erilaisia herkkuja joko paikan päällä syötäviksi tai matkaevääksi. Oikeassa nurkassa oli tavarakauppa, josta pystyi hankkimaan yleisimpiä lääkkeitä sekä muutamia aseita. Kahden oviaukon välissä taas oli pieni koppi, jossa istui neuvonantaja. Garnet käveli tämän luokse kysymään, koska lähtisi seuraava auto Alexandriaan. Mies kertoi, että se saapuisi hyvin pian ja lähtisi sitten takaisin vain hetkeä myöhemmin.

Samassa omituinen kirskuva ääni halkoi ilmaa. Ääni sai Garnetin hätkähtämään.

"Mikä se oli?"

"Lindblumin auto lähti juuri", mies vastasi ystävällisesti.

Ulkoa asemalta kantautui sisälle Garnetille hyvin tuttu miehen ääni.

"Myöhästyin autostani!" se huudahti. Garnetin sydän hypähti yhden lyönnin liikaa, ja hän juoksi ulos asemarakennuksesta sen oikean puoleisesta ovesta. Ulkona hän näki Marcuksen ja Cinnan seisovan toisen sisäänkäynnin luona.

"Myöhästyin autostani! Mitä minä nyt teen?" Cinna raivosi Marcukselle.

"Mistä hitosta minun se pitäisi tietää? Sinä se halusit katsella maisemia samalla, kun söimme South Gaten kuuluisaa kakkua", Marcus vastasi hieman ärtyneisyyttä äänessään.

"Myöhästyn Lindblumiin palaamisesta..." Cinna mutisi itsekseen.

"Emme voi tehdä mitään. Minä en kerro pomolle", Marcus vastasi hänen mutinaansa.

"Kiitos kamu, mennään hakemaan vielä toiset kakut!" Marcus ja Cinna astelivat sisälle asemarakennukseen. Garnet ryntäsi myös takaisin sisälle toisesta ovesta.

Kun hän astui sisälle, hän näki Steinerin läksyttävän kahta tantaluslaista. Näitä moinen käytös näytti lähinnä naurattavan.

"Te lurjukset! Oletteko täällä siepataksenne prinsessan?"

"Kuka tuo ylisuuri säilykepurkki on?" Cinna kysyi kummastellen.

"MITÄ!? Kuinka sinä kehtaat!" Steiner raivosi naama tulipunaisena.

"Hän on Pluton ritareiden kapteeni", Marcus vastasi.

"Tosiaan se järkyttävän huono näyttelijä."

"Eikö sinulla ole lainkaan kunnioitusta!" Steiner ärähti raivoissaan.

Keskustelua sivusta seurannut Garnet astui nyt paikalle ja kääntyi puhumaan Marcukselle. Hän halusi tietää, miksi tämä oli asemalla.

"Prinsessa!? Mitä TE teette täällä?" Marcus huudahti vastaamatta kysymykseen.

"Kappas prinsessa", Cinna totesi hämmästyneenä.

"Me pakenimme Evil Forestista - -" Marcus aikoi viimein vastata kysymykseen, mutta Steiner keskeytti hänet.

"Prinsessa, teidän ei pitäisi tuhлата aikaanne rikollisiin", hän huomautti, mutta Garnet ei välittänyt hänen sanoistaan vaan kääntyi uudestaan Marcuksen puoleen.

"Prinsessa!" Steiner sanoi varoittavalla äänellä.

Garnet käännähti ympäri silmät salamoiden. Hän raivosi Steinerille, että halusi puhua rauhassa ystäviensä kanssa. Steiner ei voinut uskoa korviaan. Nuo rikollisetko muka olisivat prinsessan ystäviä?

"Adelbert Steiner!" prinsessa Garnet karjaisi äänellä, joka teki tälle viimein selväksi, että vastaväitteitä oli parempi olla esittämättä.

Marcus ja Cinna katsoivat parivaljakkoa vaikuttuneina. Steiner oli totaalisen tyrmistynyt, ja prinsessa tuijotti tätä uhmakkaasti. Marcusta ja Cinnaa nauratti Steinerin täydellinen nöyryytys julkisella paikalla.

Samassa ulkoa kuului kirs kuvaa ääntä. Mies neuvonantotiskin takana kuulutti Alexandrian kaapeliauton saapuneeksi.

"Se saapui", Cinna totesi.

"Sinähän olet menossa Lindblumiin", Marcus katsoi ystäväänsä yllättyneenä.

"Niin, mutta sinä menet Alexandriaan", tämä vastasi.

"Aivan, olen menossa Trenoon", Marcus hymähti. Sitten hän ja Cinna poistuivat asemarakennuksesta.

Garnet tuijotti heidän peräänsä iloisena ja kääntyi sitten katsomaan Steineria.

"Marcuskin menee Trenoon. Tule, Steiner mennään", hän sanoi, mutta mies ei liikkunut vaan nökötti paikallaan murjottavan pikkulapsenlailla. "Oletko sinä vihainen minulle, Steiner?"

"En neiti, minä tulen mukaan", tämä vastasi ja seurasi viimein Garnetia asemalle.

Alexandrian kaapeliauto odotti valmiina lähtemään. Steiner, Garnet ja Marcus astuivat sisään Cinnan toivotellessa Marcukselle onnea matkaan.

"Kiitos, minä pelastan veljemme!" Marcus huikkasi takaisin.

Garnet vilkaisi kummissaan Marcusta kaapeliautossa ja kysyi, miksi tämä oli matkalla Trenoon. Tämä selitti, että hän oli menossa pelastamaan veljeään.

"Kenet?" prinsessa uteli. Marcus vastasi naurahduksella ja kertoi, että maailmassa oli vain yksi mies, jota hän saattoi kutsua veljeksi, ja se oli Blank.

Garnet muisti hyvin Blankin, joka oli auttanut Zidaneä pelastamaan hänet Evil Forestista jättiläiskasvin kynsistä ja sitten jäänyt itse loukkuun metsän muuttuessa kiveksi. Hän tunsi syyllisyyden piston sydämessään. Ilman häntä tämä ei kenties olisi kivettyneenä keskellä metsää.

Marcus kertoi, että hän oli selvittänyt, miten kivettymisen voi poistaa turvallisesti. Hän oli menossa hankkimaan Supersoft-nimistä ainetta Trenosta, sillä sen avulla hän saattoi pelastaa Blankin. Cinna puolestaan oli matkalla Lindblumiin kertomaan hyvät uutiset muille teatteriryhmä Tantaluksen jäsenille.

"Mutta nyt on minun vuoroni kysellä", hän sanoi. "Missä Zidane on?"

Garnet katsoi hitusen vaivautuneesti Marcusta, mutta vastasi tälle kuitenkin:

"Me erosimme Lindblumissa"

"Hankkiuduit siis hänestä eroon heti, kun se oli mahdollista", Marcus totesi.

"Kuinka voit sanoa noin!" Garnet kivahti, "Se johtui vain siitä, että hän piti minua pikkulapsena... Minä en välitä hänestä!"

"Hyvä on. Sitten minä en tiedä mitään", Marcus sanoi rauhallisesti ja käänsi selkensä tytölle.

Garnet katseli Marcuksen selkää, ja kivettynyt Blank palasi hänen mieleensä. Hän ei voinut olla ajattelematta olevansa syyllinen tämän kohtaloon. Vaikka häntä hieman loukkasikin Marcuksen käytös, hän päätti niellä ylpeytensä.

"Tuota... Marcus... Voisinko minä auttaa mitenkään?" hän kysyi miehen selältä.

"Auttaa missä asiassa?"

"No, minä olen tavallaan vastuussa siitä, mitä tapahtui..."

"Ei kiitos, pärjäämme hyvin omillamme", Marcus totesi.

"Niin, mutta voisi olla parempi jos -" Garnet alkoi väittää vastaan, kun kaapeliauto pysähtyi yhtäkkiä.

Kuljettaja kääntyi katsomaan matkalaisia rauhoitteleva ilme kasvoillaan. Hän sanoi, että kyseessä olisi luultavasti pieni ongelma moottorissa. Hän ilmoitti menevänsä tutkimaan asian ja palaavansa pian. Hän astui ulos auton ovesta, mutta ryntäsi takaisin sisään välittömästi. Enää hänen kasvojensa ilme ei ollut rauhallinen vaan kauhistunut ja järkyttynyt. Hän ei kyennyt sanomaan sanaakaan. Kun hän viimein sai suunsa auki, hän suorastaan huusi: "Demoni! Hiippalakkinen demoni!"

Steiner ja Prinsessa vilkaisivat toisiinsa ja juoksivat ulos autosta. Marcus seurasi välittömästi heidän perässään. Ulkona heitä kohden vaelsi hitaanpuoleisesti Black Waltz, jonka Steiner tunnisti samaksi, jonka kanssa oli joutunut ottamaan yhteen ilmalaivalla matkalla Lindblumiin. Olennon silmät salamoivat, kun se lähestyi heitä. He saattoivat kuulla sen käheän äänen:

"Tehtävä... palauttaa... prinsessa... takaisin... elävänä..." se hoki yhä uudestaan kuin shokissa. Sitten se tuntui yhtäkkiä havahtuvan ja nosti vartalonsa pystympään asentoon.

"Tuhoa... KAIKKI!" se huusi ja hyökkäsi kolmikon kimppuun.

Steiner vetäisi välittömästi miekkansa esille ja iski sillä olentoa. Marcus kohotti myös miekkansa ja riensi ritarin avuksi. Garnet valmistautui käyttämään parannusloitsua välittömästi, jos jompikumpi sattuisi loukkaantumaan. Steinerin ja Marcuksen miekat tekivät kuitenkin tehtävänsä varsin nopeasti, sillä olento oli heikossa kunnossa edellisen taistelun jäljiltä. Hyvin pian Steinerin onnistui murtaa sen suojaus ja iskeä miekkansa suoraan läpi sen vartalon. Olento pääsi tärykalvoja värisyttävän tuskanhuudon ja alkoi häilyä kadoten lopulta kokonaan.

Garnet tuijotti järkyttyneenä kohtaan, jossa olento oli vain hetkeä aiemmin ollut. "Miksi?" hän kysyi enemmän itseltään kuin muilta. "Miksi se halusi napata minut?". Steiner käveli kolisten hänen luokseen ja painoi kätensä hänen olalleen isällisesti.

"Prinsessa..." hän sanoi tietämättä, miten jatkaa. Ei hänelläkään ollut vastausta tytön kysymykseen.

"Burmeciaan hyökkäsi mustia maageja", Marcus puuttui puheeseen.

"Tiedän..." Garnet sanoi voimattomasti.

"Nuo mustat maagit tappoivat lähes kaikki burmecialaiset", Marcus jatkoi. Prinsessa ei vastannut, tuijotti vain eteensä tyhjin ilmein.

"Kuka voisi tehdä sellaista?" Steiner kysyi hämillään.

"Oletko tosissasi? Kuinka hyväuskoinen oikein voit olla?" Marcus huudahti melkein vihaisesti.

"Mitä oikein tarkoitat?" Steiner kysyi yhtä ärtyneellä äänellä. Häntä ei huvittanut pätääkään sietää tuon varkaan hyppimistä hänen nenilleen.

Garnet havahtui masentavista ajatuksistaan kuullessaan Steinerin vihaisen äänen:

"Lopeta Steiner... Minä tiedän, kuka sen teki", hän sanoi tuskin kuuluvasti ja loi surullisen katseen ritariin.

"Prinsessa..." Steiner sanoi huolta äänessään.

"Olemme melkein Alexandriassa. Minun täytyy mennä linnaan ja puhua äidilleni... hän kuuntelee minua", Garnet totesi hiljaa ja käveli takaisin kaapeliautoon.

Garnet nousi paikaltaan ja käveli kaapeliauton toiselle puolelle istumaan Marcusta vastapäätä. Hetken hän katseli miehen arpisia kasvoja sanomatta mitään. Mies oli kyselemättä auttanut häntä ja Steineria Black Waltzin kukistamisessa.

"Luulen, että olemme kohta perillä", hän aloitti keskustelun.

"Sinä siis tiesit jo hyökkäyksestä Burmeciaan?" Marcus kysyi katsellen prinsessaa tutkivasti.

"Tietenkin. Minä en ole samanlainen kuin Steiner", Garnet vastasi hitusen loukkaantuneella äänellä.

Marcus katseli prinsessaa edelleen. Tässä oli jotakin outoa, jotakin uutta, jota hän ei ollut huomannut ainakaan heidän edellisen kerran tavatessaan. Siitä ei ollut kovinkaan kauan, mutta silti hänestä tuntui, että prinsessa oli jollain tavalla muuttunut. Tämä ei ollut enää sama pikkutyttö kuin aiemmin. Hän huomauttikin tälle muutoksesta.

"Minäkö? Tarkoitatko sitä, miten puhun?" Garnet kysyi yllättyneenä.

"En vain sitä..." Marcus vastasi miettivästi. Hän ei vielääkään saanut päähänsä, mikä prinsessassa oikein oli erilaista.

"No, on tapahtunut paljon kaikenlaista... Josta tulikin mieleeni", Garnet sanoi hymyillen oudosti,

"Olen ollut todella monissa taisteluissa. Olen nykyään lähes ammattilainen."

"Mistä sinä oikein puhut?" Marcus kysyi epäillen.

Garnet pääsi vihdoinkin siihen, mihin oli pyrkinytkin. Syyllisyys painoi raskaana hänen hartioillaan, mutta hän päätti olla näyttämättä sitä Marcukselle.

"Meidän täytyy löytää Supersoft pelastaaksemme Blankin?" hän aloitti.

"Olenko oikeassa, sinä aiot tulla mukaan, vaikka kieltäisinkin?"

"Tietenkin aion. Tämä kaikki on niin jännittävää. Maltan tuskin odottaa, että näen Trenon upeat rakennukset!" Garnet intoili.

Marcus katsoi prinsessaa kulmiensa alta. Hän huomasi erehtyneensä. Tämä ei ollutkaan muuttunut niin paljon kuin hän oli ajatellut. Tämä oli sittenkin yhtä lapsellinen kuin aiemminkin.

Kaapeliauto saapui asemalle, ja matkustajat nousivat kyydistä. He olivat jälleen South Gatella, mutta tällä kertaa Alexandrian puolella. Aurinko paistoi yhä, mutta se alkoi jo lähestyä länttä. Asemalla oli vain muutamia ihmisiä. Kaikkialla vallitsi jokseenkin rauhallinen tunnelma verrattuna Lindblumin puoleen.

Garnet, Steiner ja Marcus eivät kuitenkaan jääneet ihailemaan maisemia ja rauhallisuutta vaan suuntasivat askeleensa Trenon puoleiselle portille. Portteja oli kaksi, toinen johti Dalin kylään ja toinen Trenoon. Portinvartija pyysi saada nähdä porttipassin ja avasi sitten raskaan kalterioven. Hän varoitti vielä matkalaisia siitä, että yö saattaisi ehtiä yllättämään heidät ennen Tretoa, eikä yöllä ollut kovin turvallista kulkea.

Kolmikko otti varoitukset vastaan nyökkäillen, mutta ei kuitenkaan luopunut aikeistaan. He suuntasivat askeleensa vuoren rinteellä olevalle tasangolle, jolla Treno sijaitsi.

”Tämä on Treno, aatelisten kaupunki”, Steiner esitteli Garnetille välittömästi, kun he olivat astuneet sisään Trenon suurista rautaporteista. Prinsessan silmien eteen avautui upea näky. Kaupunki ei muistuttanut lainkaan muita suuria kaupunkeja, Alexandriaa ja Lindblumia, jotka hän oli aiemmin nähnyt.

Yö oli jo laskeutunut, mutta Trenossa ei todellakaan ollut pimeää. Joka puolella tuikki pieniä ja suuria valonlähteitä. Kaupunki näytti valtavalt ja sen rakennukset näyttivät olevan marmoria tai jotain muuta kaunista, valkoista kiveä. Alexandriassa ja Lindblumissa suurin osa rakennuksista oli tehty puusta, oikeastaan vain linnat olivat siellä kiveä, mutta Trenossa ei näkynyt, ainakaan ensisilmäyksellä, ainuttakaan puurakennusta.

”Meidän täytyy saada selville, kenellä aatelisista on Supersoft”, Garnet totesi katsellessaan edessään avautuvaa kaupunkia.

”Ei täällä ole kovin monia aatelisia. Yöt ovat pitkiä. Tämä on loistava paikka varkaille”, Marcus sanoi.

Kommenttinsa ansiosta Marcus sai jälleen murhaavan katseen Steinerilta, joka ei tiennyt, kuinka kauan hänen kärsivällisyytensä mahtaisi kestää tuota mahtailevaa pikku nilkkiä.

”Sinunlaisesi ihmiset ovat muuttaneet tämän paikan slummiksi”, hän sanoi halveksuen.

”Varastetaan Supersoft, että saamme hoidettua tämän pois alta...” Marcus sanoi välittämättä Steinerin kommentista lainkaan.

"Varastaa!? Kuinka sinä kehtaat!" Steiner raivosi, "En salli sinun suorittavan minkäänlaista rikosta minun silmieni alla!"

"Miten muuten me muka saamme Supersoftin", Marcus kysyi turhautuneena.

"Hiljaa! En salli moista häpeällistä käytöstä!"

"En pyytänyt sinua mukaan missään vaiheessa! Lopeta valittaminen!" Marcus sanoi tyyneen rauhallisesti saaden Steinerin ärsyntyneeseen entistä enemmän.

Garnet katseli vierestä miesten riitaa. Tätä menoa he eivät saisi ikinä hankittua Supersoftia. Hän päätti lähteä ominpäin etsimään sitä. Marcus huomasi hänen lähtönsä, mutta Steiner oli niin keskittynyt läksyttämään tätä, ettei huomannut oikeastaan mitään, mitä hänen ympärillään tapahtui.

"Älä sano minulle mitään! Ensinnäkin -" Steiner alkoi taas raivota.

"Ohhoh..." Marcus hämmästeli huomattessaan prinsessan livahtavan sivukadulle.

"Äläkä keskeytä minua -"

"Katso taaksesi!" Marcus huomautti välittämättä Steinerin raivoamisesta.

Vihaisena Steiner kääntyi ympäri huomauttaakseen prinsessalle, ettei tämä saisi aiheuttaa hankaluuksia. Mutta prinsessa ei enää ollutkaan hänen takanaan vaan oli kadonnut jonnekin. Hirveä pelko valtasi Steinerin mielen. Prinsessa oli livahtanut yksin suurkaupungin yöhön. Mitä tahansa saattaisi tapahtua. Jos prinsessalle sattuisi jotain, hän ei antaisi ikinä anteeksi itselleen.

Steinerin kääntäessä selkensä Marcus käytti tilaisuuden hyväkseen ja hiippaili näkymättömiin sivukadulle. Hän kyllä löytäisi Supersoftin yksinkin. Hän ei tarvitsisi siihen karjuvaa ruosteista ritaria tai lapsellisesti käyttäytyvää pikkuprinsessaa. Hän sukelsi Trenon yöhön tutuille kaduille.

Steiner käännähti ympäri aikoen määrätä Marcuksen etsimään kanssaan prinsessaa, mutta tämäkin oli kadonnut jonnekin. *No, minä olen palvellut kuningatarta jo 18 vuotta. En tarvitse varasta avukseni*, hän ajatteli. Hän marssi edessään näkyvälle kadulle löytääkseen prinsessan. Tämä ei ollut voinut ehtiä vielä kovin kauas.

Garnet käveli melko kapealla, matalan kivisen seinämän reunustamalla kujalla. Juuri kun hän aikoi kääntyä alemmas kaupunkiin vieville portaille, joku ryntäsi portaita ylös ja kaatoi hänet maahan. Seuraavassa hetkessä tämä joku oli jo tiessään. Garnet nousi ylös puhdistellen vaatteitaan. Samalla hänen kätensä osui taskuun, jossa olisi pitänyt olla hänen rahansa, mutta ne olivat kadonneet.

"Hei, tule takaisin!" hän huusi tyhjälle kadulle. Varas oli jo poissa mukanaan 1000 Gilliä rahaa.

Vihaisena itselleen siitä, että oli antanut varkaan yllättää hänet, hän jatkoi matkaansa portaita alaspäin. Hän saapui kanavan rannalle. Kivinen polku kulki ensin kanavan

viertä ja kääntyi sitten kulkemaan sen yli. Hän seuraili polkua katsellen ihmisiä, joista suurin osa oli pukeutunut mitä hienoimpiin vaatteisiin. Monella naisella oli yllään pitsein ja röyhelöin koristeltu asu, miehillä taas oli hienot ja tyylikkääät puvut.

Toisaalta joukkoon mahtui myös hyvin epäilyttävän näköisiä henkilöitä. Toisilla näistä oli varmastikin mukanaan aseena vähintäänkin puukko, ja he näyttivät suorastaan vaarallisilta. Marcus oli ollut oikeassa siinä, mitä hän oli sanonut varkaista aiemmin.

Tämä ei ole kovin mukava kaupunki. Parasta etsiä Supersoft nopeasti ja palata Alexandriaan, Garnet ajatteli nähdessään nikottelevan juopon istumassa seinää vasten viskipullo kourassaan.

Prinsessa kiersi juopottelevan miehen ja lähti kulkemaan uusia portaita ylöspäin. Häntä vastaan tuli vanha, mutta hienostuneelta näyttävä mies. *Hänelle on varmaankin turvallista puhua.*

"Anteeksi, oletteko kuulleet esineestä nimeltä Supersoft?" hän kysyi varovaisesti.

"Minun vaimoni?" mies vastasi, "Hän kuoli kolme vuotta sitten". Garnet katsoi miestä oudosti. Kenties tällä oli huono kuulo. Hän päätti puhua hieman kovemmalla äänellä.

"Ei, olen etsimässä parannusta kivettymiseen..."

"Todellako? Minä voin hyvin, kiitos kysymästä. Saatan olla vanha, mutta olen silti terve", mies hymyili Garnetille hymyä, josta puuttui muutama hammas.

"Hmmm, kiitos todella paljon", Garnet sanoi ystävällisesti, vaikka olikin pettynyt. Hän jätti vanhan miehen yksin ja jatkoi matkaansa. Hetken päästä hän kuuli tämän vielä huutavan takanaan:

"Sinä olet vielä nuori! Älä anna periksi! Onnea!"

Marcus saapasteli sisään paikalliseen majataloon ja tervehti isäntää. Tämä näytti ilahtuvan suuresti nähdessään hänet. Eihän hän ollutkaan käynyt Trenossa pitkään aikaan. Isäntä piti Marcuksesta aivan erityisesti, ja usein tämän ollessa käymässä kaupungissa he saattoivat istua läpi yön majatalon baarissa jutellen. Yleensä Marcus joi tuopin ja toisenkin ollutta ja vaihtoi mielellään kuulumisia isännän kanssa, mutta nyt hänellä ei ollut siihen aikaa.

"Sinua odottaa mies", isäntä sanoi ja viittasi alakertaan vieviin portaisiin.

Marcus nyökkäsi ja käveli narisevat puuportaat alas. Baku istui pöydän ääressä odottamassa häntä kärsimättömänä.

"Olet myöhässä", hän huomautti.

"Paljon tapahtui. Olen melkoisen väsynyt", Marcus vastasi lyhyesti.

"Ei mitään tekosyitä. Sinä olet valmis matkaan", Baku sanoi kuin asia olisi ollut itsestäänselvyys.

"Sinä löysit sen? Löysit Supersoftin?" Marcus huudahti selvästi piristyneenä.

”Se on eräässä herraskartanossa. Sinä menet sinne veneellä kaupungin alapuolisia kanavia pitkin tänä yönä ja murtaudut sisään”, Baku selosti.

Garnet astui suurista avonaisista ovista sisään erääseen rakennukseen. Hänen edessään avautui suuri huone, joka oli täynnä ihmisiä. Huoneen takaosassa oli koroke, jolla seisoivat hännystakkiin pukeutunut mies. Mies esitteli juuri jotain esinettä, jota Garnet ei tunnistanut. Ihmiset huusivat kilpaa tarjouksia esineestä.

Tämän täytyy olla huutokauppa. Ehkä löydän Supersoftin täältä, hän ajatteli tyytyväisenä ja alkoi katsella tarkemmin ympärilleen. Hän antoi katseensa kiertää ensin huoneessa ja kohotti sen sitten ylemmäs. Huoneessa näytti olevan parvi.

Yhtäkkiä parvelle käveli mies, joka näytti Garnetista etäisesti tutulta. Miehellä oli hyvin pitkät hopeanvaaleat hiukset ja hyvin leveäkauluisen paita, jossa oli alaspäin levenevät hihat. Paita oli hyvin lyhyt. Se jätti miehen vatsan paljaaksi. Miehen kasvot olivat naisellisen kapeat ja siroluiset, ja hänen huulensa kaartuivat kauniisti hymyyn, joka oli ehkä hitusen ivallinen. Garnet yritti kiivaasti miettiä, kuka mies oikein oli.

Steiner asteli sisään huutokauppaan ja näki prinsessa Garnetin seisovan keskellä huonetta tuijotellen jonnekin ylös.

”Prinsessa! Luojan kiitos, että löysin teidät! Olin niin huolissani” hän huudahti keskeyttäen Garnetin ajatukset. Tämä näytti vihaiselta, sillä salaperäisen miehen nimi oli juuri ollut palautumassa hänen mieleensä, se oli ollut aivan kielen päällä.

”Kuinka voin löytää Supersoftin, jos minun pitää koko ajan kuunnella sinun valituksiasi?” hän kivahti vihaisesti.

”Niin kovia sanoja...” Steiner mutisi itsekseen.

”No, en usko, että se on täällä kuitenkaan”, Garnet sanoi rauhallisemmin. ”Missä Marcus on?”

”En tiedä”, vastasi Steiner. *Eikä juuri kiinnosta*, hän lisäsi mielessään.

”Ehkä hän on jo löytänyt sen. Tuletko sinä? Minä menen nyt, joko ilman sinua tai sinun kanssasi”, Garnet sanoi kärsimättömästi.

Steiner ilmoitti seuraavansa, hän ei halunnut enää kadottaa prinsessaa silmistään. Tämä ei todellakaan ollut sopiva paikka antaa nuoren ja kauniin tytön liikusella yksinään. Hän käveli ulos huutokaupasta. Garnet vilkaisi vielä kerran hopeahiuksista miestä ja seurasi sitten Steineria. *Minä olen nähnyt hänet jossain.*

Kuljeskeltuaan pitkään ympäriinsä Trenossa etsimässä Marcusta Steiner ja Garnet saapuivat majatalolle. He päättivät mennä sinne hetkeksi levähtämään ja tiedustella isännältä, oliko tämä

kenties nähnyt ketään, joka olisi näyttänyt Marcukselta. Heidän ei kuitenkaan tarvinnut kysellä mitään, sillä Marcus istui kaikessa rauhassa majatalossa kuin olisi odottanut heitä.

"Olemme jo löytäneet Supersoftin", Marcus sanoi ensitöikseen nähdessään heidät.

"Todellako? Voimme siis vihdoinkin pelastaa Blankin! Koska voimme lähteä?" Garnet kysyi tyytyväisenä.

"Voimme lähteä välittömästi, mikäli te olette valmiina", Marcus vastasi. Garnet nyökkäsi:

"Mennään sitten"

Steiner ei kuitenkaan pitänyt tapahtumien kulusta. Hän pyysi prinsessaa odottamaan. Hän halusi neuvotella tämän kanssa pahaisen varkaan seuraamisesta.

"Pomo odottaa jo kannella", Marcus huomautti.

"Pomo? Sinä tarkoitat..." Garnet sanoi kysyvästi.

"Jep, on vain yksi mies, jota kutsumme 'pomoksi'", Marcus nyökkäili arvaten, ketä prinsessa oli tarkoittanut.

Garnet seurasi Marcusta reippaasti ulos ovesta ja portaita alas kaupungin alla oleville kanaaleille. Kauhistanut Steiner jäi huutamaan hänen peräänsä:

"Odottakaa! Se voi olla ansa! Te ette voi luottaa rikollisiin! Ajatelkaa seurauksia! Te olette prinsessa! Mitä kuningatarkin sanoo, kun kuulee tästä..." Mutta hän sai huutaa turhaan. Mikään, mitä hän sanoi, ei kääntänyt prinsessan päätä. Hädissään Steinerkin ryntäsi alas portaita toivoen vielä tavoittavansa tämän.

Marcus ja Garnet tapasivat Bakun alhaalla kanavien luona. Tämä seisoi laiturilla, jonka vierellä kellui kapea puuvene. Steiner kolisteli portaissa tullen heidän luokseen vain hetkeä myöhemmin. Baku kääntyi puhumaan Garnetille:

"Tiedättehän, prinsessa, että murtautuminen on rikos?"

"Haluan varmistaa, ettette te varasta mitään muuta", Garnet vastasi itsevarmasti.

Marcus halusi jo päästä lähtemään ja hyppäsi veneeseen. Garnet seurasi heti hänen perässään. Steiner näytti yhä järkyttyneeltä, mutta seurasi sitten prinsessaansa.

"Minä tulen mukaan. Minun velvollisuuteni on suojella prinsessaa", hän sanoi työkeästi Marcukselle. Tämä vain kohautti olkapäitään ja työnsi veneen irti laiturista.

Huutokauppa oli suljettu. Tavaroita kaupannut mies puhui nyt hopeahiuksisen miehen kanssa kahden kesken.

"Miten meni Burmeciaassa?"

"Ei hullummin... paremmin olisi mennyt ilman niitä syöpäläisiä ja rumaa elefanttileidiä", Kuja sanoi kylmällä äänellä. "He loukkaavat minun älyäni."

"Sinun täytyy olla väsynyt", myyjä totesi.

"Se ei ole ohi vielä. Loputkin syöpäläiset täytyy hoidella."

"Suuntaatko sitten Cleyraan?"

"Kyllä. Luotan sinuun, että toimitat ne..." Kuja sanoi katsoen miestä jäätävillä silmillään.

"Tietenkin. Menenkin valmistautumaan nyt..." myyjä nöyristeli ja aikoi lähteä, mutta Kuja keskeytti hänet ennen kuin hän ehti poistua paikalta.

"Muuten näitkö sitä kaunista nuorta naista täällä tänään?"

"Kaunista nuorta naista? Järjestänkö teille tapaamisen?" myyjä kysyi välittömästi. Hän tekisi Kujan puolesta aivan mitä tahansa, tosin vain säilyttääkseen oman henkensä.

"Se ei ole tarpeen. Se kanarialintu, jonka haluan... Hän tulee lentämään häkkiini aivan omasta tahdostaan", Kuja sanoi äänessään outoa kiihtymystä. *En olisi koskaan uskonut sinun tulevan tällaiseen paikkaan. Sen täytyy olla kohtalo. Mutta sinä et voi lepuuttaa siipiäsi vielä... Lennä kotiisi äitisi luokse, pieni kanarialintuni.*

Vene lipui hitaasti maanalaisessa kanavassa eteenpäin Marcuksen ohjauksessa. Oli hiljaista, kuului vain veden ääni, kun se löi venettä vasten. Kukaan ei puhunut mitään. Steiner oli mennyt istumaan veneen keulaan ja tuijotti suoraan eteensä.

Mitä ihmettä minä olen tekemässä, hän pohti vaivautuneena, autan varkaita tekemään rikoksen. Ei, minun täytyy olla kärsivällinen... Minun täytyy suojella prinsessaa, toimittaa hänet takaisin linnaan... Keskity velvollisuuksiisi! hän kehotti itseään. *Luota kuningattareen. Hän ei ikinä voisi suorittaa hirmutekoja. Tähän täytyy olla hyvä syy, Steinerin ajatukset ajautuivat eteenpäin kuin huomaamatta. Mahtavatko nämä olla omia ajatuksiani vai jonkun muun?* hän kysyi itseltään. Hän kuitenkin puisteli päätään. Ei hänen kaltainen hidasjärkinen voinut ymmärtää korkea-arvoisen kuningattaren ajatusmaailmaa, eikä hänellä ollut mitään syytä pohtia joidenkin rikollisten väitteitä. Hän ei tulisi näkemään tätä rikollisjoukkoa enää koskaan. *Zidane on pelkkä mitätön rikollinen, joka vain halusi vetää prinsessan mukaan juonitteluihinsa,* Steiner totesi itselleen.

Garnetin mielessä velloivat sekavat tunteet, kun hän käpertyi istumaan veneen perälle. Aiemmin päivällä hänellä ei ollut ollut aikaa ajatella, mutta nyt, oudon rauhallisena hetkenä, kaikki ajatukset tuntuivat suorastaan syöksyvän hänen aivoihinsa. *Se oli sinun vikasi Zidane. Jos vain et olisi kohdellut minua kuin lasta... en olisi täällä nyt jahtaamassa Supersoftia yhden ystäväsi kanssa,* hän ajatteli vihaisesti. Hän olisi oikeastaan halunnut olla Burmeciasa, mutta Zidanen käytös oli saanut hänet lähtemäänkin takaisin Alexandriaan. *Miksi minä oikein teen tämän?* hän kysyi itseltään. *Koska Blank pelasti minut. Niin, hän pelasti minut. Vähintä, mitä voin tehdä, on vastapalvelus,* hän vakuutteli itselleen. Hänestä oli hyvin outo tuntoa tällä tavoin. Hän ei ollut koskaan ennen ajatellut tällaisia asioita. Hänen elämänsä oli ollut turvattua. Kaikki oli ollut hyvin ennen hänen isänsä kuolemaa, mutta sen jälkeen kaikki oli muuttunut.

Hänen äitinsä oli alkanut käyttäytyä omituisesti ja tapailla jotain salaperäistä miestä.

Perusturvallisuudelta oli viety pohja.

Kuitenkin Garnetin elämä oli muuttunut vielä enemmän, kun hän oli paennut linnasta. Hän oli nähnyt maailmaa ja tutustunut ihmisiin, jotka eivät katsoneet häntä ylöspäin vaan pitivät vertaisenaan. Ihmisiä, jotka olivat opettaneet hänelle uusia asioita. Zidanen kuva nousi hymyilevänä prinsessan mieleen, mutta hän pyyhkäisi sen vihaisena pois. Zidane ei arvostanut häntä. Tämä piti häntä naiivina pikkutyttönä.

Steiner, Marcus ja Garnet hiipivät hiljaa herraskartanon kellariin. Kellari oli täynnä korkeita laatikkopinoja ja kummallisia esineitä.

"Miten me voimme muka ikinä löytää Supersoftin tästä tavaravuoresta?" Steiner tuhahti halveksuvasti.

"Etsi nyt vain", Marcus vastasi kärsimättömästi.

Kaikki kolme hajaantuivat eri puolille huonetta etsimään Supersoftia. Jokainen penkoi laatikoita kovalla kiireellä, mutta mahdollisimman hiljaa. Steiner ei halunnut edes ajatella, mitä tapahtuisi, jos he jäisivät kiinni. Pluton ritareiden kapteeni ja Alexsandrian prinsessa varkaissa, se olisi katastrofi. Kuningatar erottaisi hänet varmasti, jos saisi tietää.

Garnet penkoi juuri kolmatta laatikkooaan, kun hän yhtäkkiä kuuli askelia portaista. Hän kohotti katseensa laatikon uumenista ja etsi Marcusta ja Steineria. Huomattuaan, että nämä eivät olleet kuulleet mitään, hän kuiskasi nopeasti:

"Joku on tulossa!" Marcus vilkaisi nopeasti portaisiin, joista kajasti nyt selvää kynttilänvaloa ja erottui lähestyvä varjo. Nopeasti kolmikko piiloutui laatikkopinojen taakse yrittäen hengittääkin äänettömästi.

Tulija oli vanhahko mies, jolla oli valtavankokoinen terävä nenä. Hän käveli huojuen hitusen puolelta toiselle.

"En voi uskoa, että lähdin ulos tällaisena yönä. Minun täytyy löytää lisää mustetta nopeasti ja mennä takaisin observatoriolle", mies mutisi itsekseen.

Marcus vilkaisi prinsessaa, jonka kasvoilla oli outo ilme.

"Pitäisikö minun hoidella hänet?" hän kysyi tytöltä kuiskaten äärimmäisen hiljaa. Prinsessa katsoi häneen tummin silmin ja puisteli päätään.

"Odota", tämä kuiskasi ja ryntäsi esiin laatikkopinojen takaa ennen kuin kumpikaan miehistä ehti estää tätä.

Isonenäinen mies tuijotti prinsessaa hämillään. Hän ei voinut uskoa silmiään. Niiden oli pakko valehdella, tai sitten hän itse kuvitteli. Ehkä hän näki vain unta.

"Sinä olet..." hän aloitti varovaisesti. Samalla hetkellä tytön kasvoille kohosi lämmin ja kaipaava hymy ja tämän silmät alkoivat säihkyä.

"Hauska nähdä teitä, tohtori Tot", tyttö kuiskasi äänellä, joka oli täynnä tunnetta.

"Pri- prinsessa? Prinsessa Garnet?" tohtori Tot kysyi kykenemättä uskomaan silmiään ja korviaan. Tyttö näytti aivan prinsessalta ja kuulostikin tältä, mutta miten prinsessa voisi olla Trenossa aatelismiehen kellarissa keskellä yötä.

Steiner, joka oli hädissään kurkistellut laatikkopinojen takaa tapahtumia, astui nyt esiin ryhdikkäänä ja ilahtuneena:

"Tohtori Tot", hän sanoi tervehtivällä äänellä.

"Sinä tunnet hänet?" Marcus kysyi ihmeissään ja puisteli päätään pelkästä hämmästyksestä.

"Tohtori Tot on korkeasti kunnioitettu tiedemies, joka on opettanut prinsessaa", Steiner sanoi ylpeästi.

"Aivan, mestari Steiner", tohtori Tot nyökkäili. "Teidän täytyy olla hiljaa, muuten herätettä kaupanpitäjän", hän varoitteli ja kääntyi sitten katsomaan prinsessaa uudestaan:

"Mutta mitä ihmettä te teette täällä, prinsessa?"

Garnetin sydän täyttyi ilolla ja lämmöllä. Tämä oli varmasti viimeinen tilanne ja paikka, jossa hän olisi voinut kuvitella tapaavansa rakkaan tohtori Totin. Hän katsoi miestä suoraan silmiin:

"Se on pitkä juttu, mutta juuri nyt me olemme etsimässä Supersoftia", hän sanoi tälle.

"Tälle kaikelle on hyvä syy. Me emme ole täällä varastamassa, emmekä suorittamassa minkäänlaista rikosta -" Steiner alkoi selittää hätäntyneenä melkoisen kovalla äänellä.

Samassa yläkerrasta alkoi kuulua askelia. Joku oli tulossa portaita alas.

"Onko siellä joku?" kaikui huuto portaikosta alas. Tohtori Tot kääntyi kiireesti kolmikon puoleen:

"Juoskaa jo! Minä annan teille Supersoftin myöhemmin. Menkää Trenon porteille ja jatkaa siitä vasemmalle kunnes tulette suuren tornin luokse. Torni on minun kotini. Se on lukittuna, mutta minä jätän oven auki teitä varten", hän kuiskutti työntäen prinsessaa matkaan.

"Hyvä on, mennään takaisin! Kiitos, tohtori Tot! Me näemme myöhemmin!" Garnet kuiskasi vielä ja juoksi sitten Marcuksen ja Steinerin kanssa kiireesti takaisin veneelle.

Kaupanpitäjä saapui kynttelikkö kädessään alas kellariin. Huomatessaan tohtori Totin hänen ilmeensä muuttui helpottuneeksi.

"Ai se olettekin te, tohtori Tot", hän totesi.

"Hyvä ajoitus", Tot sanoi, "Minulta loppui muste"

"Sinun olisi pitänyt pyytää minua. Minä saan huudot, jos tavaraluettelomme on väärässä", kauppias sanoi.

Baku ja Marcus keskustelivat majatalossa. Bakun ilme oli kaikkea muuta kuin tyytyväinen.

Häntä asioiden saama käänne ei miellyttänyt lainkaan, mutta hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä se.

"Siis tämä Tootsie antaa meille Supersoftin?" hän kysyi kireästi.

"Se on Tot", Marcus korjasi.

"Miten vain. En voi uskoa, että Tantalus joutuu turvautumaan jonkun vanhan miehen apuun", Baku sadatteli, "Luulenpa, että joudumme edelleen olemaan lapsenvahteina prinsessalle."

"Edelleen?" Marcus kummasteli.

"Ei hän anna sinulle Supersoftia ellet ole prinsessan seurassa", Baku totesi ja kääntyi sitten keskustelua sivusta seuranneen Garnetin puoleen, "Se on sovittu, prinsessa. Pyydän teitä viemään Marcuksen tämän Tootin luokse".

"... se on Tot", Marcus sanoi jälleen.

"Levätkää hieman ennen kuin lähdette", Baku jatkoi välittämättä Marcuksesta, "Olen varma, että Ted tarvitsee aikaa valmistautumiseen".

"Se on Tot", Marcus mutisi turhautuneena.

Marcus ja Garnet kävelivät reippaasti Trenon porteille Steinerin laahautuessa yhä ärtyneenä. Tämä olisi hyvin mielellään mennyt tohtori Totin luokse ilman limaista varasta, mutta eihän se tietenkään kävisi päinsä.

Porteilta kolmikko suunnisti vasemmalle kääntyvälle kadulle. Garnet tunnisti kadun samaksi, jolla varas oli aiemmin yllättänyt hänet. Tällä kertaa he kuitenkin jatkoivat matkaansa suoraan, eivätkä kääntyneet alas vieviin portaisiin. He kulkivat kymmenisen minuuttia eteenpäin tyhjää tietä sanomatta sanaakaan toisilleen. Sitten he näkivät pikkutytön leikkimässä koiran kanssa suuren tornin luona. He olivat tulleet perille.

Marcus, Garnet ja Steiner kiskoivat tornin painavan puuoven auki ja sulkiivat sen perässään. Tornin alakerrasta lähtivät loputtomilta näyttävät kierreportaat suoraan ylöspäin. Kolmikko lähti kapuamaan hitaasti niitä pitkin ylöspäin. Steinerin haarniska narisi aavemaisesti kivisessä tornissa.

Kävellessään Garnet vilkuili ulos tornin kapeista ikkunoista. Torni oli korkealla kaupungin yläpuolella ja sieltä saattoi erottaa helposti jokaisen rakennuksen, tai oikeastaan niiden katot. Ylhäältä katsottuna kaupunki näytti rauhalliselta, mutta hän tiesi, ettei se ollut sitä. Kaupunki oli vilkas ja sen keskusta täynnä liikettä, vaikka kello oli reilusti yli puolen yön. Hän muisti tohtori Totin kertoneen joskus, ettei Trenossa ollut eroa päivällä ja yöllä. Se oli aina täynnä elämää, kaupunki, joka ei koskaan nukkunut.

Garnet nosti katseensa kaupungista taivaalle. Tähdet tuikkivat kirkkaasti. Yhtään pilveä ei näkynyt, eikä usvaakaan. Treno sijaitsi niin korkealla tasanteella, ettei usva noussut sinne asti. Taivaalla loisti tähtien lisäksi myös valtava täysikuu. Se näytti melkein hymyilevän hänelle. Yhtäkkiä kuun peitti kuitenkin varjo, joka sai prinsessan vetäisemään syvään henkeä. Se oli kuin lohikäärme. Jotakin suurta se oli. Se liisi kohti kuuta. Hän räpytteli silmiään

hämmentyneenä, ja se oli poissa. *Ehkä minä vain kuvittelin, hän totesi mielessään, olen yhä väsynyt, vaikka lepäsimmekin majatalossa. Luultavasti se oli vain mielikuvituksen tuotetta.*

Viimein portaat loppuivat, ja he saapuivat korkeaan pyöreään huoneeseen, jonka keskelle oli asetettu jättimäinen pallokartta. Tohtori Tot seisoj miitteliäänä sen vierellä. Prinsessa riensi tervehtimään rakasta vanhusta.

”Prinsessa, kiitos kun tulitte! Tervetuloa matalaan majaani”, Tot tervehti prinsessaa hymyillen.

”Onko tämä sinun kotisi?” Garnet kysyi hämmästyneenä. Kuinka kukaan mahtui asumaan noin suuren pallokartan kanssa samassa huoneessa?

”Matkustelin pitkään tehden tutkimuksiani ennen kuin asetuin Alexandriaan. Viimein löysin kodin täältä Trenosta”, Tot selitti lempeällä äänellä ja katsoi prinsessaa ihaillen, ”Teistä on kasvanut hieno nuori nainen. Olen iloinen nähdessäni teidät jälleen”.

Steiner astui nyt myös esiin katseltuaan aikansa pyöreää huonetta.

”Tohtori Tot, te näyttätte voivan mainiosti”, hän kehaisi.

”Ahaa, mestari Steiner. Saatatte prinsessaa?” Tot totesi tyytyväisenä.

Steiner nyökkäili hänelle ja alkoi välittömästi selittää, kuinka katui aiempia tekojansa. Murtautuminen kartanoon oli ollut väärin, eikä hän ollut ajatellut tarpeeksi tarkasti, kun oli suostunut moiseen. Tohtori ei kuitenkaan näyttänyt juuri välittävän siitä.

”Teillä oli varmasti syynne, enkä aio kysellä niitä. Löydätte Supersoftin tuosta laatikosta”, hän sanoi näyttären puista arkkuja Marcuksen takana. Tämä avasi arkun ja nappasi sieltä Supersoftin käteensä.

”Eikö sinulla ole lainkaan tapoja? Etkö aio kiittää tohtoria?” Steiner ärjäisi välittömästi.

”Ei se mitään, mestari Steiner”, Tot sanoi hymyillen oudosti.

Garnet katseli valtavaa pallokarttaa suurella kunnioituksella. Oli hän toki nähnyt niitä aiemminkin, mutta ei ainuttakaan noin suurta.

”Onko tuo Gaia, tohtori Tot?” hän kysyi kääntären katseensa takaisin vanhukseen.

”Kyllä, se on planeettamme, Gaia”, tämä vastasi.

”Muistan sinun oppituntisi”, prinsessa sanoi kaivaten.

”Sinä muistat vanhan hölmön tarinoinnit...” Tot mutisi vajoten ajatuksiinsa.

Hän seisoskeli suuressa kirjastossa painava kirja kädessään pohtien asioita. Pieni prinsessa Garnet juoksenteli ympäri kirjastoa. Tohtori Tot luki kirjaa ajatuksissaan:

”Nuo sanonnat ovat tavallisesti löydetävissä vähintään 500 vuotta vanhoista teoksista...” hän selaili tekstiä eteenpäin.

”Yksi on ”jalokivi”. Toinen on ”summonerien heimo”. Mutta 500 vuotta sitten sanonnat yhtäkkiä katosivat keskuudestamme... Arkeologi Frederick Ashin teorian mukaan ”jalokivi” tarkoittaa riipusta, johon perustuu Alexandrian hallitsijan valta. Mutta riipus on liian pieni ollakseen sama

"jalokivi" - -. Muiden tutkimuksien mukaan voidaan osoittaa selvä suhde Eidolonien ja maagisten kivien välillä..."

"Tohtori Tot?" keskeytti sievä tytön ääni miehen ajatukset.

"Prinsessa."

"Luetko sinä taas isoa kirjaa?" pikku prinsessa kysyi uteliaana.

"Ha ha..." tohtori naureskeli, "Minä olen jo lukenut kaikki tämän kirjaston kirjat, mutta minusta tuntuu paremmalta, kun olen kirjojen ympäröimänä".

"Niinkö? Minä en pidä kirjoista", prinsessa sanoi.

"Sinä olet arvovaltainen persoona. On tärkeää, että opiskelet kovasti", tohtori sanoi toruen prinsessaa lempeästi.

"Tiedetään..." tämä vastasi kyllästyneesti, mutta sitten tämän ruskeiden silmien katse kirkastui,

"Olin melko otettu kirjasta, jonka annoit minulle. Mikä sen nimi olikaan? Se oli..."

"Se oli Lord Avonin näytelmä 'I want to be your canary'", tohtori vastasi tyytyväisenä.

"Sehän se olikin. Siinä on kirja, josta pidän loppujen lopuksi", prinsessa sanoi väläyttäen suloisen lapsen hymynsä.

Pikku prinsessan katse kiersi huoneessa ja osui pöydälle asetettuun pallokarttaan.

"Tohtori Tot, mikä tuo on?" hän kysyi.

"Se on Gaian pallokartta. Malli meidän planeetastamme", tämä vastasi.

"Gaiapallo? En tiennytkään, että linnamme on pallolla"

Tohtori Tot naureskeli hiljaa mielessään lapsen hassuille ajatuksille, jotka toisaalta pitivät paikkansakin.

"Elämä on pinnallista, prinsessa", hän sanoi, "Tähdet, ne inspiroivat teorioita kivistä ja Eidoloneista, siksi - ...Anteeksi, eksyin taas asiasta."

"Ei se mitään", hymyili pikku Garnet, "Missä minun huoneeni on tällä pallolla?"

"Voi, sinun huoneesi on liian pieni piste..."

"Entä sitten linna?" Garnet jatkoi kyselemistä.

Tohtori Tot havahtui ajatuksistaan huomattuaan, että oli kiivennyt prinsessa Garnetin kanssa pallokarttaa reunustavalle kapealle levyille. Pallokartta ei ollut täysin ehjä, mutta siitä saattoi helposti erottaa Usvamantereen kokonaisuudessaan. Tot kertoi löytäneensä karttapallon. Häntä ei haitannut, vaikka se olikin rikki. Hän oli asettanut kaukoputkensa sen sisään ja saattoi siten tutkia taivasta Gaian sisäpuolelta, mikä oli sinänsä varsin huvittava ajatus.

"Prinsessa, en tahdo sekaantua teidän asioihinne, mutta minä olen teidän puolellanne nyt ja aina. Jos vain on jotain, mitä voin tehdä, niin kertokaa se minulle", hän sanoi yhtäkkiä.

Garnet huomasi, että vanhaan tohtoriin saattoi edelleen luottaa samoin kuin ennenkin. Ennen hänen ongelmansa olivat tosin olleet pienempiä. Keittiöpoikaan ihastuminen oli pientä verrattuna nykyiseen tilanteeseen, mutta hän päätti kertoa tohtorille kaiken. He istuivat

alas ja juttelivat pitkän tovin kuningatar Brahnesta ja niistä kauheuksista, joita tämä oli saanut aikaan.

"Kuningatar Brahnesta on siis tullut jo aika voimakas", tohtori pohti, "Hyvä on sitten. Se saattaa olla vaarallista, mutta autan teitä pääsemään Alexandriaan".

"Miten?" Garnet kysyi.

"Minulla on vanha kuljetustapa käytössäni hätätapauksien varalta", Tot sanoi ja viittasi sekä prinsessaa että tämän seuralaisia seuraamaan itseään.

Steiner näytti auringolta kuullessaan tohtori Totin sanat. Hän ei pystynyt salaamaan leveää virnettään.

"Palaamme vihdoinkin Alexandriaan", hän sanoi tyytyväisenä.

"Minä tulen mukanne", Marcus rikkoi Steinerin täydellisen tyytyväisyyden tunteen hetkessä.

"Mitä? Miksi?" ritari karjaisi.

"Voin pelastaa Blankin paljon helpommin Alexandriasta käsin", Marcus vastasi.

"Todellakin, tule mukaamme Marcus", Garnet sanoi, "Eihän se haittaa, Steiner?"

Steinerin ilme kertoi, että se todellakin haittasi, mutta hän ei sanonut mitään, mutisi vain itsekseen jotain, mistä kukaan ei saanut selvää.

"Mennään pelastamaan Blank! Ja palautetaan äiti entiselleen!" Garnet hihkaisi iloisesti ja seurasi tohtori Totia lattialuukun kautta hyvin pitkiin tikkaisiin.

Tikkaat päättyivät viimein. Garnet, Marcus ja Steiner laskeutuivat pyöreään huoneeseen, josta lähti kaksi käytävää. Huone oli suuri, ja sen seinät oli rakennettu kellertävästä kivistä. Sen täytyi olla todella vanha. Huoneesta johti pois kaksi oviaukkoa.

Tohtori Tot katseli kolmikkoja vakavasti ja kertoi sitten, että paikka oli Gargant kaivos, muinainen tunneli, joka kulki Trenon ja Alexandrian välillä. Sitä ei oltu käytetty enää aikoihin, mutta jättimäiset hyönteiset, garganit, kulkivat yhä vaunuja kuljettaen tunnelia pitkin. Tot ohjasi prinsessan seuralaisineen vasemmanpuoleisesta ovesta ulos. He tulivat kapealla kiviselle laiturille, jonka vierestä kulki tunneli. Se katosi kummassakin suunnassa pimeyteen.

Tot nousi laiturin päässä olevalle korokkeelle ja veti katosta roikkuvasta vivusta. Kuului korviavihlovaa kirsuntaan ja hetken päästä kuulosti siltä kuin joku olisi juossut kattoa pitkin. Kaikki kääntyivät katsomaan tunnelia. Vasemmalta syöksyi ruskeakuorinen, kuusijalkainen hyönteinen, jolla oli pituutta ainakin viisi metriä. Se roikkui pää alaspäin katosta ja sen selkään oli kiinnitetty jonkinlaiset vaunut.

"Pitäkää kiirettä! Se ei pysy kauan paikoillaan", tohtori Tot huudahti ja auttoi prinsessan vaunuihin. Marcus seurasi tyttöä ja asettui istumaan mukavasti. Steiner kääntyi vielä kiittämään tohtoria avusta. Tohtori kehotti häntä pitämään hyvää huolta nuoresta prinsessasta ja komensi hänetkin nopeasti vaunuihin.

Gargant lähti etenemään tunnelissa verക്കാista vauhtia. Tunnelin pohjalla leijaili usvaa ja siellä oli melko pimeää, mutta muuten reitti vaikutti vaarattomalta. Alle puolessa tunnissa Garnet, Marcus ja Steiner näkivät edessään toisen laiturin. Gargant pysähtyi sen kohdalle ja päästi matkalaiset pois kyydistään. Prinsessa Garnet katseli harmaita kivisiä seiniä. Hänen mieleensä juolahti jotain.

"Minä tiedän tämän paikan. Tohtori Tot kertoi minulle, että - " hän aloitti, mutta Steiner keskeytti hänet.

"Me ehdimme kuunnella tarinoitanne myöhemminkin, prinsessa. Nyt meidän tulisi kiirehtiä kuningattaren luokse", tämä totesi ja käveli ensimmäisenä oviaukosta sisälle Alexandrian linnan kellareihin. Garnet ja Marcus kiirehtivät hänen perässään korkeaan huoneeseen, jonka toisella puolella näkyivät kiviset portaat.

Steiner oli juuri astumassa portaille, kun lattiasta yhtäkkiä nousivat kolmisen metriä korkeat kalterit. Reitti oli tukittu. Nähdessään, mitä tapahtui, Garnet kääntyi nopeasti ympäri aikoen juosta takaisin Gargant kaivokseen, mutta oviaukon eteen nousivat samanlaiset kalterit kuin portaidenkin. Steiner kääntyi raivoissaan Marcukseen päin.

"Mitä temppuilua tämä nyt on?" hän huusi.

"Minä en tehnyt yhtään mitään", Marcus vastasi yhä vihaisesti.

"Etkö sinä tosiaan tehnyt mitään?" Steiner tivasi.

"Etkö muka usko minua!"

Uhkaavan riidan keskeytti heidän yläpuoleltaan kuuluva nenäkäs ääni.

"He menivät siihen!" ylhäältä kurkkiva Zorn käkätti.

"Menivät siihen he!" naureskeli Thorn toiselta puolelta huonetta.

"Zorn! Thorn! Minä olen Pluton ritareiden kapteeni Adelbert Steiner. Olen palannut! Päästäkää meidät heti ulos täältä!" Steiner huusi hovinarreille.

"Paha juttu se on", Zorn sanoi ilkkuen.

"Teidät on pidätetty", jatkoi Thorn

Nyt prinsessa Garnet kääntyi katsomaan hovinarreja ja selitti näille palanneensa kotiin ja haluavansa puhua äitinsä kanssa.

"Viekää minut hänen luokseen!" hän sanoi.

"Kyllä me viemme sinut kuningatar Brahnen luokse, pidit siitä tai et", Zorn vastasi epäkohteliaasti.

"Napatkaa prinsessa Garnet' kuningatar Brahne sanoi. Käski meitä, niin teki", Thorn vahvisti.

"Mitä?" Garnet huudahti hämmästyneenä.

"Valheita!" Steiner raivosi ja näytti siltä kuin olisi voinut räjähtää.

LUKU II

KAUPUNKI PUUSSA

Vettä satoi yhä kaatamalla. Zidane kampesi itsensä ylös käsiensä avulla. Hän katsoi ympärilleen Burmecian tuhotussa palatsissa. Olisiko se koskaan enää ennallaan? Voisiko noita raunioita koskaan kohottaa yhtä upeiksi kuin ne olivat olleet? Paikassa tuntuivat vahvasti lohduttomuus ja kuolema. Kaupunkilaiset olivat paenneet paikalta, ja ne, jotka eivät olleet ehtineet, makasivat nyt kuolleina kuka missäkin. Osa oli palanut poroksi mustien maagien käsittelyssä, osa vain haihtunut olemattomiin. Burmecia ei ollut enää kaunis rottakansan kaupunki, nyt se oli vain kasa kiviä ja raunioita, joiden päälle ikuinen sade yhä virtasi.

Zidane kääntyi ympäri ja katsoi maassa olevia ystäviään, jotka alkoivat pikku hiljaa hoiperrella pystyyn. Hän ojensi kätensä rottanaiselle.

"Pystytkö seisomaan, Freya?" hän kysyi.

"Ei tämä mitään", nainen vastasi ja huitaisi kädellään heikosti ilmaa.

"Entä sinä, Vivi?" Zidane jatkoi kyselyään katsoen huolestuneena vain 9-vuotiasta maagia.

"Ky- kyllä, minä olen ku- kunnossa", pikkuinen änkytti.

Nuorukainen katseli hetken tomerana pystyyn noussutta Quinaa ja totesi, että tällä ei ainakaan ollut hätäpäivää. Tämä oli toipunut hyvin ottaen huomioon, että kenraali Beatrix oli vain pari tuntia aiemmin piessyt heidät kaikki pahanpäiväisesti. Ilmeisesti Quina oli yhtä vahva kuin miltä näyttikin.

"Entäpä nyt? He sanoivat aikovansa Cleyraan", hän sanoi kohdistuen sanansa lähinnä Freyalle.

"Meillä ei ole valinnanvaraa! Meidän täytyy myös lähteä Cleyraan", nainen vastasi kiihkeällä äänellä.

"Tiesin, että sanoisit noin", Zidane huomautti ja kääntyi sitten Vivin puoleen, "Tuletko mukaan, Vivi?"

"Hmm... luuletko, että opimme lisää noista mustista maageista, jos menemme Cleyraan?" maagi kysyi epävarmana.

"Kyllä. Uskon, että saamme tietää lisää heistä vain seuraamalla Brahnea ja tuota Kuja-tyyppiä", nuorukainen vastasi hitusen vihaa äänessään.

"Sitten tu- tulen mukaanne", Vivi sanoi.

"Yhhmmm... Cleyra... kuulostaa maukkaalta", Quina mutisi kieltään lipoen. "Minä tulen mukaanne."

"Entä prinsessa?" Vivi kysyi huomioimatta roikkuvakielistä hahmoa vierellään.

Zidane tunsu piston rinnassaan. Hän ei ollut viimeisen kahden tunnin aikana ajatellutkaan mitään muuta kuin kaunista Daggeriaan. Hän oli huolissaan työstä ja halusi löytää tämän mahdollisimman pian.

”Dagger? En koskaan unohda häntä”, hän sanoi melkein kuiskaten. ”Hän ei ilmeisesti ole Burmeciasassa, mutta löydämme hänet varmasti pian. Jatketaan nyt vain matkaamme”, Zidane hymyili Viville rohkaisevasti. Sitten hän marssi ulos palatsista muiden seurattessa hänen perässään. Mielessään hänellä oli kuitenkin vain yksi ajatus: minne ihmeeseen Dagger oli voinut mennä?

Nuori mies, pieni maagi, rottanainen ja Quina astuivat ulos rauniokaupungin porteista. Edessä levittyvä aro oli märkä, ja sade kasteli heitä. Freya asettui joukon johtoon ja lähti kävelemään reippain askelin kohti länttä. Märkä maa kasteli heidän kenkänsä, mutta he eivät antaneet moisen pikkuseikan hidastaa matkantekoaan. Puolen tunnin kuluttua sade alkoi hitaasti laantua ja märkä aro vaihtui kuivaksi hiekaksi. Ystävyksien edessä näkyi taivasiin kohoava, paikallaan pyörivä hiekkamyrsky. Kaikki paitsi Freya tuijottivat sitä hämmästyneinä. He eivät koskaan olleet nähneet mitään sen kaltaista. Jopa Zidanelle se oli uutta, vaikka hän oli sentään matkustellut ympäri Gaiaa.

Nuoret tuijottivat edessään riehuva myrskyä. Sen sisäpuolella sijaitsisi uskomattoman kaunis kaupunki, Cleyra, mutta sinne pääsy näytti mahdottomalta. Hiekkamyrsky vain heittelisi heitä sinne tänne päästämättä lävitseen. Samassa kuitenkin myrskyn pyörteily laantui hitaasti paljastaen polun, joka kulki valtavan puunrunkon luokse.

”Jumalat laannuttivat myrskyn”, Freya sanoi kunnioittavalla äänellä.

”Mennään, kun vielä voimme”, Zidane huudahti ja suuntasi askeleensa polulle Freyan ja Vivin seurattessa aivan hänen kintereillään.

”Pitää kiirehtiä. Pitää löytää nami-namia”, Quina mutisi ja hyllyi sitten kolmen muun perään polulle.

Polku kiemurteli kohti puunrunkoa. Heti nelikon saavuttua rungon vierelle myrsky alkoi pyörähdellä entiseen malliinsa. Zidane katseli ympärilleen. Heidän edessään oli pyöreä ovi, mutta sitä ei saanut auki vetämällä eikä työntämällä. Hieman ylemmäs menivät portaat pienelle tasanteelle. Nuorukainen loikki portaat ylös ja löysi vivun. Hän kohautti olkapäitään. Tuskin kokeilemisesta olisi mitään haittaa. Hän veti vipua, ja samassa ovi alhaalla aukesi. Hän juoksi portaat takaisin alas ja seurasi ystäviään puun sisälle.

Puu näytti ontolta, ja sen sisäpuolella oli hiekkaa. Hiekan seasta lähti puisia polkuja kiemurtelemaan ylemmäs. Jos paikallaan pyörivä hiekkamyrsky olikin näyttänyt uskomattomalta, se ei kuitenkaan ollut mitään tähän puuhun verrattuna. Kuljeskeltuaan hyvin pitkän aikaa puun sisällä he astuivat oviaukosta sen ulkopuolelle. Puunrunkoa kiersi paksuköynnös, jota pitkin saattoi helposti kävellä. Seurailtuaan sitä aikansa he pääsivät jälleen puun sisäpuolelle.

Zidane kumppaneineen seisoj pienellä tasanteella, jolta näki huoneeseen, jossa he olivat vain hetkeä aiemmin olleet. He tutkivat tasannetta ihmeissään. Yhdessä seinässä oli pieni reikä melkein lattian tasalla. Zidane pudottautui polvilleen ja kurkisti reikään. Se oli kuitenkin niin

pimeää, ettei hän nähnyt mitään. Rohkeasti hän työnsi kätensä reikään ja tunnusteli sen sisäpuolta. Hänen käteensä osui jotakin, mikä vaikutti vivulta. Hän tarttui siitä lujasti kiinni ja kiskaisi. Samassa alhaalla olevaan huoneeseen alkoi virrata hiekkaa. Ystävykset katselivat, kun huone täyttyi hitaasti ja poistuivat lopulta tasanteelta ennen kuin olisivat itsekkin jääneet hiekan alle.

Ulkona he katsoivat ympärilleen. Hiekkamyrsky riehui pelottavan lähellä. Alas ei enää päässyt. Köynnöksestä muodostuvan polun yli valui hiekkavana, joka olisi varmasti kiskonut ylittäjänsä mukanaan alas puusta. Puun runkoa kierteli kuitenkin joukko ohuempia köynnöksiä, jotka näyttivät niin vahvoilta, että kestäisivät miehen painon. Zidane lähti kapuamaan niitä pitkin ylös muiden seurattessa. Hyvin pian hän pääsikin uudelle oviaukolle. Hän ymmärsi tulleen samaan huoneeseen kuin aiemmin, mutta huomattavasti korkeammalle, sillä valuva hiekka oli peittänyt suuren osan huonetta alleen. Huoneen toisella puolella näkyi ovi, jota kohti hän suunnisti.

Oven jälkeen seurasi lisää polkuja ja käytäviä puun sisällä. Ystävykset jatkoivat sinnikkäästi matkaansa. Edes Freya ei tiennyt tarkasti, mihin päin heidän oli tarkoitus mennä. Niinpä he joutuivat useampaankin otteeseen palaamaan taaksepäin päädyttyään umpikujaan.

Lopulta he kuitenkin saapuivat oikealle kaartuvaan käytävään, jonka vasenta puolta reunustivat ikkunat. Ikkunoiden takana ei näkynyt muuta kuin ulkona riehuva hiekkamyrsky, joten oli mahdotonta päätellä kuinka korkealla he olivat. Käytävä ei ollut kovin pitkä. Se päättyi oviaukkoon, joka vei heidät ulos jonkinlaiselle tasanteelle. Tasanteen toisessa päädyssä olivat ylöspäin johtavat tikapuut. Nuoret kiirehtivät tikkaille ja kapusivat niitä pitkin ylös. Tikkaiden päässä oli jälleen uusi polku. He seurasivat sitä hetken ja saapuivat portille. Portin sisäpuolella heidät otti vastaan kaksi kaapuihin pukeutunutta ystävällisennäköistä rottaa.

Rotat katsoivat heitä tutkivasti. Kun näiden katseet osuivat Freyaan, kummankin kasvoille nousi ystävällinen hymy:

”Teidän täytyy olla leidi Freya”, toinen rotista sanoi.

”Niin olen.”

”Olemme odottaneet teidän saapumistanne”, sanoi toinenkin rotta yhtyen keskusteluun.

”Burmecian kuningas on käskennyt meitä ohjaamaan teidät hänen puheilleen”, ensimmäinen rotta jatkoi taas.

”Kauan eläköön kuningas!” Freya huudahti riemuissaan siitä, että tämä oli yhä hengissä,

”Viekää minut hänen luokseen”. Ensimmäinen rotta nyökkäsi Freyalle ja lähti johdattamaan häntä ylös puisia portaita pitkin.

Zidane, Vivi ja Quina jäivät katselemaan Freyan lähtöä. Tämä kehotti muita menemään lepäämään sillä aikaa, kun hän itse vieraili kuninkaan luona. Vivi pyöritteli päätään ihmeissään joka suuntaan. Cleyra oli rakennettu jättimäisen puun latvaan. Oksanhaaroissa oli

rakennuksia, pieniä lampia ja pensaita. Kaupungin eri kerroksiin pääsi puisia portaita pitkin. Kiehtovampaa paikkaa hän ei ollut koskaan nähnyt.

Toinen rotista kääntyi kolmikon puoleen ja kysyi haluaisivatko nämä lähteä kierrokselle kaupunkiin. Quina kieltäytyi tarjouksesta ja ilmoitti lähtevänsä etsimään itselleen nami-namia. Vivi sen sijaan oli hyvinkin kiinnostunut. Zidane päätti lähteä pienen maagin kanssa kierrokselle. Rotta esitteli itsensä Forest Oracle Kildeaksi ja johdatti sitten nuorukaisen ja maagin portaita pitkin ylöspäin.

Kildea johdatti Zidanen ja Vivin portaita ylöspäin pienen lähteen luokse. Lähteen vesi näytti nousevan jostain puun sisältä, ja se pyöritti pientä turbiinia. Kildea kertoi sen olevan Cleyran vedenlähde. Kaikki kaupungin vesi saatiin tuosta pienestä, mutta ehtymättömästä lähteestä.

”Minä selitän myöhemmin tarkemmin, miten saamme veden tänne ylös”, hän sanoi, ”Siirtykäämme nyt seuraavalle kohteelle”.

Seuraavaksi he saapuivat kaupungin keskusta, jota ympäröivät erilaiset rakennukset. Ne olivat kaikki kauniita ja muistuttivat hyvin paljon alexandrialaisia puutaloja. Kildea kertoi, että alue oli kaikkein vilkkain osa Cleyraa. Siellä myös asui suurin osa asukkaista. Siellä pidettiin markkinoita usein, mutta tänään ei ollut markkinapäivä, joten keskusta oli melko rauhallinen, vain muutamia rottia oleili siellä.

Sitten Kildea vei nuorukaisen ja pikku maagin vasemmalle siltaa pitkin. He saapuivat tuulimyllyn luokse.

”Tätä tuulimyllyä saamme kiittää vedensaannistamme. Se käyttää hiekkamyrskyn voimaa ja pumppaa veden ylös maasta tänne asti”, Kildea selitti, ”Tulkaa näytän teille seuraavaksi observatoriomme”. Niin sanottuaan hän marssi oikealle portaisiin Zidanen ja Vivin seuratessa perässä.

He saapuivat pieneen, mutta kauniiseen pyöreään rakennukseen, jossa oli erittäin suuret ikkunat. Kildea kertoi, että kaupunkilaiset tarkkailivat siltä paikalta suojelijaansa, hiekkamyrskyä, ja rukoilivat sitä kestäämään.

”Seuraava ja viimein kohteemme on katedraali”, hän huomautti ja ohjasi nuoret ylös meneviin portaisiin. Katedraali oli erittäin suuri rakennus, se kohosi puun latvan tasolle.

”Ylipappi, joka huolehtii sieluistamme, asuu katedraalissa”, Kildea kertoi, ”Burmecian kuninkaan ja leidi Freyan tapaaminen on järjestetty tässä rakennuksessa. Se on myös koti harpulle, jossa on maaginen kivi, joka pitää hiekkamyrskyn toiminnassa”. Kildea viittasi kädellään alaspäin meneviin portaisiin, ”Mennäänpä takaisin”, hän johdatti nuoret takaisin kaupungin portille.

Zidane kiitti miestä kohteliaasti kierroksesta ja lähti sitten portaita ylös tutkimaan itseksensä kaupunkia vielä hieman lisää. Vivi jäi alas juttelemaan Kildean kanssa jostain. Ilmeisesti hän halusi tietää kaupungin historiasta.

Tällä välin Quina oli vaellellut observatoriolle. Siellä istui kaksi rottaa juttelemassa keskenään. He tuijottivat Quinaa hämmentyneenä, sillä he eivät olleet koskaan nähneet ketään niin oudonnäköistä.

”Tämä kaupunki... ei ole yhtään nami-namia missään”, Quina mutisi kävellessään sisään observatorioon. Rotat perääntyivät kauhuissaan, kunnes eivät enää päässeet kauemmas Quinasta ja törmäsivät seinään.

”Te ette osata tehdä kuuluisaa Alexandrian ruokalajia, kuningattaren aterialla”, Quina jatkoi valittamistaan. ”Teillä ei olla Eteläisen portin herkkukakkua.”

Vivi käveli rauhallisesti majatalon edustalle. Hän huomasi siellä neljä rottaa, kaksi aikuista ja kaksi lasta. Nämä näyttivät etäisesti tutuilta, kenties nämä olivat paenneet Burmeciaista, silloin kun Vivi oli ystävineen saapunut sinne.

”Katsokaa!” huusi toinen lapsista.

”Hiippalakkinen paholainen”, toinen alkoi kirkua. Lasten äiti kiersi kätensä näiden ympärille ja katsoi Viviä vihaisesti.

”Ä- älä tule yhtään lähemmäs!” hän sanoi yrittäen kuulostaa rohkealta. Myös lasten isä asettui suojelemaan perhettään.

”Sinä demoni! Jätä perheeni rauhaan”, hän raivosi.

Quina saapui lähteen luokse ja pysähtyi tutkimaan maata. Hän havaitsi jotain mielenkiintoista ja kumartui lähemmäs. Maassa, tai oikeammin puussa, kasvoi sieniä. Quina poimi niistä yhden isoon käteensä ja tarkasteli. Hän haistoi sitä. Samassa hänen silmänsä alkoivat tuikkia innosta: ”Herkkusieni! En ole koskaan nähnyt tällaista herkkusientä! Toivottavasti se on syötävä!”

Vivi meni sisään majataloon rottaperheen perässä. Hän toivoi, etteivät kaikki Cleyran asukkaat suhtautuisi häneen yhtä negatiivisesti, eihän hän ollut koskaan tehnyt pahaa kenellekään.

”Sinä paskiainen! Sinä tapoit isäni!” rottaperheen isä kuitenkin jatkoi huutamistaan, kun huomasi maagin seuranneen hänen perhettään.

”Paskiainen!” huusi myös hänen vaimonsa. Myös lapset alkoivat nimitellä vihaisina Viviä.

”No, no, ollaankos sitä hieman ärtyisiä tänään”, majatalon omistaja totesi tiskin takaa.

”Hän on yksi niistä demoneista, jotka ryöstivät Burmecian!” perheen isä sanoi kärttöisesti.

”E- en minä ole sa- satuttanut ketään”, Vivi änkytti ja näytti surkealta.

Zidane saapui jälleen katedraalin eteen. Kun hän aikoi mennä sisään tapaamaan Freyaa toinen portilla olleista rotista tuli häntä vastaan.

"Minulla on viesti herra Zidanelle leidi Freyalta. Minun on käsketty kertomaan seuraavaa", rotti sanoi ja luki sitten paperin palalle kirjoitetun viestin nuorukaiselle, "Zidane! Tämä voi viedä jonkin aikaa, joten odota minua majatalossa".

Zidane nyökkäsi miehelle ja lähti kulkemaan portaita majatalolle. Hän ei kuitenkaan ehtinyt astua sisään, kun Viviä haukkuneen rottaperheen isä juoksi paikalle huutaen apua. Eräs toinen rotti kääntyi tämän puoleen kysyen, mikä oikein oli hätänä.

"Muurahaisleijona on kaapannut lapsen ja aikoo raadella tämän!"

"Muurahaisleijona? Sehän on yleensä lauhkea!"

"Meidän täytyy antaa sille pedolle oppitunti!" perheen isä totesi vihaisena.

"Tämä vaatii välitöntä toimintaa. Minä menen heti ilmoittamaan ylipapille", toinen rotti totesi ja juoksi portaita ylös.

Perheen isä näytti tuskastuneelta ja kääntyi Zidanen puoleen. Hän kiroili cleyralaisten laiskuutta ja pyysi poikaa mukaansa auttamaan.

"Luulisin, että olet tarpeeksi vahva hommaan". Zidane nyökkäsi ja seurasi edellään juoksevaa rottaa portaita alas aina kaupungin portille asti. Sieltä mies ohjasi hänet oikealle. Hän näki edessään pyörteilevää hiekkaa, josta oli noussut ruma otus. Otus muistutti lähinnä ylisuurta muurahaista ja se roikotti pientä rottalasta etujaloissaan. Quina ja Vivi olivat jo myös paikalla.

"Tämä on siis muurahaisleijona", Zidane ajatteli.

"Auttakaa minua!" rottalapsi huusi.

"Koita pärjätä siellä! Me pelastamme sinut!" Zidane yritti rohkaista pientä poikaa.

Freya ryntäsi paikalle keihäs valmiiksi kädessään. Hänen silmänsä suurenivat kauhusta, kun hän näki lapsen muurahaisleijonan pihdeissä.

"Onko lapsi kunnossa, Zidane?" hän kysyi.

"Kyllä, hän on kunnossa!"

"Totta helvetissä minä olen kunnossa!" lapsi huusi.

"Tuo ääni. Pojan täytyy olla prinssi Puck!" Freya huudahti.

"Freya!" Puck huudahti, "Missä olet ollut?" Samassa muurahaisleijona alkoi karjua ja heitti Puckin ilman halki. Freya nappasi pojan kiinni ja laski maahan. Muurahaisleijona alkoi hivuttautua joukkoa kohti hiekkapyörteestään.

"Se hyökkää!" Zidane huomautti ja veti miekkansa esille. Hän huitaisi otuksen tuntosarven poikki, kun se ehti tarpeeksi lähelle. Otus perääntyi hieman karjuen hurjasti, mutta ei luovuttanut. Se syöksyi kohti toveruksia. Quina huitoi sitä ylisuurella haarukallaan ja Vivi heitti jättimäisen salaman sitä kohti. Zidanen onnistui nirhata siltä toinenkin tuntosarvi poikki.

Muurahaisleijona oli melko avuton ilman tuntosarviaan, mutta se yritti edelleen napata jonkun nelikosta terävien leukojensa väliin. Freya jännitti lihaksensa ja syöksyi korkealle ilmaan. Hetkeä myöhemmin hän tuli kovaa vauhtia alas keihäs tanassa. Keihäs lävisti

muurahaisleijonan pään ja olento vajosi takaisin hiekkapyörteeseensä, kuolleenä. Nopeasti Freya ponkaisi itsensä takaisin ystäviensä vierelle ja kääntyi katsomaan prinssiä.

"Oletteko kunnossa, teidän korkeutenne?" hän kysyi huolestuneena.

"Hei, Freya! Miten menee?" Puck virnisteli, eikä vaivautunut vastaamaan naisen kysymykseen.

"Miten tämä on mahdollista? Kuulin, että teidän korkeutenne katosi pakomatalla Burmeciasta", Freya näytti nyt enemmänkin hämmentyneeltä kuin huolestuneelta.

"Öh... niin", Puck mutisi.

"Mennään heti katedraaliin tapaamaan hänen majesteettiaan", Freya totesi ja yritti tarttua kiinni Puckin kädestä. Poika kuitenkin väisti hänen otettaan.

"Sitä vanhustako? Njää, en halua nähdä häntä. Sano vain, että käskin tervehtiä häntä puolestani. Nähdään myöhemmin!" Puck huikkasi ja juoksi pois, "Pidä huoli itsestäsi, Vivi!"

"Hän niin julma. Vivi paljon kivempi", Quina mutisi.

"Hän on ensimmäinen ystäväni, jonka olen koskaan saanut", Vivi sanoi ja loi moittivan katseen Quinaan keltaisilla silmillään, "Minun täytyy kertoa hänelle jotain". Vivi ryntäsi Puckin perään.

Muut tuijottivat hetken ihmeissään pienen maagin perään. Miten tämä saattoi tuntea Burmecian prinssin? Missä nämä olivat tavanneet ja ystäväystyneet? Sitten Zidane muisti, ettei Vivi ollut juossut teatterilaivan lavalle yksin. Tuo rottapoika oli ollut hänen kanssaan. Ilmeisesti nämä olivat tutustuneet samana iltana, jona Tantaluksen oli ollut määrä siepata prinsessa Garnet.

Freya kääntyi Zidaneen ja Quinaan päin ja ehdotti, että nämä tulisivat hänen kanssaan tapaamaan kuningasta. Yhdessä he lähtivät jälleen kipuamaan portaita ylöspäin aina katedraalille asti. Siellä kuningas otti heidät hymyillen vastaan.

"Ymmärrän, te siis tapasitte Puckin", hän nyökkäili Freyan kerrottua tapahtumista.

"Yhtä vallattomana kuin aina, teidän majesteettinne", Freya vastasi kohteliaasti.

"En ole nähnyt häntä ikuisuuksiin", kuningas sanoi hieman surua äänessään.

"Kuulin, että hänen korkeutensa lähti Burmeciasta kuukauden minun jälkeeni. Siitä on siis kolme vuotta", Freya totesi.

"Ja nyt te molemmat olette päättäneet palata näinä vaarallisina aikoina. Olen todella kiitollinen", kuningas sanoi.

Sivummalla seisonut kullalla koristeltuun kaapuun pukeutunut ylipappi astui esiin ja kääntyi puhumaan Freyalle kumarrettuaan ensin kohteliaasti kuninkaalle.

"Freya, hoitaisimmeko muinaisen seremonian hiekkamyrskyn vahvistamiseksi? Yksikään vihollisemme ei pysty hyökkäämään myrskyn läpi, ja seremonian suorittaminen sinunlaisesi voimakkaan lohikäärmesoturin kanssa tekee myrskystä entistä vahvemman", ylipappi selosti ylpeänä.

”Tarkoitat seremoniaa ajalta, jolloin Burmecia ja Cleyra olivat yhtä. Minä ymmärrän”, Freya sanoi ja suuntasi seuraavat sanansa Zidanelle. ”Zidane, kohtasin epäonnistumisen yrittäessäni suojella Burmeciaa. En voi sallia Brahnen käyttäa voimiaan enää meitä vastaan.”

”Sinä olet muuttunut, Freya”, poika vastasi, ”En uskonut, että olisit noin vahva, silloin kun tapasimme ensi kertaa”.

”En pystynyt palauttamaan rauhaa Burmeciaan niin kuin Sir Fratley toivoi. Nyt kaikki, mitä voin tehdä, on suojella tätä kaunista paikkaa”.

”Niin, Cleyran suojeleminen on parasta, mitä voit tehdä itsellesi”, Zidane sanoi.

Zidane siirtyi Quinan kanssa sivummalle, ja he jäivät katselemaan, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Kuningas asettui istumaan valtaistuimelleen ja ylipappi siirtyi seisomaan tämän viereen. Eräs rotti alkoi soittaa kaunista säveltä katedraalin toisella puolella olevalla harpulla. Freya ja neljä cleyralaista asettuivat keskelle lattiaa ja aloittivat muinaisen rivitanssin harpun soiton tahdissa. Mitään muita ääniä ei kuulunut huoneessa kuin harpun soitto ja tanssijoiden jalkojen pehmeät tömähdykset lattiaa vasten.

Kun musiikki viimein loppui ja tanssijat pysähtyivät paikoilleen, kuului terävä napsahdus. Harpusta oli katkennut kieli.

”Harpun kieli katkesi... Kamala enne tämä on...” kuiskasi harpun soittaja tuskin kuuluvasti.

Samalla hetkellä ulkoa alkoi kuulua suhinaa. Kaikki sisällä olijat ryntäsivät ikkunoihin. Hiekkamyrskyn yläosassa välähti sininen valo ja myrsky alkoi kadota. Hetken päästä se oli pyyhkiytynyt olemattomiin ja Cleyran valtava puunrunko oli paljastunut jälleen maailman nähtäväksi. Sininen taivas kimalteli Cleyran ikkunoista ensimmäistä kertaa tuhansiin vuosiin.

”En voi uskoa, että hiekkamyrsky katosi... Mitä oikein tapahtui?” Zidane huudahti.

”En tiedä”, Freya sanoi kauhuissaan.

”Mitään tällaista ei ole tapahtunut koskaan sen jälkeen, kun asetuimme tänne. Harpussa on maaginen kivi”, ylipappi sanoi ja viittasi harpun päälle kiinnitettyyn punaiseen jalokiveen, ”Muinaisista ajoista asti olemme kontrolloineet hiekkamyrskyä sen avulla”.

”Kenties joku yrittää päästä Cleyraan”, kuningas puuttui puheeseen.

”Pelkään, että saatatte olla oikeassa, herrani”, ylipappi sanoi, ”Ainoa toivomme on, etteivät vihollisemme tule ylös runkoa pitkin...”

Steiner ja Marcus istuivat turhautuneena häkissä, joka oli ripustettu suuren pyöreän huoneen kattoon. Kaksi alexandrialaista sotilasta piti vahtia heidän alapuolellaan, vaikka oli varsin ilmeistä, ettei heillä ollut mitään keinoa päästä pakenemaan häkistä.

”Kuinka nuo kelvottomat hovinarrit kehtasivat lukita meidät tänne! Zorn ja Thorn eivät ikinä tule selviämään tästä!” Steiner raivosi tapansa mukaan naama punaisena kuin keitetty rapu.

”En voi uskoa, että tulini vedetyksi tähän mukaan”, Marcus mutisi.

”Kukaan ei käskenyt sinua sekaantumaan meidän asioihimme”, Steiner ärähti miehelle.

"Aika surullista tulla oman kuningattarensa selkään puukottamaksi", Marcus jatkoi mutinaansa välittämättä Steinerista.

"Tämä kaikki on jotain väärinkäsitystä. Tunnen kuningattaren, hän ei ikinä pettäisi minua", Steiner huomautti.

"Toiveajattelua. Kuka tietää, mitä hän tekee prinsessalle", Marcus totesi kuivasti. Marcuksen sanat vetivät Steinerin hiljaiseksi pitkäksi aikaa. Lopulta ritari totesi, että hänen täytyi pelastaa prinsessa mihin hintaan hyvänsä. Hän nojasi päätään käsiinsä ja alkoi tosissaan miettiä, miten oikein pääsisi karkaamaan kattoon ripustetusta häkistä.

Prinsessa Garnet seisoj keskellä huonettaan ja tuijotti eteensä. Hänellä oli paljon mielessään. Kuuntelisiko hänen äitinsä häntä? Miksi tämä oli hyökännyt Burmeciaan ja miksi tämä oli vanginnut hänet, Steinerin ja Marcuksen?

Minun täytyy olla rehellinen häntä kohtaan. Hän ei ole ollut viimeaikoina oma itsensä, hän ajatteli, itse asiassa, hän on käyttäytynyt oudosti edellisestä syntymäpäivästäni asti. Samana päivänä pitkä mies vieraili täällä... Ehkä hänellä on jotain tekemistä tämän kaiken kanssa. Nyt, kun ajattelen sitä, tuolloin asiat alkoivat muuttua. Tohtori Tot lähti myös pian sen jälkeen Alexandriasta. Mitä oikein tapahtui tuona päivänä? prinsessa pohti itsekseen.

Samassa huoneen ovi lämähti auki. Zorn ja Thorn pomppivat sisälle virnuillen kuvottavasti maalatuilla kasvoillaan.

"Kuningatar Brahne kutsuu sinua", Zorn sanoi.

"Tule mukaamme", jatkoi Thorn.

"Kuinka kehtaatte puhua minulle noin", Garnet huudahti puristaen käsiään nyrkkiin.

"Meidän mukaamme tulet, näin se on", Thorn sanoi ilkkuen.

Garnet totesi, että oli turha käydä väittelemään hovinarrien kanssa. Hän halusi joka tapauksessa puhua äitinsä kanssa. Niinpä hän seurasi Zornia ja Thornia ulos huoneestaan suuren salin kautta kuningatar Brahnen tiloihin. Kuningatar otti hänet vastaan iloisesti hymyillen. "Kultaseni, siinähan sinä olet", tämä sanoi lempeällä äänellä, "Minä olen ollut sairaana huolesta. Tulehan lähemmäs".

Garnet käveli hitaasti lähemmäs äitiään ja katsoi tätä tarkasti. Tämä ei näyttänyt muuttuneen lainkaan sinä aikana, jonka hän oli ollut poissa palatsista.

"Äiti, minun täytyy kysyä sinulta jotain", hän sanoi varovaisesti.

"Mitä niin? Kerron sinulle kaiken, mitä haluat kuulla, kultaseni", kuningatar sanoi puhuen yhä hämäävän lempeästi.

"Teitkö sinä... Onko totta, että sinä olet vastuussa Burmecian tuhosta?" Garnet kysyi vaivautuneena.

"No... Ei ihme, että näytät huolestuneelta", kuningatar aloitti nyt jo hieman tiukemmalla äänen sävyllä, "Se on kaukana totuudesta, Garnet. Nimittäin nuo Burmecian rotat suunnittelivat

hyökkäävänsä jossain vaiheessa Alexandriaan. En voinut vain odottaa heidän hyökkäävän arvokkaaseen kuningaskuntaamme, joten minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin hyökätä ennen heitä.”

”Äiti, onko tuo todellakin totuus?” Garnet kysyi. Jotenkin hän ei vain voinut uskoa äitinsä sanoja niin vakuuttavilta kuin ne kuulostivatkin.

”Tietenkin. En koskaan valehtelisi sinulle”, kuningatar sanoi. Garnet nyökytteli ja sanoi uskovansa. Olihan tietysti mahdollista, että asia tosiaan oli niin.

Samassa pitkä, hopeahiuksinen mies asteli huoneeseen. Garnetille tuli epämääräinen tunne, että hän oli nähnyt miehen jossain aiemminkin. Juuri nyt hän ei vain kyennyt muistamaan, missä ja milloin tämä oli tapahtunut.

”Näyttelenkö minäkin jotain osaa tässä kohtauksessa?” mies sanoi ivallisen kohteliaalla äänellä ja loi prinsessaan samalla röyhkeän katseen.

”Kohtauksessa?” Garnet sanoi epäuskoisella äänellä.

”Niin, kohtauksessa tässä kauniissa näytelmässä”, mies sanoi salaperäisesti. ”Ritari valkoisen ratsun selässä ja kaunis prinsessa. Kertomus traagisesta rakkaudesta. Voittaakseen murheen prinsessan täytyy nukkua sata vuotta.”

”Sinä... Minä olen nähnyt sinut aiemmin...” Garnet sanoi. Hän mieleensä tulvi kuvia linnassa hiippailleesta pitkästä miehestä ja sitten kuva miehestä Trenon huutokaupassa. Nyt tuo mies seisoi hänen edessään.

”Vaikuttaa siltä, että kohtalomme oli tavata uudestaan”, mies sanoi hymyillen vinosti. ”Suloinen enkelini, tulehan luokseni.” Mies käveli Garnetin luokse ja tarttui tätä vyötäisiltä. Ennen kuin tämä edes ehti vastustella, hän oli vetänyt tytön itseään vasten.

”Minä vien sinut unien maailmaan”, mies sanoi ja kohotti toisen käsistään Garnetin pään päälle. Hän kuiskasi loitsun oudolla kielellä, ja tyttö retkahti hervottomana hänen käsivarsilleen.

”Hän on kaunis jopa nukkuessaan”, mies huomautti kuningatar Brahnelle, joka tyytyi tuhahtamaan kommentille. Tämä kutsui Zornin ja Thornin paikalle ja käski näiden edetä suunnitelman mukaan. Nämä ottivat prinsessan miehen käsivarsilta ja kantoivat unessa olevan tytön pois huoneesta.

Zorn ja Thorn raahasivat prinsessa Garnetin linnan kellareihin. He kantoivat tämän suureen huoneeseen ja asettivat tämän pyöreän pöydän päälle huoneen perälle.

”Hyvää syntymäpäivää, prinsessa”, Zorn sanoi ivallisesti.

”16-vuotiaaksi prinsessa tullut on. Eidolonit viedä häneltä viimein voimme me”, Thorn hyppi innoissaan paikallaan.

Hovinarrit alkoivat tanssia pöydän ympärillä oudonnäköistä tanssia. Samalla he alkoivat lausua loitsua. Vuoronperään kumpikin. Ensin Zorn ja sitten Thorn.

”Ikuisen elämän eidolonit”, Zorn lausui hartaasti tanssiessaan.

"Rajattoman voiman eidolonit", Thorn jatkoi.

"Nouskaa 16-vuotisesta unesta."

"Irrottautukaa 16 vuoden odotuksen jälkeen", sanat saivat sinisen valon nousemaan Garnetin kehosta.

"Aika on tullut", Zorn huudahti.

"Aika on nyt", Thorn kiljui. Samalla hetkellä prinsessa nousi ilmaan ja hänen päänsä retkotti hervottomana. Pitkät mustat hiukset valuivat suorina alaspäin.

"Tule ulos", Zorn aloitti.

"Odin, pimeyden sotilas", Thorn jatkoi.

Zidane käveli hitaasti portaita alas observatoriolle. Freya seisoi pyöreän rakennuksen keskellä ja näytti huolestuneelta. Zidane ei ollut nähnyt naista koskaan niin avuttomana ja vihaisena.

"Kerro minulle. Miksi luulet hiekkamyrskyn kadonneen?" nainen kysyi huomattessaan nuoren miehen.

"En tiedä", Zidane sanoi vaivautuneena. "Yllätyin jo pelkästään siitä, että täällä edes oli hiekkamyrsky."

"Tiesitkö, että hiekkamyrsky oli tuhansia vuosia vanha, eikä se ole koskaan aiemmin kadonnut kertaakaan", Freya sanoi vihaisesti. "Ehkä Brahne on tämän takana."

Zidane katsoi naista pohtivasti. Hän ei ollut niinkään varma, että Brahne yksin olisi kaiken takana. Tämä oli kuitenkin ollut tunnettu lempeydestään vielä vuosi sitten.

"Olen enemmänkin huolissani miehestä, joka hänellä oli mukanaan", hän viimein sanoi.

"Niin se mies... Kukakohan hän oikein on?" Freya sanoi ja vajosi sitten hiljaisuuteen. Hetken päästä hän kääntyi takaisin Zidanen puoleen: "Aion mennä alas tutkimaan, miksi myrsky oikein katosi."

Zidane totesi, että oli juuri aikonut ehdottaa samaa. Hän lupautui lähtemään naisen mukaan ja ehdotti, että he kävisivät myös hakemassa Vivin ja Quinan majatalosta mukaansa. Apuvoimat eivät varmaankaan olisi turhia, jos Brahne todellakin aikoi hyökätä Cleyraan. Ei sillä, että Zidane olisi omia kykyjään taistelussa epäillyt, mutta siltikin oli parempi, jos heitä olisi useampi. Kaksikko juoksi siltaa pitkin majatalolle. Quina lähti ilomielin heidän mukaansa, sillä hän ei ollut omien sanojensa mukaan löytänyt kaupungista tarpeeksi "nami-namia". Vivi sen sijaan epäröi hieman, mutta lähti kuitenkin ystäviensä mukaan, sillä Puckin oli taas kadonnut jonnekin.

Ystävykset poistuivat kaupungista ja kapusivat tikapuut alas. He kävelivät kaikessa rauhassa ikkunakäytävän läpi. Käytävää seuraavan hiekkapyörrehuoneen pyörteet olivat pysähtyneet ja huoneessa seisoskeli kaksi alexandrialaista soturia. Brahne oli mitä ilmeisimmin tosiaan hyökkäämässä Cleyraan. Sotilaat huomasivat tulijat ja hyökkäsivät välittömästi näiden kimppuun. Vivi iski näitä heti tuliloitsulla. Toinen sotilaista ryntäsi karkuun, mutta toinen jäi

uhmakkaasti taistelemaan ja hyökkäsi Freyan kimppuun miekallaan huitoen. Freya oli kuitenkin nopeampi ja ponnisti itsensä ilmaan. Hetkessä hän laskeutui sotilaan taakse ja työnsi keihäänsä tämän ruumiin läpi. Veri valui maahan ja värjäsi hiekan punaiseksi. Vivi tuijotti kuollutta naista ja tunsu lievää pahoinvointia.

Zidane viittooi muita jatkamaan matkaa, hänkään ei halunnut katsella ruumista yhtään pidempää kuin oli pakko. Seuraavassa huoneessa heidän kimppuunsa hyökkäsi jälleen kaksi alexandrialaista sotilasta, mutta nämä pakenivat paikalta Vivin loihdittua yhden suuren salaman.

Nelikko ryntäsi kohti kiikkerää puusiltaa, mutta eivät ehtineet kuin sen puoleenväliin, kun he kuulivat tutun äänen takaansa.

"Bingo", Puck huudahti ja sai toverukset kääntymään ympäri. Puck juoksi suoraan Freyan luokse välittämättä muista lainkaan. "Freya! Kaupunki on vaarassa! Sinun täytyy tulla heti takaisin!" hän huudahti.

"Ei, minun pelkoni ovat toteutuneet", Freya mutisi. "Tulen välittömästi, herrani", hän sanoi Puckille ja lähti seuraamaan tätä takaisin Cleyraan. Zidane, Vivi ja Quina juoksivat perässä.

Kun he saapuivat takaisin Cleyran portille, Freya näki vanhan tuttunsa Danin. Tätä piiritti kaksi mustaa maagia.

"Kuinka kehtaatte tulla tänne!" tämä huusi. Ne jäivätkin tämän viimeisiksi sanoiksi, sillä toinen maageista kohotti kätensä ja suuntasi tuli-loitsun tähän viattomaan sivulliseen. Dan syttyi liekkeihin ja kuoli luultavamminkin hirvittäviin tuskiin tulen polttaessa ensin hänen karvansa, sitten ihon ja lopulta koko kehon.

Kaksi rottanaista ryntäsi paikalle ja huomasi järkyttyneen paikallaan seisovan nelikon.

"Olkaa kilttejä ja auttakaa meitä!" toinen naisista huudahti.

"Kaupunki on täynnä demoneita!" toinen kirkui. Samassa naisten taakse ilmestyi kaksi valopalloa, jotka muuttuivat hetkessä mustiksi maageiksi. Nämä tappoivat naiset sumeilematta tieltään ja hyökkäsivät sitten kohti Zidaneä ja kumppaneita.

Zidane seivästi miekallaan toisen maageista, ja Quinan onnistui iskeä toinen kuoliaaksi haarukallaan ennen kuin nämä ehtivät tehdä mitään. Ystävykset ryntäsivät ylös portaita kaupunkiin. Majatalon edustalla he näkivät rottaperheen, jota kaksi maagia piiritti. He ryntäsivät perheen avuksi ja onnistuivat surmaamaan maagit juuri ajoissa. Perhe ryntäsi kohti vasemmalla olevaa siltaa paetakseen, mutta siellä heitä vastaan tulikin musta maagi, joka tappoi kylmäverisesti perheen isän. Vivi suuntasi raivoissaan suuren jääpuikon kohti maagia ja lävisti tämän sillä.

Zidane ohjasi perheen oikealle portaisiin. He pääsivät turvallisesti seuraavalle tasanteelle, mutta siellä heitä vastassa oli jälleen kaksi mustaa maagia. Näiden onnistui

teurastaa perheen äiti lasten silmien edessä ennen kuin Zidane ehti tappaa toisen mustista maageista miekallaan. Freya hyppäsi paikalle ja keihästi jäljelle jääneen maagin.

Zidane nappasi itkevät lapset kainaloonsa ja lähti juoksemaan kohti portaita. Ainoa mahdollisuus pelastaa lapset oli saada nämä turvaan katedraaliin. Sieltä käsin olisi myös luultavasti helpompi puolustautua maageja vastaan. Juuri kun ystävykset saapuivat katedraalin edustalle, ilma täyttyi valopalloista ja pian heitä piiritti useampikin maagi. Heillä ei ollut pakomahdollisuutta. Maagit kohottivat käsiään. Zidane mietti kuumeisesti, miten onnistuisi pelastamaan edes lapset, mutta mitään mahdollisuutta ei näyttänyt olevan. Juuri ennen kuin maagit ehtivät suunnata tappavan tuliloitsunsa heitä kohti, jostain ylhäältä syöksyi rottamies, joka keihästi hyvin nopeasti puolet maageista. Tämä liikkui nopeammin kuin kukaan, jonka Zidane oli aiemmin nähnyt. Hän ei kuitenkaan jäänyt ihmettelemään, vaan tyrkkäsi lapset Quinalle ja hoiteli itse loput hämmentyneistä maageista miekallaan.

"Juoskaa!" avuksi tullut muukalainen huusi. Kaikki juoksivat sisälle katedraaliin. Zidane kääntyi muukalaiseen päin vielä ennen poistumistaan:

"En tiedä, kuka olet, mutta olen sinulle velkaa yhden", hän sanoi ja paineli sitten muiden perässä sisälle.

Muukalainen käveli rauhallisesti muiden perässä sisälle katedraaliin. Freya ryntäsi hän luokseen kyyneleet silmissään.

"Sir Fratley!", tämä huudahti, "Olen kaivannut sinua niin paljon! Aloin etsiä sinua välittömästi lähdettyäsi Burmeciaista... Missä oikein olet ollut kaikki nämä vuodet? Missä maailman kolkilla sinä olet vaeltanut?" Freya veti syvään henkeä yrittäen rauhoittaa itseään. Hän oli vihdoinkin saanut rakkaansa takaisin.

"Minun rakas Fratleyni... Kiipesin korkeimmille vuorille vain kuullakseni huhuja sinun voitoistasi... Etsin syvimmistä laaksoista vain löytääkseni sinun jalanjälkesi... Mutta en koskaan löytänyt sinua. Lopulta kuulin jotain, mitä en voinut kestää."

"Sanoitko olevasi Freya?" Sir Fratley kysyi. "Luulenpa, että tämä on ensimmäinen kerta, kun tapaamme."

"Mitä... mitä sinä juuri sanoit?" Freya huudahti järkyttyneenä.

"Olen pahoillani, mutta en muista sinua elämässäni", Sir Fratley vastasi aidosti pahoittelevaan sävyyn.

Freya näytti kauhistuneelta. Hän näytti lapselta, jolta joku oli vienyt tikkarin kädestä.

"Sinä et voi olla unohtanut minua", hän huusi, "Se olen minä, Freya! Burmecian Freya!"

"Olen pahoillani..." Sir Fratley sanoi.

Zidane, joka oli seurannut keskustelua sivusta, ryntäsi nyt paikalle ja katsoi Sir Fratleyä hyvin hämmästyneenä. Hänkään ei voinut uskoa kuulemaansa.

"Odotas vähän kaveri! Sinä et voi olla tosissasi. Tässä on Freya, kadotettu rakkautesi! Miten voit olla unohtanut hänet? No, sano jotain!" hän raivosi. Jos hän johonkin todella uskoi, se oli aito ja ikuisesti kestävä rakkaus, eikä hän voinut vain sivusta katsella Freyan murtumista.

"Zidane... älä..." Freya kuiskasi.

"Mitä? Sinä olet etsinyt tätä kaveria vuosia, ja nyt hän on tässä edessäsi!" Zidane huudahti päin naisen kasvoja. Hän ei voinut uskoa tätä todeksi.

Burmecian kuningas käveli rauhallisesti paikalle ja katsoi vuoron perään jokaista. Sitten hän käveli Sir Fratley'n eteen.

"Fratley! Muistatko minut, Burmecian kuninkaan?" hän kysyi tiukasti. Fratley katsoi vanhaa rottaa pitkään ja puisteli sitten päätään.

"Pelkäänpä, että en", hän vastasi.

"Mahdotonta! Oletko unohtanut kaiken menneisyydestäsi?" kuningas kauhisteli, "Sittenpä kysyn sinulta yhtä asiaa: mikä tuo sinut takaisin Burmeciaan? Oletko kuullut kriisistä täällä Cleyrassa, jonka asukkaat ovat veljiämme?"

"Itse asiassa..." Fratley aloitti.

"Itse asiassa, minä kerron teille!" joku huusi katedraalin ovelta.

Puck käveli reippaasti sisään katedraaliin ja nyökkäsi nopeasti isälleen ennen kuin aloitti kertomuksensa.

"Minä löysin Fratley'n matkatessani maailmalla. Ja kuten voitte arvata, hän ei tiennyt, kuka minä olin tai edes, kuka hän itse oli. Mutta kuullessaan, että Burmeciaan oli hyökätty ja Cleyra oli vaarassa, hänen uskolliset muistonsa lohikäärmeritareista toivat hänet takaisin tänne", Puck kertoi täyden hiljaisuuden vallitessa.

"Lohikäärmeritari... Kerran minua kutsuttiin sillä nimellä, mutta se on kaikki, mitä pystyn tällä hetkellä muistamaan", Fratley sanoi hiljaa. Freya ojensi kätensä miestä kohti.

"Fratley", hän kuiskasi.

"Minun täytyy mennä", mies sanoi kiireesti, hyppäsi ulko-ovelle ja juoksi ulos ennen kuin Freya ehti koskettaa häntä. Freya ei tehnyt elettäkään seuratakseen häntä.

"Etkö aio mennä hänen peräänsä?" Zidane kysyi ihmeissään. Hän itse olisi ainakin mennyt prinsessa Garnetin perään.

"En. Olen onnellinen, kun tiedän hänen edes olevan elossa", Freya vastasi väsyneesti.

"Olen pahoillani", Puck puuttui puheeseen, "Tiesin, ettet ollut valmis tapaamaan häntä, mutta nyt kun Cleyra on vaarassa ja kaikkea..."

"Ei se mitään, teidän korkeutenne", Freya sanoi ja yritti hymyillä.

"No, minä menen nyt hänen peräänsä. Nähdään myöhemmin!" Puck huudahti ja vilkutti nopeasti isälleen. Sitten hän juoksi myös ulos ovesta Fratley'n perässä.

"Odota, Puck! En ole nähnyt sinua aikoihin!" kuningas huusi epätoivoisesti.

Samassa Vivi ja Quina astelivat paikalle katedraalin muista osista. Vivi katsoi hämmästyneenä ovelle vain nähdäkseen vilauksen Puckin hännänpäästä.

"Mitä? Oliko tuo Puck?" hän kysyi. "Mitä oikein tapahtuu? Freya, itketkö sinä?" hän kyseli huolestuneena hiljaisessa huoneessa.

"Miten ironista", Freya sanoi katkerasti. "Löydän miehen, josta olen unelmoinut loputtomasti, vain todetakseni, ettei hän muista, kuka olen." Freya kääntyi katsomaan Zidaneä: "Zidane, vihollista ei ole vielä voitettu. Meidän täytyy ryhdistäytyä".

Zidane ei ehtinyt sanoa naiselle mitään, sillä juuri samalla hetkellä ylipappi alkoi huutaa kauhuissaan ja osoitti harppua. Alexandrian Beatrix seiso harpun luona ja poimi maagisen kiven sen päältä käteensä.

"Nyt, kun minulla on tämä kivi, voin jättää kaupunkinne rauhaan", nainen sanoi kylmän rauhallisesti luoden samalla halveksivan katseen jokaiseen huoneessa olijaan ja juoksi ulos katedraalista. Zidane ei epäröinyt hetkeäkään, vaan juoksi naisen perään. Quina, Vivi ja Freya seurasivat häntä.

"Luuletko pääseväsi pakoon noin vain?" Zidane huusi päästyään ulos. Beatrix kääntyi ja loi häneen salamoivan katseen samalla hetkellä, kun hänen ystävänsä ehtivät hänen rinnalleen.

"Päästä pakoon... hahah", nainen naureskeli, "Olet suurempi typerys kuin osasin kuvitellakaan. Oletko jo unohtanut, miten pahasti pieksin teidät Burmeciasa?"

"Oletko siis itse niin typerä, ettet lopeta sitä minkä aloitit?" Freya huusi naiselle takaisin raivoisasti.

"Sinä saat maksaa!" Vivi yhtyi raivoon.

"En löydä herkkuja tästä kaupungista, joten me kokata sinusta aamiaista!" Quinakin huusi.

"Joten antakaa minun murskata harhakuvitelmanne suuruudestanne", Beatrix vastasi huutoihin tyyliä. "Olen kyllästynyt tähän pelleilyyn!"

Beatrix nosti miekkansa pystyyn ja mutisi sanoja muinaisella kielellä, jota kukaan nuorista ei tuntenut. Ilmaa pyyhkäisi valtava näkymätön aalto, joka heitti heidät vasten katedraalin seinää.

"Minä lähden jalokiven kanssa nyt", Beatrix totesi kylmästi ja viittasi lähellä seisoneen mustan maagin luokseen. Maagi muuttui valopalloksi, ja Beatrix hyppäsi ilmaan kadoten pallon sisään. Pallo kohosi korkeuksiin ja katosi näkyvistä.

Zidane kamposi itsensä pystyyn ottaen tukea seinästä. Tuo nainen oli liian voimakas. Hän tähysi taivaalle, mutta ei nähnyt enää merkkiäkään valopallosta

"He katosivat..." hän totesi. "Mitäs nyt, Freya?" hän kysyi naiselta, joka oli myös saanut itsensä jotenkin jaloilleen.

"Hyvä kysymys", nainen totesi tietämättä, mitä sanoa. "Zidane! Takanasi!" hän huudahti samassa, sillä joukko maageja marssi juuri portaita ylös.

Zidane käännähti ympäri valmiina käymään taisteluun, mutta maagit eivät hyökänneetkään. Ensimmäinen maageista muuttui valopalloksi, kuten toverinsa vain hetkeä aiemmin.

"Minä aion seurata heitä!" nuorimies huudahti. "Seuratkaa minua!" Zidane toimi kuten Beatrix aiemmin ja hyppäsi ilmaan valopallon alapuolella. Hänkin katosi, ja pallo kohosi korkeuksiin. Vivi huusi kauhistuneena hänen peräänsä.

Freya katseli valopallon nousua taivaalle ja kääntyi sitten puhumaan pienelle maagille.

"Minä tuskin koskaan palaan tähän paikkaan", hän sanoi, "Sitä paitsi, tämä saattaa olla sinun viimeinen mahdollisuutesi saada selville, kuka oikeastaan olet... Tule, Vivi, näytä meille rohkeutesi", hän huudahti ja hyppäsi seuraavan valopalloksi muuttuneen maagin kyytiin.

Vivi keräsi rohkeutta hetken, mutta tiesi, että hänen olisi tehtävä samoin, jos halusi vielä tavata ystävänsä. Hän pinnisti kaikki voimansa ja hyppäsi viimeisen maagin mukaan, kun tämäkin muuttui valopalloksi. Quina jäi hetkeksi yksin tuijottelemaan taivaalle.

"Minä ei tykätä korkeuksista", tämä totesi ja lähti juoksemaan portaita alas.

LUKU III

PRINSESSAA PELASTAMASSA

Kuningatar Brahne seisoj ilmaivansa Red Rosen keulassa ja katseli alapuolellaan aukeavaa näkymää. Valtava jättimäinen puu ja sen latvassa kaunis kaupunki, Cleyra, näytti niin korkealta melkein pieneltä. Hän piteli kädessään mustanvihreänä kiiltelevää kiveä ja hykerteli mielissään. "On aika..." hän sanoi voitonriemuisena itsekseen, "Ilman kutsujan voimiaan Garnet on täysin avuton. Tämän Synkän Materialin avulla minä vihdoin pitelen käsissäni eidolonin voimaa. Nyt saan selville, ovatko Kujan puheet totta. Odin, tule luokseni!" hän huudahti ja kohotti käsissään olevan kiven päänsä yläpuolelle.

Kivi kuningattaren käsissä alkoi hehkua synkkää valoa. Seuraavassa hetkessä Cleyran yläpuolelle ilmaan avautui musta portti. Portista ratsasti ulos valkoisen hevosen selässä sarvipäinen, kookas mieshahmo. Tämä katsoi hetken Cleyraa ja asetti sitten kädessään olevan keihään tanaan yllyttäen hevostaan hurjaan laukkaan. Hevonen syöksyi kovaa ravia suoraan alas kohti Cleyraa. Ilma täyttyi lieskoista ja paksusta savusta. Kuningatar tunsu rikin katkunenässään. Kun savu viimein haihtui, oli Odin kadonnut ja valtava puunrunko pirstoutunut kyteväksi tuhkakasaksi. Vain muutama juuri oli säästynyt. Kuningatar tuijotti kauhuissaan, mutta samalla innoissaan pelottavaa näkyä. Hän oli saanut käsiinsä valtavamman voiman kuin olisi ikinä voinut uskoa.

Kolme valopalloa nousi ilman halki kohti Red Rosea. Ne lensivät sen kannelle ja pujahtivat sitten riviin asetettuihin patoihin. Pian kolmesta padasta hyppäsivät esiin Zidane, Vivi ja Freya. Nämä katselivat hetken hämmentyneinä ympärilleen.

"Huh... näittekö tuon?" Zidane henkäisi viimein pitkän hiljaisuuden jälkeen.

"Cleyra... Puck... Quina... He ovat kaikki mennyttä", Vivi kuiskasi tuskin kuuluvasti.

"Hemmetti!" Zidane kirosi. "Mutta mitä tapahtui Beatrixille? Olen varma, että hän on jossain täällä laivalla".

Zidane juoksi ilmaivain toisessa päässä oleville portaille ja niitä ylös yläkannelle. Hän ei kuitenkaan ehtinyt tutkia paikkoja enempää, sillä hän kuuli läheneviä askelia laivan sisäosiin vievän oven takaa. Nopeasti hän juoksi takaisin alas ja käski ystäviään piiloutumaan portaiden taakse. He ehtivät juuri ajoissa turvaan, sillä hetkeä myöhemmin ovi yläkannella avautui ja Beatrix asteli kannelle. Tämä käveli kohti laivan keulaa ja tervehti vastaan tullut sotilasta.

"Tervetuloa takaisin, kenraali", sotilas sanoi kohteliaasti.

"Kuinka hänen majesteettinsa voi?" Beatrix kysyi.

"Hän on odottanut paluutanne innokkaasti", sotilas vastasi, "Olen varma, että hän osoittaa teille kiitollisuutta voitostamme. Teidän ylivoimaisuutenne on osoitettu nyt varmasti. Steiner ja hänen Pluton ritarinsa eivät ole mitään teihin verrattuna."

Beatrix kohotti kätensä varoittavasti ja katsoi hitusen vihaisesti ja arvostelevasti sotilasta.

"Tuo riittää!" hän sanoi melkoisen kipakasti.

"Antakaa minulle anteeksi, kenraali", sotilas korjaili heti sanojaan pahoittelevaan sävyyn.

"Ilmoittakaa hänen majesteetilleen, että raportoin hänelle välittömästi", Beatrix sanoi, eikä kiinnittänyt anteeksipyyntöön ollenkaan huomiota. Sotilas tyytyi nyökkäämään ja avasi takanaan olevan oven. Hän marssi sisälle. Kenraali Beatrix jäi seisomaan kannelle miettivän näköisenä. "Tämä on typerää. Yksin minun joukkoni olisivat riittäneet Cleyran hoitelemiseen", hän mutisi itsekseen. "Miksi kuningatar vaatimalla vaati mustien maagien ja eidolonien käyttämistä. Minä en harjoitellut kaikkia näitä vuosia ollakseen kenenkään varmistajana..."

Alexandrialainen sotilas tuli kannelle perässään kolme mustaa maagia. Hän komensi maagit menemään alakannella oleviin patoihin ja lentämään Alexandriaan. Beatrix katseli tapahtumia sivusta synkkänä. Sotilas tervehti häntä ja poistui paikalta. Kolme valopalloa lähti leijumaan Alexandrian suuntaan.

"... Heidän ja minun välillä ei ole eroa. Seuraamme vain sokeasti käskyjä. Minun sydämelläni ja tahdollani ei ole väliä..." Beatrix huokasi katkerasti, "...ehkä Steiner oli oikeassa". Hän kohautti olkapäitään ja nykäisi edessään olevan oven auki. Sitten hän marssi kuningattaren puheille, vaikka sotilas ei ollutkaan vielä kutsunut häntä sisään.

Beatrixin poistuttua näkyvistä Zidane juoksi hiljaa mutta nopeasti portaat ylös ja painoi korvansa puista ovea vasten kuullakseen, mitä sen takana puhuttiin. Myös Vivi ja Freya tulivat hänen luokseen kuuntelemaan. Kuningatar Brahnen kantavaa ääntä ei ollut vaikea erottaa.

"Beatrix", tämä huudahti, "Saitko esineen?"

"Tässä se on", Beatrix vastasi ja ojensi punaisen kiven kuningattarelle. Tämä sieppasi sen riemuissaan paksuihin käsiinsä, joiden valkoinen nahka roikkui hauisten kohdalta etovasti.

"Kyllä, tämä se on..." kuningatar iloitsi, "Tämän avulla voin viimein... Ei, tarvitsen vielä yhden. Minun täytyy saada viimeinen jalokivi".

"Ei kiitoksen sanaa..." Beatrix mutisi itsekseen. Kuningatar ei kuitenkaan kuullut hänen sanojaan.

"Beatrix, hanki minulle viimeinen kivi!" tämä sanoi käskevästi.

Beatrix huokasi. Oli kai ollutkin liikaa odotusta, että kuningatar olisi ollut hänelle kiitollinen.

"Kyllä teidän majesteettinne", hän sanoi. "Muuten, miten prinsessa voi?" Nuori tyttö oli aina ollut lähellä hänen sydäntään, ja hän oli todellakin hieman huolissaan tämän hyvinvoinnista.

"Garnet..." kuningatar totesi kuivasti, "Otin eidolonit häneltä. Minulla ei ole enää käyttöä hänelle".

"Mitä oikein tarkoitatte, teidän majesteettinne?" Beatrix kysyi aavistellen pahaa.

"Garnet on tehnyt rikoksen. Minä teloitutan hänet jalokiven varastamisesta", kuningatar sanoi säälimättömällä äänellä, joka sai kylmät väreet kulkemaan kenraalin selkää pitkin.

"Mitä?" Beatrix huudahti.

"Älä pakota minua toistamaan itseäni" kuningatar sanoi julmasti, "Kun palaamme Alexandriaan, Garnet mestataan. Nyt mene etsimään viimeinen jalokivi!"

Oven takana seisovasti Zidanesta tuntui, ettei hän saisi henkeä. Hänen rakas Daggerinsa oli kuolemanvaarassa.

"Dagger!!!" hän huudahti raivoissaan.

"Rauhoitu!" Freya tarttui ystäväänsä olkapäistä, ettei tämä olisi riuhtaissut ovea auki ja marssinut suoraan Beatrixin ja kuningatar Brahnen syliin. "Taistelevinen nyt on hyödytöntä. Sitä paitsi heillä olisi edelleen prinsessa vankinaan".

"Mitä sinä oikein höpiset? Jäisin vain seisomaan tähän? Minun pitää päästä Alexandriaan ennen Brahnea!" Zidane raivosi. "Ainoa kysymys on, miten..." hän mutisi jo huomattavasti hiljaisemmalla äänellä.

Vivin silmiin leimahti toivon kipinä. Hän kääntyi Zidane puoleen ja nykäisi tätä hihasta.

"Seuraa minua", hän sanoi ja juoksi portaat alas. Zidane ja Freya seurasivat pientä maagia ihmeissään. Tämä vei heidät patojen luokse ja näytti tyytyväiseltä.

"Muistatko, miten sotilas lähetti näiden patojen avulla mustat maagit Alexandriaan?" Vivi kysyi Zidanelta. Tämä nyökkäsi ja näytti ymmärtävän ajatuksen. Heidän tarvitsi vain mennä patoihin ja lentää valopallojen avulla Alexandrian linnaan. He olisivat perillä hetkessä ja ehtisivät pelastaa prinsessan ennen kuin Brahne saapuisi joukkoineen paikalle. Zidane nyökkäsi maagille ja hyppäsi ensimmäiseen pataan. Vivi ja Freya seurasivat nuoren miehen esimerkkiä, ja pian taivaalla leijui kolme valopalloa kohti Alexandriaa.

Steiner istui katosta roikkuvan häkin pohjalla. Hän oli tuskastunut. Mitään pakokeinoja ei tuntunut olevan. Tuijottaessaan kaukana olevaa lattiaa hän näki kahden alhaalla olevan sotilaan poistuvan paikaltaan. Nopeasti hän ponkaisi jaloilleen.

"On tullut aika paeta!" hän huudahti.

"Miten?" Marcus kysyi häneltä, mutta hän ei osannut vastata.

Marcus katseli ympärilleen. Korkean huoneen seinää kiersi muutaman metrin levyinen käytävä, joka oli tismalleen samalla korkeudella kuin häkki. Marcus siirsi katseensa

kattoon. Häkki oli pultattu kiinni, mutta näytti siltä, että vähäinenkin lisäpaino voisi saada sen putoamaan.

”Minulla on ajatus”, Marcus sanoi hetken hiljaisuuden jälkeen. Hän käski Steineria asettumaan häkin vasempaan reunaan ja meni itse oikeaan. Sitten hän selitti, että jos he saisivat häkin heilumaan tarpeeksi nopeasti, se luultavasti irtoaisi katosta ja lennähtäisi huonetta kiertävälle käytävälle. Steiner nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi. Tämä olikin luultavasti ainoa varteenotettava keino.

Miehet alkoivat heiluttaa häkkiä edestakaisin. Sen liikkeelle saaminen ei ollut helppoa. Häkki tuntui heilahtavan korkeintaan millimetrin suuntaan tai toiseen. Pikku hiljaa he saivat kuitenkin vauhdin kiihtymään, ja vartin päästä ylhäältä alkoi kuulua jo narinaa. Häkki heilui hurjaa vauhtia ja yhtäkkiä pultit katossa pettivät ja se lennähti kovaa vauhtia oikealle. Se tömähti seinää vasten ja putosi käytävälle hirveän rysähdyksen kera. Lukko häkin ovesa vääntyi, ja Steiner sai kammettua helposti sen auki. Vasta nyt hän tuli ajatelleeksi, että jos lukko ei olisi vääntynyt, he eivät olisi voineet mitenkään päästä pois häkistä.

Nopeasti miehet juoksivat käytävää pitkin ylös johtaville tikkaille. He kapusivat tikkaat ylös ja tulivat pyöreään huoneeseen. Huoneessa ei ollut ketään, mutta sen seinustalle oli asetettu sekä Steinerin että Marcuksen miekka. Miehet ottivat miekkansa ja lähtivät eteenpäin seuraavaan huoneeseen.

”Minä häivyn nyt! Minun täytyy pelastaa veljeni”, Marcus huikkasi ja ryntäsi pois paikalta jättäen ritarin yksin.

”Senkin sydämetön roisto!” Steiner kirosi miehen perään.

Samalla hetkellä huoneeseen laskeutui kolme valopalloa, jotka muuttuivat Zidaneksi, Viviksi ja Freyaksi. Steiner tuijotti kolmikkoa silmät selällään. Mitä nämä tekivät Alexandriassa ja miten nämä oikein olivat yhtäkkiä ilmestyneet paikalle? Zidane tiedusteli ritarilta, olivatko he saapuneet Alexandriaan. Ritari tuijotti entistä äimistyneempänä nuorta miestä ja alkoi sitten näyttää vihaiselta.

”Mitä? Ei minulla ole aikaa sinun typerille kysymyksillesi! Minun täytyy paeta näistä tyrmistä ja pelastaa prinsessa”, hän kivahti.

”No, mennään sitten”, Zidane sanoi ja juoksi Freya ja Vivi kintereillään pois huoneesta. Steiner mutisi jotain siitä, että kaikki jättivät hänet jälkeen, ja kolisteli sitten kolmikon perässä ulos vankityrmistä.

”Pidä kiirettä, ruosteläjä! Dagger on vaarassa”, Zidane sanoi kuulostaen ärtyisältä, vaikka yleensä hän oli aina edes hieman leikkisä.

”Mistä sinä oikein puhut? Olen saanut tarpeekseni sinun höpinöistäsi”, Steiner tiuskaisi takaisin.

Vivi kääntyi katsomaan ritaria surullisin ja hätääntynein silmin, jotka olivat nyt aivan tummankeltaiset.

"Se on totta", hän kuiskasi. "Olimme äsken Red Rosella ja kuuntelimme Brahnen puheita. Hän sanoi palaavansa Alexandriaan ja teloittavansa Daggerin".

"Onko se todella totta?" Steiner kysyi huolestuneena.

"Jep, meillä on suunnilleen puolituntia aikaa", Zidane vastasi.

Nelikko juoksi ulos tyrmistä ja näki Marcuksen seisovan tyrmien ulkopuolella kuin tämä olisi odottanut heitä.

"Marcus?!" Zidane huudahti hämmästyneenä.

"Varokaa, suljen tämän portin", Marcus sanoi ja huitaisi kädellään. Hän kiersi suurta puista pyörää, ja metallinen portti laskeutui tyrmien sisäänkäynnin eteen jättäen taakseen kaksi alexandrialaista sotilasta.

"Mitä sinä teet täällä?" Zidane kysyi ystävältään.

"Se on pitkä juttu... Minä lähden nyt Synkkään metsään pelastamaan Blankia", Marcus totesi.

"Onnea matkaan! Minä koitan löytää Daggerin", Zidane sanoi ja heilautti kättään poisjuoksevalle ystävälleen.

Zidane johdatti muut linnan sisempiin osiin. He hiipivät hiljaa ensin suureen aulaan, sitten valtavaa portaikkoa pitkin ylös. Steiner viittasi heitä seuraamaan itseään kuningattaren ja prinsessan yksityisiin tiloihin. Hän kolisteli suoraa päätä kuningattaren huoneeseen, jossa tämä toisinaan otti myös vastaan vieraita. Huoneessa ei ollut ketään. Kynttiläkruunu katossa loi keltaista valoa, mutta takassa ei ollut tulta. Nelikko pyöri hetken ympyrää huoneessa, mutta sieltä ei näyttänyt pääsevän muualle kuin kuningattaren makuuhuoneeseen. Zidane nojasi turhautuneena kättään seinustalla olevaan kynttelikköön. Samassa kynttelikkö heilahti taaksepäin, ja poika horjahti. Kuului narinaa ja kiven kirsuntaa kiveä vastaan. Takkaan oli avautunut ovi.

Hetkeäkään epäröimättä Zidane syöksyi salaovesta sisään. Hän juoksi melkein liian nopeasti, sillä lyhyen käytävän päässä ammotti tyhjiys. Zidane katsoi hämmästyneenä eteensä. Hän oli saapunut pyöreään torniin, jonka läpi kulki metallinen putki. Putkeen oli kiinnitetty pyörivä silta, jota pitkin pääsi tornin toiselta puolelta alkaviin portaisiin. Zidane astui sillalle muiden seuratessa nopeasti perässä. Hän tunsu ilmapirran hiuksissaan ja kasvoillaan, kun silta käännähti ja hän pääsi astumaan portaikolle. Ripeästi hän lähti kulkemaan kierreportaita alaspäin.

Portaat tuntuivat jatkuvan ikuisesti. Zidane tuskaili mielessään ajan käyvän vähiin. He joutuivat ylittämään vielä toisenkin pyörivän sillan ennen kuin tornista lähti ovi takaisin linnaan. He astuivat suureen ja korkeaan huoneeseen. Huoneen perällä pöydällä makasi liikkumattomana prinsessa Garnet. Prinsessan vierellä seisoivat hovinarrit, Zorn ja Thorn. Kuullessaan nelikon astuvan huoneeseen nämä käännähtivät ympäri ja juoksivat heitä vastaan. "Mitä hemmettiä te täällä teette?" Zorn kiljaisi ja hyppäsi tasajalkaa ilmaan.

"Niin turhantouhukkaita te olette! Armoa ei enää!" Thornkin huudahti ja alkoi myös pomppia paikallaan.

Zorn ja Thorn alkoivat mutista loitsuja ääneen. Steinerin ilme muuttui kauhistuneeksi. Hän tiesi, että hovinarrit osasivat käyttää varsin voimakasta magiaa, joka saattoi jopa tappaa. Hän vetäisi nopeasti miekkansa esiin ja huitaisi sillä Thornia. Zidane seurasi esimerkkiä ja hyökkäsi Zornia päin.

Kykenemättöminä keskittymään hovinarrit hyppelivät miekan iskujen edestä. Ne väistelivät taitavasti jokaisen viillon. Freyakaan ei saanut niihin osumaa keihäällään. Epämääräinen taistelu pyöri ympäri huonetta, kunnes Vivi sai hovinarrit juoksemaan ulos huoneesta kärehtäessään näiden hatut tuli-taiallaan.

"Hemmetti teidän kanssanne! Me laitamme teidät maksamaan tästä!" Zorn kiljui vielä mennessään.

"Väliä ei meillä ole. Lopettaneet Garnetin kanssa olemme", Thorn huomautti.

"Te olette myöhässä!" hovinarrit kiljuivat yhteen ääneen ja juoksivat sitten pois paikalta hatut yhä savuten.

Zidane antoi miekkansa pudota kiviselle lattialle kolahtaen ja ryntäsi prinsessa Garnetin luokse. Hän painoi hervottoman tytön rintaansa vasten ja tuuditti tätä.

"Dagger, se olen minä", hän sanoi, mutta tyttö ei reagoinut mitenkään.

"Dagger?" hän huudahti jo kovempaan ääneen ja ravisteli tyttöä hieman. Mitään ei tapahtunut.

Steiner vajosi polvilleen pöydän ääreen. Vivin silmät tummuivat, ja hän näytti pohjattoman surulliselta. Freya nojasi hiljaa keihäaseensa ja katseli lohdutonta näytelmää sivummalta.

"P- PRINSESSA!" Steiner huusi niin, että ääni kaikui seinistä. "EEEEEEEEEEEEEEEEIIIIIIII!". Ritari näytti todella synkältä.

"Antakaa minulle anteeksi, prinsessa", tämä kuiskasi. "En ansaitse olla ritari, en ansaitse edes elää..."

Freya hiipi pöydän viereen ja katsoi Zidanen käsivarsilla lepäävää tyttöä. Tämä näytti uskomattoman rauhalliselta, aivan kuin olisi vain nukkunut. Hän ei voinut uskoa, että tyttö olisi kuollut. Hän ojensi toisen kätensä ja painoi karvaiset sormensa tytön kaulavaltimolle.

"Hänen sydämensä lyö yhä", hän sanoi rauhallisesti.

"Niin, minä tiedän", Zidane nyökkäsi. "Painutaan ulos täältä". Poika kumartui lähemmäs prinsessan kasvoja. "Dagger, me saamme sinut kuntoon", hän kuiskasi tämän korvaan. Sitten hän nosti tytön paremmin syliinsä ja lähti kävelemään pois huoneesta. Freya ojensi hänen miekkansa hänelle, ja hän sujautti sen taitavasti tuppeen.

Zidane kantoi prinsessaa käsivarsillaan ja kulki ylös portaita takaisin kuningatar Brahnen huoneisiin. Muut kolme seurasivat hiljaisina perässä. Kun he pääsivät takaisin huoneeseen, josta olivat lähteneet, Freya sulki takan ja kääntyi nuoren miehen puoleen.

”En usko kenenkään seuranneen meitä.”

”Minun kuningattareni!” Steiner alkoi voivotella. ”Miksi olette tehneet tämän... Minä olen omistanut koko elämäni teidän ja prinsessan palvelemiselle... Miksi te vahingoittitte prinsessaa? MIKSI?”

”Steiner”, Zidane aloitti, mutta ei tiennyt, miten jatkaa. Hänenkään olonsa ei ollut kovin hyvä. Normaalisti hän olisi kuitannut tilanteen vitsillä, mutta nyt ei ollut oikea hetki sellaiseen. Vivi tepsutteli nuorukaisen luokse ja laittoi toisen kätensä tämän käsivarrelle.

”Zidane”, tämä sanoi hiljaa. ”Luuletko, että hän herää ikinä”. Vivin keltaiset silmät katsoivat prinsessaa huolestuneina.

”Tietenkin”, Zidane vastasi. ”Hän nukkuu vain koska on väsynyt, siinä kaikki. Minä haluan antaa hänen levätä hetken. Ettehän pahastu?”

Jäämättä odottamaan vastausta Zidane käveli kuningatar Brahnen sohvan luokse ja laski prinsessan sen päälle. Hän polvistui sohvan viereen ja otti tämän kädet omiinsa.

”Jos olisin vain tullut aiemmin... Olen niin pahoillani”, hän sanoi tuskin kuuluvasti ja sai Steinerilta kummeksuvan katseen.

”Mitä sinulle on tapahtunut? Et ole oma itsesi”, tämä kysyi. ”Syytä nyt minun kykenemättömyyttäni! Tämä on kaikki minun syytäni!”

”Ei!” Zidane huudahti. ”Minä en voi... En edes tiedä, mitä tunnen juuri nyt. En voi edes vuodattaa yhtä kyyneltä...” Zidanen sanat saivat kaikki huoneessa olijat hiljaisiksi. Sillä hetkellä he näkivät vitsailevan pojan nulikan aivan uusin silmin.

Samassa huoneen ovi lennähti auki, ja Zorn ja Thorn hyppelivät sisään vihaisen näköisinä. Heillä oli uudet, ehjät hatut päässään.

”Siinä he ovat! Täällä ei ole pakoreittiä!” he huudahtivat yhteen ääneen ja hypähtivät ilmaan. Hovinarrien perässä huoneeseen asteli kenraali Beatrix, jonka kasvoille syttyi heti omahyväinen hymy.

”Tervetuloa takaisin, Steiner! Missä olet ollut koko tämän ajan?” hän kysyi katsellen ritaria. Hetken Zidane luuli, että naisen silmissä olisi häivähtänyt suru, mutta se katosi niin nopeasti niistä, että tämä ei ollut lainkaan varma, oliko se koskaan ollutkaan siellä.

”Älä vain sano, että olet nauttinut näiden roistojen seurasta”, Beatrix sanoi jo hieman katkerasti.

”Mitä helvettiä!” Zidane huusi. ”Ainoat roistot täällä olette sinä ja sinun läski kuningattaresi!” Beatrix loi nuoreen mieheen halveksuvan katseen ja vetäisi miekkansa esiin.

”Sinunlaisesi hölmöt eivät ikinä opi.”

Ennen kuin kukaan ehti reagoida mitenkään Beatrix oli jo nostanut miekkansa pystyyn ja lausunut loitsunsa. Zidane, Vivi, Freya ja Steiner lennähtivät vastapäiseen seinään ja valuivat sitä pitkin alas.

"Minä tapan kaikki Alexandrian viholliset", Beatrix sanoi hyytävästi. "Älkää enää koskaan laskeko jalkojanne tälle maaperälle!" Hän kohotti miekkansa uudelleen ja valmistautui viimeiseen ja tappavaan iskuun. "Teidän surkeat voimanne eivät ole mitään verrattuna minuun!"

Zidane kohottautui käsiensä varmaan ja kampesi itsensä takaisin jaloilleen. Hän kohotti kätensä ja nojasi toisella polveensa.

"Hei... odota hetki..." hän huohotti ja veti sitten syvään henkeä. "Sinähän olet tämän kuningaskunnan kenraali? Alexandrian kenraalina, mikä on sinun vannottu velvollisuutesi? Onko se Daggerin – sinun prinsessa Garnetisi – suojeleminen? Olen varma, että tiedät, kuka tuolla makaa", hän sanoi ja osoitti sohvalle.

Kenraali Beatrix käänsi katseensa pojan osoittamaan suuntaan. Sohvalla todellakin makasi nukkuva prinsessa Garnet.

"Ei voi olla..." hän mutisi, "Prinsessa... Se oli siis totta... Kuningatar todella aikoo tappaa hänet..."

"MITÄ!?" itsensä pystyyn saanut Steiner karjaisi, "Kuningatar ei koskaan tekisi mitään sellaista!"

"Steiner", Beatrix sanoi ja kääntyi mieheen päin. "Sinunkin on aika hyväksyä totuus. Minun sydämeni on löytänyt paikkansa. Koko tämän ajan olen ollut väärässä".

"Inhottaa sanoa tätä, mutta neiti on oikeassa, ruosteläjä. Sinun on parempi opetella hyväksymään se", Zidane sanoi.

"... Burmecian asukkaat, antakaa minulle anteeksi", Beatrix kuiskasi.

Freya loi häijyn katseen lähellään seisovaan naiseen. Totuus, ettei Burmeciaa enää ollut, kirpaisi häntä pahemman kerran.

"On turha etsiä anteeksiantoa enää", hän sanoi säälimättömästi, "Mutta voit varmasti tehdä jotain pelastaaksesi prinsessan"

"Freya", Zidane sanoi tietämättä, miten jatkaa.

"Kerron tämän, koska tiedän voimistasi", Freya jatkoi välittämättä pojasta, "Auta prinsessaasi!"

Beatrix käveli hitaasti sohvan luokse ja katsoi nukkuvaa, kaunista prinsessaa, jota hänen kuului suojella omankin henkensä uhalla.

"En tiedä, pystynkö... Mutta minä yritän", hän mutisi ja kohotti kätensä prinsessan pään yläpuolelle. "Toivottavasti tämä toimii". Hän keskittyi loitsuun. Spiraalimainen välkehtivä valonsäde lähti hänen kädestään ja kiersi prinsessan ympäri, mutta tämä ei herännyt.

"Peruuttamaton on tekemämme loitsu", Thorn kirkui huoneen nurkasta. Beatrix ei välittänyt vaan teki saman loitsun uudestaan, mitään ei tapahtunut vieläkään.

"Tuo on hyödytöntä!" Zorn huusi, mutta Beatrix kohotti kätensä vielä kolmannen kerran ja keskitti nyt kaikki voimansa loitsuun. Valonsäde muuttui kirkkaammaksi ja kiertyi prinsessan ympärille paljon nopeammin kuin aiemmin. Samassa nuoren tytön silmät avautuivat, ja tämä veti syvään henkeä.

"Prinsessa, oletteko kunnossa?" Beatrix huudahti ilahtuneena.

"Minun pääni... Mitä oikein tapahtui?" Garnet soperteli.

Zidane, Vivi, Steiner ja Freya ryntäsivät kaikki välittömästi sohvan luokse. Garnet katseli nelikko hämmästyneenä.

"Te olette kaikki täällä", hän sanoi ihmeissään.

"Mitä tämä tarkoittaa?" vihainen ääni kantautui hieman kauempaa ja hetken päästä kuningatar Brahne purjehti raivoisa ilme kasvoillaan huoneeseen. Zorn ja Thorn ryntäsivät välittömästi tämän vierelle.

"Prinsessa on herännyt, teidän majesteettinne", Zorn sanoi varovaisesti.

"Sieppaamassa prinsessaa he ovat, teidän majesteettinne", Thorn jatkoi mielitelevällä sävyllä.

"Oletteko ottaneet eidolonit häneltä?" kuningatar kysyi.

"Olemme, teidän korkeutenne", hovinarrit vastasivat yhteen ääneen.

"No, mitä sitten vielä odotatte?" kuningatar karjaisi. "Ottakaa Garnet ja heittäkää hänet vankilaan!" Tämä osoitti paksulla sormellaan yhä hämmästyntä prinsessaa.

Kenraali Beatrix astui esiin muiden takaa ja näytti hyvin vihaiselta.

"Minä en salli sitä", hän sanoi ja veti miekkansa jo valmiiksi esiin siltä varalta, että joutuisi puolustautumaan.

"Uhmaatko sinäkin minua?" Brahne kysyi hämmästyneenä.

"Teidän majesteettinne, on minun velvollisuuteni suojella prinsessaa. Pyydän teitä harkitsemaan uudelleen. Älkää vahingoittako prinsessaa enää", Beatrix sanoi kohteliaasti ja huitaisi sitten kädellään takanaan seisovaa joukkoa. "Lähtekää välittömästi!" hän huusi ja viittasi takan suuntaan.

Freya astui Beatrixin vierelle. Hän ei pitänyt naisesta alkuunkaan, mutta päätti kuitenkin taistella tämän rinnalla, jos tarve sitä vaati.

"Minä jään tänne. Zidane, ala mennä", hän huudahti.

"Te kaksi lyötte voimanne yhteen? Kuinka hämmästyttävää..." Brahne nälvi, "Hankkiutukaa heistä eroon", hän huudahti hovinarreilleen.

"Äiti!" Garnet huusi, kun kuningatar purjehti ulos huoneesta.

Zidane kääntyi vielä katsomaan Freyaa. Tämän ilme kertoi kaiken. Hän ei voinut tehdä mitään kääntääkseen naisen pään ja saada tätä lähtemään mukaansa.

"Freya, ole varovainen", hän sanoi.

"Älä huolehdi", Freya vastasi ja soi pojalle ystävällisen hymyn.

Zidane tarttui Garnetia kädestä ja veti tämän takan luokse. Vivi vetäisi kyntteliköstä, ja salaovi aukeni jälleen. Zidane veti prinsessan mukaansa, ja Vivi seurasi aivan heidän kannoillaan. Steiner seisoi hetken hölmönä paikoillaan ja päätti sitten itsekin juosta salakäytävään.

Zorn ja Thorn hyppäsivät äkkiä pois huoneen oven edestä, ja sisään rynnisti jättimäinen valkoinen koiralta näyttävä hirviö, jonka kieli viisti lattiaa. Se juoksi suoraan päin

Beatrixia ja Freyaa. Freya ponnisti nopeasti ylös ja hyppäsi kaaressa eläimen niskaan. Hän survaisi keihäänsä sen paksun turkin läpi, mutta se sai otuksen ainoastaan ärtymään. Se tempoi päätään puolelta toiselle ja karjui korviaviehlovasti. Freya kiskoi keihäänsä irti yrittäen samalla pysyä eläimen selässä. Hän iski sitä uudelleen niskaan samalla, kun Beatrixin onnistui työntää miekkansa sen rintakehän läpi. Olento nousi takajaloilleen heittäen Freyan selästään ja karjui tuskaisesti. Sitten se lysähti kuolleena maahan.

Freya käveli hitaasti eläimen luokse ja kiskaisi keihäänsä irti siitä. Hän tuijotti hetken keihään kärkeä mitäänsanomaton ilme kasvoillaan. Beatrix pyyhki miekkaansa eläimen turkkiin, kunnes se oli jälleen puhdas. Naiset katsoivat hetken toisiaan silmiin ja nyökkäsivät sitten.

Zidane juoksi pyörivän sillan yli ja alas portaita pitäen koko ajan kiinni Garnetin kädestä. Hän ei aikonut päästää tyttöä silmistään nyt, kun oli vihdoinkin saanut tämän takaisin luoksensa. Vivi kompasteli portaissa aivan heidän takanaan ja huohotti raskaasti. Steiner tuli hitaammin muiden perässä.

Päästyään toisen pyörivän sillan yli Zidane kääntyi katsomaan taakseen. Garnetin silmät tuijottivat häntä suurina pimeässä tornissa. Vivi ylitti juuri siltaa, mutta Steineria ei näkynyt missään. Ruosteisen haarniskan kolina kantautui jostain kauempaa.

"Missä Steiner on?" Zidane mutisi juuri, kun ruosteritari tallusteli portaita alas sillan luokse, "Hei, pidä kiirettä!"

Steiner katsoi nuorta miestä eksynyt ilme kasvoillaan ja puisteli sitten neuvottomana päätään.

"Mikä hätänä?" Zidane kysyi.

"Beatrix on palvellut kuningatarta kaikki nämä vuodet, ja nyt hän on kääntynyt tätä vastaan... Freya menetti toverinsa, mutta silti hän puolustaa prinsessaa... Kuningatar ei anna heille koskaan anteeksi, he kuolevat molemmat... Zidane, minun täytyy palata", ritari sanoi ääni täynnä huolta.

"Mitä? Mistä moinen suvaitsevaisuus?" Zidane ihmetteli ritarin ystävällistä puhetapaa, tähänän inhosi häntä.

"Haluan sinun saattavan prinsessan pois Alexandriasta ja vievän hänet tohtori Totin luokse. Tohtori Tot keksii varmasti suunnitelman, joka voi auttaa kuningaskuntaamme", Steiner vastasi nopeasti.

"Helppo nakki. Minä olen pakenemisen ammattilainen", Zidane virnisti.

"Älä huolehdi. Me viemme hänet sinne", Vivikin puuttui puheeseen. Steiner nyökkäsi tärkeänä kummallekin.

"Zidane, mestari Vivi, minä luotan teihin", hän sanoi ja kääntyi sitten Garnetin puoleen, "Prinsessa, lausun teille jäähyväiseni." Hän kumarsi nopeasti ja juoksi sitten takaisin ylös portaita kolisten ja naristen mennessään.

Garnet katsoi ritarin perään, ojensi kätensä eteenpäin ja haroi sormillaan tyhjää ilmaa.

"Steiner..." hän sanoi, "Kaikki taistelevat minun takiani."

"Se on totta. Kaikki taistelevat sinun takiasi... ja Alexandrian", Zidane totesi. "He kulkevat eteenpäin antaen kaikkensa. Meidänkin on jatkettava, emme voi pysähtyä nyt. Tule niin mennään", Zidane tarttui taas tytön kädestä ja lähti kulkemaan portaita alas. Kovin pitkälle he eivät kuitenkaan ehtineet, sillä jostain ylhäältä hyppäsi koiran näköinen hirviö heidän kimppuunsa.

"Pahus, saimme seuraa", Zidane huudahti työntäen samalla Garnetin selkensä taakse ja napaten miekkansa käteensä. Hän yritti huijaa otusta miekallaan, mutta sen paksusta turkista ja nahasta oli vaikea saada terää läpi. Yhtäkkiä hänen takaansa leimahtivat kuitenkin liekit, jotka tarttuivat välittömästi pedon turkkiin. Se alkoi juosta paniikissa ympyrää ja uikuttaa. Vivi nojasi sauvaansa tyytyväisenä.

Freya ja Beatrix seisoivat selkä seinää vasten. Kaksi koirannäköistä hirviötä karjui heidän edessään. Yhdelle he olivat pärjänneet hyvin yhdessä, mutta kaksi näytti olevan liikaa. Ne olivat voimakkaita ja julmia petoja.

Steiner rynnisti ulos takasta miekka jo valmiina kädessään. Hän näki naiset taistelemassa petoja vastaan ja hyökkäsi niiden kimppuun toisesta suunnasta. Hänen onnistui kukistaa toinen työntämällä miekkansa sen kylkiluiden välistä. Freya ja Beatrix hyökkäsivät heti toisen kimppuun eri puolilta ja saivat sen jotenkin hengiltä.

Garnet neuvoi Zidanen ja Vivin huoneeseen, josta pääsi Gargan Roolle. Nyt hän puolestaan kiskoi poikaa kädestä ja juoksi kohti huoneen toisessa päässä olevaa ovea. Vivi tuli aivan heidän kannoillaan. Juuri, kun he olivat pääsemässä ovelle, korkea portti nousi ylös lattiasta. "Mitä helvettiä?" Zidane huudahti. Kolmikko kääntyi ympäri ja yritti juosta takaisin sinne, mistä olivat tulleet, mutta toinenkin portti ponnahti heidän eteensä.

"Menivät uudestaan siihen he", Zorn kiljui jostain heidän yläpuoleltaan.

"Tyhmiä ovat he", Thorn intoili myös.

Zidane katsoi ylös ja näki hovinarrien seisovan eri puolilla huonetta jonkinlaisten tasanteiden päällä. Kumpikin käsitteli vipua, jolla ilmeisesti sai portit nousemaan ja laskemaan. "Te paskiaiset!" hän raivosi.

"Paskiaisia saatamme olla, mutta viisaita olemme me", Thorn valisti häntä, ja Zorn puhkesi ärsyttävään käkätykseen.

Zidane tuijotti Thornia raivoissaan. Samassa hän huomasi ystävänsä Marcuksen hiippailevan tämän takana. Marcus tarttui hovinarriin kiinni ja iski nyrkkinsä tämän naamaan niin kovaa kuin jaksoi.

"Hei, miten menee?" tämä huikkasi Zidanelle. Myös toiselta puolelta kuului isku. Zidane kääntyi katsomaan Zornia. Tämä makasi tajuttomana, ja Blank pyyhki käsiään housuihinsa virnistellen.

"Blank!" Zidane huudahti innoissaan. Hänen ystävänsä oli vihdoinkin pelastettu Synkästä metsästä.

"Tulimme tänne suoraan Synkästä metsästä", Blank sanoi yhä virnuillen.

"Hitto, minä todella rakastan teitä, jätkät", Zidane huudahti.

Marcus käänsi vipua, ja portti Zidanen, Vivin ja Garnetin edessä laskeutui takaisin alas lattian sisälle.

"Zidane, te voitte matkustaa gargantilla", hän sanoi ja viittasi huoneen ovella. "Painukaa pois täältä. Me pidämme huolen lopusta. Lisää pahiksia on tulossa vielä."

"Olen teille paljosta velkaa, jätkät", Zidane sanoi ja tarttui jälleen Garnetin käteen, "Mennään".

Zidane, Garnet ja Vivi saapuivat Gargan pysäkille. Zidane katseli ihmeissään ympärilleen, hän ei ollut ikinä ollut vastaavanlaisessa paikassa. Se näytti ikivanhalta ja kuitenkin melkein kuin uudelta. Kattoa pitkin kantautui askelia, ja pian ilmestyi näkyviin kuusijalkainen ötökkä, joka kulki pää alaspäin katossa ja jonka selästä roikkuivat jonkinlaiset vaunut. Vivi katsoi ötökkää epäröiden.

"Pi- pitääkö meidän ratsastaa tuolla?" hän kysyi.

"Jep, aletaan painua. Meillä ei ole aikaa hukattavana", Zidane vastasi ja nosti Vivin vaunuihin. Hän ojensi kätensä Garnetille auttaakseen myös tämän kyytiin, mutta tämä ei tarttunut siihen.

"Dagger!" hän huudahti tytölle ja sai tämän katsomaan itseään.

"Minä... en tiedä, mitä minun pitäisi tehdä..." tämä soperteli.

"Hei, miksi luulet kaikkien jääneen taakse?" Zidane sanoi, "Jep, he taistelevat vuoksesi, mutta he myös tietävät, syvällä sisimmässään, että heidän täytyy taistella. Beatrix, Freya, Blank, Marcus, jopa Steiner... Joskus ei voi miettiä asioita loppuun asti, täytyy vain kuunnella sydäntään."

Garnet nyökkäsi nuorukaiselle ja tarttui tämän käteen. Hän meni vaunuihin istumaan hiljaisena. Zidane seurasi hänen perässään ja istahti myös kyytiin. Hitaasti gargant lähti liikkeelle.

"Minne me olemme menossa?" Vivi kysäisi.

"Menemme Trenoon. Jäämme sinne joksikin aikaa ja yritämme miettiä, mitä teemme seuraavaksi", Zidane vastasi.

Gargant jatkoi matkaa rauhalliseen tahtiin. Vaunu keikkui hiljaa puolelta toiselle, mutta liike oli niin vähäistä, ettei se häirinnyt ketään. Zidane tunsikin melkein nukahtavansa hiljaisessa keinunnassa. Yhtäkkiä gargantin vauhti alkoi kuitenkin kiihtyä. Hetken päästä se

tuntui suorastaan juoksevan ja vaunu keikkui vaarallisesti puolelta toiselle. Zidane räväytti silmänsä auki ja kääntyi katsomaan taaksepäin. Lähes parikymmentä metriä pitkä käärme kiemurteli kovaa vauhtia heidän perässään, ja gargant pakeni sitä kauhuissaan.

Vaunu raapi välillä kapean tunnelin seinämiä. Zidane, Vivi ja Garnet takertuivat toisiinsa ja yrittivät pysyä kyydissä. Putoaminen ei kuulostanut kovin terveelliseltä vaihtoehdolta. He näkivät, kuinka gargant syöksyi Trenon pysäkin ohi ja jatkoi matkaansa käyttämättömään käytävään, joka ei näyttänyt kovin hyvin hoidetulta. Käytävässä oli pilkkopimeää, eivätkä he nähneet lainkaan, mitä edessä oikein oli. Yhä useammin vaunu kolhiintui seiniin kovalla rytinällä.

Zidane puristi Garnetia lähelleen toisella kädellä ja piti Vivin ranteesta kiinni toisella. Kolmikko keikkui vaarallisesti vaunussa puolelta toiselle ja huusi täyteen ääneen. Yhtäkkiä pimeys vaihtui kirkkaaksi auringonvaloksi. Valo tuli niin nopeasti, että se sokaisi silmät. Kuului hirvittävä rysäys ja sitten kaikki oli jälleen pimeää.

Kuningatar Brahne seisoj valtaistuinsalissa kädet puuskassa erittäin vihasena ja tuijotti eteensä sanomatta sanaakaan. Hän oli raivoissaan. Hänen uskollinen kenraalinsa oli yhtäkkiä kääntynyt häntä vastaan, ja Garnet oli päässyt karkuun jalokiven kanssa. Mikään ei mennyt suunnitelmien mukaan.

"Teidän majesteettinne!" Zorn huusi jostain kauempaa. Kuningatar ei reagoinut lainkaan.

Zorn ja Thorn hyppivät esiin kulman takaa ja pyrkivät kuningattaren puheille, mutta sotilas astui heidän eteensä, eikä päästänyt heitä kulkemaan läpi.

"Minun tielläni sinä olet! Sivuun astu käskyläinen!" Thorn kimitti sotilaille.

"Päästä meidät läpi!" Zornkin alkoi valittaa.

"Minulla on suorat ohjeet kuningattarelta olla päästämättä teitä kumpaakaan läpi", sotilas sanoi tyyneästi. "Voin tehdä mitä tahansa teille puolituksille".

Zorn ja Thorn vilkaisivat hätäisesti toisiinsa ja nyökkäsivät sitten. He jättivät sotilaan rauhaan ja juoksivat huoneen toiselle puolelle yrittäen päästä sitä kautta kuningattaren luokse. Toinen sotilas astui heidän eteensä.

"Pysykäähän siellä!" tämä totesi.

"Kuningattaren vieras on saapunut", Zorn sanoi maanittelevasti.

"Sisään meidät päästä", Thorn jatkoi samalla äänensävyllä.

"Minä käyn tiedustelemassa. Te pysytte tässä", sotilas sanoi ja käveli kuningattaren luokse. Hetken päästä hän tuli takaisin hovinarrien luokse.

"Kutsukaa vieras sisään", tämä sanoi. "Teidät kaksi on erotettu!"

Hovinarrit katsoivat toisiaan ja kääntyivät sitten tuijottamaan sotilasta hämmästyneinä. He eivät voineet ymmärtää, mitä tämä oikein sanoi.

"Mitä se tarkoittaa?" Zorn tivasi.

"Kuningatar Brahne on melko pettynyt teihin, koska päästitte prinsessa Garnetin lähtemään riipuksen kanssa. Teidän pitää mennä nyt", sotilas vastasi osoittaen ovea.

"Emme me voi elää ilman kuningattaren tukea!" Zorn huudahti kauhistunut ilme kasvoillaan.

Zorn ja Thorn ryntäsivät ulos valtaistuinsalista samaan aikaan, kun kaksi henkilöä asteli sisään. Naisella oli punertavanruskeat, pitkät hiukset ja hänen selässään roikkui leveäteräinen kirves. Hän näytti hyvin lyhyeltä vierellään kulkevan miehen rinnalla. Mies oli pitkä ja lihaksikas, mutta erikoisinta tässä oli punaiset rastat, jotka kiinnittivät varmasti jokaisen paikalla olijan huomion.

Sotilas astui sisään kävelleen parivaljakon eteen ja esti näiden pääsyn kuningattaren luokse.

"Kuka oikein olet!" nainen kivahti. "Pois minun tieltäni! Kuningatar kutsui minua!"

"Hillitse itsesi ennen kuningatarta", sotilas sanoi.

"Tajuatko kenelle oikein puhut? Minä olen Lani, paras ja kaunein palkkametsästäjä maailmassa!" nainen jatkoi raivoamistaan. Pelästyneen näköinen sotilas siirtyi pois pariskunnan edestä ja päästi nämä kulkemaan vapaasti kuningatar Brahnen luokse.

"Ilo tavata teidät, teidän majesteettinne!" Lani tervehti kuningatarta. "Kuulin, etteivät asiat ole sujuneet erityisen hyvin".

"Eikö sinulla ole lainkaan tapoja!" kuningatar tuhahti. "Tämän siitä saa, kun palkkaa alempaa kastia".

"Olen varma, että te ette palkanneet minua tapojeni takia, teidän majesteettinne", Lani sanoi rauhallisesti. Äskeisestä raivottaresta ei näkynyt jälkeäkään.

Kuningatar Brahne tyytyi tuhahtamaan Lanin kommentille. Sitten hän ryhtyi selittämään tehtävää tälle kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan.

"Sinulla on kaksi kohdetta. Ensinäkin sinun pitää palauttaa prinsessa Garnetilla oleva riipus, se on kansallisaarre. Ja toiseksi haluan sinun murhaavan hänen mukanaan matkaavan mustan maagin."

"...Mikä se on?" punahiuksinen mies kysyi ihmeissään.

"Sieluton nukke, joka virheellisesti juoksee vapaana", kuningatar vastasi kylmästi.

"En tiedä, mitä on tapahtunut teidän ja prinsessan välillä, mutta mitä minun tulisi tehdä, jos kohtaan vastustusta?" Lani tiedusteli.

"Hanki vain riipus takaisin siltä kelvottomalta tytöltä!" kuningatar alkoi hermostua.

"Loistavaa", Lani sanoi aidosti riemastuneella äänellä. "Minun kirveeni on tyytyväinen kuullessaan tämän. Se ei vie kauan. Hyvää päivänjatkoa, teidän majesteettinne." Lani marssi ulos valtaistuinsalista nyökättyään vielä kuningatar Brahnelles.

Punahiuksinen mies kääntyi vielä kuningattaren puoleen, aivan kuin olisi odottanut Lanin poistumista.

"Onko totta, että prinsessan mukana matkaa poika, jolla on häntä?" hän tiedusteli.

"Kyllä, se kirottu apina! Annan sinulle ylimääräisen palkkion, jos hoitelet hänet", kuningatar vastasi hymyillen julmasti.

"... Olin oikeassa", mies mutisi. "Teen käskyjenne mukaan heti hoideltuani hänet." Mies poistui myös valtaistuinsalista. Heti hänen lähdettyään kauempana seisonut sotilas ryntäsi kuningattaren puheille.

"Raportoin! Alexandrian laivasto on palannut kotivesille. Valmistaudumme lähtemään Red Rosella", sotilas sanoi ja teki samaan aikaan kunniaa.

"Vihdoinkin! Me lähdemme välittömästi", kuningatar myhäili ja seurasi sotilasta ulos huoneesta.

LUKU IV

EIDOLONIT

Garnet räpytteli silmiään. Kirkas valo kirveli niitä hetken, kunnes hän tottui siihen ja alkoi erottaa ympäristöään. Hän näki yläpuolellaan vihreistä lehdistä muodostuvan katoksen, josta auringon valo siivilöityi. Hän nousi päätänsä pidellen istumaan. Hänen vieressään oli ikivanha puu, joka kohosi korkeuksiin. Hieman kauempana hän näkin gargantin selässä olleet vaunut, jotka olivat murskautuneet kivikasaa vasten. Itse ötökkää ei näkynyt missään, se oli luultavasti paennut jonnekin. Garnet käänsi päätänsä ja näki Vivin istuvan jyrkänteen reunalla jalkojaan heilutellen. Hän nousi ja käveli hitaasti maagin luokse. Jyrkänteen alapuolella näkyi pieni lampi, johon laski vesiputous.

"Vivi... Me taisimme tehdä sen..." hän sanoi varovaisesti. Maagi nyökkäsi hänelle.

"Missä me olemme?" Garnet kysäisi.

"Me olemme Huippukalliolla. Sen pitäisi sijaita lähellä Lindblumin linnaa..." Vivi vastasi.

"Huippukallio? Lindblum? Toiko gargant meidät tosiaan niin pitkälle?" Garnet taivasteli, "Missä ovat Freya, Steiner ja Beatrix? ... ja Zidane?"

"Hän meni tutkimaan aluetta", Vivi vastasi ja teki kädellään kömpelön kaaren.

Samalla hetkellä Zidane tallusteli paikalle hymyillen reippaasti. Näytti siltä kuin tämä ei olisi ollut järkyttynyt yhtään jättiläiskäärmeestä ja hurjasta kyydistä gargantilla.

"Dagger, sinä olet hereillä", hän sanoi hymyillen. "Millainen on vointisi?"

"Missä kaikki ovat, Zidane?" Garnet kysyi välittämättä vastata pojalle.

"En tiedä, gargant toi meidät aika kauas Alexandriasta", nuori mies vastasi, "Hei, älä huoli... Tantaluksen kaverit ovat myös heidän kanssaan!"

Zidane kääntyi katsomaan taivaalle. Aurinko ei ollut enää korkeimmillaan. Pian se painuisi näkymättömiin, ja pimeys laskeutuisi siihen pieneen metsään, jonne he olivat joutuneet. "On melkein ilta", hän totesi, "He ovat luultavasti jo Trenossa".

"Luuletko, että voisimme lainata ilmalaivan Lindblumista. Treno on vain muutaman askeleen päässä, jos voimme lentää Eteläisen portin läpi", Garnet sanoi jo vähän reippaammin. Zidane nyökkäsi hänelle ja näytti siltä kuin aikoisi sanoa jotain, mutta sitten pojan ilme muuttui hämmentyneeksi. Garnet käännähti ympäri katsoakseen, mitä poika oikein tuijotti.

Heidän edessään ilmassa leijui vanha pitkäpartainen mies. Miehen parta ja hiukset olivat vitivalkoiset, ja hän istui risti-istunnassa näyttäen tyynen rauhalliselta, vaikka leijui lähes kymmenen metrin korkeudessa allaan matala lampi.

"Oletko sinä vihollinen?" Zidane kysyi epäilevin ilmein.

"Se riippuu teistä. Nimeni on Ramuh", vanhus vastasi hymyillen salaperäisesti. Garnetin silmiin syttyi välittömästi valo. Nimessä oli jotain tuttua.

"Olen kuullut nimesi jossain..." tyttö pohti, "Olen nähnyt nimesi kirjassa, joka kertoi kutsumismagiasta. Sinun täytyy olla Ramuh, Ukkosenjumala!" hän huudahti yhtäkkiä.

"Tiesitkö, että sinun kutsumismagiiasi tuhosi Cleyran?" Ramuh sanoi nuhtelevasti. Garnet pudisteli kauhuissaan päätään miehelle. "Eidolon seuraa sen kutsujan käskyjä... Se vastasi tällä kertaa ahneuden täyttämän naisen käskyihin..." mies kertoi.

Garnet haukkoi henkeään. Hänen äitinsä oli tuhonnut Cleyran hänen eidoloniensa avulla. Hän ei voinut uskoa sitä todeksi.

"Minä olin eristyksissä, kun Cleyra tuhottiin", hän kuiskasi voimattomasti.

"Ei se ollut sinun vikasi, Dagger", Zidane sanoi ja painoi kätensä lohduttavasti tytön olkapäälle.

"Totta, se et ollut sinä, joka aiheutti tuhoa", Ramuh sanoi armollisesti. "Mutta minun täytyy kysyä sinulta: mitä aiot tehdä nyt?"

Garnet oli pitkään hiljaa ja tuijotti eteensä. Oliko mitään, mitä hän voisi tehdä? Hän halusi niin kovasti auttaa kaikkia, eikä vain roikkua avuttomana mukana, olla toisten riesana.

"Jos vain olisin voimakkaampi..." hän mutisi, "Jos voisin käyttää kutsumismagiaa..." hän kääntyi jälleen katsomaan miestä, joka oli vanhempi kuin itse elämä. "Ole kiltti ja auta minua!"

"Ja aiheuttaisin lisää tuhoa?" tämä kysyi.

"Ei... Pelkäsin kutsumismagiaani, mutta en pelkää enää", Garnet sanoi toiveikkaasti.

Ramuh suoristautui ja kasvoi paljon suuremmaksi. Hänen partansa kasvoi entistä pidemmäksi, ja se olisi varmasti viistänyt maata, jos mies ei olisi seisonut ilmassa. Ramuh loihti ylleen ruskean pitkän kaavun, ja hänen käteensä ilmestyi sinertävä sauva.

"On kulunut vuosia siitä, kun viimeksi palvelin isäntää", Ramuh sanoi muinaisella äänellä.

"Minun täytyy testata sinua, jotta näen, onko sinusta minun isännäkseni. Piilotan viisi itseni ilmentymää tähän metsään. Jokaisella niistä on pala 'sankaritarinaa'. Kerää kaikki viisi palaa ja kerro minulle tarina. Jos kasaat tarinan oikein, tulen sinun eidoloniksesi".

Garnet nyökkäsi. Ramuh loi häneen vielä yhden katseen aikojen takaa ja katosi sitten näkyvistä. Tyttö juoksi nopeasti jyrkänteen reunalle katsoakseen, minne mies oli hävinnyt. Samassa hänen eteensä ilmestyi läpikuultava vanhuksen kaksoisolento. Olento ojensi Garnetille paperin palan, jossa luki ylhäällä "yhteistyö".

Vivi, Garnet ja Zidane lähtivät vaeltelemaan metsään. Vaikka se ei ollut kovin suuri, heillä meni melko pitkään neljän muun Ramuhin kaksoisolennon löytämiseen. Oli jo melkein yö ennen kuin heillä oli kaikki viisi palaa tarinasta kasassa. Seuraavaksi heidän täytyi löytää vielä oikea Ramuh. Tämä odotteli heitä metsän reunalla täysin rauhallisen näköisenä.

"Löysit siis kaikki viisi... Kuunnellaanpa tarinasi. Se koostuu neljästä osasta, joten yksi noista on turha", Ramuh sanoi ja jäi katselemaan Garnettia odottavannäköisenä.

Tyttö selaili vanhoja ja kuluneita paperin paloja hetken ja alkoi sitten järjestää niitä. Jokaisen paperin yläkulmassa luki sen nimi: alku, yhteistyö, hiljaisuus, sankari ja ihminen. Lopulta hän rykäisi ja alkoi lukemaan päällimmäiseksi laittamaansa paperia:

Kauan sitten 33 pientä maata taisteli keisarikuntaa vastaan. Eräänä päivänä kapinallinen joukko vieraili Joseph-nimisen miehen luona. Tämä asui tyttärensä kanssa. Joseph oli velkaa joukolle, joten hän hyväksyi ilomielin heidän avunpyyntönsä. He suuntasivat luolalle, joka sijaitsi lumikentillä.

Josephin avulla joukko voitti lumikentillä asustelewan hirviön ja sai itselleen jumalten kellon, jonka he tarvitsivat päästäkseen keisarin linnaan.

Matkallaan kotiin he joutuivat petturin järjestämään ansaan. Joseph kuoli joukon puolesta. Joukko lähti kertomatta Josephin tyttärelle, Nellylle, tragediasta.

Historiallinen selitys: Vaikka Josephin kuolemasta ei kerrottu hänen tyttärelleen, hänen kuolintapansa puhuu puolestaan. Tämä on tarina todellisesta sankarista.

"Annapa minun kysyä sinulta yhtä asiaa", Ramuh totesi kuunneltuaan tytön kertoman tarinan,

"Miksi valitsit sankari-osan loppuun?"

"Ihmiset seuraavat henkilöä, joka pysyy jäljillä, siksi ajattelin, että sankari, joka toimii suorasukaisesti tullaan muistamaan sukupolvien ajan", Garnet vastasi reippaasti.

"... Haluan tietää, mitä sinä ajattelet. Kerro se omin sanoin", Ramuh totesi ja kehotti samalla tyttöä jatkamaan.

"Minä?" Garnet hämmästytti ja mietti hetken, "Olen kaukana omasta maastani, mutta en ole unohtanut kansaani..." hän sanoi viimein.

"Sielusi on erittäin jännittynyt juuri nyt", Ramuh sanoi, "Ehkä alat rentoutua, kunhan minusta tulee sinun eidolonisi".

"Kiitos", Garnet sanoi ja tunsu heti olonsa hieman paremmaksi.

"Muista, että on olemassa monia polkuja. Vain sinä itse päätät, mitä polkua kuljet", Ramuh sanoi ja katosi näkyvistä. Garnet tunsu, kuinka muinaisen eidolonin voima imeytyi häneen ja siitä tuli yhtä hänen sielunsa kanssa. Hän oli tuntenut tuon voiman aiemminkin, mutta hän oli pelännyt sitä eikä ollut uskaltanut käyttää sitä. Hän oli toivonut pääsevänsä siitä eroon, mutta kun Zorn ja Thorn olivat vieneet hänen eidoloninsa häneltä, hän oli tuntenut itsensä jotenkin alastomaksi ja puolikkaaksi, aivan kuin jotain olisi viety hänestä itsestään. Hän kääntyi katsomaan Zidaneä ja Viviä onnellisesti hymyillen.

"Lähdetään Lindblumiin!" hän huudahti ja juoksi ulos metsästä.

Zidane tuijotti tytön perään sanattomana ja katsoi sitten tähtien täplittämälle taivaalle.

"Hei, ukko... joko sinä menit?" hän huudahti.

"Mikä hätänä?" Vivi kysyi huolestuneesti.

"Haluaisin vain kysyä, miksi hän leikki tuota typerää leikkiä Daggerin kanssa. Sankarillista? Inhimillistä? Nuo ovat vain asioita, joita ihmiset sanovat tosiasian jälkeen. Miksi yrittää antaa tarkoitus tarinan päähenkilön valinnalle?" Zidane pohdiskeli.

"Luulen, että vanhus olisi tullut hänen eidolonikseen joka tapauksessa", Vivi totesi. "Sellaisen vaikutelman minä sain".

Garnet juoksi takaisin metsään ja tarttui Viviä kädestä ja kiskoi tämän mukaansa. "Zidane, Vivi! Nyt mennään!" hän kiljahti. Vivi juoksi kömpelösti hänen perässään ulos metsästä. Zidane käveli hieman rauhallisemmin ja katseli yhä taivaalle. Yhtäkkiä hän kuuli äänen päänsä sisällä:

Sinä olet täsmälleen oikeassa... Ei ole väliä, mitä ihmiset sanovat jälkikäteen... Tärkeintä on olla rehellinen itselleen. Hän ei ehkä tajunnut sitä, mutta kun hän toivoi voivansa käyttää kutsumismagiaa... Se palasi hänelle. Kutsumismagiaa voidaan käyttää hyvään tai pahaan. Hän on vielä nuori, mutta hänellä on paljon tilaa kasvaa... Joten valitsin hänet isännäkseni. Minä katson hänen peräänsä. Toivon, että sinä suojelet häntä...

Zidane nyökkäsi tähti taivaalle ja lupasi mielessään suojella Daggeriaan kaikilla mahdollisilla tavoilla. Myös hän jätti metsän taakseen ja seurasi Garnetia ja Viviä korkeahenäiselle arolle. Lindblumin kaupunki näkyi kauempana, ja linna kohosi tummaa yötaivasta vasten peittäen osan kuusta näkymättömiin. Tuuli heilutteli hiljaa heinää, ja heinäsiirkkojen kuoro soitti viulujaan tasaiseen tahtiin. Kolmikko seuraili polkua, joka kulki heinikon halki kohti kaupunkia.

"Zidane", Garnet kuiskasi. "Haluan käyttää kutsumismagiaa kaikkien suojelemiseen..."

"Tiedän, että pystyt siihen, Dagger", Zidane kuiskasi takaisin ja hymyili tytölle suloisesti. Garnet katsoi ensin poikaa silmiin hymyillen itsekä ja käänsi sitten kasvonsa yötaivaalle. Hänen silmiinsä osui tumma varjo, joka lipui nopeasti taivaan halki.

"Zidane!" hän tarrasi pojan käsivarteen. "Katso!"

Nuori mieskin kääntyi taas katsomaan taivasta. Suuri ilmalaiva purjehti selvästi kohti Lindblumia, ja hänestä se näytti uhkaavan tutulta.

"Onko tuo Red Rose?" hän huudahti ääneen kauhistuneena.

Red Rosen takaa ilmestyi lisää ilmalaivoja, jotka purjehtivat kohti Lindblumia. Hetken päästä ilma täyttyi valopalloista, jotka lensivät sisään kaupunkiin. Zidane ja Vivi tiesivät liiankin hyvin, mitä nuo pallot pitivät sisällään. Lindblumin tuho ei enää ollut kuin ajan kysymys. Pian mustat maagit olisivat surmanneet puolet asukkaista.

"Noiden valopallojen täytyy olla niitä samoja, joilla me tulimme Alexandriaan!" Zidane huudahti.

"He lähettävät mustat maagit suoraan linnaan sisälle! Cleyrassa he käyttivät sen jälkeen kutsumismagiaa!"

"Ei! Äiti!" Garnet huudahti ja tunsi, kuinka pakokauhu soljui hänen sisällään. Hän ryntäsi päättömään juoksuun kohti Lindblumia. Zidane ryntäsi hänen peräänsä huutaen hänen nimeään. Vivi seiso hetken tyrmistyneenä paikoillaan ja lähti sitten kömpelösti juoksemaan kaksikon jäljissä.

Garnet pinkoi heinikossa niin kovaa kuin pääsi. Lindblumiin oli silti matkaa, hän ei ikinä ehtisi paikalle ajoissa. Zidane saavutti tytön ja sai hänet pysäytettyä. Juuri silloin Red Rosen edustalta kohosi eidolon. Se oli hirvittävän suuri ja muistutti punaista palloa. Yhtäkkiä se avasi suunsa, jonne olisi mahtunut kokonainen kaupunki. Se alkoi imeä kaikkea edessään olevaa itseensä. Kaukaakin saattoi nähdä, kuinka Lindblumin taloista repeytyi kattoja irti ja kuinka kaikki irtaimisto, asukkaat mukaan lukien, kieppui ilmassa eidolonin sisuksiin.

Garnet ei kestänyt katsoa tuskaista näytelmää. Hän vajosi polvilleen heinikkoon ja itki lohdukkomasti. Kaikki, mitä hänellä oli jäljellä, tuhottiin hänen silmiensä edessä. Zidane laski kätensä tytön olkapäälle tietämättä, mitä sanoisi. Paikalle ehtinyt Vivikin vain tuijotti järkyttyneenä näkymää. Viimein eidolon katosi vieden mukanaan kaiken, mitä oli itseensä imenyt. Tuuli kantoi aroille sekasorron ääniä ja tuskaista valitusta. Red Rose purjehti sisään hetkessä raunioiksi muuttuneeseen kaupunkiin.

Zidane auttoi Garnetin takaisin jaloilleen ja antoi tytön itkeä hänen olkaansa vasten. Tyttö itki pitkään ja lohdukkomasti. Lopulta itku tyrehtyi nyyhkyksiin, mutta suru jäi tytön silmiin. Vaitonaisena tämä lähti kävelemään kohti Lindblumia Vivin ja Zidanen seurattessa tämän kannoilla.

Aamu alkoi pikku hiljaa valjeta, kun Zidane, Vivi ja Garnet saapuivat viimein Lindblumin porteille. Kaupunki oli raunioina ja savusi yhä paikkapaikoin. Porteilla ei näkynyt ketään.

"On niin hiljaista..." Zidane sanoi hiljaa.

"Äiti... En voi uskoa, että sinä hyökkäsit Lindblumiin", Garnet lähes huusi.

"Ole varovainen, he saattavat olla yhä paikalla", Zidane rauhoitteli tyttöä. "Vivi, sinä jäät tähän ja piiloudut"

"Ei käy! Täällä on vaarallista!" Vivi huudahti vastustellen.

"Alexandrian sotilaita on joka puolella. Sinun kannattaisi pysyä poissa heidän näköpiiristään", Zidane varoitteli. Pienen suostuttelun jälkeen Vivi suostui jäämään portille ja piiloutui muutaman tynnyrin taakse.

Garnet ja Zidane astelivat kaupunkiin. Tielle oli pudonnut isoja paloja talojen seinistä ja katoista. Monen rakennuksen ikkunat olivat säpäleinä. Joka puolella parveili paniikissa olevia kaupunkilaisia sekä Alexandrian sotilaita. Reippain askelin pari kulki asutuksen ohi kohti toria ja sieltä kauppa-alueelle. Osa kaupoistakin oli tuhoutunut täysin, mutta asekauppa näytti olevan yhä pystyssä.

"Teollisuusalue on mennyttä, ja teatteri- ja kauppa-alue ovat raunioina", joku mies sanoi hieman kauempaa.

"Pyydä sotilaita aloittamaan uudelleenrakennus. Meidän on saatava kaupunkilaisten elämä takaisin raiteilleen", määräsi tutumpi ääni. Garnet kääntyi äänen suuntaan ja näki ministeri Artanian seisovan keskellä kauppa-aluetta puhumassa toisen miehen kanssa. Hän ryntäsi ministerin luokse Zidane kannoillaan.

"Setä Artania!" hän huudahti. Vanha mies kääntyi ympäri ja hymy levisi tämän kasvoille.

"Prinsessa Garnet! Herra Zidane! Olen iloinen nähdessäni teidät molemmat elossa!" mies huudahti.

"Missä on Cid-setä? Onko hallitsija turvassa?" Garnet tiedusteli.

"Kyllä, prinsessa. Linna säästettiin. Hallitsija on elossa", ministeri Artania vastasi.

"Luojan kiitos", prinsessa huokaisi.

"Vien teidät tapaamaan häntä", Artania sanoi ja johdatti kaksikon takaisin torille ja sitten ilmataksiasemalle. Kaikki kolme istuivat taksin kyytiin, ja se ajoi heidät suoraan Lindblumin kuninkaalliselle linnalle.

Nopeasti he kulkivat jylhän, vanhan linnan halki suoraa päätä hallitsija Cidin huoneiston parvekkeelle. Oglopiksi muuttunut hallitsija seiso kaiteella ja tuijotti synkännäköisenä alas raunioiksi muuttuneeseen kaupunkiinsa.

"Prinsessa Garnet on palannut!" ilmoitti ministeri Artania välittömästi. Ylisuuri oglop kääntyi ja hetken näytti siltä kuin sen hyönteisen silmät olisivat tuikkineet iloa.

"Garnet! Luulin Brahnen vanginneen sinut", tämä huudahti.

"Zidane pelasti minut", Garnet sanoi hymyillen. Hallitsija kiitti välittömästi nuorta miestä ja kääntyi sitten taas kuuntelemaan, mitä hänen veljentyttärellään oli kerrottavanaan.

"Freya, Steiner ja Beatrix jäivät jälkeemme... Minä..." Garnet selitti nopeasti.

"Ah, kuuluisa kenraali Beatrix. En usko, että sinulla on mitään syytä olla huolissasi", Cid totesi rauhallisesti.

Zidane asteli sivummalta Garnetin viereen ja painoi kätensä tytön olkapäälle.

"Minäkin uskon niin. Vaikka päädyimme huippukalliolle Trenon sijasta... he pärjäävät hyvin omillaan", poika sanoi.

"Huippu?" Cid ihmetteli. "Ratsastitkeko te gargantilla?"

"Mistä te tiesitte?" Zidane hämmästeli vuorostaan.

"On minun tehtäväni tuntea ympäröivä maa", Cid vastasi. "Oli miten oli... Joskus minulta puuttuu kaukonäköisyyttä. Brahne oli eidolonien perässä, sen minä tiesin. Mutta minä aliarvioin eidolonien voiman. Ehkä minä ansaitsen olla kirottuna tähän ruumiiseen."

"Olen iloinen, että antauduite", Zidane sanoi. "Cleyra vastusteli, ja se tuhottiin täysin".

Garnet tuijotti avuttomana eteensä. Hän ei tiennyt, mitä sanoa tai mitä tehdä.

Zidane tuntui aina valitsevan oikeat sanat ja oli aina tilanteen tasalla valmiina toimimaan. Hän

sen sijaan oli avuton pikkutyttö, joka ei tiennyt mistään mitään, ja se sai hänet vihaiseksi itselleen.

"Hei, saimme yhden elossa olevan kiinni!" kuului huuto jostain linnan sisältä.

"Ole varovainen! Se saattaa hyökätä!" toinen ääni sanoi.

"Hei, tämä on pienempi kuin muut", jatkoi ensimmäinen ääni.

"Päästäkää minut irti! En ole yksi heistä!"

"Miksi sitten olet pukeutunut kuin mustat maagit?"

Zidane ja Garnet kääntyivät ympäri ja tuijottivat ovesta sisään linnaan. Kaksi Lindblumin sotilasta raahasi Viviä kohti parveketta erittäin väkivaltaisesti.

"Otimme Alexandrian sotilaan vangiksi", toinen sotilaista ilmoitti ylpeästi hallitsija Cidille.

"Minähän juuri sanoin -" Vivi mutisi.

"Pitäisikö meidän palauttaa se Alexandriaan?" sotilas jatkoi välittämättä Vivin puheista lainkaan.

Ministeri Artania loi melko vihaisen katseen sotilaisiin ja katsoi sitten Viviä lempeästi.

"Päästäkää hänet! Hän ei ole Alexandrian sotilas. Tuo on ainoastaan valepuku vihollisen huijaamiseksi", Artania sanoi. Sotilaan ilme muuttui kauhistuneeksi, ja hän mutisi nopeasti anteeksipyyntönsä Viville päästäten tämän samalla vapaaksi. Sitten kumpikin sotilaista poistui vähin äänin paikalta.

Hallitsija Cid nyökkäsi tervehdyksensä Viville ja katsoi sitten kaikkia pienillä mustilla silmillään, joista selvästi paistoi huoli. Kaikista tuntui omituiselta nähdä tunteita hyönteisen silmissä.

"Olen saanut uutta tietoa kuningatar Brahnesta. Aseiden välittäjä nimeltä Kuja on ollut viimeaikaisten hyökkäysten takana. Kuja on tukenut Brahnea erittäin kehittyneillä magia-aseilla", Cid kertoi.

"Tukenut äitiä... aseilla?" Garnet ihmetteli. Hänen setänsä täytyi tarkoittaa sitä pitkää hopeahiuksista miestä, joka oli hiipparoinut linnassa useasti viime aikoina.

"Kyllä. Mustat maagit ovat osa näistä aseista. Trenolaisen silminnäkijän mukaan Kuja ilmestyi pohjoiselta taivaalta hopeisen lohikäärmeen selässä", Cid jatkoi.

Zidane hätkähti. Kyse oli varmastikin samasta miehestä, jonka hän oli nähnyt Burmeciaassa vain paria päivää aiemmin.

"Se, että hän tuli pohjoisesta viittaa siihen, että hän on kotoisin Ulkomantereelta", ministeri Artania puuttui puheeseen.

"Ulkomantereelta?" Garnet kysyi ihmeissään.

"Maailmassa on monia kartoittamattomia mantereita", Zidane selitti. "Ulkomanner on kartoittamaton manner täältä meidän Usvamantereeltamme pohjoiseen."

"Minä uskoisin, että Kuja on ainoa, joka tukee Brahnea aseilla", Cid sanoi.

"Mies, jonka minä olen nähnyt linnassa, on varmasti Kuja. Hän on äitini turmelemisen takana", Garnet sanoi vihaisesti.

"Jos voitamme Kujan..."

"Jos eliminoimme Kujan..." Zidane ja Garnet sanoivat yhtä aikaa.

"Te molemmat ymmärrätte varsin nopeasti. Jos voitamme Kujan, Brahne menettää asetuksensa ja silloin me voimme käydä vastaiskuun", Cid selitti.

"Brahnen haastaminen nyt aiheuttaisi vain lisää ongelmia", Artania totesi.

"Joten me murskaamme pahan lähteen", Zidane huudahti ja iski nyrkkinsä kämmeneensä.

"Kyllä", Artania vastasi. "Kuja löytää muita asiakkaita, jos tuhoamme Brahnen".

"En voi puolustella äitini tekemisiä millään tavalla, mutta en voi antaa Kujan vaikuttaa häneen", Garnet sanoi. "Mutta ensin meidän täytyy pelastaa Steiner ja muut..."

"Pelkäänpä, että en pysty luovuttamaan yhtään sotilaistani. Tarvitsen heidät kaikki suojelemaan kaupunkilaisia", Cid sanoi huolestuneesti.

Zidane käveli huolestuneen tytön luokse ja katsoi tätä rohkaisevasti suoraan silmiin.

"Hei Dagger, he pärjäävät kyllä", hän sanoi. "Burmecian paras lohikäärmeritari, Alexandrian naiskenraali ja ruosteläjä... Kuinka he voisivat hävitä? Sitä paitsi sinulla on minut suojelemassa sinua".

"Sitten lähden etsimään Kujaa", Garnet sanoi päättäväisesti.

"Minä haluan tulla myös", Vivikin sai suunsa auki. "Minulla ei ole täällä paikkaa, mihin mennä".

"Okei, mennään potkimaan Kujaa perseelle!" Zidane huudahti ja kääntyi sitten hallitsijan puoleen, "Voisitko lainata meille nopeimman ilmalaivasi?"

"Ilmalaivat voivat lentää vain siellä, missä on usvaa, ja usvaa on vain tällä mantereella. Se tarkoittaa, ettette voi ylittää merta ilmalaivalla", Cid sanoi pahoittelevasti.

"Entäpä se uusi ilmalaiva, joka voi lentää ilman Usvaa?" Zidane tivasi.

"Se ei ole valmis vielä. Sitä paitsi se on Brahnen hallussa", Cid sanoi. "Brahne antoi meillä kaksi ehtoa selviämiselle: Yksi oli, että luovutamme uuden ilmalaivan ja toinen, että annamme hänelle Falconin kynnen." Falconin kynsi oli yksi harvinaisista kivistä, joita oli Usvamantereeseen hallitsijoilla. Cleyrassa oli ollut yksi näistä, samoin Burmeciasa. Myös prinsessa Garnetin kaulassa oli tällainen arvokas kivi.

"Ilmalaivan voin ymmärtää, mutta mitä ihmettä hän tekee kivenpalalla", Zidane kummasteli.

Cid pudisteli päätään ja sanoi, ettei hänellä ollut aavistustakaan. Zidane päätti jättää aiheen sikseen ja palata alkuperäiseen. Hän pyysi laivaa lainaan Lindblumin hallitsijalta. Sekään ei kuitenkaan ollut mahdollista, sillä satama oli tuhottu täysin.

"Ääh, mitä oikein haluat meidän tekävän?" Zidane huudahti, "Uivan?"

Cid hyppeli lähemmäs nuorukaista, prinsessaa ja pientä maagia. Hän kertoi, että saattoi olla yksi keino. Läheisellä suolla huhuttiin olevan kaivanto, josta kerrottiin silloin tällöin

tulevan hirviötä, joita ei tavallisesti ollut Usvamantereella. Monet väittivät näiden tulevan toiselta mantereelta, ja se tarkoitti, että kaivanto johtaisi pois Usvamantereelta.

”Johtaako tämä kaivanto meidät Ulkomantereelle?” Garnet kysyi.

”Se ei kuulosta kovin luotettavalta”, Zidane totesi. ”Oletko varma?”

”En ole...” Cid puisteli päätään. Zidane nyökkäsi ja sanoi, että sitten asiasta täytyisi vain ottaa selvää.

”Ole kiltti ja suojele prinsessa Garnetia”, Cid sanoi Zidanelle. ”Me valmistaudumme vastaiskuun sillä välin.”

Zidane nyökkäsi miehelle ja sanoi sitten tarvitsevansa vielä jotain tarvikkeita matkaa varten kaupungista. Cid käski yhden sotilaista viedä Zidanen ja Garnetin ostoksille. Vivi katsoi parhaimmaksi jäädä linnaan odottamaan.

Kaupunki oli yhtä sekasortoinen kuin tuntia aiemminkin. Ihmiset olivat kokoontuneet sinne tänne puhumaan keskenään, ja Alexandrian sotilaat valvoivat tarkasti kaikkien tekemisiä. Lindblumin sotilas johdatti Zidanen ja Garnetin kauppa-alueelle ja käski näiden hankkimaan kaiken tarpeellisen.

”Lindblum on nyt Alexandrian aluetta, joten ette voi palata vähään aikaan”, sotilas huomautti.

Kaksikko kierteli vähäisissä kaupoissa ja osti kaiken, mitä suinkin epäilivät tarvitsevansa. Zidane vaihtoi kuluneen miekkansakin uuteen ja tehokkaampaan, sillä hän epäili, että uudella miekalla tulisi vielä olemaan käyttöä. Lopulta he saivat kaikki ostoksensa tehtyä ja palasivat sotilaan luokse. Tämä vei heidät takaisin linnaan ja neuvoi sitten heitä suuntaamaan suoraan alimpaan kerrokseen.

Varovaisesti Garnet ja Zidane hiipivät linnan halki hissille. Pari kertaa he joutuivat piiloutumaan Alexandrian sotilailta, joita tuntui parveilevan kaikkialla, mutta jotenkin heidän onnistui selvitä hissille asti. Nopeasti he livahtivat sisään, ja Zidane väänsi vivun oikeaan asentoon. Naristen uhkaavasti hissi alkoi laskeutua alaspäin.

”Mitähän Brahne aikoo tehdä...” Zidane mutisi itsekseen.

”Zidane”, Garnet keskeytti hänen ajatuksensa. ”Onko meidän tosiaan pakko mennä Ulkomantereelle?”

”Hei, mikä nyt on?” Zidane ihmetteli. ”Sinähän sanoit haluavasi mennä”.

”Mitä jos... Mitä jos sinulle tai Viville sattuu jotain? En välttämättä pärjää omillani”, Garnet sanoi.

”Oletko huolissasi minusta?” Zidane kuulosti entistäkin ihmettelevämmältä.

”Mitä?” Garnet huudahti. ”Minä tarkoitan... Prinsessa tarvitsee eliittivartijansa, tiedäthän... Olen pulassa ilman teitä”.

”Yritätkö imarrella minua kutsumalla minua eliittivartijaksesi?” Zidane naurahti pilke silmäkulmassa. Garnet ei tainnut kuitenkaan huomata sitä, sillä tämä mulkaisi nuorukaista vihaisesti ja laittoi kätensä puuskaan. Huomatessaan tytön ilmeen Zidane korjaili nopeasti sanojaan ja kertoi vain pilailleensa.

"Entä sinä, Dagger? Emme tiedä mitään Ulkomantereesta", hän sanoi varovaisesti.

"Olen tehnyt päätökseni. En anna äitini suorittaa enää yhtään hirmutekoja", Garnet vastasi pikaisesti.

"Hyvä on sitten", Zidane totesi. "Sitten minä suojelen sekä sinua että Viviä".

Hissi kolahti linnan kellarikerrokseen. Siellä oli yllättävän viileä, vaikka ulkona olikin aurinkoista ja lämmintä. Vivi seisoskeli yksinään ja näytti jokseenkin eksyneeltä. Zidane kummasteli heti, minne hallitsija Cid oli oikein mennyt. Vivi kertoi, että tämä oli käskenyt hänen odottaa siinä ja poistunut hyppien jonnekin. Zidane ja Garnet vilkaisivat kummastuneina toisiinsa.

Samassa ylisuuri oglop jo hyppikin Serpentiiniportilta päin kolmikon luokse. Ollakseen ötökkä Cid näytti harvinaisen tyytyväiseltä itseensä.

"Minä tein sen", hän sanoi "Minä kaadoin vaunun meidän ja Serpentiini portin välille. Siitähän saavat, kun pyörivät ympäri linnaani!"

Kaikki kolme katsoivat Cidiä kummissaan. Miten ihmeessä tämä oli pystynyt kaatamaan painavat vaunut tuossa vartalossa?

"Kaivanto on kuin labyrintti, joten älkää eksykö", Cid jatkoi välittämättä toisten ilmeistä. "Ja... ottakaa tämä mukaanne", hän sanoi ja ojensi Zidanelle kuluneen pergamentin. Poika katsoi sitä ihmeissään.

"Mikäs riekale tämä on?"

"Sinä iso idiootti! Se ei ole vain riekale", Cid huudahti. "Se on Lindblumin kansallisaarre! Se on muinainen kartta koko maailmasta!"

Zidane, Garnet ja Vivi tuijottivat vanhaa pergamenttia aivan uudella kunnioituksella. Tuo pala paperia oli vanhempi kuin kukaan heistä, se oli vanhempi kuin hallitsija Cid. Sen täytyi olla ajalta, jolloin mantereet vielä olivat pitäneet yhtä.

"Menkäähän nyt ennen kuin he löytävät teidät", Cid sanoi tarkoittaen alexandrialaisia. "Zidane ja Vivi, huolehtikaa prinsessa Garnetista".

"Cid-setä..." Garnet kuiskasi huolestuneesti.

"Älä huolehdi minusta. Olen vahvempi kuin miltä näytän", Cid sanoi tytölle. "Menkää nyt! He puristavat kaiken oglop-öljyn vartalostani, jos saavat minut kiinni".

Zidane kiskoi tytön mukaansa ja nyökkäsi vielä hyvästiksi hallitsijalle. Kolmikko suuntasi askeleensa Lohikäärmeportille. Siellä heidät päästi ulos linnasta sama mies kuin aiemminkin. Zidane ei voinut olla miettimättä, minne he tällä kertaa joutuisivat.

Ulkona oli hämärää, usva peitti maata kuten aiemminkin. Oli vaikea uskoa, että jossain korkeuksissa aurinko todellakin paistoi lämpimästi. Maa oli vetistä ja hitusen upottavaa. Qu'n rämeet olivat vain suunnilleen puolen tunnin kävelymatkan päässä. Jälleen kerran heidän kenkensä täyttyivät suovedellä, kunnes he viimein löysivät pienelle saarekkeelle vievät pitkospuut.

Saarekkeen pitkät heinät yltivät heidän päidensä yläpuolelle. Zidane päätti mennä kysymään Quinan pomolta kaivannosta. Samalla hänen olisi myös kerrottava huonot uutiset, Quina oli menehtynyt Cleyrassa vain paria päivää aiemmin.

Kun Zidane, Vivi ja Garnet saapuivat aukealle, jossa oli todella paljon sammakoita, he näkivät jotain hämmästyttävää. Quina juoksi yhden sammakon perässä kieli maata viistäen. Tämä ei ollutkaan kuollut, vaan täysissä ruumiin ja sielun voimissa. Zidane ja Vivi eivät voineet uskoa silmiään.

"Quina! Sinä olet elossa", Zidane huudahti ilahtuneena. Vaikka Quina vaikuttikin aikamoiselta ääliötä aika ajoin, hän oli jo ehtinyt kiintyä omituiseen toveriinsa. Quina pysähtyi ja ryntäsi sitten Zidanen luokse.

"Ei nähty pitkään aikaan, Zidane", Quina höpötteli. "Paljon ongelmia tulla yksin Cleyrasta takaisin."

"Tiedätkö reittiä Ulkomantereelle? Kuulin, että täällä jossain pitäisi olla sisäänkäynti", Zidane kysäisi, vaikka jo melkein arvasi vastauksen.

"Ulkomanner... Ehkä löydän lisää herkullisia sammakoita...Kuulostaa mielenkiintoiselta. Minä autan sinua, minä syön lisää sammakoita. Minä tulen mukaasi", Quina selitti.

Quina lähti rämpimään pusikkoon. Zidane ryntäsi nopeasti tämän perään. Garnet ja Vivi vilkaisivat toisiinsa ja juoksivat sitten Zidanen perään. Quinaa seuraten he päätyivät aukealle, jolla kohosi suurista kivistä kasattu ikivanhalta näyttävä portti. Se ei suorastaan kutsunut luokseen. Pikemminkin se oli luotaantyöntävä, suorastaan pelottava.

Quina tuijotti hetken porttia hämmentyneenä. Sitten hän lähti perääntymään. Zidane tarrasi toveriaan käsipuolesta.

"Odotapa hetki, Quina", hän sanoi. "Katsopa tarkemmin. Tämä on sisäänkäynti. Tämän täytyy olla sisäänkäynti kaivokseen".

"Ensi kertaa näen tämän", Quina totesi yhä ihmeissään. Hän oli kuitenkin asunut tuolla saarekkeella koko ikänsä. Miten ihmeessä hän ei ollut koskaan eksynyt sisäänkäynnin luokse sammakoita metsästäessään? "Menemme sisälle, Zidane?"

"Totta kai me menemme. Se voi johtaa Ulkomantereelle. Mennään!" nuorukainen vastasi ja asteli kohti sisäänkäyntiä reippain askelin. Muut seurasivat epäröivinä perässä.

Edessä olivat pitkät, kiviset portaat. Seinillä roikkui muutamia soihtuja, jotka antoivat alaspäin kulkevalle käytävälle aavemaisen valaistuksen. Vihdoin he saapuivat pohjalle. Käytävä jatkui suorana eteenpäin ja kääntyi sitten vasemmalle. Nelikko ei ehtinyt kuin kääntyä kulmauksesta, kun maa alkoi yhtäkkiä täristä. Heidän takaansa kuului karmea rysäys, ja Zidane juoksi takaisin vilkaisemaan nurkan taakse, mitä oikein tapahtui.

Seinän läpi oli tunkeutunut jonkinlainen kone, joka liikkui suoraan heitä kohti. Koneen telaketjut pitivät raahaavaa ääntä kivistä lattiaa vasten, kun kone jyräsi kaiken alleen. Sen porat pyörivät vinhasti, ja näytti siltä, että kukaan ei ohjannut sitä. Zidane ei jäänyt

epäröimään. Hän pinkaisi juoksuun ja kehotti muitakin seuraamaan. Hyvin pian he saapuivat sillalle, joka vei syvän kuilun ylitse. Sillan puolessavälissä heilui valtavankokoinen, kaksiteräinen kirves. Se oli kiinnitetty kattoon ja heilui edestakaisin. Nelikko pysähtyi kirveen eteen paniikissa. Kone lähestyi koko ajan aikoen murskata heidät alleen.

"Meidän täytyy päästä kirveen ohi juuri oikealla hetkellä", Zidane sanoi ja tarttui Garnetia kädestä. Yhdessä he ryntäsivät kirveen ohi tuntien ilmapirran takanaan, kun kirves heilahti. Vivi seurasi nopeasti perässä Quina kintereillään. Jäämättä katsomaan taakseen nuoret rynnistivät päättömästi eteenpäin. Silti he saattoivat kuulla metallin kirskuntaa, kun kone osui suuren kirveen terään.

Silta loppui, ja Vivi ryntäsi ensimmäisenä seuraavaan huoneeseen. Hän kompastui kiveen ja lensi vatsalleen kovalle lattialle. Seuraavana huoneeseen ryntäsi Garnet, joka puolestaan kompastui Viviin, ja kaatui hänkin lattialle.

"Anteeksi, Vivi", Garnet sanoi. "Oletko sinä kunnossa?"

"Jep", Vivi nyökytteli. "Varo!" hän huusi samassa, kun Quina ryntäsi sisään.

Zidane tuli välittömästi Quinan perässä ja törmäsi tämän selkään. Quina huitoi hetken avuttomasti käsillään ja kellahti sitten mahalleen.

"Pois tieltä!" Zidane huudahti hetken liian myöhään.

"Auts", Quina mutisi lattialta.

"Se oli todella lähellä", Zidane totesi ja katseli hetken tovereitaan. Kaikki näyttivät olevan kunnossa. Vivi ja Garnet seisoivat hieman pelokkaina keskellä huonetta, ja Quina punnersi juuri itseään ylös lattialta.

Nuorukainen antoi katseensa kiertää ympäri huonetta. Sen seinät eivät olleet kiveä, kuten käytävän. Ne olivat kovaksi hakattua hiekkaa. Huoneen nurkkiin oli asetettu tukipuut, ja kattokin oli tuettu useammasta kohdasta. Huoneen perältä lähti käytävä syvemmälle. He olivat selvästikin tulleet kaivokseen. Samassa käytävästä asteli esiin nainen, joka kantoi selässään ylisuurta kirvestä.

"Pahus... Se ei tehnyt hyvää", nainen mutisi.

"Kuka sinä olet?" Zidane uteli välittömästi. Hänellä oli aavistus, ettei naisella olisi hyviä uutisia kerrottavanaan.

Nainen nosti katseensa lattiasta. Hänen ruskeat silmänsä tutkailivat hänen edessään seisovaa joukkiota. Samassa hänen katseensa kirkastui.

"Olen etsinyt teitä, prinsessa Garnet", nainen sanoi.

"Olemmeko me tavanneet?" Zidane tivasi, ja samassa Garnet astui hänen varpailleen.

"Lopeta tuo flirttaileminen heti", tämä sähähti hänen korvaansa.

"Kyllä, rouva", nuorukainen virnisti.

"Olen Lani", nainen esitteli itsensä. "Olen saanut teidän äidiltänne käskyn etsiä teidät, prinsessa."

"Äidiltäni?" Garnet ihmetteli. "Mitä äitini haluaa minusta? En ole palaamassa Alexandriaan".

"Minulla on huonoja uutisia sinulle, prinsessa", Lani sanoi kylmästi. "Sinä et ole se, jonka perässä olen".

"Mitä oikein tarkoitat?" Garnet kysyi yhtä kylmällä äänellä.

"Riipus. Kuulostaako yhtään tutulta?" Lani tokaisi. Garnet katsoi hämmentyneenä naista, eikä sanonut mitään, joten tämä jatkoi puhumista. "Annapa se takaisin. Se kuuluu kuningatar Brahnelleselle."

Garnet ei vieläkään sanonut mitään, mutta mulkoili nyt Lania vihaisesti. Hän puristi kätensä kaulassaan roikkuvat kristallin ympärille. Hänellä ei ollut aikomustakaan luopua korusta. Hän oli kantanut sitä niin kauan kuin suinkin muisti.

"Kuuntele tarkasti, prinsessa", Lani jatkoi. "Sinä pakenit äskeiseltä konehirviöltä, mutta et ole yhtä onnekas minun kanssani. Anna riipus minulle tällä sekunnilla!"

"Sinäkö lähetit hirviön kimppuumme?" Zidane puuttui puheeseen.

"Riipuksen palauttaminen takaa prinsessan turvallisuuden", Lani sanoi vastaamatta kysymykseen.

"Mitä oikein tarkoitat tuolla?" Zidane kysyi huolestuneesti.

"Tarkoitin juuri sitä, mitä sanoin. Saamani käskyt eivät sisältäneet prinsessan hengissä säilymistä", Lani sanoi hyytävästi ja mulkoili nuorukaista.

"Mitä?!" Garnet huudahti. "Äitini ei ikinä määräisi mitään tuollaista!"

"Nyt riittää!" Lani karjaisi ja iski kirveensä maahan. "Antakaa riipus minulle! Te koettelette kärsivällisyyttäni!"

"Hmph, entä jos kieltäydymme?" Zidane kysyi vihaisesti.

"Te itsepäiset hölmöt! Tehdään se sitten teidän tavallanne", Lani huusi ja kiskaisi kirveensä irti. Hän ryntäsi nuorukaista kohti. Tämä vetäisi miekkansa esiin ja ehti juuri ja juuri torjua sillä naisen iskun. Kipinät sinkoilivat, kun miekan ja kirveen terät kalahtivat toisiaan vasten. Tilanne näytti varsin kiperältä. Kumpikin nojasi hieman eteenpäin terien yhä kirskuessa vastakkain. Zidanen kasvot vääntyivät rumaan irvistykseseen.

Garnet, Vivi ja Quina tuijottivat järkyttyneinä sivusta taistelua. Hetkeen kukaan ei liikkunut. Tuntui kuin kaikki olisi pysähtynyt. Sitten yhtäkkiä Garnet tempaisi mukanaan kantamansa taistelusuovan esille ja ryntäsi Lania kohti. Hän pysähtyi juuri naisen viereen keräten kaikki voimansa ja huitaisi tätä sauvallaan niin kovaa kuin pystyi. Lani horjahti iskun voimasta taaksepäin, ja hänen otteensa kirveestä irtosi. Quina käytti tilaisuuden hyväkseen ja rynni paikalle. Hän nosti haarukkinsa Lanin kurkulle niin, ettei tämä voinut liikkua minnekään. "Mikä vahinko", Lani mutisi. "Päästän teidät nyt menemään". Hän kohotti käsiään antautumisen merkiksi ja Quina nosti haarukkinsa pois. Nainen tarttui nopeasti kirveeseensä ja lähti sanattomana kävelemään sillan suuntaan. Kaikki tuijottivat tämän perään ihmeissään. Miksei tämä ollut enää hyökännyt, kun siihen kerran olisi ollut tilaisuus?

Hetken kuluttua Zidane viittoi muita jatkamaan matkaa. He menivät käytävään, josta Lani oli aiemmin ilmestynyt. Käytävä tuntui jatkuvan ikuisuuksiin, mutta lopulta he saapuivat luolaan, jonka pohjalla kasvoi keltaisia kukkasia. Heidän yläpuoleltaan kuului raahaavaa ääntä, ja he kaikki käänsivät katseensa ylös varautuen jälleen kerran juoksemaan pakoon.

Ääni tuntui kantautuvan jostain kauempaa, sillä ylhäällä ei näkynyt mitään. Hetken päästä heidän päidensä yläpuolelta juoksi kuitenkin tutunnäköinen olento.

"Kesyttämätön gargant", Zidane totesi. "Ehkä voimme ratsastaa sillä." Hän kehotti kaikkia keräämään kukkasia kätensä täyteen. Ihmeissään muut seurasivat ohjetta, mutta Quina unohti tehtävän hyvin pian ja jäi mutustelemaan kukkasia. Ne olivat yllättävän herkullisia.

Garnet ja Vivi palasivat sylit täynnä keltaisia kukkia Zidanen luokse ja katsoivat nuorukaista odottavasti. Tämä selitti, että heidän tulisi odottaa, että gargant palaisi takaisin ja tarjota sille sitten kukkia ruuaksi.

"Ilmeisesti ne ovat syömäkelpoisia", hän totesi ja viittasi kauempana seisovaan Quinaan, jonka suupielestä roikkui keltaisia terälehtiä. "Kun gargant ruokailee, hyppäämme vain sen selkään ja katsomme, minne se meidät vie."

Vaikka suunnitelma ei kuulostanut kovin varmalta, muut hyväksyivät sen mutisematta. Se oli ehdottomasti nopein tapa liikkua luolassa, joka näytti jatkuvan jonnekin hyvin kauas. Kului melko pitkään ennen kuin gargantin ääni kaikui taas luolassa. Zidane nousi välittömästi pystyyn ja kohotti kukkakimpun niin ylös kuin vain saattoi. Garnet ja Vivi seurasivat esimerkkiä. Ihme kyllä villi gargant pysähtyi syömään kukkia.

Välittömästi Zidane nosti Vivin sen selkään. Pelokkaana pikkumaagi tarttui olennon karvaiseen ruumiiseen. Seuraavaksi kyytiin pääsi Garnet. Quina käveli paikalle ja vilkaisi kysyvästi nuorukaista. Tämä kohautti olkapäitään. Miten hän muka pystyisi nostamaan Quinan otuksen kyytiin? Ongelma ratkesi sillä, että Quina käski häntä hyppäämään itse kyytiin. Sitten hän tarttui gargantin karvoihin kiinni kammeten itsensä sen selkään.

Samassa gargant jo pyrähtikin liikkeelle. Se ei ollut tottunut ylimääräiseen painoon selässään toisin kuin sen kesytetyt lajitoverit. Se juoksi päättömästi kattoa pitkin. Quina roikkui vaarallisesti sen karvoissa käsiensä varassa. Zidane yritti ojentaa kätensä hänelle, mutta ei ylettynyt. Sen sijaan hän oli pudota itsekin.

Tuntui kuin aikaa olisi kulunut tuntitolkulla, vaikka he olivat luultavasti roikkuneet gargantin selässä vain hetken. Yhtäkkiä se kuitenkin pysähtyi kuin seinään, ja he lensivät pysähdyksen voimasta sen kyydistä. Päästyään eroon kyytiläisistään gargant lähti rauhallisesti kulkemaan eteenpäin kattoa pitkin.

Zidane hieroi päätään ja katseli ympärilleen. He olivat matalassa luolassa, josta johti käytävä ylöspäin. Käytävän päässä kajasti valoa. Hän kiskoi nopeasti ystävänsä ylös, ja

yhdessä he juoksivat käytävään. Pian käytävä avautui suuremmaksi luolaksi, jonka suuaukko suorastaan kylpi valossa. Silmiään siristellen pieni joukkio marssi ulos.

”Tämä valo...” Zidane sanoi. ”Täällä ei ole usvaa.”

LUKU V

PAIKKA, JOTA KUTSUA KODIKSI

Aurinko paistoi korkealta taivaalta. Päivä oli varmasti puolessa, vaikka oli ollut ilta, kun Zidane, Vivi, Garnet ja Quina olivat laskeutuneet kaivokseen. Nuoret katselivat ympärilleen. He eivät olleet vuorilla, mutta silti ilma oli kirkasta. Heidän täytyi olla Ulkomantereella, koska auringon edessä ei sillä hetkellä ollut edes pilviä. Heidän edessään avautui loputon hiekkaranta ja säkenöivä meri. Garnet ei voinut olla huokaamatta ihastuksesta.

Hetken kaikki seisoivat hiljaa paikallaan ja vain katselivat eteensä. Sitten Zidane ehdotti, että he lähtisivät etsimään kaupunkia, kylää tai mitä tahansa paikkaa, jossa he voisivat hieman levähtää. Muut nyökkäsivät vastauksena ehdotukseen, ja niin nelikko lähti tarpomaan pitkin rantaa. Puolen tunnin kulkemisen jälkeen hiekkaranta päättyi vuorensinämään. Kulkien sinämän viertä he pääsivät solaan, joka johti heidät ruohotasangolle. Siellä he pysähtyivät voipuneina. He olivat kulkeneet vaikka kuinka kauan näkemättä edes pientä mökkiä.

Vivin katse harhaili ympäriinsä ja osui samassa kummalliseen rakennelmaan, joka näytti olevan vain muutaman kilometrin päässä heistä. Se oli rakennettu kuin silta kahden vuorenrinteen väliin, mutta se muistutti kuitenkin enemmän rakennusta kuin siltaa. Hän ilmoitti muillekin näkemästään. Näkymä tuntui antavan uusia voimia joukkioille, joka jatkoi välittömästi matkantekoa.

Kuljettuaan puolisoista tuntia he saapuivat rinteiden reunalle. Siitä lähti kaksi siltaa, kumpikin meni omituiseen rakennelmaan.

"Tulimme näin pitkän matkan, eikä täällä ole vielääkään yhtään usvaa", Zidane kummasteli. "Jep, mutta mikä kumma tuo on? Kylä kenties?"

"Ehkä se on jonkinlainen temppeli", Garnet ehdotti katsellen kummallista rakennusta. Se näytti siltä, että se oli rakennettu useassa osassa. Siinä ei tuntunut olevan järjen häivääkään. Se oli kerta kaikkiaan omituisen mallinen. Joskus se oli kai maalattu vihreäksi, mutta nyt maali oli jo suurimmaksi osaksi rapissut pois.

"Se näyttää herkulliselta. Sisällä saattaa olla hyvä keittiö", Quina totesi ja lähti taapertamaan kohti outoa rakennusta.

"Huh, hän ei ajattele mitään muuta kuin ruokaa", Zidane huokaisi.

"No, ethän sinäkään koskaan ajattele mitään muuta kuin tyttöjä", Garnet tokaisi ja marssi hankin rakennusta kohti.

"Se on totta! Minun pääni on täynnä ajatuksia... sinusta!" Zidane sanoi, mutta Garnet ei enää kuullut. Zidane ja Vivi vilkaisivat toisiaan. Maagi kohautti olkapäitään ja lähti kävelemään prinsessan perään.

"Ehkä minä yritän liian kovasti", nuorukainen mutisi itsekseen ja seurasi lopulta muita.

Zidanen saapuessa rakennuksen porteille Garnet, Vivi ja Quina olivat juuri astumassa sisään. Porteilla seisojaksi kaksi hahmoa, jotka näyttivät aika hassuilta. He olivat jopa lyhyempiä kuin Vivi, heidän ihonsa oli vihertävä, ja kasvot muistuttivat pahoinpideltyä perunaa. Zidane muisti kuulleen joskus Bakulta kääpiöistä, jotka näyttivät tämän kuvailun mukaan juuri tuollaisilta.

Kääpiöt hymyilivät tulokkaille ja nostivat molemmat kätensä ilmaan.

"Ralli-hou", he huudahtivat iloisesti. Zidane, Vivi ja Garnet vilkaisivat ihmeissään toisiinsa.

"Ralli-hou!" Quina huudahti, ja samassa kääpiöt astuivat pois porttien edestä päästäten hänet sisälle.

"Mitä ihmettä nämä pikkukaverit oikein meinaavat?" Zidane kummasteli.

"Wral- li – hou", Garnet sanoi epävarmasti. Kääpiöt katselivat häntä hetken epäröiden, mutta päästivät hänet kuitenkin sisälle.

"Rhallie-ho-u", Vivikin yritti ja pääsi pienen tarkastelun jälkeen sisälle.

"Hei, odottakaa vähän!" Zidane huudahti ystäviensä perään yrittäen seurata näitä.

"Ralli-hou!" kääpiöt huudahtivat hänelle ja nostivat jälleen kätensä.

"Älkää nyt viitsikö..." Zidane mutisi.

"Ralli-hou, o mejän pyhä tervehys", toinen kääpiöistä sanoi.

"Jos sää et sano Ralli-hou, sää et voi tul Conde Petieen, kääpiöide kotkaupunkii", toinen jatkoi selitystä.

"Odottakaas nyt hetki siinä", Zidane sanoi.

"Ralli-hou", kääpiöt toistivat itsepäisesti. Nuorukainen oli hetken hiljaa, mutta päätti sitten luovuttaa ja nosti kätensä.

"Ralli-hou", hän sanoi.

"Ralli-hou, sää voit men", toinen kääpiöistä sanoi tyytyväisesti.

Vivi seisoskeli yksinään sisällä kaupungissa. Paikka vaikutti hänestä suurelta ja hieman pelottavalta. Kaupunki muistutti lähinnä suurta taloa. Katujen tilalla oli käytäviä, jotka johtivat kauppoihin, ravintoloihin, asuntoihin ja majataloihin. Se oli erikoisin paikka, jonka pikkuinen oli koskaan nähnyt.

Kaupunki ei ollut ainoa outo asia. Ihmiset olivat melkein pä vielä erikoisempia. Vivi ei ollut koskaan nähnyt kääpiöitä.

Nämä ihmiset ovat ainakin erilaisia, hän ajatteli katsellessaan hiljaa paikallisia. Vivi käveli vähän matkaa eteenpäin. Yhtäkkiä hänen eteensä astui mieskääpiö. Hän kääntyi aikoen lähteä toiseen suuntaan, mutta silloin hänen eteensä astui naiskääpiö. Hän jäi kahden kääpiön väliin, eikä päässyt kiertämään näitä kapeassa käytävässä.

"Tuus tänne", nainen huusi.

"Öh, olen pahoill- " Vivi aloitti.

"Ja minne sää kuvittelet meneväs?" nainen jatkoi raivoamistaan. "Sää olet aina laiskottelemas!"

"Etkö sää vois kerranki ol huutamat mulle", mieskääpiö vastasi vihaisesti. Vivi yritti parhaansa mukaan väistää riitelevää pariskuntaa.

"Pois tielt sää", nainen tokaisi hänelle.

"Um, anteeksi, mutta..." Vivi mutisi nopeasti.

"Minne sää oot nyt menos?" nainen jatkoi tivaamista.

"Ei sun tartte ruveta noi vihaseks", mies sanoi.

"Jos sää et halua kuulla mun valitust, nii sää tuut takas töihis", nainen huomautti.

"Hyvä on, nainen, hyvä on..." mies mutisi ja käveli takaisin sinne, mistä oli tullutkin. Nainen seurasi kädet puuskassa hänen perässään. Vivi huokaisi helpotuksesta. Sitten hän tajusi, etteivät nämä ihmiset näyttäneet pelkäävän häntä lainkaan.

Quina saapui kauppaan ja tervehti myyjää oppimallaan tavalla. Hänestä nämä pikkuiset olivat oikein hauskoja heppuja.

"Tällä kylällä onko maukkaita herkkuja?" hän tiedusteli.

"Joo, niit on meil!" myyjä vastasi reippaasti. "Conde Petie tunnettoo maailmal herkullisist pähkinöistä ja marjoist. Siks kansa o koko aja varastamas ruokoo."

"Kuinka julmaa! Varkaat olla todella pahoja ihmisiä", Quina huudahti.

"Joo, totta", myyjä myönteli.

"Mmm, paljon nami-ruokaa täällä", Quina jatkoi keskustelua.

"Sää saat tuon kurpitsan 1000 Gillil", myyjä sanoi.

"Huh, tarvitsee rahaa ruuan syömiseen?" Quina hämmästeli.

"Jos sää et maksa jotai, nii sää oot varastamas", myyjä alkoi kuulostaa vihaiselta. "Oot siis varas vai kui?"

"Ei, ei... Olen vain herkuttelija", Quina puolustautui.

"Sää et huijaa mua, varas", myyjä raivosi.

"Ei, minä ei olla varas", Quina huusi ja juoksi pois paikalta.

Garnet kuljeskeli ympäri outoa kaupunkia. Viimein hän saapui paikkaan, joka vaikutti jonkinlaiselta majatalolta. Kun hän astui sisään, hän näki joukon kääpiöitä istumassa pyöreän pöydän ääressä. Hän lähestyi pöytää varovaisesti ja yritti puhua kääpiöistä lähimmälle.

"Anteeksi..." hän aloitti.

"Pian mää aion löytöo hieno vaimon mun sulosel Williamil", naispuolinen kääpiö selitti muille, eikä kiinnittänyt prinsessaan lainkaan huomiota.

"Kukaa halluu sun Williamiis mieheksee", toinen nainen puuttui puheeseen. "Mikäs o hätän täl ulkopuolisel, jok seisoo tossa noin?" tämä kysyi samassa vilkaisten Garnetia.

"Öh, hei... Minä vain mietin", Garnet aloitti.

"Ah, hää on sopva morsiameks", eräs miehistä totesi.

"Oletteko nähneet-" Garnet yritti jatkaa välittämättä miehen sanoista.

"Mut hää on kamala pien lähetettäväks Sanctuarylle, eikö teistäki?" eräs naisista kommentoi.

"Kato ny häätä, hää o tasa pidempi ku sää", yksi miehistä huomautti.

"Minä en ole naimassa ketään!" Garnet kivahti vihaisesti tajutessaan, mistä oikein keskusteltiin.

Quina käveli kaikessa rauhassa kohti asekauppaa, joka sijaisit jonkinlaisen käytävän seinustalla. Hän pysähtyi hetkeksi kuuntelemaan kahden mieskääpiön keskustelua.

"Mää en tiedä, mitä muutkaa me voetas tehä", toinen näistä totesi epätoivoisella äänellä.

"Vaihtokaupan aikako?" Quina tiedusteli miehiltä.

"Ei, se varas o taas napannu meijä ruokii", toinen miehistä totesi.

"Minä... ei varas..." Quina yritti nopeasti selittää.

"Kukaa ei sanon, et sää oot varas", ensimmäiseksi puhunut mies totesi. Toinen miehistä katsoi nyt kuitenkin epäillen Quinaa.

"Piilottelet sää jotain?" hän alkoi tivata.

"Minulla ei ole mitään salattavaa", Quina huudahti. *Nämä ihmiset olla niin vaikeita*, hän ajatteli ja poistui paikalta vihaisena.

Quinan lähdettyä miehet jatkoivat keskustelua siitä, mihin olivat jääneetkin.

"Okkei, meijä o pidettävä vahtii, jos aijotaa napata se varas", toinen sanoi.

"Mut mehä pidetää ain vahtii", toinen totesi. Kumpikaan miehistä ei huomannut, kun asekaupan tiskin takaa näkyi kaksi hiippailijaa. Ohikulkija olisi saattanut nähdä violetin pään sekä oranssin pallon, jotka livahtivat nopeasti tiskin takaa ja katosivat sitten näkyvistä.

Zidane kuljeskeli yksin kaupungissa miettien, minne kaikki muut olivat mahtaneet mennä.

Viimein hän huomasi Vivin, joka jutteli kahden kääpiön kanssa. Maagin ilme näytti hieman huolestuneelta.

"Mikä hätänä, Vivi?" nuorukainen tiedusteli.

"Öh, nämä kaksi henkilöä-" Vivi yritti selittää.

"Se kana, jot sää kokkasit, ol kamala hyvää", mieskääpiö keskeytti Vivin puheen. "Mil taval sää teit sen?"

"Mää laittoi siihe niit sun antamiis marjoi", naiskääpiö vastasi hymyillen miehelle. "Mut mit sää aiot tehä tänää?"

Zidane vilkaisi Viviä kummissaan. Nämä ihmiset eivät näyttäneet pelkäävän tätä, vaikka tähän mennessä lähes kaikki muut olivat olleet kauhuissaan nähdessään pienen maagin. "Hei, Vivi..." hän aloitti, "tunnetko sinä nämä ihmiset?" "Kuinka voisin? En ole ollut täällä koskaan aiemmin", Vivi vastasi ihmetellen itsekin tilannetta. "Niin, en ajatellutkaan, että olisit", Zidane sanoi. "Yritän puhua muillekin", Vivi huudahti iloisesti ja ryntäsi tiehensä.

Kaksi kääpiötä istui ravintolassa kaikessa rauhassa. Paikalla ei ollut ketään muita, paitsi tietenkin myyjä tiskin takana.

"Et mää oon nälkäne", toinen totesi.

"Mut vastaha me syötii haudutettuu pöllöö, vai kui?" toinen sanoi naureskellen.

"Jep, niin me tehtii, mut se ei tyydyttän mun ruokahalluu. Meijä täytyy syödä jotai tukevampaa".

"Ralli-hou!" toinen huudahti yhtäkkiä ja nosti kätensä ylös. Nälkänsä valittanut kääpiö kääntyi ympäri tuolissaan nähdäkseen, kuka oikein oli tullut paikalle.

"Kappas, se o herra hiippalakki", hän totesi, "Ralli-hou! Mitä sul o tännää myytävän?"

Viviä huomattavasti isompi musta maagi asteli sisälle ravintolaan ja meni puhumaan myyjän kanssa hiljaisella äänellä. Samassa Zidane sattui tulemaan myös paikalle ja jäi hämmästyneenä tuijottamaan maagia.

"Paljo kiitoksii, sun ruuat o ain tervetulleit tänne", myyjä sanoi ja hymyili paljastaen kellertävän hammasrivistönsä. Musta maagi kääntyi ja poistui ravintolasta sanaakaan sanomatta. Zidane jäi tuijottamaan maagin perään.

"Hei!" hän huusi, mutta tämä ei reagoinut mitenkään.

Vivi ilmestyi myös ravintolaan. Hänkin huomasi isomman kopionsa ja ryntäsi välittömästi tätä kohden.

"Mitä ihm-" hän mutisi. Maagi vilkaisi Viviä kerran ja juoksi sitten karkuun.

"Odota!" Vivi huudahti ja juoksi maagin perään.

"Odota, Vivi!" Zidane puolestaan huudahti ystävänsä perään. Hänkin paineli kiireesti ulos ravintolasta.

"Tule takaisin!" Vivin huuto kaikui käytävällä.

"Vivi!" Zidane jo suorastaan karjui pikkuisen perään.

Samassa Garnet ilmestyi kulman takaa ja melkein törmäsi Zidaneen. Hämmästynyt poika pysähtyi niille sijoilleen.

"Zidane, mitä oikein on tekeillä?" Garnet kysyi ihmeissään.

"Ei aavistustakaan..." nuorukainen vastasi, "mutta meidän täytyy saada Vivi kiinni nopeasti".

Garnet nyökkäsi ja juoksi pojan perässä kaupungin porteille. Vivi ja Quina seisoskelivat siellä kumpikin täysin rauhallisina.

"Vivi, missä se musta maagi on?" Zidane kysyi heti.

”Hän juoksi karkuun”, maagi totesi.

”Huh, mistä hemmetistä hän oikein tuli?” nuorukainen kummasteli. ”Onko Brahne löytänyt meidät?”

”Tarkotatteks te hiippalakkista?” portilla seisova vartija kysäisi.

”Sanoitko sinä hiippalakki?” Vivi hämmästy.

”Juu, ne tulee usein kaakkoisest metästä tekemää kauppaa meijä kans”, kääpiö jatkoi.

”Ne? Tarkoitatko, että heitä on useita? Ja he asuvat tässä lähellä?” Zidane innostui kyselemään.

”Jep, mut ne elää nii syväl metäs, ettei ees pöllöt lennä sinne”, kääpiö kertoi.

”Mitä tuon muka pitäisi tarkoittaa?” nuorukainen tivasi.

”Zidane, minä haluan mennä kaakkoiseen metsään ja etsiä heidät”, Vivi sanoi tarttuen nuorukaista hihasta.

”Niin minäkin”, nuorukainen nyökytteli.

”Minustakin se on hyvä ajatus. Saatamme löytää uusia johtolankoja”, Garnet yhtyi puheeseen.

”Jos mahdollisuus löytää uutta ruokaa, mikä tahansa on hyvä”, Quina totesi ja sai kummeksuvia katseita muilta.

”Selvä sitten, lähdetään kaakkoiseen metsään”, Zidane ilmoitti ja huitaisi kädellään metsän suuntaan. Muut nyökkäsivät nuorukaiselle ja seurasivat tätä ulos kaupungista, vaikka eivät olleet edes ehtineet levätä vielä kunnolla.

Zidane, Vivi, Garnet ja Quina kävelivät rauhallisesti metsään. Se oli hyvin erilainen paikka kuin Synkkä metsä. Tämän metsän aluskasvillisuus ei ollut tiheää, märkää ja upottavaa. Sen sijaan se oli kuivaa ja rapisevaa. Kulku oli melko helppoa. Puiden lehdet juhlivat kaikissa punaisen, keltaisen ja oranssin sävyissä kuin olisi ollut syksy. Ajatus tuntui oudolta, sillä Usvamantereella oli ollut täysi kesä heidän lähtiessään.

Aika kului. Metsä muuttui koko ajan yhä kuivemmaksi. Yhtäkkiä joukkio saapui polulle, joka haarautui kahdeksi. He näkivät polun toisessa haarassa mustan maagin, joka hävisi jonnekin kaukaisuuteen. He lähtivät juoksuun saavuttaakseen tämän vain huomatakseen päätyneensä jälleen polun alkuun. Yksi pöllö lehahti pois läheisen puun oksalta. Ystävykset vilkaisivat kummastuneina toisiinsa. Mitä oikein oli tapahtunut?

Zidane kehotti muita kääntymään ympäri ja palaamaan hänen kanssaan polkua pitkin takaisinpäin. Jälleen yksi pöllö lehahti pois puun oksalta. Pian he huomasivat päätyneensä polun toiselle haaralle, joka johti takaisin sinne, mistä he olivat juuri äsken lähteneet. Vaikutti siltä, että he pyörivät auttamattomasti ympyrää. Zidanen silmien edestä lensi pöllö.

”He elävät niin syvällä metsässä, etteivät edes pöllöt lennä sinne”, nuorukainen mutisi. Kolme pöllöä oli lentänyt pois metsästä heidän pyöriessään oudolla polulla. ”Tämän täytyy olla maaginen polku. Pöllöt lentävät pois, kun kuljemme oikeaan suuntaan”, hän totesi ystävilleen. Nämä katsoivat häntä hieman kummeksuen, mutta nyökyttelivät sitten. Quina tosin syljeskeli parasta aikaa höyheniä suustaan ja mutisi jotain pahanmakuisista linnuista.

Zidane ohjasi ystäviään eteenpäin polulla, mutta samassa yksi pöllö lensi takaisin puuhun. Tästä hän päätteli, että heidän pitäisi kääntyä takaisin. Välittömästi pöllö lehahti taas lentoon. He tulivat polkujen risteykseen tällä kertaa siitä haarasta, josta musta maagi oli kadonnut hieman aiemmin. He juoksivat toiseen haaraan ja samassa viimeinen pöllö nousi siivilleen.

Enää he eivät saapuneetkaan polkujen risteykseen vaan heidän edessään levittäytyi aukea, jonka toisella puolella näkyi pystyyn kuolleita puita tai pikemminkin puiden rankoja. Musta maagi seisoj kuolleiden puiden edessä ja mutisi loitsua. Äkkiä kuului kaunista helinää. Kuolleet puut vaihtuivat äkkiä viheriöiviksi kuusiksi. Maagi käveli puiden varjoon, ja Zidane ystävineen ryntäsi välittömästi tämän perässä. Vain hetkeä sen jälkeen, kun he olivat ohittaneet paikan, puut muuttuivat ulkopuolisten silmille kuolleiksi. He kuitenkin kulkivat nyt erittäin elävässä ja hyvinvoivassa metsässä. Hetken kuluttua metsä loppui ja he saapuivat kylään, joka oli täynnä pieniä taloja. Silmiinpistävää niissä oli, että ne olivat kaikki pyöreitä ja niiden olkikatot muistuttivat kovasti hiippalakkeja. Ikkunat olivat kuin pyöreitä silmiä, ja oviaukoista tuli välittömästi mieleen suu, aivan kuin taloilla olisi ollut kasvot.

Samalla hetkellä kun he astuivat kylään, he näkivät kolme keskenään juttelevaa mustaa maagia. Näiden ilmeet muuttuivat kauhistuneiksi, kun nämä huomasivat heidät.

”Aaah!” huudahti yksi niistä.

”Ih- ih- ihmisiä!” toinen kiljaisi. Kolmas ei sanonut mitään, mutta välittömästi kaikki kolme juoksivat karkuun ja piiloutuivat jonnekin päin kylää.

”Odottakaa!” Vivi huusi turhaan heidän peräänsä. Hän kääntyi puhumaan muille: ”Näittekö tekin?”

”Kyllä”, Zidane totesi ihmetellen. Kokonainen kylällinen mustia maageja, jotka eivät ilmeisesti olleet Brahnen vallan alla. Hänen oli vaikea sisäistää ajatusta. Nämä maagit juoksivat heitä karkuun siinä, missä toiset olivat hyökänneet heidän kimppuunsa.

”He puhuivat! He ovat minunkaltaisiani!” Vivi intoili ja juoksi kylään etsimään ”sukulaisiaan”.

”Miksi kukaan rakentaisi kylän keskelle kuolevaa metsää?” Garnet kummasteli.

”Enpä tiedä...” Zidane sanoi pohtivasti.

”Mihin Vivi meni?” Garnet jatkoi kyselyään, vaikka oli aivan selvästi itsekin nähnyt, minne Vivi oli juossut.

"Hän meni tuohon suuntaan", Zidane kertoi osoittaen suuntaa, jonne Vivi oli kadonnut. "Minä sen sijaan – Hei!" Garnet oli juossut Vivin perään eikä kuunnellut enää, mitä nuorukaisella oli sanottavanaan.

"Kylä! Kylissä on aina hyvää ruokaa! Minä mennä etsimään!" Quina totesi tyynenrauhallisesti ja käveli vastakkaiseen suuntaan kuin Vivi ja Garnet.

"Hemmetti teidän kanssanne!" Zidane puhisi itsekseen. Tämä oli jo toinen kerta, kun hänet jätettiin yksin sen päivän aikana.

Quina marssi pienen mökin aidattuun pihaan. Pihalla oli kaksi maagia, mutta kun he huomasivat hänet, he ryntäsivät välittömästi sisälle mökkiin ja paiskasivat oven kiinni perässään.

"Miksi te juosta karkuun?" Quina tivasi. "Minä ei tehdä mitään... Mitä te piilotella?" Quina pysähtyi keskelle pihaa ja haisteli ilmaa kaikessa rauhassa. "Oooh, mikä aromi!" hän huudahti ja suuntasi askeleensa kohti mökkiä. Hän tempaisi oven auki ja astui sisään välittämättä maagien kauhistuneista ilmeistä. Toisella maagilla oli sylissään jättikokoinen muna.

"Ahaa, te piilottelette ruokaa", Quina totesi tyytyväisenä havaintoonsa.

"Mene pois!" huudahti musta maagi, jonka paidassa oli numero 111.

"Tämä muna on meidän!" munaa pitelevä maagi huusi. Hänen paidassaan näkyi numero 33.

"On chocobon muna! Chocobon munat on superherkullisia! Me jakaa ja syödä se", Quina teki omasta mielestään järkevän ehdotuksen. Hän oli vain kerran elämässään saanut maistaa chocobon munaa. Ne olivat harvinaista herkkua, sillä chocobo muni yhden munan kerran vuodessa ja suojeli sitä intohimoisesti. Nuo suuret linnut todella rakastivat jälkeläisiään ja hoivasivat näitä aina aikuisikään asti.

"Me emme aio syödä sitä!" musta maagi numero 111 huudahti.

"Äitichocobo jätti sen meille ennen kuin hän lopetti liikkumisen", numero 33 kertoi.

"Niin juuri, ja me aiomme kasvattaa sen hänen puolestaan", jatkoi numero 111.

"Te olla kaheleita", Quina tuhahti. "Ette ole kasvattaneet yhtään eläintä ennen", hän totesi aivan kuin olisi tiennyt asiasta jotain.

"Hiljaa, me voimme tehdä niin!" numero 33 huusi vihaisesti. Kukaan ei koskisi heidän chocobon munaansa, ikinä.

"En uskoa teitä. Te syödä muna minun selän takana", Quina epäili ja mulkoili maageja.

"Ei varmasti!" huudahtivat numero 33 ja 111 yhtä aikaa.

Kaupassa oli hiljaista. Musta maagi numero 163 nojasi tiskiini ja tutkiskeli kirjaa.

Tämän viime viikolla löytämäni kirjan mukaan... hän ajatteli, asiakas sanoo 'se tavallinen', kun hän haluaa ostaa jotain erityistä. Mitähän minun pitää tehdä, jos asiakas tulee pyytämään 'tavallista'? maagi pohti. Kaupanpitäjän rooli ei ole helppo.

Samassa toinen musta maagi ryntäsi kauppaan kauhistunut ilme kasvoillaan.

"Ihmiset ovat täällä!" tämä huusi.

"Mitä ovat ihmiset? Olen unohtanut..." numero 163 ihmetteli. "Onko se jokin ruokalaji...huh... ihminen? Ööh... Unohdin, mitä minun piti sanoa..." hän mutisi.

Garnet käveli kylän halki. Hän avasi erään kaupan oven ja marssi reippaasti sisälle. Kaupassa oli kaksi mustaa maagia, numerot 32 ja 192.

"Ööh, anteeksi..." Garnet mutisi.

"Miksi sinä olet täällä?!" huudahti maagi 32.

"Tämä on meidän kylämme", jatkoi maagi 192.

"Niinpä", huomautti numero 32.

"Pakotitte sen pienen kaverin tuomaan teidät tänne, eikö niin?" tivasi numero 192. "Te ihmiset haluatte vain käyttää meitä!"

"Tarkoitatteko Viviä?" Garnet kysyi. "Tuo ei ole totta! On vain yllättävää nähdä muitakin puhuvia mustia maageja kuin Vivi, joten... Sitä paitsi olen täällä pysäyttääkseni henkilön, joka on pakottanut teidät taistelemaan."

"Pu- puhutko sinä totta?" numero 32 kysyi epävarmasti.

"Valheita!" huudahti numero 192. "Kaikki ihmiset ovat valehtelijoita! Sinä valehtelet!" hän huusi osoittaen Garnetia.

"Mutta se on totta", Garnet sanoi epätoivoisesti. "En voi vain katsella vierestä, kun kauheita asioita tapahtuu."

Kumpikaan maageista ei sanonut enää mitään. He jäivät vain tuijottamaan prinsessaa tyhjin ilmein.

Vivi juoksi koko kylän halki etsien kaltaisiaan. Viimein hän päätyi kylän laidalla sijaitsevalle alueelle, joka muistutti hyvin paljon hautausmaata. Hautakivien lisäksi paikalle oli tosin pystytetty myös maagia muistuttava linnunpelätin. Kaksi mustaa maagia seisoskeli alueen reunamilla hiljaisina. Vivi käveli uteliaana toisen viereen. Maagin takissa luki numero 288.

"Onko hän se, joka tuli tänne ihmisten mukana?" numero 288 sanoi yhtäkkiä toiselle maagille, jonka takkiin oli kiinnitetty numero 56. "Hän on OK. Katso hänen silmiinsä, hän on samanlainen kuin me."

"Öh, kiitoksia..." Vivi mutisi. "Mitä te teette täällä?" hän kysyi sitten.

"Me pakenimme yhdessä Alexandriasta ja aluksista", numero 288 kertoi.

"Näin kauas?" Vivi kummasteli.

"Juuri niin. Me halusimme elää maailmassa, jossa ei ole ihmisiä. Löytääksemme sellaisen paikan meidän täytyi ylittää meri", 288 selitti.

"Ymmärrän", Vivi totesi. "Entä mikä tämä on?" hän kysyi heilauttaen kättään hautausmaan suuntaan.

"Tämä on... ööh... Mikä se sana on?" numero 56 alkoi mutista.

"Se on hautausmaa", vastasi 288 nopeasti.

"Niin, hautausmaa", 56 totesi.

"Hautausmaa", Vivi toisti. "Sehän tarkoittaa, että maan alle –"

"Kyllä, ystävämme on haudattu sinne", numero 288 kertoi.

"Mutta...Miksi?" Vivi halusi tietää.

"Koska..." 288 aloitti, mutta ei ehtinyt jatkaa pidemmälle, sillä numero 56 ryhtyi yhtäkkiä puhumaan jälleen.

"Minä... Minä tulin tänne herra 36:n kanssa. Me pakenimme yhdessä. Meillä oli niin paljon opittavaa. Se oli erittäin pelottavaa aluksi, mutta me autoimme toinen toistamme. Mutta sitten eräänä päivänä herra 36 lopetti liikkumisen. Hän vain pysähtyi... Ei pystynyt liikkumaan tai sanomaan mitään. Minun ystäväni, joka tietää paljon asioita, kertoi minulle, että kyse oli kuolemasta ja että meidän täytyisi haudata hänet. Herra 36 on haudattuna maan alle, mutta minä en ymmärrä miksi", numero 56 selosti. "Hän tulee takaisin jonain päivänä, eikö niin? Kun hän tulee, aion pestä hänet mudasta."

"Mistä hän oikein puhuu?" Vivi ihmetteli. Numero 288 ei sanonut mitään.

"Oliko kyseessä sairaus? Vai oliko hän loukkaantunut?" Vivi tivasi saamatta vastausta. "Kerro minulle miksi!" hän huusi lopulta.

"Koska..." numero 288 mutisi.

Zidane käveli kylässä katsellen ympärilleen. Talot todellakin muistuttivat kaikki toisiaan. Joko rakentajilla ei ollut juurikaan mielikuvitusta tai sitten nämä olivat jostain syystä ihastuneet juuri tuohon rakennustyyliin. Luultavasti jälkimmäinen oli lähempänä totuutta, sillä olihan tuo muoto taloille kuitenkin aika mielenkiintoinen.

Yhtäkkiä nuorukainen luuli kuulleensa Garnetin äänen läheisestä kaupasta. Hän kääntyi ympäri ja riuhtaisi kaupan oven auki.

"Zidane", Garnet hämmästyi nuorukaisen yhtäkkistä ilmestymistä paikalle.

"Miten menee, Dagger?" Zidane tiedusteli.

"Olin kertomassa, miksi olemme täällä", Garnet kertoi.

"Miksi me olemme täällä?" nuorukainen kysyi virnuillen.

"Zidane!" Garnet huudahti terävällä äänellä ja näytti vihaliselta.

"Se oli vain vitsi. Hemmetti sentään, älä nyt suutu", nuorukainen totesi.

"Etkö näe, että yritän saada heidät ymmärtämään", Garnet puuskahti edelleen vihaisesti.

"Mikä on vitsi? Onko se jotain pelottavaa?" maagi numero 32 tiedusteli huolestuneena.

"Se on jotain hauskaa. Eikö niin, Dagger?" Zidane virnuili.

"Te ette näytä kovin pahoilta", numero 192 totesi.

"Koska olette täällä taistellaksenne pahoja tyyppejä vastaan", jatkoi 32 reippaasti.

"Juuri niin", Zidane sanoi ja hymyili leveästi.

"Sinä olet uskomaton! Tiesitkö sen?" Garnet huokaisi. "Missä muuten Vivi on?"

"En tiedä minne hän meni..." Zidane sanoi.

"Huolestuttavaa... Minä menen etsimään häntä", Garnet sanoi ja juoksi ulos kaupasta.

"Hei, Dagger!" Zidane huudahti liian myöhään. "Ei taas..." hän mutisi itsekseen.

Zidane ryntäsi Garnetin perässä ulos kaupasta. Hän ei nähnyt tyttöä enää missään, joten hän lähti vain yksinkertaisesti kävelemään kylän halki. Yhtäkkiä Vivi pyyhälsi hänen ohitseensa suoraan majataloon.

"Hei, Vivi!" hän huudahti jälleen kerran liian myöhään. *Mikä ihme häntä vaivaa?* hän ajatteli. Hän juoksi Vivin perässä majataloon.

"...Vivi? Mikä on hätänä?" hän tiedusteli maagilta sisälle päästyään.

"Huh?" Vivi havahtui takaansa kuuluvaan ääneen. "Ai, Zidane... Se... ei mitään", maagi mutisi.

"Tapahtuiko jotain pahaa?" nuorukainen kysyi. "Kaikki mustat maagit täällä vaikuttavat melko mukavilta."

"Mitään ei tapahtunut..." Vivi kuiskasi pienellä äänellä.

Zidane ja Vivi seisoivat hetken hiljaa ja lähtivät sitten kävelemään majatalosta ulos. Samassa Quina ryntäsi sisään.

"Grr... Minä nälkäinen!" tämä totesi heti. "Tämän kylän ihmiset syödä kamalaa ruokaa." Zidane tuijotti Quinaa kummissaan. Eikö tämä tosiaan ajatellut mitään muuta kuin ruokaa? Ennen kuin kukaan ehti poistua, ovi aukeni jälleen, ja Garnet asteli sisään.

"Vivi, sinä olet palannut!" hän huudahti iloisesti. "Missä sinä olit? Näytät erittäin..."

"Olet väsynyt, eikö niin, Vivi?" Zidane tiedusteli.

"Ni- niin", Vivi änkytti.

"En voi syyttää sinua. Olemme kävelleet pysähtymättä koko päivän", Garnet totesi.

"Minä mennä metsään ja etsiä ruokaa", Quina sanoi ja jätti muut majataloon.

"Entä sinä, Zidane?" Garnet kysyi nuorukaiselta.

"Lepo voisi tehdä hyvää", tämä totesi.

Ilta oli jo laskeutunut kylän ylle. Garnet, Zidane ja Vivi olivat vuokranneet itselleen huoneen majatalosta, sillä ei ollut mitään järkeä lähteä tarpomaan yön selkään ja he tarvitsivat lepoa. Zidane makasi silmät suljettuina kerrossängyn alapedillä ja näytti nukkuvan. Garnet tuijotti kattoa mietteliäänä yläsängyssä. Yhtäkkiä hän havahtui liikkeeseen pimeässä huoneessa. Hiljaa hän kääntyi kyljelleen ja näki, kuinka Vivi hiipi ulos huoneesta. Maagi jätti oven raolleen, joten Garnet näki tämän puhuvan vastaanottotiskin takana olevalle isommalle kopiolleen. Sanoja hän ei kuitenkaan kuullut. Hetken päästä Vivi poistui majatalosta. ”Zidane”, Garnet kuiskasi, ”Vivi lähti juuri ulos”.

”Ehkä hän halusi antaa meille vähän aikaa kahden kesken”, nuorukainen totesi äänellä, joka paljasti, ettei hän ollutkaan nukkunut.

”Olen vakavissani”, Garnet kivahti korottaen hieman ääntään.

”Sinuna en huolehtisi liikaa”, Zidane sanoi rauhoitellen.

”Mutta...” Garnet intti.

”Hän yrittää vain selvittää jotain itselleen”, nuorukainen jatkoi välittämättä keskeytyksestä.

”Mietipä, Vivi ei ole koskaan aiemmin tavannut kaltaisiaan.”

”Mutta entä jos he ovat ilkeitä Viville tai sanovat jotain kamalaa?” Garnet tivasi yhä huolestuneena.

”Luuletko todella, että tämän kylän asukkaat tekisivät jotain sellaista?” Zidane huomautti merkitsevästi. Kun prinsessa ei sanonut mitään, hän jatkoi: ”Ehkä... mahdollisesti hän löytää etsimänsä”.

”Löytää minkä?” Garnet kysyi ihmeissään.

”Paikan, jota kutsua kodiksi”, Zidane vastasi ja kuulosti nyt hieman surumieliseltä, mikä ei ollut hänelle lainkaan normaalia.

”Kodin?”

”Niin... paikan, jonne hän kuuluu...” Zidane mutisi.

Huoneessa oli hetken hiljaista. Kumpikaan ei sanonut mitään. Garnet tuijotti kattoa, ja Zidane tytön sängyn pohjaa. Viimein prinsessa alkoi jälleen puhua.

”Hei, Zidane”, hän aloitti, ”kun sanoit koti...”

”Mikä hätänä? Etkö saa unta?” nuorukainen naurahti leikkimielisellä äänellään. ”Miten olisi iltasatu? Mietitäänpä... Olipa kerran...”

”Ja taas sinä kiusaat minua”, Garnet tuhahti, mutta hänen äänessään ei tällä kertaa ollut häivääkään ärtymyksestä. Jostain syystä hän oli alkanut jopa pitää pojan alituisesta kiusaamisesta.

Zidane virnuili hetken sängyssään miettien, jatkaisiko tarinaansa. Lyhyen pohdinnan jälkeen hän päätti tehdä niin.

"Olipa kerran poika, joka ei tiennyt, mistä oli kotoisin. Tämä mies oli yrittänyt löytää synnyinpaikkaansa jo pienestä lapsesta asti. Syntymäpaikkansa, jonka hän muisti ainoastaan unissaan..."

"Miksi?" Garnet kysäisi, kun nuorukainen hiljeni hetkeksi.

"Ehkä hän halusi tietää enemmän itsestään, vanhemmistaan, talosta, jossa hän oli syntynyt... Eräänä päivänä poika lähti matkalla löytääkseen vastauksia. Hänen ainoa johtolankansa oli sininen valo, jonka hän näki unissaan."

"Sininen valo?" Garnet kummasteli.

"Niin, hän ajatteli, että se saattaisi olla muisto hänen synnyinpaikastaan. Meri, kenties..." Zidane totesi.

"Löysikö hän sen?" Garnet kysyi uteliaana.

"Hei, sinä hypit edelle. Välissä tapahtui paljon asioita", Zidane sanoi. "Toisaalta voimme mennä eteenpäinkin... Ei, hän ei koskaan löytänyt sitä. Miten hän olisi voinutkaan? Hänen ainoa johtolankansa oli värillinen valo. Lopulta hän palasi takaisin adoptioisänsä kotiin. Mitä luulet, että hän isänsä teki, kun hän tuli takaisin?"

"Toivotti hänet tervetulleeksi?" Garnet veikkasi.

"Ei ikinä! Isä kohotti kätensä ja pieksi pahasti pojan, jota hän oli kovalla kurilla kasvattanut", nuorukainen kertoi.

"Mutta miksi?" Garnet kysyi kauhistunut ilme kasvoillaan.

"En tiedä", Zidane sanoi. "Mutta tiedätkö, mistä poika yllättyi vielä enemmän? Isä hymyili hakattuaan poikansa! Voitko uskoa sitä? Hän oli juuri antanut pojalleen selkäsaunan...Kun poika näki hymyn isänsä kasvoilla, hän ajatteli 'Tämä on minun kotini. Tämä on paikka, jota minä kutsun kodiksi'. Poika edelleen etsi syntymäpaikkaansa, mutta hänellä oli jo koti. Ehkä... ehkä Vivillä on sama juttu. Ehkä hänkin etsii paikkaa, jota kutsua kodiksi."

"Jääköhän Vivi tähän kylään", Garnet sanoi mietteliäästi.

"Kuka tietää... Se on Vivin päätös", Zidane totesi ja sulki silmänsä. Huoneeseen laskeutui hiljaisuus.

Vivi nousi istumaan sängyllään. Huoneessa oli pimeää. Hän vilkaisi kerrossängyn suuntaan. Zidane ja Garnet näyttivät kumpikin nukkuvan. Hän kömpi ylös sängystään ja hiipi kömpelösti huoneesta. Aulassa hän pysähtyi hetkeksi juttelemaan siellä istuvan mustan maagin kanssa. Hän kertoi tälle, minne oli menossa. Sitten hän jatkoi matkaansa ulos.

Kylä oli hiljainen. Majataloa lukuun ottamatta yhdessäkään asunnossa ei palanut valo. Ilmeisesti useimmat maagit menivät ajoissa nukkumaan. Vivi taapersi pimeän kylän halki suoraan

hautausmaalle. Maagi numero 288 seiso siellä edelleen ja tuijotti eteensä. Yhtäkkiä tämä kuitenkin kääntyi ja huomasi Vivin. ”Hei, hauska nähdä sinua taas”, numero 288 sanoi.

”Öh... haluaisin kysyä sinulta jotain...” Vivi mutisi nyökättyään tervehdyksen. Hautausmaalla oli hieman aavemainen tunnelma yöllä.

”Mitä niin?” numero 288 kysäisi ystävällisesti.

”Minä olen miettinyt... kuinka moni... on lopettanut... liikkumisen”, Vivi takelteli sanoissaan.

”Olet erittäin ystävällinen, kun käytät meidän sanojamme”, suurempi maagi sanoi. ”Mutta sinä tiedät jo, mitä merkitsee elää... ja kuolla. Sinä kyselet meidän ystävistämme, jotka ovat kuolleet, eivät pysähtyneet.”

Vivi tuijotti maagia numero 288 tietämättä, mitä sanoa. Tiesikö hän todella itsekään, mitä tarkoitti elää ja kuolla? Tiesikö hän yhtään sen enempää kuin muutkaan mustat maagit? Kun hän ei sanonut mitään, maagi 288 jatkoi puhumista.

”Seitsemän ystävistämme on lopettanut toiminnan viime aikoina. Minä luulen, että elinaikamme on rajallinen... Olen epäillyt sitä siitä asti, kun ensimmäinen pysähtyi. Se vaihtelee hieman, mutta useimmat lopettavat liikkumisen vuoden päästä siitä, kun heidät on valmistettu”, hän kertoi Viville.

”Eikä!” Vivi huudahti.

”En ole kertonut kenellekään tästä. Jos tekisin niin, he tuntisivat samoin kuin minä”, numero 288 jatkoi.

”Miltä sinusta tuntuu?” Vivi kysyi heti.

”En tiedä... Pelkoa? En halua pysähtyä. Ja ehkä haluan juosta kaikkea tätä karkuun, mutta eläminen tässä kylässä kaikkien kanssa täyttää minut ilolla. Heidän kanssaan elämisestä tuleva ilo painaa enemmän kuin kuolemanpelko. Eikö se ole sama sinulla? Ystäviesi kanssa matkustaminen antaa elämällesi merkityksen?” maagi kysäisi yhtäkkiä Viviltä.

”Minä...” Vivi mutisi, mutta ei osannutkaan jatkaa. Oliko hänen uusi ystävänsä kenties oikeassa? Siitä asti, kun hän oli tutustunut Zidaneen ja prinsessa Garnetiin, hänestä oli tuntunut, että hän oli vihdoinkin saanut oikeita ystäviä. Isoisänsä kuoleman jälkeen hän oli tuntenut itsensä hyvin yksinäiseksi, mutta nykyisin tilanne oli toinen. Hän ei ollut enää niin yksin.

Garnet heräsi varhain. Hän kapusi alas sängystään ja huomasi Zidanen yhä nukkuvan. Viviä sen sijaan ei näkynyt missään. Ilmeisesti pieni maagi ei ollut tullut takaisin huoneeseen lähtönsä jälkeen. Prinsessa mietti yhä, mahtoiko pikkuinen olla jäämässä kylään.

Garnet päätti mennä kävelylle. Aurinko paistoi kauniisti ja ilma oli lämmin. Monet maageista olivat jo tavanomaisissa päivätoimissaan. Kylän sisäänkäynnin luona Garnet huomasi maagin,

joka ei näyttänyt tekevän mitään erityistä. Hän päätti yrittää hieman kysellä maagilta, jos tämä tietäisi mitään Kujasta. Maagi kertoikin mielellään kaiken, mitä tiesi.

"Todellako?" Garnet kysyi innoissaan maagin lopetettua selityksensä.

"Kyllä, luulen, että se on etsimäsi", tämä vastasi samaan aikaan, kun Zidanekin ilmestyi kylän porteille.

"Mitäs nyt, Dagger?" nuorimies kysäisi.

"Zidane!" prinsessa kääntyi hänen puoleensa. "Joku on nähnyt hopeisen lohikäärmeen lentelevän tämän mantereen luoteisien osien yllä. Conde Petien väki sanoo, että siellä on paikka, jota kutsutaan Sanctuaryksi. Sinne pääsy on rajoitettu..."

"Muistelin tämän Kujan sanoneen jotain, että salaisuus on piilotettu tälle mantereelle", maagi huomautti väliin.

"Kuulit hänen sanovan tuon?" Zidane hämmästeli.

"Niin. Hän puhui jotain usvan lähteestä", maagi jatkoi.

"Ehkä me saamme selville lisää, jos menemme sinne. Ja ehkä voimme pelastaa äitini", Garnet totesi toiveikkaasti.

"Niin", Zidane sanoi hieman epävarmemmin.

"Hei, missä Vivi muuten on?" Garnet mietti. "Jos hän aikoo jäädä..." prinsessa ei ehtinyt lopettaa lausettaan, sillä juuri silloin pieni maagi pyyhälsi paikalle.

"Odottakaa minua!" pikkuinen huudahti.

"Vivi?" Garnet huudahti iloisesti.

"Kaikki tässä kylässä ovat pyytäneet, että menisin tutkimaan ulkopuolista maailmaa ja kertoisin heille siitä", Vivi selosti silmät säihkyen.

"Ahaa..." Garnet sanoi.

"Voi hitsi!" Zidane huudahti ja läimäisi itseään otsaan. "Minä kuvittelin, että Dagger ja minä saisimme viettää hieman laatuaikaa yhdessä!"

"Mitä sinä sanoa!" kuului huudahdus hänen selkänsä takaa, ja Quina marssi paikalle. "Te ette voi jättää minua tänne. Minä nääntyä."

"Ai niin, unohdin sinut..." Zidane mutisi muka masentuneesti.

"Lähdetäänpä sitten kaikki", Garnet totesi kuin ei olisi huomannutkaan Zidanen kommentteja,

"Conde Petieen ja sieltä Sanctuaryyn".

LUKU VI

NAIMISIIN!

Nelikko palasi takaisin metsän läpi Conde Petien omituiseen kaupunkiin. Tällä kertaa heillä ei ollut ongelmia sisäänpääsyssä, sillä he osasivat jo kääpiöiden tavan tervehtiä. Niinpä he kävelivät reippaasti kaupunkiin, tervehtivät portilla olevia kääpiöitä ja jatkoivat matkaansa aina ravintolaan asti. Ravintolan takaovesta pääsi kapealle kujalle, jolla sijaitsi pieni kauppa ja josta pääsi laakson yli vuorille vievälle polulle. Nelikko asteli kujalle.

"Sanctuary on siis tuon laakson toisella puolella", Zidane totesi ja viittasi kädellään alhaalla avautuvaan laaksoon.

"Mutta polulle pääsee ylemmän kerroksen kautta ja siellä on vartiossa kääpiö, joka ei päästä meitä eteenpäin", Vivi totesi. Hän oli heidän edellisellä visiitillään kierrellyt kaupungissa ja kyseinen kääpiö ei ollut päästänyt häntä vuoristopolulle.

"Kaksoskääpiöt kaupan luona estävät matkanteon tästä kerroksesta", Quina totesi ja viittasi esinekaupan myyjiin.

"No, yritetään mennä niin pitkälle kuin pääsemme", Zidane totesi ja käveli kaksoskääpiöiden luokse. "Haluan päästä läpi tästä", hän sanoi kääpiöille.

"Ei ikän! Vain ne jotka on käyn läpi seremonian voe pääst läp", totesi toinen kaksosista.

"Mikä hiton seremonia?" Zidane huudahti tuskastuneena.

"Puhu häne Pyhyydellee", toinen veljeksistä puuttui puheeseen.

"Ja missä on 'hänen Pyhyytensä'?" Zidane tivasi.

"Emmää tiedä mis hää o", totesi kääpiö tylsistyneenä.

Zidane kohautti olkapäitään ja kehotti muita seuraamaan itseään. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miltä hänen Pyhyytensä näytti, mutta kääpiöistä tuskin saisi enempää tietoa irti. Ei ollut juuri muuta mahdollisuutta, kuin yrittää etsiä kyseinen tyyppi omin neuvoin. Niinpä pieni ryhmä lähti kuljeskelemaan ympäri kaupunkia ja kyseli vastaantulijoilta hänen Pyhyydestään. Noin tunnin etsinnän jälkeen he näkivät eräällä kadulla miehen, joka oli pukeutunut hienommin kuin kaupungin muut asukkaat. Zidane ryntäsi miehen luokse.

"Hei, herra... Oletko sinä se pyhä tyyppi?" hän tiedusteli vähemmän kohteliaasti.

"Kyl joo, mää olen isä David", mies vastasi.

"Mitä oikein teet? Roikut tässä käytävässä?" Zidane tivasi.

"Papin pittää huolehtii asukaist", isä David kertoi.

"Ahaa... miten vain", Zidane totesi. "Kuule, me haluaisimme päästä tämän kylän läpi vuoristopolulle."

"Hmph. Perinteen mukaa vain ne jotka o käyn läp seremonia voi men Sanctuaryl", pappi totesi tiukasti.

"No, mikä hitto se seremonia sitten on?" Zidane alkoi kuulostaa kärsimättömältä. Garnet käveli hänen luokseen ja yritti hymyillä rauhoittavasti.

"No, ku mies ja naine o siunattu pyhää liittoa, he voe lähtee pyhäl retkel Sanctuaryl", pappi selitti rauhallisesti.

"Eli... periaatteessa kyseessä ovat häät... ja kuherruskuukausi, eikö niin?" Zidane alkoi vihdoinkin ymmärtää, mistä oli kyse.

"Min en ymmärrä sinu sanojas, mut sää ymmärrät merkitykse", pappi totesi.

"Voimme siis mennä Sanctuarylle, jos käymme seremonian läpi?" Garnet varmisti.

"No, niinhän se menee", Zidane totesi. "Voimme mennä sinne, jos menemme naimisiin. Mutta emmehän me oikeasti mitenkään..."

"Tehdään se!" Garnet huudahti antamatta nuorukaisen lopettaa lausettaan.

"Mitä?!" Zidane huudahti yllättyneenä. Garnet oli suhtautunut häneen torjuvasti koko ajan, mutta nyt tämä halusi vihille hänen kanssaan. Mistä päin oikein tuuli?

"Työ kaks haluutte siis yhisty..." pappi pohdiskeli. "Seremonia o pelkästään kääpiöil... Mut me ollaa nähty jotai nuorii ihmisii... Ollaa tehty 99 paria... Mut mit harmii siit ois? Nyt myö saahaa meijä sadas seremonia."

"Dagger, mistä päin nyt tuulee?" Zidane kysyi prinsessalta kuuntelematta juuri ollenkaan papin mutinaa. Garnet ei kuitenkaan ehtinyt vastata, sillä pappi pyysi nuoria seuraamaan itseään.

Isä David johdatti Garnetin ja Zidanen kaupungin alempiin osiin. Pian he saapuivat huoneeseen, jonka keskelle oli asetettu vanha puuvene väärinpäin. Veneen edessä oli jonkinlainen alttari. Isä David meni seisomaan alttarin taakse ja kehotti nuoria astumaan veneen päälle alttarin eteen, jotta hän voisi aloittaa seremonian. Hän kohotti kätensä ja alkoi puhua juhlallisella äänellä.

"Henget vuorie, henget metsie..." hän aloitti .

Huh, miten oikein hommasin itseni tähän, Zidane pohti. Hänestä tilanne vaikutti tylsältä jo heti alkuunsa.

"...Pitkää huolt täst miehest ja naisest, jotk halluuvat alottaa matkansa..." pappi jatkoi.

Meidän täytyy käydä tämä seremonia läpi, jotta pääsemme vuoristopolulle... Ja ainoastaan mies ja nainen voivat tehdä sen... Zidane jatkoi pohtimistaan. Hän palasi hetkeen ennen kuin hän ja Garnet olivat päättäneet avioitua.

"Odotas vähän Dagger! Etkö tajunnut sitä? Kyse on avioliitosta! A-v-i-o-l-i-i-t-o-s-t-a!" Zidane huudahti.

"En laske leikkiä... Meidänhän täytyy tehdä tämä, jos haluamme jatkaa eteenpäin, eikö niin?" Garnet sanoi tyynesti.

"Kyllä, mutta se ei ole tarpeeksi hyvä syy!" Zidane jatkoi inttämistään.

"Äh, älä viitsi!" Garnet vain tuhahti.

Mikä häntä vaivaa? Hänen pitäisi olla vihainen ja huutaa minulle päin naamaa, ettei tämä käy laatuunsa, Zidane vaipui yhä syvemmälle ajatuksiinsa.

"Sairauksesi ja terveytesi..." isä David eteni seremoniassa.

Tietysti me teemme tämän vain päästäksemme kylästä...

"Saakaa voima, joka kantaa teitä ylös vaikeuksien..."

Voisiko olla niin, että hän pitää minusta?

"Ja viisautta seurata polkua..."

Täytyy myöntää, että olin aika maissa sinä yönä Mustien maagien kylässä. Ehkä se sai hänet rakastumaan minuun? Olenpa minä tyhmä! Zidane viimein arveli saaneensa selville, mistä oli kyse.

"Tulkoon taivaan siunaus näiden miehelle ja naiselle yllä!" isä David huudahti yhtäkkiä ja herätti nuorukaisen ajatuksistaan. "Dagger! Me olemme nyt mies ja vaimo!" Zidane innostui. "On suudelman aika..."

Zidane liikahti kohti prinsessaa ja melkein hyppäsi tätä päin. Hän olisi varmaan onnistunutkin aikeissaan, ellei Garnet olisi kääntänyt hänelle selkäänsä ja kävellyt tyyliä pois. Sen sijaan, että olisi saanut hellän vastanaineiden suudelman, Zidane laski naamalleen lattialle. Nopeasti hän keräsi arvokkuutensa rippeet ja juoksi Garnetin perässä portinvartijan luokse.

"Onneline liittolainen! Nyt teillä tarvii hakkeja lupa teillä matkalle kaksosille", portinvartija hymyili leikkimielisesti nuorelle parille.

"Mitä? Tarkoitatko, että luvassa on vielä lisää..." Zidane huudahti tuskastuneena. Hän ei olisi millään halunnut käydä läpi enää toista pitkästyttävää seremoniaa.

"Meillä täytyy seurata perinteitä", kääpiö totesi tylsällä äänellä.

"No, on aika meidän vastanaineiden tehdä pieni kierros, Dagger", Zidane sanoi ja ojensi kättään prinsessalle, joka torjui sen.

"Muista, Zidane, että olemme naimisissa vain täällä ollessamme", Garnet sanoi ja lähti kävelemään kaksosten luokse. "Autuus on niin hetkellistä", Zidane mutisi seurattessaan Garnetia.

Vivi ja Quina odottivat nuorta paria kaksosten luona. Heitä ei oltu päästetty seremoniasaliin, joten he olivat päättäneet palata kaupalle. Zidane kertoi tapahtumista lyhennetyn version muiden kuunnellessa.

"Zidane... Mitä meidän nyt pitäisi tehdä?" Vivi kysyi huolestuneena. Eihän hänellä ja Quinalla ollut edelleenkään mahdollisuutta päästä vuoristopolulle.

"Älä vain sano, että te kaksi aiotte pilata meidän kuherruskuukautemme!" Zidane huudahti leikkimielisesti.

"Mutta sinä et voida jättää meitä vain tänne!" Quina hämmästytti ymmärtämättä vitsailua.

"Älä huoli, minä keksin jotain. Mietitäänkö..." Zidane mutisi kuin itsekseen. Hän oli hetken hiljaa ja tuijotti eteensä. Sitten hänen ilmeensä kirkastui. Hän oli saanut loistavan idean. "Miksi tekin ette menisi naimisiin?" hän kysyi virnuillen. Eihän Quinasta edes tiennyt, oliko tämä mies vai nainen, joten juoni voisi ihan hyvin onnistuakin.

"Mitä?!?" Vivi suorastaan huusi kauhuissaan. Hänhän oli vasta 9-vuotias.

"Miksipä ei? Dagger ja minä voimme sillä välin ilmoittaa kaikille avioliitostamme", Zidane sanoi ja virnuili yhä leveämmin. Vivi ja Quina tuijottivat nuorukaista sanattomina, mutta nyökkäsivät sitten ja lähtivät tapaamaan isä Davidia.

Hetkeä myöhemmin Vivi ja Quina seisoivat veneen päällä aivan kuten Zidane ja Garnetkin olivat seisoneet. Isä David suoritti seremoniaa outo hymy kasvoillaan.

"Saakaa voima, joka kantaa teitä ylös vaikeuksien..." hän sanoi juhlallisesti. "Ja viisautta seurata polkua. Tulokoon taivaan siunaus näiden miehelle ja naiselle!"

Quina kääntyi katsomaan Viviä hymyillen. Hänen silmissään oli kyyneliä, kun hän tuijotti maagia.

"Minä... niin iloinen!" hän sanoi. Vivi mykistyi sanoista hetkeksi, mutta nyökkäsi sitten.

"Niin minäkin." Vivin sanat kuullessaan Quina siirtyi lähemmäs maagia, jonka keltaisista silmistä oli luettavissa kauhunsekainen ilme. Samassa jostain kauempaa kantautui kova huuto.

"Varas!"

Zidane ja Garnet olivat kierrelleet hetken kaupungilla. Nyt he lähestyivät kaksoskääpiöitä ja päättivät puhua näille.

"Hei, me olemme ne vastanaineet, Zidane ja Dagger", nuorukainen sanoi kääpiöille.

"Ralli-Hou! Onneline liitto! Sanctuaryn työ meidän nyt vai?" toinen kääpiöistä kysäisi.

"Juuri niin. Päästättäkö nyt meidät tästä läpi?" Garnet sanoi hieman kärsimättömästi. Hänen sanojensa myötä kääpiöt väistivät ja poistuivat samantien syrjemmälle.

"Eiköhän lähdetä, kultaseni", Zidane sanoi ja hymyili suorastaan valloittavasti. Valitettavasti hänen hymynsä ei saanut vastakaikua, sillä jostain kantautuvat huuto sai sekä hänen että prinsessan katseet kääntymään muualle.

"Varas!"

Seuraavassa hetkessä pieni, violettihiuksinen tyttö, jolla oli lyhyt, valkoinen sarvi otsassa, juoksi nuoren parin luokse. Tyttö pysähtyi ja kääntyi katsomaan taaksensa paniikinomaisesti.

"Mog, pidä kiirettä!" hän huusi. Sitten hän juoksi suoraan vuoristopolulle. Hetken päästä hänen perässään lensi pienenpieni moogle, jota seurasi kaksi vihaista kääpiötä.

"Kupo!" moogle kiljui peloissaan.

"Pyssäyttäkää varas!" molemmat kääpiöt huusivat yhteen ääneen.

Garnet ja Zidane seurasivat tapahtumia ihmeissään. Kumpikin heistä oli hieman pyörällä päästään. Kaikki oli tapahtunut kovin nopeasti.

"Mistä oikein on kyse?" Garnet kysyi.

"En tiedä. Otetaan selvää", Zidane sanoi ja paineli kääpiöiden perään. Garnet seurasi välittömästi hänen perässään. Kauas he eivät ehtineet juosta, sillä kääpiöt olivat pysähtyneet aivan vuoristopolun alkupäähän.

"Ne pääsvät karkkuun..." toinen kääpiöistä mutisi vihaisesti.

"Pahus!" toinen tuskasteli. "Myö emme voe menn yhtää piemälle..."

"Asuuko joku tuolla?" Zidane kysyi ja viittasi vuoristopolulle.

"Tietekää ei! Se o kielletty!" ensin puhunut kääpiö huudahti.

"Hmph, ja nuo kaks varast o ain pöllimäs ruokoo!" toinen huudahti heti perään.

"Ai niinkö?" Zidane tivasi.

"Mut myö nappaamme ne ens kerrall", kääpiöt totesivat jälleen kuin yhdestä suusta.

Quina ja Vivi saapuivat myös vuoristopolulle. Heidän seremoniansa oli päättynyt, ja nyt hekin olivat valmiita lähtemään matkalle.

"Ai, hei", Garnet tervehti heitä.

"Tekin siis kävitte jo seremonian läpi?" Zidane kysyi huvittuneena. Hän ei ollut uskonut, että Vivi ja Quina todella tekisivät sen.

"Ni-iin", Vivi nyökytteli jotenkin epävarmasti.

"Varas vei ruokaa ihan minun nenän edestä", Quina totesi jokseenkin järkyttyneenä. He olivat Vivin kanssa saapuneet ravintolaan juuri parahiksi näkemään pikkutytön sieppaavan pari sämpylää ja pakenevan sitten paikalta.

"Okei, aika jatkaa eteenpäin", Zidane sanoi ja viittasi jälleen kädellään kohti vuoristopolkua. Nelikko lähti laskeutumaan kuluneita portaita pitkin vuoren rinteestä alkavalle polulle.

Zidane johdatti uuden vaimonsa sekä Vivin ja Quinan polulle. Itse polku oli tamppautunutta, kovaa maata, mutta siellä täällä sen reunoilla näkyi myös viheriöiviä puita ja pensaita. Hetken kuljettuaan he näkivät, että varas, joka oli häirinnyt kääpiöitä, roikkui henkseleistään heidän yläpuolellaan rinteessä. Hän oli ilmeisesti juossut kovaa katsomatta eteensä ja horjahtanut alas rinnettä. Onneksi hän oli jäänyt kiinni keltaisesta haalaristaan. Pikkuinen moogle lenteli hätäisesti tytön edessä.

"Hei", Zidane tervehti hieman huvittuneena. Pikkutyttö violetteine hiuksineen ja sarvineen roikkumassa rinteessä oli hauska näky, vaikka sinänsä vaarallisessa tilanteessa ei olisi pitänyt olla mitään hauskaa.

"Kupopo!!!" moogle huusi kauhuissaan.

"Nopeasti Mog! Ennen kuin jäämme kiinni!" tyttö kiljui hätäisesti aivan kuin pieni moogle olisi voinut tehdä jotain hänen hyväkseen.

"Kupo!" Mog vastasi välittömästi.

"Mikä hätänä, Mog?" tyttö kysyi, ja hänen äänessään oli jo lievää pakokauhua.

"K- kupo!" kuului vastaus, eikä matkalaisilla ollut aavistustakaan, mitä moogle puhui tytölle.

Samassa moogle lensi pois tytön luota ja Zidane ystävineen päätti lähestyä tätä.

"Odota! Älä jätä minua tänne!" tyttö huusi paniikissa, eikä ilmeisesti huomannut matkalaisia.

"Pahus... Olen kiinni oksan pätkässä... oman luotetun moogleni pettämänä. Näinkö minä kohtaan loppuni? Mog, minä tulen kummittelemaan sinulle, jos kuolen tähän!" Raivotessaan tyttö huomasi jonkun katselevan häntä. Hän tuijotti takaisin ihmeissään ja sai viimein suunsa jälleen auki. "Onko tuo hallusinaatio? Ihminen ilman sarvea? Ja hänellä on häntä? Huh? Apua! Älä syö minua! Minä maistun kamalalta!" tyttö alkoi kirkua Zidanelle.

"Kuulit mitä hän sanoi, Quina", Zidane katsoi toveriaan, ja hänen oli vaikea pidätellä nauruaan.

"Minä ymmärtää... liian pahaa. Mutta se moogle, joka lensi pois. Sillä outo väri. Minä etsiä se ja syödä se", Quina hymyili ja lähti juoksemaan siihen suuntaan, johon Mog oli lentänyt.

"Ei älä!" pikkutyttö huusi hänen peräänsä. Hän ryhtyi riuhtomaan itseään irti epätoivoisesti.

Hetken kuluttua oksa antoi periksi, ja hän putosi suoraan Zidanen syliin.

"Sainpas!" nuorukainen naurahti.

"K- kiitos", tyttö sanoi ja hymyili jo hieman Zidanen laskiessa hänet maahan.

"Oletko kunnossa?" Garnet kysyi.

"Jep", tyttö vastasi reippaasti.

"Ethän satuttanut itseäsi?" Garnet varmisti vielä ja sai palkkioksi vihaisen mulkaisun.

"Minähän sanoin jo, että olen kunnossa. En ole lapsi niin kuin tuo sinisissä vaatteissa!" tyttö huudahti ja osoitti Viviä. Tämä näytti hyvin hämmentyneeltä ja epävarmalta.

"Mutta... et näytä kovin paljon minua vanhemmalta", Vivi ihmetteli.

"Pilailenko?" tyttö huudahti. "Minulla on sitä paitsi nimikin. Ja se nimi on Eiko! Eikö teidän pitäisi esittäytyä ennen kuin puhutte hienolle naiselle?" hän kysyi sitten ja mulkoili edessään seisovaa kolmikkoa.

"Sinähän esittelit itsesi ensin..." Vivi mutisi yhä epävarmana.

"Onko sinulla jokin ongelma?" Eiko kivahti välittömästi.

Laukaistakseen hankalaksi kääntyneen tilanteen Garnet kääntyi Eikon puoleen ja hymyili tälle niin ystävällisesti kuin saattoi, vaikka pikkutyttö ärsyttikin häntä suunnattomasti.

"Minä olen Dagger, ja tässä on Vivi", hän esitteli itsensä ja pikkumaagin.

"Selvä. Entä sinä?" Eiko sanoi ja kääntyi puhumaan Zidanelle.

"Minäkö? Minä olen Zidane", nuorukainen kertoi silmät nauraen. Tyttö oli oikeastaan aika huvittava ilmentys.

"Zidane. Ahaa", Eiko totesi ja hiljeni sitten. Hän ei keksinyt enää muuta sanottavaa.

"No, neiti Eiko, kerrohan, miksi oikein varastit kylästä", Zidane kehotti ystävällisesti.

"Minulla oli nälkä..." Eiko mutisi hieman häpeissään.

Zidane purskahti hervottomaan nauruun. "Kuulostat ihan Quinalta!" hän naureskeli ja sai Vivin ja Garnetinkin hymyilemään. "Meniköhän hän tosiaan sen mooglen perään?" hän pohti sitten vakavoituneena.

"Voi ei! Hän aikoo syödä Mogin!" Eiko kauhistui. Mog oli sentään hänen paras ystävänsä.

"En usko, että Quina voisi syödä mooglea", Garnet rauhoitteli tyttöä. "Asutko muuten jossain lähellä, Eiko?" hän kysyi sitten yrittäen saada tytön ajatukset muualle.

"Kyllä... Tämän polun päässä. Olen varma, että Mog meni kotiin", Eiko totesi.

"Miksemme veisi Eikoa kotiin?" Garnet kääntyi Zidanen puoleen painottaen jokaista sanaansa. Hänestä pikkutyttöjen ei ollut hyvä vaellella ympäriinsä yksin.

"Kyllä, kyllä... Mitä tahansa rakkaalle vaimolleni", Zidane virnuili suloisesti Garnetille, joka ei vastannut hymyyn.

"Oletteko te kaksi naimisissa?!" Eiko huudahti, ja jos oli tarkkana, hänen äänestään saattoi erottaa hitusen pettymystä.

"Jep, olemme vastanaineita", Zidane yritti vastata, mutta hänen äänensä peittyi Garnetin kiivaan vastauksen alle.

"Ei, ei. Me olemme vain ystäviä!" prinsessa huudahti vähän turhankin innokkaasti.

Zidane roikotti hetken päätään surkeana, mutta sitten hän nosti katseensa ja puisteli päätään virnuillen. Silti hänen silmistään erotti selvästi pettyneen katseen. Ehkä hän oli toivonut liikoja Garnetin suhteen.

"No, ehkä se on parempi kuin ei mitään", hän sanoi tekoreippaasti.

"Minäkin haluan olla ystäväsi!" Eiko sanoi innoissaan.

"Selvä sitten, lähdetäänpä uuden ystävämme kotiin!" nuorukainen huudahti ja sai ääneensä jälleen normaalin iloisen sävyn.

Eiko asettui kävelemään Zidanen vierellä jättäen Vivin ja Garnetin kulkemaan heidän perässään. Hän johdatti uudet ystävänsä polkua pitkin eteenpäin. Pian he kiipesivät puutikkaita pitkin hieman ylemmäs ja lähtivät kulkemaan hyvin kapeaa pientareta pitkin. Heidän vasemmalla puolellaan näkyi valtavankokoinen puu. Se muistutti hieman Cleyraa, mutta ei kuitenkaan ollut samanlainen. Sen jättimäisten juurien ympärillä pyörteli usvaa, ja linnut näyttivät karttelevan sitä. Puussa oli jotain epämääräisen pelottavaa.

"Mikä tuo on? Onko se Sanctuary?" Zidane mutisi. Eiko ei kuitenkaan vastannut, vaan jatkoi reippaasti matkaansa, joten nuorukaisen ei auttanut muu kuin seurata.

Hetken päästä maa alkoi tärähdellä. Toverukset olivat vähällä kaatua. Maanjäristys yllätti heidät täysin - paitsi, ettei se ollut maanjäristys. Vain muutaman sekunnin kuluttua heidän edessään seisoivat valtavat jalat. Garnet kirkaisi silkasta kauhusta ja yllätyksestä, vuorilla liikkui jättiläinen.

"Mitä helvettiä?" Zidane huudahti ja vetäisi miekkansa esiin. Se näytti avuttoman pieneltä ainakin 15 jalan mittaista jättiä vastaan. Epätoivoisesti hän huitoi miekalla hirviön jalkoja, mutta se ei näyttänyt tuottavan tulosta. Jättiläinen alkoi heiluttaa puista ryhmysauvaansa, ja Zidane joutui perääntymään kauemmas, ettei olisi saanut kuolettavaa osumaa.

Eiko oli katsellut tapahtumia sivusta, mutta tönäisi viimein Zidanen syrjään. Hän kaivoi taskustaan pienen puuhuilun ja alkoi soittaa sitä. Silloin tapahtui jotain ihmeellistä. Garnet, Zidane ja Vivi tunsivat ikään kuin haihtuvansa, mutta näkivät silti tapahtumat ympärillään. Maasta kohosi kivipylväs, jonka yläpuolella ulvoi komea susi. Suden lopetettua ulvontansa kivipylväs muuttui suureksi nyrkiksi, joka iski jättiläisen ilmaan. Sen täytyi lentää melko pitkälle, sillä minkäänlaista tärähdystä ei tuntunut. Hetken päästä niin susi kuin nyrkkikin olivat kadonneet, ja kolmikko tunsii jälleen olevan entisellään.

"Tuo iso hirviö näyttäytyy aina silloin tällöin... Yleensä minä vain juoksen karkuun", Eiko totesi kuin vähätellen itseään.

"Mutta sinähän olet erittäin hyvä taistelija", Zidane huomautti yhä ihmeissään äskeisistä tapahtumista.

"Kiitos", Eiko sanoi hihittäen hölmösti.

Garnet oli seurannut sivusta keskustelua. Hän kävi juuri painia itsensä kanssa. Eiko oli selvästikin kutsunut eidolonin avuksi. Siitä ei ollut epäilystäkään. Garnet tiesi sen sisimmässään, ja hän paloi halusta saada tietää enemmän. Miten tuolla pikkutyöllä saattoi olla sama kyky kuin hänellä?

"Hei, kuinka osaat kutsua eidoloneja, Eiko?" hän lopulta antoi uteliaisuutensa voittoa.

"Minä luulin, että sinäkin osaat", Eiko huomautti.

"No..." Garnet vaikenii tietämättä, mitä sanoa. Miten Eiko saattoi tietää hänen kyvyistään? Pystyikö toinen kutsuja vaistoamaan toisen kyvyt? Ja miksei hän sitten ollut huomannut Eikon kykyjä heti kättelyssä?

"Ei yleensä..." Zidane huomautti. "Mutta oletko sinä aina osannut?"

"Tietenkin", Eiko sanoi kuin se olisi ollut itsestäänselvyys, ja ehkä se olikin hänelle. "Isoisäni ja muut tekivät sitä kaiken aikaa."

"Mitä tarkoitat?" Garnet kysyi.

Eiko ei vastannut, vaan kehotti matkalaisia jatkamaan matkaansa eteenpäin. Pian polku haarautui kahdeksi. Vivi vilkuili uteliaana vasemmanpuoleista ja aikoikin mennä siihen suuntaan. Eiko kuitenkin esti hänen aikeensa.

"Hei, ei tuo vie minun kotiini!" hän kiljaisi. "Se menee lifapuulle!" Hän lähti juoksemaan oikeanpuoleista polkua pakottaen muut seuraamaan itseään. "Tätä kautta pääsee minun kotiini!"

"Minä vain katselin vuoria", Vivi mutisi juostessaan Eikon perässä.

"lifapuu? Minä luulin, että sitä kutsuttiin Sanctuaryksi", Zidane kummasteli. Hän oli aivan sekaisin nimitysten kanssa.

"Huh?" Eiko tuhahti. "Kääpiöt kutsuvat sitä siten. Kaikki muut sanovat sitä lifapuuksi", hän selosti ja hiljensi samalla vauhtinsa kävelyksi.

"lifapuu?" Garnet ihmetteli vielä.

"Mennään nyt!" Eiko sanoi kärsimättömästi. He olivat tulleet sillalle, joka vei syvässä uomassa virtaavan joen yli. Sillan jälkeen näkyi hiekka-aavikkoa, joka rajoittui syvänsiniseen mereen. Meren rannalla oli pieni, raunioitunut kaupunki.

LUKU VII

EIKON TARINA

Eiko johdatti uudet ystävänsä merenrantakaupunkiin. Pieni kaupunki oli rakennettu lähes kokonaan ruskeasta kivistä. Se oli varmasti joskus ollut hyvin kaunis, mutta nyt se oli vain kasa raunioita, aivan kuin Burmeciakin. Zidanen mielessä kävikin, että mustat maagit olisivat hyökänneet myös Eikon kotiin. Tosin tyttö olisi luultavasti maininnut asiasta Vivin nähdessään, joten tuhoon täytyi olla jokin muu syy.

"Zidane", Eiko sanoi nykien nuortamiestä hihansuusta, "tämä on minun kotikaupunkini, Madain Sari."

"Asut siis todellakin täällä? Rauniokasassa?" Zidane taivasteli. Samassa hän huomasi Garnetin järkyttyneen ilmeen. "Dagger?" hän kysyi huolestuneena.

"Mitä täällä on tapahtunut? Paikkahan on raunioina", Garnet suuntasi sanansa Eikolle vilkaisemattakaan Zidaneen.

Eiko johdatti toverukset syvemmälle kaupunkiin. Hyvin pian he saapuivat keskustaan, jossa oli pieni patsas. Heti heidän astuttuaan patsasaukealle joka puolelta ilmestyi moogleja. Niitä oli varmasti kymmenittäin.

"Kupo!" ne huusivat kaikki yhteen ääneen.

"Mocha! Moco! Chimomo!" Eiko kiljui iloisesti. "Momatose! Morrison!" Tyttö näytti tunnistavan lähes kaikki mooglet ja luetteli innoissaan niiden nimiä. "Missä on Mog?" hän kysyi lopulta. "Ei... Mog syötiin? MOG!" hän huusi paniikissa.

Ei mennyt varmasti puoltakaan minuuttia, kun Mog jo lensi paikalle jostain päin kaupunkia.

"Kupo! Kupo... Kupo?" se sanoi Eikolle huolestunut ilme silmissään.

"Ei, en minä ole vihainen. Mutta älä enää koskaan jätä minua yksin! Vannotko?" Eiko vastasi. Muut seurasivat ihmeissään keskustelua, josta saattoivat ymmärtää vain puolet.

"Kupo!"

"Kupo!"

"Kupo!" muut mooglet puuttuivat keskusteluun ja lentelivät Eikon ympärillä. Välittämättä pikkuotuksista tyttö kääntyi jälleen Zidanen puoleen.

"Zidane, seuraa minua!" hän komensi ja lähti aukealta jälleen kohti kaupungin reunaa.

Hieman ihmetellen nuorukainen seurasi perässä. Parin mutkan jälkeen he saapuivat vesiputoukselle. Putous syöksyi alas jonkinlaisen muurin päältä. Putouksen vierellä muurissa oli oviaukko, jota Zidane alkoikin heti vilkuilla uteliaana. Eiko sen sijaan kääntyi nyt puhumaan heitä seuranneille moogleille.

"Ryhtykääpä hommiin, pojat", hän sanoi käskevällä äänellä.

"Kupo! Kyllä rouva!" yksi moogleista sanoi ja teki kunniaa niin hyvin kuin nyt moogle siihen pystyi.

"Mog, sinä pysyt täällä minun kanssani", Eiko huomautti ennen kuin moogleista kaikkein pienin ehti seurata isompia lajitovereitaan.

"Kupo!" Mog tuhahti.

"No niin, tule nyt!" Eiko sanoi sovittelevasti. Mog tuijotti häntä hetken, mutta nyökkäsi sitten. Se alkoi pyöriä lujaa ilmassa ja kutistui kutistumistaan. Viimein se oli aivan pikkuruinen ja lensi Eikon paidan sisälle turvaan.

Zidane tuijotti silmät lautasen kokoisina tapahtumaa. Hän pudisteli päätään ja hieroi silmiään. Oliko hän nähnyt oikein?

"Katosiko tuo moogle juuri vaatteidesi alle?" hän varmisti.

"Jep, Mog on aina mukani", Eiko vastasi ylpeänä. Kuin todistaakseen Eikon sanat Mog ilmestyi Eikon paidan alta, alkoi pyöriä ja muuttui takaisin oikeankokoiseksi. Sitten se pyöri jälleen ja palasi tytön paidan alle.

Eiko istahti kivipaadelle ja kehotti Zidanea tulemaan istumaan hänen viereensä. Hän halusi tietää nuorukaisesta kaiken, aivan kaiken.

"Kerro lisää itsestäsi!" hän huudahti. "Kerro!"

"Tietty", Zidane sanoi virnistäen. "Minä haluan myös tietää enemmän sinusta, Eiko."

Nuorukainen istahti pikkutytön viereen ja hymyili tälle ystävällisesti. "Näin aluksi voisit kertoa siitä eidolonista..." hän aloitti. Eiko kuitenkin keskeytti hänet.

"Mistä olet kotoisin? Kuinka vanha olet? Mitä teet? Minne olet menossa?" työllä riitti kysymyksiä.

"Äläs nyt..." Zidane rauhoitteli häntä. "Minä haluan tietää..."

"Minkälaisesta ruoasta pidät? Mistä eidoloneista pidät? Minkä tyyppisistä moogleista tykkäät? Entä millaisista tytöistä?" Eiko jatkoi. Zidane kohautti olkapäitään huokaisten. Tyttö ei selvästikään aikunut luovuttaa, ennen kuin olisi saanut kaikki kaipaamansa vastaukset.

Kului reilu tunti. Zidane vastaili Eikolle kärsivällisesti, vaikka hänen mieltään askarrutti enemmänkin paikalle saapuneen Garnetin synkkä ilme. Mikä tätä vaivasi?

"En ole koskaan tavannut ketään sinunlaistasi..." Eiko viimein huokasi ja lopetti kyselemisen.

"Dagger? Mikä hätänä?" Zidane kysyi prinsessalta välittämättä enää Eikosta. "Näytät tylsistyneeltä..."

"Äh, ei mikään", Garnet vastasi, vaikka hänen ilmeensä kertoi aivan muuta.

"Onko sinulla kuumetta?" Zidane tiedusteli, kun ei parempaakaan syytä keksinyt Garnetin synkälle olomuodolle.

"Pyh", Garnet tuhahti ja katsoi muualle.

Zidane oli hetken hiljaa ja vain tuijotti prinsessaa. Hän ei voinut ymmärtää tämän käytöstä. Sitten hänen katseensa kuitenkin kirkastui äkkiä.

"Sinähän olet ihan kunnossa", hän totesi. "Oletko kenties mustasukkainen?"

"Miksi minun muka pitäisi olla mustasukkainen?" Garnet kysyi hyytävästi.

"Oletteko sinä ja Dagger todellakin vain ystäviä?" Eiko puuttui keskusteluun huolestuneesti.

"Näyttäisi siltä... että te kaksi... olisitte jotain enemmän..." hän sanoi masentuneesti.

"No..." Zidane sanoi ja jäi sitten miettimään. "Me todellakin olemme enemmän kuin ystäviä."

"Joten, mitä te sitten olette?" Eiko tivasi kädet puuskassa.

"Joukkue", Zidane vastasi, ja sai jopa Garnetin kääntymään katsomaan häntä ihmeissään.

"Joukkue?" Eiko kummasteli. Hän oli odottanut hieman toisenlaista vastausta.

"Niin, Vivi on myös osa joukkuetta..." Zidane sanoi. "Minne hän muuten meni?"

Kumpikaan nuorista naisista ei kuitenkaan ehtinyt vastata Zidanen kysymykseen, sillä Mog pöllähti yhtäkkiä ulos Eikon paidan alta. Näky sai Garnetin vetämään syvää henkeä.

"Samalla lailla kuin minä ja mooglet? Sitäkö tarkoitat?" Eiko varmisteli vielä.

"Jotakin sinne päin", Zidane myönsi.

Hetkeen kukaan ei sanonut mitään. Sitten paikalle pyyhälsikin jo Mochaksi kutsuttu moogle. Se lennähti Eikon eteen ja jäi roikkumaan ilmaan.

"Kaikki puhdasta! Kupo!" se sanoi.

"Kiitos Mocha! Tulen pian sinne", Eiko vastasi ja soi mooglelle ystävällisen hymyn. Mog alkoi pyöriä ja hävisi sitten takaisin tytön paidan sisälle. "Minä menen nyt kokkaamaan. Teidän täytyy tulla luokseni syömään myöhemmin!" tyttönen osoitti sanansa Zidanelle. Sitten hän jo juoksi pois Mocha kintereillään.

"On edelleen paljon asioita, joita haluan kysyä häneltä", Zidane sanoi Garnetille. "Minusta meidän pitäisi hyväksyä hänen kutsunsa."

"Selvä", Garnet mutisi.

Samassa Eiko juoksi vielä takaisin ja hymyili Zidanelle leveästi. Hän huomautti, että kutsuisi uusia ystäviään, kun ruoka olisi valmista.

"Älkää menkö liian kauas", hän sanoi ja poistui jälleen.

Vivi oli vaeltanut yksin Madain Sarin syrjäiseen kolkkaan. Hän nojasi käsiään kiviseen kaiteeseen alapuolellaan meri. Hän kuuli, kuinka aallot löivät rantaan. Niiden ääni toi hieman rauhallisuutta hänen levottomaan mieleensä. Hän tuijotti eteensä katsellen sinistä taivasta ja vielä sinisempää merta eikä lainkaan huomannut ylitseen lentävää mooglea.

Herra 288 sanoi, että minä ymmärrän, mitä tarkoittaa elää ja kuolla... pikkuinen pohdiskeli. Mutta se johtuu vain siitä, että minusta pysähtyminen ja kuoleminen ovat eri asioita. Minä en oikeastaan ymmärrä, mitä tarkoittaa elää ja kuolla... Mistä me tulemme? Ja palaammeko takaisin sinne, kun kuolemme? Pienen maagin mieli oli täynnä elämän suuria kysymyksiä. Jos elämän merkitys on siinä... mistähän minä tulin? Minne minä päädyn, kun kuolen...?

Vivi tunsi väristyksien kulkevan pienen ruumiinsa halki. Häntä pelotti. Hänellä ei ollut sen enempää vastauksia kuin muillakaan. Ainoa keino saada vastauksia oli kuolla, mutta kuolema itsessään oli jo pelottava. Entä jos sen jälkeen ei olisi yhtään mitään? Pelkkä tyhjiys... Jos hän vain lakkaisi olemasta, niin mitä sitten. Vivi ei halunnut lakata olemasta.

"Miksi minä tärisen? Mikä oikein on tämä tunne?" hän kysyi itseltään ääneen tuntiessaan jälleen uuden väristyksen kehossaan.

Eiko seisoskeli keittiössään. Siellä ei ollut kattoa lainkaan. Se oli sortunut kymmenisen vuotta sitten, kun Madain Sari oli tuhoutunut. Eiko ei kuitenkaan muistanut tuosta ajasta mitään. Miten hän olisi voinutkaan? Hänhän oli vasta kuusivuotias, kuten hänen paras ystävänsä Mogkin. Vain harvoja Madain Sarin asukkaita oli jäänyt henkiin tuona tuhon päivänä, tai niin hänen isoisänsä oli kertonut hänelle. Monia perheitä oli myös kadonnut jäljettömiin. Eikon isosedän vaimo ja kuusivuotias tytär olivat olleet tuolloin merellä, eikä heitä ollut sen jälkeen näkynytkään. Isosetä oli kuollut suruun vain puoli vuotta myöhemmin, eikä Eiko ollut tuntenut häntä koskaan.

Eikon kodistakaan ei ollut paljon jäljellä. Olohuone oli säilynyt jotakuinkin ennallaan, samoin alemmassa kerroksessa oleva makuuhuone, mutta muut huoneet olivat sortuneet kokonaan. Keittiö oli muuten ehjä, mutta katto ja osia seinistä puuttui. Eiko asutti taloaan nykyisin yksin moogelejen kanssa. Itse asiassa hän oli ainut ihminen koko kaupungissa. Hänen äitinsä oli kuollut synnytykseen, ja isä kadonnut salaperäisesti myöhemmin. Hän oli elänyt monta vuotta kahden isoisänsä kanssa katsellen asukkaiden vähentymistä vuosi vuodelta. Lopulta hän ja isoisä olivat olleet ainoat asukkaat, mutta isoisä oli ollut vanha. Hän oli nukkunut pois eräänä yönä ja jättänyt Eikon yksin. Viimeinen asia, jonka isoisä oli Eikolle sanonut, oli ollut käsky pysyä kaupungissa, kunnes tyttö täyttäisi 16 vuotta.

Eikon muistelut katkesivat, kun joukkio moogeleja lensi hänen luokseen ja alkoi yhteen ääneen selittää, mitä ne olivat tehneet.

"Kiitos siivoamisesta, pojat! Teitte hyvää työtä", Eiko kiitteli hymyillen. "Talon siivoaminen on tärkeää, jotta voin tehdä vaikutuksen sankariini, Zidaneen. Mutta vasta nyt alkaa todellinen haaste. Luulen, etteivät Zidane ja Dagger tapaile vielä. Dagger on liian hidas pysyäkseen Zidanen perässä. Ja sehän tarkoittaa, että minulla on paljon aikaa päästä heidän väliinsä! Aion tehdä paljon herkullista ruokaa ja näyttää Zidanelle, että olen kunnon pesänrakentaja!" tyttö selitti moogeleille suunnitelmaansa. Nämä nyökyttelivät hänelle hieman epävarmasti.

"Se voisi toimia, jos tekisit hyvää ruokaa", Mocha sanoi varovaisesti. Ei se halunnut loukata Eikon tunteita, mutta tyttö ei ollut kovinkaan hyvä kokki.

"Mutta Eiko mokailee paljon, kun laittaa ruokaa", Momatoseksi kutsuttu moogele puuttui puheeseen. "Eikä meillä ole kovin paljon ruokaa varastossa tällä hetkellä..."

Moogolejen hämmästykseksi Eiko ei näyttänyt vihaiselta, vaikka hänen ruuanlaittotoitojaan oli juuri arvosteltu. Tytön silmissä leiskui pikemminkin toivonkipinä.

"Minä tiedän", hän sanoi. "Siksi haluankin teidän auttavan minua!"

"EIKÄ!" Mocha suorastaan huusi.

"Kupopo..." mutisi Chimono, joka oli tähän asti ollut hiljaa.

"Kupo... Minä olen uninen..." Momatose yritti tekosyyn avulla livahtaa suorittamasta velvollisuuksiaan.

"Te kaikki autatte minua", Eiko sanoi uhkaavasti ja mulkoili moogoleja kädet puuskassa. "Aion tehdä erikoistani, kivikouran perunamuhennosta."

"Kupo... Juu, se on herkullista!" Momatose totesi.

"Mutta viimeksi kun teit sitä, se maistui niin pahalle, että tuntosarveni tupsu oli lähteä irti..."

Mocha muistutti.

"Vain muhennosta?" Chimono ihmetteli.

"Ehkä tarvitsemme myös toisen ruokalajin", Eiko myönsi. "Onko teillä ideoita?"

"Kupo. Miten olisi kala?" Chimono ehdotti. "Tuore kala on herkullista grillattuna."

Eiko näytti miettivän hetken. Tuore kala grillattuna kuulosti kieltämättä hyvältä, ainakin jos hänen onnistuisi tehdä se kunnolla.

"Kuulostaa hyvältä", hän sanoi viimein. "Selvä, päivän menu on kivikouran perunamuhennosta ja grillattua kalaa! Jonkun pitäisi siis kalastaa... Chimono, sinä voisit tehdä sen!"

"Kupo!" moogole vastasi ja lensi etsimään onkea.

"Kukahen kaivaisi perunat maasta?" Eiko puhui itselleen ja mietti ympärillään lenteleviä moogoleja. "Mene sinä, Mocha!" hän päätti. Mocha nyökkäsi ja lensi pois katottomasta keittiöstä. Perunat oli istutettu aivan kaupungin laidalle.

"Momatose", Eiko sanoi jäljelle jääneelle moogolelle, "sinä saat auttaa minua keittiössä".

Momatose jäi lentelemään ympäriinsä keittiössä. Eiko sen sijaan tuijotti taivaalle, joka näkyi varsin hyvin keittiöön. Hänen sisimmässään läikkyi toivo. Kaupunkiin oli saapunut ihmisiä. Vaikka näillä ei ollutkaan samanlaista sarvea kuin hänellä ja kaupungin entisillä asukkailla, nämä olivat selvästi ihmisiä. Hänen ei tarvinnut olla enää yksin. Hänen täytyi vain saada edes yksi ihmisistä jäämään. Eniten hän toivoi, että se yksi olisi Zidane.

Ukki... hän rukoili äänettömästi isoisäänsä. Minä en halua olla enää yksin... Auta minua onnistumaan tässä...

Garnet käveli lähelle porttia, josta he olivat aiemmin saapuneet kaupunkiin. Hän mietti Eikon sanoja. Eiko oli kertonut Zidanelle, että tämä kaupunki oli itse asiassa Kutsujien kylä. Prinsessa oli kuullut tämän, kun hän oli osunut paikalle juuri sopivasti kesken Eikon ja Zidanen keskustelun. Hänen oli ollut pakko jäädä kuuntelemaan, vaikka se ei ollutkaan kovin kohteliasta.

Kutsujien kylä... hän pohdiskeli. Olen lukenut siitä kerran vanhasta kirjasta. Kutsujat olivat heimo, joilla oli voima kutsua eidoloneja... Eidolonit... Garnetin ajatukset kääntyivät häneen itseensä. Tieto siitä, että minulla oli eidoloneja sisälläni, ei tuonut minulle ollenkaan iloa. Äiti vangitsi minut... ja käytti minulta varastamiaan eidoloneja sodan välikappaleina. Garnetin mieltä painoi selvästikin raskas suru. Miten äiti saattoi toimia niin julmasti ja välinpitämättömästi? Luulen, että olisin tappanut eidolonini, jos olisin tiennyt Kujan käyttävän niitä sotaan... Mutta nyt kun ne ovat poissa... minusta tuntuu kuin olisin menettänyt osan itsestäni.

Garnet tuijotti rauniokaupunkia ympärillään. Hän ei ymmärtänyt, miksi oli alkanut miettiä tätä kaikkea juuri nyt. Miksei aikaisemmin? Tai kenties myöhemmin? Hänellä ja Zidanella oli tärkeä tehtävä suoritettavanaan. Heidän täytyi estää hänen äitinsä ja Kujan aikeet, mutta nyt he vain istuivat raunioituneessa kaupungissa tuhlaamassa aikaa. Hänen pitäisi miettiä keinoja äitinsä estämiseen, eikä pohtia omia ongelmiaan. Hän kuitenkin tunsi pakottavaa tarvetta ajatella itseään ja eidoloneja juuri nyt.

Sen täytyy johtua tästä paikasta... hän ajatteli. Jotenkin tämä kaupunki tuntuu niin tutulta...

Zidane oli jäänyt istumaan kivipaadelle Eikon ja Garnetin poistuttua. Hän kääntyi katsomaan muuria, joka oli aivan lähellä. Ehkä hän voisi mennä oviaukosta sisään ja tutkia, mitä muurin takana oikein oli. Hän nousi ja käveli oviaukolle. Hän ei kuitenkaan ehtinyt edes kurkistaa sisään, kun vihainen mooglen lennähti hänen eteensä. Nuorukainen tunnisti mooglen Mocoksi. "Tämä on kielletty alue!" Moco huudahti.

"Kielletty?" Zidane ihmetteli. Hän oli juuri huomannut Quinan kävelevän muurin harjalla. Miten Quina oli muka päässyt sinne, jos alue oli kielletty? "Mitä tuo sitten tarkoittaa?" hän kysyi ja osoitti Quinaa.

"Kupo!?" Moco huudahti ja katsoi muurille. Sen pienet silmät levisivät järkytyksestä.

Mooglen huudahdus sai Quinan katsomaan alas. Hänen kasvoilleen levisi iloinen hymy, kun hän näki Zidanen.

"Zidane, tämä paikka olla vain kiviä ja hiekkaa", hän sanoi. "Olen syönyt tähtihiekkaa kerran, mutta tämä hiekka ei ruokaa." Quina hyppäsi rohkeasti alas muurilta ja laskeutui tömähtäen Zidanen taakse. Nuorukainen kääntyi hämmästyneenä ympäri ja tuijotti Quinaa.

"Vesi näyttää puhtaalta", Quina totesi ja hyppäsi jokeen, johon vesiputous laski.

"Ö-ö-ö-ö ääh..." Moco änkytti järkyttyneenä. Se oli epäonnistunut vartiointi tehtävässään.

"Älä ota sitä noin raskaasti", Zidane lohdutti. "Hän on erikoistapaus", hän huomautti tarkoittaen Quinaa, jota ei enää näkynyt. Tämä oli luultavasti kellunut virran mukana näkymättömiin.

Moco ei vastannut, vaan tuijotti eteensä yhä järkyttyneenä. Zidane päätti jättää mooglen yksin pohtimaan tapahtunutta. Hän lähti vaeltelemaan kaupungissa. Jokea seuraten

hän päätyi samaan paikkaan, jossa Vivi seisoskeli katsellen yhä merelle ja kuunnellen sen kohinaa.

"Vivi?" Zidane hämmästyí maagin synkkää ilmettä. "Mitä nyt? Onko jokin hätänä?"

"Ei mikään... Minä vain ajattelin", maagi vastasi.

"Yritä olla ajattelematta liikaa", Zidane neuvoi. "Lepäisit vähän."

"Selvä... Kiitos, Zidane", Vivi totesi, mutta ei näyttänyt yhtään pirteämmältä.

Nuorukainen kohautti olkapäitään ja vilkaisi ympärilleen. Hän huomasi läheisen talon oven olevan auki. Ehkä hän voisikin tutkia sitä. Hän ei kuitenkaan ehtinyt sisälle taloon, kun Morrisoniksi nimitetty moogle lennähti hänen eteensä. Hän alkoi vähitellen tuntea jo lievää ärtymystä moogleja kohtaan. Eivätkö ne antaneet hänelle hetken rauhaa?

"Kupo! Odota hetki!" Morrison sanoi ja lensi sisälle taloon. Zidane jäi kärsimättömänä seisomaan ovelle. Hetken päästä moogle palasi.

"Kiitos, että odotit. Neiti Eiko sanoo, että ruoka on pian valmista", moogle kertoi.

Zidane mittaili taloa silmillään. Se oli melko pieni ja osittain romahtanut kasaan. Täällä siis Eiko asui. Koti ei ollut kovin hääppöinen.

"Vien sinut eidolonmuurille odotellessa. Seuraa minua", Morrison keskeytti Zidanen ajatukset ja johdatti tämän takaisin muurille, jolta nuorukainen oli aiemmin tullutkin. Vivi jäi nojailemaan kaiteeseen yksinään.

Eiko oli nostanut kattilan liedelle ja tuijotti nyt sitä miitteliäänä. Hänellä olisi vaativa urakka edessään, eikä hän halunnut minkään menevän pieleen.

"Kuinka monelle ihmiselle minun pitää laittaa ruokaa?" hän pohti ääneen. "Täällä on minä ja Zidane... ja se hiljainen poika, Vivi... Minun varmaan pitää kokata myös Daggerille", Eiko irvisti. "Sitten olette vielä te", hän sanoi moogleille. "Mog, Moco, Mocha, Chimono, Momatose ja Morrison! Laittaisitko vettä kaikille listalla oleville henkilöille?" hän sanoi Momatoselle. "Minä haen ainekset."

Momatose lennähti hakemaan kattilan, mutta jäi sitten paikalleen ihmeissään. Hän ei ollut varma, kuinka monta syöjiä olikaan.

"Kupo!" hän huudahti Eikolle. "Kuinka monelle minun pitääkään hakea vettä, kupo?" Kun Eiko ei vastannut, moogle alkoi laskea itse. Lopulta se hymyili tyytyväisenä. "Seitsemän syöjiä, kupo!" Sitten se lensi hakemaan vettä.

Eiko keräili muhennokseen tarvittavia aineita keittiöstä. Mocha oli tuonut jo perunat hänelle, mutta muut aineet piti etsiä kaapeista. Hän alkoi laulaa, jotta työnteko sujuisi paremmin.

"Peruna, peruna, kurpitsapommi, paljon, paljon pähkinää", hän lauloi hassua lauluaan yhä uudestaan, kunnes kaikki ainesosat olivat kasassa keittiön pöydällä. Hän penkoi vielä yhtä kaappiaan, ja hänen käteensä osui oglop, jonka hän oli viikko sitten pyydystänyt vuoristopolulta. "Pitäisikö tämäkin laittaa muhennokseen?" hän mietti. Juuri paikalle palannut Momatose katsoi häneen. Sillä ei ollut aavistustakaan, mistä Eiko puhui, mutta se vastasi "kyllä" varmuuden vuoksi.

"Kiitos", Eiko sanoi. "Aloitetaanpa sitten."

Eiko jatkoi jälleen lauluaan, ja pian Momatosekin yhtyi siihen pienellä äänellään.

"Laita vesi tulelle. Kunnon tujaus suolaa. Peruna, peruna, kurpitsapommi. Toinen tujaus suolaa! Paljon, paljon pähkinää ja mausteeksi ogloppi."

"Nyt nappasi!" Chimono huusi alemmasta kerroksesta naama punaisena. Eiko ryntäsi mooglen luokse.

"Oletko kunnossa?" hän kysyi nähdessään mooglen naaman ja irvistyksen.

"Se... on... painava... kupo!" Chimono sanoi huohottaen.

"Huolehdi ruuasta, Momatose!" Eiko huudahti ja meni auttamaan Chimonoa. Häinkin tarttui onkeen. "Se on todella iso. Vedetään kolmosella", Eiko huomautti. "Yksi, kaksi... KOLME!"

Eiko ja Chimono vetivät voimiensa takaa. Ensin vaikutti siltä, että siima katkeaisi ennen kuin kala nousisi vedestä, mutta sitten se löyseni, ja jotain valtavaa lensi ylös.

"Aaaaah", Eiko huusi. Otus ei ollut ainakaan kala.

Morrison johdatti Zidanen muurille, jota Moco edelleen vartioi. Moco näytti saaneen vihdoin itsensä kasattua.

"Tuo moogle on Moco", Morrison esitteli, vaikka Zidane jo tiesikin mooglen nimen. "Moco on ollut erittäin ylpeä saadessaan vartioida eidolonmuuria. Eikon päätös näyttää muuri vieraille varmasti masentaa hänet. Mutta me mooglet rakastamme Eikoa, joten Moco ymmärtää varmasti ajan kanssa", moogle kertoi nuorukaiselle.

"Miksi muuri vaatii suojelua?" Zidane kysäisi.

"Eikon kutsujien heimo on suojellut sitä vuosisatoja", Morrison sanoi vastaamatta varsinaisesti kysymykseen.

"Kutsujien heimo?" Zidane toisti. "Minä käyn hakemassa Daggerin. Hän osaa kutsua eidoloneja."

Zidanella meni hetki ennen kuin hän löysi Garnetin kaupungista. Viimeiseksi hän olisi odottanut tämän palaavan kaupungin porteille. Siellä tyttö kuitenkin istui yksinään.

"Hei, Dagger!" nuorukainen huudahti ja sai tytön nostamaan katseensa maasta. "Tule mukaani. Minä näytän sinulle jotain kutsumismagia-juttuja!"

"Kutsumismagia?" Garnet kysyi.

"Niin. Sitä sanotaan eidolonmuuriksi!" Zidane kertoi ja näytti innostuneelta. Garnetkin kiinnostui nyt nuorukaisen sanoista ja nousi seisomaan. Yhdessä he palasivat muurille.

"Olkaa hyvät ja käykää sisään", Morrison sanoi. Mocoa ei näkynyt missään. Se oli kai loukkaantunut, kun vieraat päästettiin muurille.

Zidane ja Garnet astelivat muurin sisäpuolelle Morrisonin perässä. Paikka oli suuri ja ympyränmuotoinen. Keskellä huonetta oli tasanne, jonka päällä paloi melko suuri suitsukeastia. Astiasta levisi rauhoittava tuoksu koko huoneeseen. Huoneen reunoilla oli pylväitä, joiden takana muuri kiersi. Huoneen tunnelma oli jollain tavalla pyhä. Se vaati hiljaisuutta. Huutaminen olisi ollut pyhäinhäväistys tässä tilassa.

"Eidolonmuuri on kuvakokoelma", Morrison kertoi hiljaisella äänellä. "Kutsujien heimo maalasi muuriin kaikkien löytämiensä eidolonien kuvat."

"Kaikki nämä eidolonit ovat olemassa?" Garnet kysyi ja tuijotti monia kuvia muurissa.

"Kupo", vastasi Morrison nyökäten. "Tämä muuri on kutsujien pyhä paikka."

Garnet nyökkäsi moogllelle ja lähti kiertelemään huoneessa. Hän pysähtyi muurin eteen ja jäi tuijottamaan yhtä kuvista. Hänen mielensä valtasi outo tuttuuden tunne. Aivan kuin hän olisi ollut täällä aiemminkin.

"Neiti Eiko tulee tänne joka päivä rukoilemaan ja polttamaan suitsuketta esi-isiensä kunniaksi", Morrison kertoi vielä.

Vaikutti siltä, ettei Garnet enää kuullut mooglen sanoja. Hän oli uppoutunut kuvien maailmaan. Oli hän toki nähnyt eidolonien kuvia joskus kirjoissa, mutta nämä kuvat olivat jotenkin yksityiskohtaisempia. Näissä kuvissa tuntui asuvan osa eidolonien hengestä. Ehkä niin olikin.

"Mikä tämä on..?" hän pohti. "Sen täytyy olla Atomos", hän vastasi sitten itselleen. "Ja tuo on Bahamut..." Garnet tunsi pakottavaa tarvetta polvistua mahtavien olentojen kuvien edessä. Hän laskeutui hitaasti polvilleen. Zidane ryntäsi heti hänen luokseen.

"Dagger, mikä hätänä?" nuorukainen huolestui.

"Minä..." Garnet ei saanut sanoja suustaan.

"Sinä saat eidolonisi takaisin", Zidane yritti lohduttaa tyttöä, vaikka ei ollutkaan ihan varma, mistä oli kysymys.

"Minä haluan katsella seinämaalauksia vielä hieman pidempään", Garnet sanoi nuorukaiselle ja hymyili pienesti. Zidane ymmärsi vihjeen ja päätti jättää tytön muurille yksin.

Eiko ja Chimono seisoivat tuijottamassa Quinaa, jonka suussa yhä roikkui siima. Quina nykäisi lopulta siiman ja koukun suustaan ja näytti mutustelevan jotain.

"Sinä käyttääh hyvää syöttiä", hän totesi ja hymyili.

"Kalpea... Valkoiset hiukset... oudot vaatteet", Eiko luetteli tuijottaessaan Quinaa. "Zidane kertoi sinusta! Sinä olet Kuja!"

"Zidane etsiä miestä nimeltä Kuja", Quina sanoi tyrmistyneenä. "Minä olla Quina."

"Ai... Sinä jahtasi Mogia Conde Petien vuoristopolulla!" Eiko huudahti, eikä näyttänyt yhtään iloiselta. "Minä olen Eiko", hän kuitenkin esitteli itsensä. Sitten hän kuiskasi Mogille, joka oli hänen paitansa sisällä, ettei tämän pitäisi tulla esiin, kun Quina olisi lähettyvillä.

"Tuoksuu hyvälle", Quina totesi ja juoksi portaat ylös keittiöön. Eiko juoksi hänen perässään paniikissa. Tuo tyyppihän voisi tyhjentää koko keittiön.

"Älä syö mitään!" tyttö huusi.

"Hella ei olla tarpeeksi lämmin", Quina sanoi.

"Sinä osaat kokata?" Eiko totesi ja alkoi pitää Quinasta hieman enemmän.

"Minun kohtaloni olla jatkaa suursyömärien tiellä", tämä vastasi virnistäen.

Tämän täytyy olla pyytämäni apua... Tämän täytyy tulla 'yläpuolelta'... Eiko ajatteli ja päätti pyytää Quinaa neuvomaan häntä.

Quina kierteli keittiössä ja pysähtyi lieden eteen. Hän tuijotti sillä porisevaa kattilaa hyvin pitkään ja mietti. Tämä oli hänen alaansa. Tämän hän osasi.

"Hmmm... Minä tietää, kuinka monta ihmistä asuu tässä kylässä", hän sanoi. "Zidanen ryhmä, mooglet ja sinä. Se tekee yhteensä 11, mutta sinä olet tekemässä ruokaa vain seitsemälle."

Quina moitti Eikoa. "Se on liian vähän. Minulle ei riittää! Tämä kuumuus riittää vain yhdeksän ihmisen ruokien tekoon. Ei ole mahdollista tehdä tarpeeksi ruokaa!"

"EIKÄ!" Eiko huudahti pettyneenä. Kaikki menisi nyt pieleen.

"Minä opettaa hyvin tärkeä asia kokkaamisessa", Quina sanoi. "Aina tee enemmän ruokaa kuin tarvitsee. Enemmän ihmisiä voi ilmaantua. Ehkä vieraasi on hyvin nälkäinen. Ei ole tarpeeksi ruokaa minulle. Minä ei kokata, jos minä ei syö."

Quina hyppäsi keittiöstä alempaan kerrokseen, jossa Chimono oli aiemmin kalastanut. Mooglet lenteli siellä yhä edestakaisin.

"Me napata lisää kalaa", Quina sanoi ja komensi Chimonon onkimaan. Eiko näytti jälleen tyytyväiseltä. Ehkä kalaa tulisi riittävästi, jotta ruokaa olisi kaikille.

Jätettyään Garnetin eidolonmuurille Zidane harhaili pitkin Madain Saria. Hän ei voinut olla miettimättä, mitä kaupungille oli tapahtunut. Mikä sai kiviset rakennukset romahtamaan kasaan tällä tavalla, maanjäristyskö? Zidane ei muistanut, että olisi koskaan kuullut, että Gaialla olisi ollut maanjäristyksiä. Toisaalta hän ei ollut koskaan aiemmin käynyt Ulkomantereella.

Viimein nuorukainen päätti yrittää päästä uudelleen Eikon kotiin. Ehkä tyttö voisi kertoa hänelle kaupungin tarinan, mikäli tämä edes päästäisi hänet sisään. Juuri kun hän oli astumassa sisään, Mog lennähti hänen eteensä ja tervehti häntä.

"Kupopo!" se sanoi ja päästi hänet sitten kulkemaan.

Zidane astui huoneeseen, jonka yhtä seinää peitti kirjahylly täynnä vanhoja kirjoja. Keskellä huonetta oli valmiiksi katettu pöytä. Eiko asteli huoneeseen keittiöstä ja kehotti nuorukaista istumaan. Sitten hän lähetti yhden mooglen hakemaan muut syömään. Vivi ilmestyi paikalle ensimmäisenä.

"Tämä ruoka tule syödyksi nopeasti", Zidane huomautti Eikolle.

"Tein sen kaiken sinua varten", Eiko sanoi ja väläytti valkoisen hymynsä. Samassa Garnetkin käveli sisälle, ja Eiko kehotti tätäkin istumaan. Tosin hän ei sanonut sitä yhtä kohteliaasti, kuin oli sanonut Zidanelle.

"Eiköhän syödä!" Zidane huudahti ja tarttui lähimpään kulhoon.

Kaikki ottivat ruokaa ja alkoivat syödä. Quinan avustuksella Eiko oli onnistunut valmistamaan oikein herkullisen aterian. Luultavasti se oli paras ateria, minkä hän oli koskaan tehnyt.

"No, miltä maistuu?" Eiko kysäisi.

"Tämä muhennos on hyvää", Zidane vastasi. "Ja kalakin on hyvää. Voisinko muuten saada vähän lisää?" hän kysyi. Kun Eiko oli ojentanut hänellä kalaa, hän kääntyi jälleen puhumaan tytölle. "Hei Eiko, missä kaikki muut kutsujat ovat? Piileskelevätkö he jossain? Maan alla kenties?"

"Maan alla? Heh", Eiko naurahti. "Kyllä he ovat kaikki maan alla, nukkumassa ikuista unta."

"Mitä?" Zidane ei voinut uskoa korviaan.

"Olen viimeinen eloonjäänyt heimostani. Olen ollut täällä mooglejen kanssa siitä asti, kun isoisäni kuoli viime vuonna", Eiko kertoi eikä näyttänyt enää kovin iloiselta.

Garnet kääntyi katsomaan pikkutyttöä. Hän ei ollut pitänyt tästä yhtään, mutta nyt hän ei voinut olla tuntematta myötätuntoa tätä kohtaan. Tyttöhän oli aivan yksin. Sen täytyi olla todella kamalaa.

"Olen pahoilla..." Garnet kuiskasi.

"Älä ole huolissasi", Eiko sanoi. "Olen erittäin onnellinen täällä!"

"Kupo!" Mog huomautti väliin. Senkin silmistä paistoi myötätunto.

"Kymmenen vuotta sitten, eli neljä vuotta ennen minun syntymääni, luonnonkatastrofi tuhosi kylän", Eiko kertoi. "Jokainen selvinnyt kärsi suuria menetyksiä. Mutta äiti ja isä rakastuivat ja saivat perheen. Tosin en muista miltä he näyttivät, sillä he kuolivat, kun olin ihan pieni."

"Ymmärrän..." Zidane sanoi, kun ei keksinyt muutakaan. Hän tiesi, miltä tuntui elää ilman vanhempiaan, tuntematta heitä todella koskaan.

"Olen kuin kaunis sankaritar myrkyssä, vai mitä luulet?" Eiko kysyi yhtäkkiä. Zidane tuijotti tyttöä sanattomana. Mitä tämä oikein tarkoitti?

"Tiedäthän sinä, miksi minä olen tässä kylässä?" Eiko sanoi Zidanelle. "Olen ollut täällä tavatakseni sinut, Zidane, minun kaunis kiiltotähteni..."

Zidane tunsi itsensä vaivautuneeksi. Eiko oli varsin suorapuheinen, hieman samanlainen kuin hän itsekin. Kuitenkaan hän ei tiennyt, mitä olisi sanonut. Mitä ihastuneelle pikkutytölle pitää sanoa, ettei loukkaa tämän tunteita?

"Aaahhhh!" Vivi kiljui yhtäkkiä ja laukaisi tilanteen.

"Mitä nyt?" Eiko huudahti vihaisesti. "Älä keskeytä minua!"

"Täällä on jotakin, millä on tuntosarvet!" Vivi kauhisteli ja nosti lusikkansa kaikkien nähtäväksi.

"Oglop?" Zidanekin ihmetteli. Hänelle ei tulisi mieleenkään syödä oglopeja, varsinkaan sen jälkeen, kun hän oli tavannut hallitsija Cidin.

"Ettekö te tiedä, että oglopit ovat Conde Petien erikoisherkkua?" Eiko ihmetteli suureen ääneen.

Hetkeen kukaan ei sanonut mitään. Garnet tuijotti lautastaan. Entä jos muhennoksessa olisi enemmänkin oglopeja? Hän ei voisi syödä sitä. Sehän olisi sama kuin söisi oman setänsä. Vivistä ilmeisesti tuntui samalta, sillä hänkin työnsi muhennoksensa syrjään.

"Öh..." Zidane aloitti viisaasti. "Syödään kalaa, sen pitäisi olla hyvää."

Ateria syötiin loppuun hiljaisuuden vallitessa. Viimein kaikki kala oli syöty, ja Garnet nousi pöydästä. Hän kiitti Eikoa aterista ja meni sitten tutkimaan tämän kirjahyllyä. Monet hyllyssä olevista kirjoista näyttivät erittäin mielenkiintoiselta. Myös Vivi nousi ja kiitti emäntää. Hän lähti jälleen ulos miettimään viimeaikaisia tapahtumia.

"Ruoka oli erittäin hyvää", Zidane kehui Eikoa, joka hymyili hänelle välittömästi.

"Siinä näet", tyttö sanoi. "Haluaisitko kenties syödä ruokaani joka päivä?"

"Ehkä", Zidane vastasi. "Kuule, olisi muutama asia, jotka haluaisin kysyä sinulta."

"EHKÄ?!?" Eiko huudahti. "Sinä olet niiiin julma! Tuosta hyvästä saat auttaa minua pöydän siivoamisessa! Tuo tuo kattila keittiöön!" Eiko sanoi vihaisesti osoittaen muhennoskattilaa.

Eiko suuntasi askeleensa keittiöön Zidanen palatessa pöydän luokse hakemaan kattilan. *Kyse ei ole vain Daggerista...* Eiko pohti. *Zidane on myös erittäin hidas. Nuo kaksi eivät saa mitään aikaan nopeasti... ja se on hyvä uutinen minulle.*

Zidane seurasi Eikoa keittiöön. Tyttö tuijotti häntä omituisesti. Hän tunsi jälleen olonsa vaivautuneeksi. Mitä tuon tytön kanssa oikein pitäisi tehdä?

"Onko naamassani jotain?" hän kysyi, kun ei muutakaan keksinyt. Eiko pudisti päätään ja hymyili jälleen.

"Kiitos, voit jättää sen tuohon", hän sanoi ja osoitti hellaa. Zidane laski kattilan hellalle ja kääntyi sitten takaisin tyttöön päin. Ehkä hän voisi yrittää saada hieman tietoja tältä. Tyttö saattaisi tietää jotakin lifapuusta ja ehkä jopa Kujan salaisuudesta. Kannatti ainakin yrittää.

"Eiko, tiedätkö mitään lifapuusta?" hän kysyi.

"Mitä siitä?" Eiko heitti vastakysymyksen.

"Me haluamme mennä sinne", Zidane vastasi.

"Se on suljettu eidolonin voimalla. Ette voi mitenkään päästä sinne", Eiko sanoi ja kohautti olkapäitään.

"Suljettu? Sinäkö sen suljit?"

"No..." Eiko mutisi. *Hän on teräväpäinen yksinkertaisissa asioissa.* "Se tapahtui ennen syntymääni. Heimoni sulki sen eidolonilla, jota he eivät onnistuneet kutsumaan lifapuun luona. On meidän tapamme sulkea paikka, jossa epäonnistumme eidolonin kutsumisessa."

"Eidolon, jota ette voineet kutsua..." Zidane pohti. "Eiko, voisitko purkaa sulun meidän vuoksemme?"

"Mitä? En ikinä!" tyttö melkein kauhistui. Sellainen teko olisi anteeksiantamaton.

"Emme me mitään pahaa tekisi..." Zidane yritti, mutta kun hän näki tytön ilmeen, hän tiesi, että yritys oli turha. "No, pystymme varmasti hoitelemaan sen itsekin..."

"Ette ikinä!" Eiko huudahti. "Oletko sinä kaheli?"

Zidane kohautti olkapäitään. Nyt hän ainakin tiesi, mitä esteitä olisi edessä. Sekin oli jotain. Hän oli varma, että pystyisi ratkaisemaan ongelman jotenkin. Tai ehkä Garnet pystyisi, osasihan tämä kutsua eidoloneja.

Kun nuorukainen astui ruokasaliin, Momatose lensi häntä vastaan. Moogle huomautti, että olisi hyvä käydä nukkumaan. Zidane vilkaisi ovesta ulos ja huomasi illan jo pimenneen. Ehkä moogle oli oikeassa. Hän antoi mooglen johdattaa itsensä yhteen raunioituneista taloista. Siellä oli valmiiksi sijattu vuode.

Zidane kävi makaamaan vuoteelle, mutta hän ei saanut unta. Monet asiat vaivasivat hänen mieltään. Garnet oli ollut omituinen koko päivän, samoin Vivi. Tämä paikka tuntui vaikuttavan heihin kaikkiin jotenkin. Se teki heidät synkemmiksi. Olisi parasta lähteä lifapuulle heti aamusta.

Kylä oli hiljainen. Aika kului, ja Zidane tuijotti yhä kattoon saamatta unta. Lopulta hän päätti lähteä ulos pienellä kävelyllä piristyksen toivossa. Ulkona oli kirkas tähtitaivas. Hän lähti kulkemaan Eikon kotia kohti. Hieman ennen taloa hän huomasi Vivin istumassa pienessä portaikossa. Ilmeisesti maagikaan ei ollut saanut unta.

"Vivi", hän kuiskasi saavuttuaan pojan luokse. "Sinun kannattaisi nukkua ennen kuin jatkamme matkaa huomenna."

"Minä olen yrittänyt lopettaa asioista huolehtimisen, mutta en pysty siihen", maagi huokaisi.

"Tiedän, että kielsit minua ajattelemasta liikaa, mutta..."

"Se johtuu siitä, että me olemme erilaisia", Zidane lohdutti. "Ei sinun tarvitse tehdä kaikkea minun tavallani."

"Minä haluan lopettaa... En halua tuntea enää näin..." Vivi mutisi. "Mitä jos tämä ei ikinä lopu?"

"No, sinulla on kaksi yksinkertaista mahdollisuutta..." Zidane huomautti. "Joko teet jotain tai sitten et. Vaikka ajattelisit kaikkia maailman ongelmia, et koskaan voi löytää kaikkia vastauksia. Se ei ole reilua... Mutta niin asiat vain ovat. Valinta on sinun."

"Zidane..." Vivi aloitti.

"Minä vain haluan suojella niitä, jotka matkaavat kanssani. Ei ole väliä onnistunko siinä, riittää kun yritän. Niin minä ajattelen..." Zidane kertoi maagille.

Eiko ei ollut saanut unta. Hän istui keittiössään ja tuijotti taivasta. Yhtäkkiä hänen korviinsa kantautuivat Zidanen ja Vivin äänet. Kaksikon täytyi olla jossain lähellä. Eiko ei voinut vastustaa kiusausta kuunnella keskustelua salaa.

Tiesin sen! Olin oikeassa! Eiko huudahti mielessään. *Zidane on minun mieheni! "Joko teet jotain tai sitten et." Minun valintani on selvä. Minä haluan mennä Zidanen mukaan.*

"Haluatko oppia tempun, jolla saat ikävät asiat mielestäsi?" Zidanen ääni kantautui keittiöön.

"Okei", Eiko kuiskasi öiseen tuuleen ja jäi jälleen kuuntelemaan.

"Tämä on vuosisatoja vanha rituaali, joka suoritetaan miesten välillä", Zidane kertoi.

"Huh?" Eiko ihmetteli.

"Tule tänne, Vivi... Tehdään se yhdessä..." Zidane puhui rauhallisesti. "Eikö tunnukin mukavalta maata vain tähtien alla?"

Eiko ihmetteli Zidanen sanoja. Hän ei ymmärtänyt, mitä nuorukainen oikein tarkoitti. Yhtäkkiä alkoi kuulua helisevää ääntä. Mistä se oikein tuli? Mitä Zidane ja Vivi oikein tekivät? Eiko pudisti päätään ja lähti keittiöstä. Hän ei edes halunnut tietää.

Aamulla Zidane, Vivi ja Garnet olivat valmiina lähtemään. Ennen kuin he ehtivät poistua kaupungin portista, Garnet kääntyi puhumaan Zidanelle.

"Zidane, minä haluan tulla tänne takaisin", hän sanoi. "Kun näin eidolonmuurin ensimmäistä kertaa, olin peloissani... Mutta kun menin sisälle ja näin seinämaalaukset, ne saivat minut rauhoittumaan. Haluan nähdä enemmän."

"Totta kai", Zidane myöntyi. "Tulemme tänne takaisin, kun olemme tutkineet lifapuun."

"Kiitos", Garnet sanoi ja hymyili nuorelle miehelle.

"Meidän täytyy tulla hakemaan Quinaa joka tapauksessa. Emme voi vain jättää häntä tänne", Zidane totesi selittävästi.

"Aiotko tulla takaisin Eikon takia?" Garnet kysyi yhtäkkiä outo sävy äänessään.

"Eiko on vain kuusivuotias. Hän esittää kovaa, mutta on oikeasti vain yksinäinen", Zidane sanoi vastaamatta varsinaisesti kysymykseen.

"En ole nähnyt häntä tänään..." Vivi tuumasi väliin.

Samassa joka puolelta Madain Saria alkoi lennellä moogeleja portille. Useimmat niistä joukkio jo tunnistikin. Pian myös Eiko ilmestyi paikalle. Hän oli piiloutunut portin lähistölle odottamaan sopivaa hetkeä. Salakuunneltuaan jälleen keskustelua hän päätti, että nyt oli astuttava esiin, jos aikoi edes tehdä niin. Hän kikatti ja katsoi uusia ystäviään.

"Te ette voi päästä lifapuulle kutsumatta eidolonia", hän huomautti ja naureskeli.

"Aiotko tulla mukaamme?" Zidane kysyi tytöltä.

"Etkö halua minun tulevan?" tyttö kysyi pettyneenä.

"Tietenkin haluan", Zidane vastasi ja hymyili. Garnet ei näyttänyt kovin tyytyväiseltä.

"Sitähän minäkin. Liityn siis joukkueeseen hetkeksi", Eiko tuumasi. "Vivi, Dagger... tästä tulee hauskaa! lifapuu on vuoristopolun toisella puolella. Eiköhän mennä?" Eiko ryntäsi ulos portista innoissaan.

Garnet kääntyi katsomaan Zidaneä kylmästi, suorastaan vihaisesti. Hänen sisällään kuohui, eikä hän itsekään oikein tiennyt miksi.

"Miksi sinun pitää olla niin ystävällinen kaikille?" hän kysyi hyytävästi.

"Häh? Mitä tarkoitat?" Zidane kysyi aidosti ihmeissään.

"Unohda, että kysyin", Garnet tuhahti. Sitten hän käänsi selkensä ja käveli ulos kaupungista. Zidane jäi tuijottamaan hänen peräänsä.

"Luulen, että hän on vihainen..." Vivi huomautti ja katsoi nuorukaista.

"Sinäkin luulet niin?" Zidane varmisti, ja Vivi nyökkäsi hänelle.

Samassa yksi moogleista, Morrison, lennähti Zidanen ja Vivin luokse. Sen ilme oli huolestunut.

"Ole kiltti ja vahdi neiti Eikoa. Tule tapaamaan meitä, jos ilmenee jotain ongelmia", se sanoi.

"Totta kai", Zidane sanoi Morrisonille, joka näytti heti helpottuneelta. "Oletko selvittänyt jo ongelmiasi?" hän kysyi sitten Viviltä.

"En oikeastaan..." maagi mutisi, mutta jatkoi sitten reippaammin, "mutta olen päässyt eteenpäin."

Zidane nyökkäsi maagille ja virnisti. Sitten hekin jättivät Madain Sarin taakseen ja seurasivat tyttöjä vuoristopolulle. Eiko marssi edellä, ja Garnet käveli vihaisesti tämän perässä.

LUKU VIII

IIFA – MUINAINEN ELÄMÄNPUU

Pitkän kävelymatkan aikana Garnet ehti rauhoittua. Zidane oli sanonut, että Eiko oli vain yksinäinen, ja siksi nuorimies oli ottanut tämän mukaan. Ei Zidane välittänyt Eikosta varsinaisesti, hän vain halusi olla tälle ystävällinen. Ehkä Garnet oli vihainen aivan turhaan. Oikeastaan, miksi hän edes oli vihainen?

Viimein lifapuu kohosi heidän edessään. Oikeastaan sen luokse oli vielä matkaa, mutta he olivat saapuneet sen juurakkoon. Juuret levittäytyivät laajalle puun ympärillä, ja itse puu kohosi korkeuksiin peittäen auringonvalon. Sen juurien ympärillä pyöriteili usvaa lähes yhtä paljon kuin Usvamantereen syvimmissä laaksoissa.

”Täällähän on usvaa...” Garnet mutisi ihmeissään ja unohti kokonaan, että oli ollut muille vihainen.

”Tämän paikan täytyy tosiaan olla usvan lähde”, Zidane sanoi muistellen mustan maagin muutaman päivän takaisia sanoja.

Vivi saapui paikalle heti Zidanen perässä ja kompastui juureen. Hitaasti hän kömpi pystyyn ja suoristi hattunsa.

”Kunnossa?” Eiko kysyi.

”Ju-u”, Vivi vastasi änkyttäen.

Zidane lähti kävelemään eteenpäin, mutta ei päässyt kovin pitkälle. Hän tunsu jonkin näkymättömän estävän kulkunsa. Kun hän osui siihen, valonsäteet kimaltelivat ilmassa ja kuului sähköinen räjähdys. Eteenpäin ei päässyt.

”Mikä se oli?” Zidane huudahti. Hän ei ollut koskaan kokenut vastaavaa.

”Se oli sinetti”, Eiko sanoi. ”Sen ei pitäisi satuttaa, mutta oletko kunnossa?” hän varmisti.

”Ei se sattunut”, Zidane vastasi. Hän käveli jälleen lähemmäs näkymätöntä seinää ja painoi kätensä sitä vasten. Taas siitä kimpoili valonsäteitä ja kuului räjähdys. Hän tuijotti eteensä hetken ja päätti viimein kysyä Eikon neuvoa. ”Sanoitko, että he sulkivat tämän eidolonin voimalla?” hän kysyi. Eiko nyökkäsi, ja Garnet kääntyi kiinnostuneena katsomaan tyttöä.

”Ihmeellistä... Entä miten sen voi rikkoa?” Zidane jatkoi.

”Aion pyytää eidolonia palaamaan. Kutsujan sarvi antaa meille kyvyn kommunikoida eidolonien ja villieläinten kanssa. Puran sinetin nyt”, Eiko sanoi. ”Katsokaa!”

Eiko käveli näkymättömän seinän eteen ja alkoi tehdä outoja käsiliikkeitä. Muut seurasivat kiinnostuneina tapahtumia hieman sivummalta.

”Nouse, nouse, nouse”, Eiko aloitti. ”Nouse, nouse, nouse henkemme valon voimalla! Kutsun sinua! Vastaa kutsuuni! Missä sielusi mahtaakaan olla!”

Eikon sanojen myötä seinä alkoi säteillä valoa. Säteet näyttivät ikään kuin imeytyvän pikkutyttöön. Eiko tunsi eidolonin hengen tulevan yhdeksi hänen oman henkensä kanssa.

"Valmista!" hän sanoi. "Voimme mennä puuhun nyt."

"Kiitos", Zidane sanoi hymyillen.

"Oliko tuo loitsu sinetin rikkomiseksi?" Vivi kysäisi.

"Ei. Minä vain keskitän ajatukseni sarveeni", Eiko vastasi.

"Miksi sinä sitten...?" Vivi aloitti.

"Se oli vain esitystä", Eiko vastasi ennen kuin maagi ehti lopettaa. "Loitsu on itse asiassa paljon pidempi, mutta eidolon pyysi minua kiirehtimään."

Minä en kuullut mitään, Garnet ajatteli pettyneenä. Miksei hän ollut kuullut mitään?

"Mennään!" Zidane sanoi.

Zidanen johdolla joukko lähti etenemään puun luokse. Se ei ollut kovin helppoa, sillä juuret olivat paksuja ja niiden välissä oli vaikea kulkea. Kun he viimein pääsivät puun luo, kulku ei helpottunut yhtään. Heidän täytyi kiivetä puurunkoa pitkin kasvavien köynnösten avulla ylöspäin. Kulku sujui hitaasti. Heidän oli pakko pitää useita lepotaukoja, jotta he olisivat taas jaksaneet eteenpäin.

Viimein he saapuivat oksanhaaraan, jossa näytti olevan jonkinlainen portti puun sisäpuolelle. Hetken epäröinnin jälkeen he astelivat portista sisälle. Kapea käytävä johdatti heidät pyöreään huoneeseen, jonka lattialla oli kauniisti koristeltu lava.

"Mikä tämä on...?" Zidane mietti ääneen katsellessaan lavaa. "Se näyttää vanhalta. Kukakohan sen rakensi?"

Vivi ja Eiko saapuivat käytävästä huoneeseen viimeisinä. Eiko näytti turhautuneelta.

"Tähän suuntaan!" hän huudahti Viville. "Oletko sinä edes kunnossa?"

"E- eikö teistä kukaan pelkää korkeita pa-paikkoja?" Vivi änkytti sydän läpättäen.

"Äsh, sinä olet niin avuton!" Eiko tuhahti. "Sinun on parasta jäädä tähän ja antaa meidän muiden hoidella loput."

"Ei, minä tulen mukaanne. Minun täytyy", Vivi sanoi jo rohkeammin.

"Pysy sitten vierelläni", Eiko huomautti. Maagi nyökkäsi tytölle.

"Eiko, tiedätkö mitään tästä paikasta?" Zidane puuttui lasten keskusteluun.

"En. Olen ensimmäistä kertaa lifapuun sisällä", Eiko vastasi.

"Tämä paikka näyttää antiikkiselta..." Zidane mutisi ja kosketti samalla jalallaan lavaa. Samalla hetkellä se alkoi hehkua lilaa valoa. "Mitä hit..." hän ihmetteli.

Zidane astui lavan päälle, koska ei keksinyt mitään muutakaan. Samassa lava alkoi laskeutua alaspäin. Nuorukainen tarttui nopeasti lavan jättämän aukon reunaan ja jäi hetkeksi

roikkumaan siihen. Hetken päästä lava tuli takaisin ylös, ja hän laski jalkansa sen päälle. Kun lava oli jälleen lattian tasalla, hän käveli pois sen päältä ja katsoi muita.

"Se näyttäisi toimivan. Minä menen alas katsomaan, minne se vie minut", hän sanoi. "Kutsun teitä, jos kaikki on kunnossa."

"Minä tulen mukaasi!" Eiko huudahti välittömästi. Tämä oli loistava tilaisuus olla Zidanen kanssa kahden kesken. Tosin Eikon suureksi pettymykseksi myös Garnet ja Vivi ilmoittivat tulevansa mukaan. Se siitä kahdenkeskisestä hetkestä.

"Mennään sitten kaikki", Zidane kohautti olkapäitään kahden muunkin ilmoittaessa halukkuudestaan tulla mukaan.

He astuivat kaikki yhtä aikaa lavan päälle. Se alkoi jälleen hehkua, ja hetken päästä se laskeutui syvyyksiin. Matka kulki äänettömästi pimeään kuilun halki. Vajaan minuutin kuluttua lava pysähtyi ja kumppanusten edessä avautui uusi käytävä. Tämä käytävä oli edellistä pimeämpi, joten Zidanen ollessa johdossa he etenivät hyvin hitaasti. He saattoivat kaikki aistia pimeydessä oudon tunnelman.

Käytävä kulki selvästi alaspäin. Toisinaan se kiemurteli, toisinaan eteni suoraan. Se tuntui olevan loputtoman pitkä, mutta viimein se päättyi samanlaisen lavan luokse kuin mistä oli alkanutkin. Hetken Zidane epäili, että he olivat kulkeneet ympyrää. Vaihtoehtoja ei kuitenkaan ollut kovin monia, joten ystävykset astuivat jälleen lavan päälle. Se alkoi hohtaa ja laskeutua jonnekin syvälle. Tällä kertaa kuilu ei kuitenkaan ollut pimeä. Se hohti vihreää valoa.

"Kaikki tuolla ylhäällä näytti lakastuneelta", Zidane sanoi. "Mutta tämä paikka näyttää aivan erilaiselta. Se on niin kirkas, etten voi nähdä pohjaa. Luulen, että meidän täytyy yrittää päästä tämän pohjalle." Nuori mies huomasi Garnetin olevan huolestuneen näköinen. "Oletko kunnossa, Dagger?" hän kysyi.

"Olen. Ihmettelin vain, minne olemme menossa", prinsessa vastasi.

"Niin minäkin", Zidane totesi.

"Ehkä Mog voi kertoa meille jotain", Eiko ehdotti ja kutsui pientä mooglea esiin. Hetken päästä se jo ilmestyi Eikon puseron sisältä ja lenteli heidän edessään. "Miltä sinusta tuntuu täällä, lifapuun sisällä?" hän kysyi siltä.

"Kupo", Mog vastasi. "Kupo?...KUPO! KUPO!"

"Todellako?" Eiko kysyi mooglelta.

"Kupo."

"Kiitos", Eiko sanoi.

"Kupopo", Mog lisäsi vielä.

Muut eivät olleet ymmärtäneet keskustelua lainkaan, mutta selvästi Mog oli jostain kiihdyksissään. Se taisi tietää jotain, mitä muut eivät tienneet.

"No, mitä se sanoi?" Zidane kysyi Eikolta.

"Mog aistii elämää alapuolellamme", Eiko vastasi. "Mooglet ovat keijuja, joten ne aistivat elämää joka paikassa. Mutta Mog sanoo, että sitä on erittäin paljon täällä."

"Ovatkohan Kujan joukot alhaalla..." Garnet mutisi.

"Mutta mikä on yhteys Kujan ja usvan välillä?" Zidane kummasteli. Miten kukaan yksittäinen ihminen voisi millään tavalla liittyä usvaan?

Samassa kaksi outoa hirviötä laskeutui lavan päälle. Kukaan ei ollut täysin varma, mistä ne tarkalleen ottaen olivat ilmestyneet, mutta lentää ne kai osasivat. Ehkä ne olivat vaanineet heitä jo pidemmän aikaa ja päättäneet vasta nyt hyökätä. Garnet perääntyi nopeasti Zidanen luokse. Zidane työnsi kummatkin tytöt taakseen ja vetäisi miekkansa esiin. Hirviöt eivät ehtineet liikahtakaan, kun ne jo makasivat kuolleina.

"Täällä on outoja hirviöitä", Eiko totesi ja katseli maassa makaavia otuksia.

"Voisiko usva aiheuttaa ne?" Garnet ehdotti.

"Ehkäpä... Synkässä metsässä ja Gargant-tunnelissakin oli erikoisia hirviöitä", Zidane pohdiskeli. "Luulen, että usva kulkeutuu täältä jotenkin muille mantereille."

"Mutta kysymys kuuluu, miksi", Garnet huomautti.

Vivi mutisi itsekseen jotain epäselvää ja sai muut katsomaan itseään. Hänen keltaiset silmänsä näyttivät vihreässä valossa oudoilta.

"Mikä hätänä, Vivi? Olet ollut ajatuksissasi jo jonkin aikaa", Zidane kysyi saaden maagin havahtumaan.

"Olen ajatellut usvaa..." maagi sanoi. "Muistatteko sen... tehtaan, jonka näimme Dalissa?"

"Kyllä, tehtaan, jossa tehtiin mustia maageja", Garnet vastasi. Hän muisti sen varsin hyvin. Hän ja Zidane olivat menneet maanalaiseen tehtaaseen pelastamaan Viviä. He olivat nähneet omituisen koneen, joka valmisti munia. Munista tuli mustia maageja. Lopulta maagit oli pakattu puulaatikoihin. Hekin olivat joutuneet sellaisten sisään piiloutuessaan kyläläisiltä.

"Mustia maageja?" Eiko kysyi.

"Ne näyttivät kovasti Viviltä", Garnet kertoi. Zidane loi prinsessaan ankaran katseen ja näytti ensi kertaa melkein vihaiselta tytölle.

"Dagger!" hän sähähti.

"Ups, anteeksi... En tarkoittanut..." Garnet korjaili heti sanojaan. Häinkin muisti, kuinka arka Vivi oli mustien maagien suhteen.

"Ei se mitään", Vivi sanoi. "En ole enää masentunut siitä, että minut on tehty... ja kaikesta..." Vaikka maagi puhui kepeään sävyyn, sanat olivat jotenkin raskaat. "Joka tapauksessa... Tehtaassahan oli paljon usvaa, vai mitä?"

"Kyllä, siellä oli suuri kone täynnä usvaa", Zidane muisteli.

"Niinpä, ja niitä outoja munia", Garnetkin huomautti.

"Usvan, Kujan ja... mustien maagien välillä täytyy olla jokin yhteys", Vivi sanoi.

"Olen aivan sekaisin", mutisi Eiko, joka oikein pysynyt muiden ajattelun kärryillä.

Zidane käveli lavan reunalla ja kurkisteli alas kuiluun. Vihreän valon seasta alkoi hitaasti erottua jotain kiinteää, aivan kuin pohja.

"Hei, näen viimein pohjan!" hän huudahti. Muutkin tulivat katsomaan alas reunalta.

"Onpa se syvä", Eiko totesi.

"En tiedä, mitä tuolla alhaalla on", Zidane sanoi. "Mutta pianhan se selviää..."

Kesti vielä hetken ennen kuin lava laskeutui kuilun pohjalle, tai oikeastaan se ei ollut aivan pohja. Ystävysten edessä aukesi melko suuri vihreän valon täyttämä, kaksikerroksinen tasanne. Ylemmästä kerroksesta menivät portaat alemmalle. Eiko juoksi heti portaille ja kääntyi katsomaan Zidaneä.

"Tule mukaani!" hän huusi. "Vai aiotko antaa minunlaiseni avuttoman pikkutytön mennä yksinään?" Sitten hän jo juoksikin portaat alas. Vivi meni hänen jälkeensä.

"Odottakaa! Siellä saattaa hiippailla hirviöitä!" Zidane huusi lapsille, mutta ei ehtinyt mennä näiden perään, sillä Garnet alkoi vuorostaan puhua hänelle.

"Sanopa, Zidane..." hän aloitti. "Mog sanoi aistivansa elämää täällä. Aistitko sinä mitään?"

"Kyllä, mutta sinäkin aistit sen. Vai kuinka?" nuorukainen vastasi.

"Niin, voin sanoa, että täällä alhaalla on jotakin", Garnet myönsi.

Vivi ja Eiko menivät alemman kerroksen reunalle. He katselivat sieltä alas. Vihreä usva pyörteili loputtomassa kuilussa. Kuinka syvälle se oikein ulottui? Gaian keskipisteeseen astiko? Vivin mielessä kävi, että vihreä usva saattaisi olla Gaian sielua, mutta sitten hän tuli ajatelleeksi, ettei sielusta voisi ikinä muodostua jotain niin pahaa kuin heidän kohtaamansa hirviöt.

Zidanekin tuli alas ja käveli reunalle. Kun hän katsoi alas, huimaava tunne täytti hänet. Jos hän astuisi reunan yli, putoaisiko hän ikuisesti? Siltä ainakin tuntui, kun tuijotti usvaa. *Vihreä valo liikkuu...?* hän ajatteli. *Ei, se oli vain mielikuvitusta... Se Kujasta, edes hänen seuraajansa eivät ole täällä. Tai ehkä meidän täytyy mennä ihan alas asti. Siellä on ehdottomasti jotain.* Zidane oli ollut varma, että Kuja olisi ollut lifapuulla, koska musta maagi oli aiemmin kertonut heille Kujan piilopaikan olevan tällä mantereella. Lisäksi Kuja oli selvästi tekemisissä usvan kanssa... ja tämä oli Ulkomantereen ainoa kolkka, jossa he olivat tähän mennessä nähneet edes usvaa.

"Zidane!" Eikon huuto keskeytti nuorukaisen ajatukset.

"Mitä nyt?" hän kysyi.

"Mog sanoo, että jotakin on tulossa yläpuolelta!" Eiko selitti hätäisesti.

"Yläpuolelta!" Zidane huudahti. Garnet oli yhä ylemmässä kerroksessa. "Dagger, tule alas sieltä! Nyt heti!" hän huusi niin kovaa kuin vain pystyi.

Garnet lähti juoksemaan kohti portaita kuullessaan Zidanen huudon ja paniikin tämän äänessä. Samassa koko tasanne alkoi kuitenkin täristä ja hän kaatui maahan. Zidane jätti lapset alas ja ryntäsi prinsessan luokse.

"Oletko kunnossa?" hän kysyi prinsessalta.

"Olen, mutta mikä on hätänä?" Garnet tivasi. Hän oli säikähtänyt pahemman kerran.

"Tuolla!" Eiko huusi alhaalta ja osoitti seinää. Hän juoksi seinän luokse Vivi perässään.

"Kujan joukot varmasti!" Zidane huudahti. "Meidänkin on parasta mennä. Pystytkö seisomaan, Dagger?"

"Pystyn. Mennään", Garnet vastasi ja nousi seisomaan Zidanen avustuksella. He ryntäsivät portaat alas Eikon ja Vivin luokse. Seinä heidän edessään aaltoili.

"Katsokaa! Seinä liikkuu!" Eiko kiljui.

"Olet oikeassa. Aivan kuin se olisi elossa", Vivikin myönsi.

"Zidane, seinä liikkuu nopeammin", Eiko kiljui edelleen.

"Nyt se tulee!" Zidane huudahti. Jotakin suurta tuli seinän läpi rikkomatta kuitenkaan sitä. Se näytti aivan puulta, mutta sillä oli kasvot. Siitä huokui elämä ja jonkin elämää suurempi, jokin ikuinen.

"Mikä tuo on?" Garnet kuiskasi pienellä äänellä.

Se ei siis ollutkaan Kuja, oudon olennon ääni kantautui jokaisen paikalla olijan pään sisään.

"Mitä oikein tapahtuu?" Vivi kysyi paniikissa. "Voin kuulla sen äänen pääni sisällä!"

"Mainitsit juuri Kujan! Missä hän on?" Zidane huusi olennolle välittämättä Vivistä.

En tiedä.

"Mitä teet täällä?" Garnet kysyi.

"Sinäkö valmistat usvan?" Zidanekin tivasi.

Ei sitä valmisteta. Se on jalostusprojektin sivutuote. Sitä vapautuu juurien kautta.

"Vapautuu?" Vivi ihmetteli.

"Joten sitä lähetetään muille mantereille juurien kautta", Garnet päätteli.

"Mutta miksi?" Zidane kysyi. "Miksi tekisit sellaista?"

Minä saastutan toisia mantereita usvalla aktivoiakseni taistelevia ötököitä. Tämä tietenkin johtaa sotaan valtioiden johtajien välillä ja sitä kautta sivilisaation tuhoon. Kuja vain keksi toisen käyttötarkoituksen sivutuotteelle.

"Toisen käyttötarkoituksen?" Vivi huudahti. "Mitä Kuja oikein aikoo tehdä?"

En voi valehdella. Kuja käyttää hukkamateriaalia valmistaakseen aseita... Sellaisia aseita kuin itsekin olet.

"Hän todella ärsyttää minua!" Eiko raivosi. Vivistä oli jo tullut hänen ystävänsä, eikä hänen ystäviään haukuttu. "Saanko tappaa hänet?"

"Odota, Eiko!" Zidane sanoi. "Minkälaisia aseita Kuja valmisti?" hän kysyi sitten olennolta.

Kuja kutsuu niitä mustiksi maageiksi, usvan synkiksi sikiöiksi.

Kaikki tuijottivat vaiti olentoa. He eivät voineet olla ajattelematta Viviä. Miltä tästä mahtoi tuntua? Miltä heistä itsestään olisi tuntunut, jos heitä olisi kutsuttu usvan synkäksi sikiöksi, pahuuden ilmentymäksi? Vivistä oli mahdoton kuvitella mitään pahaa, ja kuitenkin hänkin oli musta maagi.

"Se tehdas Dalissa oli siis todellisuudessa..." Garnet mietti ääneen rikkoen hiljaisuuden.

Tuhotkaa minut ja enää yhtään usvaa ei synny, eikä enää yhtään asetta, niin kuin tuo nukke tuossa, tehdä. Vastaa minulle, nukke! Kiistätkö oman syntymäsi?

"Miksi sinä..." Zidane huusi olennot, mutta ei ehtinyt lopettaa lausettaan. Vivi ryntäsi lähemmäs olentoa silmät vihaa tulvien.

"Ei enää sanakaan!" maagi huusi.

"Vivi?" Garnet ihmetteli. Pikkuinen ei koskaan ollut ollut niin vihainen kuin nyt.

"En anna sinun tehdä enää yhtään murhavälinettä!" maagi raivosi silmät kiiluen.

"Oikein, Vivi!" Eiko rohkaisi maagia. "Tiedän, että tämän täytyy olla vaikeaa sinulle. Tehdään selvää tuosta surkimuksesta, eikö niin!"

"Selvä. Tehdään niin", Zidanekin yhtyi puheeseen. "Kuka tietää, sehän voi johdattaa Kujan tänne."

Olen nähnyt tuhatvuotisen elämäni lopun, eikä se ole nyt. Ette voi pysäyttää minua. On hyödytöntä edes yrittää.

Hyödytöntä tai ei, ystävyksiä päättivät kuitenkin yrittää. Zidane veti miekkansa esiin, Vivi keskittyi iskuunsa ja Garnet ja Eiko valmistautuivat kutsumaan eidoloninsa avuksi tarvittaessa. Vivi suuntasi valtavan tulipatsaan kohti olentoa. Se ei kuitenkaan näyttänyt vahingoittuvan. Se imi tulen itseensä ja iski sen hetken päästä takaisin ystävyksiä kohti. Zidanen miekkakaan ei tehnyt olennot huomattavaa vahinkoa.

On sinun vuorosi, Garnet kuuli äänen sisällään. Hän tunnisti sen vanhan Ramuhin ääneksi. Hän tiesi täsmälleen, mitä hänen olisi tehtävä. Hän sulki silmänsä ja keskittyi ajattelemaan Ramuhia. Hän tunsu otsassaan kihelmöintiä, aivan kuin hänelläkin olisi ollut samanlainen sarvi kuin Eikolla. Hän oli varma, että kihelmöinti tuntui juuri samassa kohdassa, jossa Eikon sarvi sijaitsi. Hetken kuluttua hän tunsu siirtyvänsä jonnekin muualle. Tunne oli sama kuin aiemmin taistelussa jättiläistä vastaan. Tälläkin kerralla hän näki tapahtumat, mutta ei ollut paikalla itse. Yhtäkkiä ukkonen jyrisi puun sisällä. Ramuh ilmestyi kuin tyhjästä suuri sauva kädessään. Hän sinkosi sauvan maahan pystyyn niin, että maan pinta halkeili. Seuraavaksi suuri salama halkaisi ilman ja iski puuolennon tuhansiksi kappaleiksi. Garnet tunsu palaavansa takaisin paikalle. Ramuh oli poissa, mutta tyttö tunsu yhä kihelmöintiä otsassaan.

Maa alkoi täristä. Vaikutti siltä, että koko puu olisi romahtamassa kasaan. Zidane tarttui Garnetin kädestä kiinni ja veti tyttö pois seinän läheltä. Vivi ja Eikokin seurasivat nopeasti perässä. He juoksivat suoraan lavalle, joka alkoi nousta välittömästi. Kun he viimein saapuivat synkkään ja pimeään käytävään, he eivät välittäneet varovaisuudesta, vaan rynnivät

kompastellen eteenpäin käytävää pitkin. Noustuaan toisella lavalla takaisin pyöreään huoneeseen he huomasivat tärinän lakanneen aivan yhtä nopeasti kuin se oli alkanutkin, ja puu oli edelleen pystyssä.

Ystävykset kulkivat käytävää pitkin ulos puusta. He henkäisivät syvään nähdessään muutoksen ympäristössä. Alhaalla juurien ympärillä ei enää pyörteilyt usvaa, ja lifapuukin näytti jotenkin kauniimmalta, ystävällisemmältä. He jäivät ihailemaan näkymiä oksanhaarasta pitkäksi aikaan. Lopulta he kuitenkin päättivät laskeutua puusta alas.

Kun he olivat laskeutuneet puusta ja kulkeneet takaisin sinne, missä juuret alkoivat painua maan sisään, he kääntyivät vielä kerran katsomaan puuta.

"Iifapuu näyttää kauniilta nyt, kun ei ole usvaa", Eiko sanoi sen, mitä he kaikki olivat ajatelleet.

"Onkohan teidän Usvamantereennekin nyt puhdas?"

"Luulen niin", Zidane vastasi. "Nyt vain odotellaan, että Kuja ilmestyy paikalle."

"Zidane..." Vivi kuiskasi. "Teimmekö oikein? Se olento sanoi, että mustat maagit on tehty usvasta. Kun ajattelin, miten muut mustat maagit oli tehty sodan vuoksi... En halunnut niin enää tapahtuva, vaikka mikä olisi. Nyt enää ei synny uusia mustia maageja. Luulenpa, että he vihaavat minua..."

"Eikä!" Eiko huudahti. "Nyt kuuntelet minua! Sinun ei koskaan pitäisi valehdella itsellesi. Sinun veljesi eivät haluaisi sinun tekevän niin."

"Luuletko tosiaan niin? Luuletko, että he ymmärtävät?" Vivin äänessä oli toivoa.

"Tietenkin, he ovat veljiäsi. Kaikki on hyvin", Eiko vakuutteli. "Mitä nyt, Mog?" hän kysyi sitten Mogin ilmestyttyä jälleen esiin hänen paitansa alta.

Samassa Moco-niminen moogole lennähti paikalle. Se pyöri ympäriinsä vimmatusti ja näytti hätäntyneeltä.

"Mikä hätänä? Miksi tulit koko matkan tänne?" Eiko kysyi. Moco kuiskasi hänelle jotain. "Ei voi olla totta! Palaan heti takaisin!"

"Selvä. Minä menen nyt ja kerron muille", Moco sanoi.

"Te kai jäätte tänne odottamaan Kujaa? Minä palaan kylään", Eiko sanoi muille.

"Odota, Eiko! Mitä nyt?" Zidane kysyi.

"Joku varasti jotain todella arvokasta kylästä", Eiko vastasi.

"Zidane!" Garnet huudahti, mutta nuorukainen ei edes katsonut häntä. Zidane vilkaisi Viviä, joka nyökkäsi. Sitten hän kääntyi takaisin Eikon puoleen.

"Tulemme mukaasi", hän sanoi tytölle.

"Kiitos, mutta entä Kuja?" Eiko huolestui.

"Madain Sari ei ole niin kaukana. Kuja voi odottaa", Zidane sanoi.

LUKU IX

GARNETIN MUISTOT

Eiko juoksi muiden edellä koko matkan, vaikka se kuitenkin olikin melko pitkä pienelle tytölle. Kun he vihdoinkin saapuivat Madain Sariin, moogleja ei näkynyt missään. Eiko huuteli niitä hetken hädissään. Oliko varas kenties satuttanut niitä? Hetken päästä muutama moogleista kuitenkin pyrähti hänen luokseen.

"Moco kertoi minulle uutiset. Oletteko kunnossa?" Eiko kysyi huolestuneena.

"Tule nyt! Puhutaan myöhemmin!" Morrison vastasi ja tarttui tassuillaan Eikon käteen. Eiko lähti juoksemaan kotiaan kohti jättäen muut taaksensa.

Zidane, Vivi ja Garnet eivät kuitenkaan jääneet vain seisoskelemaan kaupungin porteille. He seurasivat Eikon perässä. Tyttöä ei näkynyt sen enempää ruokasalissa kuin keittiössäkään, mutta he löysivät tämän keittiön alapuolella olevasta makuuhuoneesta. Vanhat kiviportaajat johtivat suoraan pieneen huoneeseen.

"Mitä oikein on tekeillä?" Zidane tivasi Eikolta.

Eiko ei kyennyt kunnolla puhumaan järkytykseltään. Lopulta hän veti syvään henkeä ja mutisi selkään Zidaneen päin: "Arvokas kivi, jota heimoni on vaalinut sukupolvien ajan, on poissa. Isovanhempani sanoivat... He sanoivat, että meidän pitäisi huolehtia siitä, koska se on kutsujien perinnön symboli".

"No..." Zidane mietti pitkään, mitä sanoisi. "Miten olisi jos itkisit välillä? Se auttaa."

"Minä en aio itkeä", Eiko huusi tukahtuneella äänellä. Hän oli itkenyt jo tarpeeksi. Siitä asti, kun hänen isoisänsä oli kuollut, hän oli ollut yksin mooglejen kanssa. Lukemattomina öinä hän oli itkenyt itsensä uneen, mutta enää hän ei itkisi. Lapset itkivät, eivät aikuiset. "Olen nyt jo aikuinen, eikä itkeminen auta pätkääkään!"

"Selvä, selvä", Zidane huudahti säikähtäen tytön purkausta. Hän ei ollut kovin tottunut lasten käsittelijä. Hän oli itse ollut Tantaluksessa nuorimmainen, ja muut olivat tukeneet ja auttaneet häntä, eikä päinvastoin. Hän ei oikein tiennyt, miten tällaisessa tilanteessa olisi pitänyt toimia.

"Ehkä alamme sitten etsiä johtolankoja..."

"Minä autan myös", Garnet sanoi. Hänestä tuntui pahalta nähdä Eiko noin lohduttomana.

Eiko, Garnet ja Zidane tutkivat makuuhuonetta. Vivi seisoikin koko ajan portailla seuraten muiden puuhia toivoen, että nämä löytäisivät edes jonkinlaisen johtolangan. Mitään ei kuitenkaan löytynyt. Yhtäkkiä Eiko alkoi nikotella.

"Onko... hik... onko tämä minun vikani?" Eiko nyhykäsi. "Johtuuko tämä siitä, että rikoin lupaukseni... hik... ja avasin lifapuun... hik... sinetin? Kaikki... hik... kaikki huolehtivat kivistä."

"Eiko, niin vain tapahtui! Ei se ollut sinun vikasi!" Zidane huomautti. Eiko ei vastannut nuorukaiselle, mutta nikottelu kuului edelleen.

Zidane vilkaisi pikkutyttöä hieman huolestuneena. Hän selitti tälle, että periaatteessa hän oli pakottanut Eikon avaamaan sinetin tai vähintäänkin aiheuttanut sen, että Eiko oli niin tehnyt. Se ei missään nimessä ollut Eikon vika. Tämä oli lähtenyt Madain Sarista avaamaan sinettiä Zidanen takia. Näin ollen sekään, että tuo arvokas kivi oli viety, ei ollut Eikon vika.

"Todellinen syyllinen on varas, joka vei kiven. Etsitään vain nyt johtolankoja ja hommataan se kivi takaisin", Zidane jatkoi Eikon lohduttamista.

Eiko nikotteli ja nyyhkäisi. "Selvä... Ja minä en sitten aikonut itkeä! Kaikesta huolimatta olen aikuinen!"

"Kyllä me sen tiedämme, Eiko", Zidane sanoi. "Mutta jos sinua itkettää, niin itke pois."

"Minä menen vain rukoilemaan isovanhempiani, tulen pian takaisin", Eiko totesi. Hän käveli ulos huoneesta ja hivuttautui portaissa Vivin ohi. Luultavasti hän oli menossa eidolonmuurille.

Zidane raapi hetken päätään ja tuijotti tytön perään. Tilanne oli kurja, mutta luultavasti kiveä ei koskaan saataisi takaisin. Sitten hän kääntyi katsomaan Garnetia.

"Myös sinä voit joskus itkeä, jos siltä tuntuu", hän sanoi tälle. "Minun olkapääni on aina käytössäsi."

"Kiitos, mutta entä sinä? Mitä sinä teet, jos sinun tarvitsee itkeä?" Garnet esitti Zidanelle hankalan kysymyksen.

"Minusta tulee todella rasittava, kun olen surullinen", nuorukainen sanoi lopulta pitkän hiljaisuuden jälkeen. Hän kulki Garnetin ohi ja meni portaille, joilla Vivi oli istunut hetki sitten. Nyt maagia ei näkynyt. Garnet seurasi Vivin perässään.

"Kakaise ulos!" tyttö huudahti. Zidanen vastaus ei tyydyttänyt häntä.

"Minähän olin tosissani!" Zidane huudahti.

Yhtäkkiä kirkaisu halkaisi ilman. Se tuntui kantautuvan jostain kauempaa ja kuulosti kovasti Eikolta. Garnet ja Zidane ryntäsivät välittömästi portaat ylös ja saman tien ulos talosta. Vivi juoksi heitä vastaan kadulla.

"Zidane, minä näin hänet!" Vivi huusi. "Se oli se tyttö, jonka tapasimme Fossiilitunnelissa! Hän nappasi Eikon, ja he menivät eidolon muurille!"

Zidane ja Garnet muistivat samassa ylisuurta kirvestä heilutelleen Lanin, joka oli vaatinut Garnetin kaulakorua itselleen. Vaistomaisesti Garnet puristi kätensä jalokiven ympärille ja juoksi yhtä matkaa Zidanen ja Vivin kanssa eidolonmuurille. Muurin edustalla lentelivät melkein kaikki Eikon mooglet.

"Katsokaa, mitä tapahtui Eikolle!" Morrison huomautti. "Esi-isät ovat vihaisia! Kertokaa, jos on mitään, mitä voimme tehdä!"

Zidane ei välittänyt moogleistakaan vaan kurkisti muurien sisäpuolelle. Lani seisoikin korokkeella, jolle suitsukeastia oli tavallisesti asetettu. Hän roikotti Eikoa maan yläpuolella

tämän henkseleistä. Eiko yritti räpistellä irti, mutta ei mahtanut mitään itseään vahvemmalle naiselle.

"Tämä ei ole mikään tapa kohdella hienoa naista!" Eiko kiljui enemmänkin vihoissaan kuin peloissaan.

"Mikä tämä siipihärveli selässäsi oikein on? Se avulla oli helppo napata sinut", Lani sanoi ja nyppi toisella kädellään Eikon selässä olevia leikkisiipiä.

"Isoisäni antoi sen minulle! Pidä likaiset näppisi erossa siitä!" Eiko kirkui.

"Pää kiinni!" Lani karjaisi. "Pysy nyt paikoillasi siihen asti, että hän ehtii tänne!"

Zidane kääntyi pois muurinaukolta ja katsoi jälleen Morrisoniin. Tilanne ei näyttänyt kovinkaan hyvältä.

"Napattiinko Mog myös?" hän tiedusteli.

"Ei", Morrison sanoi. "Mog on selkäni takana." Mog oli niin pieni, että sen oli helppo piiloutua melkein minne vain. Nyt se lennähti esiin Morrisonin takaa ja katsoi uteliaana Zidanea.

"Kupo", se sanoi.

"Mog, tarvitsen apuasi Eikon pelastamiseen", Zidane sanoi mooglle.

"Ku-kupo", Mog vastasi epävarmasti.

"Ei tuosta ole hyötyä, Mog on aina ollut pelkuri", Morrison sanoi hieman halveksuvasti.

"No... Meidän täytyy tehdä jotain", Zidane sanoi. Hän viittasi Garnetin ja Vivin mukaansa.

Yhdessä he ryntäsivät muurinaukosta sisään.

Lani seiso yhä korokkeella ja roikotti Eikoa ilmassa. Eiko ei enää liikkunut, vaan vaikutti tajuttomalta.

"Jaahas, siinä onkin uljas ritarini", Lani totesi nähdessään nuorukaisen.

"Mitä olet tehnyt Eikolle?" Zidane huusi välittömästi.

"Hän oli liian ärsyttävä, joten nukutin hänet unipuuterilla", Lani vastasi ivallisella äänellä.

"Unipuuterilla? No, sitten hän luultavasti nukkuu mukavasti", Zidane totesi. Tieto oli jokseenkin rauhoittava.

"Jos olet edelleen minun riipukseni perässä, jätä muut rauhaan!" Garnet huudahti Lanille ja astui esille Zidanen takaa.

"Ei voi mitään, tämä on liian mieluisaa, jotta voisin jättää tämän väliin. Anna riipuksesi minulle, niin päästän pikkutyön", Lani vaati. Sitten hän vilkaisi prinsessaa tarkemmin. "Mitä tapahtui riipukselle, jota aina kannat mukasi?!" Jalokivi ei enää roikkunut tytön kaulassa.

"Se on minulla!" Zidane huudahti.

"Olet siis todellakin kunnon ritari!" Lani naurahti. "Nyt heitäpä se minulle!"

"Kerro minulle ensin jotakin", Zidane vaati. "Olitko se sinä, joka varasti kiven kylästä?"

"Kuningatar Brahne on kuninkaallisen riipuksen perässä. Löysin tästä kylästä aivan samanlaisen jalokiven. Olen iloinen, että tulin tänne asti etsimään sitä", Lani sortui selittelemään. "Nyt ojenna se tänne!"

Zidane pysähtyi miettimään. Jos Eiko olisi ollut tajuissaan, hän olisi ehkä voinut tehdä jotakin. Nyt ei kuitenkaan ollut kovin paljon vaihtoehtoja. Hän lähti hitaasti kävelemään kohti Lania.

"Odota!" Lani huudahti yhtäkkiä. "Sinä juonit jotain, eikö niin? Pysy siinä ja anna se tuolle mustalle maagille!" Lani osoitti Viviä, joka näytti hyvin pelästyneeltä.

"Mi-minäkö?" Vivi kysyi ääni vavisten.

"Tuo riipus minulle!" Lani karjaisi uhkaavasti. "Ja muista, että kyseessä on tämän kakaran henki!" Lani heilutteli Eikoa uhkaavasti maan yläpuolella. Tytön pää retkahteli ikävästi puolelta toiselle.

Vivi katsoi neuvottomana Zidaneen, joka ojensi hänelle riipuksen. Hän tiesi, kuinka tärkeä tuo koru oli Garnetille. Prinsessa ei varmasti haluaisi luopua siitä. Toisaalta Eikon henki oli arvokkaampi kuin mikään maailman koru. Garnet ymmärtäisi varmasti. Vai ymmärtäisikö? Tämä ei ilmeisesti pitänyt Eikosta kovinkaan paljon.

"Tee se, Vivi", Zidane sanoi ja nyökkäsi vielä maagille sanojensa vahvistukseksi.

"Se-selvä", Vivi kuiskasi ja lähti vuorostaan kulkemaan kohti Lania.

Vivikään ei ehtinyt ojentaa korua Lanille, sillä jostain kantautui käsky odottaa. Samassa pitkä, punahiuksinen mies hyppäsi alas muurilta ja kaatoi Lanin maahan. Eiko irtosi naisen otteesta, mutta Zidane onnistui kaappaamaan tytön syliinsä, ennen kuin tämä osui maahan. Kaikki tuijottivat punarastaista miestä.

"En tiedä, kuka sinä olet, mutta kiitos joka tapauksessa", Zidane sanoi ja virnisti itseään päätä pidemmälle miehelle. Mies ei sanonut mitään.

Zidanen sylissä oleva Eiko avasi silmänsä ja puisteli päätään. Sitä jomotti ikävästi. Hän kuitenkin hymyili nuorelle miehelle niin suloisesti kuin osasi ja pudottautui sitten maahan. "Missä se vanha haukka on?" hän kiljaisi samantien.

"No, nyt riitti! Kutsuitko sinä minua haukaksi?" Lani karjui ja nousi ylös maasta silmät leimuten. Hän oli koko Gaian pelätyimpiä palkkametsästäjiä. Kukaan ei kutsunut häntä haukaksi.

"No niin, tilanne on muuttunut. Ojenna tänne se koru, jota pitelet", Zidane sanoi naiselle ja astui uhkaavasti tätä kohti. Nainen ei kuitenkaan kiinnittänyt häneen huomiota, vaan tuijotti vihaisesti punahiuksista miestä.

"Mitä sinä oikein aiot, Red?" nainen huusi ja raivosi. "Luulin, että sinun pitäisi olla paras varas aikoihin!"

"Minä olen nähnyt hänet aiemminkin!" Garnet huudahti. "Hänestä oli etsintäkuulutuksia ympäri Treinoa!"

"En ole täällä auttaakseni", Red vastasi Lanille. "Haluan vain olla reilu."

"Mitä sinä oikein höpiset?" Lanin naama alkoi punoittaa uhkaavasti. Häntä ei oltu koskaan nöyryytetty näin.

”Jätä koru ja painu helvettiin täältä!” Red sanoi naiselle kylmän rauhallisesti, mutta erittäin uhkaavasti.

”Mitä? Mehän olemme partnereita!” Lani oli aidosti hämmästynyt rastapään käytöksestä.

”Minä en työskentele panttivankeja ottavan ääliön kanssa”, Red sanoi tyynesti. ”Ala nyt vain nostella, vai haluatko mielummin haastaa minut?”

Lani tiesi hävinneensä. Hän heitti korun maahan ja käänsi selkensä kaikille. Sitten hän poistui paikalta. Muurin oviaukolla hän kuitenkin kääntyi vielä takaisin päin ja huusi: ”Muista tämä, minä tulen vielä samaan sinun päästäsi luvatut rahat!” Sitten häntä ei enää näkynyt.

Eiko nappasi korunsa ja pujotti sen kaulaansa. Myös Vivi ojensi Garnetille tämän korun. Prinsessa ei voinut olla vertaamatta koruja keskenään. Ne olivat todellakin samanlaiset, aivan kuin ne olisivat palasia samasta kivistä. Olisiko hänellä, kivillä, Eikolla ja Madain Sarilla kenties jotain yhteistä? Hänen ajatuksensa kuitenkin keskeytyivät, kun Red asteli Zidanen eteen haastava ilme kasvoillaan.

”No niin, taistele kanssani!” Red sanoi.

”Odotas nyt vähän. Mistä oikein on kyse?” Zidane kysyi ihmeissään.

”Sanoin, etten ole täällä auttamassa. Haluan vain kunnon ottelun vaihteen vuoksi”, mies vastasi.

”Kuulostaa tarpeeksi reilulta”, Zidane totesi ja veti miekkansa esiin.

”Zidane!” Garnet huudahti kauhuissaan. Miten nuorukainen voisi pärjätä itseään niin paljon isommalle miehelle? Hätä täytti prinsessan sydämen.

”Ei hätää, Dagger! Minä vain yritän keksiä uusia tapoja tehdä vaikutus sinuun”, Zidane huikkasi iloinen virnistys kasvoillaan ja kohotti miekkansa.

Redillä ei ollut miekkaa. Hän käytti hanskoja, joissa oli pitkiä teriä sormien välissä. Yksikin viilto niillä voisi olla kohtalokas, jos se osuisi oikeaan kohtaan. Zidane oli nähnyt joissain asekaupoissa sellaisia. Niitä taidettiin kutsua taistelukäsineiksi. Häntä ei kuitenkaan huolestuttanut lainkaan. Hän piti miekkaansa taisteluasennossa odottaen Redin liikettä. Hänen olisi helpompi puolustautua kuin hyökätä itse ensimmäisenä. Sopivan tilanteen tullen hän voisi sitten murtaa miehen puolustuksen.

Red tuijotti nuorukaista, joka oli pelkkä poikanen hänen silmissään. Hän varoi tarkasti, ettei näyttäisi vihaansa tätä kohtaan. Ilmeisesti kakara ei muistanut häntä, mutta hän ei voisi koskaan unohtaa tätä. Tuon nulikan takia hänestä oli tullut lainsuojaton ja etsintäkuulutettu koko Usvamantereella. Nyt oli aika maksaa vanhat kalavelat takaisin.

Kun Zidane ei tehnyt minkäänlaista aloitetta, Red kohotti kätensä ja ryntäsi nuorukaista kohti. Tämä kuitenkin nosti miekan suojakseen. Kuului terävä kirskahdus, kun metalli paiskautui metallia vasten. Nuorukainen työnsi Rediä pois päin miekallaan. Red perääntyi muutaman askeleen. Zidane käytti tilanteen hyväkseen ja hyökkäsi miestä kohti.

Red väisti Zidanen iskun ja huitaisi tätä käsineellään. Hän tunsi selvästi yhden teristä osuvan lihaan. Pojan vasent kättä pitkin valui verivana. Terä ei ollut uponnut syvälle, kyseessä oli pelkkä pintahaava. Se kuitenkin saattaisi hidastaa nulikkaa tarpeeksi. Ehkä hän voisi nyt tehdä selvää tästä.

Zidane tunsi viiltävää kipua vasemmassa kädessään. Haava ei ollut syvä, mutta se sykki kipeästi. Hän veti syvään henkeä ja valmistautui tulevaan. Red ryntäsi häntä kohden. Tällä kertaa hän ei puolustautunutkaan miekallaan, vaan kumartui alaspäin miehen hyökätessä. Hän työnsi jalkansa miehen jalkojen väliin juuri oikealla hetkellä ja onnistui kamppaamaan tämän. Seuraavassa hetkessä hän oli jo pystyssä ja piteli miekkaansa Redin kaulalla.

"Minä... hävisin?" Red ei voinut uskoa tapahtunutta todeksi. Hän oli toistamiseen joutunut Zidanen peittoamaksi. Sitä nöyryytystä hän ei kestäisi. "No, anna mennä! Tapa minut!" hän sanoi. Hän kuolisi mielummin kuin eläisi tietäen hävinneensä pahaiselle kakaralle.

"Pystytkö seisomaan?" Zidane kysyi mieheltä yllättäen tämän täysin.

Red ei vastannut nuorukaiselle. Hän vain mulkoili tätä vihaisesti. Miksei tämä ollut jo tappanut häntä? Hän ei suostuisi elämään Zidanen nöyryyttämänä.

"Haluatko todellakin kuolla?" Zidane kysyi nähdessään miehen ilmeen. "Minähän juuri säästin henkesi", hän huomautti ja veti miekkansa tupeen. Red nousi ja puisteli hiekan vaatteistaan.

"Haluat siis rangaista minua vai?" hän kysyi Zidanelta.

"Voit mennä, minne huvittaa. Minä en seuraa sinua", nuori mies sanoi ja kohautti olkapäitään.

"Ahaa, yrität siis huijata minua!" mies huudahti.

"Huijata sinua?" Zidane kummasteli. Mistä mies oikein puhui?

"Minä yritin juuri tappaa sinut! Miksi päästät minut menemään?" Red toi julki ajatuksensa ja kuuli sekä Garnetin että Eikon vetävän syvään henkeä.

"Taistelu on ohi ja me olemme molemmat vielä elossa", Zidane vastasi. "Saimme takaisin sen, mitä oli varastettu, joten kaikki on hyvin."

"Minä hävisin selkärangattomalle varkaalle", mies totesi vihaisesti.

"Ovela kettu ei tapa hetken mielihohteesta", Zidane siteerasi vanhaa lindblumilaista sanontaa.

Red kohautti olkapäitään ja poistui paikalta. Hänen askelistaan saattoi aistia vihamielisyyttä. Hän oli juuri hävinnyt taistelun, jonka olisi halunnut mitä kipeimmin voittaa. Hän ei ansainnut elää, mutta Zidane oli halunnut rangaista häntä jättämällä hänet henkiin. Tämä oli pahempaa kuin kuolema. Hänen pitäisi elää elämänsä nöyryytettynä.

Zidane ei jäänyt tuijottelemaan miehen perään, vaikka tämän käytös hieman vaivasikin hänen mieltään. Hän palasi muiden luokse olkapäitään kohautellen. Vivi ja Garnet näyttivät yhä huolestuneilta, mutta Eikon katseessa paistoi kiitollisuus. Hän oli onnellinen saatuaan korunsa takaisin.

"Kiitos, Zidane"; hän sanoi. "Ethän sinä enää jätä minua yksin? Et sen jälkeen, mitä juuri tapahtui?" hän varmisteli ja ilmoitti vielä sitten menevänsä jo.

Eiko juoksi pois eidolonmuurilta, ja Vivi seurasi hänen perässään. Zidane ja Garnet seisoivat hetken paikallaan ja tuijottivat toisiaan sanaakaan sanomatta. Ilmassa tuntui olevan sähköä ja paljon sanomattomia asioita. Zidane huomasi, että Garnet ei katsonut häntä niin kuin tavallisesti. Tällä kertaa tytön katseessa ei ollut arvostelua, ainoastaan aitoa huolta. Hiljaisuus tuntui jatkuvan ikuisuuden, eikä kumpikaan keksinyt mitään sanottavaa.

"Mennäänkö?" Zidane lopulta kysyi. Garnet nyökkäsi hänelle, ja yhdessä he kävelivät takaisin Eikon kotiin.

Ruokasali ja keittiö olivat tyhjillään. Vivi ja Eiko löytyivät kuitenkin pienestä makuuhuoneesta. Eiko istui sängyllä, ja Vivi katsoi avuttomasti Zidaneen.

"Hän on ollut aivan hiljaa koko ajan", maagi sanoi tarkoittaen Eikoa.

"Zidane, haluan kysyä sinulta jotain", Eiko sanoi samassa. "Isoisäni sanoi, etten saa lähteä kylästä ennen kuin täytän kuusitoista... Mutta haluan tulla teidän mukaanne, haluan todella! Luuletko, että voin jättää kylän?"

"Minusta voit tehdä niin kuin haluat", Zidane vastasi. "Lähde mukaamme ja unohda, mitä ukkisi sanoi. Sitä paitsi ei ole väliä, mitä sanon. Sinä olet jo tehnyt päätöksesi."

Kukaan ei sanonut mitään. Eiko tuijotti vain vaiti eteensä. Zidane oli oikeassa, hän oli jo tehnyt päätöksensä aiemmin. Hän lähtisi nuorukaisen mukaan tai jos tämä ei ottaisi häntä, hän lähtisi yksin. Tähän kylään hän ei enää jäisi.

"Vivi, ehkä sinun pitäisi sanoa jotain Eikolle", Zidane ehdotti. Vivi näytti hetken hämmentyneeltä, mutta ymmärsi sitten, mitä nuori mies oli tarkoittanut.

"Muistatko, mitä sanoit minulle lifapuulla?" Vivi kysyi Eikolta. "Sanoit, ettei minun pitäisi valehdella itselleni. Yritän olla rehellinen itselleni... ja ehkä sinunkin pitäisi."

"Hmmm..." Eiko näytti miettivän maagin sanoja. "Unohdin oman neuvoni. Kiitos, Vivi! Minä lähdän mukaanne", hän sanoi, ja päätös oli viimein tehty.

Garnet oli seisonut keskustelun ajan selin muihin. Hänen olonsa oli sekava. Hän ymmärsi hyvin, ettei Eiko halunnut olla yksin kylässä, mutta silti hän ei olisi halunnut tyttöä mukaan. Pitkään hän ei kuitenkaan ehtinyt pohtia, sillä Mog lennähti hänen eteensä ja yritti epätoivoisesti selittää hänelle jotain. Valitettavasti hän ei ymmärtänyt sanaakaan, joten hän kääntyi muihin päin.

"Eiko, luulen että Mog haluaa puhua kanssasi", hän sanoi ja päästi pienen mooglen lentämään sisään.

"Ku-kupo..." Mog aloitti epävarmasti. "Kupoohhh!"

"Mitä? Luulet, että olen vihainen sinulle?" Eiko totesi. "Minähän olen raivoissani! Sinä karkasit taas, vaikka lupasit, ettet tekisi niin!"

"Kupo..." Mog sanoi surkealla äänellä.

"No... Pääasia, että olemme molemmat kunnossa", Eiko kuitenkin sanoi nähdessään mooglen selvän katumuksen.

”Olet aina mukava Mogille vai mitä, Eiko?” Vivi kysyi silmät hymyillen.

”No, me olemme parhaita ystäviä”, Eiko vastasi. ”Me synnyimme samana päivänä, joten olemme aina olleet yhdessä. Tässä on ystävyysnauhamme”, hän sanoi ja näytti punaista nauhaa. ”Mog, onhan sinulle omasi tallessa?” Moogie nyökkäsi ja näytti omaa nauhaansa. ”Tuon minä annoin hänelle. Se on vielä liian iso ranteessa pidettäväksi, mutta kun olemme molemmat hienostuneita neitejä, voimme pitää niitä yhdessä”, Eiko selitti.

Garnet vilkaisi kerran Eikoa ja mooglea. Hän tunsi olonsa kurjaksi. Hänellä ei ollut koskaan ollut parasta ystävää ja hänestä oli inhottavaa kuunnella Eikon innokasta selitystä. Niinpä hän käveli pois huoneesta jättäen muut sinne keskenään juttelemaan.

”Ehkä sitten tanssit kanssani, Zidane”, Eiko sanoi kuin ei olisi huomannutkaan prinsessan poistumista. ”Zidane?” hän toisti, kun nuorukainen ei vastannut. ”En tiennyt, että Mog on tyttö”, tämä vastasi, eikä ollut kuullut varsinaista kysymystä lainkaan. Eiko tuijotti nuorta miestä ihmeissään.

Zidane ei juuri sillä hetkellä jaksanut välittää sen enempää Eikon tuijotuksesta kuin Vivin hämmästyneestä ilmeestäkään. Hän käveli portaisiin ihmetellen, minne Garnet oli oikein livahtanut. Hän meni keittiöön ja sitten ruokasaliin. Tyttöä ei näkynyt kummassakaan. Kun hän meni ulos talosta, hän kuuli tutun laulun. Se oli laulu, jota Garnet oli laulanut Dalissa ja Lindblumissa. Hän mietti hetken, mistä laulu oikein tuli. Se tuntui kantautuvan rannalta.

Zidane juoksi pois Eikon talon luota aina merenrantaan asti. Laulu kuului nyt selvempänä, mutta hän ei nähnyt vielääkään Garnetia. Hän antoi katseensa harhailla pitkin rantaa ja huomasi sitten luolan. Hän käveli luolaan. Se oli avara ja päättyi veteen. Luolaan oli rakennettu laituri, ja laiturin päässä oli pieni purjevene. Garnet istui purjeveneessä laulamassa. Tytön laulu kuitenkin katkesi, kun tämä huomasi Zidanen.

”Zidane...” Garnet kuiskasi.

”Laula vain”, nuori mies sanoi. ”Sehän on meidän laulumme vai mitä? Olen kyllä yllättynyt, että löysit tämän paikan. Sinulla on selvästi lahjoja rosvoksi. Ehkä meidän pitäisi liittoutua. Voisimme kutsua itseämme kihlatuiksi.”

”Ehkä minulla on kyky nuuskia asioita, mutta tuo nimi ei kyllä käy”, Garnet vastasi naurahtaen, eikä suuttunut kuten Zidane oli luullut käyvän.

”Heh, sinä todella olet jotain nykyisin”, nuorukainen naureskeli.

”Jos olenkin, sen on täytynyt tulla sinulta.”

”Äh... Se johtuu siitä, että olet todella ponnistellut oppiaksesi”, Zidane huomautti.

Garnet pudisteli päätään kiivaasti miettien samalla tarkkaan, mitä sanoisi. Zidane oli ehkä osittain oikeassa, mutta vain osittain. Hänen olisi kerrottava tälle, mitä oikeasti ajatteli. Hänen olisi pitänyt tehdä se jo ajat sitten.

”Ei, se johtuu siitä, että sinä olet roikkunut minussa”, hän sanoi. ”Ilman sinua en olisi koskaan päässyt Lindblumiin tai saati sitten toiselle mantereelle. Kaikki, mitä olen yrittänyt tehdä

yksinäni, on mennyt täysin pieleen. En onnistunut pysäyttämään äitiäni... Toisinaan olen melkein menettänyt toivoni... Sinä olet auttanut minua niin paljon... No, et pelkästään sinä, mutta kuitenkin.”

”Niin, Vivi ja Eiko auttoivat lifapuulla. Quinasta taas oli suuri apu, kun saavuimme tälle mantereelle”, Zidane myönsi. ”Freya, Steiner... ja jopa Beatrix, jota luulin viholliseksi, ovat auttaneet.”

”En ole unohtanut heitä...” Garnet sanoi. ”Haluan uskoa, että he ovat kunnossa, mutta toisinaan en vain pysty siihen...”

Zidane hyppäsi veneeseen ja istahti Garnetin viereen. Hän olisi halunnut jotenkin lohduttaa tyttöä, mutta ei tiennyt miten.

”Toivon voivani elää minua auttaneiden toiveiden mukaisesti”, prinsessa huokaisi.

”Sinun ei tarvitse tuntea olevasi vastuussa, Dagger”, Zidane huomautti.

”Mutta siltä minusta tuntuu!” tyttö huudahti ja kaiku toisteli lausetta luolan seinissä.

”Kukaan ei halua sinun tuntevan niin”, Zidane vakuutteli. ”Eivätkä he ole tehneet kaikkea vain sinun vuoksesi. Jokainen heistä on seurannut omaa polkuaan.”

”Omaa polkuaan”, Garnet toisti. ”Entä sinä, Zidane? Miksi tulit mukaani?”

”Hei, tuo on Ipsen säe!” nuorukainen huudahti. Vaikka hän olikin varas, hän tunsu jonkin verran kirjallisuutta. Siitä Baku oli pitänyt huolen, sillä näyttelijän oli tiedettävä roolihahmostaan mahdollisimman paljon.

”Ipsenin? Kuka hän on?” Garnet kysyi ihmeissään. Miten hän ei ollut kuullut Ipsenistä, vaikka tohtori Tot oli kaikin voimin yrittänyt opettaa hänelle kirjallisuutta?

”Ipsen on erään näytelmän henkilö, mutta hän on elänyt myös oikeasti”, Zidane vastasi.

”Luulenpa, että näytelmä perustuu hänen seikkailuihinsa. Se menee jotenkin näin...”

Nuorukainen oli hetken hiljaa ja näytti muistelevan näytelmän kulkua. ”Ipsen ja hänen hyvä ystävänsä Colin työskentelivät tavernassa Trenossa. Eräänä päivänä Ipsen sai kirjeen, jonka sade oli tuhonnut lähes kokonaan. Ainoastaan teksti ”Tule takaisin kotiin” oli luettavissa.

Nykyisin meillä on ilmalaivat, mutta silloin matkustaminen oli todella vaikeaa. Hän ei tiennyt, miksi hänen oli palattava kotiin, mutta hän otti vapaata töistä ja kasasi tavaransa matkaa varten. Hän matkasi tuhansia kilometrejä usvan halki. Toisinaan hän törmäsi vaarallisiin hirviöihin, mutta hän selvisi niistä, sillä Colin oli hänen rinnallaan. Ja pitkän matkan jälkeen hän kysyi Colinilta, miksi tämä oli tullut hänen mukaansa.”

”No, mitä Colin vastasi?” Garnet kysyi.

”Vain koska halusin tulla kanssasi”, Zidane sanoi.

Kumpikaan ei sanonut enää mitään. Pieni vene alkoi lipua kohti merta. Hetken päästä se oli liukunut ulos luolasta ja keinui laineilla vähän matkan päässä rannasta. Aurinko oli laskemassa. Garnetin mielen valtasi outo tuttuuden tunne, aivan kuin hän olisi kokenut tämän aikaisemminkin.

"Zidane... minä..." hän aloitti, mutta vaikenen sitten. Jostain kantautui tuttu sävelmä, sama sävelmä, jota hän oli itsekin usein laulanut.

"Dagger..." Zidane sanoi hiljaa.

"Etkö... etkö sinä kuule tuota laulua?" Garnet kysyi lähes äänettömästi.

"Huh?!" Zidane huudahti. Hän alkoi kuunnella tarkasti. Laulu ei kuulunut kovaa, mutta sen erottui silti selvästi. "Se on tosiaan se sinun laulamasi laulu!"

"Mutta... Kuka sitä laulaa?" Garnet kummasteli. "Katso Eidolonmuuria! Laskeva aurinko saa sen näyttämään siltä kuin se olisi tulella! Olen nähnyt tämän aiemminkin!"

"Missä?" Zidane oli ihmeissään. Eihän alexandrialainen prinsessa ollut voinut koskaan edes käydä täällä. Garnet ei kuitenkaan vastannut, tyttö oli vajonnut ajatuksiinsa. Tämä vain tuijotti eidolonmuuria.

Garnet tuijotti eidolonmuuria. Liekit nuolivat sitä joka puolelta. Taivaalla näkyi valtava silmä, ja joka puolella riehui pyörremyrskyjä. Hän oli pienessä veneessä jonkun sylissä ja tuijotti näkyä kauhuissaan. Liekit nielivät hänen kotikaupunkinsa, hänen sukunsa ja perheensä. Meren aallot kävivät yhä korkeammiksi, ja hänen äitinsä puristi hänet tiukemmin syliinsä. Sitten yhtäkkiä kaikki oli pimeää.

Zidane katsoi hiljaa, kun Garnetin kasvot vääntyivät tuskaiseen ilmeeseen. Kyyneleet vierivät tytön poskille, vaikka tämä ei sanonut mitään. Hän tunsu suurta halua kiertää kätensä tytön ympärille, mutta ei ehtinyt tehdä mitään, koska tyttö meni hervottomaksi aivan yhtäkkiä.

Garnet retkahti veneen pohjalle. Zidane kumartui välittömästi tytön ylle ja yritti herättää tätä, mutta mitään ei tapahtunut. Lopulta hän asetti tytön makaamaan mukavasti ja tarttui itse airoihin. Hän souti nopeasti takaisin luolalle. Siellä hän kiinnitti veneen laituriin. Sitten hän istui veneen pohjalle ja nosti prinsessan pään syliinsä. Tyttö näytti nukkuvan rauhallisesti. Tämä oli niin kaunis.

Zidane silitteli tytön poskea ja hiuksia. Hän ei ollut koskaan aiemmin tuntenut näin. Toki hän oli tapaillut useita tyttöjä ja pitänyt näiden kanssa hauskaa. Hän ihastui usein, mutta se oli aina ollut ohimenevää. Aina tuli uusia tyttöjä, jotka olivat kauniimpia kuin edelliset. Nyt ei kuitenkaan ollut käynyt niin. Hän ei ollut nähnyt ketään Garnetia kauniimpaa. Hän tiesi, ettei halunnut ketään muuta. Mutta Garnet oli prinsessa...

Oli jo yö, kun Garnet viimein heräsi. Hän avasi silmänsä ja näki yläpuolellaan Zidanen kasvot. Poika torkkui ja hänen päänsä retkotti hassussa asennossa. Prinsessa ei voinut olla hymyilemättä. Niin, Zidane sai hänet aina hymyilemään, jopa nukkuessaan. Nuorukaisesta oli tullut hänelle hyvä ystävä. Hän tiesi, että luottaisi Zidaneen enemmän kuin keneenkään muuhun

koskaan. Toisaalta hän tiesi, ettei ollut kyse pelkästä luottamuksesta. Sitä hän ei kuitenkaan myöntänyt edes itselleen.

Garnet tönäisi Zidanen hereille ja sai tämän virnuilemaan. Sanaakaan sanomatta he nousivat veneestä ja kävelivät Eikon asunnolle. Pikkutyttö istui yksin keittiössä.

"Missä Vivi on?" Zidane kysyi.

"Hän nukkuu. En haluaisi herättää häntä", Eiko vastasi. Zidane nyökkäsi tytölle ja kääntyi sitten Garnetin puoleen. Hän halusi tietää, mitä aiemmin illalla oli oikein tapahtunut.

Garnet istahti pöydän ääreen, ja Zidane seurasi hänen esimerkkiään. Eiko katsoi kumpaakin uteliaana. Missä nämä olivat olleet koko illan? Mitä oli tapahtunut? Miksi Zidanella oli niin outo, hieman surullinen ilme?

"Minulla ei ole muistoja varhaisesta lapsuudestani", Garnet aloitti. "En ole ajatellut sitä koskaan aiemmin, eikä kukaan ole koskaan puhunut minulle siitä. Olen kasvanut Alexandriasta, mutta vain kuusivuotiaasta asti."

"Kuusivuotiaasta? Missä olit siihen asti?" Zidane huudahti.

"Siihen asti... Kunnes täytin kuusi vuotta... Minä olen luultavasti ollut täällä, Madain Sarissa", Garnet vastasi.

Hetken oli hiljaista. Ensimmäinen asia, joka Zidanelle tuli mieleen, oli ettei Garnet ollutkaan prinsessa. Eiko sen sijaan muisteli isosetäänsä, jota ei ollut koskaan tuntenut, ja tämän kadonnutta vaimoa ja tytärtä. Tytär oli ollut kuusivuotias.

"En vielääkään pysty muistamaan kaikkea. Jotkin asiat ovat sumun peitossa. Mutta yhden asian muistan..." Garnet jatkoi, kun kukaan ei sanonut mitään. "Noin kymmenen vuotta sitten valtava pyörremyrsky iski tähän kylään. Sinä päivänä... minä ja äitini, minun oikea äitini siis... olimme merellä purjehtimassa. Eikon talon alla on luola, ja siellä oli aivan samanlainen vene kuin se, jolla olimme vesillä. Tämä kaikki palasi mieleeni, kun kuulin sen laulun aiemmin tänään."

"Se laulu on Madain Sarista. Sen takia kukaan muu ei tunne sitä..." Zidane mutisi.

"Miten pääsit Alexandriaan? Miten sinusta tuli prinsessa? Miksei sinulla ole kutsujan sarvea?" Eiko alkoi esittää kysymyksiä hirveällä vauhdilla.

"En tiedä, mutta ehkä tohtori Tot voi kertoa minulle", Garnet sanoi. Hän halusi itsekin vastaukset kaikkiin noihin kysymyksiin. "Ehkä hän voi kertoa myös naisesta, joka suojeli minua siinä veneessä aalloilta... Ehkä hän voi kertoa jotakin biologisesta äidistäni, joka luultavasti kuoli siinä veneessä..."

Nainen, jota Dagger on pitänyt äitinään, on muuttunut omituiseksi... Ja nainen, joka todella oli hänen äitinsä, on kuollut... Dagger on menettänyt kaksi äitiä, Zidane ajatteli. Sen täytyi olla kamalaa. Hän olisi halunnut rutistaa tytön syliinsä ja lohduttaa tätä. Garnet kuitenkin nousi pöydästä ja lähti ulos. Eiko ja Zidane seurasivat hänen perässään.

Garnet käveli aina Eidolonmuurille asti. Hän kierteli siellä hetken ja tuijotti kuvia mietteliäänä. Nekin hän oli nähnyt aiemmin.

"Minulla oli tapana rukoilla täällä joka päivä", hän sanoi melkein kuiskaten.

"Sinullakin?" Eiko kysyi.

"Rukoiletko sinäkin täällä, Eiko?" Garnet kysyi ja pikkutyttö nyökkäsi. "Olen niin iloinen, että muistan sen nyt", Garnet totesi.

"Dagger", Eiko sanoi painokkaasti, "tervetuloa kotiin!"

"On ihanaa olla kotona!" Garnet sanoi ja tiesi tarkoittavansa sitä todella. Madain Sari oli hänen kotinsa, ei Alexandria. Tänne hän kuului.

Eiko hymyili leveästi ja naurahti hieman. Sekä Garnet että Zidane kääntyivät katsomaan ihmeissään tyttöä. Mikä nyt oli niin hauskaa?

"Tajusin juuri, etten ole enää yksin!" Eiko huudahti. "Olen tehnyt päätökseni, minä tulen teidän mukaanne. Joudun kyllä rikkomaan ukille antamani lupauksen, mutta hän aina sanoi, että minun on oltava rehellinen itselleni."

"En tiedä, mitä tulevaisuudessa on luvassa..." Garnet sanoi enemmän itselleen kuin muille.

"Mutta aion viedä loppuun sen, minkä takia tulin tänne."

(Voisi olla myös: "En tiedä, mitä tulevaisuudessa on luvassa", Garnet sanoi enemmän itselleen kuin muille, "mutta aion viedä loppuun sen, minkä takia tulin tänne.")

"Minä myös. Tehdään se kaikki yhdessä", Zidane sanoi ja hymyili kummallekin tytölle.

Lyhyiden yöunien ja aamiaisen jälkeen Zidane, Garnet, Vivi ja Eiko kokoontuivat Madain Sarin porteille. Edessä olisi matka takaisin lifapuulle, eikä kukaan heistä tiennyt, mitä siellä tulisi tapahtumaan. Garnetin mieltä vaivasi tulevaisuus. Mitä tapahtuisi Kujan voittamisen jälkeen, kun hänen täytyisi palata Alexandriaan? Hän tiesi varmasti, ettei halunnut palata entiseen elämäänsä prinsessana, mutta hänellä ei ollut vaihtoehtoja. Jonain päivänä hänen pitäisi nousta kuningattaren paikalle ja valita rinnalleen puoliso. Pelkkä ajatus karmi häntä. Hän ei halunnut ketään Alexandrian tai Lindblumin aatelista rinnalleen. Hän halusi... hän ei tiennyt itsekään, mitä hän halusi.

"Ukki, minä palaan pian!" Eiko huudahti yhtäkkiä saaden kaikki hätkähtämään.

"Ai, sinä tulet mukaamme?" Vivi hämmästyti. Hän ei ollut tiennyt tästä mitään.

"Niin... Miksi pitkä naama?" Eiko vuorostaan kysyi Viviltä.)

"Ei miksikään... Minähän näytän aina tältä", Vivi vastasi ja ihmetteli, mitä Eiko oli edes tarkoittanut.

"Mog tulee myös mukaamme", Eiko kertoi. "Mog, tule tänne!"

Mog lennähti ystävyksien yläpuolelle ja pyöri hetken ympyrää. Sitten se palasi Eikon luokse ja meni jälleen tämän paidan alle. Hetken päästä paikalle pyrähti myös useita muita moogeleja. Morrison lensi aivan Eikon nenän eteen.

"Neiti Eiko, älä unohda, että sinulla on aina koti täällä Madain Sarissa", se sanoi. "Älä anna meidän olla taakka muistoissasi. Sinun täytyy aina olla hyväsydäminen ja vapaa mieleltäsi."

Eiko nyökkäsi Morrisonille, joka oli Madain Sarin moogleistä vanhin ja ehkä viisainkin. Mooglet vilkuttivat Eikolle ja lensivät sitten kaikki pois. Pian tämän jälkeen Red asteli paikalle kulman takaa. Kaikki tuijottivat miestä hämmästyneinä. Eikös tämä ollut aikonut häipyä Madain Sarista?

"Mitä nyt?" Zidane kysyi mieheltä. "Tulitko hakemaan vähän lisää vai?"

"Voittaja elää, häviäjä kuolee. Kyllä sinä tiedät säännöt", Red sanoi. "Sinun eilinen käytöksesi oli käsittämätöntä. Kerro, mikset tappanut minua!"

"Olipa kysymys. Onko sinusta tosiaan noin kurjaa elää?" Zidane ihmetteli.

"Mieluummin kuolen soturina kuin elän häviäjänä", Red vastasi.

"Tule sitten mukaamme", Zidane totesi ja virnisti. Redistä olisi varmasti paljon hyötyä taistelussa Kujaa vastaan. Muut kuitenkin näyttivät järkyttyneeltä. Heistä Red ei ollut oikea mies heidän joukkoonsa.

"Mitä oikein ajat takaa?" Red kysyi ajatellen samoin kuin kaikki muutkin Zidaneä lukuun ottamatta.

"Seuraa minua, niin voit jopa ymmärtää sen", Zidane vastasi salaperäisesti. "Sitä paitsi olet erittäin hyvä taistelija. Voimme tarvita sinua. Olemme nimittäin erään miehen perässä."

"No selvä... Otan samalla selvää, mikä tekee sinusta noin vahvan", Red mutisi.

"Mikä on nimesi?" Zidane kysyi.

"Kutsu minua miksi vain huvittaa", Red sanoi. Hän ei olisi välittänyt keskustella enää yhtään pidempää.

"No, Lani ainakin sanoi sinua Rediksi", Zidane sanoi ja arveli sen olevan ihan hyvä nimi.

"Jotkut kutsuvat minua Flaming Amarantiksi", Red sanoi.

"No, käytetään sitten sitä nimeä", Zidane totesi ja nyökkäsi sanojensa vahvistukseksi.

Kaikki tuijottivat mykkinä Zidaneä. Oliko tämä todellakin ottanut tuon ryövärin heidän joukkoonsa? Kun Zidane vain käveli portista ulos Amarant perässään, he tiesivät, että näin oli tapahtunut. Ilmeisesti kellään ei ollut mitään sanottavaa asiaan. Vivi, Eiko ja Garnet seurasivat miehiä ulos kaupungista, ja ryhmä lähti jälleen matkaamaan kohti lifapuuta toivoen, että Kuja olisi jo ilmestynyt sinne. Tämä oli varmasti jo saanut tietoonsa, mitä puulla oli tapahtunut, joten kaiken järjen mukaan tämä myös saapuisi selvittämään tilannetta.

LUKU X

KOTIINPALUUN AIKA

lifapuu näytti yhtä kauniilta kuin edellisenäkin päivänä. Usvaa oli enää vähän jäljellä, mutta Kujaa ei näkynyt vielääkään missään. Ystävykset kulkivat juurakon halki suuren puun alle. Amarantin ihmetellessä, mitä usvalle oli tapahtunut, Zidane selitti edellisen päivän tapahtumat. Hän kertoi, kuinka he olivat tappaneet pedon, joka tuotti usvaa. Amarant ei voinut muuta kuin hämmästellä Zidanen kykyjä. Hän halusi entistä enemmän saada selville nuorukaisen voimien salaisuuden.

Samassa suuri varjo peitti heidät alleen. Kaikki kääntyivät katsomaan ylöspäin. Hopeinen lohikäärme peitti auringon näkyvistä, ja se lensi suoraan kohti lifapuuta. Pian sitä ei enää näkynyt. Se oli luultavasti laskeutunut puuhun. Kuja oli saapunut. Zidane vilkaisi kumppaneihinsa. Heidän olisi toimittava nyt tai ei koskaan. Kaikki nyökkäsivät hänelle.

Joukkio lähti kiipeämään ylös pitkin runkoa. Se sujui kuitenkin armottoman hitaasti. Viimein he saapuivat samaan oksanhaaraan, josta lähti tie puun sisälle. Kujaa ei kuitenkaan näkynyt oksanhaarassa. Heidän täytyisi kiivetä vieläkin ylemmäs.

"Sanopa, Zidane... Miten me pääsemme tuonne ylös?" Eiko kysyi. Reitti ei näyttänyt kovin helposti kuljettavalta, ainakaan pienelle tytölle.

"Emmekö voi kiivetä sinne?" Zidane ihmetteli. Hänestä runko näytti varsin helpolta kiivettävältä.

"En minä", Eiko sanoi.

"En minäkään", Vivi mutisi.

"Minäkin luulen, etten pysty siihen", Garnet sanoi hiljaa pettyneenä. Tähänkö tämä reissu päättyisikin?

"Tulimme tänne asti..." Zidane mutisi. "Mutta mitä nyt...?"

"Mikä tässä on ongelmana?" Amarant tuhahti. "Sinun pitää vain mennä yksinäsi!"

"Meidän täytyy kohdata Kuja yhdessä", Zidane vastasi.

"Kuinka tuo pelle oikein voitti minut?" Amarant mutisi itsekseen.

Amarant ohitti edessään seisovat Vivin ja Eikon. Nämä melkein putosivat, kun mies harppoi heidän ohitseensa Zidanen luokse.

"Katso vähän, mihin astut!" Zidane huudahti.

"Epäröijä häviää", Amarant sanoi julmasti. "Sinun olisi parasta muistaa se!"

"Sinulle suosittelisin, että joka teemme tämän minun tavallani tai sinä saat mennä", Zidane totesi matkien Amarantin äänen sävyä.

"Miten vaan... Ihan kuin sinulla olisi suunnitelma", mies totesi kylmästi.

"Hei älypää, sinä olit se, joka hävisi Zidanelle!" Eiko kiljui vihaisesti.

"Pää kiinni, kakara!" mies murahti.

"Suunnitelma..." Zidane mutisi ja mietti hetken. "No, sinähän olet minulle tavallaan velkaa.

Jospa nyt olisi takaisin maksun aika?"

"Niinpä tietysti..." Amarant tuhahti. Halusiko nulikka alkaa taistella tässä ja nyt?

"Täällä on paljon niitä kukkia, joita gargantit syövät. Siksi gargantit eivät voi olla kaukana.

Haluan, että nappaat yhden niistä. Sitten voimme kaikki matkustaa ylös", Zidane selitti loistavan ajatuksensa.

"Miksi minun pitäisi niin tehdä, kun voin kantaa tenavat itsekin ylös?" Amarant kysyi.

Mies kääntyi ja nappasi sekä Vivin että Eikon olkapäilleen. Hän käänsi selkensä Zidanelle ja lähti kiipeämään ylöspäin.

"No, käyhän se noinkin", Zidane totesi tyytyväisenä ja kääntyi katsomaan Garnetia. "No niin, Dagger. Minä kannan sinut reppuselässä."

Garnet vastusteli hetken, mutta ymmärsi sitten sen olevan ainoa keino päästä ylös tämän päivän aikana. Niinpä hän antoi Zidanen nostaa hänet reppuselkäänsä. Hän kietoi kätensä ja jalkansa nuorukaisen ympärille. Läheisyys sai hänet hymyilemään. Tämä oli oikeastaan erittäin mukava tapa matkustaa.

Zidane tunsu Garnetin painautuvan tiukasti selkäänsä vasten, kun hän lähti kiipeämään ylös. Prinsessa oli aika kevyt, joten kiipeäminen sujui reippaasti. Zidanen etenemistä kuitenkin häiritsi jonkin verran lämmin hengitys hänen niskassaan. Monet ajatukset Garnetista täyttivät hänen mielensä, ajatukset jotka olisivat saaneet tytön kirkumaan raivosta. Hän päätti pitää mietteensä omana tietonaan ainakin toistaiseksi, sillä hän ei halunnut päätyä märeksi läiskäksi alas maahan.

Kuja seisoskeli paksulla oksalla melkein puun latvassa. Maisema avautui hänen silmiensä edessä kauniina ja kirkkaana. Hopeinen lohikäärme lepäsi toisella oksalla ja seurasi häntä ainoastaan toisella säkenöivällä silmällään. Toisen se oli sulkenut.

"Heikot uhraavat vapautensa ollakseen vahvoja", Kuja paasasi lohikäärmeelleen. "Sekin on tapa olla vahva. Ja se on todiste siitä, että vain vahvat voivat selvitä... Siinä on syy siihen, että tarvitsen voimaa... Olen oppinut taitoja, jotka olisivat epäilyttäneet jopa häntä... kymmenen vuotta sitten... Niin pitkä aika... Mutta nyt joukkoni ovat valmiita iskemään! Äh, odottaminen on kamalaa!"

Kuja käänsi katseensa jälleen lohikäärmeestä maisemaan. Tuuli leyhytteli hänen hopeisia, pitkiä hiuksiaan. Kymmenen vuotta hän oli uurastanut vain muiden hyväksi. Samalla hän oli kuitenkin punonut juonia, jotka tekisivät hänestä maailman herran. Nyt hetki oli tullut. Tänään hän todistaisi voimansa, tuhoaisi vihollisensa ja saisi kanarialintunsa omakseen. Yhdessä kauniin prinsessan kanssa hän voisi hallita kaikkea, aivan kaikkea.

Hopeinen lohikäärme urahti ja osoitti puunrunkoa kohti siivenkärjellään. Siellä ei näkynyt mitään, mutta Kuja tiesi, mitä eläin oli tarkoittanut. Hetki oli yhä lähempänä.

"He ovat tulleet tänne asti Burmeciasta?" hän myhäili itsekseen. "Täydellistä... Voin lämmitellä heillä, kunnes elefanttileidi saapuu!"

Zidane saapui ylös hieman Amarantin jälkeen. Garnet nousi hänen selästään ja pyyhki nopeasti hymyn kasvoiltaan, ettei kukaan vain ehtisi nähdä sitä. Sitten hän katsoi ympärilleen. He olivat melkein puunlatvassa. Heidän täytyi olla todella korkealla. Kujan kohtaaminen täällä tulisi olemaan erittäin vaarallista. Paitsi että miehellä oli lohikäärme, joka oli hengenvaarallinen, heillä oli vaarana myös putoaminen.

Ystävykset hiipivät hiljaa eteenpäin seuraillen puunrunkoa aina kun se vain oli mahdollista. Toisinaan tuuli oli tarttua heihin, mutta jotenkin he selvisivät Kujan oksalle asti.

"Tuolla Kuja on!" Garnet huudahti hiljaa.

"Kuja... Mustien maagien valmistaja..." Vivi mutisi vihaisesti.

"Zidanen vihollinen on myös minun viholliseni", Eiko muistutti itseään ja valmistautui kohtaamaan kauempana seisovan hopeahiuksisen miehen.

"Mennään sitten!" Zidane huusi ääneen ja ryntäsi ensimmäisenä Kujan luokse. Muut seurasivat perässä.

Kuja seurasi tyynen rauhallisesti ystävysten saapumista. Hänen kasvoillaan oli julma hymy. Tästä tulisi vielä hauskaa. Zidane aikoi sanoa hänelle jotakin, mutta Garnet tunki nuorukaisen ohi.

"Sinä olet varmaankin Kuja", prinsessa sanoi. "Minä olen... Garnet Til Alexandros. Haluaisin kysyä sinulta jotakin. Sinäkö sait aikaan sen, että äitini aloitti so-?"

"Sodan, joka sai koko Usvamantereen kaaokseen?" Kuja keskeytti.

"Ja sinä teit kaikista... mustista maageista sotavälineitä!" Vivi huusi.

"Voihan sentään", Kuja huokaisi kuulostaen melkein naiselta. "Prinsessalla on yksi verenhimoisista nukeistani... Ei minulla ole voimia tehdä sellaista. Minä vain kehittelin pienen reseptin. Otetaan vähän usvaa, lisätään käytettyjä sieluja ja laitetaan kiehumaan... Sitten valutetaan alkuperäinen musta magia kulhoon ja kuumennetaan hie-"

"Ole hiljaa!" Vivi raivosi. Hän ei halunnut kuulla yhtään enempää.

"En ole vielä kertonut loppuun, kuinka käytetyistä sieluista saadaan sieluttomia nukkeja", Kuja naurahti häijysti.

"Käytettyjä sieluja? Tarkoitatko usvaa?" Zidane kysyi.

"Ensin te ette halua kuunnella ja sitten alatte kysellä", Kuja tuhahti opettajamaisesti. "Voi, te ette ole ollenkaan valmiita tähän..."

Kaikki tuijottivat Kujaa. Jokainen tunsi vihaa ja ärtymystä tuota miestä kohtaan, mikäli kyseessä oli edes mies. Kujaa olisi ulkonäön puolesta voinut luulla naiseksikin.

"Miksi?" Garnet kysyi. "Etkö sinä tunne mitään? Olet vienyt elämän niin monelta..."

"Säästä minut luennolta! Elämä alkaa ja loppuu. Mikä siitä tekee niin ihmeellistä?" Kuja tuhahti jälleen. "Ja mitä sodan aiheuttajaan tulee... Entä sinun äitisi, prinsessa? Hän sanoi, ettei hän voi tuntea elävänsä, ennen kuin hänellä on aivan kaikki! Sydämeni särkyi nähdessäni sellaista ahneutta. Sota muka on minun syytäni? Ei, ei. Kaikki johtuu äidistäsi, minä vain hieman autoin häntä."

"Valehtelijä!" Garnet huusi. "Äitini oli hyvä ja ystävällinen! Sinä olet muuttanut hänet!"

Yksinäinen kyynel valui tytön poskelle, mutta hän pyyhkäisi sen pois nopeasti. Hän ei itkisi tuon iljetyksen edessä.

Hopeinen lohikäärme urahti jälleen. Sen ääni sai Kujan nauramaan ääneen. Hän astui askeleen lähemmäs prinsessaa, joka tuijotti häntä suoraan silmiin.

"Hah haa, esirippu nousee!" Kuja huudahti. "Täydellistä, kanarialintuseni. Minäpä kerron sinulle totuuden äidistäsi! Ensimmäinen näytös: Kuvottavan halun loppu! Esitys alkaa!"

Puusta saattoi erottaa valtavan laivaston, joka purjehti kohti rannikkoa. Garnet tunnisti lipun laivojen mastoissa. Hänen äitinsä oli saapunut paikalle.

Kuningatar Brahne seiso laivan kannella ja tähysti kohti lifapuuta. Hän ei nähnyt Kujaa, eikä tyttärtään, mutta saattoi helposti erottaa suuren, hopeisen lohikäärmeen. Se oli varma merkki siitä, että Kuja oli paikalla.

"Haa, Kuja!" hän huudahti tyytyväisenä. "Päätit siis viimein näyttää naisellisen naamasi täällä! Sinä olet ainoa este minun ja täydellisen vallan välillä! Mutta en ole unohtanut kaikkea, mitä olet tehnyt hyväkseni. Näytän sinulle lopullisen voimani!"

Kuningatar kääntyi ympäri ja tuijotti takanaan seisovia satureita ja mustia maageja. Kun Beatrix oli pettänyt hänet, hän oli päättänyt johtaa joukkojaan itse. Näin kukaan ei enää pääsisi juonimaan hänen selkänsä takana.

"Huomio kaikki!" hän huusi. "Käsketään mustien maagien keskittää kaikki voimansa yhteen ainoaan loitsuun! Tulittakaa Kujaa, kunnes maagit ovat valmiina loitsunsa kanssa! Tulta! Tulta! Sitä minä haluan!"

"Käsky kuningatar Brahnelta!" vanha sotilas huusi viestiä eteenpäin. "Keskittäkää kaikki voimanne yhteen ainoaan loitsuun!"

Ylhäällä puussa Garnet katseli, kuinka hänen äitinsä valmistautui tulitaisteluun. Sotilaat olivat vain pieniä pisteitä laivan kannella, mutta silti oli helppo erottaa esiin raahattavat tykit.

"En voi uskoa tätä!" hän huudahti toivottomasti. Mitään ei ollut enää tehtävissä.

"Äidillesi ei riitä vain yksi manner. Hänen rumuutensa ja tyhmyytensä on todella hämmästyttävää", Kuja huomautti ilkeästi. "Kaikki sujuu juuri niin kuin ennustinkin."

"Mitä tarkoitat?" Zidane tivasi.

"Te olette vain esinäytös. Pian on oikean esityksen aika", Kuja vastasi. Mies tuntui rakastavan näyttämötermejä.

"Me emme päästä sinua lähtemään!" Zidane huudahti.

"Usvaa ei enää synny, mutta sitä on silti metsissä ja kaivoksissa. Eikö vain?" Kuja kysäisi.

Kysymys sai Zidanen hämmästyttämään, eikä nuorukainen osannut sanoa siihen mitään. "Minä voin tehdä hirviöitä magian avulla! Tule esiin, usvan sikiö!" Kuja huusi yhtäkkiä.

Kujan huudon seurauksena ilma toverusten edessä alkoi säteillä. Hetken päästä näkyvyyden peitti erittäin suurikokoinen karvamato, jonka hampaista tippui vihreää limaa. Zidane irvisti inhoten ja veti miekkansa esille. Hän ei kuitenkaan ehtinyt tehdä mitään, sillä Amarant hyppäsi hänen eteensä ja iski käsineensä hirviön päästä läpi. Otus korahti ja vihreää limaa valui sen päästä joka puolelle. Garnet perääntyi pedon luota inhoten. Amarant sen sijaan näytti tyytyväiseltä itseensä ja puhdisti käsineensä otuksen vartaloon.

Taisteluun ei ollut mennyt kuin hetki, mutta Kuja oli käyttänyt tilaisuuden hyväkseen. Hän oli kiivennyt lohikäärmeensä selkään ja lentänyt pois. Parasta aikaa lohikäärme kiisi kohti merta.

Amarant potkaisi karvamatoa keskivartaloon ja onnistui pudottamaan madon alas puusta. Kului varsin pitkään ennen kuin se osui mahaan. Kun mato mätkähti alas, kuului vain inhottava lätsähdys. Amarant kääntyi katsomaan muita.

"Kaksi teidän vihollistanne aikoo ottaa yhteen. Miksei vain katsota, kumpi voittaa ja hoidella hänet sitten?" hän ehdotti. "Minä lyön vetoa Kujan puolesta."

Hopeinen lohikäärme lähestyi jo merta. Nyt se liiteli aivan Brahnen laivan yläpuolella. Mitään ei ollut tehtävissä. Zidane ystävineen oli puun latvassa, he eivät mitenkään ehtisi ajoissa alas pelastamaan kuningatarta.

"Amarant on oikeassa", Zidane totesi. "Häivytään, ennen kuin meidät vedetään mukaan!"

"En minä voi!" Garnet huusi ja mulkoili Zidaneä. "En voi antaa äidille tapahtua mitään!"

"Dagger?" Zidane ei voinut olla ihmettelemättä prinsessan käytöstä.

"Minun täytyy pelastaa hänet!" epätoivo kuului tytön äänestä.

"Hän vei eidolonisi ja aloitti sodan!" Zidane huomautti.

"En silti halua, että hän kuolee!" Garnet huusi nuorukaiselle.

"Hän ei välittänyt sinun elämästäsi! Sinun ei tarvitse kutsua häntä äidiksesi enää!" Zidane huusi takaisin melkein vihaisena.

"Hän on ainoa äitini! En välitä, vaikka sinä et ymmärtäisi!" Garnet sylkäisi sanat vasten Zidanen kasvoja. Sitten hän kääntyi puhumaan Eikolle. "Täällähän pitäisi olla jokin eidoloni? Kerro minulle, missä se on!"

Eiko tuijotti Garnetia. Hänestä tilanne vaikutti huolestuttavalta, eikä hän oikein tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt tehdä. Prinsessan anova ilme sai hänet kuitenkin vastaamaan tälle.

"Se on aivan tuolla alhaalla. Näetkö tuon paikan, jossa on todella paljon juuria?" Eiko osoitti suoraan heidän alapuolelleen.

"Tuolla... Näen sen!" Garnet huudahti ja juoksi rungon luokse. Hän alkoi kiskoa rungossa kasvavia köynnöksiä kokeillen niiden kestävyyttä. Lopulta hän löysi yhden, joka tuntui olevan tiukasti kiinni. Hän tarttui siihen ja alkoi liukua alaspäin sitä pitkin.

"Dagger! Älä mene yksin!" Zidane huusi, mutta liian myöhään.

"Heh, tämähän on varsinainen näytelmä!" Amarant hekotti.

"Kuka tahansa voi heittäytyä tunteelliseksi tällaisena hetkenä!" Eiko puolusti Garnetia. "Älä viitsi pilkata häntä!" Pikkutyttö kääntyi Zidanen puoleen. "Mennään alas, Dagger on vaarassa yksinään!"

Zidane nyökkäsi ja nappasi tällä kertaa Eikon reppuselkäänsä. Sanaakaan sanomatta Amarant nosti Vivin olkapäilleen ja seurasi sitten Zidaneä rungon luokse. Hekin etsivät sopivat köynnökset ja lähtivät sitten laskeutumaan alas niin nopeasti kuin suinkin. Kun he saapuivat alas, he juoksivat suoraan paikkaan, jota Eiko oli aiemmin näyttänyt. Garnet seiso siellä käärmeponsaan edessä.

"Aistin eidolonin voiman täällä... Jos vain saan sen itselleni..." prinsessa kuiskasi. Auta minua! hän huusi äänettömästi mielessään.

Garnet tuns huutoonsa vastattavan. Patsas alkoi sädehtiä ja mureni lopulta palasiksi. Kirkkaat valonsäteet näyttivät imeytyvät prinsessan rintaan. Hän tuns, kuinka eidolonista tuli osa häntä itseään. Sitten hän tunnisti eidolonin. Se oli Leviathan, jättimäinen merikäärme.

"Ei, en voi auttaa äitiäni tämän eidolonin avulla!" Garnet huusi. Hän putosi polvilleen ja peitti kasvonsa käsillään. Eiko ryntäsi hänen luokseen. Myös Vivi ja Zidane tulivat perässä. Amarant jäi seisoskelemaan taaemmas

"Mikä hätänä, Dagger? Etkö pysty kutsumaan sitä itsellesi?" Eiko kysyi myötätuntoisesti. Eihän kukaan hänen heimostaan ollut onnistunut kutsumaan Leviathania täällä. Miten Garnet olisi pystynyt siihen?

"Sain kutsuttua sen", Garnet sanoi. "Se on mahtava eidolon, mutta..."

"Uskomatonta, se on Leviathan, mahtava merikäärme!" Eiko huudahti tuijottaessaan patsaan jäännöksiä. Hänkin aisti eidolonin voiman. Se huokui yhä paikalla.

"Leviathan?" Vivi ihmetteli. Hän ei ollut kuullutkaan mistään sellaisesta.

"Se on eidolon, joka hukuttaa viholliset hyökyaallolla!" Eiko selitti. "Olen pahoillani, Dagger!"

Hyökyaallosta ei tosiaan ollut apua ilmassa liihottelevaa Kujaa vastaan.

"Ei se ole sinun vikasi", Garnet sanoi Eikolle ja nousi seisomaan. "Mutta äitini on yhä vaarassa!"

Yksi kuningatar Brahnen laivoista oli ilmiliekeissä, ja monia mustia maageja oli kuollut. Myös useita alexandrialaisia sotilaita oli menetetty. Kuningattarella ei silti ollut aikomustakaan luovuttaa. Hän oli päättänyt tuhota Kujan, joka oli aiemmin ollut hänelle suureksi avuksi.

Kuningatar keskitti ajatuksensa Garnetilta riistämiinsä eidoloneihin. Mikä niistä olisi sopiva juuri tähän tilanteeseen? Hyvin pian hän tiesi vastauksen.

"Tule Bahamut, lohikäärmeiden kuningas!" kuningatar huusi ja kohotti valkoiset käsivartensa kohti taivasta.

Mereen ilmestyi musta ympyrä, samanlainen kuin taivaalle Cleyran yllä aiemmin. Tällä kertaa aukosta ei kuitenkaan ratsastanut sarvipäinen Odin, vaan sieltä nousi musta, suuri lohikäärme. Bahamutin keltaiset silmät kiiluivat vihaisina, kun se hyökkäsi suoraan Kujaa ja tämän lohikäärmettä vastaan. Se pysähtyi ilmaan vähän matkan päähän Kujasta ja syöksi valtavat tulenlieskat miestä kohti.

Kuja huomasi juuri ajoissa Bahamutin lieskat ja käänsi lohikäärmeensä niiden tieltä. Hän tunsi viiltävää kipua käsivarressaan, aivan kuin nuoli olisi repinyt ihon rikki. Hän antoi lohikäärmeensä nousta korkealle Bahamutin yläpuolelle. Sitten hän pyyhkäisi sormillaan käsivarttaan. Nähdessään purppuraisen veren niissä, hän hymyili tyytyväisesti.

Zidane, Vivi, Eiko, Garnet ja Amarant seurasivat tapahtumia nyt alhaalta maasta. Myös Mog oli tullut esiin ja lenteli kiivaasti Eikon pään ympärillä. Amarant nojasi suureen juureen ja näytti vihdoinkin kiinnostuneelta siitä, mitä hänen ympärillään tapahtui.

Olen kuullut tarinoita, mutta en olisi uskonut kutsumismagian olevan noin voimakasta, rastapäinen mies ajatteli. Jos Zidane on heidän voimiensa perässä, minun on parasta olla varovainen...

"Loistavaa, nyt me voimme voittaa, eikä äidin tarvitse kuolla!" Garnet hihkui nähdessään mustan lohikäärmeen kiitävän taivaalla. Hän kääntyi katsomaan Eikoa innoissaan, mutta tyttö seuraili vain Mogin lentämistä ja näytti huolestuneelta. "Eiko, mikä hätänä?"

"Mog on kauhuissaan..." pikkutyttö vastasi.

"Miksi ihmeessä? Ettekö te tiedä, että tuo on viimeinen eidolon? Se on Bahamut, lohikäärmeiden kuningas! Se voittaa varmasti!" Garnet ei voinut ymmärtää tytön ja mooglen huolestumista laisinkaan.

Kuja tuijotti yhä verta sormissaan ja hänen hymynsä leveni entisestään. Taistelu oli jo päättymässä. Pian hän olisi voittaja.

"Verta", hän totesi. "Loistavaa Bahamut! Sinun voimasi ja liikkeesi, sinä todella olet jotakin! Sinä jopa haavoitit minua... hieman. Ja sinä Brahne, sinun traaginen roolisi kohtaa loppunsa tässä näytelmässä. Nautit varmasti siitä sekunnista, kun sielusi vapautuu helvetillisestä vankilastaan, kun näyttämöstä tulee entinen kotisi. Viimeinen näytös vie meidät kauas Gaialta. Minä tulen tappamaan viholliseni... paljain käsin. Mahtavaa, kaikki menee täsmälleen suunnitelman mukaan!"

Kuja kohotti kätensä ylös, ja samassa koko taivas muuttui mustaksi. Taivaalle ilmestyi suuri silmä, juuri samanlainen kuin kymmenen vuotta aiemmin oli nähty Madain Sarin yllä. Silmämuna näytti vetävän itseensä energiaa ympäristöstään. Se nostatti pyörremyrskyn, joka imi Bahamutin sisäänsä. Myrsky riehui aikansa ja imeytyi sitten silmään lohikäärmeiden kuningas mukanaan.

Meren aallot nousivat jättimäisiksi. Brahnen laivasto heittelehti avuttomasti sinne tänne, monet sotilaat huuhtoutuivat veteen tyrskyjen mukana. Kuningatar Brahne oli katsellut vihoissaan Bahamutin katoamista. Nyt hän näki lohikäärmeen jälleen taivaalla. Se syöksyi suoraan hänen laivaansa kohti ja lopulta syöksi energia-aallon laivaan. Suuri laiva lennähti ilmaan ja laskeutui rysähtäen rannalle. Kaikki kannella olijat lensivät maahan, myös kuningatar. Bahamut lensi kauemmas ja katosi sitten. Se oli tehnyt tehtävänsä ja mennyt nyt uuden isäntänsä, Kujan, luokse. Myös Kuja poistui paikalta. Hän ohjasi hopeisen lohikäärmeensä korkeuksiin ja häipyi pian mustalle taivaalle. Miehen poistuttua taivas alkoi jälleen muuttua siniseksi.

Vivi tuijotti rannalla eteensä. Hän ei vielääkään voinut uskoa tapahtunutta todeksi. Niin moni oli kuollut, ranta oli täynnä ruumiita. Harvat eloonjääneet olivat haavottuneita, mutta yrittivät silti saada haudattua kuolleet. Pienen maagin olo oli sekava.

Vihaan Kujaa todella paljon ja Brahnea myös. En silti olisi halunnut tämän tapahtuvan hänelle, Vivi ajatteli. Minun pitäisi kai olla onnellinen, mutta... kun näin Daggerin itkevän, en tiennyt enää, mitä pitäisi tuntea. Oikeastaan haluaisin itsekin itkeä...

Vivi ei kuitenkaan itkenyt. Hän käveli Zidanen luokse ja auttoi tätä raahaamaan jonkun sotilaan ruumiin suureen hautaan. Ihmisten hautaaminen tuntui niin lopulliselta, aivan kuin hänen omakin elämänsä olisi päättynyt.

Garnet ei jaksanut mennä auttamaan muita. Hän istui äitinsä vieressä ja piteli tätä kädestä. Kuningatar makasi purjeesta kyhättyjen paarien päällä. Hänen silmänsä olivat kiinni, ja

hengitys oli raskasta. Prinsessa tunsi sydämensä puristuvan aivan pieneksi surusta ja huolesta. Hän alkoi jälleen laulaa Madain Sarin laulua helpottaakseen oloaan.

"Voin... kuulla... tyttäreni... äänen", Brahne kuiskasi käheästi ja puristi kevyestä Garnetin kättä.

"Niin äiti, olen tässä!" Garnet huudahti. "Olen aivan vierelläsi!"

"Olen... olen nyt... tyhjä... vapaa", Brahne jatkoi. "Vapaa... siitä kamalasta... ahneudesta..."

"Äiti", prinsessa Garnet kuiskasi. Hän saattoi jälleen tunnistaa oman äitinsä, lempeän kuningatar Brahnen, jonka oli jo luullut täysin kadonneen.

"En ole... tuntenut näin... sen jälkeen... kun näin näytelmän... sinun... ja isäsi kanssa", puhuminen oli selvästi vaikeaa kuningattarelle. "Minä... pilasin Alexandrian... päästin sen... raunioitumaan... Ihmiset ovat... onnellisempia... kun sinä... hallitset..."

Muuta kuningatar ei ehtinyt sanoa. Hänen kätensä putosivat maahan ja pää retkahti sivuttaen. Hän yskähti kerran niin, että muutama pisara verta putosi hiekalle. Sitten hän ei enää hengittänyt. Garnet tarttui tiukemmin äitinsä käteen ja ravisti sitä. Hän yritti tyrkkiä äitiään hereille, mutta mikään ei auttanut. Kuningatar Brahne oli kuollut.

FINAL FANTASY

IX

Äidille, joka pelasti tarinan kakkososan.

Isälle, joka on joutunut lainaamaan konetta tämän kirjoittamiseen.

Jarnolle, joka on jaksanut kuunnella loputtomia höpötyksiäni.

Minorealle, joka on pelastanut päiväni lukuisia kertoja.

Kidalle, joka on neuvonut ja opastanut minua.

Maevelle, joka on paras beta ikinä.

#typomakers-kanavan käyttäjille, joista on monesti ollut apua.

Samille, joka inhoaa Final Fantasyja, mutta on silti jaksanut tukea minua monin tavoin ja jota rakastan.

Esipuhe

Kolme vuotta ja 11 kuukautta sitten sain ajatuksen, kiitos pikkuveljeni. Hän oli tuolloin 10-vuotias, mutta jo kova Final Fantasy –fani. Hänen suosikkipelinsä oli Final Fantasy IX, mutta valitettavasti hän osasi silloin englantia sen verran huonosti, ettei ymmärtänyt kaikkea, mitä pelissä puhuttiin. Minäpä siis avuliaana isosiskona päätin kirjoittaa pelistä hänelle tarinan.

Nyt, paljon myöhemmin, kun hän jo itsekin pelin sisällön ymmärtää, olen saanut tuon tarinan päätökseen. Olo on melkoisen haikea, koska joudun tämän projektin jättämään taakseni. Se on ollut osa elämäni jo niin pitkään, etten oikeastaan uskonut sen loppuvan koskaan.

On kuitenkin ihmisiä, joita ilman tämä tarina ei olisi koskaan valmistunut. Ensimmäkin haluan kiittää vanhan Heaven-foorumin, nykyisin Typomakersin väkeä, joka on auttoi minua aina, kun jokin kohta tuntui epäselvältä tai muuten vaikealta. Osa käännöstyöstä on puhtaasti heidän ansiotaan. Erityisesti kuitenkin kiitän Jania, jonka kanssa kävin aiheesta pitkiä keskusteluja. Hän myös teki ensimmäisen maailmankartan, joka valitettavasti kuitenkin katosi. Myös Niina ansaitsee suuren kiitoksen, sillä hän oikoluki kaksi ensimmäistä osaa sekä kolmannen osan ensimmäisen luvun. Työ oli varmasti raskasta, mutta hän teki sen mukisematta ja jaksoi aina kertoa minulle myös tarinan hyvistä puolista. Nyt hänen työtään jatkaa Sini, jolle tarinan viimeiset luvut ovat jääneet. Sinille siis myös suuri kiitos.

Mattia puolestaan kiitän siitä, että hän hankki minulle pelin käsikirjoituksen. Ilman sitä tarinan kirjoittaminen olisi ollut kovin vaikeaa, vaikkakin peli on minulle hyvin tuttu. Samia ja Leeviä puolestaan kiitän avusta englannin kielen kanssa. Monesti törmäsin mielestäni täysin mahdottomaan lauseeseen, mutta he löysivät aina oikeat sanat.

Lisäksi kiitän vielä äitiäni, joka pelasti tarinan toisen osan, kun tietokone onnistui sen jotenkin tuhoamaan. Ilman häntä en varmaankaan olisi kirjoittanut koko tarinaa edes loppuun asti.

Nyt jätän tämän tarinan taakseni teille lukijoille ja jatkan kohti uusia vesiä. Toivottavasti pystyn vielä jonain päivänä kirjoittamaan jotain yhtä nautinnollista kuin tämä tarina, sillä nautintoa kirjoittaminen on ollut.

Afeni

OSA III

LUKU I

EI ENÄÄ PRINSESSA

Kuningatar Brahnen kuolemasta oli kulunut vajaa viikko. Koko Alexandria oli surrut menetystä huolimatta kuningattaren viimeisimmistä teoista. Kansalaiset kantoivat yhä kukkia linnan edustalle surunsa merkiksi.

Surun tilalle oli kuitenkin tarjolla myös iloa, sillä edesmenneen kuningatar Brahnen tytär, Garnet Til Alexandros XVII nousisi pian valtaistuimelle. Prinsessa Garnet oli ollut kansansa suosiossa viimeiset kymmenen vuotta, jopa karatessaan teatteri- ja varasryhmä Tantaluksen mukaan.

Prinsessa Garnet kantoi suuren seppeleen äitinsä haudalle. Hän seisoi hetken pää painuksissa suuren hautamonumentin edessä, mutta kääntyi sitten ympäri. Hänen takanaan seisoneet ritari Steiner, kapteeni Beatrix ja tohtori Tot ryhdistäytyivät oitis.

"Steiner, Beatrix..." Garnet aloitti surullisella äänellä. "On kamalaa, että äidin elämän täytyi päättyä näin... En voi vieläkään uskoa sitä todeksi."

"Prinsessa, se oli minun vi-" Beatrix yritti huomauttaa.

"Ei! Se oli minun vikani!" Steiner kuitenkin huusi naisen päälle.

Garnet kohotti kätensä vaientaakseen molemmat. Hän ei halunnut näiden syyttävän itseään tapahtuneesta.

"Kiitos teille molemmille", hän sanoi. "Minun täytyy nyt selvitä yksin hallitsijan taakasta. Voin varmaankin luottaa teidän apuunne?"

"Kyllä, prinsessa!" Steiner vastasi heti virallisella äänensävyllä ja teki kunniaa.

"Ehdottomasti", Beatrixkin vahvisti.

Prinsessa nyökkäsi ritarille ja kapteenille ja käveli sitten tohtori Totin luokse. Isonenäisellä miehellä oli kimppu kukkasia kädessään ja hän näytti vanhentuneen vuosia viikkojen sijaan. Prinsessa oli nähnyt vanhan miehen viimeksi käydessään Steinerin ja Marcuksen kanssa Trenossa.

"Prinsessa, tässä on ruusuja haudalle. Ne olivat äitisi suosikkeja", tohtori Tot sanoi ja ojensi kimpun Garnetille. "Kaupungin ihmiset ovat lähettäneet ne kunnianosoituksena. On totta, että kuningatar Brahne käyttäytyi oikukkaasti ennen kuolemaansa... mutta kansa silti rakastaa häntä, kuten voit huomata."

Garnet meni takaisin haudalle ja laski ruusukimpun seppeleen viereen. Hän tuijotti jälleen kerran hautaa hetken verran. Kaikki tuntui niin turhalta ilman äitiä.

"Äiti..." hän kuiskasi tuuleen. "Minusta tulee hyvä kuningatar." Prinsessan poskelle vieri yksinäinen kyynel, kun hän kääntyi pois haudalta ja käveli portaat alas joen rantaan. Joen toisella puolella Alexandrian linna näytti upealta auringon valon leikkiessä muureilla.

Garnet astui odottavaan veneeseen Beatrix, Steiner ja Tot perässään. Kun kaikki olivat istuutuneet, perämies ohjasi veneen joen yli linnalle.

"Saavumme pian linnalle, prinsessa", tohtori Tot sanoi.

"Hän ei ole enää kauan prinsessa, tohtori Tot", Beatrix huomautti ylpeyttä äänessään.

"Todellakin! Kruunajaisten jälkeen minun täytyy kutsua sinua kuningatar Garnetiksi", vanha tohtori huudahti prinsessalle. "Minun täytyykin tehdä hieman valmisteluja uuden kuningattaren kruunaamista varten. Kapteeni Beatrix ja herra Steiner, tehän voitte varmasti auttaa prinsessaa!"

Vene saapui linnan edustalle. Steiner ja Beatrix tekivät kunniaa sekä prinsessalle että tohtori Totille. Sitten he nousivat maihin. Seuraavana meni tohtori.

"Varokaa askelmia, prinsessa. Ne ovat liukkaita", mies huomautti. Prinsessa tarttui vanhuksen ojennettuun käteen ja astui sitten pois veneestä.

"Tohtori Tot..." prinsessa kuiskasi.

"Prinsessa Garnet... Tiedän, miten raskasta tämän täytyy olla, mutta minä olen rinnallasi. Voit ottaa kruunun vastaan täydessä luottamuksessa", tohtori vakuutteli ja johdatti sitten Garnetin sisälle linnaan.

Myös Zidane oli palannut Alexandriaan. Hän istui paikallisessa baarissa ja nojasi pöytään pää painuksissa. Hän ei voinut tuntea iloa, vaikka hänen hyvät ystävänsä Marcus, Cinna ja Blank istuivat hänen vierellään. Edes Tantaluksen ainoa naisjäsen, Ruby, ei saanut häntä piristymään.

Zidane oli tiennyt tämän päivän tulevan, siltikään hän ei pystynyt ohittamaan sitä olankohautuksella. Kaikki oli nyt ohi. Garnetista tulisi pian kuningatar, eikä hän merkitsisi enää tytölle mitään. Miksi kuningatarta kiinnostaisi surkean varkaan seura? Nuorukainen tunsu olonsa turhautuneeksi ja neuvottomaksi. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mitä hän tekisi jatkossa. Toisaalta hän halusi jäädä näyttilemään Rubyn perustamaan miniteatteriin vain ollakseen lähellä Garnetia, mutta toisaalta hän halusi vain päästä mahdollisimman kauas kaikesta. Ehkä hän voisi palata Lindblumiin ja alkaa jälleen etsiä aarteita niin kuin aiemminkin. Sekään ei kuitenkaan tuntunut hyvältä vaihtoehdolta. Oikeastaan aivan kaikki tuntui turhalta.

"Emme ole nähneet toisiamme ikuisuuksiin. Miksi olet niin masentunut?" Ruby tivasi Zidanelta keskeyttäen tämän ajatukset.

"Niin, mitä on tapahtunut?" Marcuskin ihmetteli.

"Ehkä se Dagger-typykkä jätti hänet", Blank ehdotti, kun Zidane ei itse vaivautunut vastaamaan.

Zidane oli vain hiljaa. Mitä hänen kurja olonsa kuului kenellekään? Hän halusi vain olla rauhassa ja unohtaa kaiken.

"Bingo!" Cinna huudahti.

"Tämä ei ole ollenkaan sun tapaistasi, Zidane!" Ruby huudahti. Eihän nuorukainen koskaan surrut tytön perään viittä minuuttia kauempaa.

"Hei, Ruby! Kuulin, että olet avannut miniteatterin!" Cinna vaihtoi puheenaihetta nähdessään Zidanen ilmeen synkkenevän entisestään.

"Niinpä, kultaseni. Näytelmäni ovat olleet napakymppi!" Ruby vastasi ja hymyili ylpeästi.

"Siistiä! Mennään katsomaan, mitä olet saanut aikaiseksi!" Blankin puuttui puheeseen.

"No, mennään sitten", Ruby näytti ilahtuneelta saamastaan huomiosta. "Zidane, tuletko sinäkin?" Nuorukainen puisteli päätään. "No, ei se mitään, rakas. Voit tulla perästä, milloin vain haluat!"

Ruby lähti baarista Cinna, Marcus ja Blank perässään. Muiden juostessa edellä Blank kulki hitaammin ajatuksissaan. Zidanen käytös todellakin vaivasi häntä, olivathan he olleet ystäviä vuosia, eikä poika ollut koskaan aiemmin käyttäytynyt tuolla tavalla. Blank ei katsonut eteensä ja törmäsi pian johonkuhun. Hän havahtui kuullessaan tukahtuneen huudahduksen. Vivi kömpi pystyyn ja suoristi hattuaan aivan hänen edessään. Hän ei ollut edes nähnyt maagia kävellessään.

"Oho, anteeksi..." Blank mutisi. "Sinähän olet Vivi, eikö niin?"

"Niin..." maagi vastasi epävarmasti. Hänkin muisti Blankin, vaikka ei tuntenutkaan tätä kovin hyvin. Mies oli kuitenkin Zidanen ystävä, joten ei ollut mitään syytä pelätä tätä.

"En ole nähnytkaan sinua sen jälkeen, kun poistuit Alexandrian linnasta. Mitä kuuluu?" Blank tiedusteli. Hän oli tosiaan nähnyt maagin viimeksi, kun oli auttanut Marcuksen kanssa tämän, Zidanen ja Dagger-nimisen tytön karkuun linnasta.

Vivi mietti hetken ennen kuin vastasi. Hän oli kokenut suuren seikkailun matkatessaan Ulkomantereelle. Hän oli myös saanut yhden uuden ystävän, kuusivuotiaan Eikon. Sen lisäksi hän oli tutustunut moniin mustiin maageihin. Paljon oli tapahtunut.

"On tapahtunut kaikenlaista, mutta minulla menee hyvin", maagi vastasi lopulta. "Entä sinulla? Mitä olet tehnyt sen jälkeen, kun lähdimme?"

"Minäkö? Mietitäänpä..." Blank sanoi rauhallisesti. "Täällä on ollut aivan omituista..."

Ruostepurkki... se pimu, Freya ja se Alexandrian naispuolinen kenraali... Mikä hänen

naamassaan muuten on?” Blank oli jo pitkään ihmetellyt, miksi kenraalin oikeaa silmää peitti metallinen silmälappu.

Marcus käveli Blankin selän taakse, mutta mies ei huomannut ystäväänsä. Viviä alkoi naurattaa, kun Marcus ilvehti Blankin takana.

”Ne kolme ovat todellakin työllistäneet minut...” Blank jatkoi selittämistä kaikessa rauhassa.

”Marcuksen ja minun täytyi kantaa heidät ulos reppuselässä ja...” Vivi ei enää kestänyt, vaan hän purskahti nauruun. Blank käännähti ympäri nähdäkseen, mikä maagia oikein nauratti.

”Meidän täytyy mennä ennen kuin Ruby hermostuu”, Marcus huomautti täysin vakavalla naamalla. Blank nyökkäsi hänelle ja kääntyi sitten takaisin Vivin puoleen. Hän pahoitteli, ettei voinut jäädä juttelemaan maagin kanssa pidemmäksi aikaa ja seurasi sitten Marcusta Rubyn teatterille. Vivi päätti seurata miehiä. Hän oli aina rakastanut näytelmiä.

Eiko pyöritteli päätään joka suuntaan. Hän ei ollut koskaan nähnyt mitään niin upeaa kuin Alexandrian linna, eikä mitään niin suurtakaan. Hänen oli vaikea uskoa, että Garnet tosiaan asui tällaisessa paikassa.

Huh, miten iso talo! Minun täytyy nähdä se sisäpuolelta, pikkutyttö ajatteli. Hän seisoi juuri linnan sisäänkäynnin edessä, mutta epäröi silti. Oliko hänellä oikeutta noin vain kävellä sisälle kuninkaalliseen linnaan?

Samassa kolme kokkia, jotka olivat vain hieman Eikoa pidempiä, kävelivät tytön ohitse sisäänkäynnille. Kokit juttelivat innokkaasti keskenään, eivätkä näyttäneet huomaavan tyttöstä ollenkaan.

”Hei!” Eiko huusi kokeille, jotka pysähtyivät ja kääntyivät katsomaan tyttöä. Eiko alkoi välittömästi nyyhkyttää. ”Jokin tuoksuu todella herkulliselta!”

”Sinä nälkäinen?” yksi kokeista kysyi. Eiko nyökkäsi.

”Sinä todella nälkäinen?” varmisti toinen kokki, ja Eiko nyökkäsi jälleen.

”Sinä sietämättömän nälkäinen?” kolmaskin tivasi, ja Eiko nyökytteli oikein innokkaasti.

”Sepä harmi”, kaikki kolme kokkia totesivat yhteen ääneen ja käänsivät selkänsä Eikolle. Sitten he kävelivät linnaan sisälle jättäen tytön yksin seisomaan. Eiko tuijotti kokkien perään hämmentyneenä. Olivatko kaikki täällä kenties noin ilkeitä?

Marcus ja Blank seisoskelivat Rubyn teatterin ulkopuolella. Se oli samalla pienellä kujalla, jonne Vivi oli harhaillut ollessaan ensimmäistä kertaa Alexandriassa. Tuolla samalla kadunpätkällä maagi oli myös tutustunut ensimmäiseen ystäväänsä Burmecian prinssiin, Puckiin.

"Zidane on aivan maassa", Blank sanoi huolestuneesti.

"Niinpä..." Marcuskin myönsi. Kukaan ei ollut ennen nähnyt Zidanea masentuneena.

"Mutta mietipä... Hän ei ole koskaan aiemmin ollut vakavassa ihmissuhteessa", Blank jatkoi.

"Hän luultavasti tiedä, mitä hänen pitäisi tehdä juuri nyt."

"Haloo, hän on rakastunut kuningattareen! Luuliko hän tosiaan, että se voisi toimia!?" Marcus huudahti ja puisteli päätään.

"Olen varma, että hän on ajatellut sitä paljonkin", Blank vastasi. "Siksi hän onkin ihan sekaisin."

"Hän näytti niin masentuneelta..." Marcus mutisi.

"Niin, mutta tämä asia hänen täytyy selvittää itsensä kanssa. Se tekee hänet vahvemmaksi", Blank totesi.

Vivi oli seurannut keskustelua vähän kauempaa. Hänkin oli huolestunut Zidanesta. Koko sinä aikana, jonka he olivat viettäneet Alexandriassa, nuorukainen oli suostunut puhumaan vain pari sanaa. Yleensä tämä oli vain istunut yksin baarissa koko päivän saman tuopin edessä.

"Hei, Vivi!" Blank huudahti nähdessään pienen maagin tulevan lähemmäs. "Voisitko tehdä meille palveluksen?"

"Minkälaisen?" Vivi kysyi epäröiden.

"Haluan, että tulet katsomaan Rubyn näytelmää meidän kanssamme", Blank vastasi hymyillen.

"Mikäs siinä, minä pidän näytelmistä", Vivi huudahti ja näytti iloisemmalta. Hän oli pelännyt joutuvansa tekemään jotain kamalaa.

"Hienoa! Mene noita portaita alas", Blank sanoi ja näytti selkänsä takana olevia portaita, jotka laskeutuivat kellariin. "Siellä on Rubyn teatteri."

Vivi nyökkäsi ja meni varovaisesti portaita alas. Ne olivat jyrkät ja kapeat. Hän ei halunnut liukastua. Kuitenkin hän kompastui viimeisillä askelmilla ja tuiskahti vatsalleen teatterin lattialle. Ruby seisoj selin häneen.

"BLANK!" nainen huusi. "Etkö muka tiedä, että inhoan sitä, että myöhästyit?! Kuinka monta kertaa minun on sanottava se sinulle?"

Ruby kääntyi ympäri silmät salamoiden ja naama punaisena. Hänen ilmeensä vaihtui kuitenkin vihasta hämmästykseen, kun hän näki Vivin.

"Huh, kukas sinä olet?" nainen kysyi. "Näytät oudolta..."

Vivi ei tiennyt, mitä vastata naiselle. Hän nousi nopeasti ylös ja puisteli vaatteitaan. Samassa Cinna ryntäsi paikalle jostain kauempaa.

"Hei, Cinna-setä", Vivi tervehti Zidanen ystävää.

"En ole tarpeeksi vanha ollakseni setäsi", Cinna tuhahti. "Olen nuorempi kuin miltä näytän."

"Hahhaa, sinä olet hauska", Ruby nauroi Viville. "Minä pidän sinusta! Haluatko nähdä näytelmäni, pikku kaveri?"

"Ky-kyllä", Vivi änkytti. Hänestä Rubyn käytös oli outoa.

"Oletpa suloinen! Pidän sinusta vielä enemmän!" Ruby ylisti Viviä. "Me aloitamme pian. Istu, minne haluat!"

Vivi kierteli hetken pienessä teatterissa, jossa ei ollut penkkirivistöjä ollenkaan. Pieneen huoneeseen oli äängetty mahdollisimman monta pyöreää pöytää, joista näki näyttämölle. Kun maagi istahti yhden pöydän ääreen, Marcus ja Blank tulivat portaita alas teatteriin.

"Luulen, että suunnitelmasi toimi", Marcus kuiskasi Blankille.

"Älä mainitse sitä!" Blank sähähti takaisin, mutta liian myöhään. Ruby oli jo kuullut Marcuksen sanat.

"Me puhumme myöhemmin, Blank!" nainen sanoi kylmästi. Kuvitteliko Blank todella, että hän ei huomaisi tämän myöhästymistä, jos miestä ennen paikalle saapui katsoja?

Prinsessa Garnet tuijotti huoneensa ikkunasta ulos. Alhaalla kaupungissa elämä jatkui entiseen malliin, mutta hänen oma elämänsä oli muuttunut kerta heitolla. Tänään hänestä tulisi kuningatar, Alexandrian valtion kuningatar. Hänen pitäisi hallita valtakuntaansa viisaudella, jonka hänen äitinsä oli menettänyt ennen kuolemaansa. Vastuun taakka tuntui raskaalta hänen hartioillaan.

Huoneen ovelta kuului koputus, joka sai prinsessan kääntymään ympäri. Ritari Steiner marssi kolisten sisälle katseessaan isällistä ylpeyttä prinsessasta.

"Steiner?" Garnet sanoi. Hän ei pitänyt siitä, että mies noin vain asteli sisälle hänen huoneeseensa.

"Niin, prinsessa?" Steiner kysyi kuin ei olisi tajunnut lainkaan, miksi prinsessa oli maininnut hänen nimensä. Garnet puisteli päätään ja päätti antaa asian olla.

"Tuota... Minä haluaisin puhua Zidanen kanssa", prinsessa sanoi ja tajusi samassa, että niinhän oli halunnut tehdä jo pidemmän aikaa. Hänen täytyi todellakin saada puhua nuorukaisen kanssa. Hän ei tiennyt miksi, mutta hänen oli vain pakko.

"Prinsessa, teillä on tärkeämpiäkin asioita käsiteltävänä", Steiner huomautti. "Elätte aivan eri maailmassa nyt!"

Samassa huoneen ovi aukesi jälleen ja tohtori Tot käveli sisään. Garnet loi myös tähän paheksuvan katseen. Eikö kukaan ymmärtänyt, että hän halusi olla rauhassa?

"Mitä täällä tapahtuu?" tohtori kysyi nähdessään prinsessan ilmeen. Kun tyttö ei vastannut, hän jatkoi: "Teidän on aika vaihtaa vaatteet. Kenraali Beatrix voi auttaa teitä."

Myös Beatrix käveli huoneeseen sisälle koputtamatta ja hymyili Garnetille. Nähdessään tytön synkän ilmeen hänenkin hymynsä kuitenkin hyytyi. Tohtori Tot nyökkäsi prinsessalle ja kääntyi poistuaan. Ovella hän kääntyi kuitenkin takaisin ja vilkaisi Steineria.

"Herra Steiner?" hän sanoi ja sai ritarin vilkaisemaan itseään. "Herra Steiner, aiotteko jäädä tänne katselemaan?"

"Ei, en tietenkään..." Steiner mutisi ja muuttui tulipunaiseksi. Hän oli onnistunut häpäisemään itsensä totaalisesti. Nopeasti hän kolisteli ulos huoneesta.

Jäätyään kahden kenraalin kanssa Garnet kääntyi naisen puoleen. Hän katsoi Beatrixia silmiin. Tämän katse ei värähtänytkään.

"Beatrix... Haluaisin tavata Zidanen!" Garnet sanoi kiihkeästi. Hän uskoi naisen ymmärtävän.

"Nyt ei ole ehkä hyvä aika", Beatrix vastasi. Hän kyllä ymmärsi prinsessaa, mutta tapaaminen nuoren varkaan kanssa ei ollut kerta kaikkiaan sopivaa.

"Jopa sinä olet samaa mieltä Steinerin kanssa", Garnet sanoi pettyneenä.

"Teidän korkeutenne..." Beatrix etsi keinoa selittää.

"Ei se mitään..." Garnet sanoi ja kohotti kätensä merkiksi, ettei halunnut kuunnella selityksiä. Hän pyysi Beatrixia etsimään hänen vaatteensa ja ryhtyi sitten vaihtamaan valkoista pukua ylleen.

Eiko oli vihdoinkin onnistunut livahtamaan linnaan. Hän harhaili pitkin yläkerran käytäviä ja katseli maalauksia seinillä. Linna näytti sisäpuolelta vieläkin upeammalta kuin ulkoa katsottuna.

Aikansa ympärilleen katseltuaan Eiko pysähtyi miettimään. Nyt Garnet olisi lopullisesti ulkona kuvioista, joten Eikolla olisi vihdoinkin tilaisuus voittaa itselleen Zidanen sydän.

Ensin kirjoitan hänelle rakkauskirjeen. Siitä tulee romanttisin kirje, minkä olen ikinä kirjoittanut, tyttö pohti ja käveli hitaasti eteenpäin.

Tohtori Tot astui ulos kuninkaallisista yksityishuoneistosta. Hän sulki oven takanaan ja lähti kulkemaan portaita alas käytävään, jossa Eiko parasta aikaa oleskeli.

"Kuningattareksi tuleminen asettaa melkoisen taakan prinsessan harteille..." vanhus mutisi itselleen. "Hänen täytyy pysyä lujana, sillä koko Alexandria seuraa hänen tekemisiään."

Tohtori saapui alempaan kerrokseen ja törmäsi siellä vaeltavaan pikkutyttöön. Eiko kääntyi välittömästi katsomaan häneen törmännyttä miestä. Hän oli juuri pohtinut, miten kirjoittaisi kirjeensä. Nyt hän tiesi löytäneensä vastauksen.

Hän näyttää erittäin viisaalta, tyttö päätteli tohtorin ulkonäön perusteella. Tohtorilla oli valtava nenä, jolla roikkuivat suuret silmälasit. Hänen hiuksensa olivat harmaantuneet ja hänen vaatteensa olivat tyylikkää, mutta vanhanaikaiset.

"Hei, näytät ihan kirjatyyppiltä", Eiko huudahti, kun ei keksinyt parempaakaan ilmaisua.

Ajatuksissaan ollut tohtori katsoi naureskellen pikkutyttöä.

"Mistä saat sellaisen käsityksen?" hän kysyi hymyillen.

"Haluatko todella, että kerron?" Eiko ihmetteli. Vanhus oli ensimmäinen ihminen, joka tässä kaupungissa puhui hänelle ystävällisesti.

"Kyllä, olen erittäin utelias ihminen", tohtori vastasi.

"Mistähän aloittaisin..." Eiko pohti. "No, ensinäkin tuo sinun partasi... toiseksi tuo sinun nörttimäinen hattusi... ja sitten nuo paksut silmälasisi. Näytät todellakin nörttifilosofilta!"

Tohtori Tot nauroi täyteen ääneen. Pikkutyttö toi hänelle mieleen prinsessa Garnetin pienenä.

Tämäkin oli aina sanonut mielipiteensä suoraan päin toisten naamaa.

"Sinä et tosiaan varo sanojasi!" Tot naureskeli.

"Oletko sinä kirjailija?" Eiko kysyi yllättäen.

"Tavallaan... Tienasin leipäni joskus kirjoittamalla kirjoja", Tot vastasi.

"Auttaisitko minua kirjoittamaan kirjeen?" Eiko jatkoi kyselyään.

"Kirjeen?" tohtori toisti. "Ilomielin, jos luulet että minusta on apua."

"Selvä sitten... Seuraa minua", Eiko sanoi ja lähti kohti linnan kirjastoa. Hän oli löytänyt sen aivan hetki sitten ja ajatteli, että se olisi juuri sopiva paikka kirjeen kirjoittamiseen.

Tohtori jäi tuijottamaan tytön perään. Tyttö toi hänen mieleensä muutakin kuin prinsessan.

Hetken mietittyään hän tajusi, että tytöllä oli sarvi otsassaan.

"Tuolla tytöllä on sarvi..." tohtori mutisi ääneen. "Sarvi..."

Tohtori Tot seisoj Alexandrian satamassa. Laineilla keinui pieni vene, jossa oli kaksi ihmistä.

Kummallakin näillä oli sarvi otsassa. Vene vedettiin maihin mahdollisimman nopeasti. Vanhempi nainen oli kuollut, mutta pikkutyttö, joka naisella oli sylissään, oli elossa. Tyttö hengitti rauhallisesti ja näytti olevan syvässä unessa.

Tohtori Tot oli vienyt lapsen linnaan ja näyttänyt kuningasparille. Nämä olivat juuri menettäneet tyttärensä Garnetin. Tyttö oli kuollut keuhkokuumeeseen. Kun kuningatar Brahne näki tohtorin sylissä olevan pikkutytön, hän puhkesi kyyneliin. Tyttö näytti aivan edesmenneeltä prinsessa

Garnetilta, paitsi että tällä työllä oli sarvi. Sarvi päätettiin leikata pois, ja tyttö kasvatettiin Alexandrian prinsessana.

Tohtori Tot palasi takaisin menneestä ajasta. Hän oli täysin unohtanut, ettei prinsessa Garnet todella ollut prinsessa Garnet. Tiesikö prinsessa sitä itse lainkaan? Oliko kukaan koskaan kertonut sitä?

"Olin unohtanut koko jutun..." tohtori puhui jälleen itselleen. "En ole koskaan ollut niin yllättynyt kuin sinä päivänä. Vene ilmestyi rantaan heti myrskyn jälkeen... Nainen veneessä oli kuollut, mutta tyttö hengitti yhä. En voi kuvailla hämmästykseni, kun näin tytön kasvot... Hän näytti aivan prinsessa Garnetilta lukuun ottamatta yhtä poikkeusta... Hänellä oli sarvi. Ihminen, jolla oli sarvi... Mistä hän oikein tuli? Kuningas määräsi sarven poistettavaksi, ja tyttö huusi kivusta. Kuningas ja hänen vaimonsa päättivät kasvattaa tytön prinsessa Garnetina. Mutta tuo tyttö, joka juuri puhui minulle... Voisiko hän olla sukua prinsessalle?"

Tohtori Tot oli hämmentynyt. Hän ei ollut nähnyt 16 vuoteen yhtään ihmistä, jolla olisi ollut sarvi. Nyt hän oli kuitenkin törmännyt sarvekkaaseen pikkutyttöön, ja vieläpä Alexandrian linnassa. "Hei, aiotko tulla ollenkaan?" Eiko huudahti miehelle ja sai tämän hätkähtämään. Tot karisti muistot mielestään ja hymyili pikkutyttölle.

"Anteeksi, totta kai minä tulen", hän vastasi ja käveli sitten tytön kanssa yhtä matkaa kirjastoon.

Garnet katseli itseään peilistä kenraali Beatrixin seisoessa hänen takanaan. Hän näytti kieltämättä kauniilta. Valkoinen puku sopi hänelle täydellisesti ja loi upean kontrastin hänen tummiin hiuksiinsa. Ainoa, mikä ei täsmännyt kuvaan, oli hänen onneton ilmeensä.

"Te näytätte upealta, prinsessa", Beatrix huomautti hymyillen.

"Kiitos", Garnet sanoi ja yritti hymyillä takaisin. "Muuten minun pitäisi kertoa sinulle jotain..."

"Niin, prinsessa?" Beatrix sanoi.

"En ole äitini... Tarkoitan, kuningatar Brahne ei ole oikea äitini", Garnet sanoi mieltään painaneen asian.

"Prinsessa Garnet..." Beatrix sanoi. "Tohtori Tot on kertonut jo sen. Siitä huolimatta kunnioitan teitä aivan yhtä paljon, ellen jopa enemmän."

"Beatrix..." Garnet aloitti, mutta ei tiennyt, miten jatkaa. Kaikki muut olivat tienneet, vaikka kuinka kauan, mutta kukaan ei ollut kertonut hänelle. Miksei? Prinsessa puisteli päätään ja yritti karkottaa ikävät ajatukset. "Kiitos", hän kuiskasi kenraalille.

Eiko seiso kirjastossa pergamentille kirjoitettu kirje käsissään. Hän taitteli sen tyytyväisenä kirjekuoren sisään.

"Se on valmis!" tyttö huudahti innoissaan. "Zidane rakastuu minuun heti luettuaan tämän kirjeen! Kiitos, herra!"

"Ilo on minun puolellani, arvon neiti", vanha tohtori sanoi naurua äänessään. Hän oli unohtanut, miten suloisia lapset olivatkaan.

"Ups, unohdin kertoa sinulle... Minun nimeni on Eiko ja olen kotoisin Madain Sarista", Eiko selitti. Sitten hän juoksi kirjaston ovelle. "Heippa, toivottavasti nähdään vielä!"

Tohtori tuijotti jälleen tytön perään. Mitä tämä olikaan sanonut? Olevansa kotoisin Madain Sarista. Vanhus oli kyllä kuullut tuosta Kutsujen kylästä, mutta hän oli luullut sen olevan pelkkä legenda.

"Mitä tämä oikein tarkoittaa...?" hän kysyi kirjahyllyiltä.

Eiko juoksi pois kirjastosta samalle käytävälle, missä oli törmännyt tohtoriin aiemmin. Hän lähti kävelemään kohti portaikkoa, josta pääsisi eteisaulaan. Kirje oli tiukasti hänen kädessään, ja hän tuijotti sitä iloisena.

En voi odottaa, että saan ojentaa tämän Zidanelle... hän ajatteli. *Minneköhän hän on mennyt?*

Eiko saapui komeaan portaikkoon. Hän aikoi juuri lähteä alas portaita, kun jostain ryntäsi iso, punanenäinen mies. Mies juoksi hänen ohitseensa ja tönäisi häntä samalla niin, että hän lensi porraskaiteen ylitse. Eiko olisi pudonnut ensimmäiseen kerrokseen asti ellei olisi jäänyt roikkumaan henkseleistään seinäkoristeeseen. Avuttomana hän roikkui seinällä ja katseli, kuinka kirje putosi eteishallin lattialle.

"APUA!" hän huusi. Baku, joka oli jo puolella välissä portaita, kääntyi katsomaan ylöspäin. Hän aivasti ja kiroili sitten. Kenenkään ei olisi pitänyt nähdä häntä linnassa. Hän oli tullut Zidanen takia vilkaisemaan, oliko prinsessa Garnet kunnossa, mutta ei ollut nähnyt koko prinsessaa. Bakukin oli huolissaan nuorukaisesta, hän oli kasvattanut tämän pikkupojasta asti, eikä ollut ikinä nähnyt poikaa masentuneena.

"Oletko kunnossa?" hän kysyi tytöltä.

"En saa henkeä!" Eiko huusi alas.

"Sori, en huomannut sinua! Sinä olet liian ylhäällä, en ylety nostamaan sinua alas", Baku totesi ja alkoi nauraa pidellen vatsaansa.

"Lopeta nauraminen, senkin kakkapää!" Eiko kiljui. Hän tuijotti epätoivoissaan kirjettään, joka yhä makasi lattialla. "Jos et voi nostaa minua alas, vie edes tuo kirje Zidanelle!" hän lopulta sanoi.

"Zidanelle?" Baku ihmetteli ja meni poimimaan kirjeen käteensä. "Eipä tuota ongelmia", hän totesi ja nauroi taas. Sitten hän käveli ulos linnasta jättäen Eikon roikkumaan seinälle.

Linnan edustalla ei näkynyt venettä, kun Baku saapui paikalle. Turhautuneena hän jäi seisomaan paikalleen toivoen veneen saapuvan pian. Samaan aikaan Steiner ja joku Pluton ritareista saapuivat paikalle.

"Vartiokierros on suoritettu", ritari sanoi Steinerille ja teki kunniaa. Steiner nyökkäsi sotilaalle ja kääntyi katsomaan rantaan. Hänen ilmeensä synkkeni, kun hän näki Bakun.

"Eikö tuo olekin Baku, Tantaluksen johtaja?" Steiner varmisteli.

"Kuka mainitsi minut?" Baku kysyi ja kääntyi ympäri. "Ai, se olit sinä", hän totesi tylsistyneesti nähdessään Steinerin.

"Pitäisikö meidän napata hänet?" Pluton ritari tiedusteli ja valmistautui jo yhteenottoon.

"Ei, hän pelasti henkeni", Steiner vastasi. "Sinä voit mennä, minä hoidan tämän."

Pluton ritari teki jälleen kunniaa ja poistui sitten paikalta juosten. Steiner kääntyi katsomaan Bakua suoraan silmiin.

"Et olekaan enää samanlainen ääliö kuin ennen", Baku totesi ritarille ihmetellen.

"Hiljaa!" Steiner karjaisi. "Tämä paikka ei ole varkaita varten! Sinun täytyy lähteä välittömästi!"

"Vai että sillä tavalla", Baku sanoi loukkaantuneena. "Pitääkö minun muistuttaa, että yksi minun pojistani pelasti kuningaskuntasi? Tosin luulen, ettei sinulla ole aikomustakaan kuunnella minunlaistani alempiarvoista yksilöä..."

"Tarkoitatko Zidanea?" Steiner kysyi. "Niin, hän suojeli prinsessaa ja tämän kuningaskuntaa... Mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että te kaikki olette varkaita! En voi antaa teidän kuljeskella ympäriinsä linnassa!"

"Et siis anna arvoa meille vaikka mikä olisi", Baku totesi. Vene saapui samalla hetkellä linnan edustalle. "No, minulla ei ole mitään syytä jäädä tänne enää. Tiedätkö muuten, missä Zidane mahtaa olla?"

"Hän ei ole näyttänyt naamaansa täällä paluunsa jälkeen", Steiner sanoi. "Ehkä hän voi opettaa sinulle jotakin hyvistä tavoista!"

"Ymmärrän kyllä", Baku totesi ja nousi veneeseen. Eikon kirje putosi hänen taskustaan rannalle.

"Olen saanut tarpeeksi minä-olen-aina-oikeassa-asenteestasi", hän meuhkasi ritarille. Sitten hän käski veneen kuljettajaa viemään hänet kaupunkiin.

Steiner kohautti olkapäitään ja jäi vielä hetkeksi rannalle varmistaakseen, että Baku oli todellakin lähtenyt. Lopulta hän kuitenkin käveli sisälle linnaan hykerrellen tyytyväisenä. Yksikään saastaisista varkaista ei pääsisi enää prinsessan lähelle.

Beatrix saapui yksin rannalle. Prinsessa Garnet oli vaatinut saada olla hetken yksin ja lähettänyt kenraalin pois. Koska hänellä ei juuri nyt ollut mitään tekemistä, hän oli vaeltanut rantaan. Se oli mukava paikka, ja hän viihtyi siellä usein.

Se taisi olla Steiner... Kuulin hänen huutavan, Beatrix ajatteli hymyillen. Hymy kuitenkin katosi pian, hänen olonsa oli kurja. *Alexandriassa on jälleen rauha, mutta minun sydämeni on täynnä tuskaa... Miksiköhän?*

Beatrix tuijotti maahan ja käveli eteenpäin. Samassa hän huomasi kirjeen, jonka Baku oli pudottanut. Hän otti sen käteensä ja katseli sitä hetken.

"Steiner varmaan pudotti tämän", hän totesi ääneen. "Katsotaanpa..." Hän avasi kirjekuoren ja veti pergamentin esiin.

"Kun yöllinen taivas pukee ylleen kuun kuin riipuksen, minä odotan sinua laiturilla."

"Mikä tämä kirje oikein on?" Beatrix pyöritteli pergamenttia käsissään ja vilkaisi laiturille kuin odottaen näkevänsä siellä jonkun. "Kirjoittiko Steiner rakkauskirjeen... minulle?"

Yhtäkkiä kenraali ei tuntenutkaan oloaan niin kurjaksi. Hän puristi kirjekuorta kädessään ja hymyili. Hän päätti tulla rantaan tänä yönä ihan vain varmistamaan, olisiko siellä joku. Samassa hän kuuli jonkun huutavan nimeään kauempana. Hän tunki kirjekuoren taskuunsa ja juoksi pois paikalta. Itse kirje kuitenkin putosi takaisin rannalle hänen kädestään.

Zidane istui edelleen baarissa. Hänen ystävänsä olivat vihdoinkin jättäneet hänet rauhaan. Hän ei välittänyt kenenkään seurasta juuri nyt. Garnet oli ainoa asia hänen mielessään, kaikki muu tuntui turhalta.

"Dagger, oletko jo tottunut kruunuusi?" hän huusi yhtäkkiä ja iski tuopin pöytään. Tiskiä pyyhkinyt tyttö hätkähti, mutta ei sanonut mitään. "Ei, ei, ei! En voi aloittaa päivääni ilman Daggeria! Ilman hänen hymyään, ääntään! Hänen äänensä on kuin kaunis laulu! Ja hänen laulunsa saa minut leijaillemaan pilvissä!" Zidane raivosi aikansa ja painoi sitten päänsä takaisin käsiinsä. Tuoppi kaatui ja kieri lattialle. Baarissa työskentelevä tyttö kiirehti hakemaan moppia.

Marcus, Blank, Cinna ja Ruby astelivat baariin sisälle. Teatteriesityksen jälkeen he olivat päättäneet tulla vilkaisemaan, oliko nuorukaisen olo parantunut yhtään.

"Eikö vieläkään ole parempi olla, kultaseni?" Ruby kysyi. Zidane ei vaivautunut vastaamaan.

"Sinä voit vieläkin tehdä sen", Ruby jatkoi.

"Hän on oikeassa!" Marcus huomautti.

"Miksi murjotat vieläkin? Se ei ole ollenkaan sinun tapaistasi", Blank ihmetteli.

"Lopettakaa!" Zidane huusi ja kääntyi katsomaan ystäviään. "Te ette voi tietää, miltä minusta tuntuu!"

Zidane nousi pöydästä ja käänsi selkensä ystävilleen. Hän käveli kohti ovea aikoen poistua baarista. Baku kuitenkin astui juuri silloin sisään ja esti hänen kulkunsa.

"Eipä olla nähty pitkään aikaan, Zidane!" hän sanoi reippaasti. "Mikä hätänä? Näytät sääliittävältä!"

"Pomo!" Zidane huudahti ja näytti heti iloisemmalta. "Anna minun liittyä takaisin Tantalukseen! Voimme etsiä aarteita yhdessä niin kuin ennen!"

"Aarteita vai?" Baku tuhahti. "Maailmassa ei ole enää pahemmin aarteita, poikaseni... Sitä paitsi, Tantalus saa aina haluamansa. Se on sääntömme numero yksi! Sinä et voi liittyä takaisin." Zidane tuijotti Bakuja järkyttyneenä. Hän oli aina saanut kaikki aarteet, joita oli aikonutkin varastaa. Hän ei ollut koskaan epäonnistunut.

"Etkö ymmärrä, mitä yritän sanoa?" Baku kysyi. "Jos et voi napata kanarialintuasi, sinulla ei ole oikeutta liittyä Tantalukseen."

"Pomo..." Zidane sanoi tietämättä, miten jatkaa. Baku oli aivan oikeassa, hän ei voinut kiistää sitä.

Zidane aikoi jälleen poistua baarista, mutta tällä kertaa Vivi aukaisi oven ja asteli sisään.

"Zidane, voimmeko me mennä katsomaan Daggeria?" maagi kysyi välittömästi. Hän ainakin halusi tavata prinsessan ennen kuin tästä tulisi kuningatar.

"Hahhahhaa! Etkö voisi olla yhtä rehellinen itsellesi kuin tämä pikkukaveri?" Baku tiedusteli Zidanelta ja käveli sitten ulos. Muutkin Tantaluksen jäsenet seurasivat häntä jättäen Zidanen ja Vivin kahden kesken.

"Voimmeko, voimmeko?" Vivi jankutti edelleen. "Ole kiltti!"

"No, mennään sitten", Zidane sanoi. Ainakin hänellä oli nyt tekosyy mennä tapaamaan rakastaan. "Mennään moikkaamaan häntä ennen kuin hänestä tulee kuningatar." Kaverukset lähtivät baarista mennäkseen joen rantaan.

Rantaa oli vartioimassa kaksi alexandrialaista naissotilasta. Nämä eivät kuitenkaan reagoineet Zidaneen ja Viviin millään tavalla. Kaverukset näkivät Freyan seisoskelemassa laiturilla. Nainen ei ilmeisesti huomannut heitä venettä odottaessaan.

"Zidane ei ole tullut edes tervehtimään minua paluunsa jälkeen..." nainen puhisi itsekseen varsin kuuluvasti.

Samassa Amarant asteli myös rantaan. Hän ohitti Zidanen ja Vivin, jotka seisoivat yhä sivulla katsomassa Freyaa. Rastapäinen mies käveli laiturille ja pysähtyi tuijottamaan rottanaista. Nainen tuijotti takaisin, vaikka joutuikin katsomaan miestä ylöspäin.

"Mitä tuijotat?" Freya kysyi ärtyneenä.

"Oletko todella niin kova kuin annat ymmärtää?" Amarant heitti vastakysymyksen. Freya hypähti kauemmas miehestä ja veti taistelukeihäänsä esiin.

"Kokeile!" hän huudahti.

"En tullut tänne etsimään ongelmia, mutta taistelen kyllä, kun ongelma löytää minut", Amarant sanoi. "Jos pyydät anteeksi, annan sinun mennä."

"Minä? Sinun tässä pitäisi pyytää anteeksi!" Freya kivahti ja alkoi lähestyä miestä.

"Lopettakaa välittömästi tai pidätän teidät häiriön aiheuttamisesta!" toinen naissotilas huusi ja veti aseensa esiin.

Zidane sai viimein itseään niskasta kiinni ja juoksi laiturille suoraan Freyan ja Amarantin luokse.

"Mitä hemmettiä te hommaatte?" hän huudahti.

"Zidane, juttelisin kanssasi mielelläni, mutta olen hieman kiireinen juuri nyt!" Freya tervehti nuorukaista.

"Onko hän ystäväsi?" Amarant kysyi Zidanelta. "Siinä tapauksessa kerro hänelle, kuka olen. Sano, että olen Flaming Amarant."

"Sori, Amarant, hän on varmaan hieman väsynyt jostain syystä", Zidane sanoi. Sitten hän käveli sotilaiden luokse ja hymyili näille oikein suloisesti. "Olen pahoillani neidit, he ovat ystäviäni. Antaisitteko heidän mennä tämän kerran?" Sotilaat alkoivat kikattaa ja nyökkäsivät. Sitten he palasivat vartiopaikoilleen.

"Totta kai", toinen vielä sanoi. "Prinsessa Garnet käski meidän antaa teille, herra Viville ja neiti Freyalle erityiskohtelun."

Zidane hymyili naiselle. Garnet oli siis kuitenkin muistanut hänet, hän saisi vapaasti tulla linnaan. Nuorimies kääntyi katsomaan ystäviään. Freya oli laskenut keihäänsä, mutta seiso yhä vihaisena kädet puuskassa.

"Hei, Freya! Älä viitsi olla noin vihainen..." hän sanoi.

"Tiedätkö miksi olen niin vihainen?" Freya tuiskahti. "Sinun takiasi! Missä oikein olet ollut? Daggerista on tulossa kuningatar, etkä sinä vaivaudu paikalle! Oletko edes saanut mitään uutta selville Kujasta? No, vastaa minulle?" Freya oli todella raivoissaan.

"No, yritin saada lisää tietoa, mutta..." Zidane mutisi.

"Mietipä, jos Kuja oli vastuussa Daggerin eidolonien viemisestä ja Brahnen kuolemasta, etkö luule, että hän tulee takaisin kostaakseen Daggerille?" Freya huomautti.

"Tiedän, mutta mitä muka voin tehdä?" Zidane sanoi. "En voi edes puhua hänelle. En tiedä, miten voisin suojella häntä. Sitä paitsi, hän on pian kuningatar. Hänen ympärillään on riittämiin vartioita. Hän ei tarvitse minua."

"Mutta Zidane... Dagger haluaa varmasti nähdä sinut!" Vivi huudahti. "Mennään nyt tapaamaan häntä!"

"Mennään, mutta lähdemme sieltä heti sen jälkeen", Zidane sanoi.

"Zidane, sinä et jätä minua tänne! Olet yhä velkaa uuden taistelun!" Amarant huomautti väliin.

"No, tule mukaan sitten", nuorukainen totesi.

Joukkio nousi rannalle saapuneeseen veneeseen ja suuntasivat matkansa linnalle. Kun he saapuivat sisäänkäynnin luokse, Steiner tepasti ulos kantaen Eikoa tytön henkseleistä.

"Päästä minut alas!" Eiko huusi, ja Steiner pudotti tytön maahan. "Tuo ei ole mikään tapa kohdella hieno naista!"

"Lopeta huutaminen tai heitän sinut selliin!" Steiner karjui tytölle. Joutuisiko hän käyttämään koko päivän kutsumattomien vieraiden poistamiseen linnasta?

"Mitä tapahtui, Eiko?" Zidane kysyi ja loi halveksivan katseen Steineriin.

"Zidane!" Eiko huudahti. "Se oli kamalaa! Hän kutsui minua valehtelijaksi, suurisuuksi ja penskaksi!"

"...Ja hän on oikeassa", Amarant totesi kylmästi.

"Mitä sinä sanoit! Haluatko toistaa sen?" Eiko huusi miehelle.

"Äh, vihaan kakaroita..." rastapää mutisi.

"Rauhoitu vähän", Freya sanoi ja kumartui Eikon luokse hymyillen. "Mikä on nimesi, pikkuinen?"

"Minunko? Minä olen Eiko, Madain Sarin Eiko Carol", Eiko vastasi.

"Madain Sari. En ole koskaan kuullutkaan sellaisesta paikasta", Freya sano.

"Etkö tiedä mitään?" Eiko ihmetteli. "Madain Sari on..."

"Hiljaa!" Steiner huusi. "Mitä te kaikki teette täällä?! Tämä on kuninkaallinen linna! Te ette kuulu tänne!"

"Hei, herra Steiner!" Vivi huudahti ja vilkutti Zidanen takaa.

"Mestari Vivi, hienoa nähdä teitä jälleen!" Steiner näytti heti iloisemmalta.

"Me tulimme tapaamaan Daggeria", Vivi sanoi astuen samalla paremmin esiin.

"Prinsessaa..." Steiner totesi. "No, jos mestari Vivi tahtoo tavata prinsessan, minä sallin vierailun."

Steiner ohjasi ystävykset sisään linnaan. Hän kulki monien käytävien halki ja vei nämä suureen huoneeseen, josta menivät portaat parvelle. Hän käski joukon pysähtyä parven alapuolella ja juoksi itse ylös.

"Odottakaa tässä, minä käyn hakemassa prinsessan", hän sanoi. Hetken päästä hän ilmestyi parvelle Garnet ja Beatrix vierellään. Garnet nojasi parven reunaan ja katsoi alas.

"Kiitos teille kaikille, kun tulitte paikalle", hän sanoi.

"Hän näyttää kauniilta..." Eiko henkäisi. Hänestä Garnetin valkoinen puku oli aivan uskomattoman upea.

"Vau, sinä näytät kauniilta!" Vivi huudahti ääneen.

"Upeaa!" Freyakin myönsi ja kääntyi sitten Zidanen puoleen. "Etkö aio sanoa mitään?" hän kysyi kuiskaten.

"En", Zidane vastasi.

Zidane tuijotti pitkään Garnetia. Hän tunsi olonsa vieläkin kurjemmaksi, mikäli se oli edes mahdollista. Hänen teki mieli hajottaa jotakin välittömästi. Garnet oli niin lähellä, mutta silti saavuttamaton. Eikä hän voinut tehdä yhtään mitään.

"Prinsessa, meidän on mentävä!" Steiner huomautti. Garnet nyökkäsi ja käänsi katseensa pois Zidanesta. Hän olisi halunnut olla paikalle vielä edes hetken. Sillä hetkellä hän ei halunnut olla kuninkaallinen, hän halusi olla vain ihan tavallinen tyttö. Silloin hän olisi voinut juosta alas portaita suoraan Zidanen luokse ja lähteä pois yhdessä tämän kanssa. Mutta hän oli prinsessa, pian kuningatar, eikä hän voisi koskaan olla Zidanen kanssa yhdessä.

Eiko juoksi portaisiin ennen kuin Garnet ehti poistua paikalta. Pian hän seisoi ylhäällä parvella prinsessan edessä.

"Dagger, onko tämä viimeinen kerta, kun näemme toisemme?" pikkutyttö kysyi huolestuneena. Garnet kyykistyi tytön tasolle.

"Ei tietenkään", prinsessa vastasi. "En voi enää vaeltaa ympäri maailmaa teidän kanssanne... mutta en koskaan unohda yhteistä matkaamme."

"Dagger, haluan vain, että pysymme hyvinä kilpailijoina ikuisesti", Eiko sanoi.

"Kilpailijoina? Sinä sanot joskus hassuja asioita", Garnet sanoi, eikä oikein ymmärtänyt, mitä tyttö oli tarkoittanut. "Mutta minulla on jotakin, mitä haluaisin antaa sinulle. Vaihdetaan jalokiviä ystävyyskiviemme symboliksi. Tässä on kaksi minun kiveäni..." Garnet sanoi ja ojensi kahta kristallia Eikolle. Eiko ojensi hänelle takaisin kaksi aivan samannäköistä kristallia.

"Ja kaksi minun..." pikkutyttö sanoi hymyillen.

"Hyvästi, Eiko", Garnet sanoi vielä ja poistui sitten Beatrixin ja Steinerin kanssa parvelta. Eiko juoksi takaisin alas.

Zidane seisoj nojaten seinään ja näytti kurjalta. Vivi käveli nuorenmiehen luokse ja näytti itsekin surkealta.

"Mikset sanonut hänelle mitään?" Vivi kysyi.

"En tiedä... Minä yritin..." Zidane sanoi.

"... Mutta?" Freyakin halusi kuulla, mistä päin tuuli.

"En kyennyt sanomaan mitään. Minulla oli kokonainen puhe valmiina häntä varten. Mutta se olisi ollut valetta, en voinut sanoa sitä. 'Onnea matkaan, Dagger! Seuraan sinua kauempaa. Tule etsimään minua, jos haluat puhua jonkun kanssa.' Se olisi ollut iso ja paksu vale! Ei minusta siltä tunnu..." Zidane sanoi surkeana. "Ei minusta siltä tunnu..."

Nuorukainen käänsi selkänsä muille ja harhaili ulos linnasta. Hän päätti palata baariin istumaan, ei hänellä ollut parempaakaan tekemistä. Muut seurasivat hänen perässään aina laiturille asti. Eiko kuitenkin piiloutui linnan pihalle odottamaan iltaa.

Ilta laskeutui pikku hiljaa Alexandrian ylle Eikon pitäessä vahtia. Tyttöä oli hetki hetkeltä alkanut kaduttaa yhä enemmän se, että hän oli kirjoittanut kirjeen Zidanelle. Nuorenmiehen sydämessä oli tilaa vain Garnetille. Eiko ymmärsi sen nyt. Zidane rakasti Garnetia enemmän kuin ketään muuta tässä maailmassa.

"Ääh, Zidane, sinä idiootti! Minä vihaan sinua!" Eiko kirosi ääneen. "Et edes tiedä, miltä minusta tuntuu!"

Eikosta tuntui pahalta haukkua Zidanea, mutta samalla hänestä tuntui, ettei hän todellakaan pystynyt kohtaamaan poikaa tänä iltana.

Minun on paras piiloutua ennen kuin hän tulee, tyttö ajatteli ja aikoi juuri poistua paikalta, kun kuuli jonkun tulevan. Hän tiesi, ettei pääsisi rannalta minnekään tulematta huomatuksi, joten hän piiloutui läheisen kivipaaden taakse toivoen, ettei tulija olisi Zidane.

Eiko kuuli selvästi kahden ihmisen askeleet, mutta ei kyennyt pimeässä erottamaan, ketkä oikein saapuivat paikalle. Silti hän kurkisteli uteliaana tulijoiden suuntaan. Voisiko olla, että Zidane oli kuitenkin tullut ja ottanut jonkun ystävästään mukaansa.

"Täällä ei ole ketään, veli", kuului kuitenkin yhtäkkiä Marcuksen ääni, mutta tietenkään Eiko ei sitä tunnistanut, koska ei ollut koskaan Marcusta tavannut.

"Voi olla, että olen ajoissa", toinen ääni kantautui Eikon korviin. Tämä puhuja oli Blank, jota tyttö ei myöskään tuntenut.

"Saatat olla oikeassa. Ihmettelen vain, kuka kirjoitti sen rakkauskirjeen", Marcus tuumaili.

"No... luepa kirja. Olen varma, että hän on kaunis", Blank sanoi aivan kuin kirjeen sisällöstä olisi voinut päätellä kirjoittajan ulkonäöstä jotain.

Marcus tuhahti pienesti ja tiedusteli, ettei Blank vain olisi kirjoittanut kirjettä itselleen. Jotenkin sellainen temppu sopi Marcuksen mielikuvaan Blankista, ja sitä paitsi Blankin kertomus siitä, miten tämä oli kirjeen saanut oli todella epäuskottava. Blank oli kivenkovaan väittänyt, että kirje oli pudonnut yläkerrasta alakertaan suoraan hänen nenänsä eteen, joten se oli selvästikin tarkoitettu hänelle.

”Minähän sanoin, että hän oli vain liian ujo antaakseen kirjettä minulle suoraan”, Blank vastasi hieman ärtyneenä. Hänen tarinansa oli totta, eikä hän voinut käsittää, miksei Marcus uskonut häntä. ”Ja jos kuvittelet, etten ole naisten mies, olet väärässä”, hän lisäsi vielä.

”Joku tulee”, Marcus kuitenkin tokaisi kuuntelematta lainkaan, mitä Blank juuri selitti.

”Älä keskeytä minua, Marcus!” Blank huudahti.

”Piiloudutaan”, Marcus kuitenkin sanoi ja lähti raahaamaan Blankia hieman syrjemmälle. He olivat luvottomasti kuninkaallisen linnan alueella. Jos joku nyt näkisi heidät, he saisivat vielä todella paljon vaikeuksia. Kumpikaan miehistä ei sattunut huomaamaan, että kirje putosi kaikessa kiireessä Blankin kädestä jääden siihen, missä miehet olivat juuri äsken seisoskelleet.

Kolisevat askeleet kantautuivat jo kaukaa sekä Blankin ja Marcuksen että Eikon piilopaikkaan. Hetken päästä kapteeni Steiner ilmestyikin paikalle. Nyt kun kaikki olivat palanneet turvallisesti Alexandriaan, Steiner suoritti jälleen samoja tehtäviä kuin aiemmin. Prinsessan suojelun lisäksi, hän piti vahtia linnan ympäristössä, kuten muutkin Pluton ritarit.

Steiner saapui laiturille katsellen ympärilleen. Oikealle ei ollut näkynyt ketään tai mitään, eikä sen puolen vasemmallakaan ollut mitään, mikä olisi häirinnyt linnan rauhaa. Kaikki näytti olevan hyvin, vaikka Zidanen varasryhmä oleilikin edelleen Alexandrian kaupungissa. Steiner olisi mieluummin karkottanut tuon roskasakin mahdollisimman kauas, mutta hänellä ei ollut valtuuksia.

Samassa miehen katse kuitenkin pysähtyi maassa lojuvaan paperiin. Kummissaan hän käveli paperin luokse ja poimi sen maasta. Hän taitteli sen auki jääden sitten lukemaan sitä.

”Kun yöllinen taivas pukee ylleen kuun kuin riipuksen, minä odotan sinua laiturilla.”

Steiner luki tekstin useaan kertaan kuin se olisi ollut jotenkin vaikeaselkoista. Pikku hiljaa hän kuitenkin alkoi ymmärtää, mitä kirjeessä todella sanottiin.

”Tämähän on rakkauskirje”, mies totesi ääneen tuijottaen edelleen paperia kädessään. ”Kuka sen kirjoitti ja kenelle?” Steiner käänteli paperia kädessään löytämättä siitä osoitetta tai lähettäjä. Siinä ei ollut kerta kaikkiaan mitään, mistä olisi käynyt ilmi, kenelle kirje oli tarkoitettu.

Hetken pohdittuaan mies alkoi epäillä, että joku oli pudottanut kirjeen juuri siihen tarkoituksella. Joku, joka tiesi, että hän kulkisi tästä illalla ohitse. Ehkä kirje olikin tarkoitettu hänelle. Joku oli toivottoman rakastunut häneen ja halusi tavata salaa laiturilla, koska oli liian ujo tunnustamaan tunteitaan päivänvalossa.

"Steiner." Mies kuuli nimensä lausuttavan ja kääntyi ympäri. Kenraali Beatrix seisoikin vain muutaman askeleen päässä ja hymyili hänelle. Nainen näytti jotenkin pehmeämmältä kuin normaalisti.

"Beatrix", Steiner sanoi ja vilkaisi paperia kädessään, "olitko se sinä?"

Eiko katseli ihmeissään kohtausta kivipaattensa takaa. Oliko tuo vähä-älyinen, ruosteiseen haarniskaan pukeutunut ritari rakastunut? Ja tuo naiskenraali... Oliko tällä myös jotain tunteita Steineriä kohtaan? Uskomatonta kerrassaan.

Myös Marcus ja Blank seurasivat tilanteen kehittymistä omasta piilopaikastaan. He eivät olleet osanneet kuvitella mitään tällaista sen enempää kuin Eikokaan.

"Veli", Marcus kuiskasi.

"Ole hiljaa", Blank sähähti takaisin tuijottaen Steineriä ja Beatrixia, jotka lähestyivät toisiaan. Ritarin ilmettä hän ei valitettavasti voinut nähdä, sillä tämä oli selkä heihin päin, mutta kenraali ei näyttänyt ollenkaan omalta itseltään. Tämän kaikki kylmyys ja kovuus olivat kuin poispyyhkäistyt.

"Steiner", Beatrix sanoi uudestaan aivan kuin ei olisi muuta kyennyt sanomaankaan, ja voihan olla, että niin olikin.

"Beatrix", Steiner puolestaan toisti. Nuo kaksi eivät sillä hetkellä tainneet nähdä muuta kuin toisensa.

"Minun nenäni vuotaa", Marcus kuiskasi Blankille haluten vihjata, että olisi parempi häipyä paikalta ennen kuin hän aivastaisi ja heidät huomattaisiin.

"Tunge peukalosi sinne", Blank tuhahti irrottamatta katsettaan parista, joka tuijotti toisiinsa hyvin kiinteästi.

ATSHIUU!

Beatrix sävähti ja astui välittömästi askeleen taaksepäin. Kaikki pehmeys, mitä hänessä oli vielä hetki sitten näkynyt, katosi välittömästi ja kylmä ja kova kuori nousi jälleen pinnalle.

ATSHIUU!

Blank mulkaisi vieressään olevaa Marcusta murhaavasti, mutta tämä vain piteli nenästään kiinni. Samassa kuitenkin Baku ilmestyi Steinerin vasemmalta puolelta laiturille niistäen suureen nenäliinaan vuotavaa nenäänsä. Mitä ihmettä Tantaluksen johtaja oli tehnyt Alexandrian linnan alueella?

"Pomo!" Blank huudahti ja astui pois piilopaikastaan saaden kaikki tuijottamaan itseään.

"Sinä pilasit koko jutun!" Eiko huudahti samassa ja ryntäsi myös esiin sanellen syytöksiä Bakun niskaan. Hän olisi todellakin halunnut nähdä, mihin tilanne olisi kehittynyt, jos tuo älypää ei olisi sitä keskeyttänyt.

Freya, Amarant ja Vivi istuskelivat samassa baarissa, jossa Zidane oli aiemmin päivällä viettänyt aikaansa yhden ainokaisen, täysin koskemattoman tuopin edessä. Ja juuri tuota nimenomaista nuortamiestä he kaipasivat sillä hetkellä. Tämä kuitenkin näytti kadonneen salaperäisesti.

"Minneköhän hän meni?" Freya pohdiskeli ääneen. Zidanella ei ollut tapana tehdä katoamistemppuja.

"Kuka tietää..." Amarant tuhahti.

"Minä menen etsimään häntä", Vivi sanoi reippaasti nousten pöydän äärestä ja juosten baarin ovelle. Sen pidemmälle hän ei kuitenkaan ehtinyt, sillä Eiko asteli sisälle. Vivi törmäsi itseään muutaman vuoden nuorempaan tyttöön ja kaatui selälleen maahan.

"Aah! Hei, varo vähän!" Eiko huudahti vihaiseen sävyyn Vivin noustessa lattialta anteeksi pyytäväisenä. "En ole nyt hyvällä tuulella, joten pysy poissa tieltäni!"

Vivi näytti hyvin surkealta. Ei hän ollut halunnut loukata Eikoa, mutta hän ei ollut tiennyt, että tyttö oli astumassa baariin samalla hetkellä kuin hän oli ryntäämässä ulos. Ei hän ollut tehnyt sitä tahallaan. Pieni maagi oli juuri aikeissa pyytää anteeksi, kun isonenäinen mies tempaisi baarin oven auki ja asteli sisälle.

"Anteeksi, oletko nähnyt nuorta naista, jonka nimi on Eiko?" mies kysyi Viviltä saman tien.

Vain vähän matkan päässä oleva Eiko kääntyi ympäri ja katsoi miestä pitkän aikaa ennen kuin avasi suunsa.

"Ai, sinähän olet se nörttityyppi", tyttö totesi suoraan. Tohtori Tot naurahti ääneen:

"Ja sinä olet yhtä energinen kuin aiemminkin."

"Jup, minä olen aina energinen!" Eiko julisti hymyillen leveästi. *Mutta oikeasti minuun sattuu sisäisesti, koska Zidane ei ole kiinnostunut minusta...*

”Sanoitko sinä jotain?” tohtori kysyi katsoen tyttöä tarkasti.

”En tietenkään”, Eiko vastasi nopeasti epäillen ajatelleensa ääneen. ”Etkös sinä tullut tänne puhumaan minulle jostain?” hän kysyi sitten. Kai tuolla hepulla oli jokin syy etsiä häntä.

”Tosiaan. Melkein unohdin. Sinun kyläsi... Mikä sen nimi olikaan?” tohtori tiedusteli. Asia oli vaivannut häntä siitä lähtien, kun hän oli tavannut Eikon aiemmin päivällä.

”Madain Sari”, Eiko vastasi.

”Juuri niin. Haluaisin kysyä sinulta muutaman kysymyksen Madain Sarista”, Tot sanoi.

”Kerron sinulle tietenkin kaiken, koska sinä autoit minua. Mutta miksemme menisi sinun kotiisi, voisimme rentoutua siellä?” Eiko ehdotti julkeasti.

”Minun kotiini? Se sijaitsee Trenossa, joka on aika kaukana täältä...”

”Trenossa? Se kuulostaa siistiltä paikalta! Minua kiinnostaisi käydä siellä kiertelemässä! Minä haluan mennä sinne!” Eiko innostui. Nyt kun hän oli vihdoinkin päässyt pois Madain Sarista, hän halusi tutustua mahdollisimman moneen paikkaan. Kuusivuotiaalle maailma oli suuri ja ihmeellinen, eikä hän halunnut jättää mitään näkemättä.

”Minä tulen mukaanne”, kuului yhtäkkiä kaikille varsin tuttu ääni baarin ovelta. Kukaan ei tiennyt, kuinka kauan Zidane oikein oli seisoskellut siinä, mutta ilmeisesti tämä oli kuullut ainakin keskustelun loppuosan. ”Trenossa on korttipelikelipailu menossa parasta aikaa, ja minä haluan osallistua siihen.”

”Korttipelikelipailu?” Vivi toisti. Hän muisti saman tien kortit, jotka oli saanut ollessaan Alexandriassa ensimmäistä kertaa (mistä tuntui nyt olevan jo ikuisuus). ”Kuulostaa kivalta. Minäkin haluan tulla mukaan.”

”Minäkin voisin tulla mukaan”, Freya totesi.

Amarant näytti olevan ainoa, joka ei olisi halunnut lähteä, mutta hän oli luvannut pysyä Zidanen joukkiossa. Siispä hänkin lupautui mukaan näyttäen koko ajan kuitenkin nyreää naamaa.

Tohtori Tot naureskeli hetken iloisesti, mutta toivotti sitten kaikki tervetulleiksi kotiinsa. Olihan mukava saada vieraita jälleen. Viimeksi hänen luonaan olivat vierailleet ritari Steiner, prinsessa Garnet sekä näiden ystävä Marcus. Siitäkin oli kuitenkin jo jonkin verran aikaa. Hyvin pian tohtori, Eiko, Vivi, Zidane, Freya ja Amarant suuntasivat matkansa kohti Gargant tunnelia, jota pitkin he pääsisivät helposti Trenoon.

LUKU II

KUN KAIKKI ON HYVIN...

Yö oli laskeutunut Alexandrian kaupungin ylle. Kirkas tähtitaivas näytti kauniilta ja loi rauhallisen tunnelman. Missään ei näkynyt ketään, sillä kaikki nukkuivat huolettomina vuoteissaan. Uuden kuningattaren myötä valtion asiat olivat vihdoinkin hyvin, ei ollut pelkoa sodasta, eikä muistakaan vaaroista.

Kaupungin porteille ilmestyi kuitenkin pian kaksi lyhyttä hahmoa, joista kumpikin oli pukeutunut hovinarrin asuun. Noilla kahdella oli kummallinen tapa kulkea ikään kuin hypähdellen. Jos joku olisi nähnyt heidät, tämä olisi varmasti tunnistanut kaksikon kuningatar Brahnen entisiksi hovinारेiksi, Zorniksi ja Thorniksi.

Mahdollisimman hiljaa hovinarrit hypähtelivät kaupungin porteilta sisäpuolelle saapuen aukealle, jonka keskellä oli patsas. Tuon patsaan luokse he sitten pysähtyivät ja kurkistelivat varovaisesti ympärilleen pimeässä kaupungissa.

”Kukaan ei ole täällä!” Zorn huudahti hiljaa.

”Eikö kukaan täällä tosiaan ole?” Thorn varmisti.

”Ei”, kuului vastaus.

”Varma oletko siitä?” Thorn kuitenkin intti edelleen.

”Riittää jo!” Zorn tuhahti ärtyneesti. Kyllä häntäkin hieman arvelutti palata takaisin Alexandriaan kaiken tapahtuneen jälkeen, mutta ylivarovaisuus oli turhaa. Hetken oli hiljaista, mutta sitten rauhattomampi, punapukuinen hovinari avasi suunsa.

”Nyt mitä me teemme?” tämä tiedusteli.

”Menemme kysymään prinsessa Garnetilta, voimmeko palata linnaan”, Zorn sanoi äänellä, josta yhä kuului lievä ärtymys.

”Palata linnaan? Voimmeko todella?” Thorn kysyi innokkaasti.

”En tiedä ennen kuin –” Zorn aloitti. Hänen lauseensa jäi kuitenkin kesken, sillä lähistöltä kuului askelia. ”Meidän täytyy piiloutua!” hän huudahti hiljaisella äänellä ja painautui Thornin kanssa tiiviisti patsasta vasten tirkistellen samalla äänen suuntaan.

Askeleet tulivat yhä lähemmäs, kunnes ne lopulta pysähtyivät aukean reunalle. Marcus ja Blank katselivat ympärilleen hitusen tylsistyneinä.

”Näyttää siltä, ettei täällä ole ketään”, Blank totesi hetken kuluttua tietämättä, että vain muutaman metrin päässä patsaan takana kaksi hovinaria pidätteli hengitystään peläten jäävänsä kiinni.

”Jep”, Marcus vastasi.

”Luulenpa, että tämä on oikeastaan ainoa, mitä voimme tehdä Zidanen hyväksi”, Blank pohdiskeli ääneen. ”Pitää yövahtia ja suojella Alexandrian rauhaa...”

”Jep, olen aivan samaa mieltä”, Marcus myönteli toverinsa vieressä.

Kaksikko katseli ympärilleen aukealla. Lopulta Blank kohotti katseensa ylöspäin vilkuillen kirkasta tähtitaivasta.

”Miten rauhallinen yö. Se on melkein pelottavaa”, nuorimies totesi hiljaa katsahtaen sitten ystäväänsä. ”Eiköhän kuljeta kierros loppuun?”

”Mikäpä siinä”, Marcus vastasi ja lähti kulkemaan pois päin aukealta Blankin seuratessa aivan hänen kannoillaan.

Kun askeleet olivat kaikonneet, Zorn ja Thorn uskalsivat viimein vetää henkeä ja tulla pois patsaan takaa.

”Se oli lähellä!” Zorn puuskahti.

”Mitäs nyt sitten?” Thorn kysyi tuijottaen kaksostaan huolestuneena.

”Emme voi tulla tänne niin kauan kuin nuo sekaantujat ovat täällä”, Zorn sanoi. ”Meidän täytyy lähteä Alexandriasta.”

Thorn nyökkäsi veljelleen vilkuillen vielä nopeasti ympärilleen. Hän olisi mieluusti palannut Alexandrian linnaan, jossa elämä oli suhteellisen helppoa, mutta nyt se ei ollut mahdollista. Niinpä hovinarrit hiipivät hiljaa pois kaupungista lähtien etsimään itselleen jostain yösijaa.

Myös Trenossa oli yö, mutta se ei vähentänyt kaupungin vilkkautta, kuten ehkä muualla kävi. Tuo kaupunki ei koskaan nukkunut, vaan aina joka puolella oli tapahtumia. Tällä hetkellä siellä oli menossa suuri korttipeliturnaus, joka kestäisi läpi yön.

Kaupungin laidalla sijaitsevassa tornissa oli juuri tällä hetkellä melkoinen tungos, sillä tohtori Tot oli juuri saapunut paikan päälle vieraidensa kanssa, eivätkä hänen asuintilansa olleet mitenkään erityisen suuret. Lisäksi järjestyttävän iso Gaia-pallo vei melkoisesti tilaa tornin yläkerroksessa sijaitsevassa huoneessa.

”En ole koskaan tiennyt tuosta salaisesta kulkutiestä...” Amarant totesi tuijotellessaan alas tornin ikkunasta.

”Pahoittelen tilan vähyyttä”, tohtori Tot sanoi kommentoimatta miehen huomautusta.

”Eipä sillä väliä”, Amarant murahti hiljaa.

”Hei, Amarant, oletko sinä ollut täällä aiemminkin?” Zidane kysyi.

"Oletko itse?" Amarant kysyi vastaamatta.

"Minäkö?" Zidane naurahti. "Olen ollut kaikkialla, missä on kauniita naisia!" Amarant soi nuorukaiselle yhden ainoan, tympääntyneen katseen, eikä vieläkään viitsinyt vastata tämän kysymykseen.

"Hei, voimmeko puhua Madain Sarista myöhemmin? Minä haluaisin käydä katselemassa ympärilleni?" Eikon touhottava ääni sai kaikkien huomion kääntymään violettihiuksiseen pikkutyttöön.

"Tietenkin. Ei meillä ole mitään kiirettä", tohtori Tot vastasi kärsivällisesti. Jotenkin Eiko muistutti hänestä prinsessa Garnetia nuorempana.

Eiko pyyhälsi saman tien portaikkoon, mutta palasi hetken päästä takaisin rynnäten Vivin nenän eteen.

"Mitä sinä tuijotat? Ala tulla!" tyttö huudahti maagille.

"Ku-kuka? Minäkö?" Vivi kysyi ihmeissään. Hän oli jokseenkin varma, ettei Eiko edes pitänyt hänestä. Ei kai tämä voisi pyytää häntä nyt seurakseen?

"Kyllä, sinä", Eiko vastasi ja tarttui Viviä tiukasti kädestä. "Olen ensimmäistä kertaa Trenossa, joten saat näyttää minulle paikkoja." Häkeltynyt Vivi ei ehtinyt millään tavalla estellä tyttöä, kun tämä oli jo kiskonut maagin mukaansa portaikkoon ja sieltä hetken päästä Trenon kaduille.

Muut jäivät katselemaan lapsien perään, kun nämä katosivat portaikkoon. Tohtori Tot mietti hetken, oliko ollut aivan viisasta päästää niin nuoria keskenään ulos yöllä, mutta tuli siihen lopputulokseen, ettei näillä ollut mitään hätää. Vivihän oli varsin voimakas musta maagi, ja Eiko vaikutti tulevan erittäin hyvin toimeen omillaan.

"Minäkin taidan tästä mennä. Käytän tämän ajan rentoutumiseen", Freya ilmoitti hetken kuluttua muille lähtien portaita pitkin alas.

"Entä sinä, Amarant?" Zidane tiedusteli rottanaisen kadottua joukkion näköpiiristä. Amarant kohautti vain olkapäitään, eikä vastannut, mutta lähti sitten kuitenkin portaikkoon. "Minä en ymmärrä häntä", Zidane sanoi tohtori Totille hitusen synkkänä.

"Tiesitkö, että nyt on viimeinen mahdollisuus ilmoittautua korttipeliturnaukseen?" tohtori kysyi yrittäen saada nuorukaiselle jotain muuta ajateltavaa.

"Sitten minun on varmaan parasta mennä ilmoittautumaan", Zidane totesi.

"Olen varsin taidokas pelaaja, kerro minulle, jos satut tarvitsemaan assistenttia", isonenäinen vanhus sanoi virnistäen pienesti.

"Hei, en minä ole niin surkea, että tarvitsisin apuasi!" Zidane huudahti muka vihaisesti.

"Ymmärrän", tohtori sanoi virnistäen vielä pienesti. "Onnea matkaan."

Eiko ja Vivi astuivat ulos tornista ja lähtivät kävelemään sillalle, jota pitkin he pääsisivät kaupunkiin. Vivi oli selvinnyt jo pahimmasta hämmästyksestään, vaikka yhä ihmetteli, miksi Eiko oli halunnut hänet mukaansa.

"Hmm... Mi-mikset sinä pyytänyt..." Vivi mutisi epävarmasti tytölle.

"Miksen pyytänyt Zidaneä vai?" Eiko varmisti aivan kuin olisi osannut odottaa maagin kysymystä.

"Ni-niin", Vivi sanoi.

"Ne kaksi ovat tyhmiä kuin palikat: eivät tajua, mitä tuntevat toisiaan kohtaan, ennen kuin joutuvat eroamaan", Eiko tuhahti. Vivi katsoi tyttöä nyt entistä hämmästyneempänä. Eihän tuo ollut mikään vastaus hänen kysymykseensä.

"Mitä sinä oikein tarkoitat?" poika kysyi varovaisesti.

"Aaaargh! Et sinä oikeasti voi olla noin tyhmä!" Eiko huudahti uskomatta korviaan. Vivi oli olevinaan häntä vanhempi, eikä tajunnut yksinkertaisintakaan asiaa. "Kuuntelepa nyt tarkasti. Zidane pitää Daggerista todella paljon, mutta hän haluaa näyttellä etäistä, joten he eivät ymmärrä toisiaan ja päätyvät riitelemään. Ymmärrätkö nyt?"

Vivi mietti Eikon sanoja hetken ajan, mutta puisteli sitten päätään. "E-en oikeastaan."

"Zidane näytteli etäistä minullekin. Hän on niin toivoton", Eiko mutisi välittämättä enää selittää Viville, mitä oikeastaan oli tarkoittanut. Heidän kävellessään hän katseli innokkaasti ympärilleen, kunnes pysähtyi hetkeksi jääden tuijottamaan vähän matkan päähän. "Hei, mikä tuo on? Onko se korttipelistadion?" tyttö huudahti ja säntäsi sisälle lähellä olevaan rakennukseen Vivin jäädessä tuijottamaan hänen peräänsä.

"Hei odota..." poika huudahti, mutta liian myöhään. "Hän katosi..."

Samassa Vivi tunsu jonkun kopauttavan häntä olkapäälle. Pieni maagi käännähti ympäri hämillään.

"Etkös sinä ole..." etäisesti tutun näköinen mies aloitti pohtivasti. Vivi katsoi miestä kummastuneesti, kunnes hymyili tälle keltaisilla silmillään. Hän tunnisti miehen Marcoksi, jonka kanssa oli jutellut aina käydessään Trenossa. Edellisellä kerralla, kun he olivat tavanneet, Marco oli järjestänyt Viville kyydin Alexandriaan, jotta tämä olisi päässyt katsomaan Tantaluksen näytelmää.

Tuttavukset lähtivät kulkemaan katua pitkin eteenpäin jutellen samalla iloiseen sävyyn.

"En olisi uskonut enää ikinä törmääväni sinuun", Marco huomautti kuitenkin hetken päästä, kun kaksikko oli saapunut Trenon porteille.

"Yhmm", Vivi ynähti kysymättä, miksi mies oli sellaista kuvitellut. "Kiitos, kun autoit ilmalaiva-asian kanssa."

"Mitäpä tuosta", Marco sanoi huolettomasti. "Pomoni on hyvä mies. Kuka tahansa muu olisi kieltäytynyt. Sinun pitäisi kiittää häntä. Hän se suostui viemään sinut ilmaiseksi Alexandriaan."

"Niinpä..." Vivi mutisi.

"Eikös siellä sattunut onnettomuus kesken näytöksen? Tapahtuiko sinulle mitään?" Marco tiedusteli muistaessaan, miksi Vivi oli Alexandriaan halunnut.

"Yhmm, kyllä... Ei minulle mitään käynyt", Vivi mutisi jälleen. Jostain syystä hän ei ollut kovin halukas enää puhumaan Marcon kanssa. Ilmeisesti mieskin tajusi tämän, sillä hän alkoi tehdä lähtöä.

"Hyvä. Kuule, minun täytyy palata töihin", hän sanoi muistaen sitten vielä jotain. "Etkös sinä asu Trenon lähellä?"

"Ky-kyllä", Vivi vastasi.

"Perheesi on varmasti huolissaan sinusta. Menehän pian kotiin", Marco huomautti ja lähti sitten kulkemaan pois päin. "Nähdään taas!" hän huikkasi vielä ennen kuin katosi kadunkulmasta.

Vivi tuijotti miehen perään. Huomautus oli tuntunut jokseenkin kurjalta. Vivin isoisa oli kuollut, eikä hänellä ollut muuta perhettä. Koti olisi täysin tyhjä. Hetken pohdittuaan hän päätti kuitenkin poiketa siellä, koska hänellä ei ollut muutakaan tekemistä nyt, kun Eiko oli kadonnut omille teilleen.

Amarant oli kuljeskellut yksin Trenossa ja päätynyt lopulta erään kartanon edustalle. Hän totesi mielessään, ettei mikään ollut muuttunut tuossa paikassa sitten viime näkemän, vaikka edellisestä visiitistä olikin aikaa. Punarastainen mies kohautti turhautuneena olkiaan ja lähti jatkamaan matkaa.

Samassa nelikätinen mies asteli ärtyneenä ulos kartanosta mutisten itsekseen: "Hemmetti, lintuleidi ei mennyt lankaan... Täytyy yrittää löytää uusi uhri..." Amarant käveli katsomatta eteensä ja tuli tönäisseeksi miestä, mutta jatkoi vain eteenpäin välittämättä.

"Saamari! Etkö aio edes pyytää anteeksi?" nelikätinen mies karjaisi hänen peräänsä. Amarant pysähtyi ja kääntyi katsomaan taakseen.

"En."

"Mitä? Olen kuuluisa..." toinen mies aloitti jääden sitten tuijottamaan Amarantia. "Huh, olen nähnyt sinut jossain aiemminkin. Sinä olet... sinä olet... Flaming Amarant!"

Pari ohikulkijaa ilmeisesti kuuli miehen sanat, sillä nämä vilkaisivat kaksikkoa kauhistuneina, mutta kääntyivät sitten nopeasti pois päin kuin eivät olisi kuulleetkaan mitään.

"A-anteeksi", nelikätinen mies mutisi ja ryntäsi hyvin nopeasti pois paikalta.

Amarant tuijotti tylsistyneenä miehen perään, eikä edes huomannut Eikon lähestyvän häntä utelias ilme kasvoillaan.

"Mitä tapahtui, Amarant? Tuo jätkä oli aivan kauhuissaan." pikkutyttö kysyi. "Aa, nyt tiedän. Sinä kiusasit häntä. Eikö niin?"

Rastapää ei vaivautunut vastaamaan tytölle. Hän inhosi lapsia, varsinkin uteliaita ja ärsyttäviä sellaisia... ja Eiko oli molempia.

"Isoisäni sanoi aina, että kiusaajat ovat oikeasti vain pelkureita", Eiko katsoi asiakseen huomauttaa saaden Amarantin näyttämään entistäkin ärtyneemmältä.

"Jätä minut rauhaan", mies sanoi matalalla äänellä ja lähti jatkamaan matkaansa.

"Outoa..." Eiko mutisi ihmetellen miehen käytöstä. "Hei, Amarant, minne sinä olet menossa?" hän huudahti tajutessaan miehen lähtevän. Amarant ei kuitenkaan enää vastannut hänelle, vaan katosi pian tytön näköpiiristä. "Outoa..." Eiko mutisi uudemman kerran.

Lopulta tyttö vain kohautti olkiaan ja jatkoi kaupungin tutkimista. Hänellä oli vielä paljon nähtävää, sillä hän ei ollut koskaan ollut missään näin kiehtovassa paikassa. Toki Alexandriakin oli ollut upea paikka, mutta jostain syystä Treno kiehtoi tyttöä vielä enemmän.

Hetken päästä Eiko saapui kauppaan, jossa myytiin jos jonkinmoista tavaraa. Siellä oli pieniä patsaita, vanhoja aseita ja ties mitä muuta. Myyjää ei näkynyt missään, joten tyttö vaelsi kaupan toiseen kerrokseen jääden sitten kuuntelemaan keskustelua, joka kantautui alakerrasta. Ilmeisesti kauppaan oli tullut toinenkin asiakas ja ehkä myyjäkin oli jopa ilmestynyt paikalle.

Tyttö ryhtyi tutkiskelemaan kaupan yläkertaa keskustelun jatkuessa yhä alhaalla. Yhtäkkiä Mog kuitenkin liikahti levottomasti hänen paitansa sisässä.

"Kupopoo!" se huudahti.

"Mitä?" Eiko kysyi.

"KUPO!" Mog vastasi saaden tytön käännähtämään ympäri. Nelikätinen mies oli ilmestynyt portaikkoon ja käveli nyt suoraan Eikon luokse.

"Hei, mitä sinä teet?" Eiko kysyi mieheltä epäilevällä äänellä.

"T-terve, pikkutyttö", mies sanoi hymyillen hieman.

"Ai, sinä olet se tyyppi, jota Amarant kiusasi", Eiko totesi tunnistaessaan miehen. Tämä naurahti vaivautuneesti.

"Älähän höpise."

"Niinkö? No, mitä voin tehdä hyväksenne, herra Nössö?"

Mies näytti hitusen ärtyneeltä, mutta pyyhki ilmeen nopeasti pois kasvoiltaan ja hymyili sitten Eikolle.

"Oletko uusi täällä?" Eiko nyökkäsi pienesti.

"Olen katselemassa nähtävyyksiä."

"Minähän voisin näyttää sinulle paikkoja", mies ehdotti välittömästi.

"Ei kiitos. Pärjään hyvin yksinkin", Eiko vastasi.

"Odota!" mies huudahti peläten selvästi, että Eiko lähtisi. *Hemmetti, miksi minun täytyy keskustella tämän kakaran kanssa? Minun tarvitsee vain napata hänet ja törmätä sitten Amarantiin. Hänestä luvattu palkkio on pian minun!* Nelikätinen mies tuijotteli Eikoa ajatuksissaan. Kun hän oli aiemmin paennut Amarantia, hän oli kuitenkin jäänyt vakoilemaan miestä matkan päästä ja nähnyt tämän tuon pikkutytön seurassa. Hän ei ollut koskaan tiennyt, että lapset olivat Amarantin heikko kohta. No, nyt se oli selvinnyt, ja hän oli päättänyt käyttää tietoa hyväkseen ja rikastua sitten hieman.

"Minä lähden", Eiko sanoi suunnaten portaikkoon.

"Odota, minä tarjoan sinulle päivällisen!" nelikätinen mies huudahti nopeasti ensimmäisen asian, joka hänen mieleensä tuli. Eiko kääntyi katsomaan miestä hämmästyneenä.

"Päivällisen?"

"Juuri niin. Mitä haluaisit syödä?" mies kysyi. Juuri samaan aikaan Quina lähestyi miestä takaapäin. Eiko tuijotti tätä hämmästyneenä. Mistä tuo... tuo... otus oli ilmestynyt? Oliko Quina kenties ollut jossain syvemmällä kaupassa? "Trenon gelatoa, meriheinä pastaa... Valinta on sinun."

"Sinä sanoa, että sinulla olla herkullista ruokaa?" Quina tiedusteli samassa miehen takaa saaden tämän hätkähtämään ja kääntymään ympäri.

"Kyllä, monia herkullisia..." mies mutisi kääntyessään, mutta hänen lauseensa jäi kesken, kun hän näki Quinan. Mikä tuo oli?

"Hei, Quina!" Eiko tervehti ystävällisesti.

"Sinä sanoa, että sinulla olla herkullista ruokaa?" Quina toisti.

"Miksi minun täytyy... O-oletko sinä osa Amarantin joukkoa?" mies änkytti järkyttyneenä edelleen. *Ehkä Amarant palkkasi hänet suojelemaan tyttöä?* "O-olen pahoillani!"

Nelikätinen mies otti jalat alleen jo toisen kerran samana päivänä. Tällä kertaa hän ei kuitenkaan päässyt yhtä helpolla kuin edellisellä. Quina nimittäin ryntäsi hänen peräänsä ruuan toivossa.

”Todella outoa...” Eiko mutisi itsekseen.

”Kupopopo”, Mog vastasi tytön paidan sisältä.

Zidane kuljeskeli kaikessa rauhassa pitkin Trenon katuja ja katseli ympärilleen. Siitä, kun hän oli viimeksi ollut täällä, oli varmasti kulunut jo yli vuosi. Silti kaupunki ollut juurikaan muuttunut. Muutamia rakennuksia oli korjattu tai laajennettu, yöt olivat yhtä vilkkaita kuin päivät ja slummialueella sai varautua ryösteleviin kakaroihin. Siellä täällä näkyi myös juopuneita, jotka torkkuivat selkä seinää vasten tai tyhjensivät viinapullojaan.

Mikään tuosta ei kuitenkaan kiinnostanut Zidanea erityisemmin. Garnet pyrki väkisinkin hänen mieleensä. Tytön silmät ja hymy kummittelivat hänen mielensä perukoilla, vaikka hän pyrkikin työntämään prinsessan ajatuksistaan. Lopulta hän päätti kiiruhtaa korttipeliareenalle, jotta voisi rauhassa keskittää ajatuksensa johonkin muuhun kuin Garnetiin.

Rakennuksen eteen oli kertynyt pienoinen jono, sillä rekisteröinti päättyisi piakkoin. Jonottaessaan Zidane naputti kärsimättömänä jalkaansa maahan toivoen, ettei vain olisi tullut paikalle liian myöhään. Hänellä kuitenkin kävi tuuri. Kun hän vihdoinkin pääsi ilmoittautumisluukulle, vastaanottaja ilmoitti hänelle, että hän oli viimeinen joka pääsisi rekisteröitymään turnaukseen, sillä aika umpeutuisi muutaman minuutin sisään.

Luukulla oleva mies kirjasi Zidanen tiedot ylös ja selosti samalla nuorukaiselle turnauksen säännöt. Zidanen täytyisi voittaa kaksi karsintaa, jotta hän pääsisi haastamaan viime vuoden mestarin. Nuorukainen hymähti. Säännöt olivat samat kuin ennenkin. Hän oli osallistunut turnaukseen nuoresta iästään huolimatta jo kaksi kertaa. Kummallakin kerralla hän oli selvinnyt ensimmäisestä karsinnasta, mutta hävinnyt sitten toisesta.

”Millainen mestari mahtaa olla?” Zidane tiedusteli mieheltä kartoittaakseen mahdollisuuksiaan, mikäli voittaisi karsinnat.

”Katso ja pala”, mies vastasi salaperäisesti.

”Onko mies niin hyvä?” Zidane puolestaan kummasteli. Todennäköisesti mestarin voittaminen tulisi olemaan hyvin vaikeaa.

”Kyllä, hyvinkin pitkälti niin...” rekisteröijä totesi myhäillen.

”Kerro nyt, millainen hän on!” Zidane huudahti ärtyneenä toisen salaperäisyyteen.

Mies kumartui luukultaan lähemmäs Zidanea ja kertoi hänelle jotain kuiskaten. Zidanen silmät pyöristyivät hieman hämmästyksestä ja hän nyökkäili innoissaan. Illasta voisi kehkeytyä erinomainen. Hän tarvitsisi vain voittaa molemmat karsinnat.

"Vai on tyttö merimiespukuun pukeutuva söpöläinen! Olisi loistavaa päästä haastamaan hänet!"
nuorukainen totesi ääneen ja virnisti itsekseen.

Leveästi hymyillen Zidane asteli rakennukseen, jossa korttipeliturnaus pidettäisiin. Odottaessaan ensimmäisen karsinnan alkua hän jo muodosti mielessään alustavan suunnitelman. Ensimmäinen karsinta olisi tietenkin helppo, joten hän pääsisi varmasti jatsoon. Toisessa karsinnassa hänen täytyisi kiinnittää vastustajiinsa erityistä huomiota. Hänen täytyisi pelata paremmin kuin koskaan. Tosin hänellä oli ollut reilu vuosi aikaa kehittyä edellisestä kerrasta, joten varmasti hän nyt selviytyisi jatsoon leikiten. Sitten hänen ei tarvitsisikaan tehdä muuta kuin hurmata mestari heidän ottelunsa aikana. Ei ollut väliä, voittaisiko hän pelin vai ei. Hän aikoi voittaa tytön itselleen.

Amarant pysähtyi huutokaupan edustalle ja totesi tyytyväisenä mielessään karistaneensa pikkupennun kannoiltaan. Hän ei kerta kaikkiaan voinut ymmärtää, miksi Zidane oli koonnut sellaisen ryhmän ympärilleen. Eiko oli äärimmäisen ärsyttävä, Vivi taas oli muuten vain omituinen ja entäs sitten...

"Kappas, sinäkin täällä, Amarant", Freyan ääni kuului miehen selän takaa saaden tämän kääntymään ympäri. "Mitä katselet?"

... Freya, joka oli aina hiljainen ja josta ei oikein ottanut selvää.

"Oletin, että sinä olisit hiljaista tyyppiä", Amarant totesi ja toivoi, ettei Freya alkaisi esittää yhtä tyhmiä kysymyksiä kuin Eiko. Toisaalta rottanainen vaikutti paljon viisaammalta kuin kuusivuotias pikkutyttö, joten ehkä tämä myös älyäisi itse, ettei Amarant juurikaan kaivannut ketään ympärilleen.

"Niinkö?" Freya kysyi ja kohautti olkapäitään. "Ehkä olen muuttunut. Se on luultavasti hänen vaikutustaan."

"Zidanen vai?" Amarant tuhahti ja päätti jättää aiheen sikseen. "Oletko saanut rentouduttua?" hän tiedusteli sen sijaan ihmetellen omaa käytöstään. Miksi ihmeessä häntä kiinnosti puolitutun naisen ajankäyttö?

"No, oikeastaan olen yrittänyt ottaa selvää Kujasta. Jotkut ihmiset tuntuvat ajattelevan, että kuningas, joka omistaa Trenon kartanon, on hän. Sain selville, että Kuja todellakin omistaa rakennuksen, mutta ei ole mitään todisteita siitä, että Kuja olisi kuningas", Freya selosti miehelle. Hänen oli tarkoitus käyttää aikansa rentoutumiseen, mutta lopulta hän oli kuitenkin päätenyt tekemään tutkimusta, sillä hän oli sattumalta kuullut muutaman ihmisen puhuvan Kujasta. "Entä oletko sinä saanut mitään selville?" Freya kysyi puolestaan Amarantilta.

"En oikeastaan mitään", Amarant vastasi. Hän ei ollut edes vaivautunut perehtymään Kujan asioihin.

"Hmmm... no, ehkä huutokaupanpitäjä tietää totuuden", Freya mutisi enemmän itselleen kuin miehelle. Mikäli hän oikein muisti, kartano oli joskus ollut huutokaupattavana, joten huutokaupanpitäjä saattaisi tietääkin Kujasta jotain.

"Sinuna en toivoisi liikoja", Amarant sanoi. Freya nyökkäsi miehelle mietteläänä ja päätti sitten itse vaihtaa puheenaihetta.

"No, mikä sinun tarinasi on? Näytät olevan tottunut liikkumaan täällä. Oliko sinulla jokin syykin lähteä mukaan, kun päätimme tulla tänne?" nainen tiedusteli.

"Ei oikeastaan. Olen vain työtön vartija", Amarant vastasi.

"Todellako?"

"Homma oli tuskallisen pitkäveteistä... kunnes hän ilmestyi."

Freya tuijotti miestä hetken. Hän? Puhuiko Amarant jostakusta, joka Freyan olisi pitänyt tuntea?

"Kerroin jo ihan liikaa", Amarant mutisi huomatessaan naisen häkellyneen ilmeen. Hän käänsi Freyalle selkänsä ja aikoi poistua paikalta, mutta nainen tarttui hänen käsivarteensa ja pakotti hänet kääntymään ympäri. "Mitä, kiinnostaako sinua muka minun menneisyyteni?"

"Tietenkin minua kiinnostaa", Freya vastasi. Vaikka Amarant ei ollut tähän mennessä näyttänyt hänelle juuri minkäänlaisia ystävyyden merkkejä (pikemminkin päinvastoin), miehen menneisyys jostain syystä kuitenkin kiehtoi häntä.

Amarant vajosi mietteisiinsä hetkeksi. Hän ei voinut ymmärtää, miksi naista kiinnosti hänen menneisyytensä tai ylipäätään hänen seuransa, koska heti alkuun oli näyttänyt siltä, etteivät he tulisi ollenkaan toimeen. Toisaalta ei varmaan olisi haittaakaan kertoa Freyalle, mitä hänelle oli tapahtunut. Nainen vaikutti varsin luotettavalta ihm... persoonalta.

"Tapasimme täällä ensimmäistä kertaa", mies kertoi Freyalle.

"Kenen kanssa?"

"Zidanen."

"Luulin, että te vasta tutustuitte toisiinne!" Freya huudahti hämmästyneenä. Zidane ei ollut maininnut mitään siitä, että tunsii Amarantin entuudestaan. Nuorukainen oli ainoastaan huomauttanut, että oli törmännyt tähän Madain Sarissa, voittanut taistelussa ja saanut siten Amarantin liittymään heidän joukkoonsa.

"En usko, että hän muistaa koko juttua", Amarant sanoi kohauttaen hartioitaan. "Työskentelin kartanon vartijana. Olin tylsistynyt ja halusin taistella. Ei ollut väliä ketä vastaan, halusin ainoastaan päästä purkamaan turhautumistani."

”Juuri silloin Zidane ryntäsi ulos kartanosta. En tiedä, miten hänen oli onnistunut päästä sinne, vaikka olin ollut vartiossa. No, joka tapauksessa hän vaikutti sopivalta vastustajalta, joten astuin hänen eteensä ja aioin haastaa hänet kaksintaisteluun.

”Zidane näytti säikähtäneeltä ja perääntyi pari askelta. Hän kysyi, kuka olin, kun kerroin haluavani taistella. Hyvin nopeasti hän kuitenkin arvasi, että olin kartanon uusi vartija, josta oli kohuttu kaupungilla.

”Siinä vaiheessa Zidane tuntui innostuvan taistelusta. Olimme juuri valmiina aloittamaan kaksintaistelun, kun sisältä ryntäsi kaksi vartijaa. En ollut nähnyt heitä aiemmin, mutta olinkin vasta aloittanut työt.

”Yllätyin täysin, kun Zidane ei sitten ryhtynytäkään taistelemaan, vaan ryntäsi vartijoiden luokse. Hän väitti näille, että oli nähnyt minun tulleen ulos kartanosta varastetun tavarankanssa. Hän myös kertoi pidätelleensä minua vartijoita varten. Sitten hän jo juoksikin pois paikalta väittäen hakevansa poliisin paikalle.

”Vartijat yrittivät ottaa minut kiinni, mutta onnistuin pakenemaan paikalta. Niin minusta sitten tuli etsintäkuulutettu mies”, Amarant päätti kertomuksensa.

Freya nauratti. Zidane oli onnistunut huijaamaan Amarantia pahemman kerran, mutta rastapää oli myös itse toiminut typerästi. Jos Amarant ei olisi paennut, vaan jäänyt paikalle selvittämään asian, etsintäkuulutettuna saattaisi nyt olla hänen sijastaan Zidane.

”Mikä on noin hauskaa?” Amarant ärähti naiselle.

”En olisi uskonut, että menisit noin lapselliseen halpaan”, Freya vastasi rehellisesti.

”Se ei ole sinun huolesi.”

”Anteeksi”, Freya sanoi katuvaisena. Tapahtuman täytyi olla arka paikka Amarantille.

”Älä kuitenkaan käsitä minua väärin”, Amarant huomautti hetken hiljaisuuden jälkeen. ”En kanna kaunaa Zidanelle. Minun täytyy vain oppia ymmärtämään häntä... Hän ei mahtale voimillaan. Hän vain haluaa olla ystäviensä kanssa...”

Freya oli hetken hiljaa miettien asiaa. Jostain syystä Amarantin sanat toivat hänen mieleensä Sir Fratleyn, miehen, jonka hän oli kadottanut vuosia sitten ja jota hän oli etsinyt siihen asti, kunnes oli liittynyt Zidanen joukkioon.

”Teidän oli tarkoitus tavata uudelleen”, nainen sanoi lopulta. ”Miehet, jotka seuraavat samaa polkua, joutuvat kohtaamaan toisensa jonain päivänä. Niin eräs henkilö sanoi minulle kauan sitten.”

Nainen jätti Amarantin seisoskelemaan yksin, mutta vilkaisi miestä vielä ennen kuin kääntyi kulman taakse. ”Rehellisyys on hyve, jos pystyt selviämään hengissä”, hän sanoi vielä ennen kuin katosi näkyvistä jättäen Amarantin ihmettelemään, mitä hän oli oikein tarkoittanut.

Zidane sai todeta, etteivät haastajat olleet tänä vuonna helpoimmasta päästä. Nuorukainen sai laittaa kaiken taitonsa peliin, että onnistui voittamaan ensimmäisen välierän. Tetra Master oli haasteellinen peli. Sen säännöt kyllä oppi hetkessä, mutta pelitaktiikan hallitsemisen oppiminen saattoi viedä jopa vuosia. Monet olivat hankkiutuneet suuriin velkoihin alettuaan pelata rahasta, vaikkeivät vielä hallinneetkaan peliä kunnolla.

Toisessa välierässä Zidane joutui työskentelemään vieläkin kovemmin kuin edellisessä. Hän valitsi parhaat korttinsa, mutta silti voitto näytti epätodennäköiseltä. Lopulta hän kuitenkin pääsi toivomaansa lopputulokseen muutaman onnenkantamoisen sekä vastapelaajien kohtalokkaiden virheiden takia, ei siis omaa ansiotaan.

Selvittyään onnen kaupalla voittajaksi toisesta välierästä Zidane ei voinut uskoa, että oli todella tehnyt sen. Hänen oli erittäin vaikea jäädä paikoilleen istumaan ja odottamaan edellisen vuoden mestarin saapumista paikalle.

Tällä välin Eiko oli kyllästynyt kiertelemään kaupungilla. Valitettavasti hänen rakas ystävänsä Mog oli kuitenkin eri mieltä. Eiko ja Mog olivat kierrellessään törmänneet sattumalta trenolaiseen moogleen, ja Mog oli innostunut keskustelemaan tämän kanssa. Lopulta Eiko ei ollut enää jaksanut seurata sivusta mooglejen keskustelua, vaan oli sopinut Mogin kanssa palaavansa itse Totin luokse ja hakevansa Mogin myöhemmin. Tytöllä ja mooglella oli telepaattinen yhteys, joten Mog saattoi helposti ilmoittaa, kun olisi valmis palaamaan Eikon luokse.

Kun Eiko saapui tohtori Totin torniin, hän löysi miehen tarkkailemasta karttapalloaan.

”Tervetuloa takaisin! Mitä pidit Trenosta?” vanhus kysyi pikkutyöltä heti huomattuaan tämän. ”Olihan se ihan kiva paikka”, Eiko vastasi. Toisaalta Treno oli hänen mielestään upea paikka, mutta loppujen lopuksi se oli hieman liian iso hänen makuunsa.

"Pidätkö sitten enemmän omasta kylästäsi?" isonenäinen tohtori halusi tietää.

"Kyllä, mutta on hauskaa tavata uusia ihmisiä. Minulla on tähän asti ollut vain moogleja seuranani", Eiko kertoi rehellisesti.

"Vain moogleja?" Tot kummasteli kiinnostunut ilme kasvoillaan. "Missä muut ihmiset sitten ovat?"

"He ovat poissa. Olen yksin", tyttö sanoi teeskennellyn välinpitämättömästi. Eiko rakasti kyllä omaa kyläänsä, mutta nyt kun hän oli vihdoinkin saanut itselleen ystäviä, hän ei olisi ikipäivänä halunnut palata Madain Sarin yksinäisyyteen.

Tohtori Tot nyökkäsi pikkutytylle. "Ymmärrän. Olet siis ainut eloonjäänyt summonerien heimosta..."

"Miksi kaikki haluavat tietää sarvestani ja eidoloneista?" Eiko kysyi uteliaana. Sarvi otsassa oli hänen heimonsa tunnusmerkki, ja summonerit olivat tunnettuja erityisesti siitä, että he pystyivät kutsumaan eidoneiksi sanottuja hirviöitä toiselta todellisuuden tasolta avukseen. Jostain syystä asia kiinnosti ihmisiä suunnattomasti, vaikka Eikosta koko juttu oli aivan arkipäiväinen.

"Olen eräänlainen tutkija ja siksi olen utelias", tohtori vastasi välttelevästi. Todellisuudessa hän suorastaan janosi tietoa eidoloneista, koska hän oli tutkinut niitä ja summonereja koko ikänsä.

"Ahaa..." Eiko totesi ja vaihtoi puheenaihetta. "Sinähän olit Daggerin opettaja?"

"Olin kyllä."

"Opetä minua tulemaan samanlaiseksi hienoksi prinsessaksi kuin hän", Eiko sanoi innoissaan. Hän oli tavallaan ottanut Garnetin esikuvakseen.

Tot naurahti tytölle, sillä tässä oli jo valmiiksi hyvin paljon samaa kuin prins... kuningatar Garnetissa.

"Prinsessa oli aikoinaan samanlainen malttamaton tyttönen kuin sinä nyt", hän totesi Eikolle.

"Luuletko, että minusta tulee vielä hänen kaltaisensa, kun kasvan isoksi?" Eiko kysyi tyytyväisenä.

"Totta kai", tohtori rohkaisi tyttöä. Oli mukavaa nähdä innostunut ilme tämän kasvoilla.

Eikon kasvoille levisi tyytyväinen hymy. Hän oli saanut kuulla juuri sen vastauksen, minkä oli halunnutkin.

"Kiva, että olet sitä mieltä. Katsos, Dagger antoi minulle 'prinsessan merkkinsä'", tyttö uskoutui vanhalle miehelle.

"Prinsessan merkin?" Tot kummasteli.

"Niin, Dagger antoi minulle yhden omistaan. Nyt minulla on kaksi ja samoin hänellä", Eiko vastasi epäselvästi. Hetkeen isonenäisellä tohtorilla ei ollut aavistustakaan, mistä tyttö puhui,

mutta sitten tämä vilautti miehelle kaulassaan roikkuvaa kiveä. Siitä tohtori Tot tajusi välittömästi, mistä oli kyse.

”Tarkoitat legendaarisia kristalleja!” mies huudahti.

”Jep, siksi Daggerkin niitä kutsui”, Eiko sanoi ymmärtämättä, miksi isonenä innostui niin paljon.

”Aivan, aivan”, tohtori mutisi enemmänkin itselleen kuin tytölle. ”Kristalli siis jaettiin. Yksi pala säilytettiin Alexandriassa, kun taas muut lähetettiin Cleyraan, Lindblumiin ja... Summonerien heimo vei viimeisen palan Madain Sariin. Mutta miksi kristalli paloiteltiin? Mitä tapahtui 500 vuotta sitten, että niin piti tehdä...?” Mies hiljeni ja vajosi toviksi mietteisiinsä, kunnes taas muisti Eikonkin olevan paikalla. ”Anteeksi, eksyn joskus ajatuksiini”, Tot sanoi katsoen nyt tyttöä, joka vaikutti yhtäkkiä kovin levottomalta. ”Neiti Eiko?”

”Mog kutsuu minua”, Eiko mutisi. ”Mog halusi jutella täällä Trenossa tapaamansa mooglen kanssa, joten jätin hänet sen toisen mooglen seuraan. Mutta nyt jotain on vialla. Minulle on ikävä tunne tästä... Minun täytyy hakea Mog!” Häätäntyneenä Eiko säntäsi portaikkoon jättäen tohtori Totin tuijottamaan peräänsä.

Toisaalla edellisvuotisen korttipeliturnauksen voittaja saapui juuri paikalle keräten ihmisten kiinnostuneita katseita. Katseet saattoivat johtua siitä, että nuori nainen näytti erittäin sievältä merimiesasussaan, mutta todennäköisemmin ihmiset tuijottivat hänen mukanaan kulkevaa erittäin suurta oglopiä. Oglopit olivat isokokoisia hyönteisiä, joita esiintyi ympäri Gaiaa aivan pohjoisimpia osia lukuun ottamatta. Joissain paikoissa ne olivat myös suurta herkkua, mutta Usvamantereella ei ymmärretty moisten makuelämyksien päälle.

Kun mestari oli mennyt sisälle turnausrakennukseen, alkoi sen edessä kuiskuttelu. Monet miettivät, miksi nainen kuljetti mukanaan iljettävää hyönteistä. Useimmat epäilivät oglopin olevan lemmikki, mutta eräs mies esitti toisenlaisen teorian.

”Uskon, että oglop tuo onnea hänelle. Olen kuullut mestarin pelaavan pelkästään oglop-korteilla. Häntähän kutsutaan nimellä ’Erin oglop-mestari’.”

Zidane koki yllätyksen, kun ruskeahiuksinen nainen asettui oglopin kanssa istumaan häntä vastapäätä. Hän oli varma, että oli nähnyt naisen jossain aiemmin. Sitä paitsi myös ylisuuri oglop näytti erittäin tutulta. Erinkin hymyili Zidanelle kuin olisi tunnistanut tämän, mutta ei sanonut mitään.

Nuoren miehen peli ei mennyt kovin hyvin, sillä hän pohti kuumeisesti, missä oli naisen nähnyt aiemmin. Lopulta hän tajusi, että tämä oli työskennellyt Lindblumin linnassa, kun nuorukainen

oli vierailut siellä. Se taas tarkoitti, että oglopin täytyi olla hallitsija Cid, Garnetin setä! Hallitsija oli pettänyt vaimoaan, joka oli raivoissaan käyttänyt maagisia kykyjään ja muuttanut miehensä ötökeksi, ennen kuin oli häipynyt linnasta pysyvästi.

Vaikka Zidane oli onnistunut ratkaisemaan arvoituksen ja olisi taas pystynyt keskittymään peliin, hänellä ei ollut enää mahdollisuutta voittoa. Erin pieksi nuoremiehen pelissä helposti ja soi tälle iloisen virnistyksen.

Hieman myöhemmin kaikki kolme poistuivat rakennuksesta yhtä matkaa.

"Vai oli mestari ilmalaivan lentäjä Lindblumista", Zidane totesi. Erin nyökkäsi hänelle ja esitteli itsensä, sillä edellisellä kerralla he olivat nähneet toisensa vain ohimennen.

"Älä ole naurettava! Minä se mestari olen!" Cid kivahti ja pomppi vimmoissaan lyhyillä hyönteisen jaloillaan.

"Hei, hallitsija Cid. Huomaan, että olet yhä oglop", Zidane tervehti vihdoinkin myös 'miestä'.

"Ja sinä et ole vielä oppinut tapoja", Cid tuhahti nuorukaiselle.

"Höllää vähän", Zidane naurahti hyväntuulisesti. "Mitä te muuten oikeastaan teette täällä?"

"Pääasiassa osallistuimme turnaukseen, mutta halusin myös testata erästä asiaa", Cid vastasi salaperäisesti.

"Mitä?" Zidane halusi tietää.

"Uutta ilmalaivaamme, Hilda Garde 2:sta!" Cid kertoi innoissaan. Hänen hyönteisen kasvoiltaan saattoi, ihme kyllä, nähdä, että ilmalaivat olivat yksi hänen lempipuheenaiheistaan. Äskeisestä ärtymyksestä ei enää ollut tietoakaan, kun hän pääsi kertomaan Hilda Gardesta.

Myös Zidane muisti kuuluisan ilmalaivan. Cid oli ollut valmistamassa sitä, kun nuorukainen oli vienyt Garnetin Lindblumiin. Tähän mennessä kaikki olemassa olevat ilmalaivat olivat käyttäneet usvaa polttoaineenaan, mutta Hilda Garde 2:n oli tarkoitus lentää ilman sitä.

Ilmeisesti suunnitelma oli toteutunut, sillä Usvamantereella ei ollut enää usvaa, jota käyttää.

Zidane kumppaneineen oli nimittäin tuhonnut hirviön, joka oli tuottanut sitä.

"Tarkoitatko sitä, joka lentää ilman usvaa?" Zidane kuitenkin varmisti vielä.

"Oikein", Cid vahvisti. "Emme pääse vielä kovin nopeasti liikkumaan, mutta selvisimme kuitenkin Trenoon asti."

"Miksi juuri nyt?" Zidane kysyi tarkoittaen, miksi Cid oli juuri tällä reissulla halunnut testata ilmalaivaansa.

"Minulla on kumma tunne siitä, että horisonttiin keräytyy tummia pilviä. Se tietää vaikeuksia", Cid kertoi. Hänestä oli todellakin viime aikoina tuntunut siltä, että jotain ikävää oli tapahtumassa. Siksi hän oli kiirehtinyt uuden ilmalaivan valmistusta ja päättänyt testata sitä matkalla Trenon turnaukseen.

”Älä ole turhaan huolissasi. Kaikkivoipa kuningatar Garnet pitää kyllä huolen kaikesta”, Zidane totesi hieman katkeraan sävyyn. Samalla hän toivoi, ettei Cid ollut huomannut mitään. Olisi perin kurjaa, jos mies suuttuisi hänelle siksi, että hänen ja Garnetin välit eivät enää olleet entisellään.

Samassa Eiko ryntäsi paikalle laukaisten syntymäisillään olevan hankalan tilanteen. Tytön ilme oli kauhistunut ja hän hengitti raskaasti. Hetkeen tenava ei saanut sanaa suustaan, mutta kertoi lopulta etsineensä Zidanea joka paikasta.

”Tämä on kamalaa!” tyttö huudahti.

”Mikä?” Zidane kysyi alkaen itsekin huolestua. Olivatko Cidin epäilykset kuitenkin käymässä toteen.

”Niin hirveää! Trenolainen moogole kertoi minulle – ” Eiko aloitti hengästyneenä tietämättä, miten jatkaa.

”Mikä on vialla?” Cid pisti väliin.

”Alexandria! Jotain kauheaa on tekeillä!” Eiko sai viimein kiljuttua tajuamatta edes hämmästellä, että puhui juuri oglopille.

LUKU III

HYÖKKÄYS

”Rauha on vain varjo kuolon. Menneisyyden tuskan se unohtaa tuollon. Vaik’ lupaavia vuosia toivomme, tuhansia kyyneliä vuodatamme. Eilisen murhetta lähestymme. Ja kun kuu vielä sinisenä loistaa, aamunkoi sen verenpunaiseksi saa.”

Pitkähiuksinen mieshahmo hiipi esiin Alexandrian torin patsaan takaa ja vilkuili tyytyväisenä ympärilleen. Kaikkialla oli hiljaista ja rauhallista. Kaupunki ei aavistanut lainkaan sitä pian kohtaavaa tuhoa. Sinertävä täysikuu täytti taivaan lisäten entisestään harhaanjohtavaa rauhantuntua. Ilkikurinen hymy nousi Kujan naismaisille huulille. Tästä yöstä tulisi täydellinen.

”Miten lupaava päivä Alexandrialle”, mies puhui itsekseen. ”Garnetin valtaannousu on tuonut toivoa ja rauhan kuningaskunnalle. Ihmiset ovat riemuissaan; he uskovat upean tulevaisuuden odottavan heitä. Mutta juhlat eivät ole vielä ohitse... On aika valaista tilannetta!”

Kuja kohotti kätensä ylös ja loi katseensa taivaalle. Hän keskitti voimansa ja ajatuksensa suureen mustaan lohikäärmeeseen kutsuakseen sen todellisuuden toiselta tasolta materian tasolle.

”Entinen isäntäsi on täällä, Bahamut. Esitä sielunmessu kuningattarelle ja koko Alexandrialle!” Kuja huudahti niin, että ääni kaikui läheisten talojen seinistä.

Hetken oli aivan hiljaista, mutta sitten taivaanrannasta kohosi ensin korviavihlova karjaisu, joka herätti uneliaan kaupungin, ja sen jälkeen valtava musta, siivekäs hahmo. Lohikäärme suuntasi kohti Alexandriaa voimakkain siiveniskuun, ennen kuin veti syvään henkeä ja suuntasi tulisen henkäyksen kohti kaupungin kattoja, jotka roihahtivat välittömästi liekkeihin.

Hetki sitten vielä rauhassa nukkuva kaupunki oli pian kaaoksen vallassa. Ihmisiä ryntäsi kirkuen kaduille palavista taloistaan yrittäen samalla pelastaa sen, mitä pelastettavissa oli. Osa heistä ehti nähdä karmivan lohikäärmeen taivaalla, ennen kuin se katosi omalle todellisuuden tasolleen jättäen vain hirvittävän tuhon jälkeensä.

Myös Garnet havahtui omassa makuuhuoneessaan, jossa hän oli nukkunut kaikessa rauhassa. Hän ryntäsi ikkunaan vain nähdäkseen rakkaan kaupunkinsa ilmiliekeissä. Nopeasti hän veti vaatteet ylleen ja aikoi rynnätä ulos huoneestaan, mutta kenraali Beatrix ehti saapua hänen luokseen, ennen kuin hän edes sai oven auki.

”Teidän korkeutenne!” nainen huudahti.

"Se oli Bahamut, eikö niin, Beatrix?" Garnet varmisti kenraalilta, joka nyökkäsi. Kuningatar ei ollut itse nähnyt lohikäärmettä, mutta oli kuitenkin tunnistanut sen karjaisun... eikä mikään muu olisikaan voinut aiheuttaa tuollaista tulipaloa ja tuhoa vain muutamassa hetkessä. "Kokoa sotilaat", Garnet älysi lopulta järkytykseltään sanoa kenraalille.

"Kyllä, teidän korkeutenne. Sotilaanne ovat jo asemissa ja odottavat vain teidän käskyjänne", Beatrix vastasi ja viittoi Garnetia seuraamaan. Kenraali poistui kuningattaren makuuhuoneesta ja ohjasi nuoremman naisen linnan aulaan, jossa sotilaat jo todellakin odottivat valmiina toimintaan.

Garnet tuijotti hetken sotilaita tietämättä, mitä tehdä. Vaikka häntä olikin hänen koko ikänsä valmistettu kruununperilliseksi, tällaisesta tilanteesta ei oltu puhuttu kertaakaan. Hän ei ollut koskaan kuvitellut joutuvansa sotaan, sillä siitä oli selvästi kyse. Yksikään eidolon ei hyökkäisi kenenkään kimppuun omin päin, joten joku oli selvästi hyökännyt Alexandriaan. Lopulta hän jakoi sotilaat neljään ryhmään; keräämään tietoa, suojelemaan asukkaita, pyytämään apua Lindblumista sekä yhtä ryhmään valmistamaan linnan kanuunat vastahyökkäystä varten. Ohjeiden antamisen jälkeen Garnet näytti hyvin onnettomalta, sillä hänellä ei ollut aavistustakaan, oliko hän toiminut oikein.

"Hyvin se meni, teidän korkeutenne. Ensi kerralla sujuu jo paremmin", Beatrix lohdutti häntä, vaikka toivoikin, ettei seuraavaa kertaa koskaan tulisi. Sitten hän kumarsi Garnetille ja nappasi mukaansa vielä paikalla olevan kapteeni Steinerin. Garnet jäi vain tuijottamaan noiden kahden perään, kun nämä poistuivat paikalta liittyäkseen kaupunkia turvaaviin joukkoihin.

"Kaikki ovat menneet, enkä minä tiedä, mitä tehdä", Garnet mutisi itsekseen ja kääntyi katsomaan aulan seinällä roikkuvaa kuvaa, joka esitti hänen äitiään, kuningatar Brahnea. "Äiti, tarvitsen apuasi", hän kuiskasi hiljaa. Samassa huone täyttyi sinisestä valosta, ja kuningatar kaatui tajuttomana lattialle.

Beatrix ja Steiner selvittivät nopeasti tiensä linnasta kaupungille. Osa taloista oli yhä tulella ja sotilaat joutuivat auttamaan asukkaita turvaan rakennusten luota. Joelle oli jo muodostettu jono, jossa kuljetettiin ämpäreissä vettä, jotta talot saataisiin sammutettua.

Sammutustyö ei kuitenkaan sujunut hyvin, sillä Bahamutin lisäksi Kuja oli lähettänyt kaupunkiin jo joukon hirviöitä. Suuret, tuhatjalkaisia muistuttavat madot ahdistelivat kaupungin asukkaita ja sotilailla oli täysi työ taistella niitä vastaan.

Beatrix ja Steiner lähtivät raivaamaan tietään kohti matojen tulosuuntaa, koska he arvelivat niiden olevan vain lähettiläitä. Todellinen uhka oli jossain kauempana. Kovin nopeasti matkanteko ei kuitenkaan sujunut, sillä madot olivat ainakin kaksi kertaa Steinerin kokoisia ja niillä oli erittäin paksu nahka. Lisäksi niillä oli suu täynnä teräviä hampaita, eivätkä ne epäröineet käyttää niitä.

"Tässä sitä ollaan, Beatrix", Steiner sanoi kohottaessaan miekkansa suurta violettiä matoa vastaan.

"Annan kaikkeni Alexandrian puolesta", kenraali vastasi.

"Hyvin sanottu. Marssitaan kohti voittoa!" Steiner huudahti ja syöksyi sitten hyökkäykseen. Beatrix ryntäsi auttamaan miestä ja sai kuin saikin upotettua terävän miekkansa madon kylkeen. Haavasta purskahti tahmeaa limaa, joka tarttui naisen hiuksiin ja vaatteisiin. Beatrix ei kuitenkaan välittänyt siitä, vaan käänsi miekkaansa haavassa saaden lopulta madon kirkumaan kivusta, ennen kuin Steiner lopetti sen nopealla miekan iskulla pään läpi.

Reilun puolentunnin toivottoman taistelun jälkeen kumpikin sotilaista tunsu itsensä uupuneeksi. Matoja tuntui olevan yhtä paljon kuin heidän aloittaessaan.

"Tämä on hyödytöntä. Meidän on parempi palata linnaan", Beatrix sanoi hengästyneenä.

"Ei, en voi kohdata prinsessaa ennen kuin olen tuhonnut kaikki nämä pedot", Steiner vastusti välittömästi, vaikka oli itsekin väsynyt. "Olen vannonut kunniani kautta suojelevani prinsessaa, kaupungin asukkaita... ja ... Beatrix, minä... minä suojelen sinuakin!"

"Steiner..." Beatrix kuiskasi hiljaa ja tuijotti miestä sanattomana. Mies oli juuri sanonut jotain sellaista, mitä hän oli tältä aina halunnut kuulla.

"Varo!" Steiner huusi samassa ja syöksyi naisen ohitse tämän taakse. Hän upotti miekkansa jättimäisen madon rintaan juuri ennen kuin se ehti kumartua ja tarttua terävillä hampaillaan Beatrixiin. Limaa pursusi Steinerin päälle, ja mies hautautui madon painavan ruhon alle.

Beatrix tuijotti kohtausta hetken kauhuissaan, kunnes tajusi rynnätä kuolleen madon luokse. Hän työnsi miekkansa tupeen ja ryhtyi työntämään matoa pois Steinerin päältä. Hän ei olisi ikinä voinut uskoa, että yksi ylikasvanut hyönteinen olisi voinut painaa niin paljon. Hyvin hitaasti hän sai siirrettyä matoa, ja lopulta Steinerkin pääsi sen alla sen verran parempaan asentoon, että saattoi auttaa naista siirtämään otusta sen verran, että mies pääsi itse pois sen alta.

Kumpikin sotilas huohotti raskaasti, mutta aikaa lepoon ei juurikaan ollut. Jo nyt heitä lähestyi kaksi uutta hirviömäistä matoa.

"Beatrix, minun täytyy kertoa sinulle jotain..." Steiner sanoi uupuneesti. Hän ei enää jaksanut uskoa varmaan voittoon.

”Mitä?” Beatrix kysyi vilkaisten miestä sivusilmällä. Steinerin äänessä oli ollut jotain erilaista kuin ennen.

”Minä...” Steiner aloitti, muttei osannutkaan jatkaa. Madot lähestyivät yhä, ja Beatrix veti miekkansa uudelleen esiin.

”Säästä hyvästijättösi toiseen kertaan. Me elämme vielä seuraavaan päivään”, nainen sanoi ja syöksyi matoja vastaan miekka koholla.

Garnet havahtui hereille linnan kylmältä lattialta. Hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka kauan hän oli maannut tajuttomana. Ulkoa kantautui taistelun ääniä, mutta eräs toinen ääni kuitenkin kiinnitti hänen huomionsa. Hän oli varma, että jostain kantautui laulua. Nuori kuningatar nousi seisomaan ja keskittyi kuuntelemaan ääntä. Se tuli selvästi yläkerrasta.

Vaikka ulkona riehui täysi sota, Garnet suuntasi askeleensa portaikkoon. Hän halusi tietää, mistä ääni oikein kantautui ja kuka sen takana oli. Oliko hänen äitinsä lähettänyt apua, niin kuin hän oli pyytänyt?

Garnet ryntäsi linnan ylimpään kerrokseen ja näki samassa, että yläkerroksen aulan seinään oli paljastunut salaovi. Hän ei ollut nähnyt sitä koskaan aiemmin, eikä hänellä ollut aavistustakaan, minne se mahtoi johtaa.

Kuningatar asteli hitaasti oviaukolle. Sen takaa lähtivät nousemaan uudet portaat. Nyt musiikki kuului selvemmin. Se ei ollutkaan laulua, vaan pelkkä sävel.

”Mikä paikka tämä oikein on?” Garnet ihmetteli ääneen tuijottaen portaikkoa. ”Mitä minä täällä teen? Äiti? Zidane? Ei, en voi enää laskea heidän varaansa. Olen nyt Alexandrian kuningatar ja minun tehtäväni on suojella kuningaskuntaani.” Garnet rohkaisi mielensä ja lähti nousemaan pimeään portaikkoon. Jostain syystä hänestä tuntui, että hän löytäisi ratkaisun kaupungin pelastamiseen noiden portaiden päästä.

Samaan aikaan suuri ilmalaiva nousi Trenon lähistöltä. Zidanella oli mennyt tovi saada koko joukko kasaan, mutta vihdoinkin kaikki seisoivat ilmalaivan kannella sen noustessa ylös. Vivin löytäminen oli ollut kaikkein vaikeinta, mutta lopulta muut olivat törmänneet maagiin Trenon portilla, kun tämä palasi kotoaan. Nyt Vivi sitten kärsi omatunnontuskia, koska oli mielestään viivästyttänyt muiden lähtöä suunnattomasti. Tosin Quinasta oli ollut vielä enemmän vaivaa,

sillä häntä ei ollut löytynyt ollenkaan. Lopulta joukko oli päättänyt jättää tuon omituisen otuksen Trenoon ja palata hakemaan tämän myöhemmin.

”Tämä laiva vaappuu erittäin pahasti”, Freya totesi nojatessaan reelinkiin. Cid nyökkäsi niin hyvin kuin oglopin päällään pystyi.

”Sille ei voi mitään. Suunnittelin tämän laivan oglopina, eikä minulla ole aavistustakaan, mitä voi tapahtua”, mies selitti harmistuneena. Hän tiesi, että olisi kyennyt omana itsenään suunnittelemaan täydellisen ilmalaivan, mutta oglopin aivot olivat huomattavasti pienemmät kuin ihmisen, eivätkä ne edes toimineet samoin, joten oli jo saavutus sinällään, että hän oli pystynyt suunnittelemaan ilmalaivaa ollenkaan.

”Kuulostaa siltä, että voimme pudota hetkenä minä hyvänsä”, Zidanekin kommentoi ja vilkaisi reelingin yli alas maahan. Pudotuksesta tulisi pitkä, tosin olihan hänellä jo onneksi kokemusta sellaista selviämisestä.

”Ehkä, mutta uskoisin, että pääsemme ainakin Alexandriaan asti”, Cid sanoi toivoen todella olevansa oikeassa.

”Meidän on ehkä parasta nostaa peukut pystyyn sen puolesta”, Zidane naurahti väkinäisesti.

Pitkän aikaa oli hyvin hiljaista. Kaikki vain seisoivat paikoillaan ja katselivat eteenpäin. Matka Trenosta Alexandriaan ei olisi kovin pitkä ilmaitse, joten hyvin pian heidän olisi pitänyt saada linnan tornit näkyviin. Edessäpäin näkyi kuitenkin vain mustaa savua. Oliko kaupunki tullessa vai mitä oli tapahtunut?

Kun matkaa oli tehty jo jonkin aikaa, Vivi tuli nykimään Zidanea hihasta. Nuorukainen kääntyi katsomaan maagia huolestuneena.

”Zidane, minulla on paha olo”, Vivi sanoi surkeana.

”Se johtuu varmaankin lennosta”, Amarant huomautti Zidanen puolesta ja katsoi pikkuista maagia yllättävän ystävällisesti. ”Sinun kannattaisi mennä sisälle ja yrittää levätä. Koeta pysytellä keskellä laivaa, siellä ei keinuta niin paljon.”

”Mene vain, Vivi”, Cid sanoi, kun maagi ei tehnyt elettäkään liikkuaakseen, sillä Vivi oli itsekin hämmentynyt siitä, miten ystävällisesti Amarant oli häneen juuri suhtautunut.

”Okei... kiitos”, maagi sai vihdoinkin sanottua.

Vivi aikoi lähteä kannen alle, mutta tulikin sitten ajatelleeksi, ettei halunnut olla siellä yksin. Hän käveli laivan keulaan, missä Eiko kurkisteli alas reelingin yli, sillä hän arveli, että työstä saattaisi saada seuraa kannen alle. Samassa hän kuitenkin kiinnitti huomiota tytön rinnalta tulevaan kimalteluun.

”Eiko?”

"Mitä?" Eiko kysyi ja kääntyi vilkaisemaan Viviä.

"Näin jonkin kimaltavan", Vivi vastasi hämillään.

"Huh?" Eiko hymähti ja laski katseensa rinnalleen. Molemmat hänen jalokivistään kimaltelivat. Eikolle tuli kummallinen tunne, että asialla oli jotain tekemistä Garnetin kanssa. Ehkä kimallus oli jonkinlainen kutsu. Se herätti oudon tunteen pikkutytössä, ja tuossa tunteessa oli jotain ikaikaista, jota Eiko ei täysin ymmärtänyt. "Dagger!" Eiko huudahti kovaan ääneen.

Zidane kuuli Eikon huudahduksen ja ryntäsi saman tien pikkutytön ja maagin luokse.

"Dagger!" Zidane toisti. "Eiko, mitä on tekeillä?"

"Luulen, että kuulin juuri hänen äänensä", Eiko vastasi epävarmana. Samassa laiva alkoi täristä holtittomasti, ja Erin ilmoitti, että he olivat aivan Alexandrian linnan yläpuolella.

"Mikä hemmetti tässä laivassa on vialla..." Zidane manasi, ennen kuin todella tajusi, mitä Eiko oli juuri sanonut.

"Tämä valo", Eiko mutisi osoittaen kaulassaan roikkuvia jalokiviä. "Ehkä kyseessä on Pyhä Tuomio."

"Pyhä Tuomio?" Zidane toisti kaikuna. Mistä ihmeestä Eiko oikein puhui? Nuorukainen ei käsittänyt ollenkaan, mistä oli kyse.

Samassa Eiko kiipesi reelingille ja levitti kätensä kuin aikoisi hypätä alas. "Hei, mitä sinä oikein teet?!" Zidane huudahti kauhuissaan ja yritti tarttua pikkutyttöön.

"Summoner on kutsuttu. Alexanderin tuomio on tullut!" Eiko huudahti ja putosi alas. Zidanen sormet vain hipaisivat tytön vaatteiden selkämystä, mutta hän ei ehtinyt tarttua kiinni. Nyt hän saattoi vain katsella, kun Eiko katosi matalalla roikkuvien synkkien savupilvien sekaan.

Eiko näki pilvien vilisevän silmiensä ohitse. Hän olisi kai pitänyt olla suunniltaan pelosta, mutta hänen sisimpänsä oli vallannut rauha. Hetken päästä vapaapudotus vaihtui tasaiseen leijumiseen, kun hän laskeutui kohti Alexandrian linnan kattoa kuin jonkin maagisen voiman ohjaamana.

Lopulta Eiko näki katolla seisovan Garnetin, joka ojensi välittömästi kätensä pikkutyttöä kohti. Eiko laskeutui turvallisesti vanhempaa tyttöä vastapäätä pidellen kiinni tämän käsistä.

"Eiko? Kuinka... miksi sinä olet täällä?" Garnet kysyi hämmästyneellä äänellä. Hän oli juuri nähnyt Eikon leijuvaan häntä kohti ja hän oli ottanut tytön vastaan, jotta tämä saattoi laskeutua turvallisesti, mutta hän ei voinut käsittää, miten Eiko oli tipahtanut taivaalta hänen luokseen.

"Kuulin äänesi ilmalaivassa", Eiko vastasi aivan kuin se olisi selittänyt kaiken.

"Ei ihme. Minäkin tunsin sinun läsnäolosi, ja yhtäkkiä peityin kirkkaaseen valoon", Garnet sanoi yhä hämillään. Samassa kummankin tytön rinnalla roikkuvat jalokivet alkoivat jälleen kimmeltää.

"Se tapahtuu taas!"

"Dagger, se on kohtalon valo", Eiko sanoi tietäväisellä äänellä. Hän oli kuullut kotona Madain Sarissa, kun vanhemmat olivat puhuneet tällaisista tapahtumista.

"Mikä?" Garnet kysyi, eikä antanut sen seikan vaivata, että Eiko tiesi summonereihin liittyvistä asioista paljon enemmän kuin hän, vaikka Garnet oli sentään kymmenen vuotta Eikoa vanhempi.

"Summonerien kohtalon valo", Eiko selitti. "Se syntyy neljän jalokiven salaisista voimista. Tämä valo ilmestyy, kun pyhä eidolon kutsuu summoneriaan. Dagger, summonereina meidän täytyy seurata kohtaloamme!"

Garnet ei täysin ymmärtänyt, mitä Eiko oikein tarkoitti. Tohtori Tot oli kyllä opettanut hänelle jotain summonereita ja eidoloneista, mutta loppujen lopuksi tohtori ei tainnut itsekään tietää aiheesta kovin paljon. Sisimmässään Garnet oli hyvin kateellinen Eikolle siitä, että tämä oli vauvasta asti saanut opetusta, johon myös Garnet olisi ollut oikeutettu. Nyt ei ollut kuitenkaan aika murehtia sitä, koska hänellä oli kokonainen valtakunta pelastettavanaan.

"Hyvä on, mutta minä en tiedä, miten se tehdään..." Garnet vastasi Eikolle epävarmuutta äänessään.

"Ei se mitään. Minä opastan", Eiko sanoi tuntien itsensä hyvin tärkeäksi. Garnet oli hänelle esikuva, ja siksi hänestä oli hienoa päästä opettamaan tälle jotakin. "Ensin meidän pitää painaa kätemme vastakkain."

Garnet nyökkäsi ja irrotti vihdoin otteensa Eikon käsistä. Hän polvistui tytön eteen, jotta olisi ollut samalla tasolla tämän kanssa ja painoi sitten kämmenensä tytön kämmeniä vasten. Eiko nyökkäsi hyväksyvästi.

"Nyt rukoile koko sydäimestäsi", Eiko sanoi ja aloitti itse ääneen. Garnet kuunteli hetken ja liittyi sitten toisen tytön sanoihin.

"Oi, pyhä vartija, kuule meitä rukoilijoita. Pimeys on ympäröinyt meidät jälleen. Oi, pyhä vartija, kuule meitä rukoilijoita. Ohjaa meidät pimeydestä valoon."

Tytöt toistivat rukousta uudestaan ja uudestaan keskittäen kaiken energiansa siihen. Jonkin ajan kuluttua sinertävä energiakehä alkoi kiertää heidän käsiään. Yhtäkkiä tyttöjen ympäriltä

kohosi valtava sininen energia pylväs, jonka sivuille kasvoivat suuret valkoiset siivet. Alexander oli vihdoinkin ilmestymässä.

Myös Kuja havaitsi, mitä oli tapahtumassa. Hän kiinnitti katseensa linnaan ja virnisti leveästi. Tätä hän ei ollut osannut odottaa, mutta se ei haitannut häntä. Kuja keskitti jälleen voimansa ja kutsui Bahamutin, lohikäärmeiden kuninkaan uudelleen esiin.

Bahamut kohosi jälleen esiin taivaanrannasta ja lähti välittömästi karjuen hyökkäämään Alexanderia kohti. Yksikään Bahamutin tulisista henkäyksistä ei kuitenkaan koskaan saavuttanut tuota eidoloneista pyhintä. Alexander lähetti sinisen energia-aallon kohti Bahamutia, joka räjähti kappaleiksi... vain mustia nahan paloja satoi ympäri Alexandrian kaupunkia.

Kuja katseli eidoloninsa tuhoa hymy yhä karehtien huulillaan. Alexanderin voima oli suorastaan huumauttavaa.

"Kuinka kaunista... Alexander... legendaarinen eidolon", Kuja lausui hurmion vallassa. "Toivot siis puolustavasi linnaa siipiesi voimalla? Kuinka ihailtavaa. Voimasi ylittää jopa Bahamutin. Alexander, olen odottanut sinua. Olen kutsunut maagiset vaunut sinua varten, pidät niistä varmasti." Kuja myhäili hetken tyytyväisenä. Hän ei ollut osannut odottaa, että juuri Alexander ilmestyisi puolustamaan kaupunkia, mutta hän oli kuitenkin ollut varma, että Garnet käyttäisi jotain eidoloneistaan apunaan. Siksi hän oli tehnyt hieman järjestelyjä. "Invincible, tule esiin! Alexander, olet minun!" Kuja huusi levittäen kätensä kuin olisi rukoillut jotain korkeuksista.

Alexanderin yläpuolelle ilmestyi suuri silmämuna. Eidolon peitti välittömästi linnan suurten valkoisten siipiensä suojaan, mutta silmä ei kadonnut minnekään, vaan leijui vain paikoillaan tuijottaen eidolonia.

Silmämuna oli itse asiassa osa suuren ilmalaivan pohjaa. Tuo ilmalaiva oli leijunut jo jonkin aikaa Alexandrian linnan yllä, näkymättömissä nimensä mukaisesti. Edes Hilda Garde 2:lla sitä ei oltu huomattu, vaikka laiva oli lentänyt aivan sen alitse.

Ilmalaivan ohjaamossa seisoivat vanhamies tarkkailemassa tilannetta. Miehen kasvoilla oli vihainen ilme, kun hän tuijotti alas.

"Tällä kertaa olet mennyt liian pitkälle, Kuja", mies mutisi partaansa. "Annoin sinun toimia haluamallasi tavalla Gaialla vain yhdestä syystä. Nyt kun olet hukannut tehtäväsi tarkoituksen, en aio enää sietää toimintaasi. Sinulla ei ole aavistustakaan siitä, kenet kiellät, mutta näytän sinulle kyllä tarpeeksi pian." Mies oli hetken hiljaa ja tuijotti yhä synkkänä alas. "Ja sinulle myös, Zidane..."

Kujakin näki Invinciblen pohjassa olevan silmämunan ilmestyvän näkyviin, mutta sen jälkeen ei tapahtunutkaan mitään. Jotain oli selvästi vialla.

"Mitä Invinciblelle tapahtui?" mies kysyi itseltään ja kääntyi sitten huutamaan taivaalle. "Orjuuta Alexander, kuten orjuutit Bahamutin!" Mitään ei kuitenkaan edelleenkään tapahtunut. Kuja tuijotti raivoissaan taivaalla killuvaa silmää. Olisiko mahdollista, että Garland oli saapunut ilmalaivalle? Miehen ei kyllä pitänyt olla Gaialla lainkaan, mutta jos hän oli saanut selville Kujan suunnitelman... Tosin se ei selittänyt, miksi Garland olisi ottanut ilmalaivan hallintaansa, ellei mies sitten aikonut estää Kujan toimintaa. Kuja kirosi raskaasti, asiat eivät enää edenneet ollenkaan niin kuin hän olisi halunnut.

Tällä välin Erin oli laskeutunut Alexandrian lähelle, ja Zidane kumppaneineen oli välittömästi suunnannut linnaan. Kaikkien mieliä painoi Eikon kohtalo, mutta Garnet oli yhä pelastettavissa, joten aikaa ei ollut hukattavissa murehtimiseen.

"Olipa melkoinen matka..." Cid huokaisi raskaasti linnan edustalla.

"Senkin pieni ötökkä, olisit voinut tapattaa meidät kaikki", Amarant ärähti. Hän olisi mieluusti murskannut oglopin, ellei olisi tiennyt, että tämä sattui olemaan Lindblumin hallitsija.

"Amarant on oikeassa. Oli virhe tulla tänne ilmalaivalla", Freyakin kommentoi.

"No, meidän täytyi päästä tänne jotenkin", Cid vastasi ärtyneenä. Kyllä hän itsekin tiesi, ettei Hilda Garde 2:n ollut vielä turvallinen, mutta oliko heillä ollut vaihtoehtoja.

"Hei, pääsimme tänne kuitenkin ehjinä", Zidane huomautti. "Ainoastaan sillä on väliä."

"Totta!" Cid sanoi tyytyväisenä siihen, että edes joku vaivautui puolustamaan häntä.

"Minä en enää koskaan matkusta ilmalaivalla... en ikinä", Vivi mutisi hiljaa.

Cid aikoi juuri pyytää maagilta anteeksi, mutta hän ei ehtinyt avata suutaan, koska linnasta ryntäsi yksi Pluton ritari ulos.

"Kapteeni!" ritari huusi hädissään. Ilmeisesti hän yritti löytää kapteeni Steineria, joka toimi Pluton ritareiden komentajana.

Samassa ritari huomasi Zidanen joukkion. Hän juoksi heidän luokseen edelleen hätäntynyt ilme kasvoillaan.

"Missä on hänen korkeutensa?" ritari kysyi huolissaan. Ilmeisesti Garnet oli kadonnut.

"En tiedä. Mekin etsimme häntä", Zidane vastasi ja tunsu huolen puristavan myös hänen sydäntään.

"Pahus, minun täytyy löytää kapteeni", ritari sanoi epätoivoisesti. Zidane nyökkäsi ja ehdotti, että ritari menisi etsimään Steineria, kun taas he etsisivät Garnetin. Ritari poistui nopeasti paikalta jättäen joukkion seisomaan linnan pihalle.

"Meidän pitää löytää myös Eiko", Vivi sanoi. Hän ei jaksanut uskoa, että Eiko olisi enää elossa, mutta tunsu olevansa tytölle velkaa edes sen, että etsisi tämän ruumiin ja järjestäisi ystävänsä kunnan hautajaiset.

"Garnet ja Eiko ovat varmaan yhdessä", Zidane sanoi. Ajatus tuntui turhan toiveikkaalta, mutta silti hänellä oli kumma aavistus, että hän oli oikeassa.

Koko joukko etsi tiensä linnan yläosiin koluttuaan ensin alakerran läpi. Yläkerran aulassa he näkivät saman, minkä Garnet oli nähnyt aiemmin. Seinään oli avautunut salainen oviaukko, josta lähtivät portaat ylös.

"Mikä tuo on?" Vivi kysyi hämmästyneenä.

"Tämä on siis Alexandrian linnan salaisuus", Cid totesi hiljaisella äänellä. Hän oli jo nähnyt Alexanderin suojelevat siivet, ja nyt hän arveli, että Garnetilla oli jotain tekemistä niiden kanssa. Sen lisäksi hän tunsu Alexandrian linnan yhtä hyvin kuin omansa, eikä hän ollut koskaan kuullutkaan tuosta oviaukosta, joka nyt oli hänen silmiensä edessä. Hän tiesi, että linnalla oli jokin suuri salaisuus, ja sen täytyi liittyä tuohon portaikkoon ja Alexanderiin.

"Ovat Dagger ja Eiko tuolla ylhäällä?" Zidane kysyi Cidiltä.

"Ehkä", Cid vastasi ja lähti hyppelemään lyhyillä jaloillaan kohti portaikkoa. Zidane astui kuitenkin hänen tielleen. "Mitä sinä oikein teet?!" oglop kysyi raivoissaan.

"Siinä, että menemme kaikki, ei ole mitään järkeä", Zidane sanoi. "Minä hoidan asiat tästä eteenpäin." Zidane todellakin halusi mennä yksin. Hän halusi olla se, joka pelastaisi Garnetin... ja oli hänellä toinenkin syy. He olivat olleet linnan yläpuolella, kun Eiko oli pudonnut. Jos tyttö oli murskaantunut linnan katolle, hän ei halunnut kenenkään muun näkevän tätä.

"Miksi? Minä haluan auttaa Daggeria ja Eikoa myös!" Vivi huudahti. Hän ehkä pelkäsi taisteluista, eikä luottanut omiin voimiinsa, mutta tytöt olivat hänen ystäviään. He olivat olleet hänen tukenaan, ja nyt oli hänen vuoronsa auttaa heitä.

"Kuja saattaa tuhota linnan minä hetkenä hyvänsä", Zidane sanoi, sillä hän oli varma, että Kuja todellakin oli hyökkäyksen takana. Kukaan muu ei voinut olla kyseessä, koska Burmecia oli jo tuhoutunut, eikä Lindblum nyt ainakaan ollut hyökkäyksen takana. "Teidän on parempi häipyä täältä, kun vielä pystytte. Älä minusta huolehdi, Vivi. Jonain päivänä teet luultavasti samoin jollekulle, joka on erittäin tärkeä sinulle. Dagger on minulle tärkeämpi kuin kukaan muu."

"Hmph, sinä oksetat minua", Amarant totesi halveksuvasti. Hän ei vihannut mitään niin kuin hän vihasi rakkautta ja rakastuneita. "Minä ainakin häivyn." Ja saman tien mies lähtikin alaspäin portaita. Hän menisi oikopäätä ilmalaivalle ja toivoisi, että se nousisi ilmaan ilman Zidaneä ja tämän typerää tyttöystävää. "Seuraavalla kerralla, kun haluat leikkiä sankaria, älä vaivaudu pyytämään minua mukaan", Amarant huikkasi Zidaneelle vielä ennen kuin katosi alakertaan.

Muut tuijottivat hetken ajan sanattomina Amarantin perään, mutta sitten Freya kääntyi Zidanen puoleen.

"En usko, että päätäsi voi mitenkään kääntää. Älä kuitenkaan edes suunnittele taistelevasi Kujaa vastaan nyt. Lähde välittömästi heti, kun löydät Daggerin", nainen neuvoi Zidaneä.

Freyakin poistui portaikkoon ja pian hänen perässään lähti Cid. Vivi jäi vielä Zidanen luokse, mutta hänkin oli jo tajunnut, ettei nuorukainen ottaisi häntä mukaan, vaikka hän sanoisi mitä.

"Olen pahoillani, mutten voi ottaa sinua mukaani. Minun täytyy vain seurata vaistoja. En tiedä, mitä muuta sanoisin..." Zidane yritti selittää Viville.

"Hyvä on. Minä ymmärrän", Vivi vastasi ja hymyili Zidaneelle pienesti silmillään. "Onnea matkaan." Sitten Vivikin juoksi portaita alas toisten perässä, ja Zidane jäi yksin salaiselle oviaukolle.

Hetken ajan nuorukainen vain tuijotti portaita, mutta lähti sitten nousemaan niitä ylös. Portaikko oli pimeä ja se kiersi kehää noustessaan ylöspäin. Se tuntui loputtoman pitkältä, eikä Zidane voinut edes juosta, sillä hän ei nähnyt kunnolla eteensä. Kun nuorukainen saavutti portaikon pään, koko rakennus alkoi täristä hervottomasti.

Invincible lähetti valtavan paineaallon, joka saartoi linnaa suojaavan Alexanderin. Eiko vilkaisi ylöspäin ja näki, mitä oli tulossa. Eikon ele sai myös Garnetin katsomaan samaan suuntaan. Kummankin tytön kasvoille levisi kauhistunut ilme, eivätkä he kyenneet liikahtamaankaan.

Joka puolelta kuului jyrinää ja linna tärisi tyttöjen alla. Koko rakennus oli murskaantumassa. Garnet yritti nousta jaloilleen, mutta pärinä pudotti hänet takaisin polvilleen. Samassa katto, jolla

tytöt olivat alkoi haljeta kahtia. Kumpikin vilkaisi paniikissa alaspäin. Oli enää sekunneista kiinni, että he murskautuisivat linnan kivien mukana maahan.

Zidane ryntäsi katolle, joka tuntui huojuvan hänen jalkojensa alla. Hän vilkuili nopeasti ympärilleen. Aikaa ei ollut paljon, mikäli hän aikoi pelastaa tytöt. Hänen silmiinsä osui samanlainen koristenuora, joita linnassa oli ollut jo silloin, kun hän oli saapunut sinne ensimmäisen kerran Tantaluksen mukana. Tuolloin Garnet ja hän olivat liittäneet eräästä linnan tornista alas sellaisten avulla. Ehkä konsti toimisi jälleen.

Nuorukainen tarttui nuorasta kiinni ja nykäisi sitä nopeasti testatakseen sen kestävyyttä. Sitten hän otti vauhtia ja ryntäsi tyttöjä kohti juuri samalla hetkellä, kun kyseinen katon osa sortui alas. Zidanen onnistui pitää toisella kädellä kiinni nuorasta ja saada toisella Garnet otteeseensa, mutta Eikoon hän ei onnistunut tarttumaan. Pikkutyttö toimi kuitenkin nopeasti ja sai itse otteen nuorasta.

Garnet kietoutui tiiviisti Zidanen ympärille ja piteli tiukasti kiinni, kun taas nuorukainen puristi nyt molemmin käsin nuoraa. Garnet nyyhkytti äänettömästi hänen olkaansa vasten, eikä sanonut sanaakaan. Eiko tuijotti paria, joka roikkui hänen alapuolellaan tuntien yllättävää tyytyväisyyttä. Ehkä nuo kaksi vihdoinkin tajuaisivat, mitä tunsivat toisiaan kohtaan.

Zidane tunsu käsiensä väsyvän pikku hiljaa. Hän myös pelkäsi, ettei Garnet jaksaisi kovin pitkään roikkua hänessä tai Eiko nuorassa. Nuora oli kuitenkin liian lyhyt, jotta sen varassa olisi voinut laskeutua maahan asti. Ylöspäin kipeäminenkin näytti aika epätoivoiselta.

Alexandrian yläpuolella Garland tarkkaili yhä tilannetta. Enää hänen kasvoillaan ei ollut vihaista ilmettä. Asiat olivat juuri niin kuin niiden pitikin olla.

”Useita sieluja on palannut”, mies totesi tyytyväisenä. Hyökkäyksen aikana moni oli menettänyt henkensä, jopa useampi kuin Garland oli uskaltanut toivoa. ”Pienen pienissä mittasuhteissa prosessi jatkuu yhä tuhannenkin vuoden jälkeen. Enää nämä kiertävät sielut eivät kuulu Gaialle, ne eivät saa enää koskaan palata.”

Garland ei ollut aivan varma, kuinka monta sielua hän oli tämänkertaisessa tuhossa onnistunut nappaamaan, mutta lopputulos olisi varmasti kiitettävä.

”Kuja toimi hyvin. Kunpa hän vain olisi kestänyt pidempää...” Garland pohdiskeli. Valitettavasti Kuja ei toiminut aivan niin kuin tämän olisi pitänyt. Toisaalta kokeilu oli kuitenkin onnistunut

melkoisen hyvin, koska Kuja oli saanut paljon tuhoa aikaan, niin kuin oli ollut tarkoituskin. ”En olisi ikinä uskonut, että hän valitsee päättävänsä jäljellä olevat päivänsä Gaialla... Mutta ehkä tämä on hänen kohtalonsa, aikoja sitten asetettu.” Garland tunsu mielihahaa, sillä olihan Kuja hänelle kuin oma lapsi. Hän itse oli tämän luonut, mutta nyt oli aika päästää irti.

”Minäkään en voi paeta kohtaloani”, Garland jatkoi pohdintaansa. ”Jonain päivänä minun täytyy kohdata sinun kaksoiskappaleesi, Kuja.”

LUKU IV

JÄLKIPUUNTIA

Aurinko oli noussut jo korkealle, kun ministeri Artania vei hallitsija Cid Lindblumin kaupungille. Ministeri halusi esitellä kaupungin korjaustöiden etenemistä, jotta olisi saanut hallitsijansa edes hieman piristymään. Alexandrian tuho oli ollut kauhea, joten hallitsijalle teki varmasti hyvää nähdä, että Lindblum oli jo toipumassa. Siksipä toipuminen olisi mahdollista myös Alexandrialle.

”Kuten voitte nähdä, korjaustyöt edistyvät hyvää vauhtia”, ministeri Artania sanoi viitaten rakennukseen, joka oli jo lähes entisellään.

”Hyvä. Me olemme alkaneet rakentaa kolmatta ilmalaivaa. Sekin sujuu melko hyvin, koska monet insinöörit teollisuusalueelta ovat tarjoutuneet avuksi”, Cid puolestaan kertoi. Palattuaan Alexandriasta hän oli pyrkinyt huolehtimaan kaikkien hyvin voinnista ja ryhtynyt sitten suunnittelemaan entistä parempaa ilmalaivaa saadakseen hetkeksi muuta ajateltavaa.

”Kansamme on vahvaa, en ole tajunnut sitä aiemmin”, Cid lisäsi vielä. Hän todellakin toivoi, että alexandrialaiset selviytyisivät yhtä hyvin kuin lindblumilaiset.

”He uskovat teihin, hallitsija”, ministeri Artania huomautti. ”Se tekee heistä niin vahvoja. He ovat ylpeitä saadessaan olla lindblumilaisia.”

Cid ei sanonut mitään. Totta kai hänestä oli hyvä, että kaupunkilaiset luottivat häneen. Hän halusikin olla heille tärkeä ja uskottu henkilö, mutta jälleen kerran tilanne toi hänen mieleensä Alexandrian. Garnet oli nyt Lindblumissa, eikä oman kansansa luona, joten miten kansa selviytyisi ilman häntä. Kuningatar oli kuitenkin ollut tajuttomana kolme päivää, joten häntä ei mitenkään voinut vaatia palaamaan kansansa luokse vielä. Toivottavasti alexandrialaiset luottaisivat kaikesta huolimatta Garnetiin, ja pärjäisivät kuningattaren paluuseen asti kenraali Beatrixin johdolla.

Samassa kahden miehen – tai yhden miehen ja oglopin, miten vain – takaa kuului kovaääninen aivastus. Kumpikin kääntyi ympäri ja näki, että Zidanen ottoisä ja Tantaluksen johtaja, Baku, saapui paikalle Zidanen ystävän, Blankin, kanssa.

”Baku?” Cid varmisti, sillä hän ei ollut nähnyt miestä aikoihin. Itse asiassa hän muisti keskustelleensa Tantaluksen johtajan kanssa viimeksi silloin, kun hän oli suunnitellut Garnetin sieppaamista.

”Hei, hallitsija. Mitä on tekeillä?” Baku tiedusteli.

”Olen väsynyt, koska olen työskennellyt ympäri vuorokauden uuden ilmalaivan parissa”, Cid kertoi rehellisesti ja sai sitten ajatuksen. ”Miksette te tulisi auttamaan meitä?”

”Tarkoitatteko meitä kumpaakin?” Baku kysyi hämmästyneenä. Hänestä oli jo sinällään outoa, että hallitsija suhtautui Tantaluksen joukkoon suopeasti, olivathan he vain ryhmä varkaita, jotka tekivät jonkinlaista teatteria. Vielä oudompaa oli se, että nyt hallitsija halusi jo toisen kerran heidän apuaan.

”En minä tosissani ollut”, Cid naurahti nähdessään Bakun ilmeen. ”Minulla on tarpeeksi hyviä työntekijöitä asian kimpussa.”

”Ai...” Baku sanoi tuntien itsensä typeräksi. ”Tiedättekö, onko Zidane kunnossa?” hän kysyi sitten vaihtaakseen puheenaihetta.

”Hän on ihan kunnossa. Uskoisin, että hän on jo hereilläkin”, Cid vastasi suopeasti. Hän oli alkanut arvostaa tuota epäkohteliasta varasta päivä päivältä enemmän, sillä olihan Zidane pelastanut hänen veljentyttärensä hengen.

”Blank, mene katsomaan, miten hän voi”, Baku sanoi vieressään seisovalle nuorelle miehelle, joka nyökkäsi ja aikoi poistua saman tien paikalta. Ennen kuin hän ehti kovin kauas, Cid huusi hänen peräänsä, että hänen pitäisi käskeä Zidaneä tulemaan valtaistuinsaliin.

Zidane tosiaan oli jo hereillä, mutta hän ei ollut vielä vaivautunut nousemaan mukavasta vuoteestaan. Hän ei ollut koskaan aiemmin yöpynyt linnassa, eikä hänellä siis ollut ollut aavistustakaan, miten mukavat ja pehmeät sängyt siellä oli. Tavallinen olkipatja tuntui nyt kovin epämukavalta ajatukselta. Luksukseen saattoi näköjään tottua liiankin helposti.

Hitaasti nuorukainen alkoi muistella tapahtumia. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten hän oli lopulta päätenyt linnaan ja tähän mukavaan sänkyyn. Viimeinen asia, jonka hän muisti, oli, että hän oli hypännyt pelastamaan Garnetia ja Eikoa nuoran varassa. Garnet oli pidellyt hänestä tiukasti kiinni, mutta mitään muuta hän ei sitten muistanutkaan.

Entä sitten Eiko ja Garnet? Olivatko tytöt kunnossa? Kyllä kai heidän täytyi olla, koska Zidanekin oli pelastunut. Tuskin heitäkään olisi pulaan jätetty. Ehkä tytöt nukkuivat parasta aikaa joissain toisissa suuren linnan makuuhuoneista.

Zidane nousi vuoteestaan ja venytteli autuaasti. Ikkunan takaa paistoi aurinko jo korkealla taivaalla. Täytyi olla ainakin puolipäivä. Nopeasti nuorukainen kiskoi vaatteensa päälleen. Niitä ei onneksi tarvinnut etsiä kovin kaukaa, sillä ne oli laskostettu siistiin pinoon koristeellisen tuolin päälle. Myös Zidanen saappaat löytyivät helposti. Ne olivat puhdistettuina ja kiillotettuina lattialla tuolin edessä.

Nuorimies aikoi juuri poistua makuuhuoneestaan etsimään Garnetia, kun ovi kävi ja Blank ilmestyi paikalle.

"Zidane. Miten oikein voit?" Blank kysyi huolestuneena.

"Ihan hyvin kai", Zidane vastasi ja raapi päätään. "Mitä minulle muuten tapahtui?" hän kysyi toivoen, että Blank osaisi selittää tilannetta vähän paremmin.

"No, tilanne Alexandriassa oli melko kaaosmainen. Kuulin, että Cidillä ja kumppaneilla meni ikuisuus löytää teidät kolme", Blank selosti yrittäen muistella, mitä kaikkia huhuja oli kuullut Alexandrian tuhon jälkeen. Hän oli itsekin onnistunut pelastautumaan kaupungista kuin ihmeen kaupalla, mutta harmitteli nyt, ettei ollut jäänyt taistelemaan viattomien kaupunkilaisten puolesta.

Zidane loi hitusen ärtyneen katseen ystäväänsä ja rykäisi äänekkäästi. Teko palautti Blankin takaisin maanpinnalle ja hän virnisti Zidanelle anteeksipyytävästi.

"Sinä olit ainoa, joka satutti itsensä. Muut selvisivät ihan ehjin nahoin", Blank kertoi. "Kuulin, että suoritit jonkin hullun stuntin."

"Niin", Zidane myönsi. "Eiko ja Dagger olivat vaarassa, joten..."

"Aina esittämässä", Blank tuhahti. Toisinaan hän kadehti Zidaneä siitä, että tämä uskalsi kerta toisensa jälkeen leikkiä sankaria, mutta toisaalta se ei ollut kadehtimisen arvoinen asia. Joku kerta Zidane vielä tapattaisi itsensä käytöksensä takia.

"Loukkaannuit aika pahasti", Blank jatkoi kertomustaan. "Sen jälkeen, kun teidät oli löydetty, teidät vietiin ilmalaivaan ja lensitte tänne."

"Vau, en muista mitään tuosta", Zidane sanoi yhä vain hämmästyneempänä. Hän oli toki telonut ennenkin itsensä seikkaillessaan, mutta näin pahasti ei ollut koskaan käynyt. Ilmeisesti hän oli lyönyt päänsä melko kovaa, koska hänellä ei ollut minkäänlaisia muistikuvia mistään ilmalennosta takaisin Lindblumiin.

"Ei mikään ihmekään. Olet nukkunut kolme päivää", Blank kertoi saaden Zidanen yhä vain enemmän hämilleen.

"Todellako?" Zidane kysyi, ja Blank nyökkäsi hänelle. No, nyt ainakin selvisi, miksi Zidanella oli niin kauhea nälkä. Hänen täytyisi etsiä itselleen syötävää... heti, kun hän olisi ensin löytänyt Garnetin ja selvittänyt, että tyttö olisi varmasti kunnossa.

"Ai niin, Cid halusi, että menet käymään valtaistuinsalissa", Blank muisti vielä huomauttaa. Hän alkoi tehdä lähtöä, sillä Baku varmasti jo odotteli tietoa siitä, oliko Zidane varmasti kunnossa vai oliko Cid vain puhunut lämpimikseen.

Zidane nyökkäsi ystävälleen ja suuntasi sitten makuuhuoneen ovelle. Hän päätti etsiä Garnetin käsiinsä ensiksi ja sitten mennä katsomaan, mitä asiaa Cidillä oli. Ehkäpä hän sen jälkeen pääsisi vihdoinkin syömäänkin.

Blank seurasi ystäväänsä ulos huoneesta. Yhdessä he kulkivat linnan halki pois yksityistiloista. Lopulta Blank lähti sisäänkäynnin suuntaan palatakseen kaupungille, kun taas Zidane suunnisti hissille. Hän oli melko varma, että löytäisi Garnetin samasta paikasta kuin silloin, kun olivat ensimmäistä kertaa saapuneet yhdessä Lindblumiin. Jos kuningatar taas olisi jossain muualla kuin yläkerroksen teleskoopilla, hänet voisi olla vaikea löytää, sillä linna oli erittäin suuri, eikä Zidanella ollut aavistustakaan, mikä makuuhuoneista oli Garnetin.

Zidanella kävi kuitenkin tuuri, sillä Garnet oli juuri siellä, missä hän oli olettanutkin tytön olevan. Garnet nojasi tornin kaiteeseen ja katseli maisemia.

"Kappas, kukas se täällä on?" Zidane naurahti ja sai Garnetin kääntymään ympäri. Tyttö ei näyttänyt kovinkaan iloiselta, vaan pikemminkin päinvastoin. "Hemmetti, selvisimme melkoisesta tilanteesta. En ihan oikeasti uskonut, että niin kävisi, mutta kuten voit nähdä; olen täysissä ruumiin ja sielun voimissa", Zidane selosti arvelleessaan, että Garnetin synkkä ilme johtui vain huolesta. Tyttö ei kuitenkaan näyttänyt piristyvän yhtään.

"Dagger, onko jotain vialla?" Zidane kysyi viimein, kun tyttö näytti yhä vain synkeältä.

Garnet puisteli päätään, eikä vastannut nuorukaiselle mitään. Nyt Zidane alkoi jo todenteolla huolestuttaa. Kaikki ei ollut niin kuin olisi pitänyt.

"Ahaa, olet niin iloinen nähdessäsi minut, ettet saa sanaa suustasi. En tiennytkään, että rakastat minua niin paljon", Zidane naurahti ja yritti kääntää tilanteen vitsiksi. Garnet kuitenkin pysyi onnettomana ja äänettömänä. Zidanelle tuli vahva epäily, että hän oli tehnyt jotain pahasti väärin. "Hyvä on, mitä minä tein väärin?" poika kysyi vakavissaan.

Taaskin Garnet vain pudisti päätään. Zidane tuijotti tyttöä ihmeissään, miksei tämä voinut vastata hänelle? No, ehkä Garnet olikin vain liian väsynyt puhuakseen. Brahnen kuoleman jälkeen oli tapahtunut todella paljon, eivätkä tapahtumat olleet varmastikaan olleet Garnetille helppoja. Tytön täytyi olla uuvuksissa.

"Hei, mennään käymään kaupungilla!" Zidane ehdotti innoissaan. Ehkä pieni kävely piristäisi Garnetia. "Siitä tulee hauskaa!"

Garnetin reaktio sai kuitenkin jälleen pojan hämilleen. Tyttö painoi päänsä alas synkkääkin synkempänä, eikä vastannut mitään. Zidanenkin mieliala laski huomattavasti. Ehkäpä hän vain ärsytti tyttöä. Garnet olisi parasta jättää rauhaan siihen asti, että hän piristyi edes hieman.

"Sinulla on varmaan paljon mietittävää. Anteeksi, että vaivasin. Nähdään joskus myöhemmin", Zidane sanoi virnistäen tekopirteästi ja poistui sitten tornista. Nyt hän suuntaisi Cid luokse ja sitten syömään.

Garnet tuijotti Zidanen perään mykkänä edelleen. Pienen pieni hymynkare nousi hänen huulilleen, vaikkei hän tuntenutkaan oloaan erityisen iloiseksi. Zidane oli oikein suloinen kohdellessaan häntä noin hyvin, kunpa hän vain olisi voinut kertoa sen pojalle.

Cid istui jo valtaistuimellaan odottamassa Zidanea. Oglop katsoi nuorukaista tarkasti ja saattoi jopa hymyillä. Hyönteisen kasvoilta oli kuitenkin vaikea sanoa, hymyilivätkö ne vai eivät.

"Sankari on siis vihdoinkin herännyt", Cid totesi iloisesti. Zidane kuuli miehen äänestä, että tämä todella arvosti hänen tekoaan.

"Kuulin, että halusitte tavata minut", Zidane varmisti. "Mistä on kyse?"

"Kun pohdimme uudestaan hyökkäystä Alexandriaan, saimme selville mielenkiintoisia tosiseikkoja", Cid kertoi puhuen nyt huolestuneella äänellä. "Sellaisia asioita, jotka teidän kaikkien tulisi tietää."

"Muut ovat konferenssihuoneessa. Voimme aloittaa kokouksen koska tahansa", juuri huoneeseen astunut ministeri Artania ilmoitti. Cid nyökkäsi hänelle tyytyväisenä.

Ministeri kehotti Zidanea seuraamaan häntä. Poika kulki kiltisti vanhemman miehen perässä, mutta kirosi silti mielessään, koska kokous viivyttäisi edelleen hänen syömään lähtemistään. Totta kai häntä kiinnosti, mitä oli tekeillä, mutta juuri nyt häntä kiinnosti kuitenkin enemmän tukeva ateria.

Ministeri ohjasi Zidanen kerrosta alemmas. Konferenssihuone sijaitsi suoraan valtaistuinsalin alla. Huoneeseen olivat kokoontuneet jo kaikki, jotka olivat ottaneet osaa Alexandrian tapahtumiin. Eiko, Vivi, Freya ja Amarant istuivat suuren pöydän ääressä, kun taas Steiner seisoskeli sivummalla levottomana. Hän oli huolissaan niin Garnetista kuin Beatrixistakin. Hänen oli ollut hieman vaikea valita, olisiko hän jäänyt auttamaan Beatrixia Alexandrian uudelleen rakentamisessa vai tullut tänne Lindblumiin suojelemaan Garnetia. Lopulta hän oli kuitenkin muistanut valansa ja suunnannut Lindblumiin.

Samassa kun Zidane asteli huoneeseen ministeri Artanian perässä, Cid laskeutui sinne valtaistuimellaan, joka toimi myös hissinä. Tämän ajatuksen hän oli saanut, koska oglopina hän ei pystynyt liikkumaan yhtä nopeasti kuin miehenä. Hissi siis helpotti hänen liikkumistaan

valtaistuinsalista konferenssihuoneeseen, joita hän joutui työnsä puolesta käyttämään linnassa eniten.

"Ovatko kaikki paikalla?" Cid kysyi, kun valtaistuin oli täysin laskeutunut.

"Prinsessa puuttuu vielä", Steiner vastasi. Jostain syystä hän ei vielääkään osannut ajatella Garnetia kuningattarena. Prinsessa tuntui miehestä paljon luonnollisemmalta nimitykseltä.

"Minä käyn hakemassa hänet!" Eiko ilmoitti innoissaan ja ryntäsi ulos huoneesta. Zidane olisi halunnut estää tyttöä ja kertoa kaikille, että Garnet varmastikin halusi olla rauhassa. Hän ei kuitenkaan ehtinyt avata suutaan, kun Eiko oli jo rynnännyt pois ja Cid puolestaan aloittanut kokouksen.

Garnet seisoskeli edelleen teleskoopin luona ja tuijotteli alhaalla avautuvia maisemia. Hän ei kuitenkaan jaksanut ihailla niiden kauneutta, sillä monet muut asiat painoivat hänen mieltään. Alexandria oli tuhoutunut ja monia viattomia ihmisiä oli kuollut, vaikka Garnet olikin yrittänyt suojella kaupunkia. Ne, jotka olivat selviytyneet olivat nyt kodittomia ja epätoivoisia. Garnet ei vielääkään voinut uskoa, että tapahtumat olivat todella totta. Hän myös epäili, ettei hänen olisi pitänyt kuunnella Eikoa ja kutsua Alexanderia. Ehkä jos eidolon ei olisi tullut paikalle, ei Bahamut olisi välttämättä hyökännyt uudestaan, eikä linna romahtanut... ehkä taistelu olisi voitettu, jos hän olisi toiminut oikein.

Garnet syytti kaikesta tapahtuneesta itseään. Hänen ei olisi alunperinkään pitänyt karata kotoa, koska nyt hän oli sotkenut kaikki muutkin mukaan asioihinsa: Zidanen, Steinerin, Vivi ja ties kenet muun. Jos hän olisi pysynyt kotonaan äitinsä luona, hän olisi ehkä voinut estää tätä aloittamasta sotaa Lindblumia ja Burmeciaa vastaan. Kaikki olisi saattanut olla toisin, jos hän vain olisi pysynyt kotona.

Lisäksi Garnet oli nyt varma, ettei hänen olisi pitänyt ottaa kruunua vastaan hänen äitinsä kuoleman jälkeen. Hän ei ollut ansainnut sitä kunniaa, mutta hän oli kuvitellut, että olisi saanut järjestettyä asiat paremmin. Sen sijaan hän oli tehnyt kaikki onnettomiksi ja aiheuttanut katastrofin, jonka seurauksena alexandrialaisilla ei enää ollut koteja. Hän oli tehnyt kaiken väärin, eikä hän todellakaan tiennyt, miten olisi voinut korjata asiat.

"Kaupunki on nyt palasina, ja monet viattomat saivat surmansa", Steiner sanoi masentuneena muille. Hän oli saanut taistella oman henkensä puolesta, eikä sen vuoksi ollut kyennyt pelastamaan kovinkaan monta kaupunkilaista.

"Voin kuvitella", Cid vastasi. Hän muisti yhä, millaista Lindblumissa oli ollut Brahnen hyökkäyksen jälkeen.

"Hänen korkeutensa on epätoivoinen", ministeri Artania huomautti tarkoittaen Garnetia, joka oli pysytellyt yksinäisyydessä ja hiljaisuudessa kaikki hyökkäyksen jälkeiset kolme päivää.

Steiner nyökkäsi ministerille, sillä hän oli samaa mieltä. "En ole koskaan aiemmin todistanut sellaista tragediaa. Emme voineet tehdä mitään. Vaikka taistelimme tosissamme, siitä ei ollut hyötyä. Beatrix ja minä saimme taistella henkemme edestä..."

"Me olemme käyttäneet paljon aikaa ja vaivannäköä rakentaaksemme Lindblumin uudelleen. Luulen kuitenkin, että kestää paljon kauemmin, että kansamme toipuu menetyksistään. Niillä, jotka selviytyivät, on pitkä tie edessään", ministeri Artania totesi. Hän tiesi, että alexandrialaisilla oli edessään yhtä kovat ajat kuin Lindblumin väelläkin.

"Burmecia, Cleyra, Lindblum ja Alexandria", Freya listasi. "Kuja on tuhonnut kaikki suuret kaupungit. Mitä hän oikein yrittää saavuttaa?"

"Kuka tietää? Mennään vain nappaamaan hänet!" Zidane sanoi yhtä aikaa innoissaan ja raivoissaan. Hän ei juurikaan välittänyt tällaisista keskustelutilanteista, sillä hän oli enemmän toiminnan ystäviä.

"Ei se ole niin helppoa. Kuja on voimakkaampi kuin me. Miten muka ajattelit taistella häntä vastaan?" Amarant tuhahti happamasti. Häntä ärsytti suunnattomasti Zidanen tapa rynnätä tilanteesta toiseen miettimättä lainkaan, mitä tämä teki. Ja siitä huolimatta, Zidane näytti aina selviytyvän parhain päin, mikä ärsytti Amarantia vieläkin enemmän.

Kun Zidane ei sanonut mitään, Cid puuttui puheeseen. "Kuja on tosiaan monien mysteerien mies. En vieläkään voi uskoa, mitä näin, kun pakenimme Alexandriasta..."

"Mitä te sitten näitte?" Zidane kysyi helpottuneena, että sai vaihtaa puheenaihetta näyttämättä idiootilta.

"Näin hänen lähtevän varastetulla ilmalaivallani, Hilda Garde 1:llä", Cid sanoi. Hän oli koko ajan luullut, että hänen vaimonsa oli varastanut ilmalaivan lähtiessään Lindblumista. "Näin myös, että laivalla oli mustia maageja, eivätkä he olleet samanlaisia kuin ennen. He puhuivat normaalisti."

"EIKÄ!!!" Vivi huusi. Pieni maagi ei voinut uskoa korviaan. Hän oli pitänyt mustia maageja sukulaisinaan ja ystävinään. Eivät he voineet olla Kujan puolella.

"Ei voi olla totta. Oletteko aivan varma?" Zidane kysyi.

"Siitä ei ole pienintäkään epäilystä", Cid vastasi harmissaan. Hänestäkään uutiset eivät olleet hyviä.

"Miksi? Miksi he ovat liitossa Kujan kanssa?!" Vivi raivosi epätoivoisesti.

Hilda Garde 1:n, jonka Cid oli vasta kolme päivää sitten nähnyt ensimmäistä kertaa pitkästä aikaa, oli laskeutunut suuren luolan edustalle aavikolle. Kuja seisoilimalaivan kannella ja pohdiskeli tilannettaan. Garland oli vienyt Invinciblen, mutta onneksi Kujalla oli myös toinen ilmalaiiva, jonka hän oli saanut erään onnekkaan sattuman seurauksena. Niinpä hän oli päässyt poistumaan paikalta hoidettuaan tehtävänsä.

"Se räjähdys melkein tuhosi laivamme", Kuja pohdiskeli ääneen. Hilda Garde oli todellakin vahingoittanut hieman Invinciblen iskusta, mutta Kuja oli ehtinyt ohjata laivan tarpeeksi kauas Alexandriasta, ettei se ollut kuitenkaan vahingoittunut täysin lentokelvottomaksi. "Hetken ajan luulin, että olin... Hah, mitä minä oikein mietin. Mitä se vanha hullu, muka voisi tehdä minulle? Hän ei voi tappaa minua! Mikään ei voi!"

Kuja hymyili itsekseen. Hän uskoi aivan varmasti, ettei Garland voisi tehdä hänelle mitään. Mitä sitten, jos Garland kuvittelikin olevansa hänen isänsä? Kuja päättäisi itse, mitä tekisi, eikä ukko voisi sille yhtään mitään.

"Sitä paitsi hän on myöhässä. Olen jo laittanut pyörät pyörimään", Kuja hymähti tyytyväisesti. Hän käveli laskusillalle kahden mustan maagin seurattessa hänen perässään. "En anna sen vanhuksen estää minua", Kuja huomautti maageille, jotka tyytyivät nyökkäämään hänelle.

Samassa Zorn ja Thorn ilmestyivät paikalle luolan perältä. He olivat livahtaneet ilmalaiivaan, kun se oli ollut laskeutuneena Alexandrian lähelle. Nyt he olivat viettäneet jo kolme päivää Kujan salaisessa palatsissa.

"Mitä on tapahtunut?" Zorn kysyi Kujalta. Vaikka hovinarrit olivat olleetkin palatsissa, he eivät olleet vielä saaneet mahdollisuutta keskustella Kujan kanssa. Ilmalaiivan ruumassa he olivat tunteneet valtavan tärähdyksen, mutta heillä ei ollut aavistustakaan, mikä sen oli aiheuttanut, eikä kukaan ollut suostunut kertomaan heille mitään näiden kolmen päivän aikana.

"Kamalia loukkaantumisia sinä olet kärsinyt", Thorn lisäsi perään.

"Olkaa hiljaa!" Kuja ärähti. Häntä ärsytti, että hovinarrit olivat tunkeneet jäniksinä hänen ilmalaiivaansa, mutta kun he nyt kerran olivat täällä, hän voisi ehkä hyödyntää heitä myöhemmin jotenkin. Siispä hän ei ollut hankkiutunut kiusankappaleista eroon. "Jos en voi saada

Alexanderia, olkoon niin”, hän sanoi todistaakseen, että menetykset eivät haitanneet häntä.
”Löydän toisen eidolonin kyllä riittävän pian.”

Kuja kääntyi ympäri puhuakseen toiselle mustista maageista. ”Hei, sinä”, hän sanoi pienempi kokoiselle.

”Niin. Olen herra 234”, maagi vastasi.

”Turpa kiinni! En kysynyt numeroasi!” Kuja ärähti. ”Ovatko korjaustyöt jo valmiina?”

”Kyllä”, maagi sanoi hitusen loukkaantuneella äänellä.

”Oli jo aikakin”, Kuja murahti. *Zidane sinun osasi näytelmässäni ei ole vielä ohitse*, mies mietti mielessään toivoen salaa, että Zidane olisi todella voinut kuulla ajatuksen. ”Menen lepäämään, jatkakaa töitä!” hän sanoi maageille ennen kuin lähti luolan perälle päästäkseen ylelliseen palatsiinsa.

”... joten teidän vaimonne suuttui teille ja muutti teidät oglopiksi”, Steiner ynnäsi, kun Cid oli kertonut, miksi Hilda Garde 1:sen joutuminen Kujan käsiin vaivasi häntä.

”Surullinen tarina vai mitä? Rietas käytökseni johti ikäviin seurauksiin”, Cid totesi. Oli ollut kova pala myöntää kaikille, mitä oli todella tapahtunut, mutta tässä tilanteessa ei tuntunut olevan muutakaan vaihtoehtoa.

”Mutta miten Kuja sai Hilda Garde –ilmalaivan käsiinsä?” Steiner kummasteli.

”Sen minäkin haluaisin tietää”, Cid sanoi. ”Hän luultavasti käyttää sitä kaheleihin suunnitelmiinsa jatkossakin, mitä ne sitten ovatkin. Joka tapauksessa minun täytyy saada sekä Hilda että hänen ilmalaivansa takaisin.” Cidillä oli vahva epäily, että Kujalla saattaisi olla jotain tekemistä hänen vaimonsa katoamisen kanssa. Kenties juuri Kuja oli vihjaissut naiselle Cidin uskottomuudesta, sillä ei kai Hilda olisi voinut saada sitä mitenkään muuten selville.

”Mikä häpeä hallitsijalle päätyä tuohon tilaan”, Freyakin totesi. ”Emme kuitenkaan voi sivuuttaa tilannetta. Meidän täytyy pysäyttää Kuja jotenkin.” Alkoi vaikuttaa siltä, että heillä kaikilla oli omat syynsä saada Kuja vastuuseen tekemisistään. Cid halusi vaimonsa ja ilmalaivansa takaisin, Freya itse halusi kostaa Burmecian ja Cleyran vuoksi, Steiner halusi suojella Garnetia, kuten myös Zidane. Vivi puolestaan halusi selvittää, miksi musta maagit olivat yhtäkkiä kääntyneet Kujan puolelle. Vain Eikolla ja Amarantilla ei tuntunut olevan selviä motiiveja. He kumpikin vain halusivat seurata Zidaneä omista syistään.

”Freya on oikeassa. Meidän täytyy hoidella Kuja ennen kuin on liian myöhäistä”, Steinerkin myönsi.

”Se on helpommin sanottu kuin tehty”, Zidane sai vihdoin taas suunsa auki. Hän oli tämän ajan pohdiskellut Amarantin sanoja ja todennut miehen olevan oikeassa. ”Emme tiedä, missä Kuja on, eikä meillä ole edes ilmalaivaa, jolla etsiä häntä.”

”Zidane on oikeassa. Numero 2 ei ole vielä lentokunnossa, enkä pysty valmistamaan seuraavaa, koska olen tässä tilassa. Jos vain olisin edelleen mies...” Cid manaili. ”Artania, eikö mitään ole todella tehtävissä?”

”Olen puhunut asiasta tohtori Totin kanssa”, ministeri vastasi. ”Hänen pitäisi saapua tänne koska tahansa.”

”Sepä hienoa. Olen varma, että tohtori on suureksi avuksi”, Steiner sanoi innostuneena. Hän piti tuosta vanhasta miehestä, jolla oli ylisuuri nenä. Tohtori Totilla oli aina viisaita ajatuksia ja hän auttoi muita, jos vain suinkin pystyi.

Joukkio sai odotella vielä tovin, mutta lopulta tohtori Tot saapui linnaan. Hänellä oli mennyt matkantekoon jonkin aikaa, sillä oli kestänyt tovin ennen kuin hän oli saanut pelokkaan gargantin suostuteltua viemään hänet tunnelia pitkin Huippukalliolle. Ilmeisesti gargant pelkäsi edelleen jättiläiskäärmettä, joka oli aiemmin hyökännyt sen kimppuun tunnelissa.

”Olen pahoillani, että olen myöhässä”, tohtori Tot sanoi hieman hengästyneenä. Hän oli tullut Huippukalliolta puolijuoksua Lindblumiin ja oli todennut matkalla olevansa liian vanha ryntäilemään paikasta toiseen.

”Ei, minä olen pahoillani, että jouduin kutsumaan teidät tänne niin lyhyellä varoitusajalla” ministeri Artania sanoi. ”Olen kiitollinen, että voitte luovuttaa meille hieman kallisarvoisesta ajastanne.”

”Ei teidän tarvitse olla niin muodollinen, ministeri hyvä”, tohtori naurahti. Hän oli oikein mielellään tullut Lindblumiin matkan vaikeudesta huolimatta. ”Kuulin, mitä Alexandrialle tapahtui, joten ole helpottunut nähdessäni teidät kaikki elossa.” Tohtori katsoi ympärilleen hymyillen kaikille, mutta pian hänen ilmeensä muuttui hämmästyneeksi. ”Missä prinsessa on? Ja Eiko? En näe häntäkään. Ovatko he kunnossa?”

”Älä huolehdi turhaan, tohtori. Eiko on juuri etsimässä Daggeria”, Zidane kertoi vanhalle miehelle.

”Mikä helpotus”, tohtori huoasti ja hymyili jälleen.

”No niin, tohtori... Minä tässä pohdiskelin —” Cid aloitti, muttei ehtinyt selittää ongelmaansa, sillä juuri sillä hetkellä Eiko ryntäsi huoneeseen hätäntyneenä.

”HEI!” tyttö huudahti.

”Hemmetti, mitä nyt?” Zidane kääntyi ovelle päin nähdäkseen, mikä Eikolla oli hätänä.

Tot ei ilmeisesti tajunnut tytön olevan hädissään, sillä vanhus naurahti iloisesti ja kääntyi katsomaan Eikoa.

”Huomaan, että olet yhtä energinen kuin ennenkin.”

”Kyse on Daggerista. Hän...” Eiko selosti välittämättä tohtorin kommentista lainkaan.

”Mitä? Mikä on vialla?” Zidane huudahti ja teki jo lähtöä huoneesta.

”Luulen, että hän on menettänyt äänensä. Hän ei pysty puhumaan enää”, Eiko kertoi surullisena.

Kaikki tuijottivat pikkutyttöä uskomatta kuulemaansa. Zidane tajusi samassa, miksei Garnet ollut vastannut hänelle aiemmin. Miksei hän ollut ymmärtänyt, mikä tytöllä oli ollut hätänä? Hän oli vain kuvitellut Garnetin haluavan olla rauhassa. Kuinka typerää...

”Tule mukaani. Hän on huoneessaan!” Eiko kiirehti Zidaneä ja ryntäsi itse ulos konferenssihuoneesta.

Zidane vilkaisi muita huoneessa olijoita ja pyysi näitä odottamaan hetken. Sitten hän pyysi tohtori Totin mukaansa ja suuntasi ovelle päin.

”Minä tulen myös”, Steiner ilmoitti ja lähti kaksikon mukaan. Hänkin halusi olla mukana auttamassa Garnetia.

”Parempi, että peruutamme kokouksen”, Cid totesi. ”Zidane, raportoi minulle myöhemmin hänen tilastaan.” Zidane nyökkäsi hallitsijalle ja poistui sitten vihdoinkin huoneesta Steinerin ja tohtori Totin kanssa.

Eiko johdatti muut Garnetin huoneeseen melkoista vauhtia. Tohtorit Tot alkoi jälleen huohottaa, mutta pysytteli kuitenkin muiden mukana.

”Hän istuu sängyllä”, Eiko ilmoitti tempaistessaan oven auki.

”Dagger?” Zidane kysyi heti, kun pääsi sängyn luokse. Garnet vilkaisi häntä, muttei vastannut mitään. Myös tohtori Tot yritti saada kuningattaren puhumaan, ilman tuloksia.

”Tämä on huono vitsi. Etkö voi tehdä mitään, tohtori?” Zidane kysyi kääntyä katsomaan Totia.

”Mikä onnettomuus”, tohtori sanoi synkästi. ”Prinsessa on todellakin menettänyt äänensä. Hänen äitinsä kuoleman ja Alexandrian tuhon jälkeen... Hän on kokenut liikaa tuskaa.”

”Siinäkö kaikki?! Eikö ole mitään toivoa?!” Zidane raivosi vanhukselle. Kyllä hän tiesi, ettei tilanne ollut tohtorin vika, mutta täytyihän jotain olla tehtävissä.

”Uskoisin sen olevan vain väliaikaista, mutta voi viedä kuukausia, jopa vuosia, ennen kuin hän pystyy puhumaan jälleen. Hänen täytyy ensin toipua surustaan”, tohtori selitti. Hän oli lukenut tällaisista tapauksista joskus aiemmin. Kyse oli selvästi mutismista, jolloin henkilö kadotti oppimansa puheen kokonaan. Hän saattoi kyllä muistaa, miten puhuttiin, mutta hän ei vain kyennyt surultaan tuottamaan puhetta. Yleensä mutismia esiintyi juuri suuren järkytyksen

jälkeen, ja Garnet oli jo kokenut kaksi sellaista perätysten. Valitettavasti vaivaan ei ollut muuta parannuskeinoa kuin aika ja henkinen tuki.

"Voimme siis vain odottaa?" Zidane kysyi murheellisena. Saattaisi mennä pieni ikuisuus ennen kuin hän kuulisi Garnetin kauniin äänen jälleen.

"Pelkäänpä niin. Kyseessä ei ole tavallinen tauti. Prinsessan täytyy pitää mielensä rauhallisena. Luulen, että se on ainoa tapa, jolla hän voi selvitä", tohtori selitti.

"Antakaa minulle anteeksi, prinsessa!" Steiner huudahti ja vajosi polvilleen Garnetin eteen. Hän syytti tytön äänenmenetyksestä täysin itseään. Hänen olisi pitänyt hoitaa velvollisuutensa paremmin.

"Eiko, voitko katsoa Daggerin perään jonkin aikaa?" Zidane kysyi.

"Totta kai. Mitä sinä aiot tehdä?" Eiko puolestaan tiedusteli.

"Etsiä Kujan ja piestä hänet pahemman kerran", Zidane vastasi vihaisena ja kääntyi sitten uudestaan tohtori Totin puoleen. "Tohtori, tarvitsen ilmalaivaa löytääkseni Kujan. Kertokaa minulle, miten saamme Cidin takaisin ihmiseksi, koska se on ainoa keino."

"Rauhoitupa hieman. Mennään tapaamaan hallitsijaa", tohtori sanoi ja suuntasi makuuhuoneen ovelle. Zidane nyökkäsi ja lähti miehen perään. Ovella hän kuitenkin kääntyi katsomaan Steineriä.

"Vauhtia nyt, ruosteläjä. Ala tulla!"

"Prinsessa, kiltti. Sanokaa jotain!" Steiner soperteli nyyhkyttäessään. Zidane huokaisi raskaasti ja totesi mielessään, ettei ruosteritarista olisi nyt minkäänlaista apua.

"Sinun pitää näköjään huolehtia hänestäkin", nuorukainen sanoi Eikolle ja lähti sitten Totin perään Cidin luokse.

Tot keskusteli pitkän aikaa Cidin kanssa selvittääkseen tarkalleen, miten tästä oli tullut oglop. Lopulta hän totesi, että heidän pitäisi löytää loitsun langettaja, koska kyseinen henkilö olisi ainut, joka saattoi peruuttaa loitsun. Zidane kirosi ääneen kuullessaan vastauksen.

Tohtori vajosi toviksi mietteisiinsä, kunnes sai jonkinlaisen ajatuksen, jonka hän sitten kertoi muillekin.

"Itse asiassa voi olla toinenkin keino. Luin kauan sitten kirjan, jossa puhuttiin metamorfooseista ja niiden vaikutusten peruuttamisesta", tohtori kertoi mietteliäänä. "Tosin en tiedä, onko se kovin luotettava lähde, sillä kirja vaikutti hieman koomiselta."

"Onko mahdollista, että voin kuolla siihen?" Cid kysyi välittömästi.

"En usko, että se on kuolettavaa. Meidän täytyy vain sekoittaa kolmea ainetta ja teidän pitää hieroa seosta vartaloonne", Tot vastasi.

"No, yritetään sitten", Zidane sanoi malttamattomana, sillä hän ei halunnut hukata enää yhtään aikaa.

"Helppo sinun on sanoa", Cid tuhahti.

"Mitkä ne kolme ainesosaa ovat?" Zidane kysyi Totilta välittämättä hallitsijan sanoista.

"Epätavallinen juoma, kauneusjuoma ja outojuoma. Ne täytyy sekoittaa 5:2:3."

"Menneiden ajan maagikot käyttivät usein noita juomia", ministeri Artania totesi. "Ennen niitä sai melkein mistä vain."

"Niin, luulisi, että noin voimakkaiden aineiden vaikutus olisi eksoottisempikin", Tot totesi. "Mutta, kuten annoit ymmärtää, niitä voi olla vaikea löytää nykypäivänä."

"Muistelin, että Cinnalla on epätavallinen juoma", Zidane sanoi. "Minä huolehdin tästä. Menen keskustaan etsimään ainesosat."

Muut toivottivat Zidanelle onnea matkaan. Nuorukainen uskoi itsekkin todella tarvitsevänsä sitä, sillä vaikka Cinnalla todellakin olisi tarvittava juoma, kahden muun löytäminen saattaisi olla hyvin vaikeaa. Joka tapauksessa hän suuntaisi aivan ensimmäiseksi syömään kunnollisen aterian, ennen kuin hän nääntyisi nälkään.

Zidane palasi linnaan vasta illansuussa. Hän oli saanut juosta ympäri kaupunkia ja kysellä ihmisiltä juomien perään. Kovinkaan moni ei ollut edes tiennyt, mistä hän puhui, mutta lopulta hänen oli onnistunut hankkia kaikki kolme juomaa.

Nuorukainen löysi Cid, ministeri Artanian ja tohtori Totin valtaistuinsalista. Kaikki kolme näyttivät ilahtuvan silminnähden hänen paluustaan.

"Sain hankittua ne kaikki ja sekoitin ne valmiiksi tähän pulloon", Zidane kertoi ja ojensi pullon tohtori Totille. Tämä tarkasteli hetken ajan seosta kiinnostuneena ja ojensi sitten pullon Cidille.

"Testataan sitä saman tien, jos vain olette valmis", tohtori sanoi oglopille.

"No, mitä helvettiä. Antaa vain mennä", Cid totesi ja loikki pullon kanssa valtaistuinsalin takana sijaitsevaan yksityishuoneeseen.

Kolme muuta odottelivat innoissaan valtaistuinsalissa. Kaikki toivoivat, että sekoitus todella toimisi, eikä aiheuttaisi katastrofia. Jonkin ajan päästä toisesta huoneesta kuitenkin kuului kiroilua, ja pian Cid loikki jälleen esiin. Tällä kertaa sammakkona.

"Se ei tainnut toimia", tohtori Tot sanoi.

"Hyvä luoja, hallitsijasta on tullut sammakko!" ministeri Artania huudahti kauhistuneena. Mitä tästäkin vielä seuraisi? Kuinka alamaiset suhtautuisivat hallitsijaansa, jos tieto asiasta pääsisi leviämään?

"Nyt riittää! Ei enää juomia, eikä lääkkeitä! Minä aion löytää Hildan", Cid meuhkasi. Vihainen sammakko näytti erittäin huvittavalta, mutta kukaan ei uskaltanut nauraa. "Kerätkää kaikki konferenssihuoneeseen!"

Hetken päästä Zidane oli saanut kaikki kutsuttua konferenssihuoneeseen, jopa Steinerin, joka oli vihdoinkin lakannut nyyhkyttämästä. Ministeri Artania otti koko joukon vastaan synkkä ilme kasvoillaan.

"Kiitos, että tulitte. Minulla on tärkeä ilmoitus", hän sanoi ja viittoi sitten sivummalle. Tohtori Tot asteli huoneeseen. Hetken päästä hän väistyi sivummalle ja paljasti hänen takanaan tulleen Cidin muiden katseille.

"Onko hän nyt sammakko?!" Steiner kysyi hämmästyneenä. Ritarilla ei ollut aavistustakaan siitä, mitä oikein oli tapahtunut.

"Halusin muuttua takaisin mieheksi, mutta tämä oli lopputulos", Cid valaisi muita. "Tiedämme kaikki, että Kujalla on kohtalomme avaimet, joten meidän on löydettävä hänet mihin hintaan hyvänsä."

"Mutta meillä ei ole ilmalaivaa", Zidane huomautti.

"Voimme käyttää laivaa, jonka Tantalus varasti Alexandriasta", Cid sanoi. Hän määräsi välittömästi erään huoneen ovella seisovan sotilaan menemään laiturille ja käskemään laittaa laiva lähtökuntoon.

"Minne me nyt sitten aiomme mennä?" Zidane kysyi, kun Cid palasi ovelta takaisin.

"Pohdin sitä edelleen."

Kaikki olivat hetken hiljaa ja pohtivat tilannetta. Yhtäkkiä Vivi kuitenkin suoristautui ja avasi suunsa.

"Sanoitte, että näitte mustia maageja Kujan ilmalaivalla, joten jos menemme Mustien maagien kylään, saatamme saada jotain selville", pieni maagi ehdotti. Paitsi että ajatus oli hänestä oikeasti hyvä, hän myös halusi saada itse tietää, mikä oli saanut maagit vaihtamaan puolta.

"Minusta ajatus on hyvä", Zidanekin huomautti.

"Kyllä, ajatus on suorastaan loistava", Steinerkin innostui ja kääntyi katsomaan Garnetia.

"Tuletteko tekin, prinsessa?"

Kaikki synkistyivät hieman, kun Garnet ei vastannut mitään. Eiko kuitenkin hoiti tilanteen ja vastasi Garnetin puolesta.

"Tietenkin hän tulee."

"En ole varma, onko se hyvä ajatus", Zidane epäröi. Tohtori Tot oli sanonut, että Garnetin pitäisi saada pitää mielensä rauhallisena. Kujan etsiminen ei välttämättä edistäisi tavoitetta.

"Älä huoli, minä pidän huolta hänestä", Eiko kuitenkin vakuutti.

"Hyvä on sitten", Cid sanoi. Jostain syystä hän todellakin luotti siihen, että kuusivuotias tyttö pystyi huolehtimaan hänen veljentyttärestään, vaikka Zidane ei ollutkaan asiasta aivan varma.

"Nukutaan yön yli ja tavataan aamulla laiturilla."

Kaikki nyökkäilivät ja poistuivat sitten paikalta omille teilleen. Zidane päätti vielä käväistä kaupungilla, ennen kuin menisi nukkumaan. Hänen miekkansa ei ollut parhaassa kunnossaan edellisen seikkailun jäljiltä, ilmeisesti se oli vääntynyt hänen pudotessa, joten olisi parasta hankkia uusi.

Niinpä Zidane suuntasi kauppa-alueelle. Siellä häntä kuitenkin kohtasi outo näky. Hän ei ollut uskoa silmiään, mutta lopulta hänen oli pakko todeta, että hän todellakin näki oikein. Quina seisoi suolakurkkuja myyvän naisen kärryjen vieressä naisen raivotessa hänelle.

Zidane muisti kyllä, että he olivat jättäneet Quinan Trenoon, mutta jotenkin tämä oli näköjään päätynyt Lindblumiin. Saadakseen selville, mitä oli tapahtunut Zidane päätti mennä jututtamaan Quinaa ja selvittää samalla, oliko tämä kenties hommannut itsensä vaikeuksiin.

"Hei Quina, missä sinä olet oikein ollut?" Zidane kysyi päästyään kärryjen luokse. Quina kääntyi katsomaan häntä ja hymyili leveästi.

"Zidane! Minä niin onnellinen nähdä sinut!" Quina huudahti innoissaan. "Tämä henkilö tosi pelottava. Minä tarvita apua." Hän viittaisi naiseen, joka myi suolakurkkuja ja mulkoili Quinaa vihaisesti.

"Mitä helvettiä sinä puhut?" nainen ärähti Quinalle ja kääntyi sitten Zidanen puoleen. "Tunnetko sinä hänet?"

"Tavallaan..." Zidane vastasi epävarmasti.

"No, hän käy hermoilleni. Hän söi yhden kurkun ja yritti juosta pois maksamatta sitä", nainen kertoi vihaisesti.

"En ole yllättynyt", Zidane totesi. Tempaus kuulosti juurikin Quinan tapaiselta.

"Hän sanoa, että minä maistaa yksi. Minä maistaa yksi. Minä ei tehdä mitään väärää", Quina puolustautui. Ilmeisesti hän todellakin luuli toimineensa täysin oikein.

"Oletko hullu? Minä menen konkurssiin, jos jakelen ilmaista ruokaa!" nainen kivahti.

"Rauhoitutaanpa nyt. Paljonko hän on velkaa sinulle?" Zidane kysyi. Hän oli valmis maksamaan Quinan velan vain päästäkseen eroon naisesta ja saadakseen tietää, mitä Quinalle oli oikein tapahtunut.

”100 Giliä”, nainen vastasi.

Zidane kirosi mielessään naisen jonnekin hyvin kauas, mutta maksoi pyydetyn summan kuitenkin mutisematta.

”Kiitos ja nyt painukaa kauas täältä”, nainen kehotti.

”Tule, Quina”, Zidane sanoi ja lähti suuntaamaan asekauppaan.

”Kiitos, Zidane. Nyt minä seurata sinua ikuisesti!” Quina sanoi aidosti kiitollisena.

”Ole kiltti ja älä”, Zidane mutisi niin hiljaa, ettei Quina onneksi kuullut mitään.

Nuorukainen pyörähti asekaupassa Quinan kanssa ja hankki itselleen uuden miekan. Se oli melko painava ja kaksiteräinen, mutta Zidane uskoi pärjäävänsä sen kanssa hyvin. Hänellä oli joskus ollut samanlainen, mutta pienempi, joten hän tarvitsisi vain hieman harjoitusta, ja miekan käyttely sujuisi sen jälkeen hyvin.

Ostosreissun jälkeen Zidane suunnisti takaisin linnalle ja sai vihdoinkin tilaisuuden kysyä Quinalta, miten tämä oli päätynyt Lindblumiin. Quinan selitys oli melko epäselvää, mutta jonkinlaisen käsityksen Zidane sai tapahtumien kulusta. Nähtyään nelikätisen miehen, joka oli yrittänyt saada Eikoa lähtemään illalliselle kanssaan, Quina oli jahdannut miestä ympäri kaupunkia. Lopulta mies oli kuitenkin onnistunut eksyttämään hänet. Pettyneenä Quina oli yrittänyt löytää ruokaa muualta, muttei ollut löytänyt mitään herkullista. Lopulta hän oli katsellut surkeana jokea ja päättänyt kumartua maistamaan vettä. Hänen otteensa oli kuitenkin lipsahtanut ja hän oli pudonnut veteen. Koska virtaus oli melkoisen nopea, hän oli pian kellunut Trenon ulkopuolelle ja lopulta löytänyt itsensä rannalta lähellä Lindblumia.

Zidane huokaisi raskaasti mielessään. Quina kuulosti kerta kaikkiaan toivottomalta tapaukselta. Silti hänestä saattaisi olla apua taistelussa Kujaa vastaan, joten nuorukainen päätti pyytää Quinaa liittymään mukaan matkaan. Quina suostui oitis ja ihmetteli, miksi Zidane oli edes kysynyt, koska Quinahan oli jo luvannut seurata nuorukaista ikuisesti.

LUKU V

MUSTAT MAAGIT JA KUJA

Zidane heräsi myöhään aamulla ja sai kauhukseen huomata, ettei linnassa näkynyt enää ketään muita matkalle lähtijöistä. Nopeasti hän nousi ylös ja kiskoi vaatteet ylleen, ja sitten hän jo ryntäsikin hissille, joka vei hänet Lindblumin linnan pohjakerrokseen. Kun hän viimein saapui satamaan, hän huomasi, että Blue Narsiss oli jo lastattu ja valmiina lähtöön.

”Toivottavasti tällä tosiaan pääsee perille”, nuorukainen mutisi noustessaan laivan kannelle, missä muut jo odottivat häntä. Laiva ei näyttänyt hänestä kovin kestäväälle.

”Mikä sinulla oikein kesti?” tuttu ääni tivasi yhtäkkiä. Zidane katseli kummastuneena ympärilleen, kunnes huomasi Blankin seisovan ruorin takana.

”Tuletko sinäkin mukaan?” Zidane kysyi hämmästyneenä. Eihän Blankilla ollut tavallaan osaa eikä arpaa heidän seikkailussaan.

”No, minua pyydettiin”, Blank vastasi.

”Kuka?”

”Pomo, mutta mukaan tuloni ei ollut hänen ajatuksensa.”

Samassa Cid loikki paikalle herättäen myös hiljattain saapuneen Quinan huomion. Zidane kuitenkin mulkaisi Quinaa sen verran varoittavasti, että tämä päätti jättää tällä kertaa sammakonmetsästyksen väliin.

”Idea oli minun”, Cid sanoi kurnuttavalla äänellä. ”Tarvitsemme ainakin yhden henkilön vahtimaan laivaa, kun saavumme määränpäähämme.”

”Ja minä olen teille yhden velkaa, joten tarjouduin vapaaehtoiseksi”, Blank lisäsi. Olihan osittain prinsessa Garnetin ja kapteeni Steinerin ansiota, että Marcus oli päässyt pelastamaan Blankin kivettyneestä metsästä.

”Sinä et ole meille mitään velkaa”, Zidane huomautti, mutta keskustelu tyrehtyi siihen, sillä Cid alkoi jaella käskyjä miehistölle. Kun laiva oli viimein täysin valmis lähtöön, Blank kysyi määränpäättä.

”Ulkomantereen Mustien maagien kylään”, Zidane vastasi ja näytti paikan Blankille vanhalta maailmankartalta, jonka hän oli joskus aiemmin saanut Cidiltä.

Laivamatka sai kaikki hieman ärtyisiksi sekä Vivi-paran myös pahoinvoivaksi, joten jokainen matkalainen oli iloinen, kun joukko vihdoinkin saavutti Ulkomantereen rannan. Cid oli vahvasti sitä

mieltä, ettei heidän kaikkien kannattanut missään nimessä rynnätä Mustien maagien kylään, vaan olisi parempi, että vain muutamat heistä menisivät.

"Vivi tuntee kylän asukkaat parhaiten, joten hänen täytyy tulla mukaan", Zidane totesi. Hän oli itse ilmoittautunut vapaaehtoiseksi. Lopulta päätettiin, että myös Garnet ja Eiko lähtisivät mukaan. Cid arveli, että koska Garnet oli pitänyt kylän asukkaista aiemmin, tytölle tekisi hyvää vierailla kylässä uudemmankin kerran. Eiko taas päätyi mukaan, koska pikkutyttö tuntui ymmärtävän mykkää prinsessaa muita paremmin.

Kun nelikko sitten saapui paikan päälle, he saivat huomata kylän hiljenneneen melkein täysin. Rakennukset näyttivät siltä kuin ne olisivat olleet tyhjillään jo jonkin aikaa.

"Ihan kuin täällä ei olisi ketään..." Vivi sanoi surkeana.

"Minne he ovat voineet mennä?" Zidane puolestaan pohdiskeli.

"Minä menen etsimään."

Vivi lähti kuljeskelemaan kylässä Zidanen seurattessa hänen perässään. Garnet ja Eiko olivat jääneet kylän portille odotelemaan. Kuljettuaan hiljaisen kylän poikki Vivi ja Zidane päätyivät hautausmaalle, missä he vihdoinkin tapasivat jonkun. Maagi numero 288 seisoi tuijottelemassa muistomerkkejä synkkä ilme keltaisissa silmissään.

"Missä kaikki ovat?" Vivi kysyi välittömästi päästyään toisen maagin luokse.

"Kaikki lähtivät Kujan mukaan. Kaksi muuta minun lisäkseni jäi tänne ja he ovat luultavasti chocobosuojassa", herra 288 vastasi apaattisella äänellä.

"Miksi he lähtivät hänen mukaansa?"

"He saivat tietää elinajastamme... Voimme elää täällä vain rajatun aikaa", herra 288 selitti. "Kuja sanoi tietävänsä, kuinka elinaikaamme voi pidentää, joten kaikki lähtivät hänen mukaansa."

"Hän valehtelee!" Vivi huudahti kauhuissaan. "Katso, mitä hän on tehnyt meille! Hän on käyttänyt meitä, kohdellut meitä kuin nukkeja!"

Pieni maagi ei voinut ymmärtää veljiensä käytöstä. Miten kukaan saattoi luottaa Kujan kaltaiseen petturiin? Miksi toiset maagit olivat uskoneet Kujan valheellisiin sanoihin?

"Ehkäpä me olemme vain nukkeja, jotka on luotu palvelemaan ihmisiä..." herra 288 totesi välinpitämättömästi.

"Älä viitsi. Tuo on typerää", Zidane pisti väliin kuunneltuaan syrjemmällä maagien keskustelua.

"Minne he menivät?" Vivi kysyi, koska ei halunnut kuulla enää yhtään enempää herra 288:n pohdintoja.

"En voi kertoa, en halua pettää heitä", toinen maagi kuitenkin vastasi.

"Mikset sitten mennyt heidän mukaansa?" Vivi kysyi vihaisesti.

Toinen maagi ei vastannut, vaan keskittyi jälleen tuijottamaan hautausmaan muistomerkkejä. "Sanoitko sinä, että kaksi muuta ovat chocobosuojassa?" Vivi tivasi saamatta nytkään vastausta. Lopulta erittäin turhautuneena hän käski Zidanen seurata ja ryntäsi kylän toiselle puolelle, jossa muisteli chocobosuojan olevan.

Pienen tönön ovi oli lukossa, vaikka sisältä kuuluikin ääniä. Vivi koputti oveen, mutta kukaan ei kuitenkaan avannut sitä. Lopulta hän ryskytti ovea jo nyrkillään. "Olkaa kilttejä ja avatkaa ovi!" hän huusi oven läpi.

Hetkeen ei vielääkään kuulunut vastausta, mutta hieman myöhemmin tönön ovi lennähti auki ja toinen sisällä olevista mustista maageista astui ulos.

"Se on syntynyt!" maagi ilmoitti riemuissaan.

"Mikä?" Vivi kysyi, mutta muisti sitten, missä he olivat. "Ai se." Nopeasti hän ja Zidane livahdivat chocobosuojaan mustan maagin perässä, ennen kuin tämä ehtisi lukita oven uudestaan.

Pienessä puulaatikossa, johon oli laitettu heiniä, istui vastasyntynyt chocobo munankuorien keskellä. Se näytti kovin pieneltä vielä, mutta kaikki tiesivät, että jonain päivänä siitä kasvaisi niin iso, että jopa suurikokoinen mies pystyisi ratsastamaan sillä.

"Vihdoinkin!" toinen mustista maageista huudahti. Numero hänen rinnassaan paljasti hänen olevan herra 111. Toinen maageista puolestaan oli herra 33.

"Hurraa", herra 33 sanoi iloiten.

"En voi uskoa sitä todeksi", herra 111 puolestaan totesi Zidanen ja Vivin tuijottaessa kaksikkoa kummissaan.

"Minä en ymmärrä, miksi te olette vielä täällä", Vivi sanoi viimein. Jos kerran kaikki muut olivat lähteneet pidemmän elämän toivossa, miksi herrat 111 ja 33 olivat jääneet kylään.

"Jäimme huolehtimaan chocobosta", herra 33 vastasi.

"Aioimme ensin mennä muiden mukaan, mutta jonkun oli jäätävä huolehtimaan munasta... ja niinpä me sitten jäimme tänne", herra 111 täydensi.

"Pidimme munan lämpimänä laittamalla heinää sen ympärille", herra 33 puolestaan kertoi.

"En malta odottaa, että pääsemme näyttämään sen muille", toinen maageista sanoi. "He tulevat olemaan niin iloisia."

"Meidän täytyy keksiä nimi", herra 33 huomautti.

Samassa kumpikin maageista hiljeni tuijottamaan chocoboa. "Mitä minulle... nyh... tapahtuu... nyh... minusta tuntuu niin... nyh... kummalliselta..." herra 33 soperteli, eikä kulunut kuin

hetki, kun kumpikin maagi oli jo purskahtanut onnenkyyneliin. Vivi ja Zidane vivahtivat vähin äänin ulos suojasta, noista kahdesta maagista ei juuri tällä hetkellä tuntunut olevan apua.

Herra 288 seiso i nyt chocobosuojan pihalla aivan kuin olisi odottanut Vivin ja Zidanen tulevan ulos.

”Sinä jäit tänne, koska olit huolissasi chocobon munasta”, Vivi totesi maagille.

”En tiedä. Halusin kyllä seurata Kujaa, koska kuolema pelottaa minua, mutta minusta tuntui, että olisin jättänyt jotain hyvin tärkeää taakseni”, herra 288 vastasi. Seurasi hetken hiljaisuus, kun maagit vain tuijottivat toisiaan.

”Haluan kysyä sinulta jotain”, Vivi sanoi viimein. ”Pysähdynkö minä piankin?”

Zidane tuijotti Viviä järkyttyneenä. Maagihan oli vasta 9-vuotias, miten hän saattoi jo ajatella kuolemista. Tuntui pahalta tietää, miten suurta taakkaa Vivi kantoi harteillaan.

”En tiedä”, herra 288 vastasi. ”Kuja sanoi, että meitä ennen rakennettu prototyyppi kestäisi kauemmin.”

”Mutta... minä pysähdyn joskus”, Vivi totesi alistuneesti. Kun toinen maagi ei sanonut mitään, Vivi käänsi katseensa taivaalle. ”Olin todella sekaisin, kun isoisäni kuoli. Hän sanoi minulle ’Vivi, ei ole syytä olla surullinen’, joten minä kerroin itselleni, etten *saanut* olla surullinen. Sen takia häkellyin uudestaan, kun kuulin, että moni täällä oli pysähtynyt. En tiennyt, mitä tehdä tai tuntea. Mutta kun näin Daggerin itkevän, kun hänen äitinsä kuoli, en ollut enää hämilläni. Olin surullinen...”

Vivi kääntyi uudestaan katsomaan herra 288:n keltaisilla silmillään. ”Jos olisin vain nukke, en koskaan olisi tuntenut niin. Herra 288, me emme ole nukkeja. Minä tiedän, ettemme ole.”

Pikkumaagi näytti vajoavan ajatuksiinsa. Hän oli pitkään hiljaa, ennen kuin jatkoi: ”Minä vihaan häntä! Minä vihaan Kujaa! Hän muuttaa kaikki nukeiksi vain tappaakseen ihmisiä. Jos häntä ei olisi, kaikki ymmärtäisivät elämää jonain päivänä. Tämä on niin epäreilua.”

”Vivi...” Zidane sanoi vaivautuneena maagin purkauksesta, mutta hän ei tiennyt, miten jatkaa.

”Kujan piilopaikka on tämän mantereen itäosassa”, herra 288 kertoi yllättäen, kun toiset kaksi eivät sanoneet mitään. ”Se on haudattuna juoksuhiiekkaan, mutta tarvitsette laivaa päästäksenne sinne.”

”Kiitos”, Vivi sanoi hiljaa ja hymyili selvästi helpottuneena.

”Toivon, että voin jonain päivänä olla yhtä vahva kuin sinä”, herra 288 vastasi. Sitten maagi vain käänsi selkänsä Viville ja Zidanelle ja käveli pois paikalta näiden jäädessä tuijottamaan hänen peräänsä.

Eiko oli lähtenyt tutkimaan kylää, koska ei ollut käynyt siellä aiemmin. Garnet ei kuitenkaan ollut lähtenyt hänen mukaansa, vaan oli jäänyt kylän portille yksin. Sinne hän saattoi helposti kuulla Chocobosuojan luona käydyn keskustelun.

Vivillä on paljon asioita mielessään... Toisin kuin minä, hän taistelee tosissaan. Luulin, että muuttuisin, kun tapasin Zidanen, ja kun hyväksyin kruunun, tiesin, että minun oli pakko muuttua. Kuitenkaan mikään ei ole muuttunut, olen edelleen niin avuton... Garnet pohti surkeana. Hänestä tuntui, että hän oli epäonnistunut kaikessa, mitä ikinä oli yrittänyt. Hänen äitinsä oli kuollut ja hänen valtakuntansa tuhoutunut, eikä hän itse enää kyennyt puhumaan. Hän ei tuntenut olevansa kuningattaren kruunun arvoinen.

Samassa Eiko palasi nuoren ja onnettoman kuningattaren luokse. "Vau, kuulitko sinäkin tuon?" tyttö kysyi Garnetilta. "Se itkupilli on edistynyt todella paljon", hän huomautti tarkoittaen Viviä. Eikon sanat saivat Garnetin tuntemaan olonsa vain entistä masentuneemmaksi. Vivi oli edistynyt, mutta hän ei.

"Dagger, oletko sinä kunnossa?" Eiko kysyi huomattessaan vanhemman tytön ilmeen. Garnet tyytyi nyökkäämään, sillä sanat eivät vielääkään tulleet ulos hänen suustaan. "Älä murehdi liikaa. Vivillä on oma tapansa selvittää asiat, ja sinulla omasi. Piristy nyt. Me hoitelemme Kujan, ja sinä saat äänesi takaisin, ennen kuin huomaatkaan."

Zidane ja Vivi palasivat myös portille hyvin hiljaisina, mutta kuitenkin suhteellisen tyytyväisen näköisinä.

"Zidane", Eiko sanoi saadakseen pojan huomion.

"Mikä hätänä?" Zidane kysyi ja vilkaisi välittömästi Garnetia, joka puisteli nopeasti päätään, minkä poika tulkitsi niin, ettei mikään ollut hätänä. "Hyvä, jatketaan sitten matkaa. Saimme selville, missä Kuja piileksii."

Zidane johti pienen joukkonsa pois Mustien maagien kylästä ja metsän läpi meren rantaan, missä Blue Narsiss odotti heitä edelleen. Poika selosti muillekin, mitä he olivat kuulleet kylässä ja näytti sitten Blankille, minne heidän pitäisi suunnata. Heillä oli edessään ainakin päivän merimatka.

Varhain seuraavana aamuna laiva purjehti rantaan. Kaikki paitsi Blank nousivat maihin ja lähtivät tutkimaan ympäristöä. Rannan tuntumassa levittäytyi niitty, mikä ei sopinut kenenkään

mielikuvaan juoksuhiekasta. Kartan mukaan niitty kuitenkin päättyi myöhemmin hiekka-aavikkoon, ja sinne he nyt suunnistivat.

Aurinko paahtoi korkealta taivaalta, kun he viimein saavuttivat aavikon reunan. Ajatus kuumalla hiekalla tarpomisesta ei houkutellut ketään, mutta kukaan ei kuitenkaan valittanut sanallakaan. Mielissään he kuitenkin pohtivat, kuinka he koskaan voisivat löytyä Kujan piilopaikan sieltä.

Yhtäkkiä Zidane tunsu jalkansa vajoavan ja hypähti nopeasti taaksepäin huudahtaen samalla ääneen. Hietikko joukon edessä näytti erilaiselta. Jokaisella oli vahva aavistus, että he olivat lopulta, sattuman kaupalla tosin, tulleet oikeaan paikkaan.

"Mitä me nyt teemme?" Vivi kysyi epävarmana. Kaikki vilkuilivat toisiaan osaamatta vastata.

"Herra 288 sanoi, että piilopaikka on haudattuna juoksuhiekkaan. En tiedä, miten se on mahdollista, mutta ilmeisesti se tarkoittaa, että meidän on mentävä tuonne", Zidane sanoi lopulta ja heilautti kättään upottavan hietikon suuntaan.

"Sehän on itsemurha! Tukehdumme kuoliaiksi", Cid vastusti.

"Onko meillä vaihtoehtoja?" Zidane huomautti.

"Sinun typeryytesi on johtanut meidät tänne. Jospa nyt johtaisit itse itsesi tiesi päähän", Amarantkin toi mielipiteensä julki ja käänsi selkänsä muille.

Kaikki hiljenivät synkkinä. Missään ei näkynyt minkäänlaista sisäänkäyntiä Kujan piilopaikkaan. Zidanen ehdotus tuntui ainoalta mahdolliselta, mutta toisaalta myös Cid oli oikeassa. Kannattaisiko heidän ottaa riski, että he hautautuisivat hiekkaan ja kokisivat karmean kuoleman.

Pitkä hiljaisuus päättyi siihen, että Garnet lähti päättäväisesti etenemään hietikolle. Hyvin pian hän oli vajonnut jo polviaan myöten upottavaan maahan.

"Dagger!" Zidane huudahti kauhuissaan ja ryntäsi tytön perään vetääkseen tämän kuiville, mutta alkoi itsekin vajota, eikä päässyt etenemään tarpeeksi nopeasti, että olisi tavoittanut Garnetin, joka upposi koko ajan syvemmälle.

"Mennään", Vivi sanoi ja suuntasi itsekin juoksuhiekkaan. "Mitä menetettävää meillä on?"

Rohkaistuneena pienen ystävänsä teosta, Eiko, Freya, Quina ja Cid seurasivat hänen jäljissään. Amarant tuijotti muiden perään typertyneenä, kun nämäkin alkoivat vajota. Cid, joka oli pienin katosi ensimmäisenä näkyvistä.

"Helvetin hullut", Amarant kiroi ääneen, mutta seurasi sitten itsekin muiden perässä.

Hiekka tarttui välittömästi miehen kenkiin ja alkoi vetää häntä alemmas. Hän tunsu ensimmäistä kertaa vuosiin pakokauhun puristavan vatsaansa. Ei hän halunnut vielä kuolla. Silti hän seisoi

paikoillaan ja antoi itsensä upota, kunnes lopulta joka puolella oli hiekkaa. Hän tunsi, kuinka hänen keuhkonsa painuivat kasaan, eikä hän saanut enää henkeä. Lopulta tunne helpotti, eikä hän tuntenut enää mitään muutakaan.

"Hah, tiesin, että tulisitte... kaikki menee suunnitelmani mukaan..."

Zidane alkoi pikku hiljaa tajuta ympäristöään. Hänen oli kuuma, paljon kuumempi kuin aavikolla oli ollut. Lattia hänen allaan tuntui suorastaan hehkuvan. Poika avasi silmänsä, mutta kesti hetken, ennen kuin hän näki mitään.

Nuorukainen tajusi makaavansa ympyrän muotoisen huoneen metallisella lattialla. Huone oli täysin kalustamaton. Cid istui hänen vieressään ja näytti niin pahoinvoivalta kuin vain sammakko saattoi näyttää.

"Olet vihdoinkin hereillä", hallitsija totesi.

"Missä hemmetissä me olemme?" Zidane kysyi noustessaan istumaan. Hän hieroi ohimoitaan, sillä hänen päätänsä kivisti ilkeästi.

"Hyvä kysymys. Toivosin osaavani vastata", Cid sanoi puistellen päätänsä.

"Sen jälkeen, kun vajosin hiekkaan, kaikki vain pimeni. En muista mitään muuta", Zidane kertoi.

"Samoin. Kun heräsin, olin jo tässä huoneessa", Cid totesi epätoivoisella äänellä.

"Tosiaan", Zidane sanoi samassa ja katseli ympärilleen huoneessa. "Missä kaikki muut ovat?"

"En tiedä. Toivottavasti he ovat kunnossa."

"Olette näköjään vihdoinkin hereillä..." tuttu ääni kajahti huoneessa, vaikka ketään ei näkynyt.

"Tuo ääni!" Zidane huudahti. "Se on Kuja!"

"Olen iloinen tavatessani teidät taas", Kujan ääni puhui jostain.

"Saamarin paskiainen. Missä ystäväni ovat?" Zidane nousi seisomaan ja karjui tyhjille seinille.

"No, no... ollaanpa sitä ärhäköitä tänään", Kuja naurahti ivallisesti. "Ei syytä huoleen. He ovat samanlaisissa huoneissa kuin tekin... Tosiaan, ehkäpä minun pitäisi valaista teitä tilanteen suhteen."

Kirskuva ääni täytti huoneen ja lattia alkoi avautua keskeltä. Zidane ja Cid vetäytyivät välittömästi seinustoille, kun lattian alta paljastui punaisenoranssina hohtavaa laavaa. Ei ihme, että huoneessa oli niin tuskaisen kuuma.

"Olen varma, että jopa sinun heikko mielesi tajuaa, mitä tapahtuu, jos syöksyt tuonne", Kuja puhui jälleen ja nauroi ivallisesti päälle. Naurussa oli niin sairas sävy, että kylmät väreet kulkivat Zidanen selkäpiitä pitkin.

"Sinä olet kuollut!" nuorukainen karjui jälleen.

"Voi rakas, sanoinko jotain pahasti?" Kuja kysyi pelottavan herttaisesti. "No, joka tapauksessa, nyt kun tiedät tilanteen, haluaisin pyytää sinulta palvelusta. Annan ystäväiesi elää, jos myönnyt."

Zidane oli hetken hiljaa ja tuijotti kuplivaa laavaa. "Hitto, minulla ei ole vaihtoehtoja", hän sanoi viimein alistuneena. Hän ei halunnut ajatellakaan, että Garnetin elämä päättyisi tuliseen pätsiin.

"Hienoa. Osaat olla viisaskin halutessasi", Kuja totesi. "Astu ulos huoneesta."

Huoneen seinään avautui ovi, josta Zidane ja Cid livahtivat nopeasti ulos. Ovi sulkeutui uudestaan heidän perässään.

"Hei, Cid. Katsotko, mitä voit tehdä toisten hyväksi?" Zidane kysyi sammakolta, kun he seisoivat käytävällä, jonka varrella oli samanlaisia ovia kuin se, josta he olivat juuri astuneet sisään.

Käytävän keskeltä lähti toinen käytävä, jonka alapuolella laava kupli pelottavasti. Toinen käytävä näytti päättyvät keskelle suurta, pyöreää huonetta. Tuosta kohdasta ristesivät kaksi uutta käytävää, toinen oikealle ja toinen vasemmalle, mutta kummankin edessä seisoivat mustat maagit.

"Hyvä on, en petä sinua", Cid sanoi. "Tule terveenä takaisin."

"Tulen. Nähdään taas", Zidane sanoi ja suuntasi käytävälle, joka vei huoneen keskelle. Hän vilkaisi mustia maageja ja mutisi hiljaa itsekseen: "Ei taas tätä."

"Asetu seisomaan maagien väliin", Kujan ääni kajahti jostain. Itse miestä ei näkynyt vielääkään. Koska Zidanella ei ollut vaihtoehtoja, hän totteli käskyä. Maagit kohottivat kätensä ja loihittivat teleportaalin, joka imaisi nuorukaisen sisäänsä.

Omituinen tunne valtasi Zidanen ruumiin. Hänestä tuntui kuin hän olisi hajonnut osiin, vaikka häneen ei sattunutkaan. Sitten hän tunsi, kuinka minimaalisen pienet palaset hitsautuivat takaisin yhteen ja hän huomasi seisovansa mukavan oloisessa kirjastossa. Seinillä oli kirjahyllyjä ja takassa räiskyi tuli. Takana ääreen oli asetettu suuri nojatuoli, jonka vierellä Kuja seisoivat omahyväinen ilme kasvoillaan.

"Tervetuloa matalaan majaan", Kuja sanoi ja levitti kätensä kuin olisi halunnut halata Zidanea.

"Lopeta esittäminen ja kerro, mitä helvettiä oikein haluat", Zidane ärähti ja pysytteli varmuuden vuoksi muutaman askeleen päässä Kujasta.

"Voi, voi... ollaanpa sitä ärtyneitä", Kuja sanoi jälleen karmivan lempeästi. "No, tämä on tehtäväsi", hän jatkoi sitten, "Haluan sinun menevän jonnekin ja tuovan minulle sieltä jotain."

"Joten kerro minulle, mitä, sinä demoni", Zidane tuhahti vihaiseen sävyyn.

"Jos olisin sinä, varoisin hieman sanojani. Et varmaankaan ole unohtanut, että ystäväsi henki on käsissäni."

Kuja katseli Zidanen raivon ja epätoivon sekaista ilmettä varsin tyytyväisenä, ennen kuin jatkoi:

"Aion lähettää sinut paikkaan nimeltä Oeilvert."

"Missä se on?" Zidane kysyi yrittäen nyt kuulostaa rauhallisemmalta.

"Oeilvert on etelään Merenpuolen kanjonista Unohdetulla mantereella", Kuja vastasi. "Se ei ole oikein minun paikkani."

"Mitä tarkoitat?"

"Katsos, paikkaa ympäröi anti-maaginen kehä, ja haluan lähettää sinut sinne, koska olet aivan liian tyhmä käyttääksesi magiaa. Kun olet siellä, haluan sinun tuovan Gulug-kiven minulle. Mitäs sanot? Eikö olekin helppo tehtävä? Annan käyttöösi jopa luksus ilmalaivani, joten kulkeminen ei ole ongelma", Kuja selosti tyytyväisellä äänellä, mutta pysähtyi sitten miettimään. "Ehkä se on sinulle liikaa. On parasta antaa sinun ottaa kolme ystävästäsi mukaasi. Sitä paitsi, kenestäkään ei ole kivaa taistella itsensä kanssa."

Zidane tuijotti Kujaa sanattomana. Mitä pirua mies oikein oli tarkoittanut?

"Unohda. Sano vain niiden ystäväsi nimet, jotka haluat mukaan."

Zidane oli hiljaa ja pohti pitkän aikaa. Hänellä ei tainnut olla juuri vaihtoehtoja valinnan suhteen. Hän olisi ehdottomasti halunnut ottaa Garnetin mukaansa, jotta tyttö olisi mahdollisimman kaukana Kujasta, mutta tuolla reissulla kuningattaresta ei olisi juurikaan apua, kuten ei myöskään Vivistä, Eikosta tai Quinasta, koska hekin käyttivät magiaa taistellessaan... ja taistelu odotti aivan varmasti Oeilvertissä, koska Kuja ei sinne itse uskaltanut.

"Haluan Steinerin, Freyan ja Amarantin", Zidane vastasi viimein.

"Selvä. Minä kutsun heidät", Kuja ilmoitti.

Mies sulki silmänsä ja keskittyi ennen kuin alkoi puhua. Zidane kuuli hänen mainitsevan ystäviensä nimet ja antavan näille sitten samat ohjeet, jotka nuorukainen oli itsekin saanut aiemmin. Jonkin ajan kuluttua Steiner, Freya ja Amarant ilmestyivät samaan paikkaan, jossa Zidane oli seissyt hieman aiemmin.

"Säästäkää minut tunteelliselta jälleennäkemiseltä", Kuja sanoi, ennen kuin kukaan muu ehti avata suutaan ja katsoi sitten Zidaneä. "Astu ystäväsi luokse."

"Sinun on parasta pitää lupauksesi", nuorukainen sanoi siirtyessään seisomaan Steinerin viereen.

"Tietenkin, ei tarvitse huolehtia", Kuja vastasi vain hetkeä ennen kuin joukkio teleporttaantui pois huoneesta. "Mikä lauma idiootteja", hän mutisi itsekseen, kun nuo neljä olivat kadonneet.

Zidane oli olettanut, että he saapuisivat samaan käytävään, mistä olivat lähteneetkin, mutta tällä kertaa he ilmestyivät kuitenkin suureen luolaan, jonka suulla oli valtavan kokoinen ilmalaiva. Nuorukaisen mieleen muistui kuva, jonka hän oli aiemmin nähnyt Lindblumin kuninkaallisessa linnassa.

"Tuon täytyy olla Hilda Garde 1", hän mutisi. Ainakin oli selvinnyt, minne ilmalaiva oli kadonnut. Tosin Zidanella oli sellainen mielikuva, että Cid oli väittänyt vaimonsa karanneen ilmalaivan kanssa. Ei kai kuningatar Hilda ollut sentään lähtenyt Kujan matkaan?

Pohtimatta huolestuttavaa asiaa sillä hetkellä sen enempää Zidane johdatti vaitonaisen joukkonsa ilmalaivaan. Kun he olivat päässeet kannelle, laiva lähti peruuttamaan ulos luolasta ja nousi sitten korkeuksiin. Tilanteeseen nähden Zidane tunsi olonsa oudon hyväksi, sillä hän oli aina rakastanut lentämistä. Yksi Tantalukseen kuulumisen parhaista puolista oli ollut ilmalaivat matkat ympäri Usvamannerta.

Nuorukainen huomasi, että laivan ruorissa seisojasta musta maagi, joten hän marssi tämän luokse. Ehkäpä maagi osaisi kertoa jotain tärkeää Kujasta.

"Hei, voimmeko todella luottaa Kujaan?" Zidane kysyi maagilta, muttei saanut minkäänlaista vastausta. "Sano nyt jotain!" nuorukainen huudahti puhumattomalle maagille pitkän hiljaisuuden jälkeen.

Samassa kaksi varsin tuttua hovinaria nousi kannelle laivan uumenista. "He eivät vastaa sinulle", punavalkopukuinen Zorn totesi.

"Vain meidän käskyjä tottelevat he", Thorn ilmoitti ja hypähti ilmaan. Zidane tunsi välitöntä ärtymystä nähdessään nuo kaksi. Eikö hovinarreista ollut ollut ihan tarpeeksi vaivaa tähän mennessä?

"Miksi, te selkään puukottavat ääliöt?" nuorukainen ärähti.

"Nuo ovat herjaavia sanoja!" Zorn kivahti.

"Pahimpia valheita, mitä olen ikinä kuullut", Thorn totesi myös vihaisena.

"Sinun ei pidä vaivata itseäsi moisilla asioilla..." Zorn sanoi.

"... tai pääsemme herkuttelemaan ystäväsi kuolemalla", Thorn jatkoi lausetta.

Zidane kirosi ääneen, mutta ei esittänyt enempää kysymyksiä. Hovinarrit vilkaisivat toisiinsa ja alkoivat nauraa.

"Mustat maagit suunniteltiin alun perin vain tottelemaan", Zorn suostui lopulta kertomaan.

"Mutta vahvan itsetietoisuuden Black Waltzit saavuttivat", Thorn huomautti viivaten hirviöihin, jotka olivat aiemmin yrittäneet siepata Garnetin ja palauttaa tämän Alexandriaan. "Nämä maagit tottelevat meitä aina", Thorn jatkoi, "sillä vahvaa egoa heillä ei ole."

"Nämä massatuotteet rikkoutuvat, kun ovat loppuun käytettyjä", Zorn hymähti.

"Muuta tarkoitusta heillä ei olekaan", Thorn päätti kertomuksen.

Hovinarrit hihittivät itsekseen Zidanen tuijottaessa kaksikkoa entistäkin ärtyneempänä. Kujan oli täytynyt tietää, miten hän suhtautui Zorniin ja Thorniin, koska oli lykännyt heidät hänen vaivoikseen.

"Juuri kun he ovat saavuttaneet kosketuksen elämään, he katoavat", Zorn sanoi yhtäkkiä ja näytti huvittuvan ajatuksesta suuresti.

"Hupaisaa, he ovat pelkkiä leluja", Thorn tyrskähteli.

"Minusta te ette eroa heistä mitenkään", Zidane tuhahti saaden narrit lopettamaan typerän hihityksensä.

"Mitä?"

"Roskaa!"

Pitkästä aikaa Zidane hymyili tyytyväisenä. "Te sanotte, ettei mustilla maageilla ole sielua, mutta olette pelinappuloita, aivan kuten hekin. Eikö niin?"

"Etpä höpise typeriä enää, kun olemme hoidelleet sinut", Zorn sanoi vaivautumatta vastaamaan kysymykseen.

"Kadut vielä sanojasi", Thorn totesi omahyväinen ilme kasvoillaan.

"No, pysytään rauhallisina laskeutumiseen asti", Zidane sanoi, sillä hän ei juuri nyt kaivannut tappelua. "Turvallista matkaa." Hän jätti hovinarrit kihisemään kiukkuunsa ja palasi ystäviensä luokse selvittämään näille, mitä heidän tarkalleen ottaen tulisi tehdä.

Aurinko oli laskemassa, kun Zidane, Freya, Steiner ja Amarant seisoivat Oeilvertin edustalla. Kyseessä oli suuri rakennus, jonka katolta kohosi tykki. Rakennus oli kuitenkin suljettu lähes viisi metriä korkeilla metallisilla ovilla.

"Tämän täytyy olla sisäänkäynti", Zidane sanoi ja tarttui kahvaan yrittäen kiskoa siitä. "Avaudu!" Ovi ei kuitenkaan liikahtanutkaan hänen voimillaan. "En voi mitenkään avata näin suurta ovea."

Ennen kuin muut ehtivät ryhtyä auttamaan nuorukaista oven auki vetämisessä, ovi alkoikin hitaasti avautua itsestään. Kaikki tuijottivat sitä tyrmistyneinä. Aivan kuin ovi olisi toiminut maagisesti, mutta eihän se ollut mahdollista, koska Oeilvertissä ei voinut kukaan käyttää magiaa.

”En tiedä, mistä on kyse, mutta ilmeisesti meidän on mentävä sisälle”, Zidane totesi. ”On kunnia olla täällä.” Hän yritti saada äänensä kuulostamaan huvittuneelta onnistumatta siinä, sillä koko paikka karmi häntä melkoisesti.

Ensimmäisenä joukko saapui suureen eteishalliin, jonka katto kaartui korkeuksissa. Hallista pääsi kulkemaan sekä oikealle ja vasemmalle, ja hetken mietittyään Zidane suuntasi askeleensa jälkimmäiseen suuntaan muiden seurattessa perässä. He saapuivat toiseen huoneeseen, jonka keskellä oli pyöreä syvennys. Kun he olivat kulkemassa syvennyksen ohi, sen keskelle syttyi jonkinlainen hologrammi. Kaikki perääntyivät kauhuissaan askeleen verran. Anti-maagisesta kehästäan huolimatta Oeilvert tuntui suorastaan tihkuvan taikuutta.

”Tuo on... planeetta”, Zidane totesi hämmästyneenä tarkasteltuaan hologrammia hetken. Se tosiaan esitti pyöreää taivaankappaletta. Hän oli nähnyt joskus piirustuksia planeetasta, mutta tämä oli jotain ihan muuta, jotain paljon hienompaa.

Zidanen sanojen myötä hologrammiin ilmestyi kirjoitusta tuntemattomalla kielellä.

”Onko tuo tekstiä?” Steiner kysyi kummastuneena. Hän oli sentään elänyt melkein koko ikänsä yhdestä sivistyneimmistä valtakunnista, eikä silti saanut selvää sanoista.

”...Äiti... Terra...” Zidane luki hitaasti. Häneltä oli mennyt hetki, ennen kuin sanat olivat uppoutuneet hänen tajuntaansa ja sitten yhtäkkiä hän oli vain tajunnut, että ymmärsi tuota kieltä, joka oli ensin näyttänyt käsittämättömältä mongerrukselta. ”Ääh, en saa selvää...” hän huokaisi hetken päästä. Tuntui siltä kuin hän olisi joskus puhunut tuota kieltä, mutta oli myöhemmin unohtanut sen osittain.

”Zidane, pystytkö sinä todella lukemaan sitä?” Freya kysyi hämmentyneenä. Kieli oli nimittäin tuntematon hänellekin.

”En oikeastaan. Tuntuu pikemminkin kuin sanat puhuisivat minulle, enkä edes tiedä miksi”, Zidane vastasi.

Nuorukainen kohautti olkapäitään ja vilkaisi ympärilleen huoneessa. Heidän ei hyödyttäisi jäädä seisoskelemaan paikoilleen. Hän huomasi portaat huoneen perällä ja suuntasi niihin. Hetken päästä muut seurasivat hänen perässään. Pitkät ja kierteiset portaat laskeutuivat kaksi kerroksiseen huoneeseen, johon syttyi neljä hologrammia. Kiinnostuneena Zidane ryhtyi tutkimaan niitä. Ehkä ne jopa auttaisivat häntä löytämään Gulug-kiven nopeammin.

Ensimmäisessä hologrammissa oli kuva ilmalaivasta. Se oli korea, mutta ei näyttänyt kovinkaan käytännölliseltä.

"Muinainen... ilmalaiva... historian... vanhin..." Zidane lausui ääneen sitä mukaan, kun ymmärsi kuvan viereen ilmestyvät sanat. Sitten hän siirtyi seuraavan hologrammin luokse.

Myös tuohon hologrammiin oli kuvattu ilmalaiva. Se näytti paremmalta kuin aiempi, muttei siltikään kovin kummoiselta.

"Laiva... sotaa varten... laivanrakennus... teknologia... alkeellista..." hän lausui jälleen, jotta muutkin tietäisivät, mitä tekstissä kerrottiin. Jälleen hän siirtyi eteenpäin. Kaikki tämä tuntui kovin kummalliselta, sillä hän ei voinut ymmärtää, miksi Oeilvertissä säilytettiin tällaista tietoa jollain kummallisella kielellä.

Taas nelikko tuijotti ilmalaivan kuvaan. Tämäkin laiva oli kehittynyt edellisestä jonkin verran.

"Taistelulaiva... Invincible... prototyyppi..." Zidane luki. "Prototyyppi... epäonnistunut."

Neljännän kuvan kohdalla kukaan ei enää arvaillut, mitä se mahtaisi esittää. Kyseessä oli ilmalaiva, joka muistutti kovasti edellistä.

"Ensimmäinen... taistelulaiva... Invincible... Paranneltu versio... parhaillaan käytössä", Zidane lausui. "Ymmärtääkö kukaan, mitä tämä merkitsee?"

Kaikki puistelivat päätään. Kukaan heistä ei voinut ymmärtää, mitä tekemistä näillä ilmalaivoilla oli heidän tehtävänsä kanssa, mutta toisaalta heillä ei ollut aikaa jäädä pohtimaan sitä.

Viimeisen hologrammin luota lähti käytävä, jonne he lopulta yhteisestä päätöksestä suuntasivat.

Käytävä leveni yhtäkkiä. Sen sivustalla oli punainen kristallipallo. Zidane pysähtyi sen kohdalle ja kosketti sitä hetken mielihohteesta. Pallo hehkui hetken aikaa ja alkoi sitten heijastaa hologrammeja seinälle.

"Kaupungin alku", Zidane alkoi selostaa. Hänestä alkoi tuntua pikkuhiljaa hienolta se, että kerrankin hän osasi jotain, mitä kukaan muu ei. "Ensin kaupunki kukoisti. Pian alkoi heikentyminen. Ympäri Terraä ilmestyi kaupunkeja. Sitten alkoi heikentyminen."

Hologrammi katosi ja käytävällä oli jälleen hämärää. Kummastuneena nelikko jatkoi matkaansa, sillä kukaan heistä ei ymmärtänyt ollenkaan, mistä oli kyse. Kuja oli lähettänyt heidät täysin selittämättömään paikkaan.

Käytävä johti heidät korkeaan huoneeseen, jonka seinille oli kaiverrettu kasvoja. Osa kasvoista oli hajonnut palasiksi, mutta suurimman osan piirteet pystyi yhä tunnistamaan. Huoneen lattialla ajelehti sumua. Varoen askeleitaan Zidane käveli keskellä huonetta olevalle korokkeelle muiden seurattessa hänen perässään.

"Mikä paikka tämä oikein on?" nuorukainen kummasteli ääneen. Häntä karmi koko ajan vain enemmän.

"Tässä paikassa on jotain hyvin häiritsevää", Steiner totesi täsmälleen samaan aikaan vapisevalla äänellä.

Yhtäkkiä yksi kasvoista työntyi eteenpäin ja alkoi hohtaa oranssina. Se puhui oudolla kielellä.

"Ystävä vai vihollinen?" Freya huudahti ja kohotti keihäänsä valmiina hyökkäykseen.

"Odota, se sanoo jotain", Zidane sanoi ja kohotti varoittavasti kätensä. Freya laski keihäänsä ja vilkaisi Zidaneä kysyvästi.

"Vierailijat, kiivetkää kiven päälle", kasvot sanoivat.

"Minä ymmärrän sitä", Amarant totesi hämmästyneenä, ja muut nyökkäsivät hänelle.

"Hmmm, luulen, että se puhuu suoraan mieliimme", Zidane arveli, sillä hänkin oli ymmärtänyt sanat. "Mennään", hän sanoi sitten ja kapusi itse korokkeen päällä olevalle, sinisenä hohtelevalle kivelle. Hieman epävarmoina muutkin astuivat kiven päälle. Kivi kohosi hitaasti ylöspäin, kunnes he olivat oransseina hohtelevien kasvojen tasalla.

"Vierailijat, kuunnelkaa tarkasti. Tämä sivilisaatiomme nauhoitus", kasvot sanoivat. Samassa toiset kasvot työntyivät eteenpäin ja alkoivat puhua.

"Siementen heikentyminen ei ollut meidän vikamme. Kaikki kasvillisuus ja astiat kuolivat pois. Terramme turmio laukaisi sen kaiken. Turmion pysäyttämiseksi mietittiin monia keinoja..."

Jälleen uudet kasvot liittyivät mukaan kertomukseen: "Viimein Terran suurimmat mielet kokoontuivat. Sitten viimeinen elvytysyritys kohdistui Äitimantereelle... Valitettavasti se epäonnistui. Myöhemmin saatiin selville, että oli ollut katalyytti... Subjektit oli valittu."

"Neljän suuren uhrauksen jälkeen", uudet kasvot jatkoivat, "ikuinen kukoistus näytti olevan ulottuvilla. Flora ja fauna oli palautettu, mutta olivat edelleen staasisissa. Lopullisia tuloksia ei ole vieläkään saatu..."

Vielä yhdet kasvot työntyivät esiin: "Meidät rakennettiin, jotta upea historiamme ei kuolisi meidän mukanaamme." Sitten kaikki kasvot vetäytyivät takaisin seinään, eivätkä loistaneet enää. Kivi laskeutui takaisin alustalleen, ja pieni joukko pääsi kapuamaan pois sen päältä.

”Zidane, mitä tämä oikein voi tarkoittaa?” Steiner kysyi värisevällä äänellä. Siitä asti, kun hän oli tahtomattaan joutunut sekaantumaan Zidanen elämään, hänen oma turvallinen ja yksinkertainen elämäntapansa oli kokenut suuria järkytyksiä. Mikään ei enää ollut helppoa ja varmaan, vaan kaikki vaikutti suurelta mysteeriltä.

”Minäkin haluaisin tietää sen”, Zidane sanoi, ”mutta ystävämme ovat vaarassa. Meidän on paras pelastaa heidät ensin.”

Steiner nyökkäsi. Hänkin halusi saada Garnetin (ja tietysti muutkin) turvaan mahdollisimman pian. Sitä paitsi tällaiset mystiset kertomukset olivat aivan liikaa hänen ritarillisille, mutta yksinkertaisille aivoilleen... tai niin hän ainakin itse ajatteli. Herrojen kuului ajatella monimutkaisia asioita, mutta ritareiden kuului ainoastaan totella heitä, ei pohtia itse syntyjä syviä.

Ryhmä palasi takaisin samaa reittiä, kun oli tullutkin aina eteishalliin asti. Nyt he suuntasivat hallista oikealle ja saapuivat suureen huoneeseen, jonka lattialla oli syvennys. Kun he kulkivat tuon syvennyksen ohitse, he arvasivat jo, mitä tapahtuisi. Syvennyksen keskelle syttyi hologrammi, kuten myös vasemman puoleisessa huoneessa oli käynyt.

Tähänkin hologrammiin oli kuvattu planeetta, jota kiersi kuu. Hetken päästä kuvaan ilmestyi myös toinen planeetta kuineen. Planeetat sulautuivat toisiinsa ja kuut jäivät kiertämään näin muodostunutta yhtä planeettaa.

Sanattomina Zidane ja kumppanit tuijottivat hologrammia. Kaikilla oli aavistus siitä, että kyse oli jostain suuresta ja tärkeästä asiasta. He eivät kuitenkaan ymmärtäneet sitä riittävän hyvin, ja lisäksi jokaisen mielessä painoi huoli heidän ystävistään, jotka olivat yhä Kujan armoilla.

”Jatketaan matkaa”, Zidane sanoi ja suuntasi huoneen ovelle. Oven takaa lähtivät kierreportaat alas. Porraskäytävä oli niin hämärä, ettei voinut nähdä, miten alas portaat oikeastaan laskeutuivat. Zidane ei kuitenkaan välittänyt moisesta pikkuseikasta, vaan lähti marssimaan alaspäin.

Portaat tuntuivat jatkuvan ikuisuuden. Oli aivan hiljaista, joten joukon askelten kaiku kuului liiankin selvästi. Steinerin haarniska narahti ilkeästi jokaisella askeleella, ja Zidane pelkäsi äänen herättävän jotain. Mitä? Siitä hänellä ei ollut aavistustakaan, hän ei kuitenkaan uskonut, että he olivat yksin tuossa oudossa paikassa.

Viimein portaat päättyivät heikosti valaistuun huoneeseen. Huoneen perällä oli rakennelma, jota kohti Zidane suunnisti määrätietoisesti. Kun hän astui sen eteen, rakennelma avautui ja paljasti sisältään mustuneen kiven. Nuorukainen tuijotti kiveä hetken aikaa. Se näytti arvottomalta, tavalliselta kiveltä, joka oli joskus ollut tekemisissä tulen kanssa. Tämänkö takia hänet oli raahattu tänne asti?

"Vai tätä Kuja halusi..." hän tuhahti tympääntyneenä. Hän oli odottanut jotain paljon hienompaa.

"Aika siis suunnata takaisin", hän sanoi ja tarttui kiveen. Samassa huoneen lattia tärähti uhkaavasti. "Mitä ihmettä?" hän kummasteli. Nuorukainen ei kuitenkaan ehtinyt vetää kiveä pois rakennelmasta, kun huone jo tärisi entistä enemmän.

LUKU VI

PAKO

Eiko avasi hitaasti silmänsä ja tuijotti kattoa. Se ei ollut hänen ja Garnetin yhteisen hytin katto, ja kun hän tarkasteli ympäristöään, hän totesi, ettei todellakaan tunnistanut koko paikkaa. Hetken kuluttua hänen mieleensä alkoi palautua, mitä oikein oli tapahtunut, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka kauan tapahtumista oli kulunut.

Tyttö nousi istumaan ja kutsui Mogin seurakseen paitansa sisältä. He olivat pyöreässä huoneessa, jonka lattia tuntui kuumalta. Eikosta oli selvää, että heidät oli pelastettu juoksuhiekasta ja vangittu. Muussa tapauksessa heillä olisi ollut huoneessa mukavat vuoteet. ”Miksi minut on suljettu tänne?” Eiko huusi katolle. ”Päästäkää minut ulos! Näin ei kohdella leidiä!” Kukaan ei kuitenkaan vastannut tytön avuttomaan huutoon, ja tämä vilkaisi moogleystäväänsä avuttomana. ”Toivottavasti Zidane ja muut ovat kunnossa. Olen varma, että he tulevat hakemaan meitä”, hän kuiskasi lohduttaakseen sekä itseään että Mogia.

Mog nyökkäsi. ”Kupo-popo”, se vastasi ja lennähti Eikon syliin turvaan. Se ei pitänyt tästä paikasta.

”No, mitä pidätte erityisistä selleistä, jotka järjestin teille?” ääni kajahti sellissä. Mog pieneni välittömästi ja sujahti takaisin Eikon paidan sisälle. Tyttö puolestaan nousi seisomaan ja katseli hermostuneena ympärilleen. Ketään ei näkynyt.

”Muuten”, ääni jatkoi, ”Zidane on hoitamassa minun asioitani teidän turvallisuuttanne vastaan, mutta minä inhoan lupausten pitämistä ja rakastan huijaamista. Niinpä ajattelin antaa teille erityisen kuoleman, josta minut muistetaan. Palatsini on jättimäisen tiimalasin koti. Samalla kun sen hiekka valuu alas, huoneidenne lattiat avautuvat hitaasti.” Ääni piti pienen tauon ja jatkoi sitten itsetyytyväiseen sävyyn. ”Eikö olekin loistava ajatus? Olette kuolleita, kun tiimalasista on valunut kaikki hiekka. Tietysti, jos Zidane palaa ajoissa, ei ole hätää... Enää muutama minuutti. Hyvästi rakkaat ääliöni.”

Ääni hiljeni täsmälleen samaan aikaan, kun Eikon sellin lattia alkoi hitaasti avautua. Tyttö vetäytyi seinustalle ja tuijotti esiin tulevaa kuplivaa laavaa. Nyt hän ei voinut muuta kuin toivoa Zidanen palaavan ajoissa.

Myös käytävällä turvassa oleva Cid kuuli Kujan sanat. Hän oli kauhuissaan, sillä Zidane ei todellakaan näkynyt. Hänen olisi toimittava nyt tai hänen veljentyttärensä sekä muut menehtyisivät hetkenä minä hyvänsä. Hänen täytyisi löytää se tiimalasi ja pysäyttää hiekan valuminen.

Hiljaa Cid lähti hyppimään kohti huoneen keskustaa, jonne käytävä vei ja jossa mustat maagit yhä olivat. Toinen palasi juuri oikeanpuoleiselta käytävältä.

"Sanohan... asetin tiimalasin ja lukitsin sen vain, koska minua käskettiin", paikalle palannut maagi sanoi toiselle. "Se mitä teemme on väärin, eikö niin?"

"Eikö sekin ole parempi kuin lopettaa toimiminen kokonaan?" toinen esitti vastakysymyksen. Aiemmin puhunut maagi näytti neuvottomalta, eikä vastannut. "Mennään nyt takaisin", toinen jatkoi, kun ei saanut vastausta.

"Taas sitä samaa reittiä? En vielääkään tajua, miten se systeemi toimii..."

"Käännät vain ne kaikki päälle. Mietit aivan liikaa", toinen sanoi. "Mennään nyt."

Maagit lähtivät vasemmalle jättäen Cidille tien täysin vapaaksi. Sammakko loikki käytävien risteyskohtaan ja vilkaisi maagien perään. Nämä olivat varmasti kertoneet jotain oleellisen tärkeää pakenemisen kannalta, joten hänen täytyisi painaa se mieleensä: *"Käännä ne kaikki päälle"*, Cid toisti mielessään muutaman kerran. Sammakon mieli tahtoi unohtaa asiat nopeasti, mutta nyt unohduksiin ei ollut varaa. Mutta nyt hänen pitäisi ensimmäisenä keksiä, mitä hän tekisi tiimalasin kanssa. Ilmeisesti se oli oikeanpuoleisella käytävällä tai sen päässä, koska tiimalasista puhunut maagi oli tullut siitä suunnasta.

Cid loikki käytävää pitkin ja tuli huoneen ovelle. Huoneen perällä näkyi tiimalasi, jossa hiekka valui uhkaavasti. Tiimalasin edessä kuitenkin oli häkki, jonka ovesa roikkui suuri ruosteinen avain. Koska huoneessa ei näkynyt muita avaimia, Cid arveli sen käyvän tiimalasiin. Hän tarvitsisi vain napata avain ja käyttää sitä.

Hallitsija loikkasi kohti häkkiä, mutta samassa sen perältä hyökkäsi hirviö, jonka selkä oli piikikäs kuin siilillä, mutta kasvot olivat vihreät ja irvistivät hirvittävästi... ja se oli paljon suurempi kuin yksikään siili, jonka Cid oli koskaan nähnyt. Sammakon sydän tuntui hyppäävän kurkkuun, ja Cid pakeni takaisin käytävään.

Cid haukkoi henkeä ja yritti rauhoittaa itseään. Tämä oli kerrassaan hölmöä, miksi hän pelkäsi tuota otusta noin paljon. Sitten hänelle valkeni, ettei hän itse pelännyt sitä, mutta sammakon ruumis sen sijaan pelkäsi. Todennäköisesti se johtui sammakon geeneistä, sillä sammakothan

loikkivat pakoon kaikkea itseään suurempaa. Oli siis aivan luonnollista, että hän nykyisessä tilassaan oli tällainen pelkuri.

Pelkoon ei kuitenkaan ollut aikaa, sillä Cid oli ehtinyt huomata, että jo puolet hiekasta oli valunut tiimalasin alaosaan. Hänen oli pakko selvittää tiensä avaimen luokse ja pelastaa muut. Eihän hirviöstä edes ollut todellista vaaraa, koska se oli lukittuna häkkiin. Se ei pääsisi hänen kimppuunsa. Kunpa vain sammakon ruumiskin olisi tajunnut sen...

Hitaasti liikkuen Cid palasi takaisin huoneeseen. Hirviö oli vetäytynyt häkin perälle ja näytti rauhallisesti. Cid lähti etenemään hyvin varovaisesti kohti häkkiä. Joka kerta, kun hirviö näytti liikahtavan, Cid pakotti itsensä pysymään paikoillaan hetken aikaa, ennen kuin liikkui uudestaan. Hän tunsi, kuinka hänen sydämensä hakkasi hänen rintaansa vasten, mutta sitkeästi hän jatkoi matkaa, vaikka pelko tuntui muuttuvan miltei pakokauhuksi.

Lopulta Cid seiso i aivan häkin edessä. Nopeasti hän kaappasi avaimen käteensä ja loikki sitten kauemmas häkistä. Hän veti jälleen syvään henkeä. Yksi este oli voitettu. Nyt hänellä oli kuitenkin edessään toinen, sillä tiimalasi oli asetettu korkealle hyllylle, eikä hän ylettynyt sinne edes loikkaamalla. Hallitsija tarkkaili hetken ajan ympäristöään, kunnes päätti yrittää kasata pinon siellä olevista laatikoista.

Työ kävi pelottavan hitaasti, ja koko ajan Cid tunsi hirviön tuijotuksen selässään. Viimein hän oli saanut pari laatikkoa hyllyn viereen ja onnistui niiden avulla loikkaamaan hyllylle. Tiimalasin yläosa on jo melkein tyhjä, kun Cid työnsi avaimen tiimalasissa olevaan lukkoon ja väänsi siitä. Avain kirskah i, ja tiimalasi kääntyi ympäri. Hän oli tehnyt sen! Hän oli pysäyttänyt ansan!

Varoen menemästä liian lähelle häkkiä Cid poistui huoneesta käytävälle. Hän loikki takaisin sellien oville ja näki, että Eiko, Garnet, Vivi ja Quina olivat kaikki käytävällä.

"Luulin jo, että se oli menoa", Eiko selitti toisille. "Onneksi selvisimme!"

"Hienoa, te olette kaikki kunnossa", Cid kurnutti saapuessaan paikalle. Joukko kääntyi ympäri ja tuijotti hallitsijaa.

"Sinäkö meidät pelastit?" Eiko kysyi hämmästyneenä. Hän oli ollut täysin varma, että Zidane oli ollut pelastuksen takana.

"Kyllä, emme voi nyt laskea Zidanen varaan", Cid vastasi. "Meidän on tehtävä yhteistyötä siihen saakka, kunnes hän palaa."

Cid kertoi muille, mitä oli kuullut maagien puhuvan. Kaikki kuuntelivat hiljaisina, kunnes Vivi ehdotti, että he seuraisivat sitä käytävää, jonne maagit olivat menneet.

”Saamme varmasti selville, mistä he puhuivat”, pikkuinen maagi totesi. Muut olivat samaa mieltä, koska muita vaihtoehtojakaan ei ollut, joten joukko lähti suunnistamaan käytävää eteenpäin, kääntyivät vasemmalle.

Käytävä johti ainoastaan toiseen käytävään. Käytävän keskellä oli kynttelikkö. Eiko tuijotti sitä hetken ja vilkaisi sitten Cidiä.

”Sanoitko, että kaikki *ne* pitää kääntää päälle?” tyttö kysyi. Sammakko nyökkäsi. ”Selvä. Vivi, autapa vähän”, Eiko kehotti.

Vivi astui Eikon ohitse kynttelikön luokse ja sytytti kynttilät yksinkertaisella tuliloitsulla. Käytävän päässä avautui ovi. Viisikko vilkaisi toisiinsa ja lähti sitten kulkemaan kohti ovea. He saapuivat jälleen uuteen käytävään, jonka seinustalla seisojaksi kaksipatsasta, joiden edessä oli kyntteliköt. Kummankin patsaan edessä luki: ”Polkua avautuu, kun valot on sytytetty”. Eikon nyökkäyksestä Vivi sytytti kynttilät ja saman tien patsaiden väliin avautui salakäytävä, josta lähti portaat ylöspäin.

Joukko törmäsi yhä uusiin kynttelikköihin ja salaisiin oviin, jotka avautuivat niiden avulla. He kulkivat hiljaisina eteenpäin punaisella matolla päällystettyjä käytäviä ja salaisia portaita pitkin ohitse upeiden veistosten ja maalauksien. Kujalla totisesti oli melkoinen palatsi.

Viimein loputtomat käytävät päättyivät suureen kirjastohuoneeseen. Myös siellä oli useampi kynttelikkö, jotka Vivi kävi sytyttämässä. Tällä välin Garnet ehti huomata, että kaikki Kujan kirjat käsittelivät poikkeuksetta magiaa tai eidoloneja. Jos tilanne olisi ollut toinen, hän olisi jäänyt kovin mielellään tutkimaan noita teoksia. Nyt oli kuitenkin tärkeintä päästä ulos palatsista siltä varalta, ettei Zidane palaisikaan... Ei, mitä hän oikein ajatteli. Totta kai Zidane palaisi ja he olisivat tuolloin odottamassa poikaa palatsin etuovella. Sitten he hoitelisivat Kujan yhdessä.

Kun Vivi oli sytyttänyt jokaisen kynttilän, joka huoneesta löytyi, kirjaston perällä yksi hyllyistä siirtyi pois paikoiltaan ja sen takaa paljastui toinen huone. Koko joukko suuntasi sinne. Huone paljastui tasoksi, jonka reunalta kurkattuaan he totesivat, että pudotus alas olisi varsin pitkä. Noin viiden metrin päässä oli toinen tasanne, mutta se oli aivan liian kaukana, että sinne olisi voinut hypätä.

Vivi sytytti tasanteella olevat kyntteliköt ja seinään avautui ovi, samoin toisen tasanteen seinustalle. Koko joukko meni ovesta, joka johti kapeaan käytävään. Se puolestaan vei toiselle tasanteelle, missä Vivi jälleen sytytti kyntteliköt. Tällä kertaa mitään ei kuitenkaan tapahtunut.

Kaikki katselivat hämmentyneinä ympärilleen. Kummallakin tasanteella oli kaksi kynttelikköä ja gargoili. Mitään muuta ei ollut ilmestynyt. Eikös kaikki kyntteliköt kuitenkin kuulunut sytyttää?

Garnet kulki tasanteella olevan gargoilin luokse ja katsoi sen vierellä olevaa kylttiä. "Kun katseemme samaan suuntaan osoittaa, polkua kulkea saa." Tyttö naputti seinää kiinnittääkseen muiden huomion, ja pian nämä olivatkin kerääntyneet hänen ympärilleen. Garnet osoitti kylttiä.

"Mutta mitä se tarkoittaa?" Cid pohdiskeli ääneen.

"Se ei olla ruokaa", Quina totesi, vaikka oli ollut hiljaa koko ajan aiemmin. Eiko mulkaisi Quinaa ärtyneenä. Tämä oli kyllä ihan mukava, mutta ajatteli aivan liikaa ruokaa.

"Varjot", Vivi sanoi yhtäkkiä pitkän hiljaisuuden jälkeen. "Jos sytytämme kummaltakin puolelta vain toisen kynttelikön, varjot osoittavat samaan suuntaan."

Muut tuijottivat hetken Viviä, kunnes Cid taputti tätä polveen (sen ylemmäs hän ei ylettynyt).

"Sinä olet kovin viisas poika", hallitsija sanoi saaden pienen maagin hymyilemään.

Eiko ryntäsi takaisin toiselle tasanteelle ja huusi sitten sieltä. "Kumman minä sammutan?" Vivi näytti pohtivan hetken.

"Oikeanpuoleisen", maagi vastasi sitten. Eiko teki työtä käskettyä ja palasi sitten käytävää pitkin takaisin muiden luokse. Vivi sammutti myös sieltä oikeanpuoleisen kynttelikön. Käytävään johtavat ovet katosivat ja tasanteiden väliin muodostui sinisenä hohteleva, läpikuultava portaikko, joka alkoi siltä tasanteelta, jolla he juuri seisoivat.

Hieman hermostuneina joukko astui portaikkoon ja lähti jälleen kipuamaan ylemmäs. Heillä alkoi olla tunne, että tätä menoa he päätyisivät palatsin katolle, eivätkä suinkaan etuovelle.

Portaat johtivat jälleen uuteen käytävään, josta puolestaan pääsi uuteen portaikkoon.

Huokaisten joukko kapusi ylemmäs. Nuo portaat päättyivät tasanteelle aivan katon rajaan. Olivatko he kulkeneet turhaan koko matkan?

"Tunkeilijahälytys! Puolustussysteemi aktivoitu!" ontto ääni kajahti tasanteella.

Hilda Garde 1 lensi takaisin luolaan, josta se oli aiemmin lähtenyt. Kun alus oli täysin pysähtynyt, Zidane, Freya, Amarant ja Steiner astelivat laskusiltaa pitkin alas. He suuntasivat suoraan teleportille, johon olivat saapuneet Kujan huoneesta. Kun asettuivat seisomaan

teleportin päälle, jokainen heistä tunsi, kuinka he muuttuivat hetkeksi ikään kuin pieniksi palasiksi, jotka palasivat paikoilleen vain hetkeä myöhemmin.

Tällä kertaa joukkio ei kuitenkaan ilmestynyt kirjastuhuoneeseen, vaan jonnekin aivan muualle. He katselivat kummissaan ympärilleen vähäkalusteisessa, melko kolkossa huoneessa.

"Minne me nyt jouduimme? Käännyimmekö jossain kohtaa väärään suuntaan?" Zidane jupisi itseksensä.

"Tervetuloa takaisin", Kujan ääni vastasi Zidanen jupinaan. "Olen portaiden päässä olevassa huoneessa, mutta haluan sinun tulevan yksin, Zidane. Yksin."

Zidane manasi ääneen, mutta lähti kuitenkin nousemaan huoneen perällä olevia portaita.

"Zidane, se on varmasti ansa!" Steiner huudahti. "Toimi varoen."

"Älä muuta sano, mutta ei minulla ole hätää. Odottakaa vain täällä, tulen kohta takaisin", Zidane huikkasi ja katosi portaikon päässä olevasta ovesta sisään. Hän joutui kulkemaan vielä kapeaa käytävää pitkin, ennen kuin saapui suurille pari oville. Ne avautuivat itsestään.

"Tule sisään", Kujan ääni kutsui. Zidane kohautti olkiaan ja astui sisälle huoneeseen, sillä ei hänellä juuri ollut vaihtoehtojaakaan.

Kuja seiso i aivan huoneen perällä omahyväinen ilme kasvoillaan. "Hauska nähdä sinut taas", mies sanoi.

"Ystävieni on parempi olla kunnossa", Zidane ärähti vaivautumatta vastaamaan kohteliaisuuteen.

"Herttinen, yhtä suorasukainen kuin aina", Kuja sanoi muka järkyttyneenä. "Katsopa tänne", mies huomautti sitten ja osoitti lattiaa. Vasta nyt Zidane tajusi, että keskelle lattiaa oli laitettu metallinen ristikko, jonka alapuolella oli selli. Tuossa sellissä makasivat tajuttomina niin Garnet, Eiko, Quina kuin Vivikin. Zidanen kasvoille levisi järkyttynyt ilme. Mitä Kuja oli tehnyt hänen ystävilleen?

"Ei syytä huoleen. He vain tarvitsevat hieman lepoa", Kuja huomautti. "Annapa Gulug-kivi nyt minulle."

Teleportihuoneessa Steiner mittaili lattiaa kärsimättömänä. Hän ei pitänyt siitä, ettei tilanne ollut ollenkaan hänen hallinnassaan... ja niin oli ollut siitä asti, kun Tantalus oli ryöstänyt prinsessa Garnetin.

”Missähän kunnossa muut ovat...” hän pohdiskeli ääneen. ”Jos prinsessalle tapahtuu jotain, en tiedä, mitä teen.”

Samassa Freya huudahti ääneen saaden Steinerin kohottamaan katseensa lattiasta. Teleportti hehkui hetken aikaa, kunnes sen päälle aineellistuivat Garnet, Eiko, Vivi ja Quina sekä sammakko, joka oli hallitsija Cid.

”Missä Zidane on?” Eiko huudahti pyöritellen päätään, jotta olisi nähnyt joka puolelle huoneessa.

”Hän meni Kujan kammioon”, Steiner sanoi. ”Mutta kuinka te oikein pakenitte?”

”Itse asiassa...” Cid aloitti kertomaan, mutta Eiko kuitenkin keskeytti hänet.

”Meillä ei ole aikaa tähän! Meidän täytyy estää Zidane!”

Pienen tytön hätä sai kaikki liikkeelle. Koko joukko ryntäsi portaikkoon ja sieltä käytävää pitkin aina Kujan huoneeseen asti. Eiko juoksi joukon hännillä, mutta sai kauhukseen huomata, että kammion ovi pamahti kiinni aivan hänen nenänsä edestä.

”Mitä hittoa?” tyttö kummasteli ja aikoi juuri ryhtyä paukuttamaan ovea nyrkeillään, kun hän tunsikin käsien tarttuvan häneen takaapäin.

”Annapa Gulug-kivi nyt minulle”, Kuja sanoi ojentaen kätensä. Zidane tuijotti yhä selliin, kunnes kohotti vihaisten kasvojen Kujaan päin.

”Senkin äpärä! Olet ällöttävin elossa oleva olento!” nuorukainen kirosi miehelle. Kuja kuitenkin vain haukotteli.

”Alan väsyä raivoamisesi. Aiotko antaa sen kiven vai et?”

”Älä anna sitä hänelle!” Zidane kuuli samassa Vivin huutavan selkäänsä takaa. Hän käännähti ympäri ja näki, kuinka Vivi juoksi huoneeseen perässään kaikki muut hänen ystävistään, paitsi Eiko ja Cid. Sitten huoneen pariovet pamahtivatkin kiinni.

Nuorukainen tuijotti ensin hämmästyneenä ystäviään ja vilkaisi sitten selliin kummissaan.

”Keitä tuolla sitten on?” hän sai viimein kysyttyä kääntäen samalla katseensa Kujaan.

”Herttinen sentään, en osannut odottaa tätä”, Kuja manaili. ”Nuo tuolla häkissä ovat pelkkiä näköiskopioita, mutta älä silti luule voittaneesi vielä.”

”Mitä oikein tarkoitat?” Zidane kysyi.

Siinä samassa huoneen ovien läpi alkoi kantautua huutoja, joiden äänet Zidane tunnisti helposti.

”Jättäkää minut rauhaan!” Eikon ääni kuului särkyneenä oven lävitse. Zidane ryntäsi ovelle ja yritti työntää sen auki.

”Minä suojelen sinua!” Cidin ääni kuului nyt vuorostaan.

”Mitä helvettiä? Tuo sammakko osaa puhua?” joku huudahti.

”Sammakko, joka menee liiskaksi, kelpaa ateriaksi”, toinen ääni vastasi.

Sen jälkeen ei kuulunut enää puhetta, mutta käytävällä tapeltiin selvästi. Eikon huudahdukset ja Cidin kurnutus kuuluivat ovien läpi epämääräisinä, kunnes tuli täysin hiljaista. Zidane lakkasi turhaan nykimästä ovea.

”Voi ei.”

Samassa Kuja kohotti kätensä, joka oli alkanut hohtaa sinisenä. Teko sai aikaan sen, että Gulug-kivi, jota Zidane oli säilyttänyt paitansa sisällä, lennähti nyt ulos ja suoraan Kujan käteen. Raivoissaan Zidane kääntyi jälleen miestä kohti.

”Halusin hoidella sinut, kun olisin ensin saanut Gulug-kiven ja tappanut ystäväsi. Sen sijaan otankin pelkän tytön”, Kuja sanoi, ennen kuin Zidane ehti tulla yhtään lähemmäs. Hän astui hieman sivummalle suoraan kammiossa olevan teleportin päälle. ”Toivottavasti tapamme vielä”, hän ehti lausahda, ennen kuin katosi näkyvistä.

Zidane ryntäsi teleportin luokse, mutta se ei reagoinut häneen mitenkään. Hän koetti astua pois ja sitten taas takaisin, mutta mitään ei kuitenkaan tapahtunut.

”Se ei vastaa”, nuorukainen mutisi typertyneenä.

”Hän aikoo taatusti paeta Hilda Garde 1:llä”, Freya huomautti.

”Napataan hänet ennen sitä”, Zidane sanoi ja palasi tutkimaan huoneen ovia.

Ovet eivät liikahtanutkaan, vaikka sitä veti tai hakkasi. Lopulta Vivi kuitenkin huomasi pienen vivun siinä, missä Kuja oli aiemmin seisonut. Hän koetti vipua ja saman tien ovet avautuivat hieman narahtaen. Koko joukko säntäsi käytävää pitkin toiseen huoneeseen ja suoraan teleportille. Matkalla he eivät nähneet sen enempää Eikoa kuin Cidiäkään.

Toivoen parasta he kaikki astuivat teleportin päälle. Onneksi se toimikin, ja he pääsivät takaisin luolaan, jossa Hilda Garde 1 oli ollut. Nyt luolan suuaukko ammotti kuitenkin tyhjänä.

Kun joukko käveli luolan suulle, he törmäsivät sammakkoon, joka tuijotteli taivaalle katsellen etääntyvää ilmalaivaa.

”Cid!” Zidane huudahti. Sammakko kääntyi ja näytti ilahtuneelta. ”Olet kunnossa!”

”He heittivät minut pois laivasta. Onneksi en taittanut niskoja”, Cid kertoi. Zidanen olisi tehnyt mieli kysyä, että mitä niskoja, mutta hän jätti asian kuitenkin sikseen, sillä hänellä oli tärkeämpiäkin ongelmia.

”Voimme seurata heitä Blue Narcissalla”, Cid sanoi tovin kuluttua. ”Kuulin, että he suuntaavat Kadonneelle mantereelle. Siellä ei ole juuri muuta kuin yksin temppeli, joten he ovat todennäköisesti matkalla sinne.”

”Hienoa”, Zidane sanoi. ”Aletaanhan painua.”

Muut nyökkäilivät, kun joukko lähti suunnistamaan pois luolalta. Pienen kartantutkimisen jälkeen he osasivat suunnistaa aavikon kautta rannalle, mutta matka kävi kuitenkin hitaasti, eikä kukaan ollut erityisen hyvällä tuulella.

Saadakseen ajan kulumaan edes hieman nopeammin ja matkanteon tuntumaan mukavammalta kaikkia rasittavasta nälästä, janosta ja kuumuudesta huolimatta Zidane alkoi kertoa muille hänen, Freyan, Steinerin ja Amarantin seikkailusta Oeilvertissä. Muut kuuntelivat kummissaan, mutta heilläkään ei ollut minkäänlaista aavistusta, mitä paikan hologrammit olivat tarkoittaneet.

”En tiedä, mikä paikka se oikeasti on”, Zidane totesi. ”Se pahuksen kivi oli kuitenkin erittäin hyvin vartioitu. Kun vihdoinkin löysimme sen, tartuin siihen ja juuri sillä hetkellä koko paikka alkoi täristä. Olin aivan varma, että koko rakennus rojahtaa niskaamme.” Zidane piti pienen tauon saadakseen jännityksen kohoamaan. ”Sitten jostain alhaalla olleen kammion perältä astelikin esiin suurin hirviö, minkä olen koskaan nähnyt. Se oli limainen ja vihreä ja haisi aivan kamalalle.”

Kun Zidane kuvaili kammatusta Freyan oli vaikea salata hymynsä muilta, sen sijaan Amarant ja Steiner eivät edes yrittäneet salata muilta mielipidettään, vaan tuhahtelivat äänekkäästi.

”Kukaan ei katso sinua yhtään ylöspäin, vaikka kuinka valehtelisit”, Amarant huomautti kyynisellä äänellä Zidanelle.

”Hirviö oli kyllä suuri, mutta ei mitenkään erityisen vaikea voitettava. Minun miekkani suojeli hyvin meitä kaikkia... ja Freyan keihäs totta kai”, Steiner puolestaan pisti väliin. Sen sijaan Zidanen ja Amarantin taistelutaidoista hän ei maininnut mitään, sillä nämä olivat hänen mielestään kumpikin vain pahaisia varkaita. Tosin Zidane Steiner oli alkanut arvostaa hieman enemmän, olihan poika sentään pelastanut Garnetin hengen.

”Meilläkin oli hieman ongelmia”, Vivi sanoi nopeasti, ettei joutuisi kuuntelemaan väittelyä siitä, mitä Oeilvertissä todella tapahtui.

”Totta”, Cid hymähti ja alkoi kertoa, kuinka oli pelastanut muut tuliselta haudalta. Sen jälkeen Vivi puolestaan jatkoi kertomusta siitä, miten he olivat kulkeneet Kujan palatsin salaperäisiä käytäviä pitkin löytääkseen tiensä ulos sieltä. Viimein hän päätyi kertomaan, kuinka hekin olivat joutuneet taisteluun päästyään vihdoinkin pois käytäviltä.

”Kujan vartijat hyökkäsivät kimppuumme, kun saavuimme tasanteelle”, Vivi kertoi. ”Meidän täytyi taistella tosissaan heitä vastaan, koska olimme kaikki väsyneitä. Onneksi Dagger ja Eiko osaavat käyttää kutsuntamagiaa, sillä ilman heitä siitä ei olisi tullut mitään. Ja Quinastakin oli todella paljon apua...”

”Mutta Vivi kaikkein paras taistelija”, Quina huomautti ja hymyili leveää hymyä suurella suullaan. Vivi änkytti vastaukseksi jotain epämääräistä, mistä kukaan ei oikeastaan saanut selvää.

Iltahämärissä joukko saapui vihdoinkin rantaan ja löysi laivansa. He joutuivat herättämään Blankin, joka torkkui kapteenin hytin sängyllä. Cid opasti nuorukaiselle reitin kohti Ezto Gazaa, Kadonneen mantereiden temppeliä, ja sen jälkeen kaikki, paitsi Blank, menivät ensin syömään illallista ja sitten nukkumaan muutamaksi tunniksi, jotta he olisivat pirteitä, kun saapuisivat perille. Jokainen kuitenkin pyöri pitkän aikaa hereillä pohtien, ehtisikö he saapua paikalle ajoissa vai kerkeäisikö Kuja tehdä Eikolle jotain kamalaa.

LUKU VII

HYYTÄVÄN KYLMÄÄ, POLTTAVAN KUUMAA

Kadonnut mantere oli lumen peitossa. Taivas oli pilvinen, ja lunta putoili hiljalleen kohti maata. Ilma tuoksui raikkaalta pakkasesta, ja mereltä kävi hiljainen tuuli. Blank ohjasi laivan mahdollisimman lähelle rantaa ja Ezto Gazan temppeliä muiden penkoessa itselleen jotain tarpeeksi lämmintä ylleen ruumasta.

Lumi narskui joukkion jalkojen alla, kun he suuntasivat temppeliin. Blank jäi jälleen huolehtimaan laivasta, mutta kaikki muut halusivat lähteä maihin. Cid istui enemmän tai vähemmän turvallisesti Quinan hatun päällä ja tärisi kylmästä, sillä hän oli ainoa, jolle ei ollut löytynyt mitään sopivaa päälle pantavaa. Muilla sentään oli jonkinlaiset paksut merimiehien maihinnousutakit, vaikka nekään eivät pitäneet kunnolla kylmää loitolla.

Onneksi lyhyen kävelyn jälkeen kaikki pääsivät kipuamaan ylös temppelin portaita. Niitä seurasi suuri terassi, jonka lattia oli jäätynyt, joten sisälle pääsy oli melkoista luistelua. Lopulta Zidane ystävineen onnistui kuitenkin keplottelemaan itsensä lämpöiseen temppeliin. Heti eteishallissa heitä tuli tervehtimään temppelin apotti.

”Mitä te kerjäläiset haluatte?” mies kysyi. Juuri samalla hetkellä Vivi kompastui liian pitkään takkiinsa ja kaatui nenälleen lattialle. ”Te olette pyhässä paikassa, joten pitääkö pienempää ääntä. Juuri samanlainen kuin muut pystyhatut, ei minkäänlaisia tapoja”, mies moitti maagia. ”Mitä sinä juuri sanoit?” Zidane huudahti innostuneena. ”Onko tänne tullut joku, joka näyttää ystävältäni?” nuorukainen kysyi samalla, kun auttoi Vivin pystyyn.

Apotti tuijotti Zidaneä vieläkin vihaisempana kuin oli aiemmin katsellut Viviä. ”Kuinka julkeat puhutella minua noin? Olen Ezto Gazan pappi, sen pyhän paikan, jossa juuri seisotte. Varohan siis sanojasi, lapsi.”

”Kerro minulle, minne he menivät!” Zidane huudahti uudestaan välittämättä miehen vihaisesta ilmeestä ja varoittavista sanoista. ”Oliko heillä mukanaan pieni tyttö? Minun ystäväni henki on vaarassa, joten kerro heti, mitä tiedät!”

”Elämä on tasa-arvoista. Kaikki elävä palaa tähtiin Sielujen polkua pitkin Kimaltelevalle saarelle”, pappi vastasi.

Zidane huokaisi raskaasti. Oli juuri tyypillistä törmätä erittäin epäselvään tyyppiin keskellä pahinta kiirettä.

”Mistä sinä oikein puhut? Oliko mustilla maageilla mukanaan tyttö vai ei?” hän tivasi.

"Miten papin kaapua pitävä mies voi katsoa sormiensa lävitse pahuutta?" Steinerkin huomautti. Hän sattui pitämään Eikosta ihan yhtälailla kuin Vivistäkin, ja halusi myös kiireesti saada tietää, oliko tyttö viety temppeliin.

"Minä vain tarkkailin heitä", apotti sanoi lopulta. "Sitä paitsi he eivät tehneet mitään väärää. He tulivat suoraan sisään, sadoittain. Se oli kammottava mustien maagien armeija. He suuntasivat suoraan Gulug-vuorelle, eivätkä edes vilkaisseet minuun päin."

"Gulug-vuorelle?" Zidane toisti. Hän muisti yhä kiven, jonka oli joutunut hakemaan Kujalle.

"Jättimäinen tulivuori, joka lakkasi toimimasta kauan aikaa sitten", pappi kertoi. "Legendan mukaan eräs myyrärotu eli sen kaivoksissa, mutta se oli kauan sitten. Yksikään elävä sielu ei ole astunut niihin sen jälkeen, kun ovi sinetöitiin kiinni salaperäisesti."

Oli hetken hiljaista. Pappi muisteli, kuinka mustat maagit olivat kulkeneet hänen ohitseensa. Yksi heistä oli tosiaankin kantanut pikkutyttöä. Pappi oli pitänyt sitä outona, mutta ei ollut kuitenkaan uskaltanut puuttua asiaan.

"He kulkivat tästä läpi ja menivät suoraan Gulug-vuorelle", hän sanoi viitaten maageihin.

"Ja? Entä tyttö?" Zidane kysyi malttamattomana.

"Voi kyllä, yksi maageista kantoi pikkutyttöä", pappi myönsi vihdoinkin, vaikka aiemmin oli ollut haluton vastaamaan kysymyksiin.

"Sen täytyy olla Eiko!" Vivi huudahti.

"Niin, nyt voimme olla varmoja", Zidane myönteli. "Meidän täytyy mennä Gulug-vuorelle."

Pappi yritti selittää joukolle, ettei vuoren sisälle voinut mitenkään päästä, koska ovi oli sinetöity, mutta kukaan ei enää kuunnellut häntä. Koko joukko pyyhälsi käytävää pitkin eteenpäin siihen suuntaan, johon pappi oli viittonut mustien maagien menneen.

Käytävää pitkin pääsi temppelin taakse. Siellä oli merelle osoittava terassi, josta näki papin mainitsemaalle Kimaltelevalle saarelle. Saari oli kokonaan jäätä ja näytti todellakin kimaltavan, vaikka oli pilvistä ja lunta satoi hiljalleen. Kukaan ei kuitenkaan jaksanut kiinnostua kauniista näystä kovinkaan pitkäksi aikaa, sillä terassilta lähti silta suoraan kohti jättimäistä vuorta. Vuoren rinteet olivat lumessa lukuun ottamatta aivan huippua, joten oli vaikea kuvitella sen todella olevan sammunut tulivuori.

Silta päättyi suurille parioville, jotka olivat raollaan. Mitä ilmeisemmin Kuja oli jotenkin onnistunut murtamaan sinetin. Vain hieman epävarmoina kaikki astuivat sisään vuoren kupeesta.

Kesti jonkin aikaa, ennen kuin heidän silmänsä tottuivat punertavanhehkuiseen hämäärään. Raollaan olevasta ovesta kävi kylmä tuulenvire heidän selkiinsä, mutta sisällä luolassa oli

todella kuuma. Zidane alkoi epäilyttää, ettei tulivuori ollutkaan lakannut toimimasta, sillä luolassa oli jopa kuumempi kuin Kujan vankilahuoneissa.

"No, aletaan painua", Amarant ärähti lopulta, kun kukaan ei liikkunut. Hän marssi ensimmäisenä luolaa pitkin eteenpäin muiden kiiruhtaessa hänen peräänsä. Hyvin pian luola avartui hieman ja paljasti jonkinlaisen kaivoskaupungin. Seinien vierustoille oli rakennettu puisia hökkeleitä, joista löytyi ikivanhoja huonekaluja ja astioita. Kaikki petivaatteet olivat jo niin hauraita, että ne muuttuivat tomuksi pelkästä kosketuksesta.

"Se vanha hörhö oli oikeassa sen suhteen, ettei täällä ole ollut ketään pitkään aikaan", Zidane totesi kolmannen hökkelin tutkimisen jälkeen.

"Hän oli oikeassa myös siinä, että voisit olla hieman kunnioittavampi", Cid puolestaan mutisi loikkiessaan eteenpäin. Vaikka hän pitikin nuorukaisesta ja arvosti tämän taitoja, Baku oli selvästi unohtanut antaa pojalle tapakasvatusta.

Zidane kohautti olkapäitään, eikä vastannut. Hän oli itseensä tyytyväinen näinkin. Ei hän ollut koskaan tarvinnut hovin hienostelevia tapoja... tai jos oli, ne kyllä sujuivat häneltä kohtalaisesti. Nuorukainen kuitenkin arvosti enemmän suorutta ja rehellisyyttä kuin hienostelevaa pokkurointia.

"Täällä ei ole muuta kuin vanha kaivo!" Vivi huudahti hieman edempää. "Tosin sen viereltä lähtee luola, joka näyttäisi johtavan toiseen hökkelikylään."

Muut kävelivät Vivin luokse. Zidane heitti kaivoon kiven, mutta ei kuullut loiskausta. Sen sijaan kivi kumahteli kaivon seinämistä, kunnes osui johonkin pehmeämpään. Kaivosta kantautui urahdus ja sen jälkeen hieman savua nousi ylös. Sitten oli taas hiljaista.

"Ei hyvältä vaikuta..." Zidane totesi. "Parasta tutkia ne toisetkin hökkelit."

Niinpä koko joukko jatkoi matkaansa seuraavaan hökkelikylään. Rakennukset olivat aivan yhtä rapistuneita kuin ennenkin, eikä ketään näkynyt. Zidane epäili kerran nähneensä vilauksen mooglestä, mikä tarkoitti, että vuoren sisälle täytyi päästä toistakin kautta. Tosin mooglet osasivat lentää, joten toisesta kulkureitistä ei välttämättä olisi suurtakaan hyötyä ihmisille.

Kun hökkelikylävisiitti osoittautui turhaksi, joukko palasi takaisin kaivolle. "Täällä ei kerta kaikkiaan ole mitään muuta kuin nuo kaksi kylää", Freya sanoi oltuaan hyvin pitkään hiljaa.

"Meidän täytyy mennä kaivoon", Vivi huomautti. "Siellä on jotain... ehkä sieltä pääsee jonnekin."

Tuntui melko kaukaa haetulta, että Kuja olisi maageineen kivunnut kaivoon, mutta kukaan ei keksinyt parempaakaan ideaa.

”Dagger, Freya ja Cid jäävät tänne ylös vahtiin ja me muut menemme tutkimaan kaivon”, Zidane ilmoitti hetken päästä. Välittömästi Garnet puisteli päätään, ja Freya mulkaisi nuorukaista vihaisesti.

”Me menemme kaikki. Olemme kaikki tässä samassa sopassa, joten sinun on turha nyt alkaa leikkiä suojelevaa herrasmiestä”, rottanainen sanoi kiivaasti. ”Sitä paitsi osaan puolustaa itseäni tarvittaessa.”

”Niin mutta sam... Cid ei ole täysissä voimissaan, eikä Daggerkaan voi ihan hyvin...” Zidane yritti väittää. Vaikkei Garnet pystynytäkään puhumaan, hän sentään sai tuhahdettua ja puisteli edelleen päätään, tällä kertaa ärtyneen näköisenä.

”Me tulemme mukaan”, Cid sanoi ja kurnutti lauseensa päälle.

Koska kukaan ei ollut halukas jäämään odottamaan kaivolle, Zidane päätti, ettei halunnut haaskata enempää aikaa väittelemiseen. Hän kehotti Amarantia auttamaan Viviä ja Cidiä, jotta nämä pääsisivät turvallisesti kaivonpohjalle ja tarjoutui itse kuljettamaan Garnetin reppuselässään. Nuori kuningatar kuitenkin kieltäytyi ja tarttui itse kaivon pohjalle johtavaan köyteen alkaen laskeutua sen varassa alas. Onneksi köysi ei ollut sentään yhtä hauras kuin kaikki muu tässä paikassa tuntui olevan ja kesti hyvin nuoren naisen painon.

Zidane seurasi hyvin pian Garnetin perässä. Kaivo tuntui ahdistavan pimeältä ja kapealta, ja lisäksi loputtoman pitkältä. Pitkän laskeutumisen jälkeen Zidanen jalat tapasivat kuitenkin kaivonpohjan. Hän laskeutui aivan Garnetin viereen. Tyttö tärisi ja oli painanut kädet suulleen. Hän tuijotti eteensä silmät suurina.

Nuorukainen käänsi katseensa samaan suuntaan Garnetin kanssa ja henkäisi syvään.

”Hemmetti”, hän kuiskasi ja piti samalla äänensä mahdollisimman hiljaisena. Kaivo laajeni suureksi luolaksi, jonka pohjalla nukkui lohikäärme. Se oli todella suuri, mutta Zidanella ei ollut aavistustakaan, oliko se aikuinen vai poikanen. Toivottavasti kuitenkin edellistä, sillä hän ei missään nimessä halunnut törmätä otuksen emoon.

Zidane veti Garnetin aivan seinustan viereen. Hän toivoi, että muut osaisivat laskeutua hiljaa kaivoon. Sitten he voisivat yrittää hiipiä lohikäärmeen ohitse ja lähteä syvemmälle luolaan. Tällä kertaa Zidanekin oli kohdannut sellaisen vihollisen, jota vastaan hän ei missään nimessä halunnut edes yrittää taistella.

Nuorukainen jätti tärisevän tytön seinustalle ja hiippaili itse takaisin paikkaan, johon oli aiemmin laskeutunut. Hän odotti siinä hiljaa, kunnes seuraavaksi alas tuli Steiner. Hän painoi nopeasti kätensä ritarin suulle ja viittoili toisella kädellä lohikäärmeen suuntaan. Onneksi Steiner tajusi nopeasti, mitä oli tekeillä, eikä aiheuttanut kovin suurta meteliä. Tosin Zidanesta miehen haarniskan kitinä kuulosti sillä hetkellä paljon kovemmalta kuin koskaan aiemmin.

Lopulta koko joukko seisoi mykkänä kaivonpohjalla ja tuijotti lohikäärmettä. Edes Amarant ei huomauttanut mitään. Ilmeisesti mies oli vihdoinkin kohdannut jotain kunnioittamisen arvoista. Pitkältä tuntuneen hiljaisuuden jälkeen kaikki lähtivät hiipimään lohikäärmeen ohitse. Joka kerta, kun suuri eläin tuhahti, jokainen heistä jähmettyi kauhuissaan paikoilleen, mutta kaikkien onneksi hirviö ei kuitenkaan herännyt.

Lohikäärmeen takana luola jatkui pitkälle. Lopulta sen vasemman puoleinen seinämä muuttui pelkäksi kaiteeksi, jonka ylitse kurkistamalla näki toiseen, melkoisen avaraan luolaan. Sen lattialle oli maalattu kuvioitu ympyrä, jonka keskellä Eiko makasi liikkumattomana. Zorn ja Thorn puolestaan seisoivat tytön vierellä vastapäätä toisiaan. Kuja seiso hieman sivummalla joukko mustia maageja selkänsä takana.

"Ikuisen elämän eidolon!" Zorn huudahti ja lähti liikkeelle.

"Rajattomien voimien eidolon!" Thorn puolestaan huusi liikkuen samalla täsmälleen kaksoisolentonsa tavoin.

"Herää ikuisesta unestasi!" Zorn kehotti.

"Irrottaudu loputtoman odotuksesi jälkeen!" Thorn jatkoi heti perään.

"Anna valon tulla!"

"Anna elämän tulla!"

Eikon koko keho nousi leijumaan ilmaan. Punaiset energiasäteet kieppuivat yhä nopeampaan tahtiin hänen ympärillään.

"Aika on tullut!" Zorn huudahti innoissaan.

"Aika on nyt!" Thornkin huusi.

"Tuon täytyy olla sama loitsu, jonka he tekivät Daggerille!" Zidane huudahti. "Meidän täytyy löytää tie alas!"

"Mennään!" Vivi sanoi ja suuntasi luolaa pitkin eteenpäin. Jostain sieltä heidän täytyy päästä alas, koska maagit ja Eiko eivät olleet voineet tulla tänne mitään muuta kautta. Eihän alas päässyt kuin kaivon kautta.

Zorn ja Thorn pysähtyivät. Eikon keho laskeutui takaisin lattialle, mutta mitään muuta ei tapahtunut. Tuli aivan hiljaista.

"Onpas outoa", Zorn totesi.

"Outoapas on", Thornkin vahvisti.

"Me epäonnistuimme taas."

"Taas epäonnistuneet olemme."

"Teitkö jonkin virheen?" Zorn kysyi vihaisena veljeltään.

"Tehnyt virhettä. Sinun virheesi se täytyy olla", Thorn vastasi yhtä vihaisena.

"En tehnyt yhtäkään virhettä", Zorn kivahti.

"Tottako puhut?" Thorn kysyi ivallisesti.

"Tietenkin puhun totta!"

"Voisitteko te kaksi tukkia turpanne!" Kuja ärjäisi kauempaa ja käveli hovinarriensa luokse.

"H-hän mokasi!" Zorn huudahti välittömästi osoittaen samalla sormellaan Thornia.

"H-hänen vikansa tämä on!" Thorn puolustautui osoittaen puolestaan Zornia. "Sinä se sähläsit!"

"Käskin olla hiljaa!" Kuja huudahti raivoissaan. "Aistin hänessä voiman, joten jatkakaa irrottamista."

"Pidemmälle jatkaminen vaarantaa kohteen hengen", Zorn huomautti hyvin varovaisesti.

"Kuusitoistavuotiaalta vain voi eidolonit irrottaa", Thorn kuiskasi.

Kuja tuijotti räjähtämäisillään kahta hovinarria. Miten hänen kaltaisensa yliveraisen älykäs ja nokkela mies olikin onnistunut hankkimaan kaksi niin aivotonta apuria.

"Te ette tosiaan tajua! Tarvitse eidolonin, joka on vielä voimakkaampi kuin Alexander. Eidolonin, jonka voimalla voin haudata Garlandin! Hänen voimansa ovat niin uskomattomia, etten pääse edes lähelle samaa. Minun täytyy tuhota hänet, ennen kuin Terran suunnitelma aktivoidaan... tai sieluni ei enää ole omani", Kuja raivosi hovinarreilleen. Hän ei oikeastaan pelännyt mitään muuta maailmassa niin paljon kuin Garlandin voimaa. "Kuka välittää, jos tyttö kuolee? Haluan sen eidolonin!"

Kuja marssi samalle paikalle, jolla oli aiemmin seisonut ja tuijotti hovinarreja odottavasti. Zorn ja Thorn asettuivat takaisin paikoilleen aikoen aloittaa loitsunsa alusta. Samassa Mog kuitenkin syöksyi Eikon paidan alta ja säikäytti kummankin pahanpäiväisesti.

"Kupo!" Mog huudahti vihaiseen sävyyn.

"Mistä tuo tuli?" Zorn huudahti.

"Sinä, siirry pois tieltä!" Thorn puolestaan karjui moogllelle.

Kun moogle ei kuitenkaan siirtynyt, vaan pysytteli Eikon ja Thornin välissä, hovinarrit kääntyivät Kujan puoleen. Nopeasti he alkoivat selittää, ettei edellinen epäonnistuminen ollut varmastikaan heidän vikansa, vaan johtui selvästi tuosta itsepäisestä mooglestä.

"No, tappakaa se pirulainen!" Kuja raivosi. "Meiltä loppuu aika!"

Kujan ja hovinarrien neuvotellessa Mog onnistui kuin onnistuikin herättämään Eikon. Tyttö pyöritteli hetken päätään, kunnes tunsi olonsa edes hitusen selväksi. Nähdessään Kujan, mustat maagit sekä hovinarrit hän kuitenkin pelästyi pahanpäiväisesti.

"Mog!" tyttö huudahti tajutessaan, että pieni moogle leijui hänen ja vihollisten välissä. "Ei, piiloudu selkäni taakse. Mog, mikä nyt on?"

Mog alkoi hohtaa sinivihreänä ja näytti jopa kasvavan hieman. "Kiitos kaikesta, Eiko", se sanoi yllättäen ihmisten kielellä, vaikkei ollut koskaan aiemmin puhunut sitä.

"Mitä sinä oikein höpiset?" Eiko huudahti. Kuulosti aivan siltä kuin Mog olisi ollut kuolemaisillaan.

"Älä huolehdi, kupo. Olen aina luonasi, kupo", Mog vastasi.

Juuri tuolloin Zidane ystävineen ryntäsi alas. Kuja tuijotti tunkeilijoita hetken ja viittoi sitten mustia maageja seuraamaan itseään. Hän katosi hyvin nopeasti jonnekin hämärän luolan perukoille, sillä hän oli jo tajunnut, ettei onnistuisi riistämään Eikolta eidoloneja tässä tilanteessa.

"Halusin olla rinnallasi, joten minusta tuli Mog", hohtava moogle kuiskasi kadoten sitten hiljalleen näkyvistä. "Älä huoli. Pidän sinua silmällä, Eiko." Mog katosi kokonaan näkyvistä ja iski samaan aikaan Eikoa lähestyviä Zornia ja Thornia sinivihreällä energialla. Hovinarrit kaatuivat tajuttomina maahan, eivätkä enää uhanneet pikkutyttöä.

"Oletko kunnossa, Eiko?" Zidane kysyi ehdittyään tytön luokse. Muutkin olivat juoksemassa paikalle, mutta Zidane oli vikkeläjalkaisena ehtinyt ensimmäisenä.

"Olen. Mog pelasti minut. En tiennyt, että hän on eidolon", Eiko sanoi. Kun hän oli nähnyt Mogin tyrmäävän hovinarrit, hän oli vakuuttunut asiasta. Yksikään moogle ei olisi pystynyt sellaiseen iskuun, ainoastaan eidolonit pystyivät. "Hän katsoi aina perääni mooglen valeasussa. Vaikka... vaikka hän oli heikko, hän taisteli parhaansa mukaan suojellakseen minua."

"Vai niin tapahtui..." Zidane sanoi hieman hämillään. Hän ei täysin ymmärtänyt, mistä Eiko oikeastaan puhui.

Muutkin ehtivät sopivasti paikalle, kun Eikon Mogille antama koristenauha leijaili luolan katon tienoilta alas. Eiko nappasi nauhan käteensä ja tuijotti sitä. Mog oli todellakin poissa. Hän oli palannut toiselle olemisen tasolle, jolla eidolonit normaalisti asuivat.

"Älä sure, Eiko", Zidane sanoi ja laski toisen kätensä tytön olkapäälle. "Tavallaan Mog on aina luonasi, sydämessäsi."

"Olet oikeassa..." Eiko kuiskasi hiljaa ja tunki koristenauhan taskuunsa.

Samassa Kuja palasi paikalle ilman mustia maagejaan. "Menikö se moogles trancen?" Kuja kysyi yllättyneenä näkemästään kohtauksesta. Trance oli tila, joka seurasi yleensä voimakkaasta fyysisestä ja henkisestä rasituksesta taistelutilanteessa. Legendan mukaan soturit, jotka olivat kuolemaisillaan saattoivat saavuttaa viime hetkellä trance-tilan ja voittaa sen avulla vihollisensa. Harvoin kuitenkaan kukaan oli oikeasti nähnyt kenenkään saavuttavan tuota tilaa.

"Kuja!" Zidane huudahti ja päästi irti Eikosta. Hän tuijotti miestä silmät salamoiden.

"Selvästikin vihan purkautuminen ympäröiviä vihollisia kohtaan aikaan saa täydellisen trancen", Kuja pohdiskeli välittämättä Zidanesta. "Kyse ei ole halusta elää tai suojella läheisiään."

"Hemmetti, oletko sinä ihan sekaisin?" Zidane ärähti. Hän ei voinut tajuta, miksi Kuja oli yhtäkkiä palannut paikalle höpisten sekavia.

"Sehän tarkoittaa, että tarvitsen voimakkaan sielun, vaikka se ei olisikaan omani", Kuja vain jatkoi. "Hmmm, hetkinen... senhän voin löytää sieltä!" Mies nauroi ja lähti astelemaan pois.

"Mitä sinä oikein juonit?" Zidane huusi miehen perään.

"Minulla ei ole enää mitään asiaa teille", Kuja tuhahti jatkaen matkaansa luolan perälle.

"Odota!" Vivi huudahti ja lähti juoksemaan Kujan perään.

Kuja pysähtyi ja kääntyi ympäri. Hän kohotti molemmat kätensä mutisten samalla jotain. Ennen kuin Vivi ehti reagoida mitenkään, energia-aalto iski hänet maihin. Sama aalto osui myös Zornin ja Thornin kehoihin, jotka nytkähtivät etovasti.

"Varo, Vivi!" Zidane huusi vain hieman liian myöhään.

"Älä huoli. Kuulin, että nuo kaksoset osaavat panna pystyyn melkoisen show'n", Kuja sanoi epämääräisesti ja viittoi kädellään hovinarreihin. "Tosin eiväthän he oikeasti edes ole kaksosia..." Hän kääntyi jälleen ja lähti kävelemään pois.

"Odota! Sinun pitää kertoa minulle mustista maageista!" Vivi huusi ja juoksi miehen perään.

"Vivi, älä. Tuo on liian vaarallista!" Zidane huusi aikoen juosta maagin perään. Samassa kuitenkin Zornin ja Thornin ruumiista alkoi purkautua energiaa, joka iski nuorukaisen taaksepäin.

"Jotain on vialla", Eiko sanoi tuijottaen hovinarreja.

"Luulin, että Mog teilasi jo heidät", Zidanekin totesi.

Koko joukon katsellessa Zornin ja Thornin ruumiit kohosivat ilmaan ja alkoivat sulautua toisiinsa. Prosessi tuntui kestävän tunteja, vaikka itse asiassa se oli ohitse puolessa minuutissa. Hovinarrit olivat muuttuneet erittäin rumiksi siamilaisiksi kaksosiksi, joilla ei ollut ihoa lainkaan, vaan lihakset ja jänteet olivat näkyvillä kuin heidät olisi juuri nyljetty.

Zidane tuijotti hovinarreista muodostunutta otusta hetken hyvin järkyttyneenä, mutta kun se lähti tulemaan kohti, hän vetäisi nopeasti miekkansa esiin. Amarant asettui sanaakaan sanomatta hänen rinnalleen, ja pian myös kaikki muutkin olivat valmiina taisteluun. Cid pysytteli taka-alalla, sillä hän tiesi, ettei hänestä ollut myös apua. Garnet pohti hetken epätoivoisena, mitä hänen olisi pitänyt tehdä, mutta sitten hän varautui vain suojelemaan muita magiallaan tarvittaessa.

Steiner ja Zidane hyökkäsivät ensimmäisinä miekoillaan sekasikiötä vastaan yrittäen katsoa siltä kädet, ennen kuin se saisi otetta kenestäkään. Quina puolestaan yritti sohia hirviötä suurella haarukallaan onnistumatta kuitenkaan iskemään kunnolla.

Hirviö huitoi Zidanea ja Steineria kimpustaan parhaansa mukaan, mutta nämä jakelivat silti iskuja sen sitkeään lihaan. Miekkojen terä ei tuntunut tekevän kunnollista vahinkoa olennot, vaikka kaksikko löi kuinka kovaa tahansa.

Zidanen ja Steinerin pidellessä olennon kädet työn touhussa Amarant hyökkäsi kohti olennon vatsaa. Hän vetäisi kynsihansikkaallaan jänteiden peittämän vatsan auki. Olento kirkaisi korvia vihlovasti, kun sen sisälmykset valuivat lattialle, mutta silti se yhä pidätteli kahden miekkamiehen iskuja.

Freya oli tarkastellut tilannetta jo jonkin aikaa. Nyt hänestä tuntui, että hänen tilaisuutensa oli viimein tullut. Hän otti vauhtia ja ponnahti sitten voimakkailla jaloillaan ylöspäin. Hypätessään hän asetti keihäänsä oikeaan asentoon ja syöksyi sitten alaspäin suoraan kohti olentoa. Hän näki koko kohtauksen hidastettuna, kun keihään kärki lähestyi kohdettaan, tunkeutui lihan läpi ja upposi olennon sydämeen. Verta purskahti suoraan rottanaisen päälle, kun hän laskeutui jaloilleen maahan verisen sisälmyssopan sekaan.

Hovinarreista muodostunut olio alkoi horjua ja sitten kaatua Freyaa kohti. Sekä Zidane että Steiner nakkasivat miekkansa pois ja tarttuivat olentoa tiukasti käsivarsista. Yhteisvoimin he pakottivat sen kaatumaan selälleen.

Freya hymyili miehille kiitokseksi ja marssi sitten olennon vierelle. Hän veti keihäänsä irti sen rinnasta ja yritti saada sitä edes hieman puhtaammaksi pyyhkimällä sitä olennon kylkeen. Sitten hän vielä hankasi jalkojaan lattiaan ja puhdisti kasvonsa kädellään, jonka pyyhki takkiinsa. Siitäkin huolimatta hänestä tuntui, että hän oli yhä tahmean veren peitossa.

Hetkeen kukaan ei sanonut mitään. Kaikki vain tuijottivat yhteen sulautuneiden kaksosten ruumista. Hetkeä myöhemmin Vivi palasi paikalle kahden muun maagin kanssa laukaisten järkyttyneen hiljaisuuden.

"Vivi, missä Kuja on? Pääsikö hän karkuun?" Zidane kysyi ja ryntäsi pientä maagia vastaan muiden seuratessa hänen perässään. "Vivi?" hän kysyi uudestaan, kun maagi katsoi häntä surullisin silmin.

Vivi puisteli päätään. Hän vilkaisi epämuodostunutta lattialla makaavaa ruumista, muttei kuitenkaan kysynyt siitä mitään.

"Kaikki tiesivät, että hän valehteli, mutta he seurasivat häntä joka tapauksessa", pikkumaagi kertoi Zidaneille. "Hän sanoi, ettei elinikäämme voi pidentää ja että olimme hölmöjä uskoessamme häntä."

Zidane näytti hetken hölmistyneeltä, mutta tajusi sitten Vivin puhuvan Kujasta.

"Sanoiko hän todella niin?" nuorukainen kysyi.

"Olen pahoillani kaikesta, mitä olen tehnyt", toinen Vivin mukana tulleista maageista sanoi. Hänen numerokyltinsä paljasti hänen olevan herra 78.

"Kenenkään teistä ei tarvitse pyytää anteeksi", Zidane sanoi ja taputti maagia olkapäälle. "Missä muut ovat?"

"He järkyttyivät niin pahasti kuullessaan totuuden, että he vain istuvat tuolla", Vivi vastasi ja viittoi suuntaan, josta oli tullut. "Mitä minun oikein pitäisi kertoa heille?"

Vivin mukana tulleet maagit kääntyivät ympäri ja lähtivät takaisinpäin. Vivi katsoi Zidaneaa hetken ajan avuttomana, mutta lähti sitten seuraamaan tovereitaan.

"Minne sinä menet?" Zidane kysyi.

"En voi tehdä muuta kuin istua heidän kanssaan", Vivi vastasi pysähtymättä.

Zidane aikoi juuri mennä maagin perään, mutta jostain kauempaa kuulunut ääni sai hänet pysähtymään.

"Anteeksi, mutta onko siellä joku?"

Nuorukainen katseli hetken ympärilleen, kunnes huomasi kauempana luolassa oviaukon.

Garnet oli jo suunnistamassa sen luokse, joten Zidane päättikin seurata tyttöä. Freya kohautti olkapäitään ja vilkaisi sitten lattialla makaavaa ruumista.

”Voisikohan tuolle tehdä jotain...” hän pohdiskeli. Amarant vilkaisi naista ja ehdotti sitten, että he raahasivat ruumiin sivummalle ja peittäisivät sen kivillä. Parempaa hautaa ei luolassa pystyisi tekemään. Niinpä nuo kaksi apunaan vielä Quina jäivät hautaamaan ruumista Zidanen ja Garnetin kadotessa oviaukosta. Eiko puolestaan päätti seurata noita kahta toiseen huoneeseen, sillä hän ei tuntenut oloaan mitenkään kotoisaksi samassa tilassa ruumiin kanssa.

Kolmikko yllättyi melkoisesti astuessaan toiseen luolaan. Se oli valaistu lyhdyillä ja sisustettu melkoisen ylellisesti. Varsinkin suuri pylvässätky vangitsi heidän huomionsa... sekä sängyllä istuva koristeelliseen asuun pukeutunut keski-ikäinen nainen.

”Kuka sinä mahdat olla? Minne... Kuja meni?” nainen kysyi Zidanelta, kun tämä astui huoneeseen.

”Ai, hän. Hän häipyi”, Zidane vastasi.

”Todellako?” nainen kysyi hämmästyneenä. ”Sinä siis ajoit hänet pois. En tiedä, kuka olet, mutta saat vilpittömän kiitollisuuteni.”

Garnet astui paremmin esiin Zidanen viereltä ja hymyili naiselle hitusen epävarmasti. Nainen tuijotti häntä hetken ja hymyili sitten takaisin.

”Voiko tämä olla totta? Prinsessa Garnet? Oletteko todella siinä? Kyllä se on totta”, nainen sanoi kaiken yhteen hengenvetoon ja nousi sängyltään nähdäkseen Garnetin paremmin. ”En ole nähnyt teidän korkeuttanne aikoihin! Olettepa te kasvanut. Mutta mikä tuo teidät tähän kamalaan paikkaan?”

Zidane katsoi ensin naista ja sitten Garnetia hyvin hämmästyneenä. ”Kuka tämä nainen on? Ja mitä sinun ystäväsi tekee tällaisessa paikassa?” nuorukainen kysyi Garnetilta, vaikka tiesikin, ettei tyttö kyennyt vastaamaan hänelle.

Ennen kuin nuori mies sai minkäänlaista vastausta, Cid loikki huoneeseen. Sammako pysähtyi hetkeksi, mutta ryntäsi sitten naisen luokse.

”Rakkaani! Hilda! Vihdoinkin löysin sinut!”

Nainen hymyili ja nappasi sammakon syliinsä. ”En kyllä muista naineeni sammakkoa”, hän sanoi leikkisästi.

”Se olen minä, Cid”, hallitsija sanoi, vaikka tiesikin naisen tunnistaneen jo hänet.

”Tietenkin. Tunnistaisin kyllä viiksesi missä vain”, Hilda vastasi.

”Hilda, palaa kanssani linnaan ja palauta minut ennalleen”, Cid aneli, sillä hän oli todella kyllästynyt olemaan oglop tai sammakko. Hän halusi olla jälleen mies.

”Olen todella pahoillani, kultamuruseni, mutta luovutin lempi-ilimalaivasi Kuja-nimiselle miehelle”, Hilda sanoi anteeksi pyytävällä äänellä. Hän epäili, että Cid suuttuisi asiasta niin paljon, ettei enää haluaisi hänen palaavan Lindblumiin... vaikkakin Hilda oli ainoa, joka saattoi muuttaa hallitsijan takaisin ihmiseksi.

”Unohda se. Kunhan vain olet kunnossa, kaikki on hyvin”, Cid vastasi.

”Voi minun suloinen sammakkoiseni”, Hilda huoasti.

Hetken näytti melkein siltä, että Hilda aikoi suudella aviomiestään, vaikka tämä olikin sillä hetkellä yhä sammakkona, mutta syrjemmällä seisonut Eiko keskeytti herkäksi päässeen kohtauksen.

”Sinä siis tunnet Kujan?” Eiko kysyi Hildalta ja astui tämän eteen. ”Minä aion panna hänet maksamaan! Kerro siis minulle kaikki hänestä!”

Hilda laski Cidin maahan ja kyykistyi Eikon eteen hymyillen. Hän piti välittömästi pikkutyttöä, vaikkei tuntenutkaan tätä. Samalla hän muisti, kuinka kauan oli kaivannut omaa tytärtä, eikä ollut koskaan saanut sellaista. Nyt ei kuitenkaan ollut oikea aika miettiä sitä asiaa. Hilda taputti Eikoa pääläelle ja nousi seisomaan.

”Totta kai, kultaseni. Kerron sinulle kaiken, kun olemme palanneet takaisin Lindblumiin.”

LUKU VIII

TOIVOA?

Paluumatka Lindblumiin oli vienyt tovin. Cid oli suostunut kuljettamaan mustat maagit takaisin kyläänsä. Vivi oli harkinnut pitkään, olisiko hänen pitänyt jäädä toveriensa luokse, mutta toisaalta hän halusi saada Kujan kiinni ja panna miehen vastaamaan teoistaan. Niinpä hän oli päättänyt lähteä muiden mukaan.

Matkan aikana Hilda sai kuulla Zidanelta ja kumppaneilta hurjan kertomuksen siitä, mitä oli tapahtunut hänen Lindblumista lähtemisensä jälkeen. Tuntui uskomattomalta, että niin lyhyessä ajassa oli ehtinyt tapahtua niin paljon. Hilda tunsikin myös syvää surua kuultuaan kuningatar Brahnen kuolleen. Hän oli pitänyt naista ystävänään, vaikkakin tämä oli viimeisen vuoden ajan käyttäytynyt kovin omituisesti. Häntä suretti myös Garnetin äänenmenetys, mutta hän uskoi vakaasti, että tyttö selviäisi vielä surustaan ja saisi äänensä takaisin.

Omista kokemuksistaan Hilda vaikenikin kuin muuri. Hän sanoi vain, että tarvitsisi aikaa ajatella ja että kertoisi kaiken, kun he saapuisivat Lindblumiin. Varsinkaan Cid ei ollut mielissään tästä päätöksestä, mutta hän tunsikin vaimonsa ja tiesi, ettei naisen päätä käännettäisi noin vain.

Muutamia päiviä myöhemmin Cid ja Hilda kuitenkin olivat turvassa oman linnansa valtaistuinsalissa, eikä Hilda enää kieltäytynyt puhumasta.

"Ei kai Kuja koskenut sinuun?" Cid kysyi heti, kun hänen vaimonsa vihdoinkin suostui keskustelemaan tapahtumista.

"Hänen sielunsa oli täynnä vihaa, mutta hän oli kohtelias. Hän vain puhui äärettömän paljon", Hilda vastasi rehellisesti.

"Mistä niin?" Cid kysyi ja kurnutti päälle.

"No, hän paljasti suuren suunnitelmansa minulle, eikä minun tarvinnut edes kysyä. Se oli melko pitkästyttävää", Hilda paljasti. "Mutta ne asiat, joista hän puhui... ne olivat kuin suoraan painajaisesta."

"Mitä hän sitten sanoi?"

"Ettei hän ole kotoisin tästä maailmasta. Hänen aikeensa on hankkia yhä suuremmat voimat. Hilda Garde 1:n nappaaminen oli osa tätä prosessia", Hilda vastasi.

"Meidän pitää kertoa tästä Zidanelle! Sinulla on arvokasta tietoa!" Cid huudahti. Hän suhtautui nykyisin Zidaneen kuin tämä olisi ollut hänen sotapäällikkönsä tai jotain saman tapaista. Jos joku voisi hoidella Kujan, se olisi Zidane.

Hilda hymyili, sillä hänkin tajusi, miten paljon hänen miehensä arvosti tuota hännällistä nuorta miestä. Kotimatkan aikana hän oli myös huomannut, että Garnetin ja Zidanen välillä oli aivan selvästi jotain. Hildalle oli muodostunut vahva tunne, että jonain päivänä kaikki vielä näkisivät Zidanen Garnetin vierellä valtaistuimella, vaikka poika olikin pelkkä näyttelijä ja varas. Pelkkä ajatus kuulosti romanttiselta hömpältä, jollaista sattui vain tarinoissa, mutta Hilda todella uskoi, että niin voisi tapahtua.

"Siitä tulikin mieleeni, ettei minun sieppaamiseni varmaankaan ollut osa Kujan suunnitelmia", nainen sanoi paljastamatta ajatuksiaan Cidille. "Hän on toivoton narsisti... mutta ainakaan hän ei ole sellainen häntäheikki kuin sinä", hän huomautti sitten ja silmäili sammakkomiestään vihaisesti. Heillä oli yhä käsittelemättömiä asioita.

"Ääh, iske minua herkimpään kohtaan!" Cid huudahti, mutta loi sitten katseensa alas. "Olen pahoillani siitä kaikesta. Siksi vaaransin henkeni pelastaakseni sinut." Cid oli pettänyt Hildaa, minkä takia Hilda oli muuttanut miehensä oglopiksi. Tohtori Tot oli yrittänyt parantaa Cidin, mutta mies oli vain muuttunut tuolloin sammakoksi. Sammakkona olo ei kuitenkaan ollut pahinta, mitä Cidille oli sattunut, sillä vasta kun hän oli menettänyt vaimonsa, hän oli tajunnut, kuinka paljon oikeastaan tätä rakastikaan. Hän katui aidosti tekojaan, eikä halunnut enää koskaan pettää Hildaa... eikä myöskään menettää naista enää uudestaan.

"Todellako? Ettet vain tullut hankkimaan Hilda Garde 1:stä takaisin?" Hilda kysyi ivallisella äänellä, vaikka todellisuudessa oli jo antanut miehelleen anteeksi. Pitkät yksinäiset päivät Gulug-vuoren sisuksissa olivat saaneet hänet ajattelemaan asioita uusista näkökulmista. Hän oli todella kaivannut Cidiä ja tajunnut yhä rakastavansa miestänsä.

"En minä valehtele! Pyydän anteeksi!" Cid sanoi epätoivoisena. "Ole niin kiltti ja muuta minut takaisin. En kestä enää olla oglop tai sammakko! En petä sinua enää koskaan, lupaan sen."

"Voiko sinun sanaasi luottaa?" Hilda kysyi.

"En valehtele! Vannon isäni nimen kautta!" Cid huudahti.

"Hyvä on, muutan sinut takaisin", Hilda sanoi hymyili. "Mutta jos vielä petät minua, seuraukset ovat paljon pahempia."

"Ymmärrän kyllä. Muuta minut nyt!"

"Ehkäpä muutan sinut siiliksi..."

"Ei, ole kiltti. Palauta minut ennalleen", Cid aneli, sillä hän ei ollut ollenkaan varma pilailiko Hilda vai ei.

"Hyvä on, hyvä on", Hilda naurahti. Nainen kohotti kätensä sammakon ylle ja alkoi mutista sanoja, joita Cid ei tunnistanut.

Hitaasti, mutta varmasti Cidin sammakkoruumis alkoi ensin kasvaa ja sitten muuttaa muotoaan. Lopulta Cid oli täysin ihminen. Innoissaan hän tunnusteli kasvojaan. Karhea parta tuntui hyvältä

sormissa. Seuraavaksi hän tuijotti käsiään. Ne todellakin olivat kädet, eivätkä vaikkapa räpylät. Hän oli ennallaan.

Tuntien itsensä hieman typertyneeksi Cid livahti valtaistuinsalista nopeasti sen takana olevaan huoneistoon ja alkoi penkoa itselleen vaatekomerosta vaatteita. Hilda seurasi naureskellen huoneen ovelta miehensä touhuja. Kun Cid oli saanut puettua, hän kääntyi katsomaan vaimoaan hymyillen.

"Viimeinkin olen taas mies", hän sanoi onnellisena ja levitti kätensä. Hilda ryntäsi miehensä syleilyyn.

"Rakas", nainen kuiskasi hiljaa.

"Olen niin pahoillani kaikesta", Cid sanoi ja upotti kasvonsa Hildan hyvältä tuoksuviin hiuksiin.

"Zidane", ääni tunkeutui Zidanen mieleen.

"Hmmm... mitä nyt Dagger?" Zidane mutisi unisesti.

"Herra Zidane?"

Nuorukainen räpäytti silmänsä auki. Ääni ei ollut todellakaan Garnetin, vaan jonkun miehen. Zidane totesi makaavansa edelleen Lindblumin linnan vierashuoneessa. Korkealla taivaalla oleva aurinko paistoi suoraan sisään, joten päivä oli varmasti jo melko pitkällä. Nuorukaisen huomio kuitenkin kiinnittyi vartijaan, joka seisoj hänen vuoteensa vierellä.

"Mitä nyt?" Zidane kysyi.

"Rouva Hilda on kutsunut kaikki koolle. Teidän pitää mennä kokoussaliin", vartija ilmoitti.

"Selvä. Toivoin vain, että olisin voinut nukkua hieman pidempään", Zidane vastasi.

Vartija nyökkäsi epävarmana ja poistui sitten paikalta. Zidane nousi sängystä ja venytteli raukeasti. Hän puki vaatteet ylleen ja marssi sitten saman tien ulos huoneesta. Lähtiessään kulkemaan kohti kokoussalia hän toivoi mielessään, että tarjolla olisi myös aamiaista.

Kokoussalin ovi oli auki, joten Zidane käveli suoraan sisään sulkien oven sitten perässään.

Paikalla olivat kaikki paitsi Garnet. Huoneessa oli myös mies, jota Zidane ei tunnistanut. Kenties tämä olisi joku suuri maagi, joka oli kutsuttu auttamaan heitä?

"Kuka tuo heppu on?" Zidane kysyi asettuessaan istumaan pöydän ääreen.

"Hallitsija Cid", Freya vastasi.

"MITÄ?!" Zidane huudahti ja tuijotti naista silmät suurina. Sitten hän kääntyi katsomaan Cidiä kuin ei olisi uskonut näkemäänsä. Jotenkin hän oli kuvitellut miehen eri näköiseksi.

"Ei vieläkään minkäänlaisia tapoja", Cid tuhahti. "Emme kuitenkaan pyytäneet teitä tänne puhuaksemme niistä."

"Minä kutsuin teidät koolle kertoakseni, mitä sain selville, kun olin Kujan vankina", Hilda sanoi vuorostaan.

"Tiedot saattavat sisältää vinkin siitä, missä hän voisi olla, joten kuunnelkaa tarkasti", Cid huomautti.

"Prinsessa ei ole täällä", Steiner pisti väliin. "Minä menen etsimään hänet." Ritari nousi naristen pöydästä ja poistui huoneesta. Cid kohautti olkapäitään ja kehotti vaimoaan jatkamaan.

"Mistä Kuja puhui sinulle?" Zidane kysyi, ennen kuin Hilda ehti sanoa mitään. Nainen hymähti mielessään, että hänen miehensä saattoi olla oikeassa sen suhteen, ettei nuorukaisella ollut tapoja.

"Osa tarinasta voi olla vaikea uskoa, mutta kuunnelkaa minua silti", Hilda sanoi. "Kuja suunnittelee käyttävän tätä maailmaa hankkiakseen 'suuremman voiman', kuten hän itse asian ilmaisi."

"Suuremman voiman? Mikä se mahtaa olla?" Zidane kysyi.

"En tiedä", Hilda myönsi. "Hän myös väitti, ettei ole tästä maailmasta."

Kaikki näyttivät kuin puulla päähän lyödyiltä. Mitä ihmettä tuollaiset väitteet oikein tarkoittivat?

"Me kutsumme maailmaamme Gaiksi, mutta hän sanoi syntymäpaikkansa olevan Terra", Hilda kertoi.

Steiner oli tällä välin ehtinyt jo koluta linnan asutetut tilat läpi, mutta Garnetia ei näkynyt missään. Sen takia hän päätti tarkastaa myös kaupungin. Ensimmäisenä hän lähti käymään teatterialueella, koska oli täysin mahdollista, että prinsessa piti Tantaluksen roskajoukkoa ystävinään.

Kun Steiner löysi tiensä Tantaluksen piilopaikalle, hän näki koko joukon korjaustöissä. Ilmeisesti myös Tantalus oli kärsinyt Brahnen hyökättyä kaupunkiin.

"Miten korjaustyöt sujuvat?" kysyi Baku, joka juuri asteli piilopaikan ovesta ulos.

"Erittäin hitaasti", Cinna vastasi ja korjasi kokinhattuaan parempaan asentoon. Rakentaminen ei ollut hänen alaansa.

"Emme voi kiirehtiä niitä tai kaikki hajoaa taas kasaan", Marcuskin sanoi vasaroidessaan uusia lankkuja seinään.

"Vahingot taitavat olla suurempia kuin osasimme arvatakaan", Baku totesi ja aivasti kuuluvasti. Hän ei tuntunut ikinä pääsevän nuhastaan eroon.

"Hän ei ole täälläkään", Steiner totesi hieman kauempaa. "Missä hän oikein voi olla..."

Vasta nyt Tantaluksen joukko huomasi paikalle saapuneen ritarin. Baku asteli tämän eteen ja tervehti miestä.

"Jou!" hän huudahti saaden Steinerin hätkähtämään. "Mitä teet täällä? Näytät siltä, että sinulla on paljon ongelmia. Mikä sinua vaivaa? Me voimme ehkä auttaa."

Steiner katseli Tantaluksen päällikköä epäluuloisena. Baku oli vain pahainen varas ja kidnappaaja.

"Voinko tosiaan luottaa teihin?" ritari kysyi.

"Jep", Baku totesi nyökäten. Steiner ei ollut varma, pitäisikö hän uskoa miestä vai ei, mutta päätti kuitenkin kertoa tälle, mistä oli kyse.

"Prinsessa on kadonnut. Hän ei ole linnassa, joten ajattelin, että hän saattaisi olla kaupungilla", Steiner kertoi.

"Mikset palaisi linnaan, ennen kuin eksyt vielä?" Baku nauroi ritarille.

"Mitä?" Steiner kysyi vihaisena. Hänen ei olisi pitänyt sanoa tuolla huijarille yhtään mitään. Baku halusi selvästi vain pitää häntä pilkkanaan.

"Me etsimme hänet. Tämä alue on ikään kuin takapihaamme", Baku kuitenkin sanoi hymyillen. Sitten hän kääntyi ympäri ja katsoi miehiään. "Kuulitte, mitä minä sanoin! Liikettä siitä!" Saman tien jokainen paikalla ollut tantaluslainen livahti tiehensä niin nopeasti kuin kykeni.

"O-olen kiitollinen", Steiner sanoi häkeltyneenä. Baku todellakin siis aikoi auttaa häntä.

"Ei mitään ongelmaa", Baku naurahti ja aivasti jälleen kuuluvasti.

Hilda oli noussut seisomaan ja nojasi käsillään pöytään selittäessään Kujan suunnitelmaa.

"Vaikuttaa siltä, että tämä Terra on jollain tavalla yhteydessä Kimaltelevaan saareen", hän kertoi. Kaikki nyökkäsivät. Jokainen heistä muisti kauniin saaren, jonka he olivat nähneet Ezto Gazan lähistöllä.

"En tiedä, minne Kuja on mennyt, mutta voimme ehkä löytää hänet, jos menemme sinne", Zidane pohdiskeli ääneen.

”Valitettavasti Terraan ei voi päästä suoraan vain menemällä Kimaltelevalle Saarelle”, Hilda kuitenkin huomautti.

”Ei tietenkään. Jos se olisi niin helppoa, kaikki olisivat jo löytäneet tämän niin sanotun toisen maailman”, Amarant tuhahti ivalliseen sävyyn.

”No, mitä me sitten teemme?” Zidane kysyi ja mulkaisi rastapäistä miestä.

”Minäpä kerron teille”, Hilda sanoi. ”Portti, joka johtaa Terraan on sinetöity, mutta Kuja sanoi, että on olemassa paikka, jossa tämän sinetin voi murtaa.”

”Missä se on?” Zidane halusi heti tietää.

”Kujan mukaan se on vanhassa linnassa, joka on Unohdetulla mantereella”, Hilda kertoi. ”Eräs tutkimusmatkailija jätti kirjeen kyseiseen linnaan. Jos muistan oikein, hän kirjoitti, että rinteet ovat liian jyrkkiä tutkittaviksi. Lisäksi Unohdetusta mantereesta on olemassa vain vähän tietoa... mutta koska linnalla ei ole nimeä, voimme kutsua sitä vaikkapa Ipsenin linnaksi.”

”Vai Ipsenin linnaksi”, Zidane totesi. ”Emme tosiaan tiedä juuri mitään oman mantereemme ulkopuolisesta maailmasta.” Hän ei muistanut minkäänlaista linnaa edelliseltä vierailultaan Unohdetulle mantereelle, mutta toisaalta silloin hänellä oli ollut kamala kiire päästä Oeilvertiin ja takaisin.

Cid, joka oli kuullut Hildan kertomuksen jo kertaalleen, oli poistunut kokoussalista ja lähtenyt tarkastamaan, miten ilmalaivojen rakentaminen sujui. Uusin Hilda Garde näytti olevan jo melkoisen hyvässä kunnossa.

”Miten laivan kanssa sujuu?” Cid kysyi sinikopioita tutkivalta insinööriltä, joka oli nimeltään Zebolt.

Insinööri käännähti ympäri ja tuijotti Cidiä hetken, ennen kuin hymyili leveästi. ”Hallitsija, te olette jälleen ihminen!” hän huudahti ilahduneena.

”Kyllä. Nyt voimme siis keskittyä laivan rakentamiseen”, Cid totesi.

”Hilda Garde 2:n rakentamisesta saadun kokemuksen perusteella voisin sanoa, että koneisto onkin jo melkein valmis”, Zebolt kertoi hallitsijalleen. ”Meillä on kuitenkin hieman ongelmia rungon kanssa.”

”Niin... ajattelin, että voisimme käyttää Blue Narsissin osia runkoon”, Cid sanoi.

”Kuinka niin?”

”Huomasin, että se on erittäin hyvin rakennettu laiva, kun matkustimme sillä ja toisekseen meidän täytyy kiirehtiä. Olen onnistunut jo kehittämään sinikopion päässäni, joten jos teet vain niin kuin minä sanon, meidän pitäisi saada laiva valmiiksi hetkessä”, Cid totesi ja jäi tuijottamaan Hilda Garde 3:tta mietteliäänä.

"Siinä kaikki, mitä minä tiedän", Hilda sanoi. "Saatatte löytää lisää vihjeitä, jos menette Ipsenin linnaan."

"Kysytkö todella tästä kaikesta Kujalta?" Eiko kysyi ihmeissään. Hänestä Kuja oli ainoastaan itsekäs idiootti, joka ei varmasti kertoisi kenellekään yhtään mitään.

"Hän kertoi kaikki nämä asiat aivan vapaaehtoisesti", Hilda vastasi ja hymyili Eikolle. Tyttö oli niin suloinen, olisipa tämä ollut hänen lapsensa. "Kuja puhui hyvin intohimoisesti... ja hän tarjosi minulle tietojaan vapaaehtoisesti. Hän luultavasti ajatteli, ettei suunnitelman kertominen minulle vaikuttaisi mihinkään."

"Ja hän oli oikeassa", Amarant sanoi. "Hän on hyvin voimakas, ja meillä on muutenkin ongelmia."

"Mutta minä en voi antaa anteeksi Kujalle!" Vivi huudahti. Hän ei todellakaan aikonut luovuttaa, vaikka muut tekisivät niin. "Hän leikki ystäväieni elämillä!"

"Me tiedämme nyt, minne meidän pitää mennä. Ainoa ongelma on, miten pääsemme sinne", Zidane sanoi sovittelevasti. "Luulen, että meidän täytyy odottaa, kunnes Cid saa Hilda Garde 3:n valmiiksi."

Samassa kokoussalin ovi lennähti auki ja huohottava Steiner ryntäsi sisään. Hän katsoi suoraan Zidaneen ja veti syvään henkeä, ennen kuin puhui.

"Zidane, minulla on huolestuttavia uutisia!" hän huohotti.

"Mitä nyt?" Zidane kysyi rypistäen otsaansa. He eivät olisi tarvinneet enää yhtään enempää ongelmia.

"En löydä prinsessaa mistään, vaikka etsin ympäri Lindblumia! Tantaluksen joukko auttoi minua, mutta silti..."

"Hän ei ole Lindblumissa?" Zidane varmisti, ja Steiner nyökkäsi hänelle. "Sitten on vain yksi paikka, missä hän voi olla..."

"Sinä siis tiedät, missä hän on?" Steiner kysyi helpottuneena.

"Uskoisin niin. Odottakaa te täällä, niin minä käyn hakemassa hänet", Zidane sanoi ja ryntäsi ulos huoneesta.

Nuorukainen paineli saman tien ulos linnasta ja kiroi huonoa tuuria. Näytti siltä, että aina kun hän vieraili Lindblumissa, hänellä ei ollut aikaa syödä minkäänlaista aterialla. Tietysti hän olisi nyt voinut pistäytyä majataloon, mutta Garnetin löytäminen oli tärkeämpää. Siispä hän matkusti ilmataksilla keskustaan ja poistui sitten kaupungista. Hän puolittain juoksi ja puolittain käveli koko matkan Huippukalliolle, mistä hän tiesi pääsevänsä Gargant kaivokseen.

Kaivoksessa Zidanella meni tovi, ennen kuin hänen onnistui pyydystää itselleen Gargant. Hieman ongelmia seurasi myös siitä, kun hänen piti saada otus kulkemaan kaivantoa pitkin Alexandriaan. Trenon kohdalla se olisi halunnut pysähtyä, mutta pienen taistelemisen jälkeen Zidane sai sen lopulta jatkamaan matkaa aina Alexandriaan asti.

Paljon myöhemmin Zidane hiippaili pois Alexandrian linnan pohjakerroksesta. Hän tutki koko linnan yrittäen samalla olla herättämättä korjaustöitä tekevien miesten huomiota. Hänellä oli epäily, että häntä saatettiin yhä pitää täällä rikollisena, joten hän ei halunnut joutua selvittelemään välejään nyt kenenkään kanssa.

Garnetia ei kuitenkaan löytynyt linnasta. Lopulta Zidane saapui linnan ohitse virtaavalle joelle ja istahti sen töyräälle.

"Tämä on outoa", hän pohti ääneen. "Olin varma, että hän olisi palannut Alexandriaan... Mistä muualta voin etsiä?"

"Hei Zidane, etsinkin sinua!" nuorukainen kuuli yhtäkkiä tutun äänen selkänsä takaa. Hän nousi seisomaan ja kääntyi ympäri. Hämmästykseseen hän näki Bakun seisovan vähän matkan päässä. Sitten hän muisti Steinerin sanoneen, että Tantaluksen väki etsi myös Garnetia. Ehkäpä hekin olivat tulleet samaan johtopäätökseen kuin Zidane.

"Pomo!" Zidane huudahti. "Oletko löytänyt Daggerin?"

"Nääh, en löydä häntä mistään. En löydä Daggeria, mutta luulen, että näin sen lyylin", Baku vastasi.

"Minkä lyylin?" Zidane kysyi kummissaan.

"Niin, kyllähän sinä tiedät, sen lyylin", Baku tuhahti. "Menen katsomaan uudestaan", hän lisäsi ja lähti kulkemaan samaan suuntaan, josta oli aiemmin tullut.

Zidane lähti välittömästi Bakun perään päätään puistellen. Ketä pomo oikein oli voinut tarkoittaa?

Baku johdatti Zidanen aina Alexandrian satamaan asti ja pysähtyi sitten katselemaan ympärilleen.

"Mitä on tekeillä, pomo?" Zidane kysyi. "Onko hän täällä?"

"Hän oli tuolla vähän aikaa sitten", Baku vastasi ja osoitti kauempana näkyvää oviaukkoa kohti.

Zidane katsoi Bakun osoittamaan suuntaan, mutta ketään ei näkynyt. Hetken päästä Beatrix kuitenkin käveli oviaukosta ulos ja jäi tuijottamaan merelle.

”Onko tuo se, joksi häntä luulen?” Zidane mutisi.

Nuorukainen katseli ympärilleen ja mietti, miten pääsisi ovelle. Muurin pätkä erotti sen paikan, jossa he seisoivat siitä, missä Beatrix oli. *Jostain linnan sisäosista täytyy päästä tuonne*, Zidane pohti ja lähti palaamaan takaisinpäin. Hän harhaili linnan käytävillä, kunnes löysi toisen ulosvievän oven, mutta kun hän saapui ulos, Beatrix ei enää ollut paikalla.

Beatrix oli huomannut Bakun heti sen jälkeen, kun Zidane oli poistunut paikalta, joten hän oli päättänyt lähteä juttelemaan miehen kanssa. Hän oli kulkenut sisällä eri reittiä kuin Zidane, ja tästä syystä he kaksi eivät olleet törmänneet.

”Yhä elossa?” Baku hymähti, kun Beatrix saapui hänen luokseen.

”Oletko sinä...” Beatrix aloitti muistellen miehen nimeä. Hän oli kyllä kuullut sen joskus. ”... Baku?” hän lisäsi hetken päästä.

”Jep, olen mies, joka kaappasi prinsessasi”, Baku vastasi.

”Unohtakaamme sen. Se tapahtui kauan aikaa sitten”, Beatrix sanoi ja hymyili hitusen.

”Sinulla on suuri sydän, toisin kuin sillä pölkypäällä, Steinerilla”, Baku hymähti. ”Ei ihme, että naiset pitävät valtaa täällä.” Mies nauroi hyväntahtoisesti, mutta nauru päättyi aivastukseen.

Samassa Zidane ryntäsi takaisin paikalle. ”Hei, pomo, sinä näit melko varmasti Beatrixin!” hän huudahti tajuten vasta sitten, että nainenkin seisoi hänen edessään. ”Oho.”

”Minulla onkin asiaa sinulle nyt, kun kerran olet täällä”, Beatrix sanoi nuorukaiselle. ”Tulisitko kävelyille kanssani?”

Baku virnisti ja läimäytti Zidaneä toverillisesti selkään, kun nuorukainen suostui naisen pyyntöön. Beatrix kuljetti Zidaneä ympäri linnaan, kunnes he lopulta päätyivät joentöyräälle, missä Zidane oli Bakuunkin törmännyt.

”Kuten näet, Alexandria tuhoutui täysin”, Beatrix sanoi. ”Steiner ja minä teimme parhaamme suojellaksemme kaupunkia, mutta yrityksemme oli turhia.”

”Steiner on huolissaan sinusta. Mikset ole yrittänyt ottaa häneen yhteyttä? Ja Dagger on yhä shokissa. Hän on ollut mykkä siitä asti, kun tuho tapahtui”, Zidane huomautti.

”Todellako?” Beatrix kysyi. ”Sitten on parempi, ettei hän vielä palaa Alexandriaan. Ei tee hyvää hänelle nähdä paikkaa tällaisena.”

”No, sehän tässä on ongelmana... en löydä häntä. Ajattelin, että hän olisi tullut takaisin tänne, mutta en löytänyt häntä mistään”, Zidane sanoi.

”Hän on tullut takaisin? Mutta häntä ei löydetä?” Beatrix hymähti. ”Oletko käynyt katsomassa lepopaikalta?”

"Lepopaikalta?" Zidane toisti.

"Niin, jos hän on palannut tänne, olen varma, että hän on siellä", Beatrix sanoi. "Minulla olisi pari pyyntöä sinulle. Ensinäkin, jos näet Garnetin, kerro hänelle, ettei hänen pidä huolehtia Alexandriasta. Hänen täytyy hoitaa itsensä ensin kuntoon."

"Toki. Mitä muuta?"

"Haluan antaa hänelle jotain", Beatrix sanoi ja kaivoi taskustaan punaisena hohtelevan jalokiven. "Ehkä tämä auttaa häntä selviämään epävarmoista ajoista."

Zidane otti kiven vastaan ja kysyi sitten, miten löytäisi lepopaikalle. Beatrix opasti nuorukaista, mutta ei itse lähtenyt mukaan. Hänellä oli vakaana aikomuksenaan saada Alexandrian kaupunki jälleen kukoistamaan, ja siinä riitti tekemistä. Lisäksi hän halusi saada armeijansa jälleen toimintavalmiiksi, mikäli lisää ongelmia ilmaantuisi. Ja hän oli myös varma, että Zidane pystyisi huolehtimaan Garnetista riittävän hyvin.

Hieman myöhemmin Zidane löysi tiensä lepopaikalle, jonne kaikki Alexandrian kuninkaalliset oli haudattu. Garnet oli kuin olikin siellä tuijottamassa äitinsä hautakiveä.

"Olen etsinyt sinua, Dagger", Zidane sanoi ja käveli tytön vierelle. Garnet vilkaisi häntä hymyillen.

"Zidane", hän sanoi. Hänen äänensä oli hyvin hento, mutta kuului silti.

"Pystyt taas puhumaan", Zidane totesi ilahtuneena. Asiat olivat selvästi menossa parempaan suuntaan.

"Minä..." Garnet aloitti, mutta oli sitten hetken hiljaa kuin olisi haeskellut sanoja. "Olen ajatellut siitä tuhosta asti... Olen ajatellut, että minusta pitää tulla kuningatar ja minun pitää palauttaa rauha Alexandriaan. Sen takia tulin takaisin tänne, mutta... Voinko olla teidän kanssanne vielä tovin?"

"Voinko kysyä miksi?" Zidane tiedusteli. Hetken hän oli jo pelännyt, että menettäisi Garnetin jälleen valtaistuimelle.

"Kun äitini oli vielä elossa... minun suurin huoleni oli, osaisinko varmasti puhua ja käyttäytyä kuin prinsessa. Nuo kaksi asiaa olivat ainoat mielessäni. Se ei muuttunut, kun äitini kuoli ja minusta oli tulossa kuningatar. Ajattelin ainoastaan, kuinka voin näyttää ja toimia kuin kuningatar. En usko, että ihmiset hyväksyvät minut kuningattarekseen tällaisena", Garnet tilitti hyvin nopeaan tahtiin.

"Enpä tiedä siitä", Zidane sanoi. Hän olisi hyväksynyt Garnetin kuningattarekseen aivan millaisena tahansa.

"Minulla ei ole oikeutta hallita tätä maata..." Garnet sanoi kuitenkin.

"Hmmm..." Zidane totesi, kun ei tiennyt, mitä sanoa. Sitten hän vei kätensä taskuunsa ja veti esiin jalokiven. "Beatrix muuten pyysi antamaan sinulle tämän." Hän ojensi jalokiven Garnetille, joka katsoi sitä hymyillen.

"Eikös tämä kivi ole garnet?" prinsessa kysyi hymyillen. Beatrix oli siis lahjoittanut hänelle hänen nimikkokivensä.

"On. Eikö olekin kaunis?"

"Onhan se."

"Tuo kappale oli ennen vain tavallinen kivi", Zidane sanoi muistellen erästä legendaa. "Sitten kivi esitti toiveen: 'Haluan säihkyä!' Kivi matkasi kädestä toiseen pitäen kiinni toiveestaan. Ja nyt se säihky sinun kädessäsi, Dagger. Jos sinäkin esität toiveen, sinäkin säihkyt jonain päivänä. Se päivä tulee, kun Alexandria tarvitsee sinua. Ei ole mitään kiirettä. Tärkeää on löytää ensin intohimo."

Garnet oli hetken hiljaa, mutta hymyili sitten Zidanelle. "Kiitos. Olen pahoillani siitä, että käytin teitä kaikki tekosyynä juostakseni karkuun velvollisuuksiani."

"Vain se on tärkeää, että oikeasti halusit pysyä seurassamme", Zidane vastasi.

"Kuule... voisinkohan lainata taas sitä veistä?" Garnet kysyi aivan yllättäen.

"Mitä niistä?" Zidane kysyi, sillä hänellä ei ollut aavistustakaan, mistä tyttö puhui.

"Sitä, joka auttoi minua tekemään edellisen ison päätökseni", Garnet vastasi ja sieppasi tikarin Zidanen vyöltä. Tuon tikarin avulla hän oli päättänyt salanimensä, jolla hänen ystävänsä yhä häntä puhuttelivat. Nyt tikari saisi auttaa häntä toisella tavalla. "Zidane, minun tähteni... muista minut sellaisena kuin olin."

Sen sanottuaan Garnet juoksi pois lepopaikalta suoraan joelle. Zidane ryntäsi kauhistuneena hänen peräänsä. Tytön sanat kuulostivat liian lopullisilta. Ei kai tämä aikonut tehdä jotain itselleen?

Zidane pysähtyi vajaan metrin päähän Garnetista, joka oli kohottanut kätensä ylös. Tyttö tarttui vasemmalla kädellään hiuksiinsa ja vei oikealle tikarin niiden alle. Hän vetäisi tikarin terän hiustensa läpi niin, että tuppo hiuksia jäi hänen käteensä. Sitten hän kääntyi hitaasti Zidaneen päin.

Lyhyet hiukset laskeutuivat kauniisti Garnetin korvia hipoen. Ne olivat nyt hieman epätasaiset, mutta Zidane ei voinut olla hymyilemättä suloiselle näylle. Garnet hymyili hänelle takaisin ja päästi kädessään olevat hiukset lentämään pois tuulen mukana. Hän oli päättänyt ottaa uuden askeleen elämässään. Hän ei olisi enää sama naiivi prinsessa, vaan nyt hänestä tulisi se

kuningatar, jonka Alexandria tarvitsisi. Sitä varten hänen täytyi muuttua. Hän aloitti muutoksen pienestä asiasta, hiustenleikkuusta, mutta lopulta muutoksesta tulisi myös sisäistä. Sitä ennen hän kuitenkin auttaisi Zidaneä voittamaan Kujan, ja palaisi sitten hallitsemaan maataan.

LUKU IX

SINETTI

Zidane ja Garnet palasivat Lindblumiin juuri sopivasti, sillä muut olivat jo nousemassa Hilda Garde 3:n kyytiin. Eiko ja Steiner juoksivat heitä vastaan, kun he saapuivat ohjaussillalle.

"Mi-mi-mi-mitä tapahtui?" Eiko kiljaisi nähdessään Garnetin. "Mitä tapahtui hiuksillesi?"

"Prinsessa! Mitä te olette oikein tehnyt?!" Steinerkin huudahti.

"Minä tiedän!" Eiko sanoi. "Zidane särki sydämesi. Kuinka hän kehtasi?"

"O-onko se totta?" Steiner kysyi aivan järkyttyneellä äänellä. Vaikkei hän ollut ääneen myöntänytkään, hän oli jo alkanut hyväksyä Zidanen läsnäolon, mutta jos poika oli satuttanut prinsessaa...

"Hei, odottakaas nyt vähän, älkääkä tehkö hätäisiä johtopäätöksiä", Zidane sanoi, sillä Steiner näytti siltä, että olisi voinut käydä hänen kimppuunsa hetkenä minä hyvänsä.

"Zidane on oikeassa, Eiko", Garnetkin sanoi, koska myös hän oli huomannut Steinerin reaktion.

Garnetin sanat saivat sekä Eikon että Steinerin hetkeksi täysin hiljaisiksi. Tyttö pystyi siis puhumaan jälleen.

"Dagger, sinä pystyt taas puhumaan?" Eiko varmisti iloisena, eikä enää mulkoillut Zidaneä epäilevästi, kuten oli aiemmin tehnyt.

"Kyllä. Olen pahoillani, että sain teidät kaikki huolestumaan", Garnet vastasi ja hymyili pikkutytölle.

"Ei se mitään", Eiko vastasi. "Mutta sinun hiuksesi... ne olivat niin kauniit."

"Eivätkö lyhyet hiukset pue minua?" Garnet kysyi hieman pettyneenä. Zidane ei ollut sanonut mitään siihen suuntaan, poika oli vain kehunut hänen uutta tyyliään.

"Ei, ei, sinä näytät upealta!"

"Kiitos, Eiko."

"Nyt on kuitenkin vielä liian aikaista juhlia", Zidane pisti väliin. Sitten hän kääntyi katsomaan Eriniä, joka oli jo ruorissa valmiina. Nyt hän sentään jo muisti naisen, jonka oli tavannut viimeksi Trenon korttipeliturnauksessa. "Erin, tiedät, minne olemme matkalla."

"Kyllä, Ipsenin linnaan Unohdetulle mantereelle", Erin vastasi.

"Oikein", Zidane sanoi ja kääntyi sitten selittämään Garnetille, mistä oli kyse, vaikka hän olikin jo kertonut tytölle alustavasti uusista suunnitelmista. "Menemme sinne saadaksemme selville, miten voimme päästä Terraan Kimaltelevan saaren kautta. Olen varma, että moni asia selviää meille, kun saavumme Terraan. Niin ja toivon, että saamme myös tietää, mitä Kuja oikein haluaa saavuttaa."

Garnet nyökkäsi Zidanelle mietteliäänä. ”Ovatko kaikki muut jo laivassa?” hän kysyi sitten Steinerilta.

”Kyllä. Olemme valmiit lähtemään”, ritari vastasi.

”Matkaan siis!” Zidane huudahti.

Erin jakeli käskyjä miehistölleen eräänlaisen puhetorven kautta, ja hetken päästä kuului hurinaa, kun ilmalaivan moottori käynnistyi. Taitavasti nainen ohjasi laivan ulos Lindblumin kaupungista ja sitten suoraan korkealle taivaalle.

Myöhemmin ilmalaiva kaarteli Unohdetun mantereen yllä. Alapuolella näkyi syvä laakso, jonne Erin alkoi laskeutua. Keskellä laaksoa seisoj hyvin omituisen näköinen linna. Näytti kuin se olisi rakennettu ylösalaisin. Zidanen mielessä kävi, että joko rakentajat tai arkkitehti oli juonut liikaa vahvaa simaa tehdessään sitä.

Linnaan johti pitkä portaikko, jonka juurelle koko joukkio kerääntyi, ennen kuin lähtivät etenemään sisälle.

”Tämä on kai se linna, josta Hilda kertoi meille”, Zidane totesi. ”Todella omituinen paikka. Näyttää siltä, että se on rakennettu ylösalaisin.” Muut nyökkäsivät nuorukaiselle. ”Olisi ehkä parasta, että vain kolme teistä lähtee mukaani ja muut jäävät tänne odottamaan siltä varalta, että jotain sattuu.”

Kaikki, paitsi Amarant, tuntuivat olevan samaa mieltä. Rastapäinen mies katsoi kuitenkin Zidanea halveksivasti.

”Minä työskentelen yksin. Olen aina tehnyt niin ja tulen aina myös tekemään”, Amarant sanoi.

”En tajua, miksi kannat koko ajan kuollutta painoa mukasi.”

”Mitä yrität sanoa?” Zidane kysyi yllättyneenä.

”Tarkoitan, että yksin työskenteleminen voittaa tiimityön koska tahansa ja aion todistaa sen sinulle”, Amarant vastasi haastavasti. ”Hildahan sanoi, että täällä on jonkinlainen avain, jolla voimme murtaa sinetin. Eikö niin?”

”Jep”, Zidane sanoi.

”Katsotaan, kuka löytää sen ensimmäisenä”, Amarant ehdotti. ”Minä menen tietenkin yksin.”

”Senkin itsekäs, välinpitämätön hölmö!” Steiner huudahti. Oli todella ärsyttävää, että Zidane oli päättänyt ottaa myös toisen rosvon joukon jatkoksi, varsinkin kun tämä ei halunnut tehdä minkäänlaista yhteistyötä muiden kanssa.

”Rauhoitu, Ruosteläjä”, Zidane naurahti.

"Mutta..." Steiner yritti väittää, eikä edes tajunnut, miksi Zidane oli juuri häntä kutsunut.

"Tee, mitä tahdot", Zidane sanoi Amarantille. "En ymmärrä, mitä oikein ajattelet, mutta sama se minulle."

"Oletpa sinä suostuvainen kaveri", Amarant sanoi edelleen halveksivaan sävyyn. "Nähdään myöhemmin", hän lisäsi ja lähti kapuamaan pitkää portaikkoa ylöspäin.

Muut tuijottivat miehen menoa ja kääntyivät sitten katsomaan Zidaneä kysyvästi. Kaikilla oli ollut sellainen mielikuva, että nuorukainen kannatti tiimityöskentelyä ehdottomasti.

"Oletko varma tästä, Zidane?" Freya kysyi.

"Mitä muka olisin voinut tehdä?" Zidane hymähti kohauttaen olkiaan. "En voi muuttaa hänen ajattelutapaansa. Mutta aletaan mekin painua. Voitamme Amarantin hänen omassa pelissään. Jospa sinä, Steiner ja Vivi tulisitte minun mukaani. Tytöt ja Quina voivat odottaa täällä. Jos emme palaa parissa tunnissa, Quina voi tulla etsimään meitä."

"Entä jos Quinakaan ei palaa?" Garnet kysyi huolestuneena.

"No, sitten haette apua Lindblumista", Zidane vastasi. "En halua vaarantaa teitäkin."

"Me emme jätä teitä pulaan! Tulemme hakemaan teidät, jos ette palaa!" Eiko protestoi.

"Zidane on oikeassa", Steiner puuttui puheeseen. "Tuo linna on ilman muuta liian vaarallinen nuorille naisille, Eiko-neiti."

Eiko näytti vihaiselta, mutta luovutti lopulta, koska tiesi, ettei voinut voittaa väittelyä. Hän kuitenkin päätti, ettei tottelisi Zidaneä, jos kävisi niin, ettei nuori mies palaisi. Garnet voisi lähteä hakemaan apua, mutta Eiko päätti lähteä siinä tapauksessa Quinan mukaan.

Hyvästeltyään toiset Zidane, Freya, Steiner ja Vivi lähtivät kipuamaan portaita ylös. Viimein he saapuivat suureen eteishalliin. Myös sisäpuolelta linna näytti olevan väärinpäin. Esimerkiksi kristallikruunut oli pystytetty lattialle. Paikka vaikutti todella mystiseltä.

Linna osoittautuikin melkoiseksi sokkeloksi. Varsinaisia käytäviä oli melko vähän, mutta sen sijaan portaikkoja ja tikapuita tuntui risteilevän joka puolella. Monesti pieni joukko päätyi umpikujaan ja joutui palaamaan omia jälkiään takaisin. Viimein he kuitenkin pääsivät pitkään käytävään, jonka päässä oli huone. Huoneessa ei ollut juuri muuta kuin pari taideteosta sekä eräänlainen hissi. Koska eteenpäin ei muuten näyttänyt pääsevän, Zidane kumppaneineen nousi hissiin. Se vei heidät suureen huoneeseen, jonka peräseinällä oli valtava Gaian kartta. Karttaan oli upotettu neljä peilin palasta, joita Amarant jo tutkaili kiinnostuneena.

Rastapäinen mies kääntyi, kun kuuli askelia takaansa. Hän virnisti Zidanelle leveästi.

”Näetkö nyt, että olen oikeassa. Tajuat varmaan, miten paljon aikaa menetät työskentelemällä yhdessä muiden kanssa”, mies sanoi.

”Oletko jo selvittänyt, miten sinetti murretaan?” Zidane kysyi välittämättä miehen kommentista.

”Katso seinää. Ehkä sinä saat sen selville”, Amarant tuhahti. ”Se ei kuitenkaan ole enää minun huoleni.”

”Mitä tarkoitat?” Zidane kysyi.

”Todistin olevani oikeassa, joten minun ei enää tarvitse seurata sinua. Saatamme olla vihollisia, kun seuraavan kerran tapaamme”, Amarant vastasi ja käveli hissille. ”Nähdään.” Mies laskeutui pois huoneesta ja katosi näköpiiristä.

”Kuinka itsekästä! Minä en usko häntä!” Steiner huudahti.

”Hänellä on omat toimintatapansa, emmekä me voi muuttaa häntä”, Zidane sanoi. ”Eiköhän ruveta hommiin”; hän lisäsi sitten ja käveli tutkimaan karttaa ja siinä olevia peilejä. Muut seurasivat hänen perässään.

Zidane tuijotteli karttaseinää hetken ja repi sitten yhden peileistä irti. Hän käänsi sen ympäri ja vilkaisi sen takapuolta.

”Täällä on kirjoitusta”, hän sanoi ja luki sitten: ”Minun voimani on suojattu veden alle paikkaan, jota ympäröi maa.” Zidane ojensi peilin Freyalle ja ryhtyi nykimään toista irti. Saatuaan sen käsiinsä hän luki jälleen, mitä sen taakse oli kirjoitettu. ”Minun voimani on suojattu roihuavan vuoren huipulle.”

Nuorukainen antoi peilin Viville ja irrotti kolmannen seinästä. ”Minun voimani on suojattu tornadon taakse.” Tuon peilin hän ojensi Steinerille ja irrotti sitten viimeisen. ”Minun voimani on suojattu tärisevän maan alle”, siinä luki.

Hetken ajan Zidane tuijotteli peiliä, mutta vilkaisi sitten toisia. ”Näyttää siltä, että saimme sen, mitä tulimmekin hakemaan. Eiköhän sitten lähdetä, ennen kuin toiset huolestuvat.”

”Onko peileissä sitä samaa kirjoitusta, jota vain sinä pystyt lukemaan?” Freya kysyi, sillä hän ei ymmärtänyt ollenkaan, mitä hänen peilinsä takana luki.

”Jep, se on samaa, mitä näimme Oielvertissä”, Zidane vastasi. ”Niin kuin Hilda sanoi, noilla peileillä täytyy olla jotain tekemistä sinetin murtamisen kanssa, mutta mietitään sitä myöhemmin. Lähdetään nyt vain täältä.”

Muut nyökkäsivät, ja koko joukko palasi hissille, joka oli noussut takaisin ylös. Ennen kuin he kuitenkaan ehtivät astua hissiin, huoneessa kaikui ääni.

”Energiavirtaa on häiritetty... Terran energiaa”, ääni sanoi kumeasti. Kaikki käännähtivät ympäri juuri sopivasti nähdäkseen, kun suuri käärmeen näköinen hirviö ilmestyi karttaseinän läpi huoneeseen. ”Kuinka te kehtaatte sotkeutua Terran suureen suunnitelmaan?”

”Mitä helvettiä?!” Zidane huudahti ja perääntyi askeleen verran.

”Minun nimeni on Taharka. Palauttakaa peilini”, hirviö vaati.

”Sinun pitäisi sanoa ’olkaa hyvät’, kun pyydät jotain”, Zidane ehdotti hitusen pelokkaana.

Tavalliset metsissä ja pelloilla liikkuvat hirviöt eivät häntä pelottaneet, mutta tuo otus oli tullut läpi kiinteästä seinästä, joten siinä täytyi olla jotain hyvin erilaista.

”Hölmö, tulet katumaan tekojasi”, hirviö huudahti ja syöksyi koko joukkoa kohti.

Freya, Zidane ja Steiner laskivat nopeasti peilinsä lattialle ja vetivät aseensa esiin. Vivi perääntyi toisten taakse, mutta valmistautui hänkin taisteluun. Muiden kolmen puolustautuessa käärmeen teräviä hampaita vastaan, Vivi kohotti kätensä ja alkoi mutista. Hetken päästä suuri tulipatsas syöksyi kolmen taistelijan ylitse suoraan kohti käärmeen päätä. Käärme väisti sukkelasti, mutta joukko ei luovuttanut. Steiner ja Zidane hakkasivat käärmettä miekoillaan, minkä suinkin ehtivät Freyan yrittäessä keihäällään estää käärmettä puremasta ketään. Vivi puolestaan keskittyi seuraavaan loitsuunsa. Hän tiesi, että hänen täytyi olla nopea ja iskeä silloin, kun käärmeen huomio olisi toisaalla.

Monen turhan yrityksen jälkeen Vivin onnistui iskeä jääpatsas suoraan käärmeen keskivartalon läpi muiden häiritessä otuksen keskittymistä. Käärme kirkaisi kuuluvasti ja vajosi lattialle.

”Yksi on kaikki, kaikki on yhtä. Ette ikinä pysty murtamaan sinettiä”, käärme kuiskasi, ennen kuin vaipui kuoleman syleilyyn.

Joukko lähti hiljaisena palaamaan pois linnasta. Zidane ei pitänyt siitä, että mitä pidemmälle heidän seikkailunsa meni, sitä enemmän murhia hän itse joutui tekemään. Hän kuitenkin tiesi, että jos he eivät tappaisi vihollisiaan, nämä epäilemättä tappaisivat heidät. He olivat sotkeutuneet johonkin ihmistä suurempaan, eikä enää ollut tilaisuutta kääntyä takaisin. Sankarin tie ei ollut koskaan helppokulkuinen, mutta ajoittain se alkoi tuntua Zidanesta liian raskaalta kestää. Hän kuitenkin sysäsi tunteensa sivuun, sillä hän ajatteli, että Garnetin takia hänen pitäisi pysyä vahvana. Hän ei halunnut, että tyttö enää toisten menettäisi ääntään surun ja vastaan tulevien kauheuksien vuoksi. Jonkun piti suojella Garnetia pahoilta voimilta, ja Zidane oli ottanut tuon tehtävän harteilleen.

Kun joukko palasi linnasta, Garnet, Eiko ja Quina odottelivat jo levottomina. Ilmeisesti aikaa oli kulunut melkoisesti.

"Zidane!" Garnet huudahti ja hymyili leveästi. "Sinä tulit ulos ensimmäisenä. Sinä voitit!" hän julisti. Tyttö oli koko ajan uskonutkin Zidanen voittavan, sillä Amarantin kaltainen ilkimys ei mitenkään olisi voinut olla oikeassa.

"Mitä? Mitä tapahtui Amarantille?" Zidane hämmästyí. Kolme ulkona odottanutta maagia katsoi häntä ihmeissään.

"Emme ole nähneet häntä", Eiko vastasi.

"Hän odotti meitä ylhäällä ja häipyi heti, kun saavuimme sinne", Zidane kertoi. "Hän täytyy olla vieläkin sisällä. Odottakaa te tässä, minä menen takaisin."

Ennen kuin kukaan ehti reagoida, Zidane oli jo rynnännyt portaita ylös. Nuorukainen suunnisti takaisin linnan sisäosiin harhaillen pitkin portaikkoja. Pitkän tovin jälkeen hän kuuli älähdyksen jostain alapuoleltaan. Hän juoksi nopeasti alas niitä portaita, joita oli kulkenut ja löysi Amarantin makaamasta niiden alta.

"Zidane, miksi tulit takaisin?" Amarant kysyi voipuneesti.

"Mitä sinulle tapahtui?" Zidane puolestaan kysyi vastaamatta.

"Vastaa kysymykseeni", Amarant vaati. "Sanoin, että saattaisimme olla vihollisia, kun seuraavan kerran tapaamme. Vai tulitko takaisin ilkuuksesi minua?"

"Sinä höpiset omituisia. Muut ulkona sanoivat, ettet ollut tullut pois. Sen takia tulin etsimään sinua", Zidane vastasi.

"Meillä ei ole mitään tekemistä keskenämme enää", Amarant tuhahti. "Et saa tästä mitään. Vai saatko? En ymmärrä sinua, enkä ajatusmaailmaasi."

"Mitä väliä sillä on, mitä minä tästä saan. Sinä tarvitset apua tällä hetkellä", Zidane sanoi.

"Sinä et välitä?" Amarant kysyi kummissaan. "Olet valmis riskeeraamaan itsesi pelastaaksesi minut?"

"Älä nyt viitsi. Olemme auttaneet toisiamme monesti sen jälkeen, kun yhdistimme voimamme. Sinä olet osa tiimiä, ja vain sillä on väliä. En tiedä, miksi teen tämän, mutta en voi vain lähteä pois. Sellainen ei sovi luonnolleni", Zidane selitti hitusen vaivautuneena. Hän oli aina ollut samanlainen. Jos joku hänen läheisistään oli pulassa, hänen oli pakko jäädä auttamaan... vaikka he olisivat olleet riidoissakin.

"Ja sitä tarkoittaa olla osa joukkoa?" Amarant kysyi.

"No, mitä muutakaan?" Zidane hymähti. "Eiköhän tässä olla puhuttu tarpeeksi. Painellaan ulos."

Zidane auttoi Amarantin pystyyn. Mies oli ilmeisesti kiireessä pudonnut portaista, sillä hänen nilkkansa näytti pahasti vääntyneeltä. Amarant ei pystynyt edes kävelemään kunnolla ilman tukea, vaikka ensin yrittikin. Lopulta mies kuitenkin suostui Zidanen tuettavaksi.

"Onpa hyvä, että Dagger ja Eiko ovat mukana. He parantavat jalkasi hetkessä", Zidane sanoi virnistäen, kun he kulkivat hitaasti pois linnasta. Kumpikin tytöistä oli valkoinen maagi, joten he hallitsivat hyvin parantavan taikuuden.

Ulkona Zidane auttoi Amarantin istumaan maahan. Garnet ja Eiko tutkivat miehen jalan huolellisesti. Tytöt pysyivät Steineria ja Zidane pitelemään miestä paikoillaan ja vetivät sitten nilkan paikoilleen. Amarant puri huultaan, mutta ei päästänyt ääntäkään. Kun turvonnut nilkka oli jälleen paikoillaan, Garnet keskittyi loitsuunsa, ja hetken päästä myös jalassa tuntunut kipu oli poissa, samoin turvotus.

"No niin, nyt voimme pohtia sitä, mitä löysimme linnasta", Zidane sanoi vihdoinkin ja istui maahan Amarantin vierelle. Hän veti peilinsä esiin, samoin kuin toiset kolme, joilla ne olivat. Kaikki istuivat ympyrään sillä välin, kun Zidane kertoi, mitä oli tapahtunut.

"Kaikissa peileissä on kirjoitusta, jota vain minä pystyn lukemaan", nuorukainen sanoi. Hän kertoi muillekin, mitä peilien takana oli lukenut. "Olen varma, että nämä peilit osoittavat meille paikat, joissa voimme murtaa sinetin. Hirviö antoi meille vihjeen ennen kuolemaansa: 'Yksi on kaikki, kaikki on yhtä', mikä varmaankin tarkoittaa, että peilien osoittamat paikat ovat yhteydessä toisiinsa."

"Mitä me siis teemme?" Garnet kysyi. "Käymmekö jokaisessa paikassa yksitellen?"

"Ei, luulen, että meidän pitää valloittaa jokainen kohde yhtä aikaa", Zidane vastasi.

"Emme siis tällä kertaa toimikaan yhdessä, kuten yleensä?" Eiko varmisti.

"Niin. Ajattelin, että kaksi meistä menee aina yhteen paikkaan", Zidane vastasi.

"Selvä, minä menen Daggerin kanssa", Eiko ilmoitti välittömästi. Hän olikin halunnut päästä puhumaan Garnetin kanssa aivan kahdestaan. Silloin kuin heillä oli ollut tilaisuuksia siihen, Garnet ei ollut pystynyt sanomaan sanaakaan, joten keskustelu oli jäänyt kovin yksipuoliseksi.

Zidane tuijotti ensin Eikoa ja vilkaisi sitten Garnetia, joka nyökkäsi hyväksyvästi.

"Miksi?" nuorukainen kysyi kummissaan. Hän ei erityisemmin pitänyt ajatuksesta, että tytöt menisivät kahdestaan. Jos Eiko halusi välttämättä mennä naisen kanssa, tämä voisi kulkea Freyan matkassa. Rottanainen oli sentään taistelija, mutta Garnet oli maagi...

"Sanonta kuuluu: 'naiset ensin', Zidane", Eiko vastasi. "Sitä paitsi meillä on paljon puhuttavaa Daggerin kanssa."

"No, sopiiko se sinulle, Dagger?" Zidane kysyi ja toivoi, että Garnet vastaisi kieltävästi.

"Tietysti", Garnet kuitenkin sanoi, "mutta mihin olemme menossa ensimmäiseksi?"

"Luulen, että meidän on palattava laivaan ja tutkittava karttaa, jotta löydämme peilien osoittamat sijainnit", Zidane sanoi ja nousi.

Joukko palasi ilmalaivaan ja meni kapteenin hyttiin. Zidane pyysi myös yhden miehistön jäsenen mukaan, sillä hän uskoi, että kyseisellä miehellä oli enemmän kokemusta suunnistamisesta kuin hänellä. Zidane oli toki matkannut Tantaluksen kanssa ympäri Usvamannerta, mutta hän oli aina jättänyt suunnistamisen toisille ja keskittynyt itse muihin seikkoihin.

"Yksi paikoista on suoraan etelään täältä", mies sanoikin osoittaen Zidanen ajatukset oikeiksi.

"Oletko varma?" Zidane kysyi.

"Olen ollut seilori hyvin pitkään. Olen varma siitä, että osaan suunnistaa helposti ohjeiden mukaan. 'Minun voimani on suojattu veden alle paikkaan, jota ympäröi maa', paikka on selvästi tuolla", mies sanoi ja osoitti paikkaa kartalla. "Se on ainoa saari, jonka keskustassa on lampi. Miksemme menisi sinne ensin?"

"Olet varmaan oikeassa. Kiitos", Zidane sanoi.

Yhdessä miehen kanssa joukko selvitti myös toisten peilien osoittamat paikat. Cid oli palkannut miehistöön todellisen mestarisuunnistajan, sillä paitsi, että tämä osasi tutkia karttaa, tämä myös tiesi hyvin paljon Gaialla sijaitsevista erikoisista paikoista. Hän tiesi, että ainoa tulivuori oli Gulug-vuori ja että oli olemassa eräs luola, jonka edustalla riehui aina tornadon tapainen myrsky, ja hän tiesi myös paikan, jossa oli usein maanjäristyksiä. Jos Zidanella olisi ollut ylimääräistä rahaa, hän olisi antanut miehelle palkankorotuksen hyvästä työstä.

Kun määränpää oli vihdoinkin selvitetty, Zidane antoi Erinille ohjeet ja lähtökäskyn. Ilmalaiva nousi laaksosta ja suuntasi ohjeiden mukaan pienelle saarelle. Kyseiselle saarelle ei pystynyt edes laskeutumaan, joten Garnet ja Eiko joutuivat kipuamaan alas pitkiä köysitikkaita pitkin.

"Pärjäätekö te nyt varmasti?" Zidane kysyi, kun tytöt valmistautuivat kiipeämään alas kannelta.

"Etkö sinä luota minuun ja Daggeriin?" Eiko ärähti.

"En minä sillä, etten luottaisi teihin..."

"Ahaa, sinä olisit itse halunnut Daggerin pariksi!"

"Teidän on parasta valmistautua lähtemään. Meidän on hyökättävä paikkoihin samaan aikaan", Garnet sanoi laukaistakseen tilanteen. Hän kiipesi tikkaille ja lähti laskeutumaan kohti maata. Eiko seurasi toista tyttöä heti perässä.

"Me palaamme hakemaan teitä pian!" Zidane huusi alas, kun tytöt seisoivat turvallisesti maankamaralla. Häntä huolestutti edelleen, mutta mitään ei ollut tehtävissä. Ei ollut aikaa alkaa tapella siitä, mihin kukakin menisi.

"No, nyt kun miehet ovat poissa, voimme puhua niin paljon tyttöjen juttuja kuin haluamme", Eiko sanoi, kun kaksikko lähti peilinsä kanssa etsimään oikeaa paikkaa.

"Tyttöjen juttuja?" Garnet kysyi kummissaan. Hän ei ollut koskaan kuullutkaan mistään sellaisesta. Ilmeisesti hän oli elänyt hieman liian suojattua elämää Alexandrian prinsessana.

Ilmalaiva suuntasi kohti Gulug-vuorta. Zidane oli pohtinut pitkään ja päätenyt sitten siihen, että Freya ja Amarant saisivat mennä sinne yhdessä. Hän ei vielä luottanut Amarantiin täysin, mutta uskoi kuitenkin, että Freya saisi hyvin pidettyä miehen kurissa.

"Miksi minun täytyy mennä hänen kanssaan?" Amarant jupisi noustessaan pois laivasta.

"Olen pahoillani. Olisitko halunnut mennä Eikon kanssa?" Zidane tiedusteli. Amarant tyytyi ärähtämään jotain epämääräistä ja lähti tarpomaan eteenpäin sellaista vauhtia, että Freya sai juosta hänet kiinni.

Matkalla seuraavaan kohteeseen Zidane miettiä jäljellä olevia tovereitaan. Hän päätyi siihen, että Steiner ei missään nimessä tulisi toimeen Quinan kanssa, joten olisi parasta, että Vivi menisi ritarin mukaan. Steiner piti pientä maagia suuressa arvossa, joten ongelmia ei varmaankaan ilmenisi.

Vivi ja Steiner jätettiin lähelle luolaa, jonka edustalla tuuli riehui. Se riepotteli kaikkia lähestyviä melkoisesti, mikä huolestutti Zidaneä.

"Varokaa, ettei tuuli vie teitä!" Zidane huusi puhurin ylitse.

"Ei syytä huoleen", Steiner kuitenkin sanoi. "Mestari Vivi, seuratkaa minua." Hän lähti astelemaan reippaasti kohti luolaa, eikä tuuli näyttänyt edes heilauttavan häntä. "Näettekö? Ei mitään pelättävää."

Vivi suuntasi myös luolalle, mutta tuuli alkoi saman tien työntää häntä taaksepäin.

"Mestari Vivi!" Steiner huudahti.

"Sinä pärjääät vain, koska olet pukeutunut haarniskaan", Zidane huomautti ilmalaivan suojista.

Steiner nyökkäsi ja kehotti Vivi kulkemaan aivan hänen takanaan. Nyt Vivikin pystyi kävelemään melko turvallisesti. Zidane katseli noiden kahden menoa, ennen kuin nousi takaisin ilmalaivan kyytiin.

Pärjäävätköhän he? Zidane pohti mielessään, mutta kohautti sitten olkiaan. *Toisaalta, joudun itse menemään Quinan kanssa, ehkäpä minun pitäisi olla enemmän huolissani itsestäni.*

Myöhemmin Erin laskeutui paikkaan, jossa oli usein maanjäristyksiä. Zidane nousi kyydistä Quinan kanssa. Lähistöllä näkyi raunioitunut temppeli. Koska mitään muutakaan selkeää

kohdetta ei ollut, Zidane lähti suuntaamaan sitä kohti. Pian kaksikko kulkikin jo temppelin käytäviä ja lopulta maan alle johtavia portaita pitkin väistellen lattialle pudonneita kiviä.

"Voi, Zidane, sinä haluta mennä minun kanssa", Quina sanoi onnellisena heidän kävellessään eteenpäin.

"No, minulle tavallaan jäi tähteet", Zidane mutisi.

"Ei tarvetta selittää. Minä niin onnellinen", Quina vastasi.

"Mitä?" Zidane kysyi ja katsoi maagia kummastuneena. Hän oli ajatellut, että Quina olisi jopa voinut loukkaantua hänen sanoistaan.

"Vanha sanonta meidän heimossa..." Quina selosti. "... tähteet hyviä."

"No, toivotaan, että löydämme jotain hyvää tästä tunnelistakin."

"Se luultavasti täynnä hyvää ruokaa", Quina sanoi tyytyväisesti ja marssi eteenpäin. Häntä todella riemastutti se, että Zidane oli ottanut hänet mukaansa näin harvinaislaatuiseen paikkaan. Oli hienoa saada Zidanen kaltainen urhea ystävä.

Käytävä tuntui jatkuvan ikuisesti. Yhtäkkiä maa kuitenkin tärähti niin, että kumpikin kulkija oli kaatua.

"Järisikö maa juuri?" Zidane kysyi. Hän oli toivonut, ettei maanjäristyksiä sattuisi heidän ollessa täällä.

Samassa maa alkoi järistä kunnolla. Katosta lohkesi kiviä, joita satoi sitten käytävälle. Zidane ja Quina lähtivät juoksemaan parhaansa mukaan eteenpäin, jotta eivät olisi jääneet sortuvaan käytävään kivien alle.

Eiko ja Garnet olivat löytäneet lammen lähistöltä luolan. Varovasti he olivat hiipineet sisään, sillä heillä ei ollut aavistustakaan, mitä olisi vastassa. Luola vietti selvästi alaspäin ja siellä oli hyvin kosteaa. Tytöt epäilivät vahvasti, että se vei lammen alle.

"Täällä ei ole mitään", Eiko jupisi, kun he olivat kävelleet jo melkoisen matkan.

"Niin, täällä on aivan liian hiljaista", Garnetkin myönsi. Hän pelkäsi, että pian tapahtuisi jotain pahaa.

"No, jos täällä oli joku, hän varmaan pelästyi meitä ja juoksi karkuun", Eiko yritti piristää vanhempaa tyttöä, vaikkei itsekään uskonut sanoihinsa.

"Toivotaan..." Garnet vastasi pelokkaasti.

"Ääh, minua inhottaa, kun sinä olet tuollainen!" Eiko huudahti. "Sen takia olen koko ajan huolissani sinusta."

"Mistä sinä oikein puhut?" Garnet kysyi kummissaan ja vilkaisi pikkutyttöä.

"En mistään", Eiko sanoi nopeasti, sillä hän ei halunnut vielä paljastaa ajatuksiaan. "Minulla on vain paljon mielessäni..."

Garnet ei sanonut mitään, vaan jatkoi matkaa. Eiko oli hänestä joskus hyvin outo. Tyttö sanoi jotain, muttei sitten selittänyt sanomaansa, vaan oletti, että Garnet olisi ymmärtänyt häntä. Ehkä heidät oli kasvatettu niin eri tavoin, etteivät he vain kyenneet ymmärtämään toisiaan.

Samassa jotain pamahti tunnelin lattialle suoraan Garnetin eteen ja kasteli hänet läpimäräksi. Tyttö pysähtyi ja kohotti katseensa ylöspäin. Katosta alkoi putoilla jättimäisiä vesipisaroita. "Varo!" hän huusi Eikolle ja tarttui nuorempaa tyttöä kädestä. Väistellen suuria pisaroita he juoksivat eteenpäin. "Tämä oli ansa! Ole varovainen!" Garnet huudahti mutkittellessaan pisaroiden putoillessa.

Samoihin aikoihin Amarant ja Freya olivat myös löytäneet etsimänsä Gulug-vuorelta. He olivat tulleet pitkän tunnelin päähän ja löytäneet luolan, jossa oli alttari. Alttarilla puolestaan oli juuri peilinmuotoinen paikka varattuna.

"Se oli liian helppoa", Freya totesi, sillä he eivät olleet kohdanneet matkallaan yhtään ketään.

"Taisit pettyä pahasti." Kun Amarant ei vastannut mitään, nainen jatkoi: "Tässä on selvästi paikka peilille." Freya astui eteenpäin ja aikoi asettaa peilin paikoilleen, kun Amarant tarttui häntä olkapäästä ja kiskaisi taakse.

"Älä!" mies huudahti.

"Mitä nyt?" Freya kysyi ja katsoi miestä. Miksi Amarant oli yhtäkkiä alkanut huolehtia hänestä?

Altтарin eteen ilmestyi outo häilyvä hahmo. "Ihan niin kuin Kuja sanoi. Hän kertoi, että minun pitäisi odottaa tunkeilijoita."

"Oletko sinä Kujan palveluksessa?" Freya kysyi nyt kiitollisena Amarantille.

"En. Olemme Terran vartijoita", hahmo vastasi.

"Mikä on Terra?" Freya kysyi välittömästi. Oli jo korkea aika saada vastauksia.

"Emme tulleet vartijoiksi vastaillaksemme kuolevaisten kysymyksiin. Tuottaa suurta nautintoa päättää surkea elämäne", olento vastasi.

"Todista, miten voimakas olet", Amarant haasteli.

"Sinä siis ymmärrät, mutta auttaako ymmärrys sinua pätkeäkään?"

"Typeryyttä", Amarant tuhahti, kun olento aikoi lähestyä häntä ja Freyaa.

"Mitä?" otus kysyi hämmästyneenä.

"Hankkiutua taisteluun muukalaisten kanssa tällaisessa paikassa", Amarant sanoi. "Tunsin joskus erään samanlaisen tyyppin. Hän oli luuseri. Sen sijaan, että hän olisi etsinyt todellista voimaa, hän haastoi muita taisteluun."

Freya vilkaisi miestä hattunsa liepeen alta. Hän muisti, mitä Amarant oli kertonut hänelle Trenossa. Mies ilmeisesti puhui juuri itsestään.

"Amarant..." nainen sanoi hiljaa.

"Mistä sinä oikein puhut?" olento kysyi kovalla äänellä rastapäiseltä mieheltä.

"Me näytämme sinulle, mistä hän puhuu!" Freya huudahti ja veti keihäänsä esiin. Hänestä tuntui, että Amarant oli muuttumassa parempaan suuntaan.

"Mielenkiintoista... mutta tulette vielä katumaan tätä", olento tuhahti.

Myös Steiner ja Vivi olivat kohdanneet omituisen hirviön omassa kohteessaan. He yrittivät taistella sitä vastaan, mutta joutuivat pakenemaan. Hirviö kuitenkin ilmestyi heidän eteensä.

"Lopetitteko jo?" hirviö nauroi. "Taidatte ollakin heikkoja!"

"Sinä senkin!" Steiner raivosi ja heilautti miekkaansa.

"Hän on liian nopea! En pysty kohdistamaan magiaani", Vivi huomautti. "Emme pärjää hänelle kahdestaan."

"Mestari Vivi, mies ei koskaan anna periksi taistelussa", Steiner sanoi urheasti.

"Mutta..."

"Me voimme voittaa hirviön, jos teemme yhteistyötä!"

"No? Kumman tuhoan ensin?" hirviö kysyi.

"Älä hölmöile, me päihitämme sinut!" Steiner huusi ja hyökkäsi eteenpäin. "Mestari Vivi, minä yritän pidätellä häntä! Tähdätkää te häntä sillä välin magiallanne"

"Entä jos en osu?" Vivi huusi takaisin.

"Minä luotan teihin, mestari Vivi!"

Zidane ja Quinakin olivat ajat sitten saavuttaneet käytävän pään ja löytäneet alttarin. Myös he olivat päässeet jutustelemaan yhden Terran vartijoista kanssa.

"Kuja kertoi meille, että vastassamme olisi kahdeksan rottaa", vartija sanoi.

"Pahoittelen, mutta meitä on vain kaksi. Olitko jo järjestänyt juhlat?" Zidane ivasi käsi valmiina miekkansa kahvalla.

"Ei hätää! Me syödä kaikkea!" Quina huudahti riemuissaan jättikokoinen haarukkinsa jo kädessä.

"Aiotte siis valloittaa kaikki neljä paikkaa yhtä aikaa? Kuinka hyödytöntä..." vartija tuhahti.

"Sehän nähdään!" Zidane vastasi.

"Täytyy yrittää syödä, ennen kuin luovuttaa", Quinakin sanoi.

"Mitä te alemmat elämänmuodot muka tekisitte Terralla?" vartija kysyi.

"Emme tiedä, ennen kuin pääsemme sinne", Zidane sanoi kyllästyneenä jutusteluun.

"Täytyy syödä, että tietää, mikä maistua hyvältä", Quina pisti väliin. "Se minun oppini maailmanmatkailussa."

"Hyvä, opetan teille, mitä pelko merkitsee", vartija vastasi.

Zidane tyytyi tuhahtamaan. Hän oli saman päivän aikana kohdannut jo yhden omituisen hirviön. Toinen ei enää saisi häntä pelkäämään. Päästyään Terraan hän saattaisi kohdata, mitä kummallisimpia asioita, mutta hän kohtaisi ne pystypäin.

Vartija hyökkäsi kaksikkoa kohti. Zidane veti miekkansa esiin ja Quina kohotti haarukkinsa. Zidanen häiritessä olentoa miekallaan Quina pyrki seivästämään sen. Lopulta yritys tuotti tulosta, ja Quina sai kuin saikin iskettyä haarukkinsa suoraan olennon sydämeen. Hän pohdiskeli olennon ääressä hetken, mutta päätti sitten olla maistamatta sitä. Seivästetyt sammakot saattoivat olla herkullisia, mutta tuo otus ei näyttänyt kovinkaan hyvältä ruualta.

Zidane puolestaan kiersi vartijan ruhon ja meni asettamaan peilin alttarille. Kuului kilahdus, kun se asettui siihen, mutta mitään ei kuitenkaan tapahtunut.

"Tehty", nuorukainen totesi.

"Minä miettiä, ovatko kaikki kunnossa", Quina tuumasi ja kiinnitti haarukan takaisin selkäänsä.

"Kyllä varmaan. Uskoisin, että he odottavat jo meitä", Zidane vastasi ja vilkaisi maagia kiitollisena. Quina oli osoittautunut olevansa parempi taistelija kuin nuorukainen oli kuvitellut.

"Oikein. Me mennä nyt takaisin ilmalaivalle", Quina sanoi. Zidane nyökkäsi maagille, ja yhdessä he lähtivät selvittämään tietään ulos temppelin alta puolittain romahtanutta käytävää pitkin.

"Aah, vihdoinkin raitista ilmaa!" Eiko huudahti, kun hän ja Garnet astelivat ulos luolasta. Myös he olivat kohdanneet hirviön, mutta olivat onnistuneet voittamaan sen helposti kutsuntamagian avulla. Odin oli tehnyt nopeasti selvää jälkeä koko otuksesta. Sitten he olivat vain asettaneet peilin alttarille ja lähteneet palaamaan luolasta. "Voi, hemmetti!" Eiko huudahti yhtäkkiä.

"Mitä nyt?" Garnet kysyi ja vilkuili huolissaan ympärilleen.

"Unohdin aivan, että olemme yksin täällä", Eiko vastasi.

"Mitä sitten?"

"Minun pitää kysyä sinulta jotain", Eiko sanoi ja katsoi Garnetia suoraan silmiin. "Olen odottanut ties miten pitkään, että voin kysyä sitä. Vastaathan rehellisesti?"

"No, sinun pitää esittää kysymys ensin", Garnet naurahti helpottuneena siitä, ettei heillä ollutkaan mitään hätää.

"Rakastatko sinä... Zidanea?" Eiko kuiskasi.

Garnet lehahti punaiseksi ja tuijotti tyttöä uskomatta korviaan. Kysymys oli hämmentävä, eikä hän missään nimessä halunnut vastata siihen.

"Mitä? Miksi?" hän sai soperrettua.

"Sinun täytyy kertoa minulle!" Eiko huudahti epätoivoisesti. "Rakastatko häntä vai et?"

Ennen kuin Garnet ehti sanoa mitään, ilmalaivan ääni halkoi ilmaa. Hilda Garde 3 lähestyi saarta ja jäi leijumaan sen yläpuolelle. Joku heitti tikkaat alas, jotta Garnet ja Eiko voisivat kiivetä takaisin alukseen.

"Sanoitko sinä jotain äsken?" Eiko kysyi Garnetilta ilmalaivan jylyn ylitse.

"Mennään nyt vain", Garnet vastasi ja tarttui tikkaisiin. Turhautuneena Eiko lähti kiipeämään hänen peräänsä.

LUKU X

SININEN VALO

Kun kaikki olivat saatu takaisin Hilda Gardelle lyhyeksi jääneen keskustelun jälkeen miltei jokainen meni hyttiinsä lepäämään. Erin ohjasi ilmalaivan turvalliseen paikkaan ja paineli sitten itsekin nukkumaan. Hän epäili, että hänen pitäisi olla pirteänä, kun Zidane päättäisi jatkaa matkaansa.

Muiden levätessä Zidane asteli kannelle. Myös Amarant oli siellä nojailemassa reelinkiin. Zidane tuli miehen vierelle ja jäi tuijottelemaan taivaalle nousseita kahta kuuta.

”En tiennytkään, että sinä olet täällä”, nuorukainen totesi miehelle.

”Menemme siis nyt Kimaltelevalle saarelle ja sieltä Terraan?” Amarant kysyi saman tien.

”Jep, se on lähellä Ezto Gazaa. Tällä ilmalaivalla pääsemme sinne nopeasti”, Zidane vastasi.

”Kerropa minulle jotain”, Amarant hymähti. ”Mikä saa sinut tekemään tämän kaiken?”

Zidane kohautti olkapäitään ja vilkaisi miestä virnistäen. ”En tiedä.”

”Sinä et tiedä, miksi teet sen, mitä teet?” Amarant kysyi ärtyneenä.

”En sanonut niin”, Zidane vastasi. ”Ehkä teen kaiken siksi, etten tiedä, mikä saa minut tekemään niin. Jonkin asian ymmärtäminen on kiinnostavaa, mutta se, mikä on jo ymmärretty, on tylsää. Olen varma, että ymmärrämme jotain, kun pääsemme Kimaltelevalle saarelle ja menemme Terraan.”

Nuorukainen virnisti vielä kerran rastapäiselle miehelle ja ilmoitti sitten menevänsä nukkumaan.

”Sinunkin kannattaisi, sillä huomina voi olla rankka päivä”, hän sanoi ja katosi kannen alle.

”Alan pikku hiljaa ymmärtää, miksi hän voitti ja minä hävisin... hävisin hänen ajattelutavalleen”, Amarant totesi ääneen ja jäi tuijottamaan pimeyteen.

Kimalteleva saari näkyi suoraan edessä. Nyt se suorastaan loisti. Näytti siltä kuin siitä olisi noussut valopatsas suoraan taivaalle. Erin puristi ruoria tiukasti ja tunsi, kuinka ilmalaiva tärisi hänen allaan.

”Emme voi jatkaa kohta enää pidemmälle!” hän huusi kannelle, minne Zidanen joukko oli kokoontunut. ”Laiva hajoaa vielä kappaleiksi!”

Steiner vilkuili muita huolestuneesti. Eniten hän pelkäsi sitä, että Garnetille sattuisi jotain.

”Zidane, saattaa olla vaarallista jatkaa eteenpäin”, hän huomautti.

"Aiommeko jatkaa väkisin?" Eiko kysyi.

"Tiedämme vain, että täällä on sisäänkäynti", Zidane sanoi epäröiden.

"Kuulin Ezto Gazan väen kutsuvan saarta henkien tieksi", Garnet huomautti. Nimitys ei kuulostanut kovin positiiviselta. Kenties Terraan ei voinut päästä elävänä.

"Polku, joka johtaa sielut Terraan..." Zidanekin sanoi. Se ei tosiaan kuulostanut hyvältä.

"Herra Zidane!" Erin huusi. "Me imeydymme valopatsaaseen kohta! Mitä minä teen?"

"Jatka vielä vähän aikaa! Me hyppäämme kohta!" Zidane huusi takaisin.

"Mitä oikein meinaat?" Eiko kysyi kauhistuneena.

"Jos Dagger on oikeassa, voimme hypätä teleporttiin tästä", Zidane vastasi.

"Näin korkealta?" Garnet kysyi ja vilkuili alas. He putoaisivat joko kylmään veteen tai murskaantuisivat saarelle.

"Me selviämme. Miettikää, mitä kaikkea olemme käyneet läpi, siihen verrattuna tämä ei ole mitään", Zidane sanoi. Hän tarttui Garnetia kädestä ja veti tämän mukanaan reelingin yli. Sitten hän hyppäsi tyhjiyteen. Hetken epäröityään muut seurasivat heidän perässään.

Vaikka Garnet oli ollut varma, että he kuolisivat hypätessään, he eivät pudonneetkaan alas. Jonkinlainen voima tarttui heihin ja kiskoi heitä ylöspäin. He kieppuivat värikkäässä tuulessa, kunnes kaikki heidän ympärillään vain katosi. Hetken ajan heistä tuntui, että heidät vedettiin veden alle, eivätkä he saaneet henkeä. Sitten heidän näkökenttänsä täyttyi sinisestä valosta.

Jonkin ajan kuluttua koko joukko, ilman Zidanea, havahtui kovalta maalta. He katselivat epäröiden ympärilleen. Maasta kasvoi omituisia puita, joiden latvat muodostuivat palloista. Aurinko ei enää paistanut, vaan jostain hohti sinistä valoa, jonka turvin he näkivät ympärilleen.

Zidane huomasi seisovansa yksin oudossa paikassa. Hän oli ilmeisesti jossain vaiheessa päästänyt irti Garnetin kädestä. Katsellessaan ympärilleen hän tunsu sisällään oudon ailahduksen. Kaikki tuntui niin kovin tutulta.

"Tämä valo..." hän sanoi ääneen. Hän oli etsinyt sinistä valoa koko ikänsä ja nyt se ympäröi häntä kaikkialta. Oliko hän vihdoinkin löytänyt tiensä kotiin?

Samassa nuorukainen huomasi, että hänen lähellä olevalle polulle ilmestyi mustaan haarniskaan pukeutunut harmaapartainen mies. Myös miehessä oli jotain epämääräisesti tuttua, mutta koska tällä ei ollut häntää, tämä ei missään nimessä voinut olla sukua Zidanelle.

"Saavuit viimein", mies sanoi. "Aika on vihdoinkin tullut... hän, joka taittaa aikaa, on saapunut."

"Kuka hemmetti sinä olet?" Zidane kysyi.

"Vai kysyt sinä nimeäni... annapa sitten minun kysyä vuorostani. Mikä on nimesi?" mies puhui.

"Mitä? Minun nimeni on..." Zidane aloitti, mutta mies keskeytti hänet.

"Mikä on nimesi?"

"Ja mikä on sinun ongelmasi?" Zidane huudahti ärsyntyneenä toisen käytöksestä. "Yritin kertoa sen."

"Uskot siis, että annetulla nimellä on merkitystä", mies sanoi. "Voi poika, sinut on noiduttu sinisen kuun valolla."

"Mitä sinä tiedät? Sinun täytyy olla kotoisin Terralta", Zidane kysyi yrittäen rauhoittua. Huutamalla hän tuskin saisi vastauksia.

"Et tiedä mitään, ja siinä on kaikki", mies vastasi. "Tule katsomaan, mikä Terra on... ja mikä itse olet..." Sen sanottuaan mies teleporttasi pois Zidanen näköpiiristä.

"Hei, odota vähän!" nuorukainen huudahti, mutta liian myöhään.

"Zidane!" Garnetin ääni kuului samassa jostain nuorukaisen takaa. Zidane käännähti ympäri ja näki muiden astelevan paikalle.

"Oletteko kunnossa?" hän kysyi.

"Kyllä. Mitä tapahtui?" Garnet vastasi.

"En tiedä, mutta luulen, että meidän pitää lähteä tätä polkua pitkin eteenpäin", Zidane sanoi ja viittoi polulle, jolla mies oli aiemmin seisonut.

Joukko lähti hiljaisena kulkemaan eteenpäin katsellen koko ajan ympärilleen. Terra ei muistuttanut Gaiaa lainkaan. Kaikki Terrassa oli sinisensävyistä, mutta kuitenkin oudolla tavalla kaunista. Kukaan ei kuitenkaan tuntenut siellä oloaan erityisen kotoisaksi, vaan he olivat kaikki varuillaan, myös Zidane, vaikka hän uskoikin vakaasti saapuneensa kotiin.

Yhtäkkiä joukko näki kauempana polulla vaaleahiuksisen tytön. Kaikki pysähtyivät ja tuijottivat tyttöä, joka näytti hyvin tutulta. Jos ei ottanut lukuun sitä, että työllä oli hieman pidemmät hiukset kuin Zidanella ja erilaiset vaatteet kuin pojalla, hän näytti aivan Zidanen kopiolta... häntää myöten. Myös Zidane tuijotti tyttöä. Jälleen hän tunsu saman ailahduksen kuin aiemmin, mutta nyt siihen sekoittui epämääräistä pelkoa.

"Hei siellä!" nuorukainen huudahti.

Tyttö kääntyi katsomaan joukkoa, mutta ryntäsi sitten karkuun polkua pitkin. Zidane pinkaisi juoksuun saadakseen tytön kiinni, ja pian muutkin seurasivat perässä.

"Onko tuo Zidanen sisko?" Eiko kysyi juostessaan.

"En tiedä, mutta siitä on paras ottaa selvää", Freya vastasi ja tarttui tyttöä kädestä, jotta tämä pääsisi paremmin eteenpäin. Amarant puolestaan nosti Vivin olkapäilleen, sillä pikkumaagi tuntui kompastelevan koko ajan ja siten hidastavan muiden matkantekoa.

Zidane, joka oli lähimpänä tyttöä, huusi tälle: ”Kuka sinä oikein olet?”

”Sinä et muista mitään, eikö niin?” tyttö huusi vastaukseksi, mutta ei pysähtynyt. Zidane ei vastannut mitään, sillä hän ei tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt muistaa. ”Seuraa minua, niin saatat ymmärtää meitä... ja kenties omaa perintöäsi.”

”Odota nyt vähän!” Zidane huusi tytölle, mutta tämä ei pysähtynyt, ennen kuin saapui portaikon eteen. Huohottaen Zidane pysähtyi itsekkin vain metrin päähän työstä. Hän veti syvään henkeä ja katseli kaksoisolentoaan. Tyttö todellakin näytti aivan häneltä muutamia naisellisia piirteitä lukuun ottamatta. Hän oli pukeutunut vaaleanpunaiseen toppiin ja minihameeseen ja katseli Zidaneä ilmeellä, jonka poika oli nähnyt peilistä monesti.

”Kun tulet tänne, ymmärrät”, tyttö sanoi ja kipusi portaita ylös kadoten Zidanen näköpiiristä.

Nuorukainen katseli hänen peräänsä. Portaiden päässä oli portti, josta tyttö oli kadonnut. Portti johti ilmeisesti kaupunkiin.

”Mikä tämä paikka oikein on?” Zidane kysyi ääneen itseltään.

”Se näyttää kovin keinotekoiselta. Hyvin erilaiselta kuin aiemmat maisemat”, huohottava Garnet vastasi Zidanen takaa. Hän oli saavuttanut pojan ensimmäisenä.

”Niin, mutta paikka ei näytä kovinkaan eläväiseltä”, Zidane vastasi. Samassa hänen kaksoisolentonsa ilmestyi portaiden päähän.

”Tervetuloa kotiin”, tyttö sanoi. Zidane ja Garnet tuijottivat tyttöä sanattomina. ”Sinä kuulut tänne. Tämä on paikka, josta löydät kodin, Bran Bal.”

”Voisitko viimein kertoa, mistä oikein puhut?” Zidane kysyi tytöltä yrittäen pitää itsensä rauhallisena. Tapahtumat alkoivat olla liikaa hänelle.

Ennen kuin tyttö ehti vastata, maa alkoi täristä ja ilmalaivan moottorien ääni täytti ilman. Zidane ja Garnet kääntyivät katsomaan ylöspäin. He näkivät silmän, joka oli ilmestynyt ilmalaivan pohjasta niin lifapuun kuin Alexandriankin yläpuolella.

Garnet tuijotti silmää järkyttyneenä. Tuo silmä oli vienyt häneltä kaiken. Hän muisti lapsuutensa kauhun, kun kyseinen ilmalaiva oli hyökännyt Madain Sariin ja tuhonnut kylän. Hän muisti, kuinka hän oli äitinsä kanssa taistellut elämästään myrskyävällä merellä, mutta hänen äitinsä ei ollut selvinnyt. Sitten myöhemmin silmä oli ollut osasyynä hänen toisen äitinsä kuolemaan ja lopulta se oli auttanut Alexandrian tuhoamisessa.

Kauhu puristin nuoren kuningattaren rintaa. Hän ei kestäisi nähdä kaikkea tuhoa uudestaan. Hän tiesi, ettei yksinkertaisesti voisi selvitä siitä enää. Maailma hämärtyi hänen silmissään, eikä hän enää tuntenut, kuinka vajosi Zidanen käsivarsille.

"Dagger, herää!" Zidane huudahti ja yritti ravistella tyttöä kevyesti. "Dagger! Helvetti, mitä oikein on tekeillä?"

"Olet täysin ilmiselvä kuin vastasyntynyt lapsi", ääni tuntui puhuvan Zidanen pään sisällä. "Et tiedä, miksi sinulle on annettu elämä tai miksi olet olemassa. Sinä vain huudat painottaaksesi elämäsi... omaa olemassa oloasi. Olet täysin ilmiselvä."

Muutkin saapuivat paikalle. Vaikka ääni vaivasi Zidanen mieltä, hän kuitenkin piteli Garnetia lähellään ja selvitti muille tilanteen.

"Meidän täytyy löytää hänellä paikka, jossa hän voi levätä", nuorukainen sanoi.

"Jätä prinsessa minulle", Steiner ilmoitti ja nosti Garnetin käsivarsilleen. "Sinun täytyy mennä hieromaan rauhaa välittömästi."

"Olet oikeassa. Täältä varmasti löytyy jostain rauhallinen paikka. Pidä hänestä huolta, Steiner. Tulen takaisin niin pian kuin voin", Zidane vastasi ja juoksi portaat ylös.

Nuorukainen saapui kaupunkiin, jonka keskellä oli allas, josta hohti sinistä valoa. Altaan ylitse meni silta ja sitä kiersivät jalkakäytävät. Zidane mietti hetken ja suuntasi sitten vasemmalle. Joka puolella hänen ympärillään oli ihmisiä, mutta he näyttivät kaikkea muuta kuin tavallisilta. Jokainen heistä oli aivan Zidanen näköinen vaatetustaan lukuun ottamatta ja heillä kaikilla oli häntä.

Jonkin ajan kuluttua Zidane lähestyi erästä poikaa, joka vain seiso paikallaan ja tuijotti eteensä.

"Tuota... onko täällä mitään paikkaa, missä voin levätä?" hän kysyi. Poika vilkaisi häntä tyhjällä katseellaan. Ilmeisesti hän ei ollutkaan täysin samanlainen kuin Zidane, sillä nuorukainen ei uskonut, että hän näytti koskaan niin... tyhjältä.

"Miksi sinä lepäisit?" poika kysyi, ja hänen äänensäkin kuulosti ontolta.

"Miksi?" Zidane toisti kummissaan. "Ettekö te muka lepää yöllä? Ei sillä, että aikoisin itse levätä nyt, mutta..."

"Tarkoitatko aikaa, jolloin valo vetäytyy?" poika kysyi.

"Kuule, minulla ei ole nyt aikaa haastatteluun", Zidane ärähti. "Mistä löydän majatalon?"

"Tuolla on sisäänkäynti", poika vastasi ja osoitti kauempana olevaa rakennusta. Hänen liikkeensä vaikuttivat hitailta ja kömpelöiltä, ja Zidane toivoi, etteivät kaikki kaupungissa olisi yhtä pökölöitä.

Zidane palasi Steinerin ja muiden luokse ja opasti nämä majataloon. Heidän ei tarvinnut edes maksaa huoneesta, sillä paikalla ollut Zidanen kaksoisolento ei tiennyt, mitä raha oli ja mihin sitä käytetään. Hän vain opasti joukon yhteen huoneista.

Steiner laski Garnetin sängylle ja jäi sitten istumaan vuoteen viereen. Zidane tuijotti tyttöä pohtivasti. Hän toivoi, ettei Garnet enää kokisi samanlaista järkytystä kuin aiemmin. Olisi kamalaa, jos tytön ääni olisi jälleen kadonnut. Samaan aikaan Zidanea huoletti koko Terraan saapuminen. Hän ei ollut tiennyt, mitä löytäisi sieltä, mutta ainakaan hän ei ollut odottanut koko joukkoa omia kopioitaan.

”Minulla on huono aavistus tästä paikasta...” hän mutisi hiljaa itsekseen.

Eiko ei jäänyt majataloon, vaan päätti mennä etsimään Garnetille apua ulkopuolelta. Hänestä oli pelottavaa, kuinka kaikki näyttivät pojalta, johon hän oli ihastunut, mutta hän työnsi kuitenkin pelon taka-alalle ja yritti puhua ihmisille.

”Onko teillä täällä minkäänlaisia lääkkeitä?” hän kysyi eräältä pojalta, mutta tämä vain tuijotti eteensä. ”Huhuu, minä kysyin, voiko täältä mistään ostaa lääkkeitä?”

Poika ei edelleenkään vastannut. Eiko hyppi ja pomppi pojan edessä, mutta tämä ei reagoinut häneen mitenkään.

”Haloo!” Eiko huusi ja yritti puhua parille muulle, mutta nämä olivat kuin eivät olisi nähneetkään häntä. ”Tämä paikka on täynnä kaheleita”, Eiko manasi. ”Kaikilla on häntä niin kuin Zidanella.” Siitä huolimatta kukaan ei käyttäytynyt niin kuin Zidane. Nuorukainen oli ystävällinen ja avulias, paikalliset olivat pelkkiä zombeja.

Eiko toivoi, että olisi voinut löytää joitakin yrttejä, joista hän olisi voinut valmistaa hajusuolan tapaista ainetta, joka toimi yleensä hyvin, jos joku oli pyörtynyt. Terrassa ei kuitenkaan näyttänyt kasvavan lainkaan samoja kasveja kuin Gaialla.

Samassa Eiko huomasi tytön, jota he olivat seuranneet kaupunkiin. Hän tunnisti tämän vaatteista, sillä mistään muusta paikallisista ei olisi voinutkaan erottaa toisistaan. Kun hän saapui tytön luokse, hän kuitenkin huomasi, että tämän katse oli erilainen kuin muiden. Se ei ollut tyhjä. ”Siinähan sinä olet”, Eiko sanoi. ”On sinun vikasi, että Dagger pyörtyi!” hän syytti, mutta rauhoittui sitten. ”Joka tapauksessa, onko teillä mitään lääkkeitä täälläpäin?”

”Hän herää kyllä pian”, tyttö vastasi.

”Mistä sinä sen tiedät?” Eiko tivasi, muttei saanut vastausta.

”Missä sinun miehesi on?” tyttö kysyi sen sijaan.

”Mieheni? MINUN mieheni?” Eiko kysyi kummissaan. ”Tarkoitatko Zidanea? En ole koskaan kutsunut häntä miehekseni. Mutta älä silti riemastu, sillä hän ja Dagger käyvät kuumina toisiinsa, joten sinulla ei ole mitään mahdollisuuksia!” Pikkutyttö oli ehkä ollut mustasukkainen Garnetille, mutta enemmän hän näki Zidanen yhdessä Garnetin kanssa kuin tuon oudon friikin.

"Kerro hänelle, että odotan häntä maanalaisessa laboratoriossa", tyttö sanoi ja käveli pois Eikon luota.

Pikkutyttö tuijotti toisen perään hetken ja alkoi sitten polkea jalkaa raivoissaan. "Hemmetin idiootti! Mikä saa sinut kuvittelemaan, että kertoisin hänelle tuon?! Mikä bimbo!"

Kun tyttö ei reagoinut Eikon huutoihin, Eiko päätti, ettei hänen kannattanut tuhlata aikaansa. Hän palasi majataloon kertomaan muille, mitä oli juuri kuullut. Hän saapui juuri parahiksi huoneen ovelle kuullakseen sisällä käydyn keskustelun.

"Dagger", Zidane mutisi hiljaa.

"Prinsessa...miksi sinun täytyy joutua kärsimään näin paljon..." Steinerkin voihki epätoivoisesti vuoteen vierellä.

"Helkkari!" Zidane kiroi samassa kovaan ääneen ja pamautti nyrkillä seinään niin, että kaikki hätkähtivät.

"Mikä sinua oikein vaivaa?" Freya kysyi. "Et ole ollut viime aikoina oma itsesi."

"Mitä helvettiä sinä oikein tarkoitat, etten muka ole ollut oma itseni?" Zidane karjui naiselle, mutta hiljeni sitten hämillään. "Olen pahoillani. En tiedä, mikä minua vaivaa... En vain osaa keskittyä tässä sinisessä valossa."

Garnetkin havahtui Zidanen huutoon ja nousi hitaasti istumaan sängyllä.

"Prinsessa, te olette heränneet!" Steiner huudahti iloisena.

"Mikä sai sinut menettämään tajuntasi yhtäkkiä?" Freya kysyi ja istui sängyn laidalle.

"Minä muistin", Garnet vastasi.

"Muistit mitä?" Zidane kysyi.

"Myrsky ei tuhonnut Madain Saria, vaan se oli tuo sama ilmalaiva, jonka pohjassa on silmä. Muistatko? Näimme saman silmän, kun Alexandria tuhottiin."

"Niin. Näimme silmän taivaalla ja siitä purkautui valoa", Freya sanoi. Hänkin muisti tuon näyn.

"Nyt kun mainitset... näin sen lifapuulla, kun Bahamut sekosi", Zidane muisteli ja näytti hyvin synkältä.

"Niin, se oli taivaalla. Sen täytyi olla tasan sama ilmalaiva", Garnet sanoi vakavana.

"MITÄ? Sittenhän se ilmalaiva murhasi hänen majesteettinsa!" Steiner karjaisi.

"Ruosteläjä!" Zidane huudahti varoittavasti.

"Oho... anteeksi, prinsessa, tarkoitukseni ei ollut muistuttaa ikävistä asioista", Steiner sanoi nopeasti ja näytti olevan aidosti pahoillaan. Jo toisen kerran hän ei ollut kiinnittänyt huomiota kutsumanimeen, jota Zidane oli hänestä käyttänyt... tai sitten hän oli jo tottunut siihen.

”Älä ole pahoillasi. Olen jo käsitellyt asian itseni kanssa”, Garnet sanoi, mutta näytti surkealta.
”Se ilmalaiva on vienyt minulta kaiken: vanhempani, kotimaani ja Alexandrian... kaiken.”
”Kuinka kamalaa”, Freya sanoi ja laski kätensä tytön olkapäälle. Hän ainakin suurin piirtein käsitti, miltä Garnetista mahtoi tuntua. Myös hänen kotinsa oli tuhottu, samoin suurin osa hänen kansastaan... ja lisäksi hän oli menettänyt myös rakkaansa, Sir Fratleyn.

Eiko kurkisteli yhä ovelta, mutta päätti nyt vihdoin tulla sisälle. Hänkin marssi sängyn luokse ja kysyi Garnetilta, oliko tämä kunnossa. Kun Garnet vakuutti kaiken olevan hyvin, Eiko kuitenkin kävi inttämään vastaan ja huomautti tytön olevan aivan kalpea. Sitten hän huomasi, että kaikki muutkin näyttivät kalpeilta.

”Ei oikeastaan ole syytä huoleen. Tällainen outo paikka on omiaan saamaan ihmisen sekaisin.”

Eiko nyökkäsi. Sitten hän muisti, mitä hänen piti kertoa Zidanelle. Nuorukainen tuijotti hetken eteensä hämillään näyttäen pelottavasti kopioiltaan, joita vaelteli pitkin katuja, mutta nyökkäsi sitten ja lähti ovelle.

”Nähdään”, hän sanoi ja lähti jättäen muut hämilleen.

Zidanelta meni tovi löytää oikeaan paikkaan, sillä klooneilta ei juurikaan neuvoja herunut. Lopulta hän löysi kuitenkin eräästä talosta portaat kellarikerrokseen ja lähti kulkemaan niitä alas. Hän saapui huoneeseen, jossa oli vedellä täytettyjä putkia. Purkissa puolestaan oli lisää Zidanen näköisiä ihmisiä. Näky oli melkoisen huolestuttava.

Zidanen etsimä tyttö seisoj keskellä huonetta, mutta tämä antoi hänen tarkastella ympärilleen kaikessa rauhassa. Nuorukaisen mielen valtasi levottomuus. Putkissa olevat ihmiset eivät olleet vielä täysikasvuisia, mutta eivät lapsiakaan. Zidane ei oikein ymmärtänyt, mistä oli kyse, mutta hänen mieleensä muodostui kuitenkin huolestuttava kuva, jossa ihmisiä tehtailtiin samalla tavoin kuin Dalin kylässä mustia maageja.

”Vai tästä on kyse”, Zidane sanoi. ”En ehkä olisi halunnut arvata edes... Tämähkö sinä halusit näyttää minulle?” hän kysyi tytöltä.

”Kyllä ja olen iloinen, että ymmärrät”, tyttö sanoi ja hymyili Zidanelle pelottavan tuttua hymyä.

”En silti ymmärrä... Olen pahoillani, mutta en ole tuollainen”, Zidane sanoi ja viittoi ympärilleen.

”Tarkoitin kaikkia näitä heppuja, joilla on häntä ja jotka näyttävät aivan minulta... he ovat kuin joukko zombeja.”

”He ovat minun kansaani. Me olemme genomeja. Me asumme tässä kylässä”, tyttö selitti.

”Genomeja? Sitenkö heitä kutsutaan?” Zidane kummasteli.

”Ei vain he, vaan myös sinä ja minä”, tyttö korjasi. ”Se on sen siemenen nimi, joka meille on annettu. Sitä kutsutaan genomiksi.”

"Puhuakseni pettymyksestä..." Zidane jupisi. "Kuka olisi arvannut, että kaipaamani koti paljastuisi tällaiseksi tunkioksi. Ei ihme, etten koskaan löytänyt sitä. Eihän se ole edes Gaialla!"

"Mikset sinä ole iloinen?" tyttö kysyi kummissaan. "Olet palannut synnyinpaikkaasi."

"Onnellinen!" Zidane karjui. "Pystyttekö te muka kehittämään sellaisen tunteen!? Katso nyt heitä! Heidän kasvonsa ovat tyhjiä!" Nuorukainen viittoi kiivaasti ympärilleen silmät salamoiden.

"Minkä me sille voimme? Meidät on tehty siten. Meidän tarkoituksemme on huolehtia toisistamme ja työskennellä yhdessä sieluttomina genomeina."

"Mutta miksi tämä kaikki? Mene jo asiaan!" Zidane huusi taas. "Miten ihmeessä minä kasvoin Gaialla, jos olen syntynyt täällä? Olen elossa! Minulla on sielu! Miksi kaikki ovat niin..."

"Koska sinä olet erityinen", tyttö keskeytti Zidanen purkauksen.

"Mitä?"

"Me olemme pelkkiä astioita. Sinulle on annettu suurempi tarkoitus", tyttö sanoi. "Garlandin tahto on absoluuttinen."

"Ja kukas hän on?" Zidane kysyi yhä viihaisena.

Tyttö lähti kävelemään portaita ylös pois laboratorion. Zidane seurasi hänen perässään ja kuunteli samalla selitystä.

"Garland huolehtii tästä planeetasta. Hänen tehtävänsä on palauttaa Terran kansa."

"Palauttaa? Tarkoitatko, että täällä on muitakin ihmisiä kuin te?" Zidane kysyi.

"No, me olemme tosiaan pelkkiä astioita, mutta todellinen Terran kansa on ollut kauan jo nukuksissa odottaen omaa aikaansa. Kun aika on oikea, planeetan valo vaihtuu sinisestä punaiseksi ja Gaiasta tulee Terra", tyttö selitti Zidanelle.

"Hetkinen nyt, sanotko sinä, että Terran väki aikoo vallata Gaian?" Zidane kysyi.

"Mitä muutakaan? Terra on aina imenyt itseensä toisia planeettoja selvitäkseen. Kun aika tulee, Terran väki valtaa genomien ruumiit. Siten heidät palautetaan..." selitys vain jatkui.

"Miksi heidän pitää olla niin salakavalia? Mikseivät he vain tuhoa kaikkea, kuten he tekivät Alexandrialle?" Zidane tivasi kulkiessaan tytön kanssa yhtä matkaa. Hän ymmärsi nyt, että tyttö oli täysin syytön siihen, mitä oli tapahtunut. Syylliset olivat toisaalla. Genomit olivat uhreja siinä missä gaialaisetkin.

"Kerran Garland yritti käyttää väkivaltaista metodologiaa, mutta hän epäonnistui", tyttö vastasi.

"Sitten hänen olisi parempi lopettaa ja jättää Gaia rauhaan!" Zidane äyskähti.

Tyttö oli kuin ei olisi kuullutkaan nuorukaista, vaan jatkoi puhumistaan. "Koska hän epäonnistui, hän joutui odottamaan pitkään... odottamaan siihen asti, että Gaian väki saavutti valtavan voima: eidolonien voiman."

"Vai sen takia te tuhositte summonerien kylän ja Alexandrian!" Zidane kauhistui.

"Planeetan sielut kiertävät. Ne syntyvät maailmaan ja palaavat sitten planeetalle", tyttö selosti.

"Garland päätti kontrolloida tuota kiertoa... ja sinun oli tarkoitus auttaa häntä siinä."

"Mitä?!" Zidane huudahti taas.

"Garland odottaa sinua. Tule", tyttö vain sanoi ja lähti johdattamaan Zidaneä sillalle, jonka nuorukainen oli nähnyt aiemmin.

Majatalossa oli melkoisen apea tunnelma. Garnet lepäsi sängyllä ja muut istuivat kuka missäkin, paitsi Amarant, Vivi ja Quina, jotka olivat lähteneet tutkimaan kylää. Eiko kuitenkin kulki levottomana ympyrää lattialla. Näytti siltä, että pienen tytön harteille oli laskettu suurempi taakka kuin hän jaksaisi kantaa. Hän pohti, minne Zidane oli päätynyt ja miksei tämä ollut vieläkään palannut. Mikäli hän yhtään tunsii poikaa, hän olisi olettanut tämän palaavan Garnetin luokse niin pian kuin suinkin. Mikä voisi olla Zidanelle tärkeämpää kuin Garnetin hyvinvointi?

"Eiko", Garnet sanoi yhtäkkiä ja nousi jälleen istumaan sängyllä.

"Ei. Sinä et voi nousta vielä!" Eiko huudahti. Vaikka hän olikin nuori, hänestä oli tullut jo kokenut valkoinen maagi ja hän kyllä tiesi, milloin lepo oli parasta lääkettä ihmiselle.

"Ei hätää. Haluan vain pyytää sinulta jotain", Garnet sanoi rauhoittelevasti. Eiko tuli sängyn vierelle hymyillen.

"Kerro vain mitä haluat. Hankin sen sinulle heti", pikkutyttö vastasi.

"Haluan, että etsit Zidanen", Garnet sanoi voipuneesti.

"Ai... tottakai", Eiko sanoi ja virnisti sitten. "Nyt tajuan. Alat olla mustasukkainen." Eiko oli tyytyväinen itseensä. Hän oli koko ajan ollut varma, että Garnetilla oli tunteita Zidaneä kohtaan. Nyt hän koki saaneensa vahvistuksen aavistukselleen.

"Ei kyse ole siitä", Garnet kuitenkin sanoi, vaikka kuka tahansa saattoi huomata, että tytön posket punoittivat hieman sinisestä valosta huolimatta. "Minulla on vain tunne, että jotain kamalaa on tapahtumassa."

"Selvä", Eiko sanoi, vaikka ei täysin uskonutkaan. "Minä etsin hänet heti."

Vivi yritti epätoivoisesti puhua paikallisille, mutta hän ei kuitenkaan saanut näistä mitään irti. Sanoi hän mitä tahansa vastauksena oli vain tyhjä hiljaisuus. Lopulta hän meni erään pojan viereen. Poika tuijotti lähteestä nousevaan sinistä valoa tyhjin katsein.

"Sininen valo on kaunis, eikö olekin?" Vivi kysyi pojalta. Kun hän ei saanut vastausta, hän jatkoi:

"Sinäkin taidat pitää siitä."

"Valo on meille epämiellyttävää", poika vastasi viimein.

"Ai?" Vivi sanoi ihmeissään. Hänen teki mieli kysyä, miksi poika sitten tuijotti sitä, mutta hän ajatteli, ettei kuitenkaan saisi vastausta.

Vivi jäi pohdiskelemaan pojan viereen. Hän tunsi tiettyä samankaltaisuutta koko joukon kanssa. Hän tiesi kyllä, etteivät hän ja paikalliset näyttäneet samalla, mutta hänestä mustilla maageilla ja tuolla porukalla oli jotain yhteistä. Hän oli varma, että katseistaan huolimatta paikalliset eivät olleet tyhjiä ja sieluttomia. Heidän sielunsa olivat vain poissa toistaiseksi, lukittuina jonnekin. Mustat maagit olivat olleet kuin sieluttomia nukkeja, mutta sitten he olivat havahtuneet kesken taisteluiden. He olivat tajunneet tekevänsä väärin, karanneet ja alkaneet elää todellista elämää. Vivi oli varma, että enemmän tai myöhemmin niin kävisi myös paikallisille.

"Tännepäin", tyttö sanoi Zidanelle ja kulki keskellä siltaa. Siellä hohteli teleportti, johon tyttö astui ja katosi näkyvistä. Zidane katseli hetken eteensä ja päätti sitten seurata. Samassa hän huomasi kuitenkin Amarantin lähestyvän.

"Hei, Zidane!" mies huudahti.

"Mitä sinä haluat?" Zidane kysyi ärsyyntyneenä keskeytyksestä.

"Tuo ei ole mikään tapa tervehtiä", Amarant sanoi takaisin. Juuri kun hän oli alkanut ymmärtää Zidaneä, penikka alkoi käyttäytyä oudosti. "Sanopa, mikä helkkari tämä paikka on? Ajattelin, että löytäisimme täältä pari ilkeää äitipuolta, mutta tämä porukka on joukko ääliöitä."

"Ei haastetta vai?" Zidane tuhahti.

"Eipä kait", Amarant vastasi, eikä edes ärsyyntynyt pojan sanoista, mikä yllätti hänet itsensä.

"Kuule, voinko kysyä sinulta jotain?" Zidane sanoi yhtäkkiä.

"Et."

"Onko sinulla... vanhempia tai perhettä?"

"Miten typerä kysymys", Amarant ärähti. Zidane kaiveli nyt arkaa paikkaa.

"Anteeksi. Olin vain utelias", Zidane sanoi näyttäen välinpitämättömältä.

"En muista rakastavia vanhempia. Ensimmäinen muistoni on mies, jota vastaan minun täytyi taistella. Ainoa merkitys, minkä keksin elämälle, oli taisteleminen", Amarant sanoi lopulta.

Zidane oli jollain tavalla aukonut hänen vanhat haavansa, mutta samalla alkanut parantaa niitä. Pojannulikalla oli outo vaikutus häneen, mutta toisaalta hän tiesi, että vaikutus oli pelkästään hyvästä, niin ärsyttävää kuin se olikin.

"Hassua, että puhut menneessä aikamuodossa. Kaikki ilmeisesti minun vaikutustani", Zidane sanoi ymmärtäen itsekkin hetkellisesti Amarantia paremmin.

"Mitä sinä muka haluat minun tekevän? Kiittävän sinua?" Amarant ärähti. Hän ei todellakaan myöntäisi Zidanelle kiitollisuudenvelkaansa.

"Älä nyt viitsi. Saat minut voimaan pahoin!"

Amarant naurahti ja katsoi sitten Zidanea tutkivasti. ”Entäpä sinä?”

”Mitä minusta? Vai tarkoitatko vanhempiani? Minulla ei ole sellaisia”, Zidane sanoi ja näytti jälleen välinpitämättömältä.

Sanomatta sen enempää Zidane jätti Amarantin taakseen ja astui sisään teleportista. Hän näki tytön edelleen odottavan häntä. Tämä kuitenkin lähti kävelemään polkua pitkin eteenpäin, kun näki hänen saapuvan.

”Minne sinä oikein viet minut?” Zidane kysyi lähtiessään seuraamaan tyttöä uudestaan.

”Kerroin jo. Menet tapaamaan Garlandia.”

”Niin, mutta tämä tie on umpikuja”, Zidane sanoi ja osoitti eteenpäin.

”Tie löytyy kyllä”, tyttö vastasi ja samassa hänen lähelleen ilmestyi uusi teleportti. ”Hän odottaa sinua siellä, missä sielut lepäävät. Heidät on koottu leijuvaan linnaan... Pandemoniumiin. Etkö aio nyt hyvästellä ystäviäsi?”

”En välitä siitä, mikä olen”, Zidane sanoi kylmästi. ”Minähän synnyin täällä. Siispä olen gaialaisten vihollinen.”

”Opit nopeasti”, tyttö totesi tyytyväisesti.

”Älä erehdy. En aio liittyä puolellenne”, Zidane kuitenkin sanoi. ”Tarkoitan vain... jos kerran olemme sukua, niin aion hoitaa tämän pikku sukujupakan itse.” Zidane astui tytön osoittamaan teleporttiin ja katosi näkyvistä. Tyttö puolestaan palasi omia jälkiään takaisin toiselle teleportille ja sieltä Bran Baliin.

LUKU XI

ET OLE YKSIN

Eiko saapui sillalle juuri, kun Zidane oli poistunut teleportin kautta. Amarant vilkaisi tyttöä, mutta käveli pois paikalta. Kului hetken aikaa, mutta sitten Zidanen kaksoissisar palasi teleportin kautta... ilman Zidaneä.

"Hei, sinä! Kuuntele minua! Minne oikein veit Zidanen?" Eiko huudahti nähdessään tytön.

"Hän meni yksin tapaamaan Garlandia", tyttö vastasi.

"Garlandia? Miten julma nimi!" Eiko totesi. "Mutta Zidane ei jättäisi meitä vain tänne roikkumaan."

"Hän meni... niin, hän meni etsimään syytä olemassa oloonsa."

"Valehtelija! Tuo on kamala vale!" Eiko huusi.

"Olen Gaian vihollinen", hän sanoi ja meni Pandemoniumiin", tyttö sanoi hymyillen.

"Mi-minun täytyy kertoa toisille", Eiko kauhisteli. Jokin tytössä sai hänet uskomaan tämän sanoihin.

"Taivas sallii Terran vaeltavien sielujen palaavan", tyttö sanoi ikään kuin hurmoksessa, vaikka Eiko olikin jo juossut takaisin kohti majataloa.

Zidane astui teleportin kautta Pandemoniumiin. Paikka karmi häntä enemmän kuin mikään muu tähän mennessä, vaikka viime aikoina hän oli nähnyt paljon kamalia asioita. Joka puolella oli sienen näköisiä rakennelmia, ilmeisesti niihin oli varastoitu Terran nukkuvat sielut.

"Tämä on siis Garlandin kirottu kartano... Voisi sanoa, että hänellä on huono sisustusmaku. No, niin tai näin, on aika opettaa tuolle tyrannille pari asiaa", Zidane sanoi ääneen. Hänen äänensä kaikui ontosti oudossa rakennuksessa.

Nuorukainen lähti kulkemaan eteenpäin. Välillä hän joutui hyppimään sienimäisten rakennelmien päälle päästäkseen kulkemaan.

"Tapaamme siis taas", ääni sanoi hänen vasemmalta puoleltaan. Zidane käänsi katseensa samaan suuntaan ja näki jälleen saman vanhuksen kuin aiemmin.

"Kuka olet?" Zidane kysyi.

"Kaksitoista vuotta sitten kadotin kaikkein tärkeimmän genomini", mies sanoi. "Loin hänet ja lähetin hänet Gaialle sotkemaan sielujen kierron siellä. Sinä olet tuo genomi, ja olen iloinen, kun olet vihdoinkin palannut."

"Turpa kiinni! Kukaan ei kerro minulle, mitä tehdä!" Zidane huusi miehelle. "Ja en sitä paitsi tullut tänne vastaillakseni sinulle. Annapa kun arvaan, sinä olet Garland."

”Entä sitten, jos olenkin?”

”Siinä tapauksessa sinä kuolet, mutta ennen sitä kerrot minulle kaiken minusta. Esimerkiksi, miksi minä kasvoin Gaialla ja miksi sinä haluat tuhota sen”, Zidane sanoi.

”Minulla ei ole aikomustakaan tuhota Gaiaa. Aion vain muuttaa sen Terraksi”, Garland totesi.

”Tosin kaikki ei mennyt, kuten suunnittelin, esimerkiksi se, että sinä vartuit Gaialla. Olen rakentanut myös toisen kaltaisesi. Uskoisin, että hän on se, joka yrittää panna kapuloita rattaasiini.”

”Hän? Kenestä sinä puhut?” Zidane halusi tietää.

”Eräästä, jonka sinä tunnet melko hyvin”, Garland vastasi salaperäisesti. Hän lähti kulkemaan eteenpäin. ”Seuraa minua. Aika jolloin Gaian aura muuttuu verenpunaiseksi ei ole vielä tullut. Saatan joka tapauksessa tarvita apuasi.”

Mies kulki eteenpäin Zidane perässään. Nuorukainen seurasi kärsimättömänä, mutta toisaalta innostuneena, koska hän halusi tietää kaiken, mitä Garlandilla oli sanottavanaan. Zidane ei ollut koskaan tuntenut menneisyyttään. Hän oli kasvanut Tantaluksen joukoissa, Baku isänään ja Blank ja Ruby sisaruksinaan, mutta hän ei koskaan ollut tuntenut todellista historiaansa. Nyt hän saisi vihdoinkin vastaukset kysymyksiinsä.

Garland johdatti Zidanen sielujen lepopaikan halki omiin tiloihinsa. Ne olivat yhtä kolkkoja kuin edellinenkin maisema, mutta Zidane ei oikeastaan kiinnittänyt huomiota ympäristöönsä.

”Kerro nyt minulle kaikki”, Zidane sanoi, kun mies vihdoinkin pysähtyi.

”Rakensin genomit astioiksi, joihin terralaisten sielut voivat asettua, kun he heräävät. Kuitenkin 24 vuotta sitten annoin elämän genomille, joka on hyvin samanlainen kuin sinä. Hänen tahtonsa oli liian voimakas, jotta hänestä olisi voinut tulla astia, ja ensin ajattelinkin hylätä hänet. Sitten kuitenkin ajattelin laittaa hänen voimansa käyttöön. Lähetin genomini palvelijanani Gaialle häiritsemään sielujen kiertoa”, Garland selitti Zidanelle.

”Joo joo, kerro jo kuka hän on!”

”Etkö jo tiedä? Te kaksi olette hyvin samanlaisia.

”Samanlaisia? En ole koskaan tavannut ketään samanlaista kuin minä”, Zidane tuhahti.

Tietenkään seikka ei enää pitänyt täysin paikkaansa, mutta sillä ei nyt ollut merkitystä.

”Sinä huomioit nyt pelkän ulkonäön. Tarkoitan jotakuta, jonka sielu on hyvin samanlainen kuin omasi”, Garland kuitenkin huomautti. ”Häntä, joka lähetin Gaialla, voisi myös kutsua veljeksesi... ja hänen nimensä on Kuja.”

”Kuja? Mahdotonta! Hänellä ei ole edes häntää!” Zidane huudahti. Hän ei missään nimessä halunnut ajatella Kujaa veljenään. Veli oli ihminen, jota kuului rakastaa, mutta Zidane tunsikin ainoastaan syvää vihaa ja halveksuntaa tuota miestä kohtaan. Kuja ei tehnyt muuta kuin tuhosi kaiken ympäriltään. Hänen veljensä ei voinut olla sellainen.

"Hän vain piilottaa sen. Hän kieltää oman identiteettinsä", Garland sanoi. "Hän hylkää oman olemassa olonsa ja yrittää väittää olevansa yksilö. Etkö muka näe teissä samaa?"

"Turpa kiinni! En ole yhtään samanlainen kuin hän!" Zidane huusi. Epätoivo kuitenkin puristi jo hänen rintaansa.

"Hän sanoi samaa, kun puhuimme muista genomeista", Garland totesi itsetyytyväisesti. "Hänen kunnianhimonsa oli genomille sopimaton, mutta se sopi tehtävään, jonka annoin hänelle. Tuoda sotaa ja kaaosta Gaialle... sen lähetin hänet tekemään. Saamaan aikaan luonnoton kaaostila."

"Miksi sitten...?"

"Sielujen kierron häiritseminen onnistuu parhaiten sodalla. Kuitenkin se, mitä hän teki ylitti odotukseni", Garland sanoi välittämättä Zidanen keskeytyksestä.

"Entä minä? Miten minä päädyin Gaialle?" Zidane vänkäsi.

"Kun sinä sait elämänlahjan Bran Balissa, Kuja ei voinut sietää sitä. Hän ei voinut sietää ajatustakaan genomista, joka olisi häntä vahvempi, hän pelkäsi. Kuja hylkäsi sinut, hän vei sinut Gaialle, planeetalle, jonka hän aikoi tuhota", Garland kertoi.

"Joten minusta oli tarkoitus tulla sinun orjasi aivan niin kuin Kujasta?"

"Aivan oikein", Garland sanoi. "En uskonut Kujan hylkäävän sinua, mutta kaipa se on hänen luonteensa mukaista. Ja hänelle sodan tuominen Gaialle todisti voittoa sinusta. Ja ehkä koska hän halusi oikeutta olemassa ololleen, hän antoi myös sinun elää."

"Mutta miksi tuhansien veri on vuodatettu?" Zidane kysyi sitten.

"Viittaatko Kujan kunnianhimoon? Vai suunnitelmaamme häiritä sielujen kiertoa?" Garland esitti puolestaan vastakysymyksen.

"Molempiin! Ja mitä sitä paitsi saavutat sielujen kierron häiritsemisellä... tai mitä se nyt olikaan..."

"Meidän täytyy lajitella sielut. Halusin häiritä Gaian kiertoa vetääkseni sielut pois ja täyttääkseni tyhjyyden Terran sieluilla. Kun kiihdytimme Gaian sielujen kiertoa, kiihdytimme omaa toimintaamme. Sota... Ajallaan Gaian sielut ovat poissa ja Gaista tulee Terra", Garland selosti. Koko ajan hän oli tarkkaillut Zidaneä. Hän näki selvästi, kuinka kiihkeä poika oli. Valitettavasti tästä oli tullut sielultaan gaialainen, vaikka sielu olikin kotoisin Terralta. Silti Garland uskoi, että hän pystyisi vielä vaikuttamaan Zidaneen siten, että saisi tämän kääntymään puolelleen.

"Mutta... miten?" Zidane kysyi. Hänkin oli tarkkaillut Garlandia. Tuossa seisoivat tavallaan hänen isänsä, vaikkei hän osannutkaan ajatella miestä sellaisena. Hän halusi vain vastaukset mieheltä, jotta saattoi pelastaa Gaian. Sen jälkeen ei ollut väliä, mitä Garlandille tapahtuisi.

"Olet nähnyt sen omin silmin", Garland vastasi. "Olet nähnyt lifan ja usvan. lifapuun rooli oli toimia sielujen jakajana. Usva taas muodostuu Gaian pysäytetyistä sieluista."

"Vai niin? Me pysäytimme usvan, joten se siitä!" Zidane huudahti voitonriemuisesti.

"Näitte vain puun takaosan. Jopa nyt lifa tukkii Gaian sielujen tien ja antaa Terran sielujen kulkea vapaasti. Tule itse katsomaan. Näet tämän planeetan todellisen olemuksen."

Garland johdatti Zidanen suureen portaikkoon. Sen yläpuolella ei näkynyt kattoa, vaan avaruutta ja kaksi planeettaa, jotka lähestyivät toisiaan.

"Mitä tuo on?" Zidane kysyi seuratessaan Garlandia portaita ylös tasanteelle.

"Ajattele sitä observatoriona, joka tarkkailee Gaian ja Terran säteilyä", Garland sanoi.

"Mistä sinä puhut? Ja mikä tämä outo valo on?" Zidane kysyi. Hän oli juuri tajunnut, ettei paikalla ollutkaan sinistä valoa, vaan oranssia.

"Se on planeetan keskus. Sielujen lähtö- ja paluupaikka", Garland sanoi. "Valo viipyy vielä tietenkin Gaialla, mutta aikaa myöten sininen muuttuu verenpunaiseksi. Silloin kaikki kuuluu Terralle ja palauttaminen voi tapahtua. Siksi keräsin valon lifapuulle estääkseni sielujen oikeutetun kulun Gaian sydämeen. Se on lifan todellinen tarkoitus, sen todellinen muoto. Näitte vain sen materiaalisen muodon. Gaian sielujen tulvan pysäyttäminen vaatii muutakin kuin usvan vallan lopettamisen."

"Joten Kuja on vain kuoleman enkeli, joka lähettää sielut lifaan", Zidane totesi.

"Kyllä, kuoleman enkelini... mutta vain siihen asti, että sinä tulit oikeaan ikään", Garland vastasi.

"Mitä tarkoitat?"

"Hän sielunsa ei ole ikuinen. Aioin joka tapauksessa luoda sinut."

"Tarkoitatko, ettet tarvitse Kujaa, kunhan minusta tulee tarpeeksi vahva?" Zidane kysyi. Kaikki tämä hämmästytti häntä suuresti. Mitä tahansa hän oli odottanut, se ei ollut ollut mitään tällaista.

"Juurikin niin... ja se aika tulee pian", Garland sanoi. Hän oli hetken hiljaa kuin olisi odottanut Zidanen sanovan jotain, mutta nuorukainen pysyi vaiti ja vain tuijotti häntä. "No, nyt sinun pitäisi olla täysin selvillä olemassa olosi tarkoituksesta."

Zidane lähti kävelemään takaisin portaita alas katsomatta enää Garlandiin päinkään. "Kyllä, olen täysin selvillä kaikesta ilosta ja surusta, jonka olen jakanut gaialaisten kanssa", hän vastasi. Garland seurasi nuoren miehen perässä. Tuollaista käytöstä hän ei ollut osannut odottaa.

"Unohda se kaikki. Sinulla on paikkasi tähtien keskellä. Sinulla on voima, asema ja motivaatio tehdä kaikki vaadittava", vanha mies sanoi.

"En halua sellaista voimaa. Haluan vain paikan, jota voin kutsua kodikseni", Zidane sanoi ja pysähtyi portaiden alapäähän. Vieläkään hän ei katsonut miestä. "Minun veljeni Tantaluksesta, Vivi, Freya, Amarant, Quina, Steiner, Eiko ja varsinkin Dagger... minun kotini on heidän luonaan Gaialla. Jos sanot, että minulla on motiivi, niin se on rangaista teitä kaikkia siitä, että olette satuttaneet ystäviäni. Minä tuhoan Terran! Syyksi riittää minun syntymiseni genomiksi!"

"Valitettavaa", Garland sanoi pettyneeseen sävyyn. "Minä todella luulin, että sielusi olisi sopiva uudelle kuoleman enkelille."

"Minä olen UUSI kuoleman enkeli. SINUN kuolemasi", Zidane sanoi ja käänsi viimein uudestaan katseensa mieheen.

"Etkö tajua, mitä merkitsee tavata tekijäsi?" Garland kysyi tuntien yhä syvempää pettymystä.

"Turpa kiinni! Olen kuunnellut tarpeeksi paskapuheitasi! Hoitelen sinut tässä ja nyt!" Zidane huusi.

"Typeryyttä", Garland sanoi rauhallisesti.

Kehosta tulee astia, joka tervehtii uutta sielua...

Zidanen silmissä pimeni välittömästi ja hän kaatui maahan tajuamatta sitä edes itse.

"Hän on liian hyvä, jotta voisi olla tavallinen genomi", Garland sanoi tuntien surua. "Minulla ei kuitenkaan ole vaihtoehtoja." Hän käveli pois tuntien suorastaan isällistä surua menettäessään jo toisen pojistaan.

Kuja myhäili itsekseen nähdessään Garlandin häipyvän paikalta. Hän käveli rauhallisesti Zidanen luokse ja raahasi veljensä pois portaikosta. Hän vei nuoren miehen huoneeseen, jossa oli yksi ainoa tuoli. Siihen hän asetti tämän istumaan.

"En voi uskoa, että palasin tähän paikkaan", hän puhui tajuttomalle Zidanelle. "Mutta pian voima on yksin minun."

Kuja nauroi kolkkoa nauruaan katsellessaan, kuinka Zidane roikkui huterasti tuolilla. "Odota vain, Garland, ja sinä myös, Zidane. Toteutan vielä suloisen kostoni rangaistakseni teitä kumpaakin minun loukkaamisestani. Näytän sekä gaialaisille että terralaisille, kuka pitää todellista valtaa hallussaan."

Nauraen yhä Kuja poistui huoneesta. Juuri sillä hetkellä hän tunsu huumaavaa voitonriemua. Ei muka ikuista sielua? Garland huijasi Zidanea kunnolla, mutta niinhän mies oli yrittänyt huijata häntäkin. Kuja oli kuitenkin päättänyt näyttää kaikille. Hän kostaisi koko maailmankaikkeudelle oman syntymänsä. Hän tekisi tyhjästä elämästään merkityksellisen.

Zidane vaelsi pimeydessä. Hän ei tiennyt kuka oli tai miksi eli. Hän tunsi itsensä tyhjäksi, oli kuin kaikki, mikä oli hänelle joskus jotain merkinnyt, olisi vain kadonnut, pyyhitty pois.

Kuka minä olen? En tiedä mitään.

"Zidane!"

Nuorukainen näki kuvan itsestään. Kyllä, häntä oli joskus kutsuttu tuolla nimellä, mutta enää sillä ei ollut mitään merkitystä. Hänen oma kuvansa pyyhkiytyi pois mustuudesta, mutta sen tilalle ilmestyi kuva työstä, jolla oli sarvi otsassa ja violetit hiukset. Tyttö oli pukeutunut keltaiseen haalariin ja hymyili leveästi.

"Sinun pitää aina esittää, eikö niin?" tyttö kysyi ja palautti nimensä nuorukaisen mieleen. Eiko.

"Niin minun kai pitääkin", Zidane vastasi, mutta tyttö oli jo kadonnut

Tytön kuvan korvasi kuva ruosteiseen haarniskaan pukeutuneesta ritarista. Ritari pui nyrkkiä ja huusi: "Miksi, sinä arvoton hölmö?"

Zidane tuijotti miestä. Steiner, miehen nimi oli Steiner. Ritari oli ensin vihannut häntä, mutta nykyisin tämä suhtautui häneen melkein kuin vertaiseensa.

"Kuulostat melkein itseltäsi", Zidane sanoi, mutta kuva katosi taas hänen sanojensa myötä.

Rottanainen ilmestyi Zidanen näköpiiriin. Nainen heilautti kädessään olevaa keihästä ja tervehti nuorukaista. "Kuinka tyypillistä sinua."

"Tyypillistä minua?" Zidane toisti naisen kadotessa. Miksei Freyakaan voinut jäädä?

Freyan korvasi hyvin pian pieni musta maagi. Poika katsoi intensiivisesti Zidaneä keltaisilla silmillään. "Olen oppinut paljon yhteisellä matkallamme", Vivi sanoi juuri samalla hetkellä, kun Zidane tunnisti hänet.

"Juu, niin varmaan. Ei minulla ole mitään opetettavaa..." nuorukainen tuhahti haalistuvalle kuvalle.

Zidane tunsi pienen omatunnonpistoksen Vivin kadotessa, mutta hän sai hyvin pian uutta ajateltavaa. Hän alkoi toisaalta tottua ilmestyviin kuviin, mutta toisaalta häntä ärsytti, etteivät toiset vain voineet jättää häntä rauhaan.

Seuraavaksi Quina seiso i Zidanen edessä mustassa tyhjyydessä. "Sinä opettaa minulle monta tärkeämpää asiaa kuin maistuvat herkut", maagi sanoi ja tuijotti Zidanea hetken, ennen kuin katosi muiden tavoin.

"En! Minä en tiedä mitään!" Zidane kapinoi yksin pimeydessä sanoja vastaan.

Samassa Zidanen edessä seiso i punarastainen mies. Amarant. "Kutsutko tuollaista käytöstä ystävyudeksi?" Mitä Amarant muka tiesi ystävyydestä? Mitä oli ystävyys? Mitä koko sana tarkoitti?

Amarant katosi Zidanen näköpiiristä ja korvautui Garnetilla. Tuon tytön Zidane tunnisti heti, koska tyttöön liittyi jotain hyvin tärkeää. Hän ei vain tavoittanut sitä. Hän ei kyennyt muistamaan. "Zidane!" Garnet huudahti ja katosi.

"En tiedä, kuka olen", Zidane vastasi tyhjyydelle. Garnet palasi jälleen näkyviin.

"Olit aina tukenani, Zidane", tyttö sanoi ja hymyili.

"Olen... niin... väsynyt..." Zidane mutisi. Hän ei tajunnut, miksi oli olemassa. Hän halusi vain kadota.

"Miten ihmeessä, kun olet aina niin...?" Garnet yritti muotoilla kysymystä.

"Minä... olen... tyhjä... astia..."

Pimeys tuntui kieppuvan Zidanen ympärillä. Se puristi hänet kasaan ja hellitti sitten taas otettaan. Nuorukainen tuns i vajoavansa jonnekin syvälle, missä ei ollut mitään. Sitten kuitenkin jokin tarttui häneen ja alkoi vetää häntä pois rauhoittavasta pimeydestä.

"Zidane!" ääni tunkeutui hänen tajuntaansa.

"Kuka?" Zidane kysyi avaamatta silmiään. Hän halusi pitää kiinni pimeydestään.

"Herää nyt, Zidane!"

"Kuka?"

"Älä viitsi, Zidane!"

Nuorukainen tajusi, ettei ääni aikunut hellittää. Jokin heilutti häntä, eikä ollut lopettamassa. Hyvin hitaasti ja vaivalloisesti hän aukaisi silmänsä. Pikku hiljaa hän hahmotti ympäristönsä. Hän istui tuolissa muuten tyhjässä huoneessa... ja hänen edessään seiso i kaksi hahmoa, joista toinen oli juuri päästänyt irti hänen käsivarresta.

"Vivi... Eiko..." nuorukainen sai mutistua.

"Luojan kiitos, sinä olet elossa!" Eiko huudahti. "Luulimme jo, että olit kuollut!"

"Mitä... te teette täällä?"

"Tulimme tietenkin pelastamaan sinut!" Vivi huomautti. Hän ei voinut käsittää, miksi Zidane oli niin outo.

"Eikä se ollut helppoa", Eiko sanoi. "Sinä häivyt ihän yksin."

Zidane nousi seisomaan. Hän huojui puolelta toiselle kuin olisi ollut humalassa. Hyvin haparoiden hän astui eteenpäin ja työnsi lapset pois edestään.

"Jättäkää minut rauhaan!" hän sanoi ja suuntasi ovelle. "Minun asiani eivät kuulu teille!"

"Älä viitsi!" Vivi huudahti, kun Zidane astui huoneen ovesta ulos.

"Siinä hän taas menee. On pakko esittää kovaa", Eiko huomautti kovalla äänellä. "Zidane, tässä ei ole kyse vain sinusta..."

"Älä ole tuollainen!" Vivi sanoi rynnätessään nuorukaisen perään.

"Turpa kiinni! Turpa kiinni, senkin typerä kakara!" Zidane huusi taakseen.

Vivi pysähtyi hetkeksi ja tuijotti poistuvaa Zidaneä järkyttyneenä. Zidane ei ollut koskaan ollut ilkeä hänelle. Jotain oli nyt pahasti vialla. Nuorukaisen sanat olivat satuttaneet pientä maagia hyvin pahasti, mutta silti hän ajatteli, että Zidane ei vain sillä hetkellä ollut oma itsensä.

Eiko juoksi Vivi ohitse ja tarttui maagia kädestä vetäen tämän mukaansa. Hän huusi Zidaneä odottamaan.

"Sinun täytyy levätä. Et ole kunnossa!" pikkutyttö huusi.

Zidane pysähtyi ja vilkaisi lapsia halveksuva ilme kasvoillaan. "Voisitteko te kaksi lopettaa? On olemassa asioita, joita lapset eivät kerta kaikkiaan vain voi ymmärtää."

Nuorukainen käveli huoneesta lähteneen käytävän päähän, astui ovesta ulos ja pamautti sen kiinni lasten nenän edestä. Hän ei ehtinyt kovinkaan pitkälle, kun Freya ja Amarant tulivat häntä vastaan.

"Näyttää siltä, että tarvitset apua", Freya sanoi.

"Et näköjään osaa pitää edes huolta itsestäsi", Amarant puolestaan ivasi.

"Osaanpas!" Zidane kapinoi vastaan.

"Oli hölmöä tulla yksin", Freya huomautti.

"Olet todella tekopyhä. Puhut koko ajan ystävydestä ja tiimityöstä, mutta loppujen lopuksi ovat itsekäs, yksinäinen susi!" Amarant sanoi. Hän oli enemmän kuin pettynyt. Zidane oli ensin saanut hänet tajuamaan elämästä monia asioita ja sitten kääntänyt selkänsä kaikille. Amarant tunsu itsensä huijatuksi.

Zidane tuhahti noille kahdelle ja työnsi heidätkin pois tieltään. Hän jatkoi matkaansa eteenpäin katsomatta taakseen. Miksi kaikki halusivat vaivata häntä? Hän halusi olla vain yksin, koska hänestä oli vain haittaa muille. Hän ei ollut toisten ystävyysarvoinen.

Seuraavalla käytävällä nuorukainen kuitenkin törmäsi Steineriin ja Quinaan, jotka olivat juuri tappaneet suuren liskon, joka oli hyökännyt heidän kimppuunsa.

"Steiner... Quina... mitä te teette?" Zidane kysyi. Hän ei tuntunut pääsevän eroon tuttavistaan.

Quina kääntyi katsomaan Zidaneä, ja hyvin pian hänen jälkeensä Steinerkin kääntyi ympäri. Tämä vain varmisti ensin, että vihollinen todellakin oli hengetön.

"Zidane, sinä et voida jättää meitä. Minä silti haluta, että sinä viedä minut paikkoihin, jossa paljon hyvää ruokaa", Quina selitti. Hänkään ei voinut ymmärtää Zidaneä. Poika oli aina ollut hänelle kiltti ja ystävällinen, vaikka joskus sanoikin outoja asioita. Miksi Zidane oli nyt hylännyt hänet?

"En ole vielä päättänyt, oletko oikea mies hänen korkeudelleen vai et, jos saan muistuttaa", Steiner puolestaan huomautti. Hän ajatteli, että puhe Garnetista saisi Zidanen palaamaan järkiinsä.

"Jättäkää minut vain rauhaa. En halua enää olla vaivaksi teille", Zidane sanoi ja hoippui noiden kahdenkin ohitse.

Zidane paiskasi oven takanaan kiinni, mutta ei vielääkään saanut rauhaa. Garnet seiso odottamassa häntä. Mikseivät kaikki voineet tulla yhdellä kertaa häntä vastaan? Nyt hän joutui selittämään saman asian yhä uudestaan, eikä kukaan edes tuntunut tajuavan häntä.

"Dagger..." Zidane sanoi väsyneesti.

"Miksi sinä yrität tehdä kaiken yksin?" Garnet kysyi surullisesti.

"Yritä ymmärtää", Zidane sanoi. "En halua aiheuttaa enää ongelmia kenellekään."

"Emmekö me olekaan sinun ystäviäsi?"

"Haluan ajatella niin, siksi minä aina..." nuorukainen aloitti, mutta ei osannut jatkaa. "Kuule, minä en ole edes Gaialta. Oli hiuskarvan varassa, ettei minusta tullut Alexandrian tuhoajaa. En voi noin vain hyväksyä teidän ystävyyttänne."

Garnet katseli Zidaneä surullisesti. Nuorukainen oli aina ollut hänen tukenaan ja nostanut hänet pystyyn heikoilla hetkillä. Nyt Zidane tarvitsi selvästi itse apua, mutta ei kuitenkaan antanut hänen auttaa.

"Sinä suojelit meitä aina", Garnet yritti, "etkä siltikään ymmärrä, että mekin katsoimme koko ajan sinun perääsi. Me vahdimme sinua samalla, kun sinä meitä. Ja me uskoimme sinuun aivan samoin kuin sinä meihin. Salla tavalla kuin sinä suojelit meitä, mekin haluamme suojella sinua!"

"Dagger..." Zidane sanoi taas. Miksei tyttö voinut ymmärtää?

Quina ilmestyi samaan käytävään. ”Sinä sanoa se”, hän huomautti Garnetille ja katsoi sitten Zidaneä. ”Minun mestari sanoo, joku antaa sinulle herkkuja, sinä antaa hänelle herkkuja myös. Se olla hyvä tapa. En vielä olla kokannut sinulle onnistunutta sammakkoa, Zidane!”

”Quina...” Zidane mutisi. Kukaan ei todellakaan tajunnut, mitä hän ajoi takaa.

Steinerkin marssi kolisten paikalle heti Quinan perässä. ”Ylevyys vaatii ritaria huolehtimaan taistelutovereistaan. Minä en hylkää sinua. Seuraan sinua vaikka hamaan hautaan asti, jos täytyy, ja sinun on parasta muistaa se!”

Zidane tuijotti ritaria hetken sanattomana ja naurahti sitten kuivasti. ”Mitä minä oikein teen teidän kanssanne?”

”Tunne on molemminpuolinen!” Steiner ärähti.

Jälleen nuorukainen oli hiljaa. Hän tajusi vihdoin, ettei pääsisi tovereistaan eroon, vaikka olisi oikeasti halunnutkin. Koko joukko roikkuisi hänen perässään loputtomiin. Yhtä hyvin hän voisi lakata kapinoimasta ja toimia kuten ennenkin.

”No, lähdetään sitten”, Garnet sanoi huomatessaan, että vihdoin viimein Zidane näytti huomattavasti vähemmän synkältä. Tyttö ei tiennyt, mitä nuorelle miehelle oli oikein tapahtunut, mutta sen oli täytynyt olla jotain todella kamalaa, koska Zidane oli ollut niin järkyttynyt. Garnet kuitenkin jaksoi uskoa siihen, että aikaa myöten kaikki palaisi ennalleen ja olisi hyvin. Hän oli oikeastaan pakko uskoa niin, koska muuten hän ei itsekään jaksaisi.

Ennen kuin joukko saattoi lähteä, heidän täytyi palata hakemaan neljä muuta. Pian he löysivätkin Freyan ja Amarantin murtamassa ovea, jonka Zidane oli pamauttanut Vivin ja Eikon edestä. Ovi oli mennyt lukkoon ja lapset jääneet sen taakse.

”Miksi sinä jätit meidät?” Eiko kysyi itkuisesti, kun vihdoin pääsi toisten luokse.

”Anteeksi”, Zidane sanoi ja kyykistyi tytön eteen. Hän pyyhkäisi kyyneleet pois Eikon kasvoilta.

”Sinä olit oikeassa. Tarvitsen kaikkien apua.”

”Älä enää jätä meitä”, Vivikin sanoi surkea.

”En ikinä”, Zidane vakuutti maagille.

”Muutit siis mielesi”, Freya sanoi yhä hieman loukkaantumista äänessään, mutta hymyili sitten kuitenkin helpottuneena.

”Kumma kaveri, koko ajan tulossa tai menossa”, Amarant jupisi.

”Niin, mutta en enää. Meidän täytyy pysäyttää Garland”, Zidane sanoi. Hän pyyteli vielä kertaalleen kaikilta anteeksi ja alkoi sitten kertoa, mitä hänelle oli oikeastaan tapahtunut. Kuten

arvata saattoi, kaikki olivat kauhuissaan Garlandin suunnitelmasta. ”Ymmärrätte varmaan nyt, miksi käänsin selkäni teille. Ajattelin, että te pitäisitte minua nyt vihollisena.”

”Et ole tehnyt mitään väärää, Zidane”, Garnet sanoi.

”Ei sinua voi syyttää siitä, mitä joku toinen oli suunnitellut varallesi”, Freyakin sanoi myötätuntoisesti, ja kaikki muut olivat samaa mieltä.

Lopulta Zidane johdatti ystävänsä Garlandin observatorioon, jossa mies olikin tarkastelemassa planeettoja. Kun ryhmä saapui portaiden alapäähän, Garland käännähti katsomaan heitä.

”Täällä observatoriossa kerroit minulle, että sinusta tulee minun kuoleman enkelini”, Garland sanoi katsoen suoraan Zidaneen. ”Mutta ajattelepa hetki, eikö elämä itsessään ole kuolemaa? Täytyy tappaa muita elämänmuotoja selviytyäkseen itse hengissä. Joskus täytyy jopa tappaa ne, jotka jakavat saman veren kanssasi.”

Garland piti pienen tauon ja mittaili joukkiota katseellaan. Hänen edessään seisojien pelkkiä houkkia, kenestäkään heistä ei ollut tuhoamaan Terran suurta suunnitelmaa.

”Eläminen on sitä, että antaa elämälle merkityksen, mutta siltikin täytyy tappaa selvitäkseen. Kypsä sivilisaatio tajuaa tämän paradoksin... Terran sielut nukkuvat, kunnes unohtavat moisen hölynäkönsä. Sitten he aloittavat uuden elämän uudessa tilassa; maailmassa, jossa elämästä ja kuolemasta tulee yhtä. Siinä tilassa meidät on tarkoitettu elämään, olentoina, jotka kulkevat elämän ja kuoleman välillä.”

Jälleen mies piti tauon. Hän pysäytti katseensa uudelleen Zidaneen. ”Zidane, kerro minulle eräs asia. Kuka sinä olet?”

”Sinä olet sääliittävä mies, Garland”, Zidane sanoi. ”Me tiedämme enemmän kuin sinä. Tiedämme, ettemme ole täydellisiä, mutta meillä on ystävyys-suhteet tukemassa meitä. Jo siinä on tarpeeksi syytä elää!”

”Minä et saata tietää, kuka todella olen, mutta vain minä voin siihen kysymykseen vastata”, Steiner huudahti Garlandille.

”Me emme elä unohtaaksemme menneisyyttä, vaan oppiaksemme siitä”, Freya lisäsi.

”Voima sokea takaa-ajo on vain merkityksetön pahe”, Amarantkin tuhahti. Hän oli viime aikoina oppinut paljon itsestään ja elämästä, eikä hän antaisi minkään harmaapartaisen sekopäisen hepun enää sotkea ajatuksiaan.

Hetken ajan observatoriossa oli painostavan hiljaista. ”Mitä sinä todella haluat saavuttaa?” Zidane kysyi viimein Garlandilta, kun kukaan ei sanonut mitään.

”Terran palauttaminen tietenkin! Eikö se ole ilmeistä?” Garland kummasteli.

"Ei", Zidane vastasi. "Se on vain jotain, mitä Terran väki haluaa. Mikset sinä ole nukkumassa muiden kanssa?"

"Minut luotiin pitämään silmällä Terraa. Olen olemassa odottaakseni, kunnes tässä maailmassa ei ole enää elämää ja kuolemaa..."

Garland veti vyöltään suuren miekan ja syöksyi Zidaneä kohti. Hän tunsu surua siitä, että joutuisi tuhoamaan oman luomuksensa, mutta Zidanen sielu oli liian voimakas, jotta sen saattoi antaa elää. Zidanella oli liian vahva tahto. Nuorukainen oli vaaraksi Garlandin suunnitelmalle, eikä hän ottanut riskiä, että Zidane tuhoaisi sen, mitä Garland oli vuosien saatossa saanut aikaan.

Samaan aikaan, kun Zidane veti oman miekkansa esiin puolustautuakseen myös joukon muut jäsenet valmistautuivat taisteluun.

"Tämä on minun taisteluni", Zidane sanoi kuitenkin.

"Sinun ei pitänyt enää sooloilla", Amarant tuhahti loukkaantuneesti.

"Emme voi kaikki käydä yhdessä yhden vanhuksen kimppuun", Zidane huomautti juuri samalla hetkellä, kun hänen ja Garlandin miekat kolahtivat yhteen.

Muut vetäytyivät kauemmas, kun Zidane ja Garland ryhtyivät kieppuvaan tanssiin miekkojensa kanssa. Jokainen saattoi helposti havaita, ettei Garland ollut suinkaan heiveröinen vanhus, vaan erittäin vahva mies. Zidanella tuntui olevan täysi työ taistella häntä vastaan, mutta nuorukainen ei silti luovuttanut.

Lopulta Zidane sai iskettyä voimalla Garlandia kylkeen. Miehen musta haarniska halkesi, ja verta purskahti hänen kyljestään. Mies vaipui polvilleen lattialle ja hengitti raskaasti. Zidane tarkasteli taistelukumppaniaan hetken ajan, mutta työnsi sitten miekkansa tuppeen. Hän ei nähnyt syytä jatkaa taistelua pidemmälle.

LUKU XII

TERRAN TUHO

Kuja oli seurannut tapahtumia Invinciblen ohjaussillalta. Hän hymyili tyytyväisenä omahyväistä hymyä. Vaikka Zidane olikin varsinainen kiusankappale, nuorukainen oli kuitenkin pannut matalaksi Garlandin, joka oli ollut Kujan suurin vihollinen.

"Tämä on melkein päliian helppoa", Kuja myhäili itsekseen. "Invincible on minun, nyt minulla on voima, jolla voin kontrolloida kaikkia maailman sieluja! Garland luovutti kaiken minulle taistelutta. Sillä vanhalla typeryksellä oli liian kiire hoidella Zidane. Nyt enää kuolema odottaa häntä. Voi Garland-raukkaa, omat koirat kävivät puremaan. Tämä ei kuitenkaan ole sattumaa, sillä kohtalo on valinnut minut uudeksi Terran valtiaaksi. Nyt on aika laittaa tapahtumille piste."

Kuja asteli pois suuresta ilmalaivasta ja suuntasi sitten observatoriolle, jossa Garland edelleen makasi sankarien edessä. Ylpeä nuorimies asteli joukkion ja Garlandin väliin.

"Pakko sanoa... minä todella rakastan teitä", Kuja sanoi virnistäen. "Te ette ainoastaan murtaneet Terran sinettiä, vaan teitte minulle palveluksen voittamalla Garlandin. Zidane, sinä todellakin olet aivan erityinen genomi, kun ansaitset minun rakkauteni."

"Mitä sinä täällä teet, Kuja?" Zidane kysyi vihaisesti.

"Tuo ei ole kovin kohtelias tapa tervehtiä omaa veljeään", Kuja vastasi ja näytti siltä kuin häntä olisi juuri loukattu syvästi.

"Sinä et todellakaan ole veljeni!" Zidane puolestaan ärähti.

Pitkähiuksinen nuorimies pudisteli päätään ja kääntyi sitten katsomaan Garlandia. "Minkälaista vimmaa", hän sanoi vanhukselle. "Hän aikoo ilmeisesti taistella Terraa vastaan."

"Kuja... mitä sinä vehkeilet nyt?" Garland kysyi voipuneesti. Hän olisi halunnut saada ääneensä enempiä voimaa, mutta jokainen henkäys tuntui repivän hänen keuhkojaan.

"Minäkö vehkeilisin?" Kuja kysyi viattomasti. "Katsopa, kun minä tuhoan Terran viholliset."

Kuja kääntyi takaisin Zidanen puoleen. "Pian sinä voit nukkua yhdessä kaikkien muiden Terran sielujen kanssa... ikuisesti", hän sanoi.

Zidane, joka oli jo ehtinyt laittaa miekkansa tupeen, veti nyt sen uudestaan esille. Hän oli kuvitellut taisteluiden olevan hetkeksi ohitse, mutta mitä ilmeisimmin hän oli kuitenkin ollut väärässä.

Kuja katsoi Zidanen miekkaa halveksuen. Oli selvää, että vaikka hänen veljensä olikin voittanut Garlandin, ei Zidanella ollut todellista voimaa. Taistelusta tulisi nopea ja helppoa. Nuorukainen keskitti katseen veljeensä ja alkoi kerätä loitsuun tarvittavaa energiaa.

Zidane ryntäsi kohti Kujaa, mutta Garnetin huudahdus pysäytti hänet. "Älä! Et voi voittaa häntä nyt!"

Garnet syöksyi Zidanen ohitse Kujan eteen ja ryhtyi hänkin lukemaan loitsuaan hiljaa mumisten. Muut seurasivat sivusta peläten samalla, että pian Kuja iskisi nuoren kuningattaren kuoliaana maahan. Ainoastaan Eiko ei tuntenut huolen häivääkään.

Yhtäkkiä Garnetin takana seisova joukko tunsu ikään kuin haihtuvansa. Maailma heidän ympärillään sumeni. He olivat yhä olemassa, mutta jokaisesta heistä tuntui kuin heidät olisi vedetty pois todellisesta maailmasta.

"Odin!" Garnet huudahti, mutta hänen äänensä kaikui ainoastaan ihmisten mielissä.

Jostain kuului kavioiden kopsetta. Suoraan observatorion katon lävitse ratsasti mies, jonka hevosella oli kuusi jalkaa. Mies oli pukeutunut mustaan haarniskaan ja kantoi kädessään suurta peistä.

Mies syöksyi suoraan Kujaa kohti ja iski nuorukaista peitsellä. Kuja ehti juuri samaan aikaan oman loitsunsa loppuun, mutta hänen iskunsa ikään kuin imeytyi Odiniin vahingoittamatta muinaista jumaluutta millään tavalla. Sen sijaan Odinin peitsi iskeytyi kipeästi nuorukaisen kylkeen.

Suoritettuaan iskunsa Odin ratsasti jälleen ilman halki kohti kattoa, kunnes katosi näkyvistä. Sankarijoukko tunsu jälleen palautuvansa todelliseen, kiinteään maailmaan... täysin vahingoittumattomina. Kuja sen sijaan oli polvillaan lattialla ja hengitti raskaasti. "Aika... on... nyt..." Kuja mumisi. Hänen vartalonsa alkoi säteillä valoa. Koko hänen olemuksensa muuttui. Kujan normaalit vaatteet katosivat, kun hänen kehonsa verhoutui jonkinlaisen punaisen karvan peittoon. Hän nousi seisomaan ja heilautti häntäänsä. Nyt jokainen saattoi nähdä hänen todellakin olevan genoni.

Kujan iho hehkui valkoisena, kun hän katseli edessään seisovaa joukkoa. "Tämä... on... trancen voima!" hän huudahti ja levitti kätensä. "Ultima!"

Valtava energia-aalto iskeytyi sankareihin ja löi heidät maihin. Heistä tuntui kuin kaikki ilma olisi puristettu heidän keuhkoistaan ja heidän vartalonsa kaartuivat kivun voimasta. Kukaan ei enää pystynyt seisomaan, vaan koko joukko lakosi polvilleen maahan.

”Kyllä! Tätä voimaa minä olen kaivannut, sielujen voimaa. He tuhoavat kaiken, joka yrittää käydä heidän kimppuunsa!” Kuja huudahti mielettömän riemun vallassa.

”Mitä sinä tarkoitat...?” Zidane kuiskasi, vaikka hänen oli yhä vaikea saada henkeä.

”Trancea, kyllä sinä tiedät, miten se toimii”, Kuja vastasi. ”Normaalilla trance-tilalla ei kuitenkaan ole tarpeeksi voimaa, jotta sinut voisi voittaa. Te kaikki olette sitkeitä kuin oglopit”, Kuja viittasi hyönteisiin, joilla oli outo tapa selviytyä äärimmäisissäkin olosuhteissa. ”Jopa pienellä moogelalla on kyky saavuttaa trance. Kun näin tuon tapahtuman Gulug-vuorella, keksin suunnitelman. Kaikki oli helppoa. Minun tarvitsi vain lainata voimaa riutuneilta sieluilta, jotka eivät voi kuolla... Ja milloin hankin sitä?” Kuja jatkoi selostustaan. Nyt kun hän tiesi, mihin pystyi, hän tunsu olonsa turvatuksi. Kyse oli Invinciblesta... tai oikeammin sanottuna suuresta silmästä, joka on sen pohjassa. Se veti itseensä sielut Madain Sarista, lifa-puulta ja Alexandriasta. Ja kun Bahamut taisteli lifa-puulla, Invincible veti itseensä suuren hengen... voitte varmaankin arvata, kenen se oli?”

Garnetin ilme muuttui entistäkin tuskallisemmaksi, mikäli se oli enää edes mahdollista. Kuja katsoi tyttöä ja nyökkäsi hymyillen.

”Kuningatar Brahnen sielu! Sinun äitisi sielu!” nuorimies huudahti. ”Sielut, jotka oli lukittu Invincibleen ottivat minut avosylin vastaan. He olivat väsyneitä olemaan Garlandin vankeja.” Kuja katsoi hetken Garnetia suoraan silmiin. Oli sääli, että tyttö oli selvästi kiintynyt hänen veljeensä. Garnetista Kuja olisi saanut kauniin kuningattaren rinnalleen. Nuorukainen kuitenkin työnsi tytön pois mielestään ja vilkaisi takanaan makaavaa Garlandia. ”Toisin sanoen, mestari Garland, palveluksiasi ei enää tarvita. Vaikka työskentelit niin kovasti, tästä lähtien minä hallitsen Terraa ja Gaiaa ehdottomalla rakkaudellani.”

”Mitä teet... sellaisella... voimalla?” Garland kuiskasi käheästi.

”Mestari Garland, sinun kaikista ihmisistä, pitäisi hyväksyä tappio kiitollisena”, Kuja sanoi ja käveli vanhuksen luokse. Hän potkaisi miestä mahaan saaden tämän ähkäisemään. ”Kuinka surullista... Onko viimeisiä sanoja?”

”Voimasi on merkityksetöntä”, Garland sanoi yllättävän vahvalla äänellä.

Kuja hymähti ja potkaisi vanhuksen alas portaita. Kuului sarja tömähdyksiä ja lopulta epämiellyttävä rusahdus. Sitten tuli hiljaista. Tyytyväisenä itseensä Kuja palasi takaisin Zidanen ja tämän ystävien luokse.

”Nyt on teidän vuoronne... pitäisiköhän minun tappaa teidät nopeasti osoittaakseni arvostusta sille, mitä teitte?” Kuja katseli joukkoa arvioiden. ”Vai pitäisikö minun tappaa teidät hitaasti ja

tuskallisesti näyttääkseni teille rakkauteni? Tai hetkinen, sain loistavan idean. Miten olisi, jos tekisin teistä pylväitä palatsiini? Te kaikki koristaisitte palatsiani ikuisen valtakuntani symboleina. Miltä kuulostaisi?”

”Ei ikinä”, Zidane mutisi.

”Sinä et koskaan tule luomaan ikuista valtakuntaa”, voimakas ääni kajahti jostain kaukaa, ikään kuin syvältä maan uumenista.

”Tuo ääni...” Kuja sanoi järkyttyneenä. ”Garland! Jäikö sinusta vielä jotain jäljelle?”

”Kuvitteletko, että sinunlaisesi virheellinen tuote kestäisi ikuisesti?”

”Mitä? Mitä sinä tarkoitat?” Kuja huusi tyhjyydelle.

”Rakensin sinut kestäämään siihen asti, että kunnollinen genomi, Zidane, kasvaisi”, Garlandin ääni vastasi. ”Olisi ollut liian vaarallista antaa sinun kestää pidempää kuin sen aikaa.”

”Mitä tarkoitat?” Kuja kysyi yllättävän epävarmana.

”Elämäsi on rajallinen. Sinä kuolet pian. Kuten minäkin kuolen, tulet sinä kuolemaan jättämättä merkkiäkään maailmaan olemassa olostasi...”

Kuja purskahti nauruun. Meni pitkään, ennen kuin pystyi edes puhumaan jälleen. ”Miten mielenkiintoinen valhe. Väitätkö sinä tosiaan, että elämäni päättyy pian? Hyvä yritys, Garland, mutta en lankea sinun ansoihisi.”

Tovin oli hiljaista, ja Kujan kasvoille ehti jo nousta kärsimätön ilme. Sitten vihdoin Garlandin ääni kajahti taas observatoriossa.

”Sinut luotiin tuhottavaksi. Olet vain kuolevainen...”

”Kuolevainen?” Kuja nauroi. ”Vai minä olen tullut tieni päähän? Minä en usko sinua! Miksi uskoisin noin typerään tarinaan? Minäkö kuolisin ja menettäisin sieluni?”

Kuja nauroi jälleen, mutta nyt hänen naurussaan oli jo hieman katkera sävy. ”Zidane, eikö tämä olekin huvittavaa? Minä kuolen kuin ne mustat maagit, joita halveksin niin suuresti! Minä työnsin yhdellä kädellä Gaian kaaoksen reunalle, mutta loppujen lopuksi en ole marionettia kummempi!”

Nuorukainen oli hetken hiljaa. Hänen vartalonsa näytti hehkuvan entistä enemmän. Hän nousi ilmaan leijumaan raivonsa voimalla. ”Minä en anna sen tapahtua! En anna tämän maailman olla olemassa ilman minua!”

Kuja lähti leijumaan pois observatoriosta. Hän räjäytti oven energialla, ja kaikki saattoivat kuulla, kuinka hän eteni tuhoten koko ajan ympäristöään. Ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö hän aikoisi todellakin tuhota Terraan.

Rakennus, johon observatorio oli rakennettu, tärisi. Sankarijoukko kömpi hitaasti jaloilleen.

Kujan poistuttua tuska oli kadonnut, vaikkakin jokaisen olo oli yhä melkoisen voimaton.

"Meidän täytyy häipyä täältä, ennen kuin koko paikka romahtaa", Eiko sanoi yrittäessään pysyä pystyssä.

"Mutta miten? Meidän täytyy kantaa loukkaantuneetkin pois täältä", Zidane huomautti, kun koko joukko kipusi portaita alas pyrkien ulos koko Garlandin kartanosta. He huomasivat Garlandin ruumiin kadonneen portaiden alapäästä, mutta kukaan ei jaksanut sillä hetkellä pohtia asiaa sen tarkemmin.

"Tuolla!" Eiko huudahti, kun he olivat päässeet ulos. "Varastetaan Kujan ilmalaiva, Invincible!"

"Hyvä on, mutta..." Zidane mutisi. "Menkää te muut edeltä sinne..."

"Et kai sinä taas...?" Eiko kysyi pelokkaasti.

"Minun täytyy hakea genomit. He ovat uhreja, joten en voi vain hylätä heitä", Zidane vastasi, ennen kuin Eiko edes ehti lopettaa lausettaan.

"Minä tulen mukaasi", Garnet ilmoitti välittömästi. "En halua, että jätät meidät taas, joten vahdin selustaasi."

"Okei. Luulen, että pääsemme takaisin teleportin kautta, kunhan vain löydämme sen", Zidane sanoi Garnetille ja vilkaisi sitten muita. "Me kaksi palaamme Bran Baliin. Tulkaa sitten hakemaan meidät Invinciblella."

Muut nyökkäsivät ja lähtivät etenemään kohti ilmalaivaa. Steiner jäi hetkeksi jälkeen muista, mutta päätti lopulta, että kuningatar olisi turvassa Zidanen kanssa. Hänen tehtävänsä olisi hakea nuo kaksi pois Bran Balista, ja sen hän suorittaisi kunnialla.

Garnet ja Zidane yrittivät kulkea mahdollisimman nopeasti Garlandin kartanoa ympäröivässä maastossa. He seikkailivat sielujen nukkumapaikkojen lomitse, kunnes lopulta tulivat suuren teleportin luokse. Se ei ollut sama, jolla Zidane oli alun perin tullut paikkaan, mutta muutakaan ei ollut näkyvissä.

"Minusta näyttäisi, että teleportti johtaa ylempiin kerroksiin. Se saattaisi viedä meidät Bran Baliin", Garnet totesi. Zidane aikoi ensin kysyä, mistä tyttö oli niin päätellyt, mutta samassa hän huomasi seinässä Garnetin takana kaksi suurta keltaista silmää ja huudahti järkyttyneenä.

Garnet katsoi ensin Zidane kummissaan ja seurasi sitten pojan katsetta. "Ne ovat vain silmiä", tyttö totesi.

"Vain silmiä? Melko rohkeaa sinulta", Zidane totesi. Garnet astui teleportin päälle vastaamatta, ja nuorukainen seurasi nopeasti perässä. Hän ei aikonut olla pelkuri, jos kerran Garnetkaan ei ollut.

"Kuule... Dagger?" Zidane sanoi yhtäkkiä.

"Niin?"

"Tuota... siitä, mitä tapahtui aiemmin..." nuorukainen mutisi nyt jokseenkin vaivautuneena.

"Mitä siitä, Zidane?"

"Äh, minusta tuntuu, että minua tuijotetaan!"

"Sano nyt vaan!" Garnet tuhahti hieman kärsimättömästi. "Meidän täytyy pitää kiirettä."

"No... se, kun sinä tulit pelastamaan minua... ja se, mitä sanoit. Se teki minut todella iloiseksi", Zidane yritti selostaa tuntemuksiaan. Hän ei saanut sanottua aivan sitä, mitä tarkoitti.

Garnet kuitenkin näytti aavistavan jotain, sillä hän katsoi Zidaneä hymyillen pehmeästi.

"Zidane..." tyttö sanoi hiljaa.

"Kuinka voisin sanoa tämän... ööh..." Zidane mutisi edelleen. Hän avasi juuri suunsa jatkaakseen, mutta silloin teleportti alkoi juuri toimia, eikä Garnet saanut tietää, mitä Zidane oikeastaan oli aikeissa kertoa hänelle.

Eiko yritti saada muita kiirehtimään, vaikka oli itsekkin melko voipunut. Hän oli sen verran väsynyt, ettei jaksanut edes käyttää parantavaa magiaa auttaakseen toisia.

"Pitäkää kiirettä. Koko paikka varmaan romahtaa pian!" pikkutyttö huudahti ja kulki eteenpäin niin nopeasti kuin vain jaksoi. Muut kävelivät hänen perässään, mutta Quina tuntui jäävän koko ajan enemmän jälkeen toisista.

"Minä ei löytää hyvää ruokaa Terrasta... ehkä minä syödä tuon silmämunan..." Quina pohdiskeli ääneen ja jäi tuijottamaan seinustassa olevaa kellertävää silmää.

"Pidä kiirettä, Quina, tai joudumme jättämään sinut!" Freya ärähti kärsimättömästi ja kävi kiskaisemassa maagin mukaansa.

"Minä iloinen me lähteä. Ei hyvää ruokaa", Quina sanoi ja lähti taas taapertamaan eteenpäin. Hän olisi kyllä tarvinnut vaikkapa kunnan annoksen sammakoita, sillä hänen olonsa oli hyvin, hyvin väsynyt.

Matka ilmalaivalle oli pidempi kuin kukaan heistä oli kuvitellut, tai sitten he olivat vain sen verran huonossa kunnossa. Joka tapauksessa joukko lopulta saavutti aluksen. Kun he olivat päässeet sen sisälle, kukaan heistä ei voinut olla hämmästelemättä sen kokoa.

Cidin rakentamat ilmalaivat olivat suurimpia, mitä Gaialla oli koskaan nähty, mutta Invincible oli vielä paljon suurempi. Se tuntui suorastaan jättimäiseltä.

"Voi elämä, se on ihan käsittämättömän kokoinen", Eiko totesi seisoessaan ruumassa.

"Otaen huomioon tällä hetkisen sijaintimme, uskoisin, että ohjaussilta on tuolla päin", Steiner sanoi viittoen eteenpäin. Kukaan ei esittänyt vastakkaista mielipidettä, joten kaikki lähtivät suosiolla ritarin osoittamaan suuntaan.

"Hei, odottakaas nyt hetki!" Freya huudahti samassa. "Missä Quina on?" Hän oli vain vähän aikaa sitten päästänyt irti maagin hihasta, ja nyt tämä oli taas kadoksissa.

"Argh, onko hän taas myöhässä?" Eiko ärsyyntyi.

Samassa kuitenkin jonkin matkan päässä joukosta teleportti alkoi vilkkua, ja vain hetkeä myöhemmin Quina ilmestyi sen päälle.

"Houhouhou, saapua! Minä tulla portilla laivan pohjalta sisälle", Quina ilmoitti.

"Mitä edes teit laivan alla alunperinkään?" Vivi kysyi.

"Puhukaa siitä myöhemmin! Meidän täytyy saada tämä laiva liikkeelle!" Freya kuitenkin huomautti ja lähti johtamaan joukkoa uudestaan suuntaan, jonne Steiner oli aiemmin osoittanut.

Zidane ja Garnet olivat hajaantuneet eri suuntiin Bran Baliin. Zidane oli jo toimittanut jokaisen vastaan tulleen genomien kaupungin portille, mutta hän oli nähnyt yhden tytön menevän laboratorioon. Hän olisi voinut vaikka vanhoja, että kyseessä oli sama tyttö, jonka kanssa hän oli puhunut aiemmin.

Kun nuorukainen sitten itse ryntäsi tytön perässä alas portaita, hänen epäilyksensä osuivat oikeaan.

"Mitä sinä vielä täällä teet? Meidän täytyy evakoida!" Zidane huudahti tytölle, kun näki tämän pysähtyneen keskelle huonetta pohtivan näköisenä.

"Mitä järkeä siinä on? He ovat vain tyhjiä astioita", tyttö kuitenkin sanoi.

"Lopeta tuo! Uskotko muka oikeasti siihen, mitä juuri sanoit?" Zidane tivasi.

"Toisin kuin heille, Garland antoi minulle sielun, jotta voisin tarvittaessa korvata sinut tai Kujan", tyttö uskoutui Zidanelle, veljelleen. "Nyt Garland on kuitenkin kuollut, ja Terra tuhoutuu hetkenä minä hyvänsä. Mitä järkeä tässä siis on?"

"Kysyin itseltäni ihan samaa..." Zidane myönsi viimein.

"Keksitkö vastauksen?"

"En, mutta ehkä pitääkin vain yrittää. Se voi olla vaikeaa, mutta minulla on ystäväni. Siksi siitä ei tule liian raskasta", Zidane vastasi ja katseli tyttöä tarkasti. "Mikä sinun nimesi on?"

"Mitä?" tyttö kysyi kuin ei olisi ymmärtänyt kysymystä.

"Garland antoi sinulle nimen, eikö niin?"

"Nimeni on... Mikoto", tyttö vastasi. Hän näytti hyvin hämmästyneeltä. Itse asiassa hänestä tuntui, että oman nimen mainitseminen antoi elämälle enemmän merkitystä kuin sillä oli tähän mennessä ollut.

"Mikoto", Zidane toisti. "Se on kiva nimi. Monet tulevat kutsumaan sinua siten jatkossa.

Vastaukset sinun kuitenkin täytyy löytää itse. Se voi olla vaikeaa, mutta selviät siitä kyllä.

Lähdetään uuteen maailmaan, Mikoto. Tulet pitämään siitä!"

Zidane tarttui siskoaan kädestä ja lähti kuljettamaan tätä pois maanalaisesta laboratoriosta. Hän ei vielääkään pitänyt Terrasta, mutta toisaalta hän oli löytänyt kotinsa ja perheensä. He eivät ehkä olleet sellaisia kuin hän olisi toivonut, mutta kukapa muukaan oli elämässä saanut unelmaperheen. Zidane päätti yrittää elää juuri sen perheen kanssa, mikä hänelle oli annettu. Mikotosta tulisi ihan oikeasti hänen siskonsa, mutta Kujan hän unohtaisi. Kuja ei ollut hänelle veli.

Kun Zidane ja Mikoto saapuivat kaupungin porteilla, Garnet ohjasi juuri viimeisiä genomeja sisään. Nuorukainen kiihdytti vauhtia ja veti Mikoton mukanaan alukseen.

"Anteeksi, että jouduitte odottamaan", Zidane sanoi Freyalle, joka neuvoi, minne sisään astelevat genomit voisivat mennä.

Freya tyytyi ainoastaan nyökkäämään nuorukaiselle. Hän opasti viimeisetkin genomit sopiville istumapaikoille ja huusi sitten ohjaussillalle.

"Kaikki ovat kyydissä. Lähdetään välittömästi!"

Ilmalaivan ovet sulkeutuivat, ja ruumassa tuli hämärää. Koneet mylvivät, kun laiva kohosi hitaasti ilmaan. Ohjaussillalta saattoi nähdä, kuinka Bran Balissa ja koko Terrassa räjähteli joka puolella. Tuo outo maailma tuhoutui täysin. Taivaalla kuitenkin hohteli kierteinen portaali, ja sitä kohti joukko nyt ohjasi ilmalaivaa.

Valtava räjähdys antoi Invinciblelle lisää vauhtia, ja se syöksyi portaalin lävitse kohti kirkasta taivasta Terran kadotessa lopullisesti.

"Me taisimme tehdä sen..." Zidane sanoi, kun ilmalaivan meno tasaantui.

"Kyllä, me onnistuimme pakenemaan Terrasta, mutta..." Freya sanoi mielteliäästi ja lähti kulkemaan ruumasta nousevia portaita pitkin ylätasanteelle, josta pääsi ohjaussillalle.

"Mikä hätänä?" Zidane kysyi seuratessaan Garnetin kanssa rottanaista.

"Puhuin Amarantin kanssa aiemmin", Freya vastasi.

"Tämä tuskin oli kaiken loppu, vai mitä?" tasanteella seisova Amarant sanoi Zidanelle.

"Tarkoitatko nyt Kujaa?" Zidane kysyi.

"Uskotko todella, että hän katosi Terran mukana?" Amarant hymähti itsetietoisesti.

"Minä en usko, että edes hänen voimillaan voi selvitä tuosta hävityksestä vahingoittumattomana", Freya ilmaisi oman mielipiteensä asiasta.

"Mitä luulet, Zidane? Mitä Kuja tekee seuraavaksi?" Amarant tivasi kuitenkin. Hän uskoi vakaasti, että Kuja oli todellakin paennut. Hän oli täysin vakuuttunut, ettei mies välttämättä ollut edes vahingoittunut, vaikkei Freya häntä uskonutkaan.

Zidane pohti asiaa hetken hiljaa. Hän oli samaa mieltä kuin Amarant. Olisi ollut aivan liian helppoa, jos Kuja olisi tuhoutunut Terran mukana.

"Luultavasti hän yrittää tuhota Gaian", nuorukainen vastasi.

"Miten muka?" Freya kysyi.

"Garland sanoi jotakin", Zidane kertoi, "puusta, joka palvelee porttina sieluille Gaian ja Terran välillä."

"Sen täytyy olla..." Amarant mutisi.

"Kyllä, se on lifa", Zidane sanoi, ennen kuin rastapää ehti lopettaa lausettaan.

Keskustelu ei ehtinyt kuitenkaan edetä pidemmälle, sillä Steiner ryntäsi ohjaussillalta tasanteelle.

"Teidän kaikkien pitää tulla katsomaan!" ritari huomautti.

"Mikset voi vain kertoa, mikä nyt on?" Zidane ehdotti. Hän halusi käydä keskustelun loppuun Amarantin kanssa.

"Käy nopeammin, jos nyt vain tullette sillalle ja näette itse", Steiner totesi ja palasi takaisin.

Muut vilkaisivat toisiinsa, mutta päättivät sitten seurata ritaria, sillä tämä olisi varmasti palannut pian uudestaan hakemaan heitä. Nelikko siirti ohjaussillalle ja tuli katsomaan ikkunoista ulos. Aurinko paistoi säteilevästi, mutta heidän alapuolellaan oli niin paksu pilvimassa, että maata tuskin näki.

"Mitä nyt? Näen pelkkiä pilviä", Freya totesi kummissaan. Oliko pilvissä nyt sitten jotain kovinkin kummallista?

"Ne eivät ole normaaleja pilviä..." Garnet huomautti tuijotettuaan hetken ulos.

"Miten niin?" Zidane hämmästeli. "Laskeudutaan vähän alemmas ja katsotaan tarkemmin."

"Etkö huomaa? Emme ole kovinkaan korkealla, mutta emme silti näe tämän enempää", Steiner kuitenkin sanoi.

"Mistä sitten voi olla..." Zidane jupisi.

"Se on usvaa. Sitä tavaraa, mistä mustat maagit on tehty... ja joka peitti ennen Usvamannerta", Vivi huomautti. Hän oli tiennyt asian heti, kun oli nähnyt pilvet.

"Nyt se peittää koko Gaiaa..." Garnet sanoi peloissaan. Nyt oli täysin selvää, ettei taistelu ollut vielä ohitse. Jotain vieläkin pahempaa kuin, mitä he olivat jo nähneet, oli edessäpäin.

LUKU XIII

MEMORIA – MAAILMAN MUISTOT

Vivi seisoskeli Mustien maagien kylän hautausmaalla yhdessä herra 288:n kanssa. He olivat olleet pitkään hiljaa, mutta viimein pieni maagi puhui toiselle.

”Kiitos. He vaikuttivat aluksi niin epävarmoilta, mutta uskoisin heidän tulevan toimeen oikein hyvin”, Vivi sanoi.

”Ei tarvitse kiittää. Olet tehnyt meille suuren palveluksen”, herra 288 kuitenkin huomautti.

”Ei se mitään ollut”, Vivi sanoi ja heilautti kättään. Hän tunsu itsensä vaivautuneeksi aina, kun joku kiitteli häntä. ”Nyt kaikki kuitenkin sujuu varmasti hyvin.”

Sen sanottuaan Vivi hyvästeli herra 288:n ja lähti katsomaan, miten elämä muualla kylässä sillä hetkellä sujui. Juuri samaan aikaan Zidane kuitenkin asteli hautausmaalle ja meni keskustelemaan suuremman mustan maagin kanssa.

”Teille siis sopii, että he jäävät tänne?” nuorukainen varmisti. Hän oli kysynyt samaa muiltakin mustilta maageilta.

”Tietenkin”, herra 288 vastasi ja kääntyi katsomaan Zidane keltaisilla silmillään. ”Koko juttu taisi olla Vivin ajatus?”

”Jep, hän halusi, että genomit aloittavat uuden elämänsä täällä”, Zidane myönsi.

Herra 288 nyökkäsi. ”Me olemme hyvin samanlaisia kuin he. Ehkäpä me voimme ymmärtää heitä, ja he saattavat avautua meille.”

”Niin, mutta Vivi sanoi myös...” Zidane huomautti ja jäi hetkeksi miettimään, mitä Vivi oli tarkalleen ottaen sanonut. ”Hän sanoi, että jos te tulette toimeen genomien kanssa, niin ehkä ihmiset ja mustat maagit voivat jonain päivänä elää rinta rinnan.”

”Niin kuin sinä ja Vivi”, herra 288 sanoi ja hymyili silmillään.

”No, en kyllä oikeastaan edes ymmärtänyt häntä aiemmin...” Zidane mutisi.

Maagi hymähti ja kääntyi taas tuijottamaan hautoja, kuten hänellä usein oli tapana. ”Me pidämme hyvää huolta heistä. Teidän ystäväne ovat meidän ystäviämme.”

”Kiitos”, Zidane sanoi ja poistui paikalta. Hän ymmärsi selvästi, että keskustelu oli siltä osin lopussa.

Vivi oli todellakin ehdottanut, että genomit voisi tuoda Mustien maagien kylään. Hän ei uskonut siihen, että kummatkaan rodut olisivat olleet sieluttomia, mutta samalla tavalla eksyksissä he

olivat. Siksi Vivistä tuntuikin, että genomit ja mustat maagit tulisivat varmasti hyvin toimeen ja voisivat myös oppia toisiltaan paljon.

Pikkumaagi istahti erään talon portaille tyytyväisenä. Nyt hänestä tuntui, että jotain oli ainakin tullut tehtyä oikein. Edessä olisi vielä varmasti paljon asioita, joita hän saisi pohtia lopun ikäänsä, mutta sillä hetkellä Vivi tunsu itsensä onnelliseksi.

Eiko oli juuri vienyt erään genomeista chocobosuojalle, missä herra 33 hoiteli iloisena suojattiaan.

"Onko tuo hirviö?" genomi kysyi Eikolta osoittaen pikkuista chocoboa.

"Se on chocobo, eikä hirviö", herra 33 korjasi välittömästi. "Sen nimi on Bobby Corwen."

"Oj, sinä annoit sille nimen!" Eiko huudahti ilahtuneena.

"Niin, Bobby Corwen. Eikö olekin hyvä nimi?" herra 33 totesi ylpeänä kuin chocobo olisi ollut hänen oma lapsensa.

"Kuulostaa hyvältä. Vai että Bobby Corwen..." Eiko sanoi.

Samassa Bobby astui lähemmäs genomia ja kallisti päätään tutkivasti. "Kweh!" se sanoi ja siirtyi vielä hieman lähemmäs. Genomi perääntyi välittömästi hitusen pelokkaana.

"Luulen, että Bobby Corwen pitää sinusta", herra 33 sanoi genomille.

"Eihän se pure?" genomi varmisti.

"No ei! Sehän on vain vauva-chocobo."

Genomi ei selvästikään vakuuttunut herra 33:n sanoista, koska hän pinkaisi pois paikalta.

Bobby ilmeisesti piti hänen käytöstään hauskana leikkinä, sillä se juoksi saman tien genomien perään.

"Ei, Bobby Corwen, älä mene!" herra 33 huusi, mutta liian myöhään. Hän katsoi avuttomana Eikoa. "Huh, minusta tuntuu, että Bobby Corwen tosiaan pitää uudesta ystävästämme."

"Etkö voisi kutsua sitä vain etunimellä...?" Eiko jupisi ja suuntasi genomien ja chocobon perään.

Myös Quina oli seuraamassa erään genomien kotiutumista uuteen paikkaan. Hän oli vienyt suojattinsa erääseen kylän kaupoista. Nyt genomi tutkiskeli tiskillä olevia tavaroita kummissaan.

"Miksi nämä esineet ovat esillä?" genomi kysyi tiskin takana seisovalta maagilta, jonka rintakyltissä luki numero 163.

"Asiakkaita varten luulisin..." herra 163 vastasi hämillään. Kukaan ei ollut koskaan kyseenalaistanut hänen kauppansa toimintatapoja.

"Mitä ovat asiakkaat?" genomi halusi tietää.

"No, he tuovat rahaa ja sitten he ojentavat rahan myyjälle ja saavat..." herra 163 alkoi selittää.

"Mitä on raha?" genomi kuitenkin pisti väliin.

"Raha on... ööh..." herra 163 meni aivan vaikeaksi.

"Miksi välittää pikkujutuista?" Quina kysyi. "Maailma yksinkertainen paikka. Maailmassa olla vain kaksi asiaa: asiat, jotka void syödä, ja asiat, joita ei voida syödä."

Genomi ja musta maagi eivät kumpikaan enää sanoneet mitään. He vain tuijottivat Quinaa kumpikin yhtä ihmeissään. Siinä oli kerrassaan yksinkertainen ajattelutapa... mutta pötkisikö sillä kovinkaan pitkälle?

Kaupan ulkopuolella Amarant nojaili seinään ja seurasi erään mustan maagin ja genomien keskustelua läheisellä sillalla.

"Pysyykö vesi koskaan paikoillaan?" genomi kysyi tuijottaen alas.

"Vesi virtaa, eikö niin?" musta maagi puolestaan sanoi.

"Bran Balin vesi oli aina paikoillaan", genomi kertoi.

"Hei, tiesitkö muuten, että aikakin virtaa ihan samalla tavalla kuin vesi?" maagi totesi siihen.

"Joten vesi ja aika molemmat virtaavat Gaialla?" genomi varmisti maagilta.

Freya asteli Amarantin luokse ja jäi itsekä katselamaan kaksikkoa. Hetken kuluttua hän vilkaisi miestä ja sanoi: "Näyttää siltä, että heillä on alkanut ihan hyvin."

"Pah, tämä on kuin katsoisi lasten leikkivän", Amarant tuhahti, vaikka näyttikin ihan hyväntuuliselta.

"Ei se ole heidän vikansa. He ovat vasta aloittaneet elämänsä", Freya huomautti.

"Vaan voiko menetettyä aikaa korvata?" Amarant sanoi pisteliäästi. Toki hänkin halusi uskoa, että kaikki kääntyisi nyt parhain päin, mutta hän oli nähnyt monesti, ettei niin kuitenkaan käynyt.

"En tiedä, mutta on vain yksi asia, minkä voimme tehdä heidän hyväkseen", Freya totesi.

"No niinpä tietenkin."

"Meidän täytyy suojella heitä jokaiselta, joka yrittää viedä heiltä jäljellä olevan ajan."

Amarant oli hetken hiljaa, mutta nyökkäsi sitten. Hän oli itse turmellut osan omasta ajastaan, mutta genomit olivat syyttömiä siihen, että olivat menettäneet suuren osan elämästään. Hän todellakin halusi suojella tuota porukkaa, vaikkei hän koskaan aiemmin ollut välittänyt siitä, mitä muille tapahtui.

Samoihin aikoihin Garnet ja Steiner seisoskelivat kylän portilla kaikessa rauhassa. Garnet oli vaipunut ajatuksiinsa. Nyt kun hän oli nähnyt, että genomit sopeutuivat kylään, hänen mielessään olivat jo täysin toiset asiat. Hän pohti, mitä Kujan suhteen pitäisi tehdä ja miten hänen tulisi myöhemmin hallita valtakuntaansa. Niin moni asia tuntui olevan vielä auki. Myös usvan paluu häiritsi häntä melko paljon.

"Prinsessa, tätäkö te todella haluatte?" Steiner kysyi odotettuaan pitkään, että Garnet sanoisi jotain. Tyttö nosti katseensa ja katsoi ritaria kysyvästi.

"Hmmm, mistä sinä puhut?"

"Kujan on täytynyt tehdä jotain lifalla saadakseen joka paikan peittymään usvaan. Eikö teistä olisi hyvä ajatus konsultoida hallitsija Cidiä ennen viimeistä taistelua?" Steiner kysyi.

"Kuja todennäköisesti suunnittelee tuhoavansa Gaian. Jos menen nyt Lindblumiin ja kerron siitä hallitsijalle, tieto saattaa aiheuttaa paniikin. Olen varma, että kaikki ovat jo peloissaan usvan takaisin ilmestymisestä. Tarvitsen Cid-setää suojelemaan Lindblumia."

"Todellakin. Meidän täytyy siis voittaa vihollinen omin voimin", Steiner sanoi ja nyökkäsi reippaasti. Garnetista oli tulossa todellinen hallitsija. Jos Steinerilta kysyttiin, hänestä Garnet oli jo aivan yhtä viisas kuin isänsä.

Zidane ilmestyi samassa paikalle. "Oletteko te valmiina? Sanoin muille, että tulisivat pian ilmalaivalle..."

"Olemme. Mennään vain", Garnet sanoi ja suuntasi saman tien askeleensa ulos kylästä. Tuttu ääni kuitenkin pysäytti hänet.

"Teillä ei ole mitään mahdollisuuksia!"

Mikoto tuli portille ja pysähtyi kädet puuhkassa tuijottamaan kolmikkoa tiukasti. "Te näitte Kujan voimat. Hän tuhosi kokonaisen maailman yksinään. Teidän mahdollisuutenne eivät ole edes yksi miljoonasta. Te kuulette kaikki."

"Vau, tuo tyttö tietää monia vaikeita sanoja!" lähistöllä seisoskellut musta maagi huomautti.

"Eikö tiedäkin?" Zidane sanoi hymyillen maagille ja vilkaisi sitten Mikotoa. "Hän on hieman kyyninen, mutta pitääkää hyvää huolta siitä huolimatta." Maagi nyökkäsi nuorukaiselle, joka jatkoi: "Hänen nimensä on Mikoto, hän on tavallaan pikkusiskoni."

"Mi-?" Mikoto huudahti hämmästyneenä.

"Mikoto, kuuntele nyt kerrankin isoveljeäsi ja hanki itsellesi ystäviä!" Zidane sanoi tytölle tiukasti, mutta nauroi kuitenkin päälle. Nauru kevensi hetkeksi hänen oloaan, mutta pelko siitä, että Mikoto olisi oikeassa puristi kuitenkin hänen vatsaansa.

”K-kuinka typerää”, Mikoto tuhahti.

”Me saatamme olla epätoivoisia hyönteisiä Kujan mielestä, mutta näytämme hänelle, kuinka vahvoja voimme olla”, Zidane sanoi ja taputti Mikotoa olalle. Hän ei halunnut huolestuttaa siskoaan yhtään enempää. Tosin Mikoto vaikutti välillä niin kylmältä, ettei mikään voisi huolestuttaa häntä.

”Jopa kärpänen elää yhden päivän”, Steiner sanoi reippaasti.

”Zidane ei tainnut tarkoittaa aivan sitä...” Garnet kuiskasi ritarille avuliaasti.

”Lähdetään nyt. Emme anna Kujan voittaa!” Zidane sanoi.

Niinpä nuo kaikki kolme marssivat ulos kylästä. Hyvin pian heidän perässään muutkin tulivat ilmalaivalle. Toiveikkaina, mutta yhtä aikaa pelokkaina he lähtivät matkaan kohti lifa-puuta. Kukaan heistä ei tarkalleen tiennyt, mitä he tällä kertaa kohtaisivat tuossa paikassa, mutta siitä he olivat varmoja, että tulevat tapahtumat jokainen heistä muistaisi lopun elämäänsä...olipa se sitten pitkä tai lyhyt.

lifalle ei ollut pitkä matka, joten joukko saapuikin puun luokse pian. Puun yläpuolella hohteli violetti pallo, jonka reunoista näytti lähtevän kipunoita. Jokainen tiesi varmasti, että siinä oli heidän määränpäänsä.

He ohjasivat Invinciblen kohti palloa. Hetkeksi maailma tuntui muuttuvan mustavalkoiseksi ja venyvän muodottomaksi, mutta sitten kaikki muuttui jälleen normaaliksi, lukuun ottamatta sitä, että he lensivät nyt eteenpäin täysin violetilla taivaalla ja heitä kohti syöksyi lauma lohikäärmeitä.

”Ne hyökkäävät!” Zidane huudahti.

Nuorukaisen pelko oli kuitenkin ennenaikainen. Ensimmäinen lohikäärmeistä räjähti kappaleiksi, ja sitten yhä useampi niistä joutui pommituksen kohteiksi. Zidane ryntäsi Invinciblen sivuikkunoille katsomaan. Myös Garnet ja Steiner tulivat hänen perässään.

Ilmalaivan oikealla puolella lohikäärmeitä tulitti Hilda Garde 3. Cid oli ilmeisesti tullut heidän avukseen... mutta miten? Oliko hallitsija vain lähtenyt tutkimaan uuden usvan alkuperää vai oliko tämä jotenkin mystisesti saanut vihiä tapahtumista?

Zidane virnisti tyytyväisesti ja siirtyi sitten Garnetin ja Steinerin kanssa vasemman puoleisille ikkunoille. Siellä puolestaan Red Rose tulitti omaa lohikäärmejoukkoaan.

"Red Rose! Voisiko se olla Beatrixin ansiota?" Zidane huudahti innoissaan. "Aikamoiseen naiseen sinäkin rakastuit, ruosteläjä."

"Paraskin puhumaan!" Steiner ärähti, mutta punastui selvästi kypäränsä alla.

Garnet katsoi ensin Zidaneä ja sitten Steineria. Hänen vatsassaan muljahteli, eikä se tällä kertaa johtunut kuolemanpelosta.

"Mistä sinä puhut?" hän kysyi Steinerilta.

Steiner kuitenkin liukeni paikalta hyvin nopeasti, ja Zidanekin lähti tarkistamaan, että kaikki oli kunnossa. Lohikäärmeet vähenivät hyvää vauhtia, joten pian heidän pitäisi päästä sinne, minne ikinä tuon pallon kautta sitten pääsikin.

Garnet jäi tuijottamaan miesten perään tietämättömänä, mistä oli kyse. Hän oli jo jonkin aikaa aavistanut, että Steinerilla ja Beatrixilla oli jonkinlaista vispilän kauppaa keskenään, mutta miten Zidane liittyi siihen. Oliko Zidane rakastunut myös Beatrixiin vai mitä Steiner oikein oli tarkoittanut?

Kuningatar ei ehtinyt kuitenkaan pohtimaan asiaa kovin kauan, sillä Invincible saavutti pallon keskustan. Hilda Garde 3 ja Red Rose olivat kadonneet näkyvistä, ja he leijuivat nyt omituisen linnan edustalla. Linna näytti olevan ilmassa, mutta sen etuovelta lähti kivinen polku, joka päättyi tyhjyyteen.

Joukko ryhtyi miettimään, miten he oikein pääsisivät tuohon linnaan. Quina kuitenkin ratkaisi ongelman huomauttamalla, että oli tullut laivan pohjan kautta sisään aiemmin. Hän kertoi teleportista, jolla pääsi ruumaan. Niinpä ilmalaiva ohjattiin aivan linnalle vievän polun yläpuolelle ja sitten jokainen yksitellen astui teleportille.

Koko joukko oli kerääntynyt kapealle ja kiemuraiselle polulle, joka päättyi suuren linnan etuoville. Kukaan ei tuntenut oloaan erityisen mukavaksi, mutta Zidane näytti kuitenkin kaikista kalpeimmalta.

"Mikä tämä paikka oikein on?" nuorukainen kysyi ääni vavisten.

"Mikä on hätänä, Zidane?" Vivi kysyi ja katsoi Zidaneä huolestuneena. Hän oli heidän yhteisen seikkailunsa aikana oppinut luottamaan nuorukaiseen, ja juuri siksi Zidanen viime aikainen outo käytös, pelotti pientä maagia.

"Kutsuiko joku minua äsken nimeltä?" Zidane varmisteli ja katsoi jokaista vuoron perään. Kaikki pudistelivat päätään.

"Ei", Garnet sanoi viimein.

"Outoa..." Zidane mutisi.

"Ehkä sinä vain luulit kuulleesi jotain", Freya ehdotti ja taputti nuorukaista rohkaisevasti hartialle.

"Enpä usko", Zidane kuitenkin sanoi.

Nuorukainen kohautti olkapäitään ja lähti kulkemaan polkua eteenpäin muiden seurattessa hänen perässään. Hetken kuluttua Zidane kuitenkin pysähtyi ja katsoi toisiin pelästyneenä.

"Kuulitteko te tuon?"

"Minä en ainakaan kuullut mitään", Steiner sanoi. Häinkin alkoi jo huolestua Zidanen käytöksestä.

"Zidane, kuuletko minua?"

"Garland!" Zidane huudahti samassa. Nyt hän tunnisti äänen, jonka oli jo aiemmin kuullut kutsuvan häntä nimeltä.

"Puhun vain sinulle", Garlandin ääni vastasi.

"Garland, mikä tämä paikka on?" Zidane kysyi. Hän rauhoittui hieman, kun tiesi, kuka puhuja oli ja etteivät muut voineetkaan kuulla tämän ääntä.

"Memoria... paikka, jonne muistot kokoontuvat", Garland vastasi.

"Muistot?" Zidane kummasteli. Sikäli kun hän tiesi, muistot olivat vain ihmisten mielissä, eivätkä ne olleet mitään kiinteää, minkä voisi kerätä yhteen paikkaan.

"Kyllä, teidän muistonne ovat koonneet tämän paikan", Garlandin ääni selosti. "Täällä tulet näkemään totuuden. Sinulla ei ole valinnanvaraa. Astuhan nyt sisälle..."

"Mistä hitosta sinä puhut?!" Zidane huudahti, mutta ei saanut enää vastausta.

Nuorukainen seisoi paikallaan mietteissään. Hän ei kyennyt ymmärtämään, mistä oli kyse. Hän tunsi yhtä aikaa pelkoa tulevasta ja halua ottaa selvää tuosta oudosta linnasta, joka seisoi hänen edessään.

"Zidane, mikä nyt on?" Eiko keskeytti nuorukaisen mietinnän. Zidane kääntyi katsomaan huolestunutta pikkutyttöä silmiin.

"Te kaikki kuulitte minun puhuvan, eikö niin?" Zidane sanoi ja vilkaisi nyt kaikkia. Jokainen nyökkäsi hänelle. "Vaikuttaa siltä, että minä olin ainoa, joka kuuli hänet. Puhuin juuri Garlandille. Hän kertoi, että meidän muistomme ovat luoneet tämän paikan. En tajua, mistä helvetistä hän oikein puhuu... mutta minusta tuntuu, että meidän täytyy vain jatkaa matkaamme."

Zidane lähti jälleen johtamaan joukkoa. Muut seurasivat hieman epäröiden hänen perässään. Kukaan ei lausunut ajatuksiaan ääneen, mutta jokainen heistä epäili nuorukaisen tarinaa. He pelkäsivät, että Zidane saattaisi seota uudestaan ja tehdä jälleen jotain päätöntä. Silti heidän oli pakko jatkaa matkaansa Memoriaan. Muuta tietä ei ollut, mikäli he aikoivat voittaa Kujan lopullisesti ja päästä eroon usvasta.

Memoria-linnan ovet avautuivat itsestään, kun he saapuivat niiden luokse. Joukko asteli sisään eteisaulaan, josta lähti portaikko ylempiin kerroksiin. Kuin yhteisestä päätöksestä he lähtivät nousemaan noita portaita pitkin ylös.

Joukkio päätyi pienelle tasanteelle, josta johti ovi eteenpäin. Oven oikealla puolella seisoivat hirviöpatsas, joka näytti pelottavan aidolta. Hetken jokainen kuvitteli mielessään, kuinka patsas heräisi henkiin, mutta he pääsivät kuitenkin turvallisesti sen ohitse seuraavaan huoneeseen.

Kaikki kulkivat vaitonaisina mitä kummallisimpien huoneiden halki. Jokin huone saattoi olla täynnä kelloja, jotka kävivät kaikki eri aikaa. Toisesta saattoi lähteä portaita, jotka eivät johtaneet minnekään. Jonkin aikaa harhailtuaan he kuitenkin saapuivat huoneeseen, joka todella kiinnitti heidän huomionsa.

Huoneessa oli valtava ikkuna. Tuon lasin takana he näkivät Alexandrian linnan täydellisessä loistossaan kuin Kuja ei olisi koskaan tuhonnutkaan sitä. Näky oli yhtä aikaa kaunis ja karmiva. ”Eikö tuo ole Alexandria?” Eiko vielä varmisti.

”Mitä linna tekee täällä?” Garnet puolestaan kummasteli.

Samassa kuva ikkunan takana järkkäsi. Bahamut ja Alexander taistelivat toisiaan vastaan, myös Invincible ilmestyi taivaalle. Kaikki muut, paitsi Quina, näkivät toisinnon Alexandriassa käydystä taistelusta. Lopulta linna näytti juuri samalta kuin todellisuudessaakin, pelkältä rauniolta.

”Mistä te oikein puhua? Minä ei nähdä mitään”, Quina sanoi, kun nuo kolme tuijottivat ikkunasta ulos kauhistuneina.

Zidane vilkaisi ikkunaa ja sitten Quinaa. Hän alkoi ymmärtää, miten Memoria toimi.

”Tietenkään sinä et näe mitään... Et ollut tuolloin mukamme. Tämä ei ole sinun muistosi”, nuorukainen sanoi.

”Aikoessaan kieltää minut Kuja yritti saada Alexanderin itselleen... 10 vuotta sitten tapahtunut onnettomuus aloitti kaiken”, Garlandin ääni kertoi Zidanelle salaperäisesti.

Hetken kaikki pohtivat, mitä heidän pitäisi tehdä, mutta koska kukaan ei keksinyt mitään järkevää ehdotusta, he päättivät yksinkertaisesti jatkaa eteenpäin. Zidane marssi ensimmäisenä seuraavaan huoneeseen.

Siellä satoi vettä rankasti, vaikkei sade kastellutkaan nuorukaista. Huoneessa oli silta, joka meni pienen joen ylitse. Zidane meni tuolle sillalle ja kurkisti alas. Hän näki nuoren tummahiuksisen naisen ja pienen tytön, joilla oli kummallakin sarvi otsassa lähtevän vesille, vaikka myrsky oli selvästi nousemassa.

"Hei, mitä te teette?" nuorukainen huusi, mutta kumpikaan ei tuntunut kuulevan häntä. "Teidän ei pitäisi mennä. Ettekö näe, että myrsky nousee? Te voitte hukkua!"

Muutkin tulivat Zidanen perässä huoneeseen. Garnet käveli nuorukaisen luokse.

"Dagger, minä näin juuri pienen tytön veneessä ja..." Zidane vilkaisi Garnetia ja sitten uudestaan sillalta alas. Naista ja tyttöä ei näkynyt enää missään. "... tai ehkä minä sitten vain kuvittelin. Sen on kyllä pakko olla niin, koska se tapahtuma ei missään nimessä ollut minun muistoni."

Garnet järkyttyi Zidanen sanoista. Nuorukainen oli oikeassa siinä, että kyseessä ei ollut hänen muistonsa, sillä muisto oli Garnetin. Kuitenkin tyttö oli käsittänyt, ettei kenenkään pitäisi Memoriassa nähdä muita kuin omia muistojaan. Miksi siis Zidane oli nähnyt hänen muistonsa? Liittyikö Zidane tähän paikkaan jollain tavoin enemmän kuin he muut?

"Kuule, Zidane", Garnet sanoi.

"No?"

"Et sinä kuvitellut."

"Sinäkin näit siis sen?" Zidane kysyi. "Sehän tarkoittaa, että se pikkutyttö olit sinä."

Garnet nyökkäsi. Hän muisti nyt aivan selvästi sen, kun hän oli lähtenyt äitinsä kanssa vesille.

"Mutta miksi minä näin sinun muistosi?" Zidane kysyi nyt samaa, mitä Garnet oli vain hetkeä aiemmin pohtinut.

"En tiedä", Garnet vastasi rehellisesti.

Zidane nyökkäsi Garnetille ja kääntyi sitten katsomaan huoneen kattoa kohti. "Hei, Garland! Mitä on tekeillä? Kuuletko sinä minua?" hän huusi ylös sateeseen.

"Pelkäsin Gaian eidoloneja enemmän kuin mitään muuta... Siispä päätin hoidella summonerit, ennen kuin heistä tulisi minulle ongelma", Garlandin ääni vastasi.

Garnet halusi tietää, saiko Zidane mitään vastausta ja myös muut katsoivat nuorukaista odottavasti. Hieman epäröiden Zidane toisti Garlandin sanat. Steiner pui vihaisesti nyrkkiään, muttei sanonut mitään. Muutkin näyttivät hyvin synkältä. Garland oli ryöstänyt Garnetilta kokonaisen elämän oman pelkonsa tähden.

Lopulta joukko kuitenkin jatkoi matkaansa oudossa linnassa. Ei ollut mitään syytä pysähtyä nyt suremaan menneitä, sillä menneisyyttä he eivät voisi muuttaa, mutta tulevaisuudesta he voisivat tehdä paremman. Heidän vain täytyisi ensin löytää tiensä linnan läpi.

Seuraavasta huoneesta lähti portaikko. Korkealla sen yläpuolella kieppui mielipuolinen silmä pilvimassan keskellä.

”Mikä kumma tuo on...” Zidane jupisi.

”Tuo silmä... Se on sama, jonka näin silloin, kun olin myrskyn aikana äitini kanssa merellä”, Garnet sanoi pelokkaana. Kyseessä oli juuri se sama silmä, joka oli ryöstänyt häneltä melkein kaiken rakkaan.

”Zidane, se mitä juuri näet ei ole Garnetin muisto, vaan sinun”, Garlandin ääni tunkeutui Zidanen mieleen samalla hetkellä.

”Mitä? En muista olleeni merellä myrskyn aikana”, nuorukainen kuitenkin intti vastaan.

”Et vieläkään ymmärrä... No, saat kuitenkin kaiken selville tarpeeksi pian”, Garland hymähti.

”Mitä tarkoitat? Voiko muiden muistoista tulla osa omiani?” Zidane kysyi. Siinä Garland ainakin oli oikeassa, että kaikki miehen höpinät menivät yli Zidanen ymmärryksen. Memoria oli kerta kaikkiaan käsittämätön paikka. Sellaisen paikan ei olisi edes pitänyt olla olemassa.

”Kun hyväksyt kaiken, vastaus ilmestyy eteesi”, Garland sanoi salaperäiseen tapaansa.

”Valtaisa voima kutsuttiin Gaialle sotien aikakaudella... Gaialaiset eivät kuitenkaan olleet valmiita tulemaan ympäröidyiksi sellaisella voimalla. He olivat kauhuissaan ja pirstoivat jalokiven neljään osaa... ja rukoilivat, etteivät näkisi sitä enää koskaan.”

Joukko lähti kipuamaan portaita ylös samalla, kun Zidane jälleen kertoi muille, mitä Garland oli sanonut. Steiner kertoi kuulleen miehen mainitsemaasta jalokivestä, ja Garnet, Eiko sekä Freya nyökkäilivät. Historia oli myös heille tuttua. Joukko summonereja oli onnistunut valamaan taitonsa suureen kristalliin, mutta tuota jalokiveä oli käytetty väärin. Sitä oli käytetty sotimiseen ja muiden valtakuntien tuhoamiseen, vaikka summonerit olivat tarkoittaneet kiven ainoastaan suojelemiseen.

Valtavien tuhojen jälkeen Usvamantereen kolme valtakuntaa olivat yhteistoimin päättäneet hajottaa jalokiven. Yksi osa annettiin kunkin valtakunnan hallitsijalle, ja näin ne päättyivät

Cleyraan, Alexandriaan ja Lindblumiin. Viimeinen kivistä annettiin takaisin summonereille, jotka veivät sen Madain Sariin. Tällä varmistettiin, että jokainen valtakunta olisi yhtä vahva, eikä kukaan enää hyökkäisi toisiaan vastaan.

Seuraavassa huoneessa Zidane näki, kuinka katon rajassa kaksi planeettaa oli vähällä törmätä toisiinsa.

"Mitäs tämä on...?" nuorukainen ihmetteli ääneen. "Kaksi kuuta on törmäyskurssilla... tai ei, ne näyttävät enemmänkin planeetoilta. Miksi näky on niin tuttu?"

"Kuvassa Terra on yhdistymässä Gaiaan", Garlandin ääni alkoi jälleen kertoa. "Viisituhatta vuotta sitten Terra, jo vanhaksi käynyt planeetta, päätettiin yhdistää Gaiaan. Terran täytyi sulautua nuorempaan planeettaan selviytyäkseen. Kävi kuitenkin niin, että Gaialla oli jo elämää... ja siitä tarina alkaakin."

"Tosiaan, näin tämän jo Oielvertissa!" Zidane huudahti. Nyt hän muisti kaikki hologrammit, joita hän oli tovereineen hämmästellyt.

"Elämä Terralla oli tulossa päätökseensä", Garland jatkoi. "Meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin fuusioda planeetat, mutta valitettavasti teko tuhosi Terran syntyperäisen sivilisaation. Terra oli jo liian vanha yhteyttääkseen kaiken. Niinpä minä loin lifa-puun säädelläkseni sielujen tulvan takaisin Terraan."

Zidane nyökkäili itsekseen ja kertoi sitten jälleen Garlandin sanat muille. Oli selvää, että Gaian ja Terran taistelu oli alkanut jo paljon ennen kuin kukaan joukkion jäsenistä oli syntynyt, mutta näköjään heidän tehtäväkseen oli langennut lopettaa tuo taistelu. Totta kai Terran kohtalo oli surullinen, mutta jokaisen planeetan elämä tulee päätökseen jonain päivänä. Gaia oli kuitenkin vasta elämänsä alussa, eikä Terralla ollut oikeutta ryöstää sitä elämää.

Seuraava huone oli ehkä hämmästyttävän siihen asti. Se oli täynnä vettä ja lattiasta kasvoi merikasveja. Silti, kuten sade eräässä aiemmassa huoneessa, tämäkään vesi ei kastellut joukkoa. Aluksi muutamat heistä kakoivat kurkkuaan, eivätkä saaneet henkeä, mutta kun Zidane huomautti, että kaikki oli vain heidän kuvitelmaansa, eivätkä he todella olleet merenpohjassa. Muut huomasivat, että Zidane pystyi hengittämään aivan helposti, ja pian hekin ymmärsivät, millainen voima mielellä oli Memoriassa. Jos uskoit johonkin, siitä tuli todellisuutta.

"Gaia on siis joskus ollut yhtä suurta merta", Zidane sanoi muille, kun kaikki olivat rauhoittuneet, ja joukko saattoi lähteä kulkemaan merihuoneen halki.

"Mistä sinä tiedät?" Eiko kysyi nuorukaiselta.

”En osaa sanoa... Jostain syystä minä vain muistan sen”, Zidane sanoi kuulostaen hieman epävarmalta. ”En ollut edes syntynyt silloin. Koko jutussa ei ole mitään järkeä. Sitä paitsi synnyin Terralla, enkä Gaialla, joten kyse ei voi olla minun muistostani.”

”Minäkin muistan, että Gaia oli joskus veden peitossa”, Vivi huomautti.

”Minullakin on sellainen tunne”, Freya sanoi.

Kaikki muutkin olivat samaa mieltä. Kävellessään eteenpäin Zidane pohti asiaa. Ehkäpä kaikki olemassa oleva oli lähtöisin samasta paikasta. Voisi olla niin, että kaikella elävällä oli yhteiset muistot maailman menneisyydestä. Ehkä ne muistot vain eivät olleet tietoisia. Toisaalta Zidane ei voinut olla varma mistään. Hän saattoi vain keksiä hölmöjä selityksiä sille, ettei hän ymmärtänyt näkemäänsä.

Merihuone päättyi portaisiin. Joukkio nousi niitä ylös tasanteelle, josta avautui ikkuna avaruuteen. He näkivät suuren planeetan, joka oli yltä päältä tulella. Sen kuori näytti rakoilevan ja tuli tulevan planeetan sisäpuolelta.

”Onpa pahuksen iso tulipallo”, Zidane kommentoi.

”Voisiko se olla kuu?” Steiner puolestaan ehdotti.

”Näet juuri Gaian syntymän”, Garlandin ääni kuitenkin kertoi Zidanelle.

”Tuo on siis Gaia”, Zidane hämmästeli. Tulinen helvetti ei näyttänyt ollenkaan planeetalta, jonka hän niin hyvin tunsi.

”Niin, yli 5000 vuotta sitten...”

Zidane nyökkäsi vaitonaisena. Hän tuijotti hetken synnyintuskissaan painivaa planeettaa ja tarkasteli sitten huonetta. Sieltä lähtivät tikapuut, jotka näyttivät jatkuvan ikuisuuksiin.

”Minne nuo tikapuut johtavat?” nuorukainen kysyi sitten. Muut tuijottivat Zidanea. Heistä tuntui yhä omituiselta, että tämä kävi keskustelua, jonka toista osapuolta muut eivät kuulleet. Nyt he kuitenkin uskoivat jo Zidanen puhuvan totta.

”Tule itse katsomaan”, Garland vastasi. ”Terra saavutti hyvinvointinsa huipun noihin aikoihin. Ihmiset uskoivat, että heidän tulevaisuutensa oli turvattu. Viimein juuri tuo luulo johti Terran tuhoon. Näin ollen minut luotiin voittamaan ahdinkomme...”

Kun Garland ei suostunut sanomaan enää enempää, Zidane kohautti olkapäitään ja lähti kapuamaan tikapuita pitkin. Nopeasti muut seurasivat hänen esimerkkiään. Tikapuut tuntuivat jatkuvan ikuisesti. Vasta hyvin pitkän ajan kuluttua joukkio pääsi nousemaan tasanteelle. Tuota tasannetta ympäröi pimeys, jossa näkyi siellä täällä valopisteitä ja kieppuvia eri värisiä valolaikkuja.

"Eihän täällä ole mitään!" Zidane huudahti pettyneenä, kun näki tyhjyyden. "Tässäkö kaikki? Eikö ole enää mitään muuta?" He olivat matkanneet linnan halki vain päätyäkseen tyhjyyden luokse. Oliko koko matka ollut täysin turha?

"Tämä on avaruus", Garlandin ääni sanoi kuitenkin.

"Avaruus?" Zidane toisti. Kukaan ei ollut koskaan puhunut hänelle mistään sen nimisestä.

"Matkanne ei ole ohitse", Garland sanoi kuin olisi arvannut nuorukaisen ajatukset. "Älä pelkää. Astu vain eteenpäin ja pääset lähemmäs totuutta. Mene, Zidane."

"Helppohan sinun on sanoa", Zidane jupisi näkymättömissä olevalle miehelle.

Kukaan ei ollut halukas astumaan tasanteen reunalta tyhjyyteen. "Siellähän vain putoaa ikuisesti", Steiner sanoi kurkistettuaan alas. "Tai sitten päädymme takaisin huoneeseen ja murskaudumme lattialle."

"Mitä vaihtoehtoja meillä on?" Zidane kysyi epätoivoisesti. "Voimme aina palata takaisin, mutta silloin on olemassa vaara, että Kuja palaa ja yrittää tuhota Gaian. Meidän on pakko tehdä niin kuin Garland sanoi, jos haluamme pelastaa maailmamme."

Siihen ei kukaan voinut väittää vastaan. He olivat tulleet jo pitkälle oman henkensä kaupalla. He olivat kulkeneet merenpohjalla ilman hengitysvaikeuksia. Ehkä se selviäisivät tuosta tyhjyydestäkin. Ja jos he eivät selviäsi... no, jokainen heistä oli jo alunperinkin ollut valmis uhraamaan henkensä Gaian puolesta.

LUKU XIV

TOTUUS KAIKEN TAKANA

Pitkän ajan kuluttua joukkio viimein uskaltautui astumaan tasanteen reunan yli. He eivät lähteneet putoamaan alaspäin, vaan leijuivat tyhjyydessä. Pitäen toisistaan käsistä kiinni he lähtivät ikään kuin uimaan ketjussa eteenpäin.

Zidane oli jälleen joukon kärjessä. Hän näki edessään pienen valolaikun, joka hänen mielestään erosi jollain tavalla muista. Sitä kohti hän nyt suunnisti, sillä hän oli varma, että sinne päin hänen pitikin pyrkiä.

Aika katosi kokonaan, kun joukko pyrki eteenpäin. Avaruus tuntui kieppuvan ja kulkevan omaa tahtiaan heidän ympärillään. Tasanne oli jo kauan sitten kadonnut heidän näköpiiristään, eikä tuossa oudossa paikassa ollut mitään muuta kiintopistettä kuin Zidanen näkemä valolaikku. Kenelläkään ei ollut aavistusta siitä, olivatko he olleet tuossa paikassa minuutin, tunnin, viikon tai kenties jopa vuoden verran. Tuossa paikassa ei ollut mitään, ja silti heistä tuntui, että siellä oli kaikki, mitä ikinä saattoikin olla olemassa.

Lopulta Zidane saavutti valolaikkunsa. Hän tunsu imeytyvänsä sen sisään ja vetävän kaikki muut mukanaan. Avaruus jäi taakse ja nyt he seisoivat polulla, joka oli silkkaa kristallia. Itse asiassa kaikki heidän ympärillään näytti olevan tehty kristallista. Garnetille tuli väkisinkin mieleen kristallikorut, jotka roikkuivat hänen kaulassaan. Tyttö saattoi selvästi kuvitella, että juuri tältä näyttäisi kristallin sisällä.

”Olette saapuneet uuteen valtakuntaan. Tämän jälkeen ei ole enää maailmoja, ei avaruutta... Seuratkaa muistoanne, teidän alkuperäistä muistoanne ja astelkaa eteenpäin”, Garlandin ääni kertoi Zidanelle.

”Garland”, Zidane sanoi välittömästi, ”mikä oikeastaan on meidän muistomme? Miksi minä voin muistaa toisten ihmisten kokemuksia ja tapahtumia, jotka sattuivat ennen syntymääni?”

Zidane kuuli huokauksen mielessään, ennen kuin Garland alkoi selittää hänelle. ”Älä rajaa muistoja pelkästään yksilön syntymästä alkaneisiin kokemuksiin. Se on vain pintaa. Jokainen elämä, oli se sitten luonnollinen tai keinotekoinen, joka syntyy tähän maailmaan, tarvitsee vanhemman, ja vanhempi tarvitsee myös vanhemman. Elämä on yhdistynyt, toinen toiseensa. Jos jäljität elämän juuret, huomaat niiden johtavan yhteen lähteeseen. Samaa voi sanoa muistoista. Kaikki elämä koostuu älykkyydestä, joka pitää muistoja kokemusten tuolla puolen. Muisto ei ole eristetty ainoastaan yksilöön. Kyse on sukupolvien muistojen kasaumasta, joka

jatkaa kehittymistä. Voisi sanoa, että muistot ja kehitys kulkevat käsi kädessä. Kuitenkaan suurin osa elämänmuodoista ei ymmärrä muistojen todellista luonnetta... mikä selittää sen, ettei suurin osa muistoista risteä keskenään.”

Zidane oli pitkään hiljaa, mutta kukaan ei kysynyt häneltä, mitä nuorukainen oli juuri kuullut. Saattoi selvästi nähdä, että nuorukainen todella pohti nyt jotain, eikä kukaan halunnut häiritä häntä.

”... joten, mitä löydän, kun onnistun jäljittämään juuremme?” Zidane kysyi lopulta.

”Läsnäolon, joka hallitsee kaikkien muistojen ylitse... Kristallin”, Garland vastasi.

”Kristallin”, Zidane toisti. Hänestä tuntui koko ajan yhä enemmän, että hän oli eksyksissä maailmassa, jonka logiikkaa hän ei voinut mitenkään ymmärtää.

”Olette nyt omillanne”, Garland sanoi yhtäkkiä. ”Hoitele Kuja, Zidane, ja pidä itsestäsi huolta. Hyvästi.”

”Odota! Älä mene!” Zidane huusi. Niin paljon kuin hän vihasikin Garlandia, häntä pelotti jäädä yksin ilman miehen hengen... tai äänen, minkä lie, läsnäoloa.

”Vaikka minut luotiin vain yhtä tarkoitusta varten, en kadu sitä, että synnyin tähän maailmaan”, Garland sanoi vielä. Sitten hänen äänensä oli lopullisesti pois, eikä Zidane voinut enää tuntea miehen läsnäoloa, jonka hän nyt tajusi tunteneensa siitä asti, kun joukko oli astunut Memoriaan vievälle polulle.

Muut odottivat pitkään, ennen kuin uskalsivat sanoa mitään Zidanelle. Lopulta kuitenkin Garnet avasi suunsa ja kysyi, mitä oli tapahtunut. Zidane kokosi itsensä ja vastasi tytölle vasta sitten. Hän kertoi jälleen, mitä oli kuullut.

”Suoraan sanottuna en aivan täysin ymmärrä itsekään, mistä Garland puhui”, nuorukainen myönsi. Toiset nyökyttelivät myötätuntoisina.

”Luulen, että meidän täytyy vain kulkea eteenpäin. Muuten emme koskaan saa vastauksia”, Garnet sanoi sitten.

”Sitä paitsi nyt on myöhäistä kääntyä takaisin. Kunnon ritari ei koskaan luovuta taistelussa sen viime metreillä”, Steinerkin huomautti.

Koska kaikki olivat samaa mieltä, joukko jatkoi jälleen matkaansa. Kristallinen polku kiemurteli ympäriinsä niin, että välillä he jopa kulkivat päät alaspäin. Lopulta joukko kuitenkin saapui polun päähän. Nyt heidän edessään oli valkoinen portaali. Jokainen astui siitä vuorollaan, enää ei edes tarvinnut miettiä, jatkaisivatko he eteenpäin vai eivät.

Jälleen kerran joukko päätyi seisomaan tasanteelle, joka roikkui tyhjän päällä. Tällä kertaa tyhjyys ei kuitenkaan ollut mustaa avaruutta, vaan heidän alapuolellaan ja ympärillään kieppui

pilviä, joiden takana näkyi punainen taivas. Kauempana he näkivät sinisenä kimaltelevan pallon... ja Kujan leijumassa sen edessä. Mies oli yhtä trance-muodossaan, vaikka Terran tuhoutumisesta oli jo kulunut jonkin aikaa.

"Kuja!" Zidane huudahti. Garlandin sanoista huolimatta, hän ei kuitenkaan ollut varautunut siihen, että todella kohtaisi veljensä tässä oudossa paikassa. Koko ajatus oli tuntunut liian epätodelliselta... siitäkin huolimatta, että juuri Kujaa he olivat lähteneet jahtaamaan lifalle.

"Kuinka mukavaa, että saavuitte", Kuja sanoi ilahtuneella äänellä. "Tosin olette myöhässä. Katsokaa tarkasti. Eikö olekin kaunis?" mies kysyi ja viittoi takanaan kimaltavaan palloon. "Alkuperäinen kristalli. Täältä kaikki alkoi. Tämä on kaiken syntypaikka. Kun tuhoan sen, aivan kaikki katoaa: Gaia, Terra, universumi, kaikki... Teidän elämäenne ja muistonne tietenkin myös."

Kuja nauroi sairaalloisen omahyväistä naurua. Hän oli ylittänyt hulluuden rajapyykin, eikä enää ymmärtänyt elämän merkitystä... tai ehkä hän ymmärsi sen liiankin hyvin.

"Turpa kiinni!" Zidane karjui. "Ainoa asia, joka tulee katoamaan, olet sinä! Minä hoitelen sinut saman tien!"

Kuja tuhahti omahyväisesti. "Luuletko todella voitvasi voittaa minut? Gaia on tuomittu joka tapauksessa. Sen sulautuminen Terraan on jo alkanut, ja lifa jouduttaa Gaian mullistavaa tuhoa. Kaikki on ohitse sinun ja ystäväsi kohdalta", Kuja nauroi jälleen kuin olisi sanonut hyvänkin vitsin. "Näetkös, minä voitan, kävi miten hyvänsä."

"Sillä ei ole väliä", Zidane sanoi saaden Kujan näyttämään hämmästyneeltä. "Vaikka Gaia olisikin sulautunut Terraan, planeetta säilyy kuitenkin, ja me voimme rakentaa sinne uuden kodin." Nuorukainen astui lähemmäs tasanteen reunaan päästäkseen samalla lähemmäs Kujaa. "Sinä et ole mitään muuta kuin pelkuri. Jos aiot kuolla, älä sotke meitä ongelmiksi!" "Miksi maailman pitäisi olla olemassa ilman minua? Se ei olisi reilua", Kuja kiukutteli kuin uhmaikäinen kakara. "Jos minä kuolen, kaikki muutkin kuolevat. Ja sinusta tulee ensimmäinen uhraukseni, Zidane."

Nuorukainen veti miekkansa esiin, sillä hän ymmärsi Kujan juuri haastaneen hänet taisteluun. Hän ei tuntenut enää pelkoa, vaikka hän tiesi, että hänen voimansa eivät yltäneet Kujan tasolle. Zidane ei kyennyt käyttämään magiaa, toisin kuin veljensä, eikä miekka voittaisi magiaa mitenkään, ei varsinkaan, kun magiaa käyttävä henkilö leijui ulottumattomissa.

Seuraavassa hetkessä Zidane kuitenkin tajusi, ettei tätä taistelua käytäisi sen enempää miekan kuin magiankaan voimalla. Kuja hyökkäsi suoraan hänen mieleensä. Zidanen mieleen tulvi kuvia hänen elämänsä kurjimmista hetkistä. Hän muisti jokaisen saamansa selkäsaunan, jokaisen tytön, joka oli nauranut hänelle päin naamaa, jokaisen pilkkahuudon, jonka hän oli kuullut hännästään...

Zidane kuitenkin vain nauroi. Hän oli käsitellyt jo kertaalleen kaikki nuo tilanteet. Hän ei välittänyt, jos joku kutsui häntä apinaksi tai jos joku tyhjänpäiväinen tyttö ei kiinnostunut hänestä. Hän oli saanut selkäänsä niin monesti, ettei hän välittänyt siitäkään. Kuja ei pystyisi tuottamaan hänelle tuskaa tuollaisilla kuvitelmillä.

Kuja ei kuitenkaan lopettanut siihen. Hän kaiveli Zidanen mielestä jotain aivan muuta. Garnet kruunattiin kuningattareksi, joka hallitsisi Alexandrian valtakuntaa elämänsä loppuun asti. Kuningattaret eivät välittäneet pahaisista varkaista. Zidane ei koskaan saisi Garnetia itselleen, sillä tytön pitäisi naida vähintäänkin prinssi.

Zidane tunsu surun piston sydämessään. Kuja oli liian oikeassa. Kun taistelu Gaiasta olisi voitettu, Garnet palaisi linnaansa, ja Zidanen pitäisi jatkaa elämäänsä näyttelijävarkana. Kaikki, mikä oli ennen ollut hauskaa, tuntui tyhjältä. Nuorukainen ei halunnut jatkaa elämäänsä vanhaan malliin. Hän halusi rinnalleen tytön, jota... rakasti.

Ei. Garnet ei ollut jättänyt Zidaneä yksin, vaikka nuorukainen oli itse sitä vaatinut. Garnet oli etsinyt Zidanen käsiinsä. Vaikkei tyttö rakastaisikaan nuorukaista, hän välitti tästä kuitenkin syvästi. Jo pelkkä ystävyys riittäisi Zidanelle.

"Sinä et ymmärrä mistään mitään, Kuja", Zidane pilkkasi samassa.

"Sinä itse olet hölmö. Olet langennut rakkauden ansaan, ja juuri se koituu sinun kohtaloksesi", Kuja vastasi omahyväisesti.

"Olet väärässä. Olen voimakkaampi kuin sinä. Sinusta ei välitä kukaan, koska aiheutat vain tuhoa ja kärsimystä muille. Minä en ole koskaan yksin, sillä minulla on rakkaus ja ystäväni. Sinulla ei ole ketään. Yrität saada itsellesi jotain tuhoamalla kaiken, muttet saa mitään. Olet yksin nyt ja tulet aina olemaan. Et koskaan voi olla onnellinen!" Zidane raivosi veljelleen.

Tuli hiljaista. Kukaan ei liikkunut, ja aikakin tuntui jälleen pysähtyneen. Ilma väreili voimasta, kun Kuja tuijotti sanattomana veljeään.

Samassa kristallista iskeytyi kirkas säde suoraan Kujan vartalon lävitse. Mies nytkähti ja huusi äänettömästi tuskasta. Ainoastaan Zidane kuuli huudon mielessään.

”Sinä olet tuhonnut itse itsesi, Kuja”, nuorukainen sanoi.

”Jos minä kuolen, te tulette mukaani”, Kuja vastasi. Hän keräsi viimeiset voimansa ja iski valtavan energia-aallon sankarijoukkoa kohti. Tällä kertaa hänen epätoivon vimmansa antoi aallolle niin paljon voimaa, että se vaikutti huomattavasti voimakkaammin kuin Terrassa.

Jokainen tasanteella seisonut vaipui tuskissaan ensin polvilleen ja kaatui sitten lattialle. Heidän henkensä ei kulkenut. Kaikki oli mustaa ja tyhjää. Missään ei ollut enää mitään. Kuja oli poissa, samoin kaikki muu.

Zidane havahtui hereille. Hän katseli ympärilleen. Joka puolella ajelehti kellertäviä pilviä. Kun nuorukainen nousi jaloilleen, hän huomasi seisovansa tyhjän päälle. Kuitenkaan hän ei hämmästynyt siitä, ettei pudonnut. Sen verran hän oli ehtinyt oppia, ettei tässä paikassa mikään ollut normaalia.

”Seisot viimeisen ulottuvuuden edessä, minä olen ikuisuuden pimeys...”

”Jaa niin kuka?” Zidane kysyi ja lähti kulkemaan eteenpäin ilman halki. Hän näki edessään nousevan kaksi pylvästä, joiden välistä tulvi valoa.

”Kaikki elämä tuottaa kuoleman syntymästä. Elämä pelkää kuolemaa, mutta elää vain kuollakseen. Kaikki alkaa huolesta. Huoli johtaa pelkoon, pelko suuttumukseen, suuttumus vihaan... viha puolestaan johtaa kärsimykseen. Ainoa parannuskeino tähän pelkoon on täydellinen tuho. Kuja oli oman pelkonsa uhri. Hän päätteli voivansa pelastaa itsensä vain tuhoamalla kaiken alkuperän, kristallin”, jylisevä ääni kaikui. Se tuli kaikkialta ja ei mistään.

”Miksi kerrot minulle tämän kaiken?” Zidane kysyi.

”Nyt teoriaa ei enää voi kumota”, ääni jatkoi. ”Kujan käytös todisti sen olevan oikeassa. Kaikki elää kadotakseen. Viimein elämä on saavuttanut viimeisen totuuden. Siispä on aika saattaa maailma päätökseensä.”

”Mitä tarkoitat tuolla?” Zidane kysyi kauhuissaan. Hänellä oli karmiva tunne, että kaikki, mitä hän oli tehnyt, oli turhaa. Jos maailma tuhoutuisi nyt, hän oli taistellut tyhjän puolesta. Niin ei saisi käydä missään nimessä.

Hetken oli aivan hiljaista. Sitten ääni jatkoi taas selostustaan. ”Olen olemassa yhtä tarkoitusta varten. Palautan kaiken nollamaailmaan, missä ei ole elämää, eikä kristallia luomaan sitä. Tyhjässä maailmassa ei ole pelkoa, ja sellaista maailmaa kaikki elämä janoaa.”

"Kuka helvetti sinä luulet olevasi?" Zidane raivosi pylväiden välistä loistavalle valolle, niin typerältä kuin se tuntuikin. "Sinä et lopeta yhtään mitään, et niin kauan kuin meillä on halua elää!"

"Typerä olento!" ääni mylväisi. "Pelkosi ovat jo voittaneet sinut! Jonain päivänä sinä valitsen tuhon olemassa olon edelle, kuten Kujakin teki. Kun hän päätti tuhota kristallin, elämän tarkoitus katosi. Tulehan nyt ja astu nollamaailmaan, jota olet kaivannut."

"EI!" Zidane huusi, vaikka hän tunsi, että valo pylväiden välissä selvästi kutsui häntä. "Me tuhoamme sinut ja todistamme sinun olevan väärässä! Meidän muistojemme kautta tulevat sukupolvet näkevät, että pelon voi voittaa."

Jokin voima pakotti Zidanen putoamaan polviensa ja käsiensä varaan, mutta nuorukainen ei tuntenut enää pelkoa.

"Emme voi antaa nyt periksi. Meidän täytyy taistella yhdessä! Vaikka häviäisimme, se ei merkitse mitään. Muistomme elävät muiden sisällä. Niinpä, vaikka olisimme syntyneet kuollaksemme, en pelkää. Minä aion elää!"

Zidane keskitti kaiken tahdonvoimansa, eikä antanut valon vetää häntä pylväiden väliin. Hän tiesi, ettei ollut hänen aikansa kuolla vielä. Hän halusi elää yhdessä ystäviensä kanssa ja nautti elämän iloista siinä missä kärsiä sen suruistakin. Hän halusi elämän kokonaisuudessaan, ahdistavana ja kauniina.

Jokin tuossa oudossa paikassa kavahti. Zidane saattoi tuntea sen. Samalla hän tunsi ystäviensä läsnäolon, vaikkei nähnytkään heitä. Hän tiesi, että jokainen hänen ystävistään seisoi hänen rinnallaan ja oli samaa mieltä hänen kanssaan. Kukaan ei estäisi heitä jatkamasta elämäänsä.

"Miksi kiellätte kohtalon?" ääni jylisi. "Onko elämänhalu todella noin voimakas?"

Zidane tunsi, kuinka maailma hänen ympäriltään haihtui pois. Hän vajosi jonnekin, missä ei ollut mitään, mutta samalla hän tiesi palaavansa kotiin... enemmän tai myöhemmin.

"Tämä ei ole loppu. Minä olen ikuinen, niin kauan kuin on elämää ja kuolemaa", ääni sanoi vielä, ennen kuin Zidane katosi kokonaan tuosta oudosta pilvimaailmasta.

LUKU XV

VERI ON VETTÄ SAKEAMPAA

Zidane tunsi karheen hiekan poskeaan vasten. Hän avasi silmänsä ja nousi sitten hitaasti seisomaan. Hän katseli ympärilleen, ja näki, että myös hänen kaikki ystävänsä makasivat maassa ja olivat juuri nousemassa.

Nuorukainen harppoi Garnetin luokse heti, kun tunsi pystyvänsä kävelemään, ja auttoi tytön jaloilleen.

”Oletko kunnossa?” hän kysyi.

”Kyllä... mutta mitä nyt tapahtuu?” Garnet vastasi ja osoitti ylöspäin.

Zidane kääntyi katsomaan Garnetin osoittamaan suuntaan. lifan yläpuolella ollut suuri violetti pallo kutistui pieneksi keltaiseksi palloksi ja näytti sitten taas laajenevan. Ylhäältä kantautui räjähdysten ääni, joka sai maankin järisemään. Myös koko lifa-puu tärisi ja sen juuret näyttivät aika ajoin jopa aaltoilevan.

”Kuja oli oikeassa”, Zidane sanoi. ”lifa-puu on aloittamassa väkivaltaisen toimintansa.”

”Mitä silloin tapahtuu?” Garnet kysyi peläten, että puu voisi yhä tuhota Gaian.

”En tiedä, mutta ei tämä hyvältä näytä”, Zidane vastasi puristaen Garnetin kättä lujasti.

Red Rose kaarteli lifan ympäristössä. Kenraali Beatrix oli tullut kannelle kahden Pluton ritarin ja Mikoton kanssa. Mikoto oli ollut niin huolissaan Zidanesta, että hän oli lopulta pyytänyt mustilta maageilta apua. Maagit olivat olleet hieman haluttomia ottamaan ihmisiin yhteyttä, mutta nähdessään Mikoton aidon epätoivon, he olivat kuin olivatkin kääntyneet Alexandrian puoleen. Hyvin lyhyessä ajassa Beatrix oli varustanut Red Rosen, tullut poimimaan Mikoton neuvonantajaksi Mustien maagien kylästä ja lähtenyt sitten lifa-puulle. Nähdessään lohikäärmeiden hyökkäävän Invinciblen kimppuun, hän oli tiennyt, ettei ollut saapunut hetkeäkään liian aikaisin.

Hyökkäyksen jälkeen ilmalaiva oli kuitenkin kadonnut, ja Red Rose oli siitä asti kierrellyt puun ympäristössä. Vain muutamaa minuuttia myöhemmin puun yllä ollut violetti pallo oli räjähtänyt, mikä huolestutti nyt kenraalia suuresti.

”En usko, että he selvisivät tuosta räjähdyksestä...” Beatrix sanoi hiljaa. Hänen sydämeensä koski ajatus uuden kuningattaren menetyksestä, mutta vieläkin enemmän hän kaipasi kapteeni Steineria.

"Eih!" toinen Pluton ritareista huudahti.

"Kenraali..." toinen kuitenkin sanoi hetken hiljaisuuden jälkeen.

"He ovat edelleen elossa", Mikotokin huomautti saman tien.

"Mitä? Missä he ovat?" Beatrix kysyi ja kurkottaui reelingin ylitse tähyilemään maahan.

"Tuolla", Mikoto sanoi ja osoitti alas maahan.

Beatrix tähyili hetken, kunnes löysi katsellaan kahdeksan pientä pistettä lifan juurten lähistöltä. Sitten hän käänsi katseensa taivaalle.

"Hilda Garde 3 taitaa olla lähempänä", hän totesi ja kääntyi ritareiden puoleen. "Sinä, sinä pitkä siinä!"

"Sir, Pluton ritari VIII, Haagen, ma'am!" ritari vastasi ja tervehti Beatrixia.

"En kysynyt nimeäsi. Ota välittömästi yhteys Hilda Gardeen."

"Kyllä, sir, ma'am, sir!" Haagen huudahti ja ryntäsi saman tien ohjaussillalle.

Myös Hilda Garde 3 oli kierrellyt iifa-puun ympäristössä. Erin oli palannut ilmalaivan kanssa Lindblumiin ja kertonut, mitä oli tapahtunut. Siitä asti Cid oli purjehtinut pitkin taivasta Kimaltelevan saaren ja Ulkomantereen välillä. Outo ilmiö lifalla oli lopulta johdattanut hänet oikeaan paikkaan.

"Toivottavasti he ovat hengissä", mies puhui itsekseen ja katseli alas.

"Sire, otamme viestiä vastaan Red Roselta!" Erin huikkasi ohjaamosta yhtäkkiä. Cid ryntäsi saman tien sisälle kuuntelemaan, mitä kenraali Beatrixilla oli kerrottavanaan.

"Täällä puhuu Red Rose", ääni kajahti ohjaamossa.

"Et ole kenraali Beatrix, joten kuka olet?" Cid kysyi välittömästi kuullessaan äänen.

"Nimeni on Mikoto. Kaikki ovat elossa. He ovat maassa teidän lähellänne", nuoren tytön ääni vastasi.

"Mitä?! Kuinka sinä tiedät?" Cid hämmästeli. Hän oli ollut kannella jonkin aikaa, muttei ollut huomannut ketään.

"Minä kuulen hänet..." Mikoto vastasi.

"Kenet?" Cid kummasteli, mutta kääntyi saman tien Erinin puoleen. "Valmistaudu laskeutumaan!"

Juurien luokse kokoontunut joukko käänsi katseensa pois lifa-puusta, kun he kuulivat ilmalaivan moottorien äänet. Suuri ja kaunis alus laskeutui heitä kohti.

"Hilda Garde 3!" Zidane huudahti. "Cid taitaa olla tulossa pelastamaan meitä!"

Kun ilmalaiva oli laskeutunut turvallisesti, Cid ilmestyi reelingille ja heitti köysitikkaat alas.

"Luojan kiitos, että olette kaikki kunnossa", mies sanoi. "Tulkaa nopeasti! Meillä ei ole paljon aikaa!"

Kaikki muut, paitsi Zidane ja Garnet, ryntäsivät saman tien tikkaille ja lähtivät vuoron perään kiipeämään ylös. Pian myös Garnet lähti kävelemään tikapuita kohti. Zidane tuijotti tyttöä hetken ja aikoi juuri lähteä tämän perään, kun jokin keskeytti hänet.

"Hyvästi, Zidane", tuttu ääni sanoi hänen mielessään.

"Hitto", Zidane kirosi ääneen.

Garnet pysähtyi ja kääntyi katsomaan nuorukaista huolestuneena. "Mikä hätänä, Zidane?" hän kysyi. Zidane näytti hyvin vaivautuneelta.

"Miksette te menisi edeltä? Otan teidät jotenkin kiinni myöhemmin", hän sanoi. "Minun täytyy huolehtia vielä jostain."

"Mitä?" Garnet kysyi uskomatta korviaan.

"Hän on yhä elossa", Zidane vastasi ja hieroi takaraivoaan.

"Ei hän voi olla", Garnet väitti vastaan.

Muut olivat pysähtyneet kesken kiipeämisen, kun olivat huomanneet kahden toisen jääneen jälkeen. Steiner, joka oli juuri tarttumassa tikkaisiin, kääntyi ärtyneenä katsomaan Zidaneä.

"Mitä sinä nyt oikein puuhaat?" ritari halusi tietää.

"Pidä huolta Daggerista", Zidane sanoi Steinerille ja teki selvästi lähtöä lifa-puun suuntaan.

"Mitä? Mitä oikein tarkoitat tuolla?" Steiner kysyi hämillään. Hän oli jo pitkään ollut varma, että Zidane aikoi pyrkiä hallitsijaksi Garnetin rinnalle hinnalla millä hyvänsä, joten mitä tämä pelleily nyt oli.

"Kuja on edelleen elossa. En voi vain jättää häntä", Zidane vastasi.

"Tuohan on naurettavaa", Steiner väitti. "Se, että olette kotoisin samalta planeetalta, ei tarkoita..."

"Syy ei ole siinä", Zidane keskeytti hänet kuitenkin.

"Älä viitsi, Zidane. Miksi sinä teet tämän?" tikkailta roikkuva Eikokin puuttui puheeseen.

”Koska olisin saattanut toimia samoin, jos olisin ollut hänen housuissaan. Olin luultavasti taistellut teitä vastaan ja yrittänyt tuoda tuhoa Gaialle, kuten hän teki”, Zidane selitti. ”Tiedän, että tämä kuulostaa hullulta, mutta minun on pakko tehdä näin.”

”Sinä ei hullu, Zidane”, Quina sanoi. ”Mutta auttaa Kujaa huono ajatus. Se olla liian vaarallista.”

”En voi vain jättää häntä. En pystyisi elämään itseni kanssa sen jälkeen”, Zidane kuitenkin intti.

”Minä menen.”

”Sinä teet ison virheen”, Steiner varoitti. Hän ei edelleenkään voinut uskoa korviaan.

Zidane oli hetken ajan hiljaa ja vain katseli kaikkia. Ei ollut mitään väliä, mitä kukakin heistä sanoisi, hän oli jo tehnyt päätöksensä.

”Saatat olla oikeassa, mutta jokainen meistä joutuu joskus elämässään tekemään suuria päätöksiä. Minun kohdalleni se hetki on tullut nyt ihan niin kuin Viville silloin, kun hänen täytyi ottaa selvää itsestään. Se oli hänen suuri päätöksensä”, Zidane yritti selittää toisille.

”Enpä nyt tiedä... ei se niin iso juttu ollut”, Vivi vähätteli välittömästi. Oikeasti päätös oli ollut hänelle raskas, mutta hän ei missään nimessä halunnut Zidanen lähtevän pois.

”Voi olla, että sinä ajattelet niin”, Zidane sanoi ja katsoi sitten pientä maagia hymyillen kiitollisesti. ”On kuitenkin niin, että ilman sinua en välttämättä tekisi näin. Sinä opetit minut ottamaan elämän vakavammin.”

Seurasi jälleen hiljaisuus. Tikkaiden alkupäässä oleva Freya laskeutui takaisin maahan.

”On selvää, ettet aio muuttaa mieltäsi, joten minä tulen mukaasi.”

”Ritariuden periaatteet vaativat kumppanin auttamista tarpeen niin vaatiessa. Niinpä minäkin tulen tueksesi”, Steiner ilmoitti saman tien hyvin vakavana.

Zidane kuitenkin puisteli päätään muille. ”Ei, ei, kuten sanoin, tämä on minun hetkeni. Te saatte oman hetkenne joskus. Sitä paitsi teillä on tärkeämpiäkin asioita huolehdittavanne, esimerkiksi Burmecian ja Alexandrian tilanteet.”

”Etkö edes kerran elämässäsi voisi olla rehellinen?” Freya kysyi hitusen vihaisesti.

”Olen pahoillani, mutta en voi...” Zidane aloitti, mutta Amarant keskeytti hänet ilkkuvalla äänellä.

”En voi vain lähteä pois. Se ei sovi luonteelleni”, Amarant sanoi ja sai Zidanen tuijottamaan itseään hämillään. ”Sinä sitten olet typerys”, rastapäinen mies tuhahti ja sanoi sitten muille:

”Unohtakaa koko juttu. Mikään, mitä sanotte, ei estä tuota idiootti.”

”Mitä te vielä siellä teette! Nouskaa laivaan välittömästi!” Cid huusi reelingiltä keskeyttäen keskustelun.

”Tulkaa jo. Lähdetään täältä ja jätetään hänet”, Amarant sanoi ja tarttui tikkaisiin lähtien nousemaan, vaikka Vivi ja Eiko olivat yhä puolimatassa.

"Tuo kaveri ei sitten ikinä muutu", Zidane sanoi tyytyväiseen sävyyn. "Te kuulitte, mitä hän sanoi. Painukaa helvettiin täältä, ennen kuin on liian myöhäistä!"

"Zidane, minä rakastan sinua! Sinun on paras tulla takaisin!" Eiko huusi kiivetessään vauhdilla ylöspäin, ettei olisi jäänyt Amarantin jalkoihin.

Myös muut alkoivat tehdä lähtöä. Quina asteli Zidanen eteen ja sanoi: "Minä tarvita syödä erilaisia ruokia. Minä vielä nälkäinen. Sinun pitää tulla takaisin, viedä minut moniin paikkoihin, näyttää minulle lisää ruokaa." Hän taputti Zidaneä olalle ja suuntasi sitten tikkaille ja lähti kiipeämään ylöspäin siinä toivossa, että ilmalaivasta löytyisi jotain syötävää.

"En voi uskoa, että todella teet tämän. Sinä olet muuttunut, Zidane", Freya sanoi ja tuli halaamaan nuorukaista. Zidane halasi naista takaisin hämmästyneenä, sillä mitään tällaista hän ei osannut odottaa.

"Siihen saakka, kunnes tapaamme taas", Freya sanoi ja poistui Quinan perässä.

Lopulta paikalla olivat enää Garnet ja Steiner, joka näytti kärsimättömältä.

"Zidane", Garnet sanoi.

"Prinsessa, meidän täytyy mennä", Steiner huomautti saaden Garnetin mulkaisemaan häntä vihaisesti.

"Dagger", Zidane sanoi välittämättä Steinerista, "tarkoitin teidän korkeutenne. Sieppauksenne on ohitse, en voi viedä teitä tämän kauemmas... Olen pahoillani, että olen niin itsekäs."

Garnet katsoi Zidaneä surullisesti ja astui sitten lähemmäs tätä. Steiner aikoi ensin huomauttaa uudestaan kiireestä, mutta tajusi sitten tilanteen ja asteli kauemmas. Hän käänsi parille selkensä ja alkoi tutkia maassa olevia hiekanjyviä.

"Ei, et sinä ole itsekäs", Garnet sanoi uskaltamatta tulla enää lähemmäs nuorukaista. "Olet tehnyt todella paljon meidän vuoksemme. Ilman sinua olisin luultavasti elänyt merkityksettömän elämän. Sinun avullasi olen nähnyt maailmaa ja tavannut todella monia ihmisiä. Me kohtasimme myös vaikeuksia... mutta... minusta tuntuu, että tiedän vihdoinkin, mikä on tärkeää. Olen niin onnekas, kun olen saanut tavata sinut. En koskaan unohda yhteistä matkaamme. Kiitos Zidane." Kuningatar taisteli kyyneleitä vastaan, mutta onnistui jotenkin pitämään ne sisällään. Hän olisi halunnut rutistaa Zidanen itseään vasten, kuten Freya oli tehnyt, mutta hän tiesi, että silloin kyyneleet olisivat tulleet... eivätkä ne olisi loppuneet koskaan. "Lupaa minulle kuitenkin yksi asia: tule takaisin."

Ennen kuin Zidane ehti vastata, Garnet juoksi tikkaille ja kiipesi ylös. Steiner seurasi välittömästi perässä. Hilda Garde 3:n koneet lähtivät käyntiin, ja hitaasti ilmalaiva kohosi korkeuksiin. Zidane seisoi paikoillaan ja tuijotti reelingille, missä Garnet vilkutti hänelle. Hänestä näytti kuin tyttö olisi lähettänyt hänelle lentosuukon, mutta aivan varma hän ei ollut. Kenties kyse oli vain hänen turhasta kuvitelmastaan.

Kun ilmalaiva oli noussut niin korkealle, ettei Zidane enää pystynyt kunnolla erottamaan Garnetia, hän käänsi sille selkänsä ja lähti marssimaan lifa-puun juuristoa pitkin eteenpäin. "Kuja! Kuuletko minua? Tulen hakemaan sinut!" Zidane huusi juostessaan juuristossa. Hän eteni vaarallisen nopeasti, mutta hän tiesi, että aika oli käymässä vähiin. "Sinulla on vielä aikaa... Unohda minut ja mene!" Kujan vastaus kaikui nuorukaisen mielessä. "Ole hiljaa ja pysy siellä, missä olet!" "En ymmärrä sinua..."

Zidane tiesi sisimmässään tarkalleen, mihin suuntaan hänen piti mennä. lifa-puun juuret alkoivat jälleen aaltoilla. Koko puu tuntui tärisävän, mutta nuorukainen jatkoi rohkeasti eteenpäin. Juuret nousivat maasta ja hakkasivat ilmaa, mutteivät saavuttaneet Zidaneä, sillä poika oli ehtinyt jo puulle asti ja kapusi nyt kohti paikkaa, josta sen sisälle pääsi. Kun hän vihdoinkin saavutti Kujan, puu alkoi jo villiintyä täysin.

Kuja makasi voimattomana paikoillaan. Hän ei ollut enää trancesa, vaan näytti samalta kuin ennenkin, paitsi että omahyväinen ilme oli tiessään. Kuja näytti ainoastaan voipuneelta, uupuneelta ja surulliselta.

"Oletko sinä kunnossa?" Zidane kysyi ja polvistui veljensä viereen.

"Miksi tulit tänne? Käskin sinun lähteä", Kuja sanoi väsyneesti.

"Etkö olisi tehnyt saman minun vuokseni, jos tietäisit minun olevan kuolemaisillani?" Zidane kysyi, mutta Kuja ei vastannut hänelle. "Unohda", Zidane sanoi ikuisuudelta tuntuneen hiljaisuuden jälkeen.

"Pääsivätkö kumppanisi pakenemaan?" Kuja kysyi viimein.

"Jep... ja tiedän, että sinulla on jotain tekemistä sen asian kanssa", Zidane vastasi.

"Olen iloinen, että he selvisivät", Kuja sanoi.

"No niin... Nyt on kuitenkin meidän vuoromme häipyä täältä", Zidane totesi ja alkoi auttaa veljeään jaloilleen. Kuja ei kuitenkaan suostunut nousemaan.

"Minä en ansaitse elää kaiken sen jälkeen, mitä olen tehnyt. Olen hyödytön maailmalle", mies sanoi synkästi.

"Kukaan ei ole hyödytön. Sinä autoit meitä pakenemaan. Muistatko?" Zidane väitti vastaan.

Jälleen oli hetken hiljaista, ennen kuin Kuja puhui: ”Sen jälkeen, kun voitit minut, minulla ei ollut mitään jäljellä... ei enää mitään hävittävää. Ja sitten viimein tajusin, mitä merkitsee elää. Tosin taisin olla pahasti myöhässä.”

Kujan pää lysähti alas ja hänen silmänsä painuivat kiinni. Zidane tarttui veljeään hartioista ja ravisteli tätä.

”Hei, älä yritäkään kuolla minun nenäni eteen!” hän huusi epätoivoisesti.

Samassa ilkeä ääni tunkeutui Zidanen tajuntaan. iifa-puun juuret syöksyivät puun runkoa kohti ruhjoen kaiken väkivaltaisesti tieltään. Ne lähestyivät vauhdilla veljeksiä Zidanen tajutessa, että aika ei ollut vain vähissä, se oli loppunut kesken.

lifa-puu hajosi kappaleiksi. Mikoto kulki jonkin matkan päässä siitä ja katseli tuhoa. Hän oli omasta tahdostaan jäänyt pois Red Rosen kyydistä.

”Kuja... se, mitä teit oli väärin. Annoit kuitenkin meille kaikille jotain... toivoa. Meidät kaikki luotiin vääristä syistä, mutta sinä olit ainoa, joka kielsi kohtalomme. Me emme halua unohtaa tätä. Me haluamme sinun muistosi elävän ikuisesti... muistuttaakseen meitä, ettei meitä oikeasti luotu vääristä syistä – meidän elämällämme on tarkoitus”, Mikoto lausui juhlallisesti tuhoutuneen puun juurilla.

Tyttö tunsu menetyksen tuskaa. Hän ei ollut voinut lähteä Red Rosen mukana pois ja jättää veljiään kuolemaan. Hän oli ollut pakko jäädä ja katsoa tuhoisa näytelmä loppuun asti... koska veri on vettä sakeampaa.

EPILOGI

Joitakin vuosia myöhemmin...

Alexandrian kaupunki kukoisti. Jälleenrakennus oli onnistunut, ja nyt kaupunki näytti jopa kauniimmalta kuin koskaan aiemmin. Aurinko paistoi läntisellä taivaalla ja sai talojen kattojen tiilet läikkymään kauniin punaisina.

Nuori pussihousuihin pukeutunut rottaprinssi juoksi katua eteenpäin. Hän ei vielääkään halunnut kantaa vastuutaan isänsä valtakunnasta, Burmeciaasta, vaan eli elämäänsä vapaana velvollisuuksista kuljeskellen paikasta toiseen. Tänään hän oli saapunut Alexandriaan, kuten kerran aiemminkin. Juuri tänään Tantalus saapuisi jälleen kaupunkiin esittämään kuuluisaa Lord Avonin näytelmää *I want to be your canary*, eikä Puck halunnut missään nimessä jättää sitä väliin. Sitä paitsi edellisellä kerralla näytelmä oli päättynyt huimaan taisteluun... Puck tavallaan toivoi, että saisi tälläkin kertaa nähdä jotain yhtä jännittävää.

Samassa Puck kuitenkin törmäsi johonkuhun ja kaatui kumoon. Hän kirosi ääneen noustessaan ylös ja raivosi törmäyksen toiselle osapuolelle.

"Katso minne menet!" Samassa prinssi kuitenkin huomasi, että seisomaan nousi musta maagi, joka korjaili saman tien hattunsa asentoa. Puckin kasvoille nousi leveä hymy. "En usko tätä! Vivi!"

Maagi katsoi prinssiä kummissaan samalla, kun korjasi kadulta näytelmäliput, jotka oli pudottanut kädestään.

"Vivi?" hän kysyi. "Miten tiedät sen nimen?"

"Mistä sinä oikein puhut?" Nyt oli Puckin vuoro hämmästyä. "Se olen minä, Puck! Miten olet voinut unohtaa minut?!"

"Puck?" maagi toisti.

"Kyllä sinä tiedät, Puck", prinssi sanoi kärsimättömästi.

"B-burmecian prinssikö?" maagi kysyi äänessään pelonsekaista kunnioitusta.

"No haloo, mikä sinua vaivaa?" Puck ilmaisi närkästyksensä. "Jos et ole Vivi, niin kuka sinä sitten olet?"

"Vivin poika", maagi vastasi epävarmasti. Samassa kadun varteen ilmestyi kuusi muuta samoin pukeutunutta aivan Vivin näköistä maagia.

"Vouuu!" Puck huudahti. "Noin monta Viviä!"

lifa-puun tuhoutumisen jälkeen Vivi oli asettunut Mustien maagien kylään asumaan muiden maagien ja genomien kanssa. Yhdessä he olivat luoneet toimivan yhteisön, jossa elämä oli mukavaa ja rauhallista. Vivi oli myös tutustunut erääseen genomiin, josta hän piti enemmän kuin kenestäkään muusta, ja silloin hän muisti, mitä Zidane oli aina sanonut tytöistä.

Tänään Vivi muisti kuitenkin paljon muutakin Zidanen liittyvää. Nuorukainen oli opettanut hänelle todella paljon ennen poismenoaan. Hän tulisi aina kaipaamaan tätä, eikä koskaan voisi unohtaa heidän yhteistä seikkailuaan.

Puhuin aina sinusta, Zidane. Siitä, kuinka oli tärkeä henkilö meille, koska opetit meille kaikille, kuinka tärkeää elämä on.

Myös Burmecia rakennettiin uudelleen. Rottakaupungissa satoi yhä edelleen, mutta se alkoi myös herätä eloon. Henkiin jääneet olivat palanneet kaupunkiin ja perustaneet perheitä. Nyt joka puolella vilisi iloisia rottalapsia.

Lapset eivät kuitenkaan olleet ainoita iloisia. Freya nojasi päätään Sir Fratleyn olkapäähän ja hymyili miehelle. Sen jälkeen, kun hän oli tavannut miehen uudestaan Cleyrassa, hän ei ollut enää uskonut yhteiseen tulevaisuuteen. Kuitenkin Fratley oli pari vuotta sitten palannut Burmeciaan, vaikkei hänen muistinsa ollutkaan palannut. Siellä hän oli tavannut kauniin naisen, joka työskenteli ahkerasti kaupungin hyväksi... ja hänet oli vallannut outo tunne, että hänen kohtalonsa oli täyttynyt. Freya oli ottanut hänet avosylin vastaan, vaikka yhä tunsikin surua menneisyyden menetyksestä.

"Sinä lähdet pian, eikö niin?" Fratley kysyi rakkaaltaan.

"Kyllä. Tuskin pystyn odottamaan, että näen kaikki taas", Freya vastasi.

"Alexandria... kävin siellä monta vuotta sitten", Fratley totesi haaveilevasti. "Luuletko muuten, että Burmecian jälleen rakennuksessa menee vielä kauan?" hän vaihtoi sitten puheenaihetta. Alexandriassa oli jo miltei valmista, koska siellä kaikki rakennukset oli tehty puusta, linnaa lukuun ottamatta, mutta Burmeciaassa kaikki oli rakennettu kivistä, joten työt tuntuivat venyvän.

"En välitä niin kauan kuin saan olla kanssasi", Freya vastasi ja suukotti miestänsä poskelle.

"Minä rakastan sinua, Freya", Fratley kuiskasi naisen korvaan.

Sinä opetit minulle, ettei elämä kestä ikuisesti. Sen takia meidän täytyy auttaa toisiamme ja elää elämä täysillä.

Kenraali Beatrix käveli makuuhuoneeseensa Alexandrian linnassa. Hän oli aikoinaan tehnyt määräaikaisten sopimuksen kuningatar Brahnen kanssa ja nyt tuo aika oli täyttynyt. Hän oli elänyt onnellisia vuosia tuossa linnassa, mutta ne olivat ohitse. Hänen täytyi lähteä etsimään elämäänsä muualta.

"On aika sanoa hyvästit tälle huoneelle", Beatrix puhui itsekseen. Hän veti miekan tupesta ja heilautti sitä kaaressa ilmassa. "Save the Queen, olet palvellut minua hyvin." Beatrix asetti miekan pöydälle. Vaikka hän oli valtakunnan ylivoimaisesti paras naistaistelija, hän oli päättänyt aloittaa aivan toisenlaisen elämän. "Minun velvollisuuteni täällä ovat ohitse. Jää hyvästi, Alexandria..."

Beatrix käveli ulos huoneesta pohtien sitä, että oli ehkä melko julmaa lähteä juuri tänään. Garnet oli vaipunut masennukseen, kuten joka vuosi tänä samana päivänä. Kuningatar kaipasi yhä prinssiään valkoisella ratsulla. Valitettavasti se prinssi ei koskaan saapuisi. Beatrix oli hyvin pahoillaan kuningattarensa puolesta.

Vaikka sanoisitkin hyvästi, olet aina sydämissämme. Siitä tiedän, ettemme ole enää yksin.

Amarant kulki puista siltaa pitkin Eteläiselle portille, jotta pääsisi Alexandriaan. Myös hän oli menossa katsomaan Tantaluksen näytelmää kunnioittaakseen Zidanen muistoa. Samassa hän näki myös toisen ihmisen lähestyvän siltaa. Hän heilautti kättään ja tervehti naista, joka saikin hänet pian kiinni.

"Miksi sinä olet menossa Alexandriaan?" Lani kysyi saapuessaan entisen kumppaninsa luokse. "Etkö sinä muka ole?" Amarant heitti takaisin.

"En sanonut niin", Lani tuhahti ylimielisesti. Amarant käänsi naiselle selkänsä ja lähti kulkemaan eteenpäin. Lani vaikutti olevan yhä samanlainen kuin ennenkin, palkkionmetsästäjä, joka ei välittänyt mistään. "Hei, odota minua!" Lani kuitenkin huusi ja juoksi Amarantin uudestaan kiinni.

Vaitonaisina nuo kaksi jatkoivat matkaa. Amarant muisteli menneitä. Jopa hän, karski mies, tunsu surun piston miettiessään Zidanea. Tuo pojankloppi oli opettanut hänelle enemmän kuin hän halusi myöntääkään. Hän todella kaipasi nuorukaista.

Miksi minä synnyin... Miten minä halusin elää... Kiitos, kun annoit minulle aikaa ajatella.

Quina hämmensi isoa kattilallista ruokaa. Tänään oli hyvin tärkeä päivä, sillä linnaan saapuisi paljon väkeä. Palattuaan lifa-puulta Quina ei ollut halunnut mennä enää kotiin. Sen sijaan hän pyysi, että voisi jäädä Garnetin luokse. Tyttö oli suostunut siihen ja olisi tehnyt Quinasta jopa aatelisen, mutta Quina oli sen sijaan pyytänyt päästä keittiöapulaiseksi. Hänestä oli tehty pääkokki, joten hän oli nyt unelma-ammattissaan.

Quina kulki katsomaan, mitä muut olivat saaneet aikaan. Hän nappasi lusikan ja maistoi erästä keitosta.

"Hyvää ruokaa, ei ainoastaan herkullista", hän sanoi. "Hyvää ruokaa tehty sydämellä. Tämä erittäin tärkeää, kun kokataan ystäville", Quina valisti apulaisiaan.

Myös Quina oli iloinen, kun kaikki olivat tänään tulossa Alexandriaan. Hän oli ikävöinyt ystäviään kovasti. Tosin erästä hän ikävöi enemmän kuin muita, mutta hän ymmärsi, ettei voinut koskaan saada Zidaneä takaisin.

Tee aina sitä, mitä sydämesi sanoo... Se on hyvin vaikeaa. Me olimme kaikki niin rohkeita.

Lindblumin linnan hissi laskeutui alaspäin... liian hitaasti, jos eräältä nuorelta neidiltä kysyttiin. Eiko hyppi ylös alas malttamattomana.

"Hopihopi!" tyttö kiljui. "Meidän on ehdittävä, ennen kuin näytelmä alkaa!"

Hallitsija Cid nauroi ääneen tytön kiireelle. Hän tiesi, ettei näytelmä alkaisi vielä hetkeen, ja he ehtisivät hyvin lentää Lindblumista Alexandriaan.

"Ei meillä ole mitään kiirettä", hän sanoi Eikolle. "Teatterilaiva ei pärjää mitenkään uudelle laivalleni. Uusi Hilda Garde on nopein koskaan valmistettu ilmalaiva."

"Täytyykö minun muistuttaa sinua?" Eiko kysyi kärsimättömästi. "Sanoit ihan samaa teatterilaivasta... Ihan totta, sinä sanoit niin, isä!"

Cid oli hetken hiljaa ja vain tuijotti tyttöä. "Eiko, miksi sinä juuri minua kutsuit?"

Vastausta mies ei kuitenkaan saanut, sillä hissi pysähtyi, ja Eiko ryntäsi saman tien ulos. Cid katsoi vaimoaan, joka hymyili leveästi.

"Rakkaani, hän kutsui sinua isäksi", Hilda sanoi.

Eiko juoksi takaisin hissille, kun kahta muuta ei kuulunut. "Isä! Äiti! Pitäkää nyt kiirettä!"

"Sano se uudestaan", Cid pyysi Eikoa ja hymyili leveästi. Juuri sillä hetkellä hän oli onnellisempi kuin koskaan.

Mitä tehdä, kun tunnen itseni yksinäiseksi... Se oli ainoa asia, jota et osannut opettaa minulle, mutta joitakin asioita meidän täytyykin selvittää yksinämme.

Steiner seisoi vahdissa Alexandrian linnan ovilla. Hän pysyttelisi siinä aina näytelmän alkuun asti. Sen jälkeen hän siirtyisi suojelemaan kuningatarta. Hänen sydäntään särki jo etukäteen, kun hän tiesi näkevänsä Garnetin jälleen onnettomana. Kaikkina muina vuoden päivinä Garnet oli iloinen ja hyvä kuningatar, mutta juuri tänä kyseisenä päivänä tytön silmät täyttyivät tuskasta... ja Steiner epäili, ettei tuo tuska katoaisi koskaan.

Samassa ritari näki Beatrixin astelevan ulos linnan ovista ilman miekkaansa. Beatrix kulki ritarin ohitse kuin ei olisi nähnytään tätä.

"Minne sinä olet menossa?" Steiner sanoi ja käveli naisen luokse pysäyttäen tämän kulun.

"Ole kiltti äläkä kysy. Olen jo tehnyt päätökseni", Beatrix sanoi ja hymyili surullisesti. Hän lähti uudestaan kulkemaan eteenpäin.

"Odota! Kuuntele minua!" Steiner huudahti epätoivoisesti. "En halua enää koskaan menettää sinua uudestaan!"

Beatrix pysähtyi ja kääntyi katsomaan ritaria. "Steiner..."

"Suojellaan kuningatarta yhdessä!" Steiner huudahti ja punastui. Hän olisi halunnut sanoa jotain aivan muuta.

Entinen kenraali kuitenkin ymmärsi sanojen toisen merkityksen. Hän juoksi Steinerin luokse ja rutisti miestä lujaa tämän ruosteisesta haarniskasta huolimatta.

Olen niin onnellinen, kun saan tavata kaikki taas... Toivoisin, että olisimme voineet kokea enemmän seikkailuja, mutta luulenpa, että meidänkin täytyi joskus sanoa hyvästit.

Uuden teatterilaivan kokoushuoneeseen olivat kokoontuneet Baku, Marcus, Cinna, Blank ja Ruby. Laiva oli jo laskeutumassa Alexandrian linnaan. Esitys alkaisi pian. Ilmassa oli aistittavissa pientä jännitystä, sillä jokainen tiesi, että tällä kertaa näytelmästä tulisi aivan erityinen.

”Selvä on te kurjimukset! Olemme melkein perillä!” Baku puhkui intoa. ”On pitkä aika siitä, kun olimme viimeksi Alexandriassa! Annetaanpa porukalle sellainen esitys, jota he eivät unohda koskaan!”

Ruby kiljaisi innoissaan ja taputti käsiään yhteen. Hänestä tuntui, ettei kukaan voinut olla yhtä innoissaan kuin hän. Näytelmästä tulisi tällä kertaa aivan erityinen.

Kiitos teille kaikille... ja hyvästi. Muistoni tulevat olemaan osa taivasta...

Kuningatar Garnet istui äitinsä entisellä valtaistuimella ja odotti teatterilaivaa saapuvaksi. Hän oli pukeutunut parhaimpiinsa ja laittanut taas pitkiksi kasvaneet hiuksensa mahdollisimman kauniisti. Hän oli jopa pujottanut kristallikorun pitkästä aikaa kaulaan ja laittanut tiaran päähänsä. Kaikesta tuosta ulkoisesta kauneudesta huolimatta, hän tunsi olevansa sisäisesti aivan rikki.

Garnet tiesi, että teatterilaiva laskeutuisi hetkenä minä hyvänsä. Edellisestä kerrasta oli melkoisesti aikaa. Silloin hän oli kohdannut Zidanen ensimmäisen kerran, ja hänen elämänsä suurin seikkailu oli alkanut.

Tänään kaikki hänen ystävänsä olivat tulossa katsomaan Tantaluksen näytelmää, eikä hän olisi malttanut odottaa näytelmän loppua, sillä sen jälkeen hän pääsisi tapaamaan heitä. Kaikesta riemusta huolimatta tapaaminen ei kuitenkaan tuntunut samalta ilman Zidanea. Garnet tiesi, että hänen olisi päästettävä irti menneisyydestä. Kunpa hän vain olisi pystynyt siihen.

”Minun täytyy tehdä niin... juuri niin kuin sinä opetit minulle”, hän sanoi ääneen.

Samassa Beatrix ja Steiner astuivat aitioon ja jäivät vartioon ovien molemmin puolin. Teatterilaiva laskeutui yleisön alkaessa kohista innoissaan. Garnet seurasi laskeutumista ja valmistautui nauttimaan näytelmästä. Hän päätti päästää surunsa pois sydämestään ja alkaa elää jälleen. Vaikka hän oli menettänyt rakkaansa, hänellä oli yhä ystävät jäljellä.

Kun teatterilaiva oli laskeutunut turvallisesti, Baku asteli näyttämölle pukeutuneena kuningas Leon roolivaatteisiin. Hän levitti käsivartensa ja tervehti yleisöä.

"Hyvät naiset ja herrat! Tämän illan esitys on tarina, joka tapahtui kauan, kauan sitten. Meidän sankarittaremme, prinsessa Cornelia, riistetään pois rakastajaltaan, Marcukselta. Neito yrittää paeta linnasta vain tullakseen isänsä, kuningas Leon, kiinni nappaamaksi. Tämän iltainen tarinamme alkaa, kun Cornelia ja Marcus aikovat karata yhdessä. Ja nyt, teidän kuninkaallinen korkeutenne, kuningatar Garnet, lordi Steiner, neiti Beatrix... aateliset rouvat ja lordit, meidän katoilla istuvat katsojamme, Tantalus ylpeänä esittää: I want to be your canary!"

Yleisö oli jokseenkin kummissaan, koska tarina ei alkanutkaan alusta, vaan melkein loppupuolelta. Kuitenkin jokainen alkoi seurata näytelmää suurella mielenkiinnolla, kun Ruby, prinsessa Cornelia, juoksi lavalle.

"Marcus?" Ruby huudahti.

Lavalle hiipi mustaan kaapuun pukeutunut mieshahmo. Hän käveli Rubyn luokse.

"Rakas Marcus, minä pelkään rakastavani sinua enemmän kuin minun pitäisi", Ruby lausui.

"Prinsessa, tuletko olemaan onnellinen naidessasi tällaisen alhaisen talonpojan kuin minä olen?" Marcus kysyi.

"Oi, älä kutsu minua enää prinsessaksi", Ruby vastasi. "Marcus, rakastatko minua todella, minua, kuninkaan ainoaa tytärtä? Vai onko sellainen halu liian rakas, että voisit edes toivoa sitä? Häidemme jälkeen, tuleeko minusta muuta kuin pelkkä nukke sinulle? Tunteeton nukke, joka ei saata koskaan nauraa, koskaan itkeä? Toivon voivani elää elämäni taivaan alla. Ajoittain saatan nauraa, ajoittain itkeä. Tekopyhä elämä on kuin eläisi naamiaisissa."

"Paljon olet pohtinut, mutta älä huolehdi", Marcus vastasi. "Purjehdi pois kuninkaallisuuden ansasta ja minä kruunaan sinut puhtaalla rakkaudella. En enää koskaan ole erossa sinusta. Rukoile, rakkaani, tee minusta kanarialintusi, jota voit pitää ikuisesti häkissä povellasi.

Rynnätään huomisen ensimmäiseen laivaan, ennen kuin aamu kertoo paostamme!"

"Kaikki onni matkallemme, ja minä seuraan sinua maailman ääriin", Ruby lausahti.

"Eivät pilvet, eikä riidat meitä haittaa", Marcus jatkoi.

"Oi rakkaus on suurin ilo ja villein huoli. Kaikki, mitä toivon, on saada olla rakkaan Marcuksen rinnalla", Ruby puolestaan sanoi.

Blank hiippaili näyttämön reunalle seuraamaan tapahtumia. "Pahus, alkaa sota, ellei tuota avioliittoa estetä! En saa antaa heidän suunnitelmansa kantaa hedelmää."

Nuorimies käveli hieman eteenpäin ja kutsui Rubya luokseen. Ruby jätti Marcuksen yksin ja käveli Blankin luokse.

"Hyvää päivää teille, korkeus", Blank sanoi.

"Hyvää päivää", Ruby vastasi.

"Kaipaатko jo Marcusta?"

"Marcusta? Tuotko kenties uutisia?" Ruby kysyi kauhistuneella äänellä.

"Kyllä", Blank vastasi ja iski Rubya nyrkillä vatsaan. Ruby kaatui Blankin käsivarsille, ja mies raahasi hänet pois näyttämöltä.

Marcus poistui paikalta ja kuningas Leo, Baku asteli nyt näyttämölle. "Missä hän on? Minne on ainoa tyttäreni mennyt?" mies kauhisteli.

Blank asteli tyytyväinen ilme kasvoillaan paikalle.

"Blank, hyvä mies! Oletko nähnyt Corneliaa?" Baku kysyi.

"Älkää huoliko, majesteetti", Blank vastasi. "Pidän huolta siitä, että Cornelia nai prinssi Schneiderin. Se on helppoa."

"Helppoa, sinä julmuri? Kuinka minä voin levätä, jos en tiedä hänen olevan turvassa? Voisiko olla, että olet pettänyt minut?" Baku tiedusteli kuninkaan hahmossa.

"Taivaan kautta, pettänyt en ole muita kuin Marcus-paran!" Blank huudahti.

"Ne, jotka parhaan ystävänsä pettävät, joutavat hirteen", Baku sanoi. "Entäpä jos petät minut yhtä likaisesti?"

"Olen uskollisesti teidän", Blank vannoi.

Samassa kaksi muuta miestä ryntäsi näyttämölle. "Petturi on kuollut!" toinen huusi.

"Voi julmaa kohtaloa!" toinen lisäsi siihen.

"Te kaksi, etsikää nopeasti prinsessa Cornelia ja tuokaa hänet tänne!" Baku määräsi.

"Kyllä, teidän korkeutenne!" miehet vastasivat ja poistuivat paikalta.

"Kirottu tytär, kuinka hän julkeaa olla tottelematta isäänsä!" Baku jupisi ja käveli itsekkin pois näyttämöltä Blankin seurattessa hänen perässään.

Mustaan kaapuun pukeutunut Marcus palasi vuorostaan näyttämölle. Kulisseissa aurinko oli nousemassa.

"Eromme aika on pian historiaa", Marcus sanoi. "Mutta missä on Cornelia?"

Cinna juoksi lavalle Marcuksen luokse. "Marcus, laiva lähtee pian! Sinun täytyy nousta laivaan yksin, ja rauha koittaa valtakuntaamme, kuten Blank sanoi!"

Marcus tuijotti ylös taivaalle, missä lensi nyt useita kyyhkysiä. Yleisö kohahti nähdessään kauniin näyn.

"Hän sanoi, ettei voi elää ilman minua. Niinpä aurinko on vihollisemme myös. Idästä nousee valo. Emmekö levitäkään siipiämme yös' kuin linnut silmissään onnen kajo?" Marcus lausui surullisena.

"Marcus, et voi odottaa enää! Laiva lähtee!" Cinna hoputti miestä. Hän juoksi itse pois paikalta kuin olisi kiirehtinyt laivaan.

"Voisiko olla, että hän petti minut?" Marcus jäi yksin ihmettelemään. "Ei, rakkaani ei koskaan puhuisi valheita. Minulla täytyy olla uskoa. Hän ilmestyy, jos vain jaksan uskoa siihen. Koska aurinko ei lainaa minulle korvia, rukoilen sen sijaan kahta kuuta. Minä rukoilen sinua armollinen kuunvalo, toteuta ainoa toiveeni!"

Marcus repäisi hupullisen mustan kaavun pois päältään. Kangas lensi lattialle, ja yleisö kohahti. Lavalla seisoi Zidane, ilmielävänä!

"Tuo rakas Dagger luokseni!" Zidane huudahti ja loi katseensa ylös aitioon.

Garnet nousi seisomaan ja nojautui aition reunaan nähdäkseen paremmin, mitä oikein tapahtui. Hetkeen hän ei uskonut silmiinsä, vaan luuli kuvittelevansa kaiken. Sitten hän kuitenkin tajusi, että Zidane todellakin seiso lavalla ja rukoili häntä luokseen.

Sitten kuningatar ei enää miettinyt. Hän kokosi helmansa ja ryntäsi aition oville. Steiner ja Beatrix estivät hänen kulkunsa pistämällä kätensä ovien eteen, mutta sitten he vain työnsivätkin ovet auki kuningatartaan varten.

Garnet ei pysähtynyt edes kiittämään, vaan syöksyi suoraan portaikkoon ja kiersi sitten linnan sisäosien kautta katsomoon. Hän ryntäili ihmisten välistä päästäkseen lavalle mahdollisimman nopeasti. Nopeasti ihmiset tajusivat, mistä oli kyse ja alkoivat antaa hänelle tietä. Jonkun käsi osui Garnetin kaulassa roikkuvaan kristallikoruun, jonka ketju katkesi.

Koru lennähti yleisön halki lattialle ja sieltä penkkien alle. Garnet pysähtyi hetkeksi ja tuijotti korua, mutta päätti sitten antaa sen olla. Hän jatkoi matkaansa lavalle heittäen samalla vielä tiaransakin pois päästään, ennen kuin nousi askelmat näyttämölle ja heittäytyi Zidanen syliin.

Zidane levitti kätensä valmiiksi ja otti Garnetin vastaan. Hän kieputti tyttöä hetken ympäri, ennen kuin laski tämän maahan ja painoi rintaansa vasten. Garnet katsoi nuorukaista suoraan silmiin ja hymyili, mutta sitten hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä. Hän hakkasi Zidanen rintaa nyrkillään ja huusi: "Mikset sinä voinut tulla aikaisemmin!?"

"Hysss, kerron sinulle kyllä kaiken", Zidane rauhoitteli tyttöä ja keinutti tätä sylissään.

Yleisö hurrasi lyhyeksi jääneen näytelmän päätökselle. He eivät varmasti tiedneet, kuka Zidane oikein oli, mutta ilmeisesti tuo nuorimies oli heidän kuningattarensa sydämen valittu. Tantaluksen näytelmä ei olisi voinut saada upeampaa loppua.

"Kuinka sinä selvisit?"

"Minulla ei ollut vaihtoehtoa. Minun täytyi elää. Halusin tulla kotiin sinun luoksesi.

"Joten...?"

"Lauloin meidän lauluamme."

*Yksinäin hetkisen kuljin läpi pimeyden
Mukanain vain rakkaus, jonka jätit sisällein
Keräten muistoja vain meistä kahdesta
Elämän sävelestä – rakkauslaulusta*

*Polkumme kohtasivat, mutta hetken vain
Me tapasimme, nauroimme, mä rakastua sain
Sitten lähdit pois sä kertomatta miks
Minä vain tänne jäin – yksinäin*

*Kauneimmissa muistoissain, mä haen yhä sua vain
Vaik oot pois, mun nimi kai yhä mielessäsi sois*

*Ääneen menneisyyden
Me nyt yhdymme
Se harmoniaan meidät tuudittaa
Ja niin kulkee vain aina eteenpäin
Sävel elämän – se kiittää lailla linnun lentävän – täältä ikuisuuteen*

*Yli taivaan kannen nyt näen linnun lentävän
Se kiittää halki sinen pilviä leikaten
Annan unelmani lentää lailla noiden siipien
Jätän ne, enää niitä ajattele en*

Kauneimmissa muistoistais, muistatko sä rakkauden?

Kohtaloko meidät yhdisti vain sitten erottaen?

Ääneen menneisyyden

Me nyt yhdymme

Se harmoniaan meidät tuudittaa

Ja niin kulkee vain aina eteenpäin

Sävel elämän – se kiittää lailla linnun lentävän – täältä ikuisuuteen

Jos jätän nyt tämän yksinäisen maan,

Sun äänes yhä muistaa sävelen

Vain mukanamme kulkee

Sävel elämän – kehää kiertäen – sä muistathan vain sen?